

శామకూల కూయజ్ఞ

PS01C 882

ఆదర్శశ్రంధమండలి

CF

A

P501C882

కొడుకులు - కూతుళ్ళు

(చైనా నవల)

మూలం :

యువాన్ చింగ్ : కుంగ్ చూ యే

అనువాదం :

చిట్టా సుహానందేశ్వరశాస్త్రి
(మహేశ్)

ఆదర్శ గ్రంథమండలి
విజయవాడ.2

మొదటి భాగము B

ప్రథమ ముద్రణ :

1955, నవంబరు.

ద్వితీయ ముద్రణ :

1958

తృతీయ ముద్రణ :

ఆగష్టు, 1974.

ప్రతులు : 1500

వెల : రు. 10-00

ముద్రణ :

శ్రీ వరలక్ష్మి ప్రెస్, విజయవాడ-2.

ప రి చ యం

చియాంగ్-కై-షేక్ ప్రభుత్వం వటి అసమర్థతతోనూ, లంచ గొండితనంతోనూ పుచ్చిపోయింది. 1937 లో ఉత్తర చైనాపై జపాను సామ్రాజ్యవాదులు చుట్టడించగానే, ప్రజలను వారి కర్మానికి వారిని వదలివేసి, చియాంగ్-కై-షేక్ సైన్యాలు గందరగోళంగా పారి పోయాయి.

కొమిటాంగ్ సేనలు విద్రోహకరంగా తమ్ము విడిచి పారిపోయి నంత మాత్రానగానీ, లేదా జపానువాళ్ళ పెద్దయెత్తు దండయాత్రను చూచిగానీ చైనా ప్రజలు భయపడలేదు, లొంగేరకమూ గాదు. తమ యిళ్ళూ వాకిళ్ళనూ, తమ మాతృదేశాన్నీ రక్షించుకొనుటకై చైనా ప్రజలు చైనా కమ్యూనిస్టుపార్టీ నాయకత్వాన ఆయుధాలు చేపట్టారు. 1945 నాటికి వారు శత్రువులను హతమార్చగలిగే బలాన్ని సంపాదించారు. తద్వారా జపాను సామ్రాజ్యవాదుల సైన్యాన్ని త్వరితంగా కూలద్రోయగలిగిన స్థితికి జేరుకొన్నారు.

అతి విశాలప్రదేశమైన ఉత్తర చైనాదేశంలో తిష్టవేసి కూర్చున్న ఒక పెద్ద సామ్రాజ్యవాద శక్తియైన జపాను, దాని తొత్తులకు వ్యతిరేకంగా, చైనాప్రజల ఉత్తమ ప్రత్యుత్సాహం. పుత్రికలూ కొనసాగించిన పోరాటాలను గురించి యీ నవలలో వర్ణింపబడింది. ఈ నవలాకారు లె న యువాన్ చింగ్. కుంగ్ చూయేలు భార్యాభర్తలు. వారి వయసు ముప్పయి సంవత్సరాలు. వీరిద్దరూ యీ నవలలో వచ్చే నాయకులు. నాయకురాండ్ర నాయకత్వంకింద కార్యకర్తలుగా పనిజేశారు. కొంత కాలం వీరు, పెకింగ్ నగరంలోనున్న మోషన్ పిక్చర్ బ్యూరోలో సినీ రియో రచయితలు.

D

కొడుకులు - కూతుళ్లు

అధ్యాయం - 1

బాయాంగ్ సరస్సు ఒడ్డున షెన్జ్యా అనే గ్రామముంది. ఆ గ్రామంలో ఒక వృద్ధురైతున్నాడు. అతనికి యిద్దరు కొడుకులున్నారు. అందులో పెద్దకొడుకు దాస్వే, రెండవ కొడుకు రియూ. పెద్దవానికి ఇరవై ఒక్క సంవత్సరాల వయసు. రెండవవాడు పన్నెండేళ్ళవాడు. వీరికి గోధుమలు పండే పొలం ఒక్క అరయకరం మాత్రం వుంది. ఈ గ్రామానికి మేయరైన షెన్కు ఎంతో బాకీపడివున్నారు. షెన్ యీ గ్రామంలోనికలా పెద్ద భూస్వామి. అంతేగాక, యితడు గ్రామంలోని వడ్డీ వ్యాపారస్తులలోకలా చురుకైనవాడు. షెన్ వంశం కొన్నితరాల నుండి యీ గ్రామానికి స్థానిక జమీందారీ భూస్వాములు. ఈ విషయాన్ని యీ గ్రామం పేరే వ్యక్తంజేస్తూవుంది. ఎందువల్లనంటే “షెన్జ్యా” అనే శబ్దానికి “షెన్ కుటుంబం” అని అర్థం.

పెళ్ళి చేసుకోవలసినదిగా దాస్వేని తండ్రి కోరుతున్నాడు. ఈ పెళ్ళికి అయ్యే ఖర్చులనిమిత్తం పెట్టుబడి పెట్టటానికని షెన్వద్ద అప్పు తీసుకోటానికి తండ్రి సిద్ధంగావున్నాడు. ఆరోజులో కడు బీదరైతుకూడా హుందాగా పెళ్ళి జరిపించటం సామాజికంగా తప్పనిసరియని భావించే వాడు. ఆ కుటుంబంయొక్క ఆర్థికపరిస్థితి చురీ అధ్వాన్నంగావుంది. అందువలన, ఆ గ్రామానికి రెండువందలమైళ్ళు వుత్తరంగావున్న పెకింగ్ నగరంపై జపానువాళ్ళు దాడిచేస్తున్నారన్న వార్తకంటే, దాస్వేను తన పెళ్ళి సమస్యే ఎక్కువగా పట్టి పీడించింది.

“పరిసితులు మరీ అభ్యాన్నంగావున్నాయ్, మనమీలా అప్పులు జేసుకొపోతుంటే, మనకున్న ఆ కాస్తభూమికూడా వూడిపోతుంది” అన్నాడు దాస్వే.

వంశాన్ని పొడిగించాలనే సాంప్రదాయేచ్ఛ తండ్రిలో ముప్పెర గొన్నది. అందువలన దాస్వేయొక్క తండ్రి, పెళ్లికి కావలసిన డబ్బు అప్పుజేయాల్సివచ్చినా, అదనపు అప్పు భారాన్ని మోయగలంలే అన్నాడు. దాస్వే ఏకీభవించలేదు. దాస్వే బలిష్ఠుడు! విశాలమైన భుజాలు! కండలు తిరిగిన చేతులు. కష్టపడి పనిజేసేరకం తాను వశ్యించి పనిచేస్తే, రాత్రి పగలనకుండా కష్టిస్తే, పున్న అప్పునుకాస్తా తీర్చేయొచ్చు ననుకున్నాడు. అటుతర్వాత పెళ్లిజేసుకోవడానికి స్వేచ్ఛ ఏర్పడుతుందనుకున్నాడు.

ఈవిధంగా దాస్వే పెళ్లి విషయమే ఆ కుటుంబంలో వాదోపవాదాలు జరుగుతూవున్నాయ్. ఇలాంటి సమయంలో 1937, జూలై 7వ తారీఖున పెకింగ్ నగరానికి వెలుపలనున్న మార్కోపోలో బ్రిడ్జిపై జపానువాళ్లు దాడిచేశారు. చైనా, జపానుదేశాలు రెండింటి మధ్యనూ యుద్ధం జరుగుతూ వున్నట్లు అధికారరీత్యా ప్రకటించబడినది.

కొమింటాంగ్ సేనల ఆజలననుసరించి షెన్ జ్యా గ్రామంలోని పోలీసులు కందకాలు త్రవ్వించుటకై గ్రామంలోని రైతులందరినీ చుట్ట చుట్టి తీసుకొచ్చారు. ఆ విధంగా, బలాత్కారంగా గొనిరాబడినవారిలో దాస్వే ఒకడు. పోలీసులు వారి మామూలుపోరణిలో, ప్రజలపట్ల పశువు లాగున ప్రవర్తించారు. గ్రామప్రజలు పోలీసుల ఆజ ననుసరించి, కందకాలు త్రవ్వతున్న ఆ మాసంరోజుల్లోనూ, దాస్వే నేత్తిమీద అనేకసార్లు పోలీసుల దుడ్డుకర్ర నాట్యమాడింది.

కందకాలు త్రవ్వటం వృధాపనై పోయింది. ఎందువలనంటే, పేగంగా కాలికిబుడిచెపుతూవున్న కొమింటాంగ్ సైన్యం, ఆ గ్రామానికి యిటీవచ్చి అట్టేపోయింది. ఆ వచ్చినకాలంలోనే నా శత్రువులతో పోరాడించాలంటే లేదు. అంతేగాక, కొమింటాంగ్ సైన్యం గ్రామంలో పున్న కొద్దిరోజులూ, గ్రామాన్ని దోచుకోవడానికి, కొల్లగొట్టడానికి తన

కాలాన్ని సద్వినియోగం జేసింది, అటుతర్వాత, ఒక పట్నం తర్వాత మరియు పట్నం, శత్రువుల చేతుల్లోకి పోతున్నదన్న వార్తలు చేరగానే, పోలీసులు కూడా ఆ గ్రామాన్ని విడిచి పారిపోయారు. ప్రతిరోజూ జపానువాళ విమానాలు ఎగురుతున్నాయ్, నగరాలపై బాంబులవరాన్ని కురిపిస్తున్నాయ్, పెద్ద అధికారులు, తమ బంగారాన్ని, వెండిని తమ వెంటతీసుకొని, ఆరోగ్యప్రదమైన ప్రదేశాలకు పోతున్నారు. ఆటంక పరచబడని దాన్నంతనూ వెంటబెట్టుకొని, చిన్న వువ్వోగస్థులు, పైవారి అనుసరిస్తున్నారు.

గ్రామీణులకూ వ్యాకులపాటు ప్రారంభమయ్యింది. ఒక ఉదయం, తాజావా రలేమేనా తెలుస్తాయేమోనని, దాస్వే, గ్రామపరిపాలకసంఘం ఆఫీసుకు పోయాడు, ఆఫీసు ఆవరణకూ రెండు గుమిగూడారు. గ్రామ మేయరుకు, సానిక కులీనులకు మధ్య యేవో సంభాషణ జరుగుతూవుంది. అక్కడ గుమిగూడిన జనం, చెవులు నిక్కబొడుచుకొని వింటున్నారు. సానిక కులీనులెంత జడిసిపోయిన్నారంటే, వాళ్లు మామూలుగా రమ్మ సంభాషణలలో ఉపయోగించే శబ్ద చాతుర్యాన్ని విడనాడి సాధారణ మానవుల్లాగున వాదోపవాదాలు సాగిస్తున్నారు.

“తస్సా చెక్కా , యదంతా ఎందుకోయ్ ? మనకు బైటకు పెట్టటమెందుకూ, గొడ్డలికోసం చూడటమెందుకు?”

“ఈ ఆస్తినంతా విడిచి పోవాలా ? గాలి యేవైపుగా పోతూవుందో కూర్చొని జూస్తా....”

కులీనులకూ చాలామంది, ప్రాదాలు గుప్పెట్లో పెట్టుకొని జీవించ సాగారు. పోరాటం జరుగుతూవున్న ప్రాంతాలనుండి కాందికీకులు వచ్చి పడుతూవుంటే, గ్రామంలోని కులీనులభయం మరింతగా హెచ్చసాగింది. ఏడ్చులూ, పెడబొబ్బలూ, వారందరికీ మతిపోయినంత పనయ్యింది.

కొలుకు తీసుకొన్న కాస్తపొలంలోనూ, దాస్వే, అతని తండ్రి, తమ్ముడు రియూ గోధుమవిత్తనాలు చలుతున్నారు, నాగలి కట్టటానికి

వుపయోగించే పశువులు వారికి లేవు. అన్నదమ్ములు, * సీడరును లాగుతూవుంటే, తండ్రి వెనుకనుండి నడుపుతూ వుండేవాడు. సీడర్ బరువుగా వుండేది. కాబట్టి రియూ పసివాడె నందువల్లా నాగలి బరువు నంతా దాస్వేయే మోసి, లాగేవాడు. అంతో తులాంటిమనిషి దాస్వే. సీడరును సులువుగా లాగేసేవాడు.

“ఇలాంటి పరిస్థితులోనా మీరు గోధుమ నాచేది !” అని కాంది శీకుల్లో ఒకడు ఆశ్చర్యపోయాడు. “మీరీసంటను తింటానికి యిక్కడుంటామనుకున్నారా?”

దాస్వే నాగలిఆపి, వీపును సవరించుకొన్నాడు. “అతడు చెప్పింది నిజం, వృధాగా నాచేస్తున్నామేమో? వదిలేస్తే బాగుంటుంది” వేసటగా తండ్రితో అన్నాడు.

రెప్పార్పకుండా తండ్రి అతనివంక మిరిమిరిజూశాడు. “మన మెక్కడికి పారిపోతామోయ్? బిడ్డా, పనిగానియ్. మనం చచ్చామంటే సమస్యే మానుంది, బ్రతికున్నామా తింటానికి కావాలిగా?”

దాస్వేకి అన్నయ్యవరుసైన దాయాదొకడున్నాడు. అతని పేరు డ్లాకీత్సే. డ్లాకీత్సే తన భార్య, బిడ్డతో షెన్ జ్యా గ్రామంలోనే నివసిస్తూ వుండేవాడు. కొన్ని మాసాలనుండి డ్లాకీ యింటికి రావటంలేదు. అతడు రహస్యంగా కమ్యూనిస్టుపార్టీ సభ్యుడు. నక్క నెత్తురులాంటి నల్లనివర్ణ మతనిది. అందువల్లనే అతణ్ణి “డ్లాకీ” అనేవారు. వృత్తిరీత్యా అతడు మొదటో కమ్మరి, ఒక రంగంగా వుపయోగపడటానికని అతడు చిన్న హోటలుకూడా తెరచాడు. ఒక ప్రాంతంలోని ఒక తావునుండి మరియొక తావునకు తరలిపోవుటలో విప్లవకారులకు సహాయపడతూ వుండేవాడు. అటుతర్వాత పోలీసులు, “కమ్యూనిస్టు నిరూపనోద్యమాన్ని” ప్రారంభించారు. డ్లాకీకి కూడా ఆ పేడి కొట్టింది, ఇల్లు వదిలిపెట్టాల్సి వచ్చింది.

* సీడర్ అంటే, నాగలికే వి తనాలు జలుటకు వుపయోగించే తట అమర్చి వుంటుంది. నాగలి దున్నుతూవుంటే వి తనాలు తటలోనుండి పడుతూవుంటాయ్, - అనువాదకుడు,

చాపలు, చదరలూ, తట్టలూ, బుట్టలూ అల్లి, అతనిభార్య తన్నూ తన బిడ్డలనూ పోషించుకొంటూ వుండేది.

కొందరికీ అసంఖ్యాకంగా వచ్చిపడుతున్నారు. ఈ ప్రవాహానికి అంతా పోతూ లేకుండా వుంది. ఎక్కడో వుండటానికి తావు దొరికితే అక్కడలా యిరుక్కొంటున్నారు. జపాను వుండ్రవంనుండి తప్పించు కొని, పారిపోయి వస్తున్న బంధువులకు, స్నేహితులకూ తల దాచుకోటానికి తావు చూపించవలసిన బాధ్యత షెన్ జ్యా గ్రామవాసులలో చాలా మందిపె పడింది. అందులో మిసెస్ జాకీత్సే ఒకతే. ఆమెతల్లి మిసెస్ యాంగ్, చెల్లెలు 'మేయీ'లు ఒకనాటి సాయంత్రం, ఆమె యింటికి వచ్చారు. తమ స్వంత స్థలమైన పట్నాన్ని జపానువాళ్ళు ఆక్రమించి వేయుటచే అక్కడనుండి పారిపోయి వచ్చారు. ఈ పట్నం షెన్ జ్యా గ్రామానికి సగ్గిరుంగా యాభై మైళ్ళ దూరంలోనే వుంది.

నిరాశాపీడితయైన మిసెస్ వాంగ్, "ఏంజేయా? ఎక్కడికి పోవాలి? ... ఎక్కడ చూచినా బందిపోటు దొంగలు, యుద్ధాన్నుండి పారి పోయిన సెనికులు ... యీ పీడ తప్పించుకోటానికి యీ పిల్లతో నేనెక్కడికి పారిపోగలను చెప్పమ్మా? అదా యాదేరిందాయె. యీ పాటికి పెళ్ళి వ్వల్సింది. ఒకటే ఆలోచన.... ఎంత ఆలోచించినా మార్గం కన పడేదు .. "

కొన్ని రోజులు తర్వాత మిసెస్ త్వే దాస్వేకు, తన చెల్లెలికి మనువు కుమరుదామన్న వుద్దేశంతో దాస్వే తండ్రిని సమీపించింది. తండ్రికి సంతోషమేసింది.

"అద్భుతంగా వుంటుంది" అని వృద్ధుడు చిరునవ్వు చిలకరించాడు. "అమ్మాయ్! మా దగ్గర ఉబ్బితగా లే దిప్పుడు. కాని, మీ అమ్మ వప్పు కొంటే .. "

"ఈ గందరగోళ పరిస్థితులో పెళ్ళివడు చేసుకుంటాను" అని దాస్వే, మగతనాన్ని వెళ్ళబోస్తూ గొణిగాడు; కాని, అతని హృదయం మాత్రం విచిత్రంగా కొట్టుకోసాగింది.

గతంలో. మేయికన్య తన అక్కను చూడటానికని షెన్ జ్యో గ్రామానికి తరచుగా వస్తుండేది. దాస్వే అక్కడే ఆమెను అనేకసార్లు కలిశాడు. అనేకసార్లు మాట్లాడాడు, ఆమె ఒక చక్కని చుక్క, సాత్విక స్వభావంగలిగిన వ్యక్తి, సమర్థవంతమైన యిలాలు. ఏదో కుటిపెటమని అడగటానికని దాస్వే. మిసెస్ త్వే వద్దకు పోయాడు. మిసెస్ త్వే యింట్లో లేదు. అక్కను చూడటానికని వచ్చిన మేయికన్య, దాస్వే చెప్పిన పని శుభ్రంగానూ, త్వరగానూ, ఒక్కమాటైనా బదులు చెప్పకుండా చేసిపెట్టింది. మేయీ చాలా మంచిపిల్లని ఆ రోజులా దాస్వే అనుకోసాగాడు. ఆమెను పెళ్ళిచేసుకో గలిగితే చాలా సుఖపడతా ననుకొన్నాడు.....

అతని దాయాది భార్యయైన మిసెస్ త్వే కు దాస్వే యే విధంగా భావిస్తున్నదీ తెలుసు. ఇప్పుడంటావా, ఆమె అతని తండ్రి అంగీకారాన్ని కూడా తీసుకొంది. ఈ విషయాన్ని తనతల్లితో చర్చించటానికని, యింటికి వచ్చివేసింది.

మేయీ * కాంగ్ మీద కూర్చుని, దారం, సూదితో యేదో కుటు కొంటుంది. మేయీ వయస్సు పదిహేడు. బక్కపల్చగావున్నా, బలంగల మనిషే. ఎంత దూరంనుండైనా ఒక పెద్ద బొక్కెనుడు నీళ్ళను అవలీలగా మోసుకొని రాగలడు. ఆమె తల్లి పాతకాలం మనిషి, అందువలన, ఆమెకు

* కాంగ్ : 4 అడుగుల వెడల్పు, ఎనిమిది అడుగుల పొడవు, మూడు అడుగుల ఎత్తుగల ఒక అరుగు. దీనిని అడుసుతోనూ, యిటికలతోనూ కట్టారు. రోపలి భాగమంతా దొల్లగా వుంటుంది. పె భాగాన్ని కప్పేస్తారు. దానికి ప్రక్కగా ఒక పొయ్యి వుంటుంది. దానికి దీనికి మధ్య ఒక కంత వుంటుంది. ఆ పొయ్యిలో మంట మండుతూవుంటే యీ అరుగుమీద కూర్చున్నవారికి క్రిందినుండి వేడి తగులుతూ వుంటుంది. చలికాలంలో వెచ్చదినంకోసం, చై నాదేశంలో యిలాంటివి వాడుతూ వుంటారు.

—అనువాదకుడు,

క్రొత్త ఫాషన్లు నచ్చవు. అందువలన, తన కూతురికి పొడుగాటి జడ వేసుకొనే అలవాటుచేసింది. చేతులకు గాజు బండాల్నిండే, వాళ్ళ అమ్మ, అక్కయ్య మాట్లాడుకొంటూవుంటే, మేయికన్య చక్రాలంటి తనకళ్ళను, ఒక్క క్షణంపాటు పెక్కెత్తి చూచింది. తనవంతు తిరిగి తన అక్క చిరు నవ్వు చిందించటాన్ని గమనించింది. అది జూచి, వాళ్ళు తన పెళ్ళి వ్యవహారమే మాట్లాడుకొంటున్నారని అర్థంచేసుకొంది. విపరీతంగా సిగ్గుపడ సాగింది. తనతలను మరింత క్రిందికి పంచుకొని, పనిలో మునిగిపోయి నట్లు నటిస్తూ, వాళ్ళేమి చెప్పుకొంటున్నారో అదంతా శ్రద్ధగా విన్నది.

“దాస్వే చాలా చక్కనివాడే; మంచి మర్బాదిస్తుడు, తియ్యని మనసుగల మనిషే. అలాంటి మంచి హృదయంగల రైతును పెళ్ళిచేసుకోగలిగితే, జీవితమంతా సుఖపడతాను.....” అనుకోసాగింది మేయికన్య.

కాని, ఆశ్చర్యమేమంటే, ఆమెతల్లి యదమిత్థమని ఒక గాటికి రాలేకపోయింది. “దాస్వే కుటుంబం చాలా ఓదది.....అయినా పెళ్ళికిప్పు డేమి తొందరొచ్చిందిలే. మనం యీ విషయం మళ్ళా చర్చించుకోవచ్చునులే,” అని, మిసెస్ యాంగ్ చిట్టచివరికు తేల్చేసింది. మేయికన్యకు ఆశ్చర్యమూ కలిగింది; నిరాశా కలిగింది.

ఆ యిద్దరు అతిథులనుగురించి, పోషణభారం జాగ్రత్తను మిసెస్ తేస్ రీసుకోజాలదన్న విషయం త్వరితం తేలిపోయింది. సమీపగ్రామంలో నున్న బంధువుల యింటికి, మేయికన్య ఆమెతల్లి, తమ బసను మార్చారు. ఆ విధంగా పెళ్ళి సమస్య వాయిదా పడింది.

ఆకురాలు కాలంలో, బందిపోటు దొంగలు, చురుకుగా తమపని ప్రాచింధించారు. ప్రతి గ్రామానికీ వీళ్ళపీడ మరీ జాస్తి అయ్యింది. తమ్ములధికారుగా గుర్తించవలసిందిగా యీ బందిపోటు దొంగలు గ్రామీణ ప్రజలను వేధించేవారు. ప్రజా “ఓక్షకులు”గా పోజుపెట్టేవారు. తమ “పోషణ నిమిత్తం” నిరంతరం, గ్రామీణులనుండి లెపీలు వసూలుజేస్తూ వుండేవారు.

షెన్ జ్యో గ్రామంలో ఒక చిన్న ఆపరేటరున్నాడు. అతని పేరు లె వే. వానికొక తుపాకీవుంది. చేతిక్రింద అయిదుగురు మనుష్యులున్నారు. ఒక రోజున, అతడు గ్రామానికి మేయరైన షెన్ వద్దకుపోయి, “దాని సంగతేమిటి? అన్ని గ్రామాలు సంఘటితమవుతున్నాయి. మనంకూడా ఆ విధంగా చేయకపోతే, నేను వీళ్ళందరినీ చిత్తిస్తానని వాగ్దానం చేయ లేను” అన్నాడు.

సానిక రొడీగా లె వేకి పేరుంది. మేయరు స్వంతములా చూద్దామా, అది పోలిపోయింది. మేయరుకు మారాంతరం లేక, లె వే చెప్పినదానికి తలవూచాల్సి పచ్చింది. ఆ సాయంత్రం, దేవాలయ ఆవరణలోనికి గ్రామం లోని వారంతా రావలసిందిగా డప్పేయబడింది. దాస్వే, అతని తండ్రి కూడా మీటింగుకు హాజరయ్యారు. లె వే, బెల్లులో పిస్తోలు చూర్చుకొని, తీవిగా సోపానాలెక్కాడు. సభికులకు ఉపన్యాస మివ్వసాగాడు. అతడు, తన పుషన్యాసంలో క్రొత్త క్రొత్త పదాలు వాడాడు. అయితే, వాటి అర్థం బాగా తెలియదు.

“ఆ విషయమిది - ప్రతి గ్రామానికి ఒక చక్షుకదళముంది, మనకు కూడా ఒకటుండాలి— దీన్ని గ్రామమే పోషించాలి. ఈ రోజులో మన మంతా కల్సి పనిచేయాలి. దొరికినదాన్నల్లా అందరం సమానంగా పంచుకో వాలి. దీన్నే “కమ్యూనిజం” అంటారు” అని తన ఉపన్యాసాన్ని ముగించాడు లె వే.

లె వే సోపానాలు దిగి, సిగిరెట్లకట్టను బయటకులాగాడు, ఒక్కొక్కచే, అందరికీ పంచసాగాడు. “కమ్యూనిజ్ చేద్దాం పట్టండి,” అని తీవిగా చెప్పాడు.

ఈ గ్యాంగు - నిద్రపోవటానికి, వంట చేసుకోవటానికి దేవాలయంలో సౌకర్యాలు వెంటనే కల్పించబడినాయి.

తండ్రి కోపంగా, దాస్వే చేతిని గుంజాడు, “పస్స జేసుకుందాం వద- వీళ్ళంతా గ్రుడ్డి వెధవలు!”

అటు తర్వాత ఆ సాయంత్రం, దాస్వే యింటికి పొరుగునవున్న, యువకరె తు శివ ముతాలో జేరవలసిందిగా దాస్వేను అడిగాడు. దాస్వే తల వంకించాడు.

“అలాంటి మురికి విషయార్లో మా కుటుంబంలోని వాళ్ళెవరూ అడుగేసరుగరు” అన్నాడు.

ఈ గ్రామానికి దగ్గరలోనే, హోజ్వాంగ్ అనే గ్రామముంది. అక్కడ మరియొక బందిపోటు దొంగలముఠా రూపొందింది. హో అనే వాడి నాయకత్వాన లది వెలసింది. ఈ “హో” అనేవాడొక పెద్ద భూస్వామి. వాడికి యేడువందలయ్యై ఎకరాల పొలముంది. వీడు, కొమింటాంగ్ పార్టీలో సభ్యుడు. కొమింటాంగ్ సైన్యంలో స్టాఫ్ ఆఫీసరుగా వుంటూవుండేవాడు. జిసంగ్ అనే మనిషొకడున్నాడు. వాడికి మంచి తెలివితేటలున్నాయ్; యువకుడు. తెలివితేటలు, యవ్వనంతోపాటు వీడికి క్రూరత్వంకూడ జాసి. హో క్రింద వీడు ఓవలసీచుగా పనిచేస్తూ వుండేవాడు; “హో జ్వాంగ్ కంపెనీ”లో హోజగల ఆఫీసరు జిసంగ్. ఈ గ్యాంగు చాలా పెద్దది; చెప్పుకోదగినన్ని తుపాకులున్నాయ్. ఈ గ్యాంగు నిండా, యుద్ధంనుండి పారిపోయివచ్చిన సిపాయీలు, యింతకు పూర్వం పోలీసుఉద్యోగాలు చేసినవాచూ వున్నారు. హోజ్వాంగ్ ముతా దెబ్బకు, తనముతా తటుకోజాలదని తెలిసే, రైవే తన ముతాను తీసుకొని హోజ్వాంగ్ ముతాలో జేరిపోయాడు.

ఆహారాన్ని కమాండీరుజేస్తూ, అంటే, బలవంతంగా గుంజుకొంటూ, బలపడిప హో గ్యాంగు ఒక గ్రామాన్ని వదిలి మరియొక గ్రామంలో దండు విడియసాగింది. ఈ బందిపోటుదొంగల ముతా డిమాండు వేయిపాన మానంలో వుండేవి. అంతకు తగేవికావు. అంటే, గ్రామీణ ప్రజలు, మాంసాన్నిగానీ, గోధుమలనుగానీ, నూనెగానీ, ద్రాక్ష రసాన్నిగానీ, యేది సమర్పించుకొన్నా, పేయి పానకు తక్కువలేకుండా యీ బందిపోట్లకు సమర్పించుకోవాలి. రైతాంగ ప్రజలపై వత్తిడి జాస్త

య్యింది. తట్టుకోలేని పరిస్థితుల్లో పడ్డారు. ఇంతేగాక, యీ ముఠా గ్రామం మొత్తంమీద ధనహాసంలో రెవీలు పసూజేస్తూవుండేది. గ్రామ ప్రజలపై యిదో అదనపు అదినం.

ఇదే సమయంలో జపానువాళ్ళు దక్షిణంగా రైలురోడ్డువెంట పశ్చిమదిశకు పురోగమిస్తున్నారు. ఈ పురోగమనం బాయ్ంగ్ సరస్సుకు సంబంధించిన గ్రామాలకు దూరంగా జరుగుతూవుంది కాబట్టి యీ గ్రామాలలోనివాళ్ళు కాస్త పూపి పీల్చుకోగలుగుతున్నారు.

ఒకనాటి సాయంత్రం దాస్వే, తన తండ్రితో ఒక చిన్న బోటులో ప్రయాణం సాగిస్తున్నాడు. అతని సోదరుడు రియూ తెడేస్తున్నాడు. ఒక అమ్మెలు ఆ విధంగా ప్రయాణంజేసిన తర్వాత, వారు బాయ్ంగ్ సరస్సు లోనికి పోయే మార్గాలలో ఒకదానినుండి బయటకి వచ్చారు. వడ్డున నీటి లోతు తక్కువ. నీళ్ళు శుభ్రంగా వున్నాయి. రైలు దట్టంగా పెరిగివుంది. వాళ్ళు తమ బోటునుండి బయటపడ్డారు. మిలమిల మెరిసే కొడవళ్ళు పుచ్చుకొని, రైలు కోయసాగాయి.

వీళ్ళను చూడగానే నీటికాకులు గోలవేయసాగాయి. వాటిరొదనేమీ లక్ష్యంచేయకుండా, తమ పనిని సాగించుకొంటూ పోయారు. వీళ్ళనే తిమీద ఒక దేగ నిదానంగా చక్రాలు కొట్టాంది. తనకూ, మేయికన్యకు పెళ్ళి జరుగ గలదాయని, దాస్వే విస్మయపందసాగాడు. ఆ విషయాన్ని తెలుసుకోటానికి మూరమేమీ అతనికి తోచలేదు. ఆమె అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఆమె తల్లి, ఎవరికో ప్రదానం చేసిందట. పెళ్ళిముహూర్తంకూడా నిరయించివేసిందట! ఆ అదృష్టజాతకుడు ఓవర్ సీరై న జిస్లంగే! మరెవ్వడో కాదు. వాడినాడు బందిపోటుదొంగగా మారాడు.

సూర్యుడస్తమించాడనే చెప్పవచ్చు. ఆ సరస్సు నీటిలో సూర్యుని సింధూవర స్రుతిబింబంవలన కళ్ళు జిగేయమంటున్నాయ్. బోటునిండా బరువుగా రైలుకట్టలను వేశారు. అందువలన బోటు నెమ్మదిగా కదులుతూ వుంది. ఆనకట్ట దిక్కుగా వెనక్కితిరిగిపోతూవుంది వారిబోటు. ఆ సోదరు రిదరూ చచ్చేట్లు తెడేస్తున్నారు. బోటులోని సమయంతా వాడుకు జేర చేసేసరికి చీకటిపడింది. చంద్రుడు చెల్లిపైకొచ్చాడు.

ఆ మరునాటి ఉదయం, దాస్వే, అతని తండ్రి తాము తెచ్చుకొన్న రెలులో అధికభాగం, వడ్డీక్రింద జమకట్టించుకొందామని షెన్ యింటికి మోసుకొనిపోయారు. కొన్ని గంటల తర్వాత, హో ముతాకు జెండ్లన బందిపోటుదొంగలు వచ్చిపడ్డారు. క్రొత్త రెపీవేశారు. దానితో దాస్వే కుటుంబంవద్ద మిగిలిన అదనపు రెలుకట్టలు కాసినీ వూడ్చిపెట్టుకొని పోయాయి.

ఆ మరుసటిరోజున, జిన్లంగ్, నడుమునకు పిస్తోలు ధరించి, ఒక పెద్ద కంచరగాడిదనెక్కి సవారిజేస్తూ, షెన్జ్యా గ్రామానికి అభిముఖంగా వేంచేశాడు. ఒక కొయ్యబొక్కెనతోనూ, పాకతోనూ, పెంటను పోగుజేస్తున్న దాస్వేని జూచాడు జిన్లంగ్. తన వాహనాన్ని ఆపి, తలను ఒక ప్రక్కకు వొరగబెట్టి కుశలప్రశ్నా పూర్వకంగా, తన రెండు బంగారు పళ్ళను యికిలించి మెరపించాడు జిన్లంగ్.

“ఏయ్, మొదూ - దేనికొర కదంతా? మాతో రా! తెల్లని రొట్టెలు, కమ్మని పగడిమాంసం తిందువుగాని రా.” అన్నాడు జిన్లంగ్.

జిన్లంగ్ ఎలాంటిమనిషైందీ దాస్వేకు తెల్సు. దాస్వే శరీరం కంపించింది! ముచ్చెమటలు పోసింది. తత్తరబిత్తరపుతూ, “నే నలాంటిపనికి, పనికిరానండి!” అన్నాడు దాస్వే.

“ఏమిటీ, తెల్లరొట్టెలు, కమ్మని మాంసం తినటం చేతగాదనేనా నీ వంటున్నది?” అని, కుచ్చితంగా నవ్వాడు జిన్లంగ్.

అంతకన్న యే క్రమంగా జవాబివ్వాలో దాస్వేకు తోచలేదు. తల వంచుకొని, ఎరువును ప్రోగుజేసి, బొక్కెనలో వేసుకొంటూ, నెమ్మదిగా రోడ్డువెంట పోసాగాడు దాస్వే.

జిన్లంగ్ నిరసనగా, అతనివంక రెప్పార్చకుండా చూస్తున్నాడు. “నిన్ను పుట్టించినవాడిది తప్పు. నీకు కళ్లు ముడ్డిలోవున్నాయ్!” అని ఎగతాళిజేశాడు, తన కంచరగాడిదను వాడించాడు. తన క్రొత్త పక్కకు తోసుకున్నాడు. కంచరగాడిదమీద దొడుతేశాడు.

వా డదృశ్యమైపోయేటంతవరకూ, దాస్వే రెప్పార్పకుండా అవై పే చూడసాగాడు.

అది అక్టోబరుమాసం. జనరల్ “లూ” నాయకత్వాన కమ్యూనిస్టు సైన్యాలు, షెన్ జ్యా గ్రామానికి కొద్దిమైళ్ళ దూరంలో బసచేశాయి. దాస్వే యింటికి యిరుగు పొరుగునవున్న పెద్దమనుష్యులలో ఒకడు, బట్టలు కొనుక్కొందామని పట్నానికి పోయాడు. పట్నంనుండి తిరిగొస్తూవుండగా, అతనికి దారిలో కమ్యూనిస్టు సైన్యాలు కనబడ్డాయి. వాళ్ళను పొగడటానికి తనకు మాటలు చాలవన్నాడు;— యీ “తాగుబోతు వెధవలకీ” వాళ్ళకూ ఎంత భేదముందీ! అన్నాడు. బందిపోటుదొంగలను తాగుబోతు వెధవలని వరించా డతడు. కమ్యూనిస్టు సైనికులు, మురక దుస్తులు ధరించివున్నారనీ; జొన్నలు తింటున్నారనీ; జపానువాళ్ళతో యుద్ధంజేశారనీ; రెతులను ప్రేమగా చూస్తున్నారనీ; బందిపోటు దొంగలను తుడిచిపెట్టేస్తున్నారనీ, చెప్పసాగా డతడు.

“నిజంగా సైన్యమంటే అదే!” అని, బిగించిన పిడికిలి నుండి బొటనవ్రేలు పెక్కి చూపుతూ అన్నాడు. “జపానువాళ్ళతో యుద్ధం చేయదలచుకొంటే, సైన్యంలో జేరండి! యీ తాగుబోతు వెధవల ముఠాలో ఎవడైనా చేరితే, వాడొత్తి వెర్రి వెధవన్నమాట!”

అన్ని దిశలనుండి అదే కమెన వారలొచ్చాయి. డజనకొలది యువకులు, “బాలూ”లో వెంటనే జేరిపోదామని ఉబలాటపడుతున్నారు. “బాలూ” అంటే కమ్యూనిస్టు “అష్టమ సైన్యం” అన్నమాట. (కమ్యూనిస్టులను కూడా “బాలూ” అని పిలిచేవారు). తన్ను బాలూ పూర్తిగా తుడిచిపెట్టేస్తుందేమోనన్న భయం “హో జ్వాంగ్ కం పెనీ”ని పట్టి పీడించింది. అందువలన, యీ దొంగలముఠా, “ఆత్మరక్షణ సైన్యం” అనే పేరుతో తన్ను పిలుచుకోటానికి స్వరితంగా నిశ్చయించుకొంది. ఈ బంది పోట్ల ముఠాలో, కొమింటాంగ్ పార్టీ సభ్యుడొకడు వచ్చిచేరాడు. ఈ ప్రబుద్ధునిపేరు జీవో. ఇంతకుపూర్వ మితడు, కొమింటాంగ్ సైన్యంలో

తెప్పెన్ గా వుంటూవుండేవాడు. చియాంగ్ మనుష్యులు స్వస్థానాలను వదలి పారిపోయినప్పుడు, యీ పెద్దమనిషికూడా వారి పంక్తిలో జేరాడు. హో, యీ వ్యక్తిని తన జాతికి చెందినవాడుగా గుర్తించాడు. అతనికి, "వైస్ రెజిమెంటల్ కమాండర్" అన్న బిరుదాన్ని ప్రసాదించాడు. వీరిద్దరూ చక్కగా కలసి మెలసి పనిచేసుకొంటూ వుండేవాళ్లు. ఆ ప్రాంతమంతా తమ స్వంతరాజ్యంగా భావించి, పరిపాలిస్తూ వుండేవారు.

ఈనాటికి, తన పెళ్ళివార విందామని పడిగాపులు గాచిన దాస్వేకి విసుగె తింది. నిజాన్ని బయటపెట్టటానికి మిసెస్ తేపు ధైర్యం చాలక పోయింది. చాలాకాలం గడిచిపోయింది. అందువలన ఆశ లేమాత్రం పెట్టుకోవడం ఆనవసరమని, దాస్వే గ్రహించాడు. ఇక యింటి విషయం చూడమ అంటే, ఆర్థిక పరిస్థితులు నానాటికీ అధ్వాన్న మవుతున్నాయ్. తట్టిలోనికాపురం, బుట్టిలోనికి వచ్చింది. రోజులో ఒకపూటైనా కడుపునిండా తిండి దొరకటం దుర్లభమయింది. దాస్వే హృదయం విచారమగ్నమయింది. అతనికి సులభంగా కోపం రాసాగింది.

"ఇక భరించలేం! యధారానికి పడెడు మెతుకులు లేక, ఆకలితో మలమల మాడుతున్నాం. నేను బొలూలో జేరిపోతే, మన పరిస్థితులు బాగు పడతాయి!" అని తండ్రితో అన్నాడు.

"నీకు మతిపోయింది! నీకు సంబంధించని విషయాలో యిరుక్కోబోకు. ప్రొద్దున్నేపోయి, నీ పెళ్ళియేర్పాట్లు సరిచూచుకొస్తాను."

"నాకు పెళ్ళి వాడు, పెటాకులూ వదు! జులపాలు పెంచుకొని సన్యాసులలో జేర్తాను. సైన్యంలో జేరదలచుకొన్నా"

"నువ్వెళ్ళటానికి వల్లగాదని జెప్పా! విన్నావా? వద్దన్న విషయాన్నే మాటాడుతున్నావ్! మొండిపట్టు" అని, తండ్రి కోపంగా పెడబొబ్బలెత్తూ, తన పొడుగాటి పైపుతో దాస్వే నెత్తిమీద ఒక్కతేళాడు.

కోపంతో ముఖం చిటింపుకొంటూ, దాస్వే, కాంగ్ మీద దొర్లసాగాడు. దిండుతో తలను కప్పకొని, నిద్రపోయాడు.

మరునాటి ఉదయం, దాస్వేకి దాయానియైన జ్ఞాకీర్నే, తలవని తలంపుగా, షెన్ జ్యా గ్రామానికి వచ్చాడు. అతని గుడ్డలు అతుకులబొంతగా

వున్నా, మనిషిమాత్రం చాలా ఆరోగ్యంగానూ, ఉల్లాసంగానూ వున్నాడు. మరల దాస్వేని చూడగానే, బిరుసెన అతని పొట్టిమీసం, యికిలింతగా ముడివడింది. వాళ్ళిద్దరూ, ఎంతో ఉల్లాసంగానూ, ఆప్యాయంగానూ మాట్లాడుకొన్నారు. బ్లాకీత్నే మళ్ళా వచ్చాడని తెలియగానే, యిరుగుపొరుగు వాళ్లు, స్నేహితులూ ఒక్కొక్కరే వూడిపడ్డారు.

సజావె న మనిషిగా, మర్యాదస్తుడుగా, బ్లాకీత్నే పేరుపడ్డాడు. అతనితో కూర్చోవటమంటే ఆ గ్రామంలోనివారికి సరదా. అతనితో కూర్చోని అచ్చట్లూ ముచ్చట్లాడమంటే వాళ్ళకి మహాయిష్టం. అతని కొంపకు రెండే గదులున్నాయ్. కాస్సేపటిలో ఆ రెండుగదులూ, అతిథులతో నిండి పోయాయి.

“కొమింటాంగ్ - కమ్యూనిస్టులు సహకరిస్తున్న” కాలమది. అందువల్లనే బ్లాకీత్నే రహస్య జీవితాన్ని గడపాల్సిన అవసరమిక లేకపోయింది. అజ్ఞాతవానంనుండి బయటికి వచ్చాడు. అతడు స్నేహితులకు యుద్ధవార్తలను గురించి చెప్పాడు. దేశంలో మాదుమ్రోగుతున్న నూతన ఆదర్శాలను గురించి - “జపాను సామ్రాజ్యవాదులను వోడించండి!” “యావత్ జాతిని సమీకరించండి!” “ప్రజల జీవితాన్ని బాగుపరచండి!” అన్న నినాదాలను గురించి - వారికి విశదీకరించి చెప్పాడు.... ఈ నూతన పదజాలాన్ని రైతులెంతో రుచ్యంగా ఆరగించసాగారు.

అందరూ వెళ్ళిపోయేవరకూ, దాస్వే అక్కడే వుండిపోయాడు. సాలోచనగా అతని దయాది అతనివంక జూచాడు.

“వోడిపోయిన దేశంలో బానిసగా వుండదలచావా?” అని, బ్లాకీ అకస్మాత్తుగా, దాస్వేని ప్రశ్నించాడు.

“అలా జీవించాలని ఎవరూ కోరరు; అదెంత ఘోరంగా వుంటుందో నీవిప్పుడే చెప్పావుగాదూ?” అన్నాడు దాస్వే.

“మంచిది! నాతో పనిచేయ్. మనమొక ప్రజాసైన్యాన్ని సృష్టద్దాం. జపానువాళ్లు రాగానే, వాళ్ళతో యుద్ధంచేద్దాం!” అన్నాడు మృదువుగా బ్లాకీ.

తన దాయాది గంటనుండి చెప్పుతున్నదంతా దాస్వే విన్నాడు; కాని, అతడు కొన్ని విషయాలను నమ్మలేకపోయాడు.

“వాట్టిచేతులతో వాళ్ళనెలా వోడించగలుగుతాం?” అని ప్రశ్నించాడు.

బ్లాకీతే నవ్వాడు. “వేలాదిమంది జపానువాళ్ళను జూచి మనం భయపడనక్కరలేదు. మనం భయపడవలసిందల్లా, ప్రజలు సకాలంలో తిరుగుబాటుచేస్తారో చెయ్యరో అన్న విషయానికే. ప్రజ లొకసారి మేల్కొన్నారా, మనం ఓడిపోం! మనకూ ఆయుధాలున్నాయ్. వాటిలో కొన్నింటిని యిక్కడకు చేరవేయటానికి నాకు కాస్త సహాయం చెయ్య - ఏమంటావ్?”

దాస్వే చకితుడయ్యాడు. “సరేలే..... రేపు కాస్త పనుంది....” అని నతురుబోయాడు.

చిరునవ్వు నవ్వుతూ, బ్లాకీ, “భయపడాల్సిన అవసరంలేదు. మన మిదరం కలసిపోదాం. దాయాదులిద్దరు కలసి షెరుకు పోతూవుంటే ఎవ్వరూ అనుమానించరు. ప్రమాదమేమీ జరుగదని హామీ యిస్తున్నా” అన్నాడు.

దాస్వే కొంచెం తటపటాయించాడు. తప్పించుకోటానికని, “నేను మా నాన్నను అడగాలి,” అన్నాడు.

అతని దాయాది తల అడ్డంగా ఆడించి, దాస్వే భుజంపై తట్టాడు. “తమ్ముడూ! యీ విషయాన్ని ఆయనకు తెలియనివ్వకు. ఈ విషయం బయటికిపోక్కటం నాకిష్టంలేదు” అని, అతడు వంగి, తన ప్లానంతా దాస్వే చెవిలో వూదాడు.

దాస్వే ఒక్కక్షణ మాలోచించాడు. “బాగుంది. ఆ విధంగానే చేద్దాం,” అని నవ్వాడు. చిట్టచివరకు తీసుకోవలసిన సూచనలన్నింటినీ విని, దాస్వే యింటికి చేరుకొన్నాడు.

ఆ మరునాడు, పెద్ద కావిళ్ళేసుకొని, వాళ్ళిద్దరూ బయలుదేరారు. కావిళ్ళకు పెద్ద చేపలతట్టను తగిలించుకొన్నారు, దానిలో నివరే నా అడి

గితే, యదాలాపంగా జ్ఞాకీ, చేపలుకొంటానికి పోతున్నామనీ, వాటిని మళ్ళీ చిల్లగా అమ్మదలచుకొన్నామనీ చెప్పాడు.

గ్రామం బయటకు చేరుకోగానే, కొంతదూరం ఆనకట్టమెంట పోయారు; అటునుంచి పళ్ళిపదిశకు మళ్ళారు. సంధ్యా సమయానికల్లా పూనదిమీదనున్న గ్రామమైన, పూ హిసీకి జేరుకొన్నారు. ఆ గ్రామం లోని ఒక కొంపకు జేరుకోగానే, వాళ్ళు తలుపుతట్టారు. ఒక ముసలామె ఆ ద్వని విని తలుపు తెరచింది. ఆమె తను తెచ్చిన దీపపుబుడ్డి సహాయంతో వాళ్ళను తేరిపాపజూచింది.

“నేను వస్తువులకోసం మొచ్చా.” అని జ్ఞాకీ మెల్లగా ఆమెతో అన్నాడు.

తలనెరసిన ఆ పృథ్విపనిత, వాళ్ళను లోపలి ఆవరణలోనికి తీసుకొనిపోయింది. గడ్డివామిలో దాచిపెట్టిన ముతకనంచిన బయటికి లాగింది. దానిని తెరచింది. దానినిండా చేతిబాంబులున్నాయి. రమాచమి మూడువందలకు పెగా వుంటాయి. అనేకరకాలవి ఉన్నాయి. మనవాళ్ళిద్దరూ, తమ నాలుగుబుట్టలనిండా వాటిని నింపుకొన్నారు. వాటిపై దిట్టంగా తామరాకులు కప్పారు. ఆ ముసలామె మనవాళ్ళకు మంచిసీళ్ళిచ్చింది. కొన్ని బియ్యపు రొట్టెలు పెట్టింది. రొట్టెలుతింటూ, జ్ఞాకీ, ఆ ముసలమ్మతో నిదానంగా కొన్ని నిమిషాలపాటు మాట్లాడాడు. అటుతర్వాత, మనవాళ్ళు కావిళ్ళను టుజాలపై వేసుకొన్నారు. చీకటిలో యింటికి బయలుదేరారు.

ఆ చిమ్మచీకటిలో రోడ్డుమెంట వేగంగా పోతూవుంటే, దాస్వే మెల్లగా, “యిన్ని బాంబులు మన కెవరిచ్చారు?” అని అడిగాడు.

జ్ఞాకీతే నవ్వుతూ “అవి చేతిబాంబులు. మన కెవ్వరూ వాటిని దానం చేయలేదు. వాటిని మనమే పోగుజేసుకొన్నాం. కొమింటాంగ్ సైన్యాలు పారిపోయినప్పుడు, అమితంగా మందుగుండుసామగ్రి విడిచిపోయాయి. మేం ప్రోగుజేసిన రెపిళ్ళు, పిస్తోళ్ళలో అధికభాగం, జనరల్ లూకు యిచ్చివేశాం. ఈ చేతిబాంబులతో భలేపని చెయ్యొచ్చు— చూస్తావుగా!”

వాళ్ళు గ్రామం చేరుకొనేసరికి తెల్లవారందనే చెప్పవచ్చు. వాళ్ళు సూటిగా బడికి పోయారు. జపానువాళ్ళ మార్క్స్ పోలో డ్రిస్ట్ మిద దాడి చేసిననాటినుండి యీ బడి మూతపడింది. అప్పటినుండి యీ బడిని ఉపయోగించుటయే మానిపేశారు. సాలిమన్ డైని ష్వాంగ్ పీళ్ళకోసం బడి ఆవరణలో ఎదురుచూస్తున్నాడు. తీరికరాలంలో ఒక చిన్ని పొలాన్ని దున్నుకొంటూ వుంటాడు ష్వాంగ్. ష్వాంగ్ బక్కపల్చని మనిషి. చాల జాగరగల మనిషి. బడి గదులలో నొకదానిలో లోతుగా రెండుగోతులు అప్పటికే త్రవ్వి అట్టిపెట్టాడు. నిదానంగా ఆ ముగురు మనుష్యులూ పనిచేస్తూ, చేతిబాంబులను పూడ్చిపెట్టసాగారు. కోళ్ళ హూయటం ప్రాకం బించేసరికల్లా వాళ్ళు తమ పనిని పూర్తిజేశారు.

* * * *

అటుతర్వాత కొద్ది దినాలపాటు బ్లాక్ టేన్ ఒక డజనుమందిని ఆరనె జా చేయటంలో నిమగ్నమయ్యాడు. వాళ్ళు పనిచేయకుండా వున్న ప్రతిరాత్రి ఆ పాఠశాలలో సహవేళమయ్యేవారు. చిట్టచివరకు తమ గ్రామదళానికి “జపాను వ్యతిరేక సైన్యం” అని పేరు పెట్టాలని నిర్ణయించుకొన్నారు. అంతేగాక జనరల్ లా అలాంటి దళాలను యేర్పాటు చేయవలసినదిగా ఆజ్ఞాపించాడనీ, అలాంటి దళాలన్నింటికీ దిట్టమైన పిస్తోళ్ళు యిస్తున్నాడనీ తెలియజెప్పారు. జపానువాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా పోరాటాన్ని ఎవరు వ్యతిరేకించినాసరే, వాళ్ళ పని పడుతామన్న వార్తను ఆ గ్రామంలో వ్యాపింపజేశారు.

దాప్వే పగలల్లా యింటిపని చూసుకొనేవాడు. రాత్రిపూట తన దాయాదితో గ్రామంలో తిరిగేవాడు. బ్లాక్ తనకు తెరచుచున్న క్రొత్త ప్రపంచాన్ని జూసి దాప్వే మురిసిపోయాడు! ముగ్ధుడయ్యాడు.

“ఏమిటోయ్! యీ క్రొత్తవెర్రి!” అని ఒకనాడు తండ్రి అడిగాడు.

“జపానువాళ్ళను ప్రతిఘటిస్తాం!”

3]

“వాళ్ళను ప్రతిఘటించటానికి యత్నించిన లక్షలాది కొమింటాంగ్ సేనలగతేమయ్యింది? యీనాడు పేర్లకె నా ఒక్క సిపాయీనా కనపడుతున్నాడా? గుప్పెడుమంది వున్నారో లేదో! మీరా వాళ్ళ నెదిరించేది?” అన్నాడు తండ్రి.

“ప్రయత్నించకుండానే భయపడిపోవటం మంచిదా?” అన్నాడు దాస్యే.

జవాబివ్వటానికి తండ్రికేమి తోచకపోయింది. తండ్రి గమ్మున పూరుకోవటం జూచి, దాస్యే కొంచెం విజృంభించాడు. “నీవు నన్ను యీ పని చేయనీయకపోతే, సైన్యంలో జేరిపోతాను” అన్నాడు.

“ప్రజలు నిన్ను ముక్కువట్టి లాగుతారు! ఏమైనాగానీ నిన్ను అదిమిపెట్టలేను: నీ యిష్టమొచ్చినట్లు చెయ్!” అసంతృప్తిగా తండ్రి లొంగిపోయాడు.

బ్లాకీత్సే కమ్యూనిస్టేమీనని మేయరు పెన్ అనుమానించాడు. ఇదతణ్ణి వేధించసాగింది. ఈ సమయానికి, పూర్వం తన స్వంత గ్యాంగుకు చెందిన మనుష్యులలో కొంతమంది తమ గూళ్ళకు మళ్ళా చేరుకొన్నారు. తత్ఫలితంగా మేయరు పెన్ గారి వంగివుంటూ వచ్చిన నడుము నిక్కబొడుచుకొంది. వారి హృదయంలో రేకెత్తిన ప్రథమభావ మేమంటే, బ్లాకీత్సే గ్రూపును వెంటనే అణచివేయాలని. అయితే ఒక చిక్కొచ్చిపడింది. బ్లాకీత్సే దళానికి తుపాకులున్నాయని మేయర్ పెన్ గారికి తెలిసింది. అందువలన అసలు విషయమేమిటో కూపీ తీర్దామనే వుద్దేశంతో, తన పాతముఠాకు చెందిన గూలూ అనేవాణ్ణి గూఢచారిత్వానికి వినియోగిద్దామనుకొన్నాడు మేయరు.

ఆ రాత్రి, విసర్జించబడిన ఆ పాతకాలలోనికి గూలూ దూడతూ వుండగా, సెంట్రీడ్యూటీ చేస్తున్న మనిషి అతణ్ణి కనిపెట్టాడు. కాపలా కాస్తున్న మనిషి పేరు తేవార్. యువకుడు; దిట్టమైన మనిషి. తేవార్ నీడల్లో దాక్కొని వున్నాడు. అందువలన, గూలూ అతణ్ణి కనిపెట్టలేకపోయాడు.

“ఎవరక్కడ?—వెంటనే జవాబుచెప్పు; లేకపోతే పేల్చేస్తా!” అని తేవార్ గరించాడు.

తేవార్ వద్ద నిజంగానే తుపాకి వుందనుకున్నాడు. గూలూ భయ పడిపోయాడు. నోటివెంట మాట పెగలేదు. శరుగెత్తి పోదామా అంటే కాళ్ళాడలేదు. దైర్యం చాలకపోయింది. తేవార్, అమాంతంగా గూలూను లంకించుకొన్నాడు. బ్లాక్ టేస్ ఎదుటకు అతణ్ణి లాక్కెళ్లాడు. గూలూకు గుండె గుండెలో లేడు. గజగజా వణకసాగాడు.

“మిస్టర్ టేస్.... మాస్టర్ టేస్—నన్ను కాల్చకండి!” అని గూలూ ప్రాదేయపడ్డాడు. “నన్నిది చేయాలిందిగా అజాపించారు.... నాకు వేరే మార్గంలేదు.... నేను తప్పక చేయాలివచ్చింది!” అని గూలూ వాపోవ సాగాడు.

కాని, బ్లాక్ సరసంగా, అతణ్ణి కొన్ని ప్రశ్నలు వేయగానే, అతడు జవాబు చెప్పాడు. అతడు పలికినవన్నీ అబద్ధాలేనని అందరికీ తెల్చి, బ్లాక్ కోపమొచ్చింది. గూలూను బెదరించాడు. గూలూ మరల వణకసాగాడు. కళ్ళు త్రిప్పుకొంటూ, మేయరు షెన్ గారు యిచ్చిన సూచనలకు సంబంధించిన గాఢనంతటినీ వాలకబోశాడు.

బ్లాక్ పొట్ట పగిలేటట్టు నవ్వసాగాడు.

కూర్చోటానికి అమర్చిన రెండు పెట్టె స్త్రీలను చూపుతూ, బ్లాక్ “మాకు కావలసినన్ని పిస్తోళ్ళూ, చేతి బాంబులూ వున్నాయ్; మీ మిస్టర్ షెన్ తో యీ విషయాన్ని చెప్పు. సజావుగా వున్నాడా, జపానువాళ్ళకు వ్యతిరేకముగా జరుపబడే పోరాటానికే మాతో జేరవలసిందిగా ఆహ్వానిస్తామని చెప్పు—అలా కాకుండా మా వెనకేదైనా కుట్రలు పన్నాడా, దొక్కచించుతామని చెప్పు!” అన్నాడు.

తూ. చ. తప్పకుండా చెపుతానని గూలూ వాగ్దానం చేశాడు. హడావిడిగా ఆ ప్రదేశాన్ని విడిచివెళ్ళాడు.

ఆ మరునాటి సాయంత్రం, “జపాను వ్యతిరేక ప్రజా సైన్యం” మార్చ్ చేసింది. ప్రతి సైనికుడూ, తన నడుముచుట్టూ చేతి బాంబులను దిగించుకొన్నాడు. అంతేగాక, దీసికితోడుగా కుంచెలాంటి చీపురుకట్టలను

నంపాదించారు. ప్రతి చీపురుకట్టచుట్టూ గట్టిగా చుట్టికట్టారు. వాటిని తుంటి మీద ఆనేటట్టుగా వ్రేళ్ళాడేసుకున్నారు. జొరెట్లక్రింద యివి ఉబ్బి నిజ మెస పిస్తోళ్ళలాగానే కనపడసాగాయ్! కొందరు, తమ వీపులమీద, తేలిక యైన వేట తుపాకులను మాత్రమే వ్రేళ్ళాడవేసుకొన్నారు. బాలురు వీధులో నడవసాగారు. “వాలంటీర్స్ మార్చ్” అన్న పాట పాడుతూ సాగిపోయారు.

“మేలుకో, మేలుకో !

బానిస బ్రతుకూ, బ్రతుక

నిరాకరించే, మానవుడా !

మేలుకో ! మేలుకో !

నెత్తురు మాంసం తర్పించి,

నిర్మించుము, నూతన లోకాన్నీ!

మన లోకాన్నీ !

మేలుకో ! మేలుకో.....

ఉత్తతి పిస్తోళ్ళని కనిపెట్టేస్తారేమోనని, దాస్యే ధయపడ్డాడు. అతడు, తన తలను వెనక్కుతిప్పి, మోసంగా తన చీపురుకట్టను తట్ట సాగాడు. తన తుంటి నంటిపెట్టుకొని, తన చీపురుకట్ట వుందో వూడి పోయిందో తెలుసుకోటానికని అతడు అలా చేశాడు. ఈ విధంగా ఆ సైన్యం గ్రామ వీధులగుండా అనేక మలుపులు అనేకసార్లు తిరిగింది. చిట్టచివరకు ఆ సైన్యం గ్రామ పరిపాలక సంఘం ఆఫీసుకు చేరుకొంది. ద్వారం ద్వారా లోపలికి తోసుకొనిపోయారు. ఆ చిన్న గదిలో కిక్కిరిసి పోయారు.

మేయరు షెన్, విలువైన నీలి అంగీ ధరించివున్నాడు. గుండీ సందుగుండా బంగారు గడియారం గొలుసు జేబులోనికి వేసివుంది. ఈ గుంపు లోపలికి త్రోసుకొని రాగానే, అతనిలోవుండే సహజ గర్వం ఎగిరి పోయింది. హడలిపోయాడు. ముఖం తెల్లపడింది. త్వరితంగా అతడు తన నెత్తిమీదనున్న అధికార చిహ్నమైన వట్టుబోపిని చేతుల్లోకి తీసుకొని వంగి నలాంచేశాడు. బ్లాకీత్సేను కూర్చోవలసినదని కుర్చీ చూపించాడు.

టీ యివ్వవలసిందిగానూ, సిగరెట్లు అందివ్వవలసిందిగానూ గూలూను ఆజ్ఞాపించాడు.

అసలు సమస్యకు నూటిగావస్తూ బ్లాక్ “గొడవపడకండి. జపాను వాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా యీనాడు కొమింటాంగు, కమ్యూనిస్టులు సహకరిస్తున్నారు. మీ రెటువైపు?” అని ప్రశ్నించాడు.

మేయర్ షెన్, తన మీసాన్ని మెల్లగా నిమురుతూ, “అన్నిటికంటే, దేశం విషయం ప్రధానం. జపానువాళ్ళను ప్రతిఘటించాలని నే వెస్సుడూ చెబుతూనేవున్నా” అన్నాడు మృదువుగా.

“బాగావుంది. మనమంతా జపానువాళ్ళకు వ్యతిరేకం కాబట్టి— మనమంతా ఒకే కుటుంబమన్నమాట—అందువలన, సామర్థ్యాన్ని పెంపొందించుకోవాలనికై మీరు మీ ‘రక్షణ సైన్యాన్ని’ మా సైన్యంలో కలిపివేయాలని నా సలహా. మీ రేషంటారు?” అన్నాడు బ్లాక్.

మేయర్ షెన్ గారికి రుచించని విషయ మిదే. ఈ విషయాన్ని నెలలా సవరించి, ప్రదర్శించాలో మేయర్ షెన్ గారికి బోధపడలేదు. తీవ్రంగా దగ్గుతెర వచ్చినట్లుగా నటించసాగాడు.

“ఏమంటారు?” బ్లాక్ నొక్కి అడుగసాగాడు.

“మంచిది.... చాలా మంచి భావమే....” మేయర్ షెన్ విపరీత మైన యిరుకుతో పడ్డాడు. “అయితే, తుది నిర్ణయాన్ని చేయటానికి నా కధికారం లేదు..... యీ విషయాన్ని మరోమాట చర్చిద్దాం....”

షెన్ తప్పించుకో యత్నిస్తున్నాడన్న విషయాన్ని బ్లాక్ పసి గట్టాడు. కరకుగా యేదో చెబుదామని బ్లాక్ యత్నిస్తువుంటే యింత లోనే, ఒక రైతు అకస్మాత్తుగా అక్కడికి పరుగెత్తుకొని వచ్చాడు. ప్రక్క గ్రామాన్ని సాయుధులైన బందిపోటు దొంగలు దోపిడీ చేస్తున్నారని చెప్పాడు. తన ‘రక్షణ సైన్యం’తో మేయర్ షెన్ కళ్ళతో మాట్లాడాడు. అంతేగాని, పులకలేదు పలకలేదు.

బ్లాక్ తేస్సే నిలబడ్డాడు. “పోదాం పదండి : వ్యవహార మేమిటో చూసొందాం!” అన్నాడు.

“అది వాళ్ళ వ్యవహారం. మన కెందుకొచ్చింది. మనం ఆరాట

నడల్పిన అవసరంలేదు" అని విషయాన్ని తప్పించివేయజూశాడు షెన్.

"అరాటపడనవసరంలేదూ ? ప్రజలను రక్షించటానికి కాకపోతే, మనవల్ల ప్రయోజన మేమిటి ? మనకు తుపాకు లెందుకు ? నేకు భయ మేస్తువుంటే, యింట్లోనే వుండిపోండి. మేం పోతున్నాం !" అని అన్నాడు బ్లాక్ అవిశ్వాసపూర్వకంగా.

"అంతా కలిసే పోదాం పదండి" అన్నాడు షెన్ తల్లిరపాటుతో అతని ముఖం కందగతలాగయింది.

ప్రజాసైన్యానికి నాయకత్వము వహిస్తూ బ్లాక్ తేస్సే ముందుకు సాగుతున్నాడు. 'రక్షణ సైన్యాన్ని' నడుపుకపోతూ 'మేయర్' అతన్ని వెంబడించాడు. సకట్టవెంట, ముట్టడించబడిన గ్రామం దిక్కుగా సాగి పోయిందా గుంపు.

వాళ్ళా విధంగా క్రమానుబద్ధంగా సాగిపోతూవుంటే దాస్వే మసన్నులో కలవరపాటు ప్రకోపించింది. తన తుంటిమీద అటూ యిటూ కొట్టుకొంటూవున్న చీపురుకట్టయొక్క స్పర్శ అతన్ని హెచ్చరిస్తూ వుంది. మన పన్నెనటే ! అనుకోసాగాడు. జనాన్ని భయపెటడానికి ఇవి మంచి ఉత్తుగా వుపయోగించాయిగాని, నిజంగా యుద్ధం చేయాల్సివస్తే బండారం కాస్తా బయటపడుతుంది !

తన నడుముచుటూ దిగించుకొన్న చేతి బాంబులవంక చూచాడు దాస్వే. తనవెనుక వస్తూవున్న తేవార్ చెయ్యి గిల్లాడు.

"చేతి బాంబులను వుపయోగించే దెలా ?" అని రహస్యంగా అడిగాడు.

"ఏమో ! నాకూ తెలియదు. నే నెప్పుడూ ఉపయోగించి చూడలేదు" అని జవాబు చెప్పాడు తేవార్.

"మహా గొప్పగా వుంది !" వ్యంగ్యంగా తనలో తాను గొణుక్కున్నాడు దాస్వే. పశ్చిమ దిశనుండి రి కాన్ని కరుడుగట్టించే చలిగాలి ఓస్తున్నా దాస్వే శరీరం చెమటతో నిండిపోయింది. కాని, దాస్వేకి ఒక విషయం కానవచ్చింది. ఎప్పటిలాగున ప్రశాంతంగా విశాలమైన భుజాలు

కలిగిన డాక్టీతే. పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకొంటూ ముందుకు సాగిపోతూ వున్నాడు.

వారు తమ గమ్యస్థానాన్ని జేరుకోగానే, బందిపోటు దొంగలజాడ ఎక్కడా కనిపించలేదు.

ఆనకట్ట పైభాగంలోనున్న ఒక దిబ్బపై మేయర్ షెన్ గారు నిలబడ్డారు. అలక్ష్యంగా తమ మీసాన్ని నిమరుకొంటూ, ఆయన తమ సభాషణను ఉపక్రమించాడు. “బందిపోటు దొంగలను మనం కల్సుకోలేదు. అంతవరకు చృష్టవంతులమే! బహుశా మీ చేతిబాంటులు ప్రేలేవిగావేమో.”

డాక్టీతే కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. “పేలవూ? అయితే చూడు!” అన్నాడు.

చేతి బాంటుయొక్క పిన్నును లాగేసి, ఖాళీ పొలంలోనికి దానిని బలంకొద్దీ విసిరేశాడు. చెవులు చిల్లులుపడే ధ్వనిజేస్తూ అది బద్దలయింది అది పడిన తావునుండి మట్టి ఆకాశాని తెగిరింది. పక్షులు పిచ్చిగా, ఖంగారుగా అటూ యటూ పరుగెత్తసాగాయ్. మేయర్ షెన్ గారికి భయం వట్టుకొంది. గజగజ వణకిపోయారు. తన మోకాళ్ళమీదకు జారిపోయారు. తాను నిలబడిన దిబ్బ వెనుక భాగానికి పారాడసాగారు. వారలా చేస్తూ వున్నప్పుడు, అందమైన తమ దుస్తులు యీ పాడు పనిమూలంగా ఎంత మురి కవుతున్నాయో అన్న విషయాన్ని గమనించటంలేదు. ఆ విషయం మీద శ్రద్ధేలేదు వారికి.

డాక్టీతే చేసిన యీ పనిని ప్రజానైన్యం చప్పట్లు కొట్టావుంటే, మేయర్ షెన్ గారు మందలింపుగా “అలాంటివాటితో ఎదుకోకూడదు!” అని సెలవిచ్చారు.

తేవార్ తన చొక్కా చేతులను పెకెగమడుస్తూ “ఇది నా వంతు!” అని తేకేసి, ఒక చేతి బాంటును బలంకొద్దీ విసిరాడు.

అది పిడుగులాగున ధ్వనిజేస్తూ ప్రేలింది. అప్పుడే లేదామని యత్నిస్తూవున్న మేయర్ షెన్ గారు మళ్ళీ పొట్టమీద గట్టిగా బోర్లపడ్డాల్సి వచ్చింది. బోర్లపడ్డారుకూడాను.

“అపండి ! అపండి ! నాకు నమ్మకం కుదిరింది. మీరెవడి కొంపో తీస్తారు. అపండి !” అని మేయర్ షెన్ బొబ్బరించారు.

పిదూషకునిలాగున, ష్వాంగ్ దృష్టిని సారించాడు. తన తలపై ఒక చేతి బాంబును పూపసాగాడు.

“లేదు, లేదు! నావంతుకాలేదు. అందరూ చూడండి!” అని ష్వాంగ్ వ్యతిరేకించాడు.

ఎలాగో, మేయర్ షెన్ తడబడతూ తన పాదాలమీద నిలబడి, ష్వాంగ్ చేతిని గట్టిగా పట్టుకొని “చాలోయ్! బాబూ! మూర్ఖుల్లా ప్రవర్తించకండి!” అని బ్రతిమాలసాగాడు.

నిరాశ నటిస్తూ ష్వాంగ్ బుద్ధిమూతి పెట్టాడు. అక్కడున్న వాళ్ళంతా నవ్వారు.

“మీ రెంజేసినాసరే విస్తోళ్ళుమాత్రం ప్రేల్చకండి!” అని దాస్వే బుజాలను హెచ్చరికగా తట్టతూ తేవార్ అన్నాడు.

దాస్వే తన కుంచె చీపురుకట్టను తడిమి జూసుకొన్నాడు. పళ్ళికి రించకుండా వుండలేకపోయాడు.

వారు తమ గ్రామానికి చేరుకొనేసరికి, సుధ్యాసమయమయింది.

ఆ సాయంత్రం ధైర్యవంతులైన ఒక మనిషిద్వారా మేయరుకు కబురంపాడు. సైన్యాలను కలిపివేసే విషయమై చర్చించటానికి రావలసిందిగా ఆహ్వానించాడు. మేయరు తన్ను క్షమించవలసిందని వేడుతూ, తనకు బదులుగా తన పెక్రకటరీని పంపాడు. ఆ పెక్రకటరీద్వారా మేయరు సైన్యాలను కలిపివేయటానికి తాను అంగీకరిస్తున్నానన్న విషయాన్ని తెలియపరచాడు. ధైర్యం, యీ క్రింది షరతులు పెట్టాడు : గ్రామానికి మేయరుగా పెన్నే వ్యవహారాన్ని వుండాలి. కాని, అతని యోధులు మాత్రం ధైర్యవంతులైన నాయకత్వంక్రింద పనిచేయాలి. ఈ రెండుముతాలు జపాను వ్యతిరేక ఐక్యసంఘటనగా కలిసిపోవాలి. గ్రామాన్నంతనూ సమీకరించాలి. ఊరిలోని ధనవంతులు చందాగా ధనమిచ్చుకోవాలి. బలంగల వాళ్ళు తమ శ్రమను విరాళంగా యివ్వాలి. ఎవరివద్దనైనా ఆయుధా

లుంటే (ఉదాహరణకు మేయరువద్ద వున్నాయి) వాటిని 'జపాను'వ్యతిరేక పోరాటానికి విరాళంగా యివ్వాలి.

సెక్రటరీ. యీ షరతులన్నింటినీ తూచితప్పకుండా మేయరు షెన్‌గారికి నివేదించాడు. షెన్‌గారికి ఆ రాత్రుల్లా నిద్రస్పృశేదు.

ఆ మరునాటి ఉదయం క్లీత్సే, అతని మనుష్యులు. మేయరు యింటికి పోయారు. అతడు, వారు చెప్పినదంతా వప్పుకొన్నాడు. ఆ రెండు ముఠాలు ఒకటిగా అయిపోయాయి. షెన్‌గారి మనుష్యులలో కొంతమంది తమ ఉద్యోగాలకు రాజీనామా పెట్టారు. జాని, వాళ్ళ తుపాకులు తీసుకోబడ్డాయి. అవి మరల పంచిపెట్టబడ్డాయి. ఇంతకుపూర్వం మేయర్ షెన్ స్వంతముఠాకు నాయకుడుగా వుంటూవచ్చినవాని పిస్తోలు యీనాడు బ్లాక్‌త్సే తుంటినలంకరించింది. షెన్‌జ్యా గ్రామంలోనూ, తదితర పరిసర గ్రామాలలోను ధనిక భూస్వాములు దాచిపెట్టుకొన్న తుపాకులన్నింటినీ బయటకు లాగటం జరిగింది. వాటినన్నింటినీ ప్రజా సైన్యానికి వప్పజెప్పటం జరిగింది. అదనపు ఆయుధాలు కొనుక్కోటాసితే చందాలు వసూలు చేయబడినాయి. ప్రజా సైన్యంయొక్క ఆయుధబలం, సభ్యుల సంఖ్య పెరిగింది.

ప్రజా సైన్యంయొక్క కార్యకలాపాల వార్తలు, హోజ్వాంగ్ గ్రామానికి జేరాయి. హో చెవినిబడ్డాయి. తానేదో దీనికి విరుగుడు కల్పించాలని నిశ్చయించుకొన్నాడు. హో, అందుకని జీవో, జింగ్, లెవేల నాయకత్వాని కొంతమంది మనుష్యులను, షెన్‌జ్యా గ్రామంపై మేరుపు దాడి చేయవలసిందిగా సంపాదించాడు. ఈ దోపిడిముఠా, షెన్‌జ్యా గ్రామ పరిపాలకసంఘ ఆఫీసులోనికి జొరబడింది. పిండి, కోడిగ్రుడ్లు కలిపి వండిన వెయ్యి పౌనుల బరువుగల రొట్టెను సమర్పించుకోవలసిందిగా

డిమాండు జేసింది. ఈ విషయాన్ని వినగానే, కలహాని కిదాక తప్ప మరేమీ గాదన్న విషయం మేయరుకు తెలుసును. ఇప్పుడే వస్తానని వాళ్ళతో సర్దిచెప్పి, మేయరు సూటిగా స్ట్రీట్స్ యింటికి పోయాడు.

నీరసంగా నవ్వుతూ, స్ట్రీట్స్ దాస్సే. తేవారులను కేకవేశారు. వారు ముగురూ కలిసి, మేయరుతో నహా ఆఫీసుకు వచ్చారు. దున్నపోతు లాంటి జీవో, మేయరుకుర్చీలో కూర్చున్నాడు. అతని శరీరంపై పూర్తి అలంకారాలు కలిగిన కొమింటాంగ్ యూనిఫారం ఉంది. సామ్ బ్రౌ బెల్లొకటి మెళ్ళో ప్రేళ్ళాడతూ వుంది. వానివ్రక్కన జిన్స్ నిలబడాడు. నల్లని సివిలియన్ జుబు ధరించివున్నాడు. వాడి దొరదోపీ నున్నగా దువ్వబడిన క్రాకకు వెనుకగా అమర్చబడి వుంది. వాడి బెల్టులో రెండు పిస్తోళ్ళు ప్రేళ్ళాడతూ వున్నాయి. ఆ ముతాకు నంబందించిన యితర వ్యక్తులు, వివిధరకాల దుస్తుల్లో ఉన్నారు. వాళ్ళందరికీ ఆయుధాలున్నాయి. దొంగచూపుల వెధవలు వాళ్ళంతా. ఆ దేశవాళీ గుమ్మడి కాయలు రెండింటినీ అనునరిస్తూ వస్తున్న ఆ నల్లమనిషి, పొడుగాటి గడ్డంగల ఆ మనిషి తిద్దే అయివుంటాడని ఊహించాడు.

“కమ్మరి త్వేవి నీవేనా?” అని జీవో ప్రశ్నించాడు. అలా ప్రశ్నించినపుడు జీవోకంతంలో పరమ ద్వేషం ఉట్టిపడింది.

జాకీ తన కుడిపాదాన్ని ఒక చిన్న బెంచీమీద పెట్టాడు. మోకా లిపై మోచేతినుంచాడు.

“కమ్మరి త్వేను నేనే! అయితే నీకేం?” అని అకస్మాత్తుగా జవా బిచ్చాడు - కీ.

“హో! నాకేమా? వెయ్యిపౌనుల రొట్టెను వెంటనే సమర్పించు కోవలసిందిగా నిన్ను. యీ గ్రామాన్నీ అజ్ఞాపిస్తున్నా!” అన్నాడు స్థూలకాయుడు. జీవో.

“చెత్తరొట్టెలన్నా మాకులేవు; నీకు రొట్టెలు కావాలా?” అని జాకీ వికటంగా నవ్వాడు. అతని నవ్వులో వ్యంగ్యం ధ్వనించింది.

బందిపోటుదొంగ లైవే తన ప్రాధాన్యతను ప్రదర్శించుకోటాని

కని “మాకు కొదిగా పెంపరేచరు తగులుతూ వుంది. అందుకని మేము తొట్రెలు తినాలి” అన్నాడు.

దైత్యాన్ని చిక్కదించుకొంటూ దాస్వే “యీ ఓదగ్రామంలో మీకు రెండు ఎక్కడ దొరుకుతుంది? మావూళ్లో తొట్టెలపైపైనా లేదే” అన్నాడు.

జీవో ముఖం సెలబడింది. “కాలాన్ని వృధాజేస్తున్నారు. తొట్టె సమర్పించుకొంటారా, లేదా?”

ఈ సమయానికల్లా, ష్యాంగ్ పిలచుకొని వచ్చిన ప్రజాసైన్యం రంగంలోనికి వచ్చేసింది. వాళ్ళంతా, కొంతమంది రెండులతోపాటు అఫీసు ఆవరణలో నిలబడి, సంభాషణలు వింటున్నారు. ష్యాంగుది సేమ అపాకాయ స్వభావం. తప్పమని ప్రేలింది.

“ఏమంటున్నావ్ - వీళ్ళకు తొట్రెలు కావాలా?”

“లేవు, లేవు!” అని జనం కేకవేశారు.

కిక్కులు కొట్టినట్లున్న డీర్ ముఖం భయంకరంగా ఎర్రబడింది. “ఎవరా గోలజేసేది?” అన్నాడు తీవిగా. “మా బ్రగేడ్ కమాండరుగారి ఆజ్ఞ యిది. మీరు సమర్పించుకో నిరాకరిస్తే, మీరు నావెంట వచ్చి, ఆ విషయాన్ని వారికి మీరే చెప్పుకోవాల్సి వుంటుంది!”

జీవో సైగ చేయగానే వాడి మనుష్యులు, తమ పిస్తోళ్ళ మరలను వెనక్కు లాగారు. పిస్తోళ్ళపెనుండే సేలను వూడదీశారు.

తేవార్ త్వరగా తన రేఫిల్ యొక్క మేకును కదలించాడు. తమ తుపాకులమీద వుండే సేలను తొలగిస్తూ, ప్రజాసైనికులు ఆవరణలో గుమిగూడారు. దాస్వేగుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. ద్వారంలో నుండి మేయర్ పెన్ గారు మెల్లగా జారి, పరుగుచుక్కొన్నాడు.

అకస్మాత్తుగా క్లాక్ నిటారుగా నిలబడ్డాడు. తన చేయి పైకెత్తాడు. తనవాళ్ళకు కన్నుగీటాడు.

...నరే, తొట్రెలు తినదలచుకొన్నవాళ్ళు నావెంట రండి” అన్నాడు.

“ఏమీ! త్వే! గూడుజ్జిలానీ చేయబోకు!” అని, అనుమానంగా జ్ఞాంగ్ అరచాడు.

జ్ఞాకీ తన తల పైకెత్తాడు. “మీకూ ఒక కమాండరున్నాడు. మాకూ ఒక కమాండరున్నాడు. మీరు రొట్టె వాడాలనుకుంటే, మాపెంట జనరల్ లూ వద్దకు రండి. అక్కడ మీ యిష్టమొచ్చినంత తినండి!”

“అది సవ్యం. ఆయనవద్ద కావలసినంత రొట్టె వుంది!” అని తేవారు కల్పించుకొన్నాడు.

ఆవరణలో నున్న రైతాంగప్రజలు యీ నినాదాన్ని అందుకున్నారు.

“జనరల్ లూ వద్దకు పొండి! జనరల్ లూ వద్దకు పొండి!” అని కేకలుపెట్టారా రైతాంగజనం.

గిత్త వృషణ్ణాల్లాగున జీవో కష్ట వుట్టాయి. జ్ఞాకీత్సేకి ఎదురుగా నున్న బలమీద గట్టిగా గ్రుద్దాడు జీవో.

“చెత్తకబుర్లు కట్టిపెట్టిండి! జనరల్ లూ యెవరో నా కవసరం లేదు. వాణ్ని మేం గుర్తించం! ఈ తాగుబోతును కట్టిముండి!” అని అరచాడు జీవో.

జ్ఞాకీకి అభిముఖంగా అనేకమంది బందిపోటు దొంగలు కాళ్ళ సాగించారు. జ్ఞాకీ తన పిస్తోలు పైకెత్తాడు. వారి కభిముఖంగా ఒక్క అడుగు ముందుకు వేశాడు.

“ముందెవరోస్తారు?” అని సవాలుజేశాడు జ్ఞాకీ.

ష్యాంగ్, యితర ప్రజాసైనికులు తమ తుపాకులను బారుజేసి, స్థింగా వున్నారు. కొంతమంది తమ చేతిబాంబులను బయటికి తీసి చేతిలో సిద్ధంగా వుచ్చుకున్నారు.

గుర్రపు దెక్కల ధ్వని వినవచ్చింది. ఆ దిక్కుగా అందరూ తమ చెవులు రిక్కించి వినసాగారు.

ముతక గుడ్డతో తయారుచేసిన బూడిదరంగు యూనిఫారం ధరించిన ముగురు మనుషులు ఆ దిక్కుగా స్వారీచేస్తూ వచ్చారు. గుర్రాలను దిగి, ఆఫీసు ఆవరణలో ప్రవేశించారు.

“నాయకుడు త్వే ఎక్కడున్నాడు ?” అని అందులో మొదటివాడు అడిగాడు.

“అదీ, లోపలున్నాడు !” మేయరు గదివైపుకు చూపుతూ ఒక రైతు జవాబుచ్చాడు.

ఆ మనిషి గదిలోకి దూరాడు. త్వేను సమీపించి, అతని చేతిని గుంజసాగాడు.

బ్లాకిత్వే ముఖంలో తేజస్సు తొలకరించింది. “మీ రిక్కడికి ఎప్పుడొచ్చారు ?” అని ప్రశ్నించాడు.

“ప్రధానసైన్యం ఇక్కడికి కొంతదూరంలో వుంది, మొట్టమొదటగా మిమ్మల్ని చూద్దామని వచ్చాం” అన్నాడతడు.

“భేష్ ! భేష్ ! ప్రక్క గదిలోకి పోయి మాటాడుకుందాం పద !” ఆ సైనికులచుట్టూ ప్రజాసైనికులు గుమిగూడుతూ వుండగా వాళ్లు పదమటి వరండాలోకి పోయారు.

మొద్దులాగున నోరు తెరచుకొని, జీవో అక్కడే నిలబడి పోయాడు. జిన్సంగ్ అతణ్ని మోచేతితో పొడిచి, “పోదాం పద !” అన్నాడు.

“ఆ, అవును ఆలస్యమవుతూ వుంది. మళ్ళీ రేపు వద్దాంలే” అని అన్నాడు జీవో. అయితే, యీ మాటలనటానికి అతడు ఎంతో కష్టపడాల్సి వచ్చింది. బలవంతాన నోరు పెకలించుకుని ఎలాగైతేనేం యీ మాటలనేకాడు.

“రాష్ట్రకోసం రేపు వస్తాం” అని లైవే ప్రతిధ్వనించాడు. ఆ బందిపోటు దొంగలు త్వరగా కాలికి బుద్ధిచెప్పారు.

ఇంతకుపూర్వం మంచి సమయంలో అక్కడికి వచ్చారే- ఆ ముగుడు సైనికులూ జనరల్ లూ సైన్యంయొక్క కంపెనీలో సభ్యులు. ఆ కంపెనీ బాయాంగ్ సరస్సు ప్రాంతానికి తరలివచ్చింది.

బాయాంగ్ సరస్సు ప్రాంతంలో ఆ కంపెనీ స్థావర మేర్పరచుకోగానే, స్థానిక రక్షణ సంఘాలను ఏర్పాటుచేసింది. బందిపోటు దొంగలను పూర్తిగా తుడిచిపెట్టేయటం మొక ప్రత్యేక విషయంగా చేసుకొంది.

“జపాను ప్రతిఘటనోద్యమంలో జేరి, మేము చెప్పినట్లు వింటావా విను. లేదా, నీ ఆయుధాలన్నింటినీ మాకు వప్పగించివేసేయి” అని, ప్రజా సైన్యం హోకు తాబీదు పంపింది. వాడికి మారాంతర మేమీ దొరకలేదు. తాను ఆజలకు బద్ధుడైవుంటానని హో చెప్పాడు.

అది దీసెంబరు మాసం. తుపాకి మందు కొనుక్కురమ్మని బ్లాక్ టేస్ దాస్వేని, హోజ్వాంగ్ గ్రామానికి పంపాడు. దాస్వే పెద్ద పీడిగుండా నడుస్తున్నాడు. మేళతాళ ధ్వనితో కలిసిపోయిన జపానుల మోత విన వచ్చింది. వీధి కిరుప్రక్కలా జనం కిక్కిరిసిపోయి వున్నారు. జనం దాస్వేని వెనక్కి నెట్టారు. అతడు, ఎవరి యింటి మెట పెకో నెట్టివేయ బడ్డాడు. రెండు గొట్టాల తుపాకిని భుజాన ధరించి, రోడ్డువెంట, లైవే తీసిగా వస్తున్నాడు. వాడివెంట చాకాలూ, నన్నయిలూ వూడతూ, ఆరు గురు మేళగాళ్లు వస్తున్నారు. జనాన్ని యిటూ అటూ మొరటుగా తోస్తూ లైవే వాళ్ళకు మారం జేస్తున్నాడు. వాళ్ళ వెనుక నీలిరంగు సెడాన్ కుర్చీ (మేనాలాంటిది) వస్తూవుంది. దాని వెనుక, పెళ్ళికూతురు ఎక్కిన ఎర్రని సెడాన్ కుర్చీ వస్తూవుంది. దానికి ఎర్రపట్టు ముసుగు లేకారు. దానికి బంగాతు అంచు కుట్టబడి వుంది. ఈ మేనా వెనకాల పిస్తోళ్లు ధరించిన గుంపోకటి వస్తూవుంది. ఇదీ ఆ వూరేగింపుకు వెనకభాగం. ఆ వూరే గింపు నిదానంగా సాగిపోతూ వుంది.

ఈ హడావిడంతా ఎవరిదో? అని, దాస్వే ఆశ్చర్యపోయాడు. వాకబుచేయగా, జిన్నంగుకు పెళ్ళవుతూవుందనీ, పెళ్ళికూతురు యాంగ్ పంజీకురాలు. దాస్వే హృదయం ముకుళించుకుపోయింది.

“అమె పేరు మేయి యా?”

“అవును. నీ వామెను ఎరుగున్నావా?”

“తన కళ్ళెదుటనుండి కదలిపోతూవున్న ఆ పెళ్ళికూతు రెక్కిన మేనాను, కొయ్యబారినట్లుగా వున్న దాస్వే చూస్తూ నిలబడ్డాడు. —

అదే సమయంలో, మేయి కన్నీటిచవాహలో తడిసిముద్దవుతూ మేనా కవలికకు అటు యిటు వూగుతూ వుంది. జిన్నంగ్ యొక్క దుశ్చరి త్రాన్ని గురించి ఆమె కేనాదో తెలిసింది. గత రెండు రోజులనుండి జబ్బుచేసినట్లు నటిస్తూ, మేయి కాంగ్ మీద చడుకొని కాలం గడిపింది. ఆమె తన తలను పరుపుతో కప్పుకొని ఎడతెగకుండా ఏడ్చింది. ఆమె తల్లిప్రక్కనే కూర్చుని, బ్రతిమాలసాగింది. వారించసాగింది. అరిసి పోయిన మేయి కన్యకు పెళ్ళిమేనా వచ్చిన నంగతీ తెలియదు. దానిలో తన్ను కూర్చోచెట్టిన నంగతీ తెలియదు.

2 అధ్యాయం

పెళ్ళి అయిన తర్వాత మొదటి మూడు రోజులలోనూ మేయిని పువ్వుల్లోపెట్టి పూజించారు. ఆచారాన్ని అనుసరించి, మేయి తన భర్త కుటుంబంతోనే కాపురముంది. అంటే వేరింటి కాపురంపెట్టలేదన్నమాట. నాలవరోజున అత్తగారు కొత్తకోడల్ని పిలిచి, కుటుంబ పనితనాన్ని చూపించవలసిందిగా కోరింది. ఆ ప్రాంతంలో కుటుంబ పనితనాన్ని ప్రదర్శించడంలో ఒకేమంటే కొత్తకోడలు అత్తగారికి బొంత - లాగుల జతను కుట్టియిచ్చి, ఆవిధంగా తన చాకచక్యాన్ని ప్రదర్శించుకోవాలి. మేయి, తన అత్తగారికి బొంత లాగులను కుట్టి యిచ్చింది. అత్తగారికి కొత్తకోడలి పనితనం నచ్చలేదు. తల అడ్డంగా అసంతృప్తి సూచకంగా త్రిప్పింది ఇక్కడ కుటుంబ పాడుగా వున్నాయ్. అక్కడ దూదిని నరి నమానంగా జేర్చలేదే అని దీర్ఘాయితీస్తూ అత్తగారు కఠినంగా తన అసంతృప్తిని వెల్లడించింది.

ఒక సంవత్సరం పూర్తి అయ్యిందో లేదో అత్తగారు మేయి యింటిపనుల భారాన్నంతటినీ మోపింది. ప్రతిరోజూ మేయి గోధుమలు విసిరి చంటచేసేది; తుంగను చీల్చేది; పది అడుగుల చాప అడేది.

ఒకానొక కాలంలో అత్తవారిది సంపన్నకుటుంబమే. కాని, జింగ్గోయిక్క తండ్రి ఆస్థినంతా పందారంజేళాడు. ఇప్పుడు చేతిలో చిల్లిగవ్వయినా మిగలేదు. వాళ్ళకు మిగిలినదల్లా ఒక శిథిలగృహం.

తోట మాత్రమే. ఇవి బ్రతికున్న రోజుల్లో ఉన్న రస్తిలో వుండేవి. ఇక కుటుంబపోషణ యెలా జరుగుతావున్నంటే, అదపాతపా ఏవడి నెత్తినో చేతులెట్టి కొన్ని దాల్చు కొట్టకొచ్చే జిన్నంగయొక్క సామర్థ్యంపై దానిపై వుందా కుటుంబం. ఈవిధంగా జిన్నంగ సంపాదించిన డబ్బుతో కాలం గడిపేవారు. ఇక్కడొక విశేషముంది. జిన్నంగ డబ్బు కొట్టకొచ్చిననాడు దాన్ని పంచిసేళ్ళప్రాయంగా వెచ్చించేవారు. అంటే కొదికాలంపాటు దిట్టంగా తినేవారు. దాబుసరిగా దుస్తులు వేసుకునేవారు. చేతిలో పిచ్చికలున్న ఆ రెండురోజులూ హుందాతనాన్ని వెళ్ళబోసే వారు. కాని మరొక చిన్న విషయమేమంటే యీ చిరిరింత జ్వర్యంతో మేయికి భాగముందేదికాదు. మేయిని “ఓల్లెటూరి గబ్బిలాయ్”గా జూచేవారు. ఒకనాడు మేయి మామగారు నల్లమందుపొగను అపారంగా సేవించారు. తత్ఫలితంగా వారిలో యేదో యంతవరికూ లేని “కరుణ” ఉద్భవించింది. అన్యులంగా ఆ మామగారు, కోవరికి ఒక చిన్న బియ్యపురొట్టె దానంచేశారు. అప్పుడే యొక్కడనుండి వూడిపడిందో అత్తగారొచ్చిపడింది.

“అమ్మయ్యా! నీకు రెండుపొట్టలున్నాయా?” అని పృథువుగా అత్తగారు ప్రశ్నించింది.

“ఇదుగో! ఒక్కసారైనా కడుపునిండా తిండి పెడదాం. దానికి తగ్గట్టుగా అది కష్టపడి పని చేయగలుగుతుంది” అని మామగారు వివరించబోయాడు.

అత్తగారు మూతి ముడుచుకొనిపోయింది. మరి మాటాడలేదు. మేయికి ఆకలికాస్తా చచ్చిపోయిన యింది. ఆమె మరల ఆ బియ్యపు రొట్టెను బుట్టలో పెట్టేసింది. పిండిమరవద్దకు వెళ్ళిపోయింది. ఒక్క పల్చని ఈ పసిపిల్ల ఈనాడు నడివయస్సులో నున్న ప్రీలాగున తన జుట్టును వ్రేలాడేసుకుని తిరుగుతావుంది. తనకుమించిన జొంతదుస్తుల్ని ధరిస్తావుంది. ఆమె కన్నీళ్ళు బుగ్గలమీద అదేపనిగా పడుతావుంటే అతి భారమైన పిండిమరచక్రాన్ని త్రిప్పుతావుంది.

ఎరికోసం దేగమాదిరిగా అత్తగారు ఆమెను కనిపెట్టావు. దేది: కొంఠలోనున్న సామగ్రినంతటినీ పెట్టెలోపెట్టి తాళం వేసుకొనేది. పంట సమయంలోనే అత్తగారు జొన్నలు, పిండి పున్న దబ్బాల తాళం తీసేది. స్వంతంగా ప్రతి వసువునూ ఆ పూటకు సరిపోయేటట్లుగా తూచి యిచ్చేది. ఈవిధంగా మేయీ కోడంటికాన్ని అనుభవిస్తూవుంది. సహింప రాని ఈ వాదలతో ఆమె హృదయం కృంగిపోయేది. ఎక్కడికయినా పోదామంటే దిక్కేదీ? ఎవళ్ళు రానిస్తారు. ఎవరు ఆశ్రమమిస్తారు. ఇక భర్తవిషయం చూడమంటే వాడొకటి పశువు. వాడి మొగ మెప్పుడూ తుమ్మలో పొదుగుకొని ఉంటుంది. మాటా మంతి లేదు. గిరసె పెడ కబు. హృదయాలు విప్పి ఒకళ్ళకొకళ్ళు వెళ్ళపోసుకోవాల్సిందేమి వాళ్ళ మధ్య వుండేదిగాదు. ఏనాడైనా వాడు మేయీతో ఆప్యాయంగా మాట్లాడిన పాపానపోతేగా! మేయీతల్లి తమ స్వంతస్థలమైన పట్నానికి వెళ్ళి పోయింది. ఆ పట్నం చూద్దామా, అబ్బో! చాలాదూరం! ఇక మేయీకి వున్న సుఖమల్లా యేమంటే వెన్జ్యా గ్రామంలోనున్న తన అక్కగారింటికి అప్పుడప్పుడు వెళ్ళివస్తూవుండటం. ఇక్కడమాత్రమే ఆమె తన హృదయవారాన్ని దింపివేసుకోటానికని తనివిదీరా ఏడ్చుటకు అవకాశం వుండేది. ఆమె దుర్బరజీవితాన్నిగురించి దాస్యే తెలుసుకున్నాడు. అతని హృదయం కృంగిపోయింది. ఆమె యిప్పుడు పెళ్ళయిన ప్రి గదా! అందువలన అతడు యేవిధంగానూ ఆమెకు సాయపడజాలడు.

1937 డిసెంబరులో జపాను సామ్రాజ్యవాదులు ముట్టడించారు.

పూ నదీతీరంలో మూడు అహోరాత్రాలు నూతనంగా ఏర్పడిన కమ్యూనిస్టు సైన్యాలు జపాను సైన్యాలతో పోరాడి తరిమికొట్టినాయి. 1938 డిసెంబరులో శత్రువులు మరలా ముట్టడించారు. ఈతూరి పోరాటంలో శత్రుసైనికులు 1400 మంది పాల్గొన్నారు. గుర్రాలతో లాగి ఉండిన ఫిరంగులను ఉపయోగించారు. విమానాలుకూడా యుద్ధంలో పాల్గొ

న్నాయ్, కమ్మూనిస్టులకు ఒక వందమాత్రం సైనికులున్నారు. అయితే నేం, శత్రువులను సదివ్ధానే నిలబెట్టి, ఒక రోజులా యుద్ధంచేశారు. అటుతర్వాత జపానువాళ్ళు ముందుకు చొచ్చుకొని వచ్చారు. ఆ కొంటికి ప్రధానపట్టణమైన, చుట్టూ గోడలుగల పట్నాన్ని జపానువాళ్ళు పట్టుకున్నారు. బాలా సైన్యం గ్రామీణప్రాంతానికి తరలిపోయింది. స్థానిక కమ్మూనిస్టు సెయిలలో సహకరించింది. ప్రజలను సంఘటితపరచ సాగింది. ఆయుధసంపత్తిని పెంపొందించసాగింది.

ప్రచారకదళ సభ్యులు తరచుగా షెన్ జ్యా గ్రామం వస్తూవుండేవారు. నీలిదుస్తులను ధరించిన ఎర్రసైన్య స్త్రీ సహాయదళంవారు కూడా ఆ ప్రచారకదళంలో వుండేవారు. వాళ్ళు గోడలకు పోస్టర్లు అంటిస్తుండేవారు. వీధుల్లో ఉపన్యాసా లిస్తుండేవారు. అక్కగారింటికి వచ్చిన సమయంలో అప్పుడప్పుడు అక్కగారితో ఈ సభలకు పోతూవుండేది. అక్కడ స్త్రీ సహాయకదళ సభ్యులను జూచి అనూయపడుతూ వుండేది. ఇంతమంది ప్రజలముందు వాళ్ళ మాట్లాడ నేర్పారంటే చూడు! వ్రాయ గలరటకూడా! వాళ్ళను ఎవరూ అణచిపెట్టరుగదా?

ఒకనాడు వీధిలో పోతూవున్న దొస్వేని జూచింది. పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ పోతున్నాడు. ఒక తెల్లని తుండుతో రిలపాగా చుట్టాడు. వీపుమీద తుపాకి వ్రేళ్ళాడుతూవుంది. పసి వెధవ రియూకూడా ప్రజా ఉద్యమంలో జేరాడు! అతడు యువజన సహాయక సమితిలో జేరాడు. ఈ సమితి సభ్యులు పాటలు పాడుతూవుంటారు, డ్రిల్లుచేస్తూ వుంటారు. సాధారణంగా అందరికీ తోడ్పడుతూ వుంటారు.

మేయి యిలాంటి సభలు, సమావేశాలలో పాల్గొనటానికి అవకాశం లేకపోయేది. ఎందువలనంటే, చుట్టపు చూపుగా తన అక్కగారింటికి వచ్చినపుడు మూడు రోజులకన్న ఎక్కువకాలంపాటు షెన్ జ్యా గ్రామంలో ఉండటానికి వీలుండేది కాదు. ఆమె అత్తగారు, ఆమె అంత కన్న ఎక్కువకాలం అక్కడ వుండనిచ్చేదికాదు.

ఆకు రాలు కాలంలో, రైతు యూనియన్ల ఏర్పరచబడినాయి. ఇలా స్థాపించబడిన అనేక గ్రామ సంఘాల పనిమీద జ్ఞాకీత్నే పూరూర తిరుగు

తూండేవాడు. అందువలన, అతడు షెన్ జ్యో గ్రామంలో ఎక్కువగా పుండేవాడుగాదు. చాస్వే ఒక 'కార్యకర్త' అయ్యాడు. ప్రభుత్వశాఖలలోనూ, ప్రజాసంఘాలలోనూ పనిచేసే వర్కర్లను 'కార్యకర్త'లని పిలవటం ఒక ఆచారం. ఆ విధంగానే షెన్ జ్యో గ్రామంయొక్క రైతు సంఘంలో 'కార్యకర్త'గా చాస్వే ప్రవేశించాడు. అతను పీపు తిప్పగానే మేయర్ షెన్ అతనినిగురించి నిరసనగా మాట్లాడేవాడు.

"ఉష్ : ఇలాంటి చదువుకాని చుట్టిబుర్రల కేమి చేతనవుతుందోయ్ !" అని వెక్కిరించేవాడు షెన్ గారు.

కౌలు, వడ్డీరేటు తగ్గింపు ఉద్యమ కార్యక్రమం ప్రారంభం కాగానే షెన్ గారిలో అసంతృప్తి మరింతగా ముమ్మరించింది. మేయర్ గారు, ఈ ఉద్యమాన్ని అరిక్టచానికని తన చేతుల్లోవున్న శక్తినంతా రిహస్యంగా వినియోగించారు. కాని, వేలాది రైతు సంఘ సభ్యులు షెన్ గారి ప్రవర్తనను గురించి కొంటి ప్రభుత్వానికి తెలియపరచగానే బుద్ధికలిగినవాడిలాగున ప్రవర్తించటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

మొదట విశేష మేమంటే, చాస్వే కనపడినప్పుడల్లా అతనికి సంతృప్తికరంగా, మేయర్ షెన్ ఆప్యాయతను వాలకబోస్తూ అభినందిస్తున్నాడు.

షెన్ కు యిచ్చుకోవలసిన కాంపౌండు వడ్డీ ధనం అప్పు తీసుకొన్న మొత్తానికి సమానంగా పెరిగినదని చాస్వే తండ్రి లెక్కవేసి చూచుకోగా తెలిసింది. కౌలు, వడ్డీరేటు నిర్ణయించబడినాయ్. ఆ విధంగా కానసం ప్రకారం నిర్ణయించబడిన గరిష్ఠ మొత్తాలకుమించి, అంతవరకు వసూలుకాని కౌలుధనాన్నిగానీ, వడ్డీధనాన్నిగానీ యీనాడు వసూలు జేయటం కానన విరుద్ధంగా ప్రభుత్వం ప్రకటించింది. ఈ కాననలే లేకపోతే తనకున్న కాస్త పొలాన్నీ అప్పు ఎగరేసుకొనిపోయేదని చాస్వే తండ్రి అనుకున్నాడు. తండ్రి కొడుకులు యిప్పుడు కాస్త శుభ్రంగా తిండి తినటానికి అవకాశ మేర్పడింది.

"రైతుసంఘాల మూలంగా, మన పీకెలు భూస్వాములచేతుల్లోంచి

బయటః డాన్ బిడ్డ : బాగా పనిచేయ్ !” అని తండ్రి. దాస్వేతో ఒకనాడన్నాడు.

తండ్రినుండి యిలాంటి ప్రోద్బలం రాగానే, దాస్వే మునుఃటి కన్నుమరుత ఉత్సాహంగా రైతుసంఘాల్లో పనిచేయసాగాడు.

* * * *

దాస్వేలాంటి చిష్టపడి పనిచేసే వర్కర్ని కమ్యూనిస్టు పార్టీలో జేరిపోసిందిగా - హానించటం మంచిదని ష్యాంగ్ భావించాడు. ఏమంటావో తట్టిమాడ్డామని దాస్వేని, ఒకనాటి మధ్యాహ్నం ష్యాంగ్ పిలిచాడు.

“పనిమీదున్నావా ? పుల్లలేరుకొనివద్దాం పద !” అన్నాడు ష్యాంగ్. బొలాల్లో ఎండిన కంప, కంచెకోసిన తర్వాత ఎత్తుగా పెరిగిన రెల్లు తుప్పలవద్దకు వచ్చారు. తాము చొటరిగా వున్నాముగదాయని, రెల్లు కోస్తా దాస్వేని ష్యాంగ్ యిలా ప్రశ్నించాడు.

“జపానువాళ్ళను వోడించగలమని ధైర్యముందా ?”

“తప్పకుండా.”

“జపానువాళ్ళను చూస్తే నీకు భయమా ?”

“భయం దేనికి ?”

“దాస్వే ! మనల్ని జపానువాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా ఎవరు నడుపుతున్నారనుకుంటున్నావ్ ?”

‘పీ దొక వింతవ్యక్తి’ అనుకున్నాడు దాస్వే. ‘ఈ ప్రశ్నల్ని ఎందుకు వేస్తున్నాడు ?’ అయినా, జవాబిచ్చాడు. “ఎవరేమిటి ? క్లీత్సే నడుపుతున్నాడు.”

ష్యాంగ్ నవ్వాడు. “క్లీత్సే అంటే ఎవరో నీకు తెలుసా ?”

ష్యాంగ్ వంక చూస్తూ దాస్వే “ఎవరేమిటి ?”

“ఊ దాయాదేగా !” అన్నాడు.

‘ఉప్ ! యీ మనిషితో లాభంలేదు!’ అని విసుగ్గా ష్యాంగ్ తనలో

అనుకున్నాడు. వారు నిశ్శబ్దంగా రెలు కోత సాగించారు. కొన్ని నిమిషాలైనతర్వాత ప్లాంక్ మళ్ళా ప్రయత్నించాడు.

“దాస్వే : భవిష్యత్తులో కమ్యూనిజం ఆచరణలోకి వస్తుందనుకో అది మనకు లాభసాటిగా ఉంటుందంటావా?”

“నాకు తెలియదు....వాళ్ళు నా పొలాన్ని కమ్యూనిజ్ చేస్తే మాత్రమేం? నా కున్నదల్లా ఒక్క యెకరమేగా....”

ప్లాంక్ నడుము సరిచేసుకొని, తన కొడవల్ని కోపంగా వూపాడు.

“మొహ్మా : నీ బెత్తెడు నేలను ఎవకు పంచుకొంటాడోయ్!” అన్నాడు. యాంత్రికంగా తన కొడవలి నాదిస్తూవున్న దాస్వేవంక రెప్పార్చకుండా ఉగ్రంగా చూశాడు. “చాల్లే, ఆపింక. పోదాం పద!” అన్నాడు.

ఎండుపుల్లల మోపులను భుజాల కెక్కించుకున్నారు. దారిలో ఒక్క మార్తె నా కబుర్లు చెప్పుకోకుండా గ్రామానికి తిరిగి వచ్చేళారు.

దాస్వేకి యీ వ్యవహార మంతుపట్టలేదు. ప్లాంక్ బుర్రలో ఏమున్నదోనని ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఒకనాటి సాయంత్రమది. కాపలా కాయవలసిన వంతు తేవారుది. తనకు తోడుగా వుండవలసినదిగా తేవారు దాస్వేని కోరాడు. తన తుపాకిని వెంటబెట్టుకొనిపోయి, గ్రామానికి వచ్చే రోడ్డుమీద తేవారుతోపాటు దాస్వే నిలబడ్డాడు.

అక్కడవున్న ఒక గడ్డిమోపుపై వాళ్ళిద్దరూ కూర్చొని కొంత సేపు పిచ్చాపాటీ చెప్పుకోసాగారు. అద్దైనతర్వాత “నీవు భలేవాడివోయ్ కాని, నీవు కొంచెం మందకొడివి. నన్ను జేరమని ఎవరైనా చెప్పారా?” అని తేవారు ప్రశ్నించాడు.

దాస్వేకి యింకా అర్థంకాలేదు. “దేంట్లో జేరమని? హృదయం విప్పి మాటాడవు నువ్వు!”

“ప్లాంక్ నీతో మాటాడలా?” కోపాన్ని కుమ్మరిస్తూ అన్నాడు తేవార్.

“నాతో ప్రత్యేకంగా ఏమీ చెప్పలేదే” అని జవాబు చెప్పాడు దాస్యే.

తేవారు ఉద్రిక్తుడయ్యాడు. ‘ఈ మొదలువెధవతో ఎలా వ్యవహరించాలి చెప్పా : వీడు, స్వోంగ్ కాండిడేట్ గదా! వీడితో మాటాడమని నాతో ఎవరూ చెప్పలేదనుకోండి!....కాని, ఏదో చెయ్యటం నా విధి’ అనుకొన్నాడు.

అకస్మాత్తుగా దాస్యే బుర్రలో వెలుగు జూపింది. “కమ్యూనిస్టు పార్టీలో చేరటం, అది నీ వుద్దేశమా?” అని పెదగా అరచాడు.

తేవారు అతణ్ణి గగ్గో అరిచిపట్టాడు. “ఏమిటోయ్ యీ పెదబొప్పలు? అందరూ వినాలని కేకలేస్తున్నావా?” అన్నాడు.

“తేవార్, నేను పార్టీలో జేరతే, నా పొలాన్ని దున్నుకొని బ్రతుకవచ్చా?” అని, మెల్లగా అడిగా దాస్యే.

“ఓ! తప్పకుండా! రైతులు సేద్యం చెయ్యకపోతే భోజనమెలా?”

“అయితే, తప్పకుండా జేర్తాను. నీవు పార్టీ మెంబరువా? ఎలా జేరాలి?”

“నేనా....” తేవారుకు చెప్పాలని వుంది. కాని చెప్పకూడదని తెలుసు. అందుకని తేవారు విషయాన్ని పెదత్రొక్కుతూ “ఎలాజేరాలో ప్రయత్నంచేసేచూద్దా. నాకు తెలుస్తే నీకు చెప్పా. నీకు తెలిస్తే నాకు చెప్పు, సరేనా?”

“అచ్చా” అన్నాడు దాస్యే.

తేవారు కాపలాడ్డూట్ అయిపోగానే, అతనితోపాటు దాస్యే గ్రామానికి మరలివచ్చాడు. “పార్టీలో జేరటమెలాగో తెలిస్తే నాకు చెప్పటం మరచిపోకుసుమీ!” అని మెల్లగా మరల దాస్యే జ్ఞాపకం చేశాడు.

అంగీకారసూచకంగా తేవార్ చిరునవ్వు చిలకరించాడు. వాళ్ళు అటుతర్వాత ఎవళ్ళకొంపలకు వాళ్ళు పోయారు.

అటుతర్వాత జరిగిన పదిహేనురోజులపాటు దాస్యే వార్తల

కోనం పడిగాళ్ళు గాచాడు. కాని, తేవార్ మాత్రం ఈ ప్రసక్తిని మళ్ళా ఎత్తలేదు. ఈ నమస్య అతని హృదయంలో జ్వలిస్తున్నా. దీన్ని తేవారుముందర పెటలేకపోయాడు దాస్వే. ప్లాంగ్, కొంతమంది రైతులతో యేవో కొన్ని ప్రధానవిషయాలను గురించి మాట్లాడుతూ వున్నప్పుడు తా సక్కడకు వస్తే, యేదో పనిమీద తన్ను అక్కడనుండి పంపివేసేవాడు. ఈ విషయాన్ని దాస్వే గమనించాడు. తన్ను వెనకాల విడిచి పోతున్నారని వూహించుకునేవాడు. మనస్సు గాయపడేది.

అటుతర్వాత ఒకనాడు ప్లాంగ్ ప్రజాసైన్యాన్ని సమావేశపరిచాడు. చేయవలసిన కార్యక్రమమేమంటే, రివాజామార్గాలను చెదించాలి. రాచబాటలో గోతులు త్రవ్వాలి. ఇదంతా జరుగవలసింది జపానువాళ్ళ అక్రమించుకున్న ప్రాంతంలోని స్వచ్ఛమైనదిగా జరిగివుంది. వాళ్ళ రాచబాటను చేరుకోగానే, ప్లాంగ్ సెంట్రీలను కాపలాపెట్టాడు. అటు తర్వాత మిగిలినవాళ్ళనందరినీ వర్క్కుటీములుగా నిభజించాడు. "ఎవళ్ళెన్ని గోతులు వేగంగా త్రవ్వుతారో!" అని పోటీలుపడ్డారు. పీక్కుతినే చలిగాలి వీస్తూవుంది. అయినా దాన్ని లెక్కచేయకుండా దాస్వే ఓవరుకోటు విప్పేశాడు. చొక్కాచేతలు పై కెగమడిచాడు. తన పికాక్సును యావత్ బలంతో గాలంగా ఉపయోగించాడు. అతనికి సాటిగా ఎవరూ పనిచేయలేకపోయారు. చిటికలో అతనిభాగపు రోడ్డులో పది అడుగుల వెడల్పుగల కిందకం తయారయ్యింది.

వాళ్ళ గ్రామానికి తిరిగొచ్చేటప్పుడు దాస్వే ఒక తెలివోను స్తంభాన్ని తన భుజంమీద వేసుకుని మోసుకొస్తున్నాడు. దాని చీవరకావలసినంత వెరుచుట్టబడి వుంది. అతని వెనకాల ఒక పికాక్సును షవెల్ను భుజాన వుంచుకుని, నడుముకు ఒక వెరుచుట్టను తగిలించుకుని ప్లాంగ్ ప్రయాస డుతూ వస్తున్నాడు. మిగతావారందరికన్న వెనుకబడి మెల్లగా నడుస్తున్నారు. వారిద్దరూ ఇంటికి సగందూరంలోకి రాగానే తమ బహుమతులను క్రిందబెట్టి కాస్త అలసట తీర్చుకోటానికి కూర్చున్నారు.

పండువెన్నెలరాత్రి అది. కూర్చున్న మనుష్యులకు వింతనీడలు

కల్పించిందా పండువెన్నెల. దాస్వేతన పైపు ముట్టించాడు. ష్యాంగ్ చెమటలో వూరిపోతున్నాడు.

“అయ్యో! నా పిచ్చిపీపా!” అని ష్యాంగ్ హాస్యకరంగా మూలిగాడు, “ఆ బరువు నన్ను పిందేస్తోందోయ్!” అన్నాడు.

“ఓ! ఈ స్తంభాన్ని చీలిస్తే కావలసినన్ని కట్టెలవుతాయ్!” అంటూ ఆప్యాయంగా తెలిపోన్ స్తంభాన్ని దాస్వే తట్టాడు. “దీన్ని బద్దలేయగానే నీవు తాగగలిగినన్ని నీళ్ళు తాచియిస్తాం!”

“దాస్వే! నీవేదే నా పని తీసుకొంటే, దాని అంతు కనుక్కొంటావోయ్! భలే మనిషివి.”

“చాలిసంత మంచివాణ్ణికాదని మీరు భావిస్తున్నారుగా” అని విచారంగా దాస్వే జవాబుచెప్పాడు. “నేను మంచివాణ్ణి అని మీ రనుకుంటే కమ్యూనిస్టుపార్టీలో చేరనిచ్చేవారుగా!”

“పార్టీ పనంటే ఏమిదో నీకు తెలుసా?” అని చిరునవ్వు నవ్వాడు ష్యాంగ్.

“ఓ! తప్పకుండా తెలుసు— జపానువాళ్ళతో పార్టీ పోట్లాడుతుంది!”

“ఇంకా ఏమిటి?”

“మన కొలుదనం తగ్గింపు కార్యక్రమాన్ని నడుపుతుంది. మన లాంటి బీదవాళ్ళంతా ఆకలితో మాడిపోకుండా చూస్తుంది.”

“రెట్!” ష్యాంగు నవ్వాడు. “కట్టుకోటానికి అందరికీ బట్టలుండాలనేదే, తింటాని కందరికీ తిండి వుండాలనేదే, చదువుకోటానికి అందరికీ పుస్తకాలుండాలనేదే, అందరూ సుఖంగా జీవించాలనేదే కమ్యూనిస్టుపార్టీ కోర్కె.”

“కమ్యూనిస్టుపార్టీదే రైటని, అదే మంచిదని నేను హృదయపూర్వకంగా నమ్ముతున్నా” అన్నాడు దాస్వే నిష్కపటంగా. దాస్వే తన పైపును ష్యాంగుకు అందిచ్చాడు.

ష్యాంగు రెండు దమ్ములులాగాడు. అటుతర్వాత, “మన గ్రామములో కమ్యూనిస్టులెవరంటావ్?” అని ప్రశ్నించాడు.

“భలేబాగుంది నీ ప్రశ్న! మీ తమ్ముణ్ణి ఎరుగున్నావా అని ప్రశ్నించినట్లుంది! అదంతా ఎందుకూ, నీవు తప్పకుండా కమ్యూనిస్టువని నాకు తెలుసు!” అన్నాడు దాస్వే.

ష్యాంగ్ నవ్వాడుగాని జవాబు చెప్పలేదు. దాస్వే అతని చేతిని లంకించుకున్నాడు.

ఉద్రిక్తంగా, “నీన్నీ విధంగా తడిపిపెట్టబోకండి. మీ నుండి నేర్చుకోవాలనివుంది! మితోపాటు పనిచేయాలనివుంది. మీరంతా అమృతమైన పనులు చేస్తున్నారన్న సంగతి నాకు తెల్పు!”

“మనలాంటి కార్మికులు, కరకులతోకూడిందే ప్రపంచమనికమ్యూనిస్టుపార్టీ భావిస్తోంది. అందువలన నిన్ను ఆహ్వానించకపోవటమనే సమస్యేలేదు. యధార్థానికి ఒక సమావేశం జరిగిందికూడా. ఆ సమావేశంలో నీ సభ్యత్వాన్ని ఆమోదించారు.”

“నేను నిజంగా మెంబరునా?” అని ఆశ్చర్యంతో ఒక్క గంటేస్తూ దాస్వే అరచాడు.

“ఉష్! అంత విగ్రహగా అరవబోకు! సభ్యత్వాన్ని రహస్యంగా వుంచుకోవాలి. తల్లిదండ్రులకైనా తెలియనీయరాదు. ఆరీకి పెళ్ళానికి కూడా చెప్పకూడదు.”

వివేకవంతంగా వ్యవహరిస్తానని దాస్వే వాగ్దానము చేశాడు. ఇంటికి జేరుకోగానే, పెన్నిధినిగొన్న పేదవానిలాగున ఉప్పొంగిపోయాడు. అతని హృదయం నూతనోల్లాసంతో నాట్యమాడింది.

ఆ మరునాడు గ్రామ కమ్యూనిస్టుల సమావేశం జరిగింది. దాస్వేని అతిఆప్యాయంగా కమ్యూనిస్టుపార్టీ అనుచరవర్గంలోనికి ఆహ్వానించారు.

సమావేశం పూర్తి అయినతర్వాత దాస్వే పొలానికి పోయాడు. అక్కడ అతని తండ్రి మేయిని అత్తవారు చావబాదారనీ, అందువలన ఆమె తన అక్కగారి యింట్లోవుంటూ వున్నదనీ దాస్వేతో చెప్పాడు తలాడినూ.

“అలాంటి చక్కనిపిల్ల, అలాంటివాళ్ళ చేతుల్లోపడుతూవుంటే చూస్తూ వూరుకున్నారంటే, దేవుళ్ళు నిద్రపోతూవుండాలి” అని నిష్పూర్వాడు.

“వాళ్ళకు డబ్బుంది!” అన్నాడు దాస్వే కోపంగా.

“మనమంటే ఆమె ఎప్పుడూ ఆస్థాయంగా వుండేది. ఆమెను చూడటానికి ఎందుకుపోవు?” అని నలహాయిచ్చాడు దాస్వే తమ్ముడు రియూ.

“వద్దు! విషయాలను అలాగే వుండనీ!” అని ఎదురు జవాబు చెప్పాడు దాస్వే. కానీ ఒక్కడమ్ము వీల్చినతర్వాత తన కొడుకు బ్లాక్లీసే యింటికి పోతున్నాయని కనుక్కొన్నాడు దాస్వే.

అతడు యింట్లో ప్రవేశించగానే, కంచాలు శుభ్రం చేయుటలో అక్కగారికి తోడ్పడుతూవున్న మేయి అతనికి కనిపించింది. ఆమె వీపు యితనివైపుగా వుంది. ఆయిల్లాంపు వెలుగులో అతనికి దెబ్బలగుర్తులేమీ కనిపించలేదు.

“అలాంటి కుటుంబంలో పిల్లను పడేసిందంటే, మా అమ్మ వట్టి గుడ్డిదన్నమాట!” అంది మిసెస్లీసే కటువుగా. “దిక్కుమాలిన తిట్లు తిట్టిపోస్తారు; చచ్చేటట్టు బాదుతారు. ఈసారి వాళ్ళకు దొరికిన సాకేమంటే అత్తగారు అగిపెటె ఎక్కడదాంచిదో మరిచిపోయిందట! మేయి తన డబ్బెట్టి యింకో పెట్టె కొనియిచ్చింది. నువ్వే దొంగిలించావని అత్తగారు తిట్టిపోసింది. మేయీచేత కొన్ని అగిపుల్లలు నమిలించింది! తర్వాత కర్ర తీసుకొని చావమోడింది! చూడు! మొగం మీద, నెత్తి మీద ఏలా కొట్టిందో చూడూ!” ఆమె మేయి చెయ్యి వట్టుకొని యిటుత్రిప్పింది “దాస్వేని చూడవీ!” అంది.

పటు విడిపించుకొని మేయి పారిపోయింది. చేతులతో ముఖం కప్పుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

“దాని తలనిండా గాయాలే” అని నిట్టూర్చింది మిసెస్ తేస్సె.
“నుదుటిమీద ఎలా వాచిందో చూడు. కంటిమీద కొట్టారు. కన్ను పోయి సంత పనెంది!”

“వేళ్ళమ్మ—! వాళ్ళొర్తి విషపుముండాకొడుకులు!” అంటూ ఉగ్రుడై పోయాడు దాస్వే; అతని కంఠంలో ఏదో అడ్డుపడినట్లయింది.

“పెళ్ళయిన యేడాదిలోనే వాళ్ళేవిధంగా దాన్ని బాధపెట్టే, యిక ముందుముందు దాని కర్మెట్లా కాలుతుందో!” అన్నది మిసెస్ తేస్సె.

“చస్తే నే నక్కడికి పోను!” అన్నది మేయి తిరస్కారంగా.

“అయ్యో! మళ్ళీ అక్కడకు పోకపోతే ఏంజేస్తావే?”

“ఎర్రనైన్యపు ట్రీ సహాయకదళంలో జేర్తా!”

“పిచ్చివాగుడు వాగబోక! నీకు చమపూసంధ్యాలేదు. నీతో లాభ మేమిటి?”

“సరేలే” అని దాస్వే వెంటనే వాళ్ళమాటలకు అడ్డుతగులుతూ “ఆ సంఘంలో చదువురాని ఆడవాళ్ళకూడా కొంతమంది వున్నారు” అన్నాడు.

మిసెస్ తేస్సెయొక్క పసిబిడ్డకు నిద్రవేళయిందికాబోలు. గుక్క పట్టి ఏడ్వసాగింది. దాస్వే వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మరునాడు మరియొక మనిషితో జిన్నంగ్ వచ్చాడు. బలాత్కారంగా మేయిని ఈడ్చుకుపోయాడు. ఆమెనుగురించి దాస్వే ఎడతెగకుండా మధనపడ్డాడు. కాని తనలో ఈవిధంగా అనుకోసాగాడు. “ఆమెనుగురించి ఎవళ్ళనైనా విచారిస్తాననుకో. అప్పుడు వాళ్ళేమనుకుంటారు? మా యిద్దరికీ ఏదో సంబంధం వుందనుకుంటారు. దానితో పరిస్థితులు మరీ అద్వాన్నంగా తయారవుతాయి.”

అందుకని విషయాన్ని యథాతథంగా విడిచేశాడు.

చాలారోజుల తర్వాత కార్యకర్తల కొంటీ డ్రైనింగు స్కూలుకి తర్ఫీదు పొందడానికై పోవలసిందిగా పార్టీ దాస్వేని ఆజ్ఞాపించింది.

పాతరోజులలోనే తేరే తుదిదకు మిలిటరీ ట్రైనింగుతప్ప మరేరకపు తర్ఫీదునూ ప్రభుత్వం యిచ్చేదిగాదు.

ఇప్పుడు దాస్వేని ట్రైనింగుస్కూలుకు పొమ్మన్నారంటే అతని తండ్రికి కొంచెం అనుమానమేసింది, అందుకని కొడుకుని యిలా ప్రశ్నించాడు. “ఈ ట్రైనింగు వ్యవహారమంటే నిన్ను సెనికుడుగా తయారు చేయటానికికాదా? నీ బదులు ఎవరినైనా పంపమని మీ అన్నియ్య బ్లాక్ ట్రైనింగు ఎందుకు అడుగకూడదు?”

“అది తప్పనిసరిగా మిలిటరీ ట్రైనింగునై వుండదు. నన్ను వేదింజే దల్లా ఏమంటే ఈ ట్రైనింగు పూర్తి అయిన తర్వాత దూరపు గ్రామ ములో పనిచేయటానికి పంపుతారేమో!” అని దీర్ఘాత్మోహనలో పడ్డాడు దాస్వే.

“నీవు లేకపోతే సాగుచేయడం కష్టం!” అని తండ్రి వ్యధ పడ్డారు.

ఏమారోచించారో దాస్వేకి తెలియలేదు. తండ్రిని చూద్దామా, వయోవృద్ధుడవుతున్నాడు. తమ్ముణ్ణి చూద్దామా వ్యవసాయంలోని బిరువు పనులు చేయటాని కింకా వయస్సు చాలని పనివాడు. దాస్వేకి తన పొల మంటే అమితప్రేమ. తన పాతగుడి నెనుజూస్తే పిచ్చిప్రేమ. అందు వలన వాటిని విడిచిపెట్టి వెళ్ళటం అతనికి సుతరాము యిష్టంలేదు. బ్లాక్ ట్రైనింగుతో ఆలోచిద్దామంటే అతడు గ్రామంలో లేడు. అందుకని దాస్వే తన సమస్యను షాంగ్ తో చెప్పుకుందామని పోయాడు. దాస్వే నోరు మెదిపేలోపలే యితణ్ణి చూడగానే కార్యకర్తల స్కూలుకు పోవ టానికి అవకాశం లభించినందుకు షాంగ్ అభినందించాడు.

“వైజ్ఞానికంగా అభివృద్ధి చెందుతావు. రాజకీయ పరిజ్ఞానం అభి వృద్ధి చెందుతుంది. తిరిగొచ్చిన తర్వాత మాలాంటి మట్టిపిశతలను జూసి అసహ్యపడవనుకుంటాను! తిరిగొచ్చిన తర్వాత పెద్ద కార్యకర్తవైపోతా వోయ్!” అని షాంగ్ వుద్బేళాడు.

“వాణ్ణి పంపుతున్నారేం? నన్ను పంపటంలేదేం?” అని తేవార్ గొణగసాగాడు.

“తొందరేం? నీవతూ వస్తుంది. మనవాడు తిరిగి రాగానే నువ్వు పోదువుగాని! తడవకు ఒక్క మనిషి చొప్పున పిచ్చతున్నాం” అని ప్లాంగ్ బదులుచెప్పాడు.

ఈ అవకాశంకోసం ప్రతి మనిషీ గ్రుద్దులాడుతున్నాడని తెలియ గానే దాస్వే మనసు మార్చుకున్నాడు. త్వరగా యింటికి వెళ్ళిపోయాడు. ఈ ట్రైసింగు పొందటం మంచి లాభమని తండ్రికి నచ్చజెప్పాడు. ప్లాంగు యింట్లో జరిగిన సభాషణలన్నింటినీ పూసగుచ్చినట్లు తండ్రికి చెప్పాడు. తండ్రి కొడుకును యింకేమాత్రం నిరుత్సాహపరిచలేక పోయాడు. నిరుత్సాహపరిచటానికి యత్నించలేదని చెప్పాలి. నిరుత్సాహ పరిచటానికి బదులుగా తన పాత ట్రంకుపెట్టె ఖానాలనుండి ముడతలు పడ ఒక నోటు తీసి, జేబుఖర్చుకుగాను కొడుకుకు యిచ్చాడు. మరునాటి ఉదయం : క్కచుట్టను చంకనెట్టుకొని దాస్వే స్కూలుకు బయలు దేరాడు.

అనాడు కొంటే ప్రభుత్వపట్నంగా పనిచేస్తూవున్న పట్నంలోనే ట్రైసింగుస్కూలు వుంది. ఆ పట్నానికి పోతూ పోతూ దారిలోవున్న మరియొక గ్రామంలో బ్లాకీత్సేని కలుసుకున్నాడు దాస్వే. వాళ్ళిద్దరూ కుశలప్రశ్నలు వేసుకున్నావో లేదో, యింతలోనే ఒక యువతి పరుగెత్తు కుంటూ లోపలికి వచ్చింది. ఆమె చారలగొనునిండా మట్టిమరకలు, జుత్తు చీకిరిగవుంది. ఆమె మేయీ!

“నన్ను రక్షించు బావా!” అని గ్లాకీని బ్రతిమాలింది. “వాళ్ళు నన్ను బ్రతకనివ్వరు!” అంది.

పద్మాలులాంటి ఆమెకళ్ళు నీళ్ళతో నిండివున్నాయ్. దాస్వే ఆమె విషాదవదనాన్ని జూశాడు. ఆమె వెనువెంటనే బ్లాకీకి అభిముఖంగా తిరి గింది. ఒక్క క్షణకాలంపాటు ఆమె నోటివెంట మాట పెగల్లేదు. బ్లాకీ ఓపికగా ప్రశ్నించగా ఆమె క్రమేణా తన్ను జిన్స్ లో యింటికి లాక్కు పోయిన తర్వాత జరిగిన విషయాలన్నింటినీ పూసగుచ్చినట్లు చెప్ప సాగింది.

“...ందుకని మీ అక్కగారింటికి పోతావన్నమాట!” అన్నాడట

జనంగా: “మీ బావవద్దకు పరుగెత్తపోతావన్నమాట!” అని జనంగు ఆమెను మొగం వాచేటట్టు అనేకసార్లు కొట్టి గదిలో బంధించాడట. అటు తర్వాత అకలిచే మలమల మాడిపోతున్నా గుప్పెడు మెతుకులైనా పెట్టకుండా మేయూచేత బండచాకిరీ చేయించాడట.

“నువ్వు మళ్ళీ పెన్ జ్యా గ్రామం పోయావా, నీ కాళ్ళు విరగొడతా జాగ్రత్త!” అని అత్తగా రన్నదట.

మేయూ భరించలేకపోయింది. ఆమె సహాయంకొరకు ఎదురు చూస్తూ వుంది. ఒకనాటి రాత్రి జనంగ్ ఇంటికి రాలేదు. తెల్లవారే ముందు మేయూ కిటికీ యెక్కి బయటకు దూకింది. దొడ్డి గోడ దూకి పారిపోయి వచ్చింది.

“ఈవిధంగా నేనక్కడ జీవించలేను” అని పూర్వంకన్న నిదానంగా డాక్టర్కి చెప్పింది. “అబాలగోపాలం, ముసలి ముతక, చిన్ని, పెద్ద, మొగ-అడ అన్న బేధం లేకుండా అందరూ జపానువాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా పోరాడాలని చెప్పావుకదూ! ఎర్రనైన్యపు శ్రీ సహాయకదళంలో జేరిపోదలచుకున్నా. నాకు రాయటం, చదవటం రాదు. కాని, నీళ్ళు మొయ్యగలను; పనులు చెయగలను.... ఆ దయ్యంముండా వాళ్ళతో వుండేన్న ఏపనిచ్చినాసరే, చెయ్యటానికి సిద్ధంగావున్నాను!”

డాక్టర్ కనుబొమలు ముడిపడ్డాయ్. దీర్ఘంగా ఆలోచించసాగాడు. “నిన్ను బ్రయనింగుకు పంపుతామనుకో! ఎలాగుంటుంది?”

“బ్రయనింగు మహా మంచిది!” అని వేగంగా డాక్టర్ వారి సంభాషణలో జోక్యం కలుగజేసుకున్నాడు. “నీ జ్ఞానాన్ని అభివృద్ధి జేస్తుంది. అది....అది.... నీకు రాజకీయ పరిజ్ఞానాన్ని యిస్తుంది.... స్కూలుకు పోయినట్టే.... అంతకన్న మరే గామ!” అన్నాడు డాక్టర్.

“మంచిది. అయితే నేను బ్రయనింగుకుపోతా. ఏమైనాగానీ, నే నింటికిపోను!” అన్నది మేయూ.

ఆమెను పరిచయంజేస్తూ ఒక జాబు వ్రాసిచ్చాడు డాక్టర్. ఆమె డాక్టర్, తదితర విద్యార్థులతో జాబు బ్రయనింగుస్కూలుకు పోయింది....

అమె అల్లవారు అమెకోసం ప్రతిచోటా గాలించారు, అమె ఎక్కడ వుందో పసిగట్టలేకపోయారు.

* * * *

అనేక పెద్ద భవనాలున్న అనరణిలో కొంట్రీట్రయినింగు స్కూలు వుంది. బడిపెద్దకు తమ పరిచయ - లేఖలను దాస్వే, తదితరులు సమర్పించుకున్నారు. బడిపెద్దకు ముప్పయి సంవత్సరాల వయస్సు వుంటుంది. అతనిపేరు చెంగ్. బూడిదవరంగల ముతకగుడతో కుట్టిన యూనిఫారాన్ని ధరించాడు. విద్యార్థుల పేర్లను రిజిష్టరులో ఎక్కించుకున్న తర్వాత అతడు మేయూని స్నేహపూర్వకంగా "బడికెండుకొచ్చావమ్మా!" అని అడిగాడు.

మేయూ మొగం కందగళయింది. తల్లిర ది తర పడింది. ఎలా గయితేనేం, చిట్టచివరకు "ట్రయినింగు పొందటానికి!" అని కక్కిసింది.

అమెకు అష్టమ్యేటంతవరకూ స్కూలు వుద్దేశాన్ని గురించి జాప్రాతగా చెన్ విశయించాడు.

"ఓస్! ట్రయినింగ్ న తర్వాత మే మింటివర్గ ఉండ నవసరం లేదన్నమాట! బయట పని చేయవచ్చునన్నమాట!" అని అమె చిరు నవ్వు చిలకరించింది.

ఆ హెడ్మాస్టరు నవ్వాడు. ఏదో వ్రాసుకున్నాడు. అటుతర్వాత అతడు దాస్వేను అదే ప్రశ్న వేశాడు.

దాస్వే ముందుకు వచ్చాడు. వంగి సలాంజేశాడు.

"జపానువాళ్ళను తుదముట్టించటాని కని!" పెద్దగా జవాబు చెప్పాడు.

చెన్ నురల సలాంచేశాడు? "నీకు సదిమందిమీద ఆధిపత్యం సైరనుకో! వాళ్ళను సడిపే ధైర్యముందా?"

“ఓ! తప్పకుండా!” అని జవాబుచెప్పాడు దాస్వే.

చెన్ తడాడిస్తూ, యితరులను శిక్షించటానికని వాళ్ళవైపు తిరిగాడు.

విద్యార్థులతో ఆ విధంగా ఛేటి పూర్తయినతర్వాత వారినందరినీ, హెడ్ మాషరు వివిధ తరగతులుగా విభజించాడు. స్త్రీలకు, పురుషులకు వేర్వేరుగా వుండటానికి స్థలాలు చూపించబడినప్పటికీ, వాళ్ళందరినీ ఒకే తరగతులలో కూర్చోబెట్టే పాతాలు చెప్పసాగారు. దాస్వే, మేయి లిద్దరూ ఒకే అధ్యయనగ్రూపులో జేర్చబడ్డారు.

తాను కిమ్యూనిస్టునని పరిచయంజేస్తూ తనకు పార్టీ యిచ్చిన జాబు దాస్వేకి అకస్మాత్తుగా గుర్తుకొచ్చింది. అతడా జాబును తన జేబునుండి హడావిడిగా బయటకులాగాడు.

గందరిగోళంగా దాన్ని చెన్ వంక వూపాడు.

“నా సభ్యత్వ జాబును నే నెవ్వరికివ్వాలి?” అని పెద్దగా అరిచాడు.

చెంగ్ వేగిరంగా, ఆ గదిలో దూరంగా ఒకమూలను కుర్చీలో కూర్చున్న మిస్ చెన్ వంక జూపాడు. మిస్ చెన్ కు సలహా సంవత్సరాలుంటాయ్. ఆ అర్హతాపత్రాలను తీసుకోటానికని తన చేతిని జాపుతూ మిస్ చెన్ చిరునవ్వు పెట్టింది.

“అంత పెద్దగా అరవబోక. ఇక్కడ పార్టీ సభ్యులు కావివారు చాలామంది వున్నారు” అన్నదామె చాలా ప్రశాంతంగా.

జరుగవలసిన ప్రాథమిక విధులన్నీ పూర్తిఅయ్యాయ్. ట్రైనింగ్ కాలం ప్రారంభమయ్యింది. ఆ శిక్షణకు అరివాటుపడటానికి దాస్వే, మేయిలు కొంత శ్రమపడాల్సివచ్చింది. పగటిపూట అధ్యయన తరగతులుండేవి. చర్చలు, సమావేశాలను రాత్రిళ్ళు జరిపేవారు. ప్రతి పనియీల వూదటంతో ప్రారంభమయ్యేది. ఉదయాన నిద్రనుండి మేలుకొనటం, రాత్రిపూట నిద్రపోవటం, వ్యాయామం చేయటం, పాటలు

పాడటం.... అలసిపోయేంతవరకు పరుగుతూవుండేవి. పూర్తి కార్మికమై మిడి. ఎక్కడా ఒక్కనిమిషం ఓరుపోవడానికి వీలుండేదికాదు.

ఒకేఒక భోజనశాలహాలులో, రమారమి మూడు వందలమంది విద్యార్థులంతరూ కలసి భోజనం చేసేవారు. ఆహారం చాలా స్వల్పంగా వుండేది. జొన్నకూడు, దుంపపులునూ వుండేవి. వారికి భోజనసమయం చాలాకొద్ది. ఏ బాదాలేకుండా చాస్టే చకచకా భుజించేవాడు. మూతులు కాలే పురుసు శ్రాగటంమూలంగా మేయికి పెదవులమీద బొబ్బలెక్కినాయి.

రాత్రిపూట మగవిద్యార్థులు, ఒక పెద్ద గదిలో నిద్రపోయేవారు. పక్కపేనుకోవటానికి గడ్డితో నేసిన చాపయిండేవి. ఇటుకరాళ్ళను తల గడ దింట్లోగా వురియోగించేవారు. విద్యార్థులకు యింత కఠినంగావుండేది కాదు. వాళ్ళు, ఒక కాంగ్లమీద నిద్రించేవారు. వాళ్ళ నేలమీద నిద్రించాల్సిన అవసరంలేదన్న విషయం యదార్థమైనా, వాళ్ళు నిద్రించే కాంగ్లు వేడిచేయబడి వుండేవిగావు. పీక్కుతినే చలిగాలి వస్తూవుండేది. మేయి పక్కచుక్క మీ తెచ్చుకోలేదు. ఆమె యిక్కొక విద్యార్థినితో కలసి నిద్రపోయేది. ఆ విద్యార్థినిపేరు తియాన్. వాళ్ళిద్దరిలో ఎవరోఒకరు నగం కప్పుకోకుండా వుండేవారు. అంతే, వాళ్ళకు చాలీచాలని దుప్పటి ఒకటే వుండేది. మేయి పిక్కలలోనికి చలిదూరి, వాటిని కొయ్యబారించేది. తన మూలంగా మేయి అర్థరాత్రి సమయంలో మేల్కొనేది. బాధతో ఏడవాల్సివచ్చేది. మా అక్కయ్య దగ్గరే వుండిపోతే బాగుండిపోయేదని అనుకొనేది. ఈ బడికి రాకుండావుంటే బాగుండిపోయేది.

తియానుకు హైస్కూలుచదువు పూర్తిఅయింది. ఆమె పార్టీసభ్యురాలు. ఆమె మేయి అవస్థను జూచి, ఆమెపిక్కలను రుద్దేది. సొంత అక్కగారిలాగున ఓదార్చేది. కొన్ని సమయాలలో తియాన్ వేడివేడి చిన్నచిన్న రాబైలను కొనేది. “నువ్వొకటి తిను; నేనొకటి తింటా. ఏం? మనమిద్దరం కలసి కష్టపడి చదువుకొందాం. ఇంటివిషయాన్ని గురించి ఆలోచించవద్దు” అని అంటూ ఆ వేడివేడి రాబైలను మేయితో పంచుకొని తినేది.

అత్తవారికి పోవాలనే అబిలాష మేయాకి లేనేలేదు. ఆమె తాను అక్కగారింట్లో వున్నా. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు జిన్స్‌ంగ్ వచ్చి తన్ను పట్టుకుపోతాడన్న విషయం ఆమెకు తెల్సి. ఆమె కనీసం బడిలోనే నా స్వేచ్ఛగా వుండగలుగుతావుంది. ఆమె తన జుటును పొట్టిగా కత్తిరింపు వేయించుకుంది. దాన్ని బయటికి కనిపించేలాగున చెయ్యాలని నిశ్చయించుకుంది.

రాత్రిపూట దాస్వేకూడా చలితో బాధపడుతున్నాడు. నిద్రపట్టక యాతనపడుతున్నాడు. వీటన్నిటికన్నా అతణ్ణి వేచిస్తున్న విషయా లేమంటే, అధ్యయన తరగతులు, అక్కడకు వచ్చిన విద్యార్థులలో అన్నిరకాల జీవితపథాలనుండి వచ్చినవారున్నారు. అందులో కొంత మందికి కొద్దిగా చదువు ఉంది. మరికొంతమందికి చదువూ సంధ్యా లేదు. వాళ్ళు అనేక రకాల దుస్తులు వేసుకొనేవారు. అనేకతీర్లుగా దుస్తులు ధరించేవారు. దాస్వే శుద్ధ రైతుబిడ్డలాగున దుస్తులు ధరించేవాడు. చిరిగి పోయిన బొంతజాకెట్టూ, సిడిపట్టు, నడికట్టులో చురక త్రిలాగున పొడు గాటి పైపును దోపేవాడు. దుమ్ము చూశినుండి, ఎండనుండి రక్షించుకో తానికని తలకు తెల్లని ముతకగుడ్డ చుట్టేవాడు.

ఆవరణలో ఎండలో కూర్చుని, అధ్యయన తరగతులను నడుపు కొనేవారు విద్యార్థులు. దాస్వే అందరికన్నా ముందుభాగంలో కూర్చునే వాడు. చెప్పిన ప్రతి విషయాన్నీ బుర్రకు పట్టించుకోతానికిగాను చెవులు నిక్కించి వినేవాడు. “ప్రస్తుత పరిస్థితులు” అన్నా, “సంయుక్త సంఘ టన” అన్నా, “గెరిల్లా ఎత్తుగడలు” అన్నా అతనికి అర్థమయ్యేవిగావు. ఈ శబ్దాలన్నీ అతనికి అయోమయంగా వుండేవి. ఒక్కటి బోధపడేది గాదు.

పాఠాలు పూర్తికాగానే ఎక్కడివాళ్ళు అక్కడ విడిపోయేవారు. వారివారి గ్రూపులుగా ఏర్పడేవారు. చర్చలు సాగించేవారు. దాస్వే, మేయీలు మాత్రం విశ్వబుంగా కూర్చునేవారు. ఎవరైనా వారిని మీరు మాట్లాడరేమంటే దాస్వే “నేను రైతుబిడ్డను! పంటలనుగురించి నన్ను

మాట్లాడమంటే మాట్లాడగలను. ఉపన్యాసమివ్వమంటే నాచేత నేనువు తుంది?" అనేవాడు.

ఉపాధ్యాయులలో ఒకడు దీర్ఘ యాత్రలో (లాంగ్ మార్చ్) పాల్గొన్నాడు. అతడు చక్కని హాసాన్-వుచ్చారణతో మాట్లాడేవాడు. అతడు దాస్వేని ఒక ప్రశ్నవేస్తే దాస్వే కళ్ళు జెప్పేవాడు. అంతే. ఇంతేగాక ఈ కష్టాలతోపాటు దాస్వేకి మరియొక కష్టంకూడా వుంది. దాస్వేకి రాయటం చేతగాదు. ఉపన్యాసాలమీద చకచకా నోట్సు వ్రాసుకొంటూ వున్న కొంతమంది విద్యార్థులను జూసి "నేనావిధంగా రాయగలిగితే ఎంత హాయిగా వుంటుంది!" అనుకునేవాడు.

మేయికి పల్లమాలిన సిగు, ఒకనాడు కొంతమంది విద్యార్థులు ఆమెను వశ్యజెప్పవలసిందిగా బ్రతిమాలారు. మేయి నిజంగా ఏడ్చింది. అయినప్పటికీ, ఆ గ్రూపువాళ్ళను అంటిపెట్టుకొనే వుంది—“కొన్ని పాయింట్సు గుర్తుంచుకో. డి. వాటిని వశ్యజెప్పండి. ఆ విధంగా మీరు క్రమేణా నేర్చుకోగలగుతారు” అని వారికి అధ్యయనగ్రూపు సభ్యులు సలహాచేయించారు.

నిద్రః ద్విక, దాస్వే అనేక రాత్రుళ్ళు అటూ యటూ పక్కమీద పొర్లాడేవాడు.

“మన మిద్దరం ఒక మొద్దులజంట” అని ఒకనాడు మేయితో అభివీచారంగా అన్నాడు దాస్వే.

ఆమె మనస్సుకూడా బాధపడసాగింది. “మనం రోజూ బడివాళ్ళు యిస్తున్న తిండి మేస్తున్నాం. మనం మన యిళ్ళకు తిరిగి వెళ్ళినతర్వాత మ. వాళ్ళకు మన మొగాలెలా చూపించగలుగుతాం? ఇతరులతో కలుసుకోలేమని తోస్తువుంది” అన్నదొకనాడు మేయి, దాస్వేతో.

“నువ్వన్నదాంతో నే నేకీభవించనూ; ఇతరులు నేర్చుకోగలిగినట్లు, మనమూ నేర్చుకోగలం!” అన్నాడు దాస్వే విశ్చయాత్మకంగా.

ప్రతిరోజూ, విరామకాలంలో వాళ్ళకు హెడ్ మాష్టరు, క్రొత్త అక్షరాలు కొన్ని నేర్పేవాడు. తన పడకమీద రాత్రిపూట ఆ అక్షరాలను

తనప్రేరితో గుండెపై వ్రాసుకొనేవాడు దాస్వే. ఆ విధంగా అక్షరాలు దిద్దసాగాడు. అతడు తన చెవులను మరింత శ్రద్ధగా నిక్కించి వుపన్యాసాలు వినసాగాడు. వినగా వినగా, అతనికి ఉపన్యాసాలలో కొంతకొంత బోధపడసాగింది. పబ్లిక్ లో మాట్లాడటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. ఒకనాడు ఎలాగైతేనేం చర్చలగ్రూపులో నిలబడ్డాడు. లేచి నుంచు సరికి ముచ్చెమటలు పోసినాయి నాలుకతో పెద్ద యుద్ధంచేశాడు. ఒక బొచ్చెడు సందర్భశుద్ధిలేని పదజాలాన్ని కుమ్మరించాడు. మేయి కూడా తన నాలుకతో యుద్ధంజేసింది. ముఖం కండగడ్డలాగున ఎర్రబడింది. అతిప్రయాస మీద కొన్ని వాక్యాలను బయటకుగుంజి. కుమ్మరించింది. మేయి, దాస్వేలుచేసిన యీ ప్రయత్నాన్నిజూచి గ్రూపుసభ్యులు హర్షించారు. వారికి ప్రోత్సాహమిచ్చారు.

బడిలోకలా కషసడి పనిజేసేవాడు దాస్వే. నిద్రకాలలో అందరికన్న పెందలకడనే మేల్కొనేవాడు. తమ నీళ్ళతొట్టెలను శుభ్రంచేసేవాడు. అటుతర్వాత ఆవరణనూ, ఆఫీసులనూ ఊడ్చేవాడు. నిత్యజీవితములో సమూహ విద్యార్థిగా అతణ్ణి. హెక్షమాషర్ చెంగ్ బహిరంగముగా పొగడాడు. ఈ పొగడ్త, దాస్వేను గాబరాపెట్టింది. ఇలాంటి పొగడ్తలను పొందటం అతనికి అలవాటులేదు.

“రైతుబిడలం ఏదో ఒకమారు కండబలాన్ని చూపించగలంతప్పు అంతకన్న మాకేమి చేశాడు” అన్నాడు దాస్వే సిగ్గుపడుతూ.

తాను కొంత అభ్యుదయాన్ని సాధించగలుగుతున్నానని దాస్వే గ్రహించుకోగలిగాడు. కానీ మేయి పెనకపడుతూ వున్నదేమోనని భయపడసాగాడు. ఒకనాడు ఆమెను అడిగాడు- “ఇప్పుడెలాగుంది? యీ రకపు జీవితానికి యిప్పుడలవాటుపడ్డావా?”

కురచగా కత్తిరించుకున్న జొట్టుకలిగిన తలనాడించింది. సూర్యాతపానికి నల్లబడిన ఆ ముఖంలో చిరునవ్వు తొలకరించింది. ఆ తొలకరింపులో బుగలు సొటలుపడ్డాయ్. విస్ఫారితనయనాలు మహాదానందంతో విలసితమయ్యాయి. నవనవోల్లాసం ఆమెలో తొణికిసలాడింది.

“సరిపూర్ణంగా!” అని జవాబిచ్చింది.

జపానువాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా తాము జరుపవలసిన పోరాటంలో రానున్న కష్టాల నెదుర్కొనుటలో తమకు ఈ బడిలోని శిక్షణ శ్రమ మయ కఠినజీవిత మేవిధంగా తోడ్పడగలదో, మిస్ చెన్ - తనకు వివరించిందని - మే దాస్వేతో చెప్పింది. అన్నిరికాల కష్టాల నెదుర్కొనగలిగి యుండాలని ఆమె బోధించిందని చెప్పింది.

దాస్వే స.తోషతో ఉప్పొంగిపోయాడు. మేయి నిశ్చయంగా అభివృద్ధిజేసింది? అనుకోసాగాడు. ఆమె పొటిజుట్టు గాలిలో మర్మకర్షణ చేస్తూవుంది. ఒయ్యారమొలకబోనూ ఆమె నడుస్తూ పోతూవుంటే దాస్వే తదేకధ్యానంగా చూడసాగాడు.

* * * *

ఆరోజున దాస్వేకు పొగాకు అయిపోయింది. రెండుగంటలు పాటుబడ్డాడు. మెల్లగా దగ్గరలోనున్న షాపుకు జారుకున్నాడు రెండు సిగరెట్లు కొన్నాడు. స్కూలు క్రమశిక్షణ ననుసరించి ఎవ్వరూ సిగరెట్లు కొనగూడదు. మగవాళ్ళ స్నానాలగదిలో దాక్కున్నాడు. సిగరెట్లు ముట్టించేడు. ఉల్లాసంగా ఒక్కదమ్ముపీకి పొగ వదలుతున్నాడు. ఇంతలోనే అక్కడకు మరియొక విద్యార్థి వచ్చాడు. సమయం మించి పోయింది. అదుర్దాగా దాస్వే సిగరెట్లను కాలిక్రిందవేసి నలిపాడు. విద్యార్థి దాస్వేవంక జూచాడు. అతనిమీద రిపోర్టుచేయటానికి ఆ విద్యార్థి బయటకు పోయాడు.

ఆ సాయంత్రం దాస్వేకి సంబంధించిన అధ్యయన గ్రూపు సమావేశం జరిగింది. అందరూ వట్టుదలగా అతణ్ణి దుయ్యబట్టారు.

“సూచనల ప్రకారం ఎందుకు నడచుకోవు?.... క్రమశిక్షణంటే నీకు అర్థం తెలియదా?”

దాస్వేముఖం ఎర్రబడింది. సత్తురుబోతూ దాస్వే “నేనా.... నేనా.... నా.... యిది మొదటిసారి.... నాదగ్గర పొగాకు లేదు.... నన్ను వదిలెయ్యండి.... మీరు నన్ను ఈతడవ శిక్షించాలి.... శిక్షిస్తే....”

అతడు తనమాటలు పూరిచేయకమునుపే ఒక్కొక్క విద్యార్థి లింకించుకొన్నాడు. “మిస్టర్ చైర్మన్, నేనొక విషయం చెప్పాలి” నాలుగుచెరగులనుండి విమర్శలు బయలుదేరాయి. మేయిరూపా ఆ విమర్శలో ఒక నమిద తగిలించింది. “మిస్టర్ చైర్మన్, నేనొక విషయం రిపోర్టు చేయవలచాను” వాళ్ళంతా అతడు విమర్శనను అంగీకరించడనీ, అతడిలో కృత్రిమముందనీ విమర్శలు కుమ్మరించారు.

“వెధవ సిగరెట్లొకటి తగలే సే ఏం? ఏం కొంపలు ముంచుకొని పోయాడు!” అని కోపంగా తనలో అనుకోసాగాడు దాస్వే.

“దీనమ్మ—జీవితాంతంవరకు పొగాకే తాగను!” అని శశంధం చేస్తూ మోకాలిమీద తనపెపును విరగొట్టాడు. “నేను మారగలనో లేదో చూడుకుగాని! నేనలా చేయకపోతే చైర్మన్ నావాడేగాదు!” కోపం ముప్పేట పెనవేసుకోగా పెపు ముక్కలను నేలమీదకు విరిచివేసి, దాస్వే అక్కడ నుండి వెదలిపోయాడు.

ఆ మరునాడుకూడా దాస్వే కోపంగానే వున్నాడు. మేయిరూపా ఎవరితోనూ మాటాడలేదు. ఎవరైనా పలకరించినా జవాబుచెప్పలేదు. మధ్యాహ్నం హెడ్ మాస్టర్ చెగ్, తన ఆఫీసుకు దాస్వేని పిలిపించాడు. షాహాజనిత గాయాలన్నింటినీ అతను కేక్కియటానికి అవకాశమిచ్చాడు. అటుతర్వాత చిరునవ్వు నివ్వుతూ ప్రశాంతంగా వోపిగ్గా చెన్ వివరించ సాగాడు.

“విమర్శలన్నీ - సులువు, బరువు విమర్శనలన్నీ - నీమంచి కొరకే. నీవు విమర్శనను స్వీకరించలేకపోతే నీవు అభ్యుదయాన్ని సాధించజాలవు. నీవు పార్టీరభ్యుడివి. ఇతర విద్యార్థులకన్న క్రమశిక్షణను అమలుజరుపుటలో నీవు ఆదర్శమూర్తివి గావాలి. ఇతరులకు ఆదర్శవంతంగా వుండాలి నీవు.

క్రమశిక్షణకు సంబంధించిన అనేక విషయాలను చెంగ్ దాస్వేకి వివరించాడు. దానిని ప్రతిభావంతంగా, ఫలసాధనంగా ఎలా అమలుజరపాలో, అమలు జరపాల్సిన అవసరమెందుకు గలదో వివరించాడు. చెంగ్ చెపుతున్న విషయాలను వింటున్న కొలదీ దాస్వేలో శాంతం

ప్రవేశించసాగింది. చిట్టచివరకు అతడు “నన్ను సరిచేసినందుకు ధన్యవాదాలు. నాకిప్పుడు అర్థమయింది” అన్నాడు.

ఆనాటి సాయంత్రం పార్టీ సభ్యుల సమావేశం జరిగింది. ఆ సమావేశంతో తాను తప్పుచేసినట్లుగా దాస్యే వప్పుకున్నాడు. అంతేగాక పెద్దగా నవ్వుతూ ‘నేను మొరటుగా వ్యవహరించాను. నా మనస్సు యిప్పుడు కదిగేసి టున్నది. విషయాలు స్పష్టంగా బోధపడ్డాయి. మీ రంతా నాలో పొరడా మేనా వుంటే యికముందు ఎ తిమాపుతారని ఆశ న్తున్నాను. నాలోని బోతుస్వభావం మళ్ళా వీధిలోబడి పరుగెత్తుకుండా అరికట్టగలనని మికందరకీ వాగ్దానం జేస్తున్నాను” అన్నాడు.

సభికులంతా నవ్వారు. ఒకమారు అతనిలోని తిస్సులను సరిచేస్తే మళ్ళీ తప్పులేమి చేయడన్నారు. అభివృద్ధి జెందుతూ వుంటాడని అన్నారు.

దాస్యే అభివృద్ధిజెందసాగాడు. అదేవిధంగా మేయికూడా అభివృద్ధి జెందింది. ఆమె ఎంతవరకు అభివృద్ధి జెందిందంటే మిస్ తియాన్ ఆమెను కమ్యూనిస్టుపార్టీలో చేరవలసిందిగా ప్రోత్సహించాలని ఆలోచిస్తూ వుంది.

“ఎవరు మంచివాళ్ళనుకుంటున్నావ్? కొమింటాదా? లేక కమ్యూనిస్టులా?” అని తియాన్ ఆమెను అడిగింది.

“కమ్యూనిస్టులే!” అన్నది మేయా.

“ఏ పార్టీలో చేరుదామనివుంది?” అని మరల తియాన్ ఆమెను ప్రశ్నించింది.

“నేను ఏ పార్టీలోను జేరదలచుకోలేదు. నేను జపానువాళ్ళతో పోటాడదలచుకొన్నా. ఎర్రసైన్యం శ్రీ సహాయకదళంలో జేరాలనేదే నా కోర్కె” అని మేయా జవాబు చెప్పింది.

తన బావయిన జాకీత్సే కమ్యూనిస్టుకాబట్టి అతణ్ని ఏవిధంగా వేటాకిందీ మేయాకి గురుంది. అందువలన పార్టీలో జేరటానికి ఆమెకు భయమేసింది. అంతేగాక శ్రీ సహాయకదళంలో చేచ్చు. జ్వతంత్ర్య

మయ జీవితం గలదని ఆమె గాఢంగా విశ్వసిస్తుంది. అందువలన ఆ జీవిత మామెకు నచ్చింది.

తియాన్ మేయిని టుజులు పట్టుకుని పూపింది. “తెలివితక్కువ పెద్దమ్మా! ‘కమ్మానిసుపార్టీ’యే లేకపోతే, ఎర్రసైన్యమే వుండేదిగాదు. దాన్ని ఈనాడు ఎర్రసైన్యమని పిలిచటంలేదుకూడా—బాలూ అని పిలుస్తున్నారు. లేకపోతే అష్టమూర్త సైన్యమని పిలుస్తున్నారు. పార్టీ సభ్యురాలివే తే, నీవు పార్టీ మీటింగులకు హాజరుకావచ్చు. దేశంలో ఏమిజరుగుతున్నదీ తెలుసుకోవచ్చు. అభివృద్ధి చెందవచ్చు. ఈ సమస్యనుగురించి నీవు తీవ్రంగా ఆలోచించుకోవాల్సి అవసరముంది.

మేయి ఆలోచించింది; దీర్ఘంగా ఆలోచించింది. కాని ఒక నిశ్చయానికి రాలేకపోయింది. ఆమె దాస్వేను సలహా అడిగింది.

“అంత మూగదానిలాగున ఎలా ప్రవర్తించావ్?” అని దాస్వే కోరిగించాడు. “సభ్యత్వమనేది పార్టీలో అతి రహస్యమైన విషయం. అలాంటి విషయాన్నిగురించి చెన్నెలా అడుగగలిగావ్?” అన్నాడు. తాను రహస్యంగా వుంచాల్సిన విషయాలను కక్కేస్తున్నానన్న విషయాన్ని గమనించకుండా దాస్వే తన ఉపన్యాసాన్ని సాగించాడు: “నేను పార్టీ సభ్యుణ్ణి కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే పార్టీ వ్యవహారాలను యితరులకు చెప్పిన యేదీ!”

మేయి భయభ్రాంత అయింది. నేనేంజేయాలి? నేను నీతో అప్పుడే చెప్పేస్తినయ్యే!” అన్నది.

దాస్వే అతిరహస్యంగా “నువ్వు పార్టీలో జేరిపో! ఇలాంటి వ్యవహారాలలో యుక్తయుక్త జ్ఞానాన్ని నేర్చుకోగలుగుతావ్!” అన్నాడు.

తాను కమ్మానిసు కాదలచుకున్నానని మేయి మిస్ తియాన్తో చెప్పింది. పార్టీ సభ్యత్వానికి సంబంధించిన కాగితాలన్నింటినీ పూర్తి జేయుటలో మేయికి తియాన్ తోడ్పడింది. కమ్మానిసుపార్టీలో నూతన సభ్యులను జేర్చుకొనేటప్పుడు జరుపబడే కార్చకలాపాలు మేయిని.

మరి సదిమంది యువతులను జేర్చుకొనేటప్పుడు జరుపబడాయి. పార్టీ జెండా ఎదుట, చెర్మన్ మాసీయాగ్ చిత్రపటం ఎదుట వారు పార్టీకి శాశ్వతంగా విశ్వాసపాత్రలుగా వుండి పని చేయగలమన్న శపథాన్ని తీసుకున్నారు.... అటుతర్వాత మేయీ, దాస్వేలిద్దరూ పార్టీసభ్యులకు జరుపబడుతున్న అధ్యయన తరగతులకు హాజరయ్యారు.

ఒకనాటి మధ్యాహ్నం మధ్యరతం ఎక్తుగల మనిషి యూనిఫారం ధరించినవాడొకడు దిడికి వచ్చాడు. హెడ్ మాష్టరుగారిని చూడాలన్నాడు. వాడి వయస్సు రమారమి యిరవై యేడు. యిరవై యెనిమిది సంవత్సరాలుంటుంది. వాడి నోటినిండా బంగారుపళ్ళున్నాయ్. చంక్రకింద ఒక పాకేజి వుంది. హెడ్ మాష్టరు చె గ్ అశిణ్ణి ఆహ్వానించాడు. వాడు గౌరవపురస్కరంగా సలాంజేసి మీ పాఠశాలలో మేయీ అనే విద్యార్థిని వున్నదా యని అడిగాడు. ఉన్నదని చెంగ్ జవాబిచ్చాడు. ఆ క్రొత్తవాడు తాను హోజ్మాంగ్-జపాను వ్యతిరేకసైన్యంలో పనిజేస్తున్నాననీ, ఆ సైన్యం జనరల్ లూ సర్వసేనాధిపత్యంక్రింద పనిజేస్తూ వున్నదని చెప్పాడు. మే చా తని భార్యయని జెప్పాడు. సాఠశాలలో ఆమెతర్ఫీదు పొందటం తనకు పూర్తిగా యష్టమని చెప్పాడు. ఆమెను చూడటానికి వచ్చాననీ, ఆమెకొక పాకేజి యివ్వవలవాననీ చెప్పాడు. చెంగ్ అదంతా బాగున్నదని చెప్పి, ఒక్క నిమిషం మీరిక్కడే వుండండని చెప్పి ఒక్క నిమిషం మీరిక్కడే వుండ దని చెప్పి మేయీని పిలివటానికి వెళ్ళాడు.

జిన్లంగ్ రెండు సిగరెట్టు పీకేసరికి హెడ్ మాస్టరు ఒంటరిగా తిరిగివచ్చాడు. జిన్లంగ్ ను జాగ్రతగా పరీక్షించాడు. “మేయీ నిన్ను చూడటానికి యిష్టపడటంలేదు. ఆమెను కొడుతూవుంటావని అంటూ వుంది.”

నిరసనగా జిన్లంగ్ నవ్వాడు. “మొగుడూ, పెళ్ళాలమధ్య గృహ

చీద్రాలుండవా? ఇంతాచేస్తే నేనామెకు శత్రువును కాదుగదా! కాళ్ళ తంగా నా ముఖం చూడనని ఆమె నిరాకరించగలదా? నేను సెనార్లో సెనికుణ్ణి హెడ్ మార్షల్స్ చెంగ్ గారూ! ఆమె యిలాచేయటం సబబేనని భావిస్తున్నారా?”

“భార్యాభర్తలమధ్య సామరస్యాన్ని కోరుతాం” అని చెంగ్ నిదానంగా జవాబు చెప్పాడు. “ఆమెను చూడలని కోర్కెవుంటే చూడ వచ్చును. కాని ఆమెను కొట్టనని వాగానం చేయాలి మీరు.”

జగత్తులో పరిశ్రమైనవాటన్నింటిమీద ఒట్టుపెట్టుకున్నాడు జిన్లంగ్. మేయీని తీసుకువచ్చాడు హెడ్ మార్షల్స్ చెంగ్.

అతి ఆప్యాయంగా ప్రేమంతా ఒకకబోస్తూ జిన్లంగ్ ఆమెను పలుకరించాడు. ఆప్యాయంగా అనేక ప్రశ్నలువేశాడు. అటుతర్వాత పాకేజి విప్పాడు. దానిలోనుండి స్త్రీలు ధరించే పొడిగాటి సెంథ - గౌను ఒకటి బయటకు తీశాడు.

“వేసుకో! చలిగాలి వేస్తోంది. నువ్వు జబ్బుపడటం నాకిష్టంలేదు. నీకేమైనా కావల్సివస్తే నాకు చెపుతూవుండు. గౌను తొడుక్కో. మన మొక హోటలుకు పోయి. కడుపునిండా తినివద్దాం!” అని జిన్లంగ్ ప్రేమ వుట్టిపడేటట్లు అన్నాడు.

అతి దావిధంగా చక్కగా తనతో వ్యవహరించట మెన్నడూ మేయీ ఎరుగదు. మెహృదయం మెత్తపడింది. బుటలోపడింది. హెడ్ మార్షల్స్ నుండి అనుమతి తీసుకొని ఆమె జిన్లంగ్ తో బయటికి పోయింది.

ఆ రోజు అసహ్యంగా ముచ్చగా వుంది. గాలిమాత్రం లేదుగాని. చలి ఎముకలను పీక్కుతింటూవుంది. హోటల్ లో వీళ్ళకోసం యెదురు జూస్తూవున్న లైవే, సివోలు సౌఖ్యప్రదమైన వెచ్చనిగదిని మాట్లాడి వుంచారు. అమిత ఖరీదుగల భోజనాన్ని, ద్రాక్షసవాన్ని జిన్లంగ్ తెప్పించాడు.

“మేయీ! నువ్వు యిల్లు వదలి పోయేటప్పుడు మాతో ఒక్క హోటలునా చెప్పకపోయావ్! బంధువులు, స్నేహితులు, యిరుగుపొరుగు

వాళ్ళువాళ్ళేమిటి ప్రతివెడవా సన్నుజాని నవ్వాడు. నన్ను అసహ్యకరమైన పరిస్థితిలోకి తోసిపోయావ్!” అన్నాడు జిన్లంగ్ తోజనమధ్యలో.

“నేను కష్టపడి చదువుతున్నా. చదువు పూర్తిగానే జపాను-వ్యతిరేకమైన ప్రతిఘటనోద్యమంలో పనిజేస్తా. అప్పుడు నన్ను చూచి సిగుపడాల్సివ అవసరముండదు. గర్వపడకపో!” అని జవాబు చెప్పింది మేయీ.

“ఆడాళ్ళకి జాటు పొడుగువుంటుంది; కాని బుద్ధి పొటిగవుంటుంది ఏమైనాగానీ ఆడదేం పని జేయగలుగుతుంది. నీవు నాతో యింటికి వచ్చేయటం ఉత్తమం. మా యింట్లో నీకింకా స్థానముంది” అన్నాడు జిన్లంగు.

అతని వన్నాగ మేమిదో మేయీ కిప్పు ధర్మమయింది.

ఆమె ముఖం నల్లబడింది. “నన్ను దావమోదిన కొంపలో ఆడుగు పెట్టటం నా కిష్టంలేదు.”

“నిన్నుకొట్టింది మా అమ్మ. నేనుగాదుగా! నేనామెతో మాట్లాడేశా! కొన్నిసమయాలలో నా వళ్ళు నా వశంలో ఉండదని వప్పుకుంటా. అయితే న న్నొదిలిపెట్టి కాళ్ళతంగా దూరంగా వుండిపోజాలవు.”

రుచికరమైన ఆ పదార్థాలన్నీ మేయీకి వెగటుగా తోచినాయ్. ఆమెలేచి నిలబడింది. “నేను మళ్ళీ బడికిపోవాలి. వాళ్ళు నాకోసం ఎదురు చూస్తూవుంటారు. నే నొచ్చి యిప్పటికే చాలాసేపైంది” అన్నది మేయీ.

జిన్లంగు ఆమెను మరల కుర్చీలో కూలేశాడు. “అంత తొందరేమిటి?” అన్నాడు.

వాళ్ళు వినుగ్గా తోజనాన్ని పూర్తి చేయటం, మేయీ గమనించినది. లెవే, సివోలు బయటికి పోయారు. జిన్లంగు హోటలు వాళ్ళకు బిల్లు చెల్లించాడు.

“నీవు ఈ రోజున నాతో వస్తున్నావ్” అని. “పోదాం పద!” అన్నాడు జిన్లంగు.

“మొట్టమొదట హెడ్ మాషరుతో చెప్పాలి!” అన్నది మేయి ఉద్యేగంగా. ఆమె కళ్ళు నీళ్ళతో నిండిపోయాయి.

“నే నా బాధ్యత తీసుకుంటాలే” అంటూ జిన్నంగు ఆమెచేతిని మొరటగా లంకించుకున్నాడు. తలుపువై సుల్లోస్తూ “నువ్వేమీ దాని విషయం పట్టించుకో నవసరంలేదు” అన్నాడు.

తెరచివున్న ద్వారంద్వారా ఆమె బయటకు చూచింది. జిన్నంగు యొక్క తొల్లిలిదరూ, ఒక గుర్రాన్ని తీసుకొనివచ్చి తమకోసం వేచి యుండటాన్ని ఆమె గమనించింది. అతి విపరీతంగా విడుస్తూ, మేమూ తన కాళ్ళతో గుమ్మాన్ని తన్నిపట్టింది. ద్వారబంధాన్ని యిరుప్రక్కల్నీ చేతులతో గట్టిగా పట్టుకొండి. అక్కడనుండి ఒక్కఅడుగునా కదలటానికి నిరాకరించింది. జిన్నంగు ఆమెను గుంజసాగాడు.

“నిన్ను బలవంతాన లాక్కుపోతా!” అని బొబ్బరించాడు జిన్నంగు.

హోటలులోనూ, వీధిలోనూ జనం ప్రోగయ్యారు. జిన్నంగు పిస్తోలు బయటికితీసి వూపసాగాడు. “ఏమిటోయ్! మీరంతా! ఏముంది వింత! ఇది నా పెళ్ళాం! యింటికి లాక్కుపోతున్నా! ఇక్కడ చూడటాని కేమిలేదు. పోండి! పోండి!” అని అరచాడు.

జనం దారియిచ్చింది.

పెనగులాడుతున్న మేయాని రైవే, సివోలు తమ చేతులతో పైకెత్తి గుర్రంమీద కూర్చోబెట్టారు. గుర్రాన్ని రోడ్డుమీద నడిపించుకొని పోసాగారు. చేతిలో పిస్తోలు వూపుకుంటూ జిన్నంగు గుర్రం వెనుకగా నడుస్తున్నాడు.

సీసంలాగున్న ఆకాశంనుండి మంచు ముమ్మరంగా కురియసాగింది. దగ్గుతెరలలాగున, కరడుగట్టించే మంచుగాలి వేయసాగింది. చలితోనూ, భయాందోళనలతోనూ, మేయి గజగజ వణకసాగింది. ఆ పట్నపు పరిసరప్రాంతాలకు జేరుకోగానే, ఆమె గుర్రంనుండి అకస్మాత్తుగా క్రిందకు దుమికింది. కొన్నిగజాలు దొర్లింది. తడబడుతూ లేచింది. గొంతు పగిలేటట్లు బొబ్బరేయసాగింది.

జిన్నంగ్ తనతుపాకితో, చురుకుగా ఆమెను పొడవసాగాడు. "వూనడు : లేకపోతే చంపేస్తా!" అని తిట్టసాగాడు.

"అయితే చంపు : నే కదలను!" అని చెయి ఎదురుతిరిగింది.

తన నడుముకు కట్టుకొన్న బండబెలును జిన్నంగ్ వూదదీశాడు. కొట్టడానికి సిద్ధమయ్యాడు. ఇంతలోనే, గుట్టెఖరంమీద రొవ్వుతూ పరుగెత్తుకొనూపున్న కొంతమంది మనుష్యులు కనిపించారు. వాళ్ళు బడిలోని విద్యార్థులే : వాళ్ళకు నాయకత్వం వహిస్తున్నాడు దాస్సే.

అమాంతంగా జిన్నంగ్ గుర్రంమీదకు దూకాడు. చెయివంక ప్రవేలాపుతూ, "సరేలే : నువ్వు మొండిముండవ్!" అని మొరిగాడు. "షళ్ళీ నీ పనిప..."

గుర్రం దొక్కల్లో తన కాళ్ళనుగుచ్చి, గుర్రాన్ని వేగంగా పరుగెత్తించుకుపోయాడు జిన్నంగ్. వాడివెంట పరుగుచ్చుకున్నారు వాడి తొత్తలిద్దరూ. నుళ్ళుతిరుగుతూవున్న మంచులో వెంటనే వారు అదృశ్యమయ్యారు.

3 అధ్యాయం

హోజ్వాంగ్ గ్రామానికి తిరిగివచ్చాడు జిన్నంగ్. సైన్యంలో పిచ్చిగా తిరుగిసాగాడు. జపాను ప్రతిఘటనోద్యమంలో ఒక భాగంగా ఆ హోజ్వాంగ్ సైన్యం భావించబడినప్పటికీ అది తన కాలాన్నంతనీ రైతాంగప్రజలను పీల్చి పిప్పిజేయటంలో వినియోగించేది. దాని సైనికులందరూ ఈనాటికీ హో ను తమ వ్యక్తిగత యుద్ధస్వామిగా భావిస్తున్నారు. వాళ్ళకు తిండిలోనూ, వ్యభిచారం చేయటంలోనూ, జూదమాడుటలో మాత్రమే ఆసక్తి హెచ్చు. అవంటేనే వాళ్ళకు రుచిస్తాయ్. ఒక లంజ వ్యవహారంలో జిన్నంగుకు, జీవోకు మధ్య తీవ్రంగా పోట్లాట పడింది. ఒకళ్ళను చూస్తే యింకొకళ్ళకు అసూయ ఏర్పడింది. కక్షలు, కావేషాలు పెచ్చుపెరిగాయి. కొన్నిదినాలు గడచిన తర్వాత ఒకనాడు “అకస్మాత్తుగా” జీవో తుపాకి దానంతటదే ప్రేలిపోయింది. దానిగుండు జిన్నంగ్ పొటలో దూరినాయి. ప్రమాదకరమైన గాయాన్ని గయిగ జేళాయ్. జిన్నంగ్ కు చచ్చినంత పని అయింది....

హోజ్వాంగ్ సైన్యం చేస్తున్న దుశ్చేష్టలతో చుట్టువల్ల గ్రామాల రైతాంగప్రజల ప్రాణాలు విసుగెత్తిపోయాయి. ఈ విషయం జనరల్ లూ చెవినిపడగానే, హోజ్వాంగు సైన్యాన్ని పునర్నిర్మించుటకుగాను అతడు వెంటనే తన సైనికులను పంపాడు. రంధ్రాన్వేషణకు తాను, తన చర్యలు తట్టుకోలేవన్న విషయం హోకు బాగా తెలుసు. అందువలన

అతడు జీవోను, మరికొంతమందిని వెంటబెట్టుకొని వుదయించాడు. ఆ ప్రాంతంలోనే వున్న కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక కొమింటాంగ్ వుద్యమంలో చేరిపోయాడు. జనంగ్ జబ్బుతో యింకా మంచంమీనే వున్నాడు. అందువలన అతడు హోజ్వాంగ్ గ్రామంలోనే వుండిపోయాడు.

కార్యకర్తల పాఠశాలలో మేయి తన బ్రయనింగు పూర్తిచేసుకున్నది. ఆ జిల్లాలోని జపాను వ్యతిరేక మహిళాసంఘంలో చేరింది. అత్తవారు యింటికి తిరిగిరావలసిందిగా ఆమెను అనేకసార్లు బ్రతిమాలాడు. కాని ఆమె నిరాకరించింది. ఆమెను బలాత్కారంగా ఈడ్చుకుపోవటానికి వాళ్ళకు యిప్పుడు మార్గమేమీ దొరకలేదు.

తన బ్రయనింగు కాలం పూర్తికాగానే దాస్వే పెన్ జ్యా గ్రామానికి మరలిపోయాడు. అక్కడ రైతుసంఘానికి అధ్యక్షుడయ్యాడు. నూతన శాసనాన్ని అనుసరించి వున్న భూమిసిబట్టి పన్నులు కట్టాల్సి వుంది. ప్రతి వ్యక్తి తనకెంత భూమి గలదో రిజిస్టరు చేయించుకోవాలి. విచారణ జరుపగా మేయరు పెన్ తన స్థిరాస్థి వివరాలను దాచిపెట్టాడని తేలింది. ఉన్న భూమిని సరిగా లెక్కలలో చూపించలేదని బిబియలు అయింది. ఈ విషయం నలుగురికీ తెలుగానే పెన్ తన గౌరవాన్ని కోల్పోయాడు. మేయరుపదవికి రాజీనామా యిచ్చాడు. మరల శ్రత్యేకంగా ఎన్నికలు జరుపబడ్డయ్. దాస్వేని మేయరుగా ఎన్నుకున్నాడు.

దాస్వేకి దాపురించిన ఈ క్రొత్తవిధుల మూలంగా వ్యవసాయం దెబ్బతింటుందేమోనని అతనితండ్రి భయపడ్డాడు. అంతకన్న మరి యొక విషయమేమిటంటే, ఒక మామూలు వీధి రైతుబిడ్డను మేయరుగా ఎన్నుకున్నందుకు గ్రామంలోని ధనికులైన కులీనులకు కోపం రాగలదేమోనని భయపడ్డాడు దాస్వేతండ్రి. అయితే తనకొడుకు మేయరు కావటంవలన తన కుటుంబానికి ఒక పెద్ద గౌరవంగా భావించకపోలేదు. తన కొడుకు "అధికారి" అయ్యాడుగదా అన్న సంతోషం అతనికి లేకపోలేదు.

అంగీకారముచకంగా పొరుగునున్న వృద్ధుడు తలవూపాడు.
“కుర్రాడిలో గొప్పతనం వుందోయ్! యవార్థానికి నిన్న మొన్నటివరకు
లోపమీద పెంట పోగుజేస్తూ వుండేవాడు. ఈనాడు వున్నత పదవిలోకి
పోయాడు!”

ఇలాంటి సంభాషణలను వివటం, తండ్రికి మహా సంతోషం.
“వాడికి వాణ్ణి గురించి దాగా తెలుసు.” అని సంభాషణను పొడిగించే
వాడు.

“మా కార్మిక రైలకూ, పాతిరకపు అధికారకూ మధ్య ఎంతో
భేదముంది” అని దాస్వే నవ్వాడు. “మా కోర్కె ప్రజలకు సేపజేయ
టము మాత్రమే.

సంతృప్తి సూచకంగా, తండ్రి తనగర్వం నిమురుకొనేవాడు.
“కుర్రాడికి కొద్ది తర్ఫీదుకూడా యిచ్చారు. వంద అక్షరాలకుపైగా చదవ
వటం, వ్రాయటం నేర్చుకొన్నాడుకూడా!”

“రెండువందల అక్షరాలకుపైగా,” అని, దాస్వే సరిదిద్దాడు.

“దిక్కా! మన దీదరై తాంగంంలో ఒకడు అధికారిగా తయారు
గావటం నేను బ్రతికుండగా చూడగలుగుతానని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు.
చక్కగా పనిజేయి నాయనా!” అన్నాడు పొరుగు వృద్ధుడు.

దాస్వే, ఒక ఆటోమాటిక్ పెన్సిలు కొన్నాడు. దానిని తనచేతి-
సంచికి తగిలించాడు. చేతిసంచి బెల్టును ఒక భుజానికి అడ్డంగా వేసుకొని,
తన ఆఫీసుకుపోయాడు. వీధిలో అతనికి మేయీ కల్సింది. ఆమెకూడా
తన భుజానికి సంచి తగిలి చుకొనివుంది “నీ సంచి, మంచి పనివాడిగా
కనపడుతున్నావే” అన్నదామె. ఇంట్లో చూడగానే కమ్మని నవ్వు
నవ్వింది. “నీ స గతో” అని నవ్వాడు.

*చె నాభాషలో రమారమి ఎనిమిదివేల పైబడిన సంఖ్యలో అక్ష
రాలున్నాయి. ఒక్కొక్క అక్షరం ఒక వాక్యార్థాన్ని స్ఫురింపజేస్తుంది.
వంద అక్షరాలు నేర్చుకొన్నాడు చదువుకున్నవానిక్రింద లెక్క.

“గ్రామంలో ఏంజేస్తున్నావ”ని అడిగాడు. “నిన్ను కల్సుకోటానికే వచ్చా”నన్నది. “నాతో ఏంపని?” అని అడిగాడు.

వాళ్ళిద్దరూ నవ్వుకున్నారు. ఆఫీసుకు పోయారు.

“జిస్టింగ్ ఆరోగ్యం బాగుపడిందా?” అని, దాస్వే ప్రశ్నించాడు.

“ఎవరికి తెచ్చు? నే నా కొంపకి పోలేమి.”

“వాళ్ళు మళ్ళీ నిన్ను అవ్వపెట్టారా?”

“వాడి నాయన, వాడి తల్లి, వాడి మేనమామ అందరు కటకట కొని అనేకసార్లు వచ్చారు. చిట్టా ఆఫీసులో ఆ ముసలిగి పెద్ద గొడవ జేసింది, అదృష్టవశాత్తు బ్లాకిల్నే అక్కడే వున్నాడు. “పెద్దమ్మా, యింకా గొడవ యేమాత్రమయినా చేశావా? నీవు అరెస్ట్ చేయి” అన్నాడు. దాంతో ముసలిదానికి భయమేసింది. పారిపోయింది.”

“వాళ్ళొక పెద్దపాప!” అని దాస్వే అన్నాడు.

“నే నిస్సహి ప్రతిఘటనోద్యమంలో వున్నా. వాళ్ళేమి చేస్తా చేస్తారులే! ఆ విషయం మరిచిపోదాం కట్టు. మన వ్యవహారం మాటాడు కొందాం. ఈ గ్రామంలోని మహిళలను యే విధంగా సంఘటనడ సే బాగుంటుందనుకొంటావా?” అని ప్రశ్నించింది మేయూ.

“మీ అక్కగారికి యీ గ్రామ పరిస్థితులన్నీ బాగా ఆకళింపు. ఆమెతో కలసి పనిచెయ్. నీవు తప్పులేకుండా పనిచేయగలుగుతావా! ఆమె తిర్చలేని సమస్యలేవైనా వుంటే నా దగ్గరకు రా!” అన్నాడు దాస్వే.

వా రివిధంగా కొంతసేపు మాటాడుకొన్నారు. మేయూ తన అక్కగారింటికి పోయింది.

• • • • •

వసంత రుతువులో గ్రామానికి దగ్గరగా జపానువాళ్ళు వచ్చేవారు. వాళ్ళు సెగరాలను, పెద్ద పట్నాలను పట్టుకున్న తర్వాత గ్రామీణ ప్రాంతాలపై పడ్డారు. గ్రామీణ ప్రాంతాలపై తరచుగా దాడులుచేస్తూ

వుండేవారు. గ్రామసైన్యంయొక్క సైనికులలో చాలామంది బాలా సైన్యానికి సహాయకులుగా చేరిపోయారు. వివిధ రాష్ట్రాలు లేక రాష్ట్రాల భాగాల ప్రాంతాలకు సంబంధించిన వివిధ ప్రదేశాలలో నిజేసేవారిని “ప్రాంతీయ సైన్యాల”ని పిలుస్తారు. ఈ ప్రాంతీయ సైన్యాలను దేశంలోని యితర ప్రదేశాలకు పంపారు.

ఏమయినప్పటికీ ప్రాంతీయ సైన్యానికి సంబంధించిన సైనికులందరూ, తమ కాలాన్నంతటినీ సైనికవృత్తికే వినియోగిస్తున్నారు. వాళ్ళ వుద్యోగాలుకూడా తమ గ్రామాలనుండి చాలా దూరంలోనే వుంటున్నాయి. సైన్యం పనిని తమ చేతుల్లోకి తీసుకోవటానికిగాను, ప్రతి గ్రామంలోనూ ఒక గెరిల్లాదళం ఏర్పాటు చేయబడింది. గ్రామాల గుంపులు కొన్నింటిని ఒక కేంద్రగ్రామం పరిపాలిస్తూ వుండేది. ఒక కేంద్ర గ్రామానికి స్వాగతు మేయరు అయ్యాడు. అంతేగానీ, కమ్యూనిస్టుపార్టీ వ్రాచి తెరబరీగా పనిచేయసాగాడు. అదే కేంద్రగ్రామము ఆధిపత్యంలోనున్న గ్రామాల సంఘటిత గెరిల్లా దళాలకు, దాస్యే నాయకుడయ్యాడు.

పోరాటం లేవికాలంలో గెరిల్లాలు తమ పొలాలు సాగుజేసుకొంటూ వుండేవాళ్ళు. కాని, దాస్యే నాయకుడు కాబట్టి తన కాలాన్నంతటినీ తన విరుల నిర్వహణకే వినియోగించాల్సి వచ్చింది. అతనికి తిండి, బట్టలు ఇచ్చేవారు. నెలకు రెండు దొంగలు యిచ్చేవారు. వ్యవసాయ పనులలో అతని తండ్రికి తోడ్పడటానికి అతని గ్రామస్థులు బాధ్యత తీసుకున్నారు. ఈ ఆర్థిక ఏర్పాట్లను మెచ్చుకొన్నాడు దాస్యే తండ్రి. కాని, తన కొడుకు యుద్ధానికి పోవాల్సివస్తుందేమోనని భయపడ్డాడు.

“మనం జపానువాళ్ళ నెదిరించి పోట్లాడకపోతే, వాళ్ళిక్కడకు వచ్చేస్తారు. అప్పుడు మన పనేమవుతుంది?” అని ప్రశ్నించాడు తండ్రిని దాస్యే. ఈ విషయంపై వారిద్దరికీ, బాగా వాదోపవాదాలు జరిగాయి. కాని, చివరికు దాస్యే పట్టుదల నెగింది.

కేంద్రగ్రామానికి పోతూపోతూ దారిలో, తనకు ఎక్కువ మిల్లి

టకీ అనుభవం లేకపోయిందేయని దాస్వే బాధపడసాగాడు. ఆ కేంద్ర గ్రామాన్ని జేరుకోగానే, దాస్వే కనుబొమలు చికాకుతో ముడిపడ్డాయి. "నే నీజని చేయగలసని నీకు సమ్మకముందా?" అని ష్వాంగ్ను ప్రశ్నించాడు.

"క్రమంగా నువ్వే నేర్చుకుంటావ్" అని జవాబు చెప్పాడు ష్వాంగ్. ఒక పాత సెనికని. దాస్వేకి పరిచయపరిచాడు ష్వాంగ్. "ఇతడు కెపెన్ పింగ్. ఇంతకుపూర్వము ఈశాన్య సైన్యంలో పని జేశారు. వీరికి బాగా అనుభవముంది. నీకు సహాయంచేస్తూ వుంటారు."

దాస్వేకి బరువు దిప్పేసినంత హాయి కలిగింది. సంతోష తో వుప్పొంగిపోయాడు. జిల్లా ప్రభుత్వం నంపిన పెద్ద పిస్తోలు నొకదాన్ని ష్వాంగు, దాస్వేకి యిచ్చాడు. అది ప్రేలిపోతుందేమోనన్నంత జాగ్రత్తగా దాన్ని కవచంనుండి దాస్వే బయటికి లాగాడు.

"దీన్నెలా వుపయోగిస్తారు?" అని ప్రశ్నించాడు వ్యాకుల పాటుగా.

వృద్ధ కెపెన్ అదెలా వుపయోగిస్తారో వివరించాడు దాస్వేకి. దాస్వే ఆ పిస్తోలును నడుముకు తగిలించుకొన్నాడు. అది చాలా అందముగా వుందనుకున్నాడు.

కొన్ని దినాలు గడచిన తర్వాత, సూర్యాస్తమయమైన తర్వాత ఒకనాడు దాస్వే, సుఖటిత గెరిల్లాదళానికి వృద్ధ కెపెన్ పింగ్ నాయకత్వాన తర్ఫీదు యివ్వటం ప్రారంభించాడు. ఒక చిన్నపిల్లవాడు పరుగెత్తుకుంటూ ఆక్కడికి వచ్చాడు.

"సాదా దుస్తులు వేసుకున్న కొంతమంది ద్రోహులు, తుపాకులతో, దంక్యూ గ్రామంపై పడ్డారు" అని వూపిరి సలుపకుండా ఆ పిల్లవాడు రిపోర్టు చేశాడు. "త్వరపడండి!"

"మీ కిప్పుడు తుపాకులను ఎలా వుపయోగించాలో తెచ్చుగా!" అని ఆ గెరిల్లాను ఉద్వేగపూరితకారంతో దాస్వే ప్రశ్నించాడు.

"తప్పకుండా!" అని జవాబిచ్చా రా సమూహం ఒక్కమృడిగా.

“నమయాన్నిజూచి, గురిచూచికొట్టండి : పదండి !” దాస్వే, తన పిల్లలను బయటికి లాగాడు. చేతపుచ్చుకుని పరుగెత్తసాగాడు. అతని వెంట క్రమబద్ధంగా ఆ గెరిల్లాదళ సభ్యులందరూ పరుగెత్తారు. వాళ్ళు, తమవెంట అన్నిరకాల పాతబడిన వేటతుపాకులు, షాట్ గన్లు, నాటు తుపాకులు తీసికొనిపోయారు.

వారు దలగూర్చుకొని చీకట్లోకి వెళ్ళారు. ద్రోహులు ఆ గ్రామాన్ని అప్పుడే వదిలిపెట్టిపోయారనీ, ఊరికి ఉత్తర దిశగా పోతున్నారనీ, గ్రామస్తులు చెప్పారు.

దాస్వే వారిని తరుముటకు వుమ్మకూడవుతూవుండగా, రొప్పుతూ పరుగెత్తుకొస్తూవున్న వృద్ధకెప్టెన్ అతణ్ణి కలుసుకొన్నాడు. “ఈ విధంగా లాభంలేదు” అని రొప్పుతూ అన్నాడు. “చిందరవందరగా పరుగెత్తితే వాళ్ళు, మనవాళ్ళందరినీ స్వాహాచేస్తారు !”

దాస్వే ఉపనాయకుడుగా పనిచేస్తున్న తేవార్, “నాన్నెన్నో!” అన్నాడు. “వాళ్ళకీ తుపాకులున్నాయ్; మనకీ తుపాకులున్నాయ్. మన లెల్లా పడగొట్టారేంటి?” అన్నాడు.

“వాళ్ళు దాక్కుంటే ఏమిచేస్తావ్ ? మన ములా పెద్దది. మన మొస్తున్నట్లు వాళ్ళు ఒక మైలుదూరంనుండే కనిపెట్టేస్తారు. మనకు ఛాన్స్ వుండదు.”

“అచ్చా, యిప్పుడు మన మేం చేయాలి ?” అని ప్రశ్నించాడు దాస్వే.

“ముగ్గురేసి చొప్పున విడిపోదాం. తేవార్ మొదటిగ్రూపుకు నాయకత్వం వహించాలి. వాళ్ళను చుట్టుముట్టాలి. వాళ్ళ పారిపోకుండా అరికట్టాలి. నేను రెండవముఠాకు నాయకత్వం వహిస్తా. కుడివైపునుండి వాళ్ళను చుట్టడిస్తా. నీవు మూడవముఠాకు నాయకత్వం వహించు. రోడ్డు వెంట సూటిగావచ్చి, వాళ్ళమీద దాడిచేయ్యి. కాని, నువ్వీ జాగ్రత్తగా కదలాలి! వాళ్ళని మూడు దిక్కులనుండి మూసుకొద్దాం. నాలుగో దిక్కున నీవున్నావ్. ఎక్కడికి తప్పించుకుపోతారో చూద్దాం” అని వృద్ధకెప్టెన్ పింగ్ ఖ్యాహాన్ని వివరించాడు.

ఈ వ్యూహానికి అందరూ అంగీకరించారు. తేవార్, అతని గెరిల్లా యోధులు, మొట్టమొదట ఆ ప్రదేశాన్ని విడిచివేశారు. పరుగెత్తుచున్నప్పుడు ముందుకువంగి : రుగ్మతూ, వృద్ధకెప్టెన్ పింగ్, అతని మూలా ముందుకు సాగారు. కుడివైపునుండి శత్రువులను చుట్టముట్టసాగాడు దాస్వే అతని అనుచరులు, నూటిగా ముందుకుసాగారు.

అస్పటికి చీకటివడింది. చంద్రోదయం కాలేదు. నక్షత్రాలు మాత్రం అక్కడక్కడా మీలమిలా మెరుస్తున్నాయి. ఆ బహిరంగ ప్రదేశంలో తన అనుచరులతో దాస్వే ముందుకు సాగిపోతూవుంటే, అతని బుర్రలో అనేక ఆలోచనలు గందరగోళంగా బయలుదేరాయి. "యదార్థంగా యిది మన ప్రథమ పోరాటం. నాలో వుద్రేకం వురక లేనూవుంది. కొంచెం బెదురుగావుంది. గురిచూసికొంటాడానికి అవకాశం లేకుండానే యీ చీకటిలో వాళ్ళమీదకే వెళ్ళిపడితే ఏం కాగలదు?" అనుకొన్నాడు దాస్వే.

అతని అనుచరులలో ఒకడు, చొక్కాచేతిని గుంజాచు. "అదిగో, అక్కడ చూడు! వాళ్ళేకదూ? ఆ గుంపేగా?" అన్నాడతను.

ఇప్పుడు మాట్లాడినవాడు 'బెదురుగొ' :. ఇతనికి 'బెదురుగొడు' అని పే రెందుకువచ్చిందంటే, దాయర్థానికి యితడు తోటివాళ్ళకన్న వయసులో పెద్దవాడు. అతని నరాలు వట్టి చచ్చునరాలు. వట్టి పిరికికండమనిషి. తన నీడనుచూచే శ్రుతిః డతూ వుంటాడు. బెదురుగొ యొక్క మూరత దాస్వేకి బాగా తెలుసు అందువలన అతడు బెదురుగొ చూపిన దిక్కుగా కళ్ళు చిల్లు దేబట్లు చరిశీలించసాగాడు. నిజంగానే, ఆ దిక్కులో అనేకమంది చాయలు కానవస్తున్నాయి. అతని గుండె కొట్టుకోసాగింది. అటుతర్వాత, యింతకుపూర్వం మేయర్ షెన్ గారి దళంలో సుప్రసిద్ధ యోధులుగా పేరుబడసి 'బెదురుగొ' గూఢాయి, గ్రామానికి మెల్లగా జారుకొట్టున్న విషయాన్ని దాస్వే కనునించాడు.

"పిచ్చివెధవల్లారా! ఎక్కడికోయ్, పారిపోతున్నారు? దాక్కోండి" అని దాస్వే నివ్వలుగ్రక్కాడు.

భయంతో గజగజా వణికిపోతున్నాయి, బెదురుగొ గూఢాయి

మోకాళ్ళు. “అయ్యో! దేవుడా!.... చాక్కోవటానికి తావేదీ?” అని బెదిరుగొక పలుకుతూ జవాబుచెప్పాడు.

“కళ్ళకు కనిపడకుండా ఎక్కడో ఒకచోట వట్టు దాసుకో! వెధవ అల్లరి చేయబోకు!” అని బుసకొట్టాడు దాస్వే.

ఆ సుప్రసిద్ధ పిరికిపంద లిద్దరూ పొలంలో పొటలమీద బోర పడ్డారు. గడ్డితుంపులతో పిచ్చిగా వళ్ళంతా కప్పేసుకోగారు. “కావాలంటే మే మిక్కడే వుండిపోతాం!” అన్నాడు. గూలూ కంపితకంఠంతో.

దాస్వే. అతని అనుచరులూ రక్షణ తీసుకున్నారో లేదో. ఇంత లోనే అటవైపునుండి కాల్పులు ప్రారంభమయ్యాయి.

“ఘాట్! ఘాట్!” అజాంచాడు దాస్వే. అతని అనుచరులు శత్రువులకు మహాగ్నిగోళాన్ని ప్రసాదించారు.

“కుక్కలకొడకా!” అని మూల్లాడు గెరిల్లామోధులలో ఒకడైన హోషాంగ్.

దాస్వే హృదయం క్రుంగి ది. హోషాంగ్ వద్దకు ప్రాకిపోయాడు. హోషాంగ్ జాగ్రత్తగా గురిచూస్తూ తుపాకి బోల్టును లాగుతున్నాడు.

“దీనమ్మ! యీ దయాన్ని కల్పలేకుండావున్నా!” అన్నాడు హోషాంగు.

“దానమ్మ! ట్రిగ్గర్ ను లాగందే ఎలా కాలిస్తావోయ్!” అని దాస్వే దుయ్యబట్టాడు.

దాస్వే హోషాంగుయొక్క వ్రేలును తీసుకొని, ట్రిగ్గర్ మీద పెట్టి లాగాడు. పెద్ద ధ్వనిచేస్తూ తుపాకి ప్రేలింది. ఆ ధ్వనికి హోషాంగు ఎగిరి గంతేశాడు.

కాల్పులు ఉచ్చదశకు పోయాయి. అదే సమయంలో ఎదుటివైపు నుండి, ట్రిగ్గర్ గొంతొకటి వినిపించింది. “అపండి దాస్వే! కాల్పులు ఆపండి!” అది వృద్ధకెప్టెన్ పింగ్ కంఠధ్వని.

కాల్పు లాపవలసిందిగా దాస్వే అజాపించాడు. పీళ్ళ కెమరుగా నున్న మనుష్యులుకూడా కాల్పులం మానివేశారు. వాళ్ళలోనుండి కొంత

మంచి గెరిల్లాలపై పుగా నడచివచ్చారు. దాస్వే మెదడు గిరున తిరుగ సాగింది.

వృద్ధకెపెన్ ఆశాఽం కనుపడసాగింది. “అలా గుడ్డిగా ఎవరిమీద కాలుస్తున్నారోయ్ ?” అన్నాడు.

‘శత్రువుల’ దిక్కునుండి తిట్లు ధుమారాన్ని సాగిస్తువున్న తేవార్ కంఠద్వని వినవచ్చింది. “మొద్దుతోస్తాకొడుకుల్లారా ! మామీద కాలుస్తున్నారా !” అని తేవార్ అడిచాడు.

హోషాంగ్ చెంగున గంతేవాడు “నీ యవ్వ!.... మామీద ముందు కాల్చింది మీరా ! లేక మీమీద మేము ముందు కాల్చామా ?”

“.. పందోయ్ ! ఆపండి ! ఇంతకీ శత్రువు లేమైనారు ?” అన్నాడు దాస్వే.

వృద్ధకెపెన్ పింగ్ పెద్దగా పంచాంగంవిప్పాడు. “ఎప్పుడో పారి పోయారు దొంగతోస్తాకొడుకులు !”

ఒకళ్ళ నొక్క వెక్కిరించుకుంటూ చీవాటుగా, గెరిల్లాలు తమ యిళ్ళకు జేరారు.

* * * *

కొన్నిరోజులు గడచినతర్వాత, హిసియా గ్రామంలోని మేయరు ఆఫీసుపై దేశద్రోహులు దాడిచేయనున్నారని, మన గెరిల్లాలకు తెలియ వచ్చింది. ఆ ప్రదేశానికి ఒక్కదూకులో గెంతారనే అభిలాష గెరిల్లాలో రేకెత్తింది.

“గాడిదకొడుకుల్ని ఆహ్వానిస్తాం పదందోయ్ !” అన్నారు గెరిల్లాలంతా.

“సులభంగా ఈసారి వాళ్ళపనిపడదాం !” అన్నాడు దాస్వే.

“ఇప్పుడు పట్టపగలుకదా, మనం త్వరగా కదలిపోవచ్చు. వాళ్ళను చుట్టేద్దాం, అన్నివేషాలనుండి కమ్మేద్దాం. మనకు యిట్టండేమీ వుండదు” అన్నాడు వృద్ధకెపెన్ పింగ్.

“పట్టపగలు వేళ పోటాడుతాం కాబట్టి, మనలో మనమే ఒకళ్ళ మీద ఒకళ్ళము కాల్చుకోం!” అన్నాడు తేజావ్ ఉగానంగా.

“రైట్! పోదాం పదండి!” అన్నాడు దావేస్. గెరిల్లాలు బయలుదేరి పోయారు.

హాసియూగ్రామం ఒక పావుమైలు దూరముందనేగానే, గెరిల్లాలు నెమ్మదిగా సెడువసాగారు. కెప్టెన్ పింగ్ వయోవృద్ధుడని చెప్పాముకదూ? అందువలన అతడు ఈ కుర్రాళ్ళతోపాటు నడవలేక రొప్పసాగాడు. క్రిమేణా వెనుకపడ్డాడు. మిగిలిన గెరిల్లాలందరూ, గ్రామానికి చేరగానే, అతడు “యిక్కడ కాపలాకోసం యద్దర్ని వదలపొండి!” అని కేకసి చెప్పాడు. అతని మాటను ఎవరూ చెవినిపించులేదు. శత్రువును “చుట్టుముట్టటానికి” వాళ్ళందరూ ముందుకు పరుగెత్తిపోయారు.

చతురస్రం ప్రదేశంలో ఎత్తులేని యళ్ళ వరుసలో మేయరు ఆఫీసు కట్టబడివుంది. మూడువరండాల పైకప్పులమీదకెక్కి కూర్చున్నారు గెరిల్లాలంతా. నాలుగో వరండాలో మేయరు ఆఫీసు వుంది దేశద్రోహులు బయటికివస్తే కాలేయటానికి అనువుగావుంది గెరిల్లాల వెనుకగా వృద్ధుడయిన కెప్టెన్ పింగ్ పైకప్పుపైకెక్కాడు.

“శత్రువు లెక్కడ?” అని మృదువుగా కెప్టెన్ అడిగాడు. దావేస్ “పారిపోయారేమో!” అన్నాడు.

“ఏదన్నా విసిరెయ్యండి!” అని అజ్ఞాపించాడు వృద్ధుడయిన కెప్టెన్ పింగ్.

పైకప్పుమీద విడివిడిగా పడివున్న పెంకులను లంకించుకొని, మేయరు ఆఫీసులోనికి కురిపించారు. జవాబేమీ రాలేదు.

తేవారులో విసుగు ముప్పెరగొన్నది. ఏమిటి గొడవ? క్రిందికి దిగి చూసొస్తానుండండి.”

సైకప్పునుండి క్రిందికి దిగాడు తేవార్. చేతుల్లో తుపాకి పట్టుకుని నిశ్శబ్దంగావున్న ఆవరణలో నడిచాడు. మేయరు గది తలుపును

లాగి తన్ని తెరచాడు. లోపలనుండి ఒక తుపాకీ ప్రేలింది? ఆ ధ్వనికి విన్నవించి, తేవార్, ఆవరణలో ఒక మూలనున్న మిలు పెడ్ లో దాక్కువటానికి పరుగెత్తాడు. పైకప్పులమీద గెరిల్లాలపై దేశద్రోహులు ఒక అగ్నిగోళాన్ని విసిరారు. బయటికి పారిపోవటానికై, ఆవరణలోనికి గుంపుగా వచ్చిపడ్డారు దేశద్రోహులు. తలుపువైపుగా పరుగెత్తాడు.

దాస్వే, పైకప్పుమీదవున్న పిట్టగోడ పనుక తల దాచాడు. “బయటికొచ్చేస్తున్నారోయ్. కాల్చండి! కాల్చండి!” అని అరిచాడు. తానుమాత్రం కాల్చలేకపోయాడు. అతని పిస్తోలు మరలు నొక్కుకు పోయాయి.

గెరిల్లాలను అకస్మాత్తుగా లంకించుకొన్నారు దేశద్రోహులు. తెప్పరిలే లోపలే, రోడ్డుమీదపడి పారిపోసాగారు దేశద్రోహులు.

“వెంటపడండి!” అని వృద్ధ కెప్టెన్ గర్జించాడు.

గెరిల్లాలందరూ, పై కప్పులనుండి క్రిందకు దుమికారు. చిందరవందరగా శత్రువులను వెన్నాడారు. గ్రామ సరిసరాలలోనికి చేరుకోగానే లక్ష్యక్షాన్యంగా ఇష్టమొచ్చినట్లు గెరిల్లాలు రుపాలులు కాల్చసాగారు. ఈ గందరగోళంలో, ఎలా సంభవించిందో యేమోగాని, తేవార్ తుపాకి గుండు గూలూ చేతికి తూటవేసింది. ప్రథమ చికిత్స చేయటానికిని గెరిల్లాలంతా ఆగిపోయారు. శత్రువులు జారిపోయారు.

* * * * *

గెరిల్లాలంతా స్వగ్రామం జేరుకొన్నారు. జేరుకోగానే వృద్ధకెప్టెన్ కోపంతో మండిపోయాడు. అతనికి నోటివెంట మాటరానంతగా కోపంతో ఉద్రిక్తుడయ్యాడు. ష్వాంగును జూచి, “నే పోతా! వీళ్ళు పోరాటంగాదు చేస్తున్నది. యేదో ఆటాడుతున్నారన్నే వుంది. పది సంవత్సరాలనుండి నెన్యోలోవున్నా.... కాని.... యిలాంటి చేస్తు చూశ్శేదు.... నేనా... ఓ... పెళ్ళిపోతా!” వృద్ధుడు పొగలు గ్రక్కాడు.

“నిదానించు తాతా!” అని ష్వాంగు వోదార్చాడు. “నిన్నమొన్నటి

దాకా వీళ్ళకు పారపటటం చేతవును. పారతప్ప ఏ అయిదాన్నీ ఎరుగరుకదా! ఒక్కనాటితో తుపాకిపటటం చేతవుతుందా? పోటాడటం చేతవుతుందా? కుంటివాడు నీళ్ళు మోసుకెళ్ళున్నట్టు! — వీళ్ళతోపాటు నీవు మెల్లిగా నడవాలి మరి!.... రేపు ప్రొద్దున్నే సమావేశం జరుపుదాం. మొట్టమొదట ఈ విషయాన్నే తీసుకొందాం, వాళ్ళకి వెలుగు యిప్పుగాని అని వోదార్చాడు ష్యాంగు.

ష్యాంగు వుచ్చరించిన యీ చివరిశబ్దం, వృద్ధుని ముఖంలోకి వుత్సాహాన్ని తెచ్చింది. “సరేలే! సరేలే!” అన్నాడు ఇక రాజీనామా వూసేలేదు.

ఇక దాస్వే పరిస్థితి చూద్దాం. దాస్వేకి, యావత్ ప్రపంచంమీద రోత వుట్టింది. అంతేగాదు, అందరిమాట అలావుచ్చి, తనంచేనే, తనకు చోత కలిగింది. “మహా దొడ నాయకుణ్ణి!” అనుకోసాగాడు విచారంతో, కృంగిన హృదయంతో. “నేనో గంపెరుమందిని పోరాటానికై తీసుకుపోవటం, శత్రువుల జారిపోవటం, మాలో ఒకణ్ణి మేమే కాల్చటం— మహా బాగుంది!” అని విచారపడ్డాడు. యింతలోనే అతనికి, గూలాతల్లి గోల విసపడింది.

దాస్వే ఏదీ? నా కొడుక్కి గాయమెందుకయింది? చూస్తూ వూరుకున్నాడా? ఏం నాయకుడోయ్ వీడు?” అని గూలా తల్లి పెదబొబ్బలు పెట్టసాగింది.

అమెకు తన మొగం చూపించటానికి సిగుపడ్డ దాస్వే.

దాస్వే తప్పిదాలను గోరంతులు కొండంతలుచేస్తూ, వాటి నొక్కటొక్కటి వివరిస్తూ, వృద్ధమాత, అఫీసులో ప్రవేశించింది.

“అయినిక్కడ లేడు” అని ఎవరో జవాబు చెప్పారు.

వృద్ధమాత ష్యాంగును పసికట్టింది. “మేయరుగారూ! నేనే విధంగా కాలం గడపాలి? నా కొడుకు కుంటివాడయితే, నా గతేంకావాలి?” అని ఏకధారగా కన్నీళ్ళు కార్చింది.

అమెను ఓదార్చటానికి ష్యాంగు విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. ప్రయోజనం లేకపోయింది.

కట్టలో మునిగిపోయిన చేతితో గూలూకూడా ప్లాంగును పట్టింది. “తేవారుకు, నాకూ విరోధమేమీ లేదే! నన్నెందుకు కాలాడు?” అని జాలిగా అడిగాడు గూలూ. “దాస్వే కిదేమీ పట్టాలా! నే నీక పని చేయలేను. నా కుటుంబం మాడిపోవాల్సిందే! యిష్టమొచ్చినట్లు కార్చి. తిప్పించుకొని పోజాలదు తేవార్! వాడిమీద దావా వేస్తా!”

ఈ గోడు వినివిని విసుగెత్తిన హోషాంగ్ “ఇక వాస్తే!” అన్నాడు. “తేవార్ కావాలని కాల్రలేదు. అలా జరిగినందుకెంతో బాధ పడుతున్నాడు. అదీగాక, కొద్దిగా కండకు దెబ్బ తగిలింది. నయమవుతుంది. పనిజేసుకోలేకపోతాడని ఎవరన్నారు?”

“చిన్న గాయమంటున్నాడు! చిన్నగాయమట! గురిజూసి నీమీదొకటి వేస్తా! నీ కెలా వుంటుందో తెలుస్తుంది!” అని కోపంగా గూలూ వురిమాడు.

అతను, అతని తల్లి, హోషాంగు ఒకళ్ళమీద ఒకళ్లు దుమ్మెత్తి పోసుకోసాగారు. ప్లాంగు వాళ్ళందరినీ శాంతపరచిన తర్వాత నష్టపరిహారంగా గూలూకు సంఘం రెండువందల పౌన్లు జొన్నలిస్తుందని చెప్పాడు. అది సరిపోదని వృద్ధురాలు తడుముకోకుండా జవాబుచెప్పింది. చాలాసేపు బేరాలాడిన తర్వాత గూలూ, అతని తల్లి రెండువందల యాదై పౌన్లు జొన్నలు తీసుకొని తృప్తిపడటానికి వస్తూకొని వెళ్ళి పోయారు. పెద్ద చిరువు తీరిపోయినట్లుగా అందరూ నిట్టూర్చారు.

వాళ్ళు అలా వెళ్ళారోలేదో “బెదురుగొడు” గూ, తన తుపాకిని వస్త్రజెప్పటానికి వచ్చాడు. తన భార్యతో విషయమంతా చర్చించాడట! వాళ్ళకు కొద్దిగా భూమివుంది. తింటానికి చాలినంతవుంది. పోరాటమంటే విసుగెత్తందట! యిద్దమంటే చాలా ప్రమాదకరమైన విషయం. మనిషి గాయపడవచ్చు!

“నీ జీవితమంతా పిరికితనమేనా?” అని చిరునవ్వు నవ్వుతూ ప్లాంగ్, అతణ్ణి ప్రశ్నించాడు. భూమిని రక్షించుకోటానికికే జపాను వాళ్ళ నెదిరించి ఎందుకు పోరాడారో ప్లాంగ్, అతనికి వివరించాడు.

బెదురుగొడు విషయాన్ని అర్థంచేసుకున్నాడు; అతడు తన తుపాకిని మళ్ళీ తీసుకున్నాడు. సిగుతో తలవంచుకుని యింటికిపోయాడు.

దాస్వే దాక్కొన్న గదిలోనికి, ఉల్లాసంగా వచ్చాడు ష్వాంగు. వచ్చి దాస్వే భుజాలు తట్టాడు. “గాబరా డబోక! మన గాయపడ్డ యోధుడివిషయం పరిష్కారంజేశాలే!” అన్నాడు.

దాస్వే తలవంచుకున్నాడు. జవాబు చెప్పలేదు.

“ఏమిటోయ్, రచన?” అడిగాడు ష్వాంగు.

“రాజీనామాపెడుతున్నా” అని గొడేగాడు దాస్వే.

“బలే! బగుంది!” అని సవ్యతూ అతని చేతిని గుంజాడు ష్వాంగు. “నేను రాజీనామాపెడుతున్నా. మనమంతా యింటికి పోదాం పద!”

అకస్మాత్తుగా పట్టువిడిపించుకుని దాస్వే. “ష్వాంగ్! నాకు అమిత సిగ్గేస్తావుంది! నన్ను బలవంతంచేయబోక!” అన్నాడు.

“బలవంతం చేయటంలేదు. నీతో మాటాడాలనుకుంటున్నా. రావోయ్ పోదాం— మా యింగ్ బోజనం చేదాం పద” అని దాస్వేకి అయిష్టంగావున్నా అతణ్ణి తన యింటికి లాక్కుపోయాడు ష్వాంగు.

భోజనమైనతర్వాత, దీపాలు వెలిగించారు. ష్వాంగు అసలు విషయాన్ని ప్రస్తావించాడు. “రాజీనామాపెట్టాలని ఎందుకనుకుంటున్నావ్?”

“నేనా మనుషుల్ని నడుపలేను. యుద్ధంచేయట మెట్లాగో నాకు తెలియదు. ఇంక ప్రయోజనమేమిటి?”

“షట్టగానే పేనాడిఃతిగా ఎవడూ స్పృదు. నేర్చుకోటానికి ప్రతివాడూ, కొంత శైలీ తీసుకుంటాడు.”

“నేను నేర్చుకోలేను. నే నింకో పనేడె నా జేసా.”

“దాని ముఠామోసిరి! దానివల్ల ప్రయోజనమేమిటి? యుద్ధం చేయటం మనం నేర్చుకోవాలి. అలా చేయకపోతే, జపానువాళ్ళిక్కడకు వస్తే మనందరినీ గల్లంతవుతుంది. అందరం ముణుగుతాం!” అని ష్వాంగు అన్నాడు. దాస్వే, యదార్థంగా హృదయభారంతో కృంగిపోయాడన్న విషయాన్ని గమనించాడు. అతణ్ణి ఉత్సాహపరచుటకై పూరడింపు

ప్రారంభించాడు. “మనవాళ్ళలో ఒకడికి గుండుదెబ్బ తగినినందుకు బాధ పడుతున్నావుకదూ! గాయపడకుండా యుద్ధం సాగుతుందా! ఏదీ జక్కయిద్దాన్నిగురించి చెప్పు! రేపు యీ విషయాన్నిగురించి మాట్లాడుకుందాం. ఏమి తప్పులుజేశామో చర్చించుకుందాం.

భవిష్యత్తులో, అలాంటి తప్పులు జరగకుండా వుండాలంటే ఏమి చేయాలో తెలుసుకుందాం” అని షాన్వంగు పలికాడు. అంతేగాక, నిదానంగా యిదికూడా అన్నాడు. “పొరపాటు, పరాజయాలనుచూచి కమ్మానిసులు భయపడరాదన్నాడు. డాక్టర్లే, పరిస్థితులు క్లిష్టమైనకొలదీ మన మంతకన్న గట్టిపడతాం. ఉక్కులాగున తయారవుతాం. దేన్నిచూచినా, ఏది సంభవించినా భయపడం.”

ఆ రాత్రి దాస్వే, షాన్వంగు యిట్లోనే వుండిపోయాడు. సమావేశంలో పాల్గొనటానికని. డాక్టర్లేకూడా గ్రామానికి మరలివచ్చాడు. నవ్వుతూ, సమావేశాన్ని ప్రారంభించాడు.

“మన గెరిల్లలు రెండు యుద్ధాలు చేశారు. మనం సరిగా జయించకపోయినా, శత్రువులనుమాత్రం బెవరగొట్టాం!” దీంలో నవ్వారంభమైంది. డాక్టర్ తన వుపన్యాసం సాగించాడు. “తీవ్రంగానే చూద్దాం; మన మంతా రైతులం. మన కీ పని అంత సులభమైనదిగాదు. మనకు లోటు పాటుంటాయి. ఉన్నాయి. అయితే వాటిని దాటగలం. పాత సామెతొకటైంది. ‘సాన రాతిమీద కత్తి, అనుభవంద్వారా మనిషి పదునెక్కగలవు’ మన మీ విషయాన్నిబట్టి చూద్దాం. బండమొసలకు పదును పెడదాము.”

శృద్ధుడయిన కెప్టెన్ పింగ్ లేచి నిలబడ్డాడు. తన ఉపన్యాసాన్ని ప్రారంభించాడు. “మనమంతా అసంఘటితంగా వున్నాం! కందిరీగల మందలాగున మనవాళ్ళు యుద్ధంలోకి దుముకుతున్నారు. అలా చేస్తే ప్రయోజనంలేదు. సైన్యంలో అధికారి ఆజ్ఞలిస్తే అందరూ లోబడాలి. అలా తూర్పు దిశకు పొమ్మంటే, తూర్పుగానే పోవాలి. పడమటిదిక్కునకు పొమ్మంటే, పడమటిదిక్కుగానే పోవాలి. అలాచేస్తే యెవళ్ళూ

తప్పులుచేయరు. మీరు ఆజ్ఞలు పాటించకపోతే, మన మెలా యుగ్మంచేయ గలుగుతాం ?”

జరిగిన పొరపా ను గురించి చర్చలు ప్రారంభమయ్యాయి.

“నే నొక పొరపాటుజేశా” అని దాష్ట్యే చెప్పాడు. అతని ముఖం సలసలాడుతూవుంది. “నిన్నటిరోజున పోరాటంలో నా తుపాకిని పేల్చి లేకపోయాను. మన మింటికొచ్చినతర్వాత చూస్తునిగదా. సేప్టిని పూడ దీయటం మరచిపోయ్యానని తెలుసుకున్నా!”

అందరూ పొట్టచెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వసాగారు కాని కొంతమంది “నవ్వకండి ! నవ్వకండి !” అనేకలేశారు.

తేనారు ఉపక్రమించాడు. “ఆ విషయం సరే! నవ్వటానికిమనలో ఎవరికీ అర్హతలేదు. నేను ఖలేవాణ్ని. మనవాళ్ళ కాలాసు. ఇకనుంచి జాగ్రత్తగా గురిపెటలేకపోతే, తుపాకి ప్రేల్చినే ప్రేల్చును. తుపాకి పేల్చానా, అది శత్రువుమీద మాత్రమే పేలుసా !”

వృద్ధకెపెన్ లేచి నిలబడ్డాడు. అతనిలో సంతృప్తి, సంతోషాలు ముప్పెరగొన్నాయి. “మళ్ళీ మనం యుగ్మం చేయాలివస్తే దానిలో మన మొక ప్లాను వేసుకోవాలి. ఆ ప్లానుప్రకారం నడుచుకోవాలి. మనకు స్కొట్లు వుండాలి. యుద్ధ సంచాలక నాయకుడొకడుండాలి. తీవ్ర క్రమశిక్షణ వుండాలి !”

“రైట్ !” అని ష్వాలగు అన్నాడు. “మన మిప్పుడే నియమాలు, నిబంధనలు రాదా, పట్టండి !”

వెంటనే నియమాలు, నిబంధనలను వ్రాసేశారు. వాటి నందరూ ఒప్పుకున్నారు. వాటి కందరూ కట్టుబడివుంటామని చెప్పారు. కట్టు తప్పిన వారికి జరిమానా విధించాలన్నారు.

దాష్ట్యేకి కొంత వుత్సాహం వచ్చింది. మామూలు మనిషి కాసా గాడు. “ఆ, అదే ! మన కిప్పు డొక మార్గం దొరికింది!” అనిఉల్లాసంగా అన్నాడు. “ఇది చాలా ప్రధానమయిన విషయం. ఈ నియమాలను మన మంతా ఒక్కటొక్కటే అమలుజరపాలి. వీటన్నింటినీ మనమంతా కఠోపాథం పట్టాలి. గత పోరాటంలో మనం బాగా సంచరించలేదు.

వచ్చేసారి ఎలా వ్యవహరిస్తామో చూసుకోదాం!" అన్నాడు దాస్వే.

గెరిల్లా లందరూ ఉత్సాహంతో ఉత్తేజితులు కావటాన్ని చూచి, బ్లాక్ టేస్ సంతోషంతో పొంగిపోయాడు. "చాలా బాగుంది!" అని పొగిదాడు. "మీకు ఆత్మవిశ్వాసం, ధైర్యం వున్నాయ్. రెండు యుద్ధాలను రుచిచూడగానే, మీరు అనుభవాన్నికూడా సంపాదించుకుంటారు" అన్నాడు బ్లాక్ టేస్.

"పరిస్థితులతో సరితూగటం నేర్చుకోవాలి" అని బ్లాక్ టేస్ ద్వాసేలో అన్నాడు. అలా అంటున్న సమయంలో బ్లాక్ టేస్ కళ్ళల్లో మెరపు కానవచ్చింది. "చుక్కాని పట్టేవాడు ప్రళాంతంగానూ, క్రిమబద్ధంగానూ వున్నప్పుడే పడవ సురక్షింగా వుంటుంది. నీ సహాయకులను నీవు అదుపులో వుంచుకో. వాళ్ళు వాళ్ళ క్రిందివాళ్ళను అదుపులో పెడతారు. ఇక సమస్యలే వుండవు."

సమావేశం ముగినతర్వాత, జిల్లా ప్రభుత్వస్థానమైన హిసియా గ్రామానికి బ్లాక్ టేస్ వెళ్ళాడు. వివిధ గ్రామ గెరిల్లా సభ్యుల నాయకుల సమావేశంలో పాల్గొనటానికి, దాస్వే బ్లాక్ టేస్ వెంట వెళ్ళాడు. మేయి హిసియా గ్రామంలోనే పనిజేస్తావుంది. ఆమెను చూడటంకూడా పడుతుందిగదా అనుకున్నాడు.

* * * *

ఆ సాయంత్రం మేయి నివసిస్తున్న వీధిలో దాస్వే నడుస్తూ వున్నాడు. ఆ సమయంలో అతనికి మేయి యిల్లెక్కడని అడుగుతూ వున్న ఒక స్త్రీ కంఠం వినిపించింది. ఆ స్త్రీని గుర్తిచాడు. ఆమె 'బంగారు పిచ్చిక'గా హిసియా గ్రామములో ప్రసిద్ధిపొందిన వ్యక్తి. ఆమె వంటరిగా నిద్రపోవటమంటే అసహ్యించుకొంటుందన్న విషయం లగద్విఖ్యాతం. (యిలాంటి కులీనస్త్రీలను "కట్టలెగిన చెప్పి" లంటారు సానికంగా) ఆమె ముఖానికి పొడరు పులుముకుంది, తల నూనెతో మీలమీలా మెరుస్తూవుంది. ఎర్రటి జాకెట్టు తొడుగుకుని వుంది. గుత్తంగా

వుందే లాగులు కరించింది. వాయ్యారమొలకబోస్తూ, హృవయ్యాను ప్రకోపింపజేస్తూ నడుస్తూ వుందామె.

“మేయీతో పనేమిటి?” అని ప్రశ్నించాడు దాస్వే.

“పనేమిటా? హు....కోర్టుకెక్కించదలచాను” అని, బంగారు పిచ్చిక తుఫానులాగున విరుచుకుపడింది.

దాస్వే దురవస్థలో పడ్డాడు. ఆమెకన్నీ త్వరగా ముందుకు సాగాడు. మేయీ నివసించున్న యింటి ఆపరణలో ప్రవేశించాడు. కొన్ని సార్లు పిలిచాడు. ఎవరూ పలుకలేదు. ఇంట్లోకి పోయాడు. విర్వికారంగా నిరాశయంగా, కళ్ళప్పజెప్పి చూస్తూ, కాంగ్మేద హుచ్చన్న మేయీని చూచాడు.

“ఏమిటి కథ?” అని, అదురాగా ప్రశ్నించాడు. సమాధిగ్రస్తలా గున్న మేయీ శరీరంలోనికి చె తన్యం మెల్లగా స్వస్థానం చేరుకొంది. “నేను నా వుద్యోగాన్ని వదలిపెట్టున్నా!” అన్నదామె కటువుగా.

దాస్వే పొట్ట పగిలేటట్లు దిగ్గరిగా సెవ్వసాగాడు. ఏం జరిగిందని అడిగాడు.

“ఇలాంటిపని చెయ్యలేను.... మహా బాధగా వుంది.” మేయీకి కోపం వచ్చావుంది. అధినివలన సందర్భ కుద్ధి లేకుండా మాట్లాడుతూ వుంది. “అందరూ ఆమె మంచిదన్నారు....కష్టపడి పనిజేస్తుందన్నారు... ఆమెను మహిళాసంఘానికి అధ్యక్షురాలిగా ఎన్నుకున్నాం.... ఆమె అలాంటి మనిషిని నాకెలా తెలుస్తుంది.... గయ్యాళిగంప!.... మరే.... మరే.... అందరిముందరూ, నన్ను కట్టుతెగిన చెప్పమని పిలిచే చిట్టా లొచ్చాయి!” మేమూ మాట్లాడుతూవుంటే, ఆమె రుద్దస్వరస్థాయి క్రమేణ హెచ్చసాగింది.

“కట్టుతెగిన చెప్పు” అన్న కదగొట్టుతిట్టును తన నోటినుండి బయటికి క్రక్కటం పూర్తి అయ్యేసరికి. ఆమె హృదయం పూర్తిగా భగ్నమయ్యింది. నిష్కళంకమైన ఉత్తమ స్త్రీ పై అపవాదు పడినప్పుడు

యేవిధంగా హృదయం వ్రక్కలయి భోదన యేడుస్తుందో, అంత బలవంతంగా మేయి ఏడ్వసాగింది.

సంభవించిన ప్రమాదమేమిటో దాస్వేకి యింకా స్పష్టంగా అర్థం కాలేదు. ఇంకా వివరాలు అడుగుదామనుకున్నాడు. ఇంతలోనే బంగారు పిచ్చిక బొంగురు గొంతుక బయటినుండి విసవచ్చింది. “మేయీ, ఎక్కడున్నావ్? కోర్టుకుపోదాం పద!” అని బంగారుపిచ్చిక బ్రహ్మాండమి బద్ధలయేటటు అరచింది.

దాస్వే వేగంగా ఆవరణలోనికి పోయాడు. “దేనికోసం యీ గందరగోళమంతా?” అని అడిచాడు.

ఇరుగుపొరుగువారి లాభంకోసం— అంటే, చెవులు నిక్కించి పొంచివుంటున్న యిరుగుపొరుగువారి లాభంకోసం— తల ఎగరేస్తూ, చేతులు వాయారంగా త్రిప్పుతూ, సాధ్యమయినంత చాకచక్యంగా, నాటకంలోని పాత్రలాగున బంగారుపిచ్చిక విషయాన్నింతనూ అధినయినూ, విప్లవీకరించసాగింది. “నన్నామె మహిళాసంఘ అధ్యక్షపదవి నుండి త్రోసేసింది. అయినా నాకేం పర్వాలేదు. ఏమయినాగానీ, ఆ వుద్యోగము వలన నా వాళ్ళో వారిగేదేమిలేదు. నాకు కావలసినవల్ల యేమంటే నేను రంకుమొగుళ్ళ నుంచుకున్నానట్లు! కట్టుతెగిన చెప్పునట. దేశదిమ్మరిదాన్నట! దీని కెక్కడినుండొచ్చిరాయి దమ్ములు, నన్నటాని కంట! నేనిక పహించేదిలేదు!”

దాస్వే వ్యంగ్యంగా నవ్వాడు. “నువ్వు రంకుమొగుళ్ళను పెట్టుకున్నావని నిన్ను అన్నెందుకు ఆమెను కోర్టుకెక్కించదలచావుగాదూ? అచ్చా! నువ్వుంచుకోవటంలేదూ?”

బంగారుపిచ్చిక గ్రుల్లరిమి జూచింది. “ఇది నాకూ, మేయీకి సంబంధించిన విషయము. నువ్వవతలికి పో!” అన్నది. యింటివైపు రాసాగింది.

దాస్వే, ఆమె దారికి అడ్డంగా నిలబడ్డాడు. యిరుగుపొరుగు వాళ్ళు వినేటటుగా అసలు కథలోని రెండవభాగాన్ని వివరించసాగాడు. “నీ కొంపలో, అర్థరాత్రివేళ; జాంగు, మోటాభాయి, శాన్లు గ్రుడ్డులాడు

కోవటము ఎలా సంభవించింది? న్యాయాధికారులు, కత్తెలు పుచ్చుకొని, నిన్ను పీడిలో వేటాడారెందుచేత?.... ఎందుకని?”

దాస్వే ఆ విధంగా గుట్టుకాసా బయటపెట్టేసరికి బంగారుపిచ్చిక యొక్క బోటు తల్లక్రిందులైంది. ఆమె నోరు తక్కున మూతపడింది. కాని, యద్ధరంగాన్ని తన గుప్పెటలో పుంచుకోవాలని బంగారుపిచ్చిక పెనుగులాడింది. “ఇది మహిళా సంఘానికి సంబంధించిన సమస్య. మేయికి, నీకూ సంబంధమేమిటి? ఆమెను వెనక వేసుకొని రావటానికి తాపత్రయ పడుతున్నావ్?”

దాస్వే, బంగారుపిచ్చికను ఆవరణ ద్వారంవైపునకు నెట్టాడు. “దింకాలు పోబోక! ఒడ్డీ ఎదుట నిలబడితే నీ బ్రతుకు బండలవుతుంది. వూఁ పరుగుచ్చుకో!” తలుపుదగర బంగారు పిచ్చిక తన కడగొట్టు గుండును ప్రేల్చింది. “ఇతరుల వ్యవహారంలో నీ కంపుముక్కు దూర్చుకుండా వుండటం నేర్చుకో!” అని కోపంతో మండిపోతూ, కాళ్ళెగరేసు కొంటూ, బుసలుకొడుతూ కాలికి బుద్ధిచెప్పింది బంగారుపిచ్చిక.

మేయీ ఆనందభాష్యసయనాలతో దాస్వేని యింట్లోకి ఆహ్వానించింది. “ఆమె గుట్టు బట్టబయలు చేసివేశావ్! ఈ ముండ నా జీవితాన్ని సరకం చేసివేసిందంటే సమ్మతి!” అన్నది.

“ఇస్సడుకూడా రాజీనామా పెట్టదలచుకొన్నావా?” అని, సవ్వ సాగాడు దాస్వే.

“ఎందుకు? అది నా పని! నే నెందుకొదుల్తాను?” అన్నది మేయీ.

అంగీకార సూచకంగా తలను ఆడిస్తూ, యిటీవల తాను నేర్చుకొన్న గుఱపాలాన్ని దాస్వే, మేయీకి వివరించాడు. “వ్రతివాడికి, ఏదో ఒకరకమైన కష్టం, తన పనిలో కలుగుతూ వుంటుంది. కమ్యూనిస్టుల మైన మనం, ఈ కష్టాలనుజూచి భయపడరాదు. పరిస్థితులు కిష్టమైన కొలదీ, మనం మరింత పట్టుదలగా వుండాలి. ఉక్కులాగున తయారు కావాలి. దేనిని జూచినా భయపడరాదు.”

ఒక గంటసేపు విచ్చాపాటి చెప్పుకొన్న తర్వాత, కేంద్ర గ్రామ ముక్ తనకోసం ఎంతపని ఎదురు జూస్తున్నదీ దాస్వేకి అరస్మాత్తుగా జ్ఞా కానికొచ్చింది. తోజనానికి వుండవలసందిగా యేయీ ఆహ్వానించింది ఆహ్వానాన్ని నిరాకరించటం యిష్టంలేకపోయినా, దాస్వే త్రోసిపుచ్చక తప్పిందిగాదు. అతడు వెంటనే పరుగెత్తకొనిపోయాడు.

* * * *

మే నెలలో, వసంతకాలపు గోధుమవంట వండి సిద్ధంగావుంది. పంటను రక్షించటానికే గెరిల్లాదళాలన్నీ, పొలాలచుట్టూ కాపలాకాస్తున్నాయి. దాస్వే అనుచరులు, ఆనకట్ట కు దగ్గరగా కానల్ కాస్తున్నారు. మూడురోజుల వరకూ, శత్రువుల జాడ ఎక్కడా కనిపించలేదు. "సికడా" పరుదులు, ఎండలో, గల్లంతుగా మోలజేస్తున్నాయి. ఆనకట్ట వైష్ణున్న "విల్లో" చెల్లెడలో కొంతమంది కునికిపాట్లు పడుతున్నారు. కొంతమంది సోమరితనంగా నదిలో ఈమలాడుతున్నారు. కొంతమంది కోతలు కొయ్యటలో రెతులకు సహాయపడుతున్నారు.

నదిలో, రోతులేని ప్రదేశంలో నీళ్ళను చిందగొట్టుకుంటూ, వేగంగా ఒకస్కొట్టు వచ్చాడు. నదికి ఆవలి ఒక అరిమెలు దూరంలో వున్న గ్రామమైన పాటస్లో శత్రువులప్పటికే ప్రవేశించివేశారని చెప్పాడు. నదిలో ఈమటున్నవారు, ఒకచేతితో గుడ్డలు పట్టుకొని, మొండి మొలతో హడావుడిగా బుద్ధిపెకెక్కారు. వాళ్ళ రెండవచేతిలో తుపాకులున్నాయి.

దాస్వే, చెమటలో వూరిపోయాడు. "ష్వాంటన్ గ్రామంలోకి జపానువాళ్ళు వచ్చేశారుట! సిద్ధపడండి! నేను చెప్పందే ఎవ్వరూ కాల్చవద్దు! నియమాల్లందరికీ గుర్తున్నాయా?"

"అవును!" అని ఒక్కుమ్మడిగా అందరూ అరచారు.

"అబ్బా! నియమాలు తప్పిన వాళ్ళను కఠినంగా శిక్షిస్తాం!" అన్నాడు దాస్వే. చెయివూపాడు "తయారుకండి!"

అనకటమిద అంతకుపూర్వమే ఏర్పాటుచేయబడిన సావరాలను అక్రమించుకోటానికని గెరిల్లాలంతా పరుగెత్తిపోయారు. లోపలిదిక్కున బోర్ల పడుకున్నారు.

వృద్ధకెప్టెన్ సలహాప్రకారం జల్లాప్రభుత్వ ఆఫీసులోనున్న బ్లాక్లి ఈ వార నందజేయుటకే ఒక మనిషిని పంపారు.

పీస్తోలు చేతిలో పుచ్చుకొని అవిరామంగా దాస్వే ఒక స్థావరము నుండి మరియొక స్థావరానికి పోయాడు. “జాపకముంచుకోండి— మొట్ట మొదట జాగ్రత్తగా చూడాలి. జాగ్రత్తగా గురిచూడాలి. ప్రశాంతంగా వుండాలి! గందరగోళపడకూడదు!” అని హెచ్చరించాడు.

అనకటస్తోపులో గెరిల్లాలు నిశ్శబ్దంగా పడుకున్నారు. ఎదుటి జాగ్రత్తగా చూడసాగారు.

వాళ్ళావిధంగా చాలాసేపు వేచియున్నారు. కాని, శత్రువుల జాడ యేమీ కానరాలేదు. యేదో పొరపాటు జరిగిపోయిందని దాస్వే అనుకో సాగాడు.

వృద్ధకెప్టెన్ తలసైతై జాగ్రత్తగా చూసాడు. దాస్వే చేతిని గట్టిగా లంకించుకుని “అదిగో! అక్కడ చూడు!” అన్నాడు.

అక్కడవున్న గెరిల్లాలందరు సూటిగా చూస్తున్నారు. అందువలన ఎదుటి గట్టునవున్న చెరుగుంపులోనుండి వస్తూవున్న రమారమి పదిమంది జపానువాళ్ళను, దేశద్రోహులను చూడలేదు.

“ఏంజేస్తాం?” దాస్వే నురుగులుగ్రక్కుతూ అన్నాడు

“సరేలే! అక్కడ నది బాగా లోతుంది. మన కెమరుగా నున్న ప్రదేశమే కొంత లోతుతక్కువ. ఇక్కడనుండే వాల్ల దాటిరావాలి. నీళ్ళలో శత్రువు ప్రవేశించేటంతవరకూ తుపాకులు కాల్చవద్దని, మన వాళ్ళకు చెప్పు” అన్నాడు వృద్ధకెప్టెన్ భరోసాయిస్తూ.

“ఒకటి.... రెండు” అని కేకేస్తాను. అదే మీరు తుపాకులు వేల్చి టాసికి సెగయని గెరిల్లాలకు దాస్వే చెప్పాడు.

గెరిల్లాలందరూ పూపిరిదిగబట్టి పైకిచూస్తున్నారు. ఉక్కు- శిర

స్త్రీజాలు ధరించిన జపానువాళ్లు తుపాకులను మోస్తూ, ఒకరి వెనకాల మరియొకకు నడుస్తున్నారు.

వీరికి దేశద్రోహి యొకడు ముందువుండి ఎదుటిగట్టునకు వచ్చి చూపుతున్నాడు. జపానువాళ్లు నీళ్ళలోదిగి నడవసాగారు.

“ఒకటి!” అని అరచాడు దాస్వే.

ఒక రెఫిల్ ప్రేరింది. అది హోషాంగుది. అతడు వోషికపట్ట లేకపోయాడు. సూచనలు మరచాడు. మిగిలిన గెరిల్లాల్లందరూ అతణ్ణి అనుసరించారు.

జపానువాళ్ళు బెచరిపోయారు. తోకముడిచి పారిపోయారు. తమకు దారి చూపుతున్న దేశద్రోహిని అక్కడే వదిలి పారిపోయారు. అంతే గాక చచ్చిపోయిన ఒక జపానువాణ్ణికూడా నీళ్ళలో వదిలి పారిపోయారు.

“మీ బుల్లెటు వృధాగా ఖర్చుచేయకండి! వాళ్ళను చూడగలిగితే గాని షూట్ చేయకండి!” అని వృద్ధకెప్టెన్ అరచాడు.

తేనార్ పెకిదూరాడు. “నీళ్ళలోనుండి ఆ తుపాకులు తెచ్చుకుందాం పదండి!” అని కేకేశాడు.

అతనితోపాటు అనేక గెరిల్లాలు ఆనకట్టమీదకు ఎక్కారు. లోతు లేని నీటిలోనికి పరుగెత్తారు.

“మిగినవాళ్ళందరూ వెనక వుండిపోండి. వాళ్లు మళ్ళీ మట్టికి స్తారు!” అని అరచాడు దాస్వే.

జపాను తుపాకి నా. దానిని తేనారు పట్టుకొచ్చాడు. మరియొకడు ఉక్కు-శిరస్త్రివాన్ని తీసుకొనివచ్చాడు. మూడవవాడు తుపాకి గుళ్లు గల బెలును తెచ్చాడు.

వాగు వొడ్డుమీద కెక్కుతూవున్నప్పుడు వుల్లానంగా యికిలించ సాగారు. బెదురుగొను చూ, యింకనూ నీళ్ళలోనేవున్నాడు. ఒక పెద్ద జపాను బూటజతలోని నీళ్ళను కుమ్మరిస్తున్నాడు. అతడు వయసులో అందరికన్నా పెద్ద. కదలికలో చిన్న.

“ఇంత ప్రత్యేకవంతుడుగా ఎప్పుడు తయారయ్యావోయ్ బెదురు

గొడూ?" అని ఆనకట్టమీదనుండి దాస్ కేకేశాడు. "త్వరగా కానియ్! సద! పెక్కి!"

"ఇప్పుడేవస్తున్నానని చెబురుగొడ్డు జవాబుచెప్పాడు. అత డాబూట్ల జతను మెదచుటూ వేసుకొన్నాడు.

అనేక తుపాకిగుళ్ళు, చేశద్రోహి తలను పచ్చడిచేసి వదిలాయి. వాడి తలలోని మెదడుపదార్థం నీళ్ళమీద తేలియాడుతూవుంది.

ఆనాటి మహాహింస, ప్రవాహానికి దిగువభాగంనుండి యెదుటి గట్టుమీదనున్న చెట్లతోపురోనుండి, యీమారు శత్రువులు అధిక సంఖ్యలో వచ్చారు.

వాళ్ళకు నాయకత్వం వహిస్తున్న ఒక జపాను - అధికారికూడా మనవాళ్ళకు కనపడ్డాడు. వాడు, ఒక పెద్దసామురాయి బిడ్డాన్ని ధరించి వున్నాడు. వాడిప్రక్కన జంపానుమో సేవాదొకడు. వాడు ఉదయిస్తున్న సూర్యునిగుర్తుగా జండాను మోసుకొస్తున్నాడు. మిలమిలా మెరుస్తున్న బాకాలు కాసవస్తున్నాయి.

చెట్లకు ఎదురుగానున్న ఒక పెద్ద దిబ్బమీద జపానువాళ్ళు తమ జండాను పాతారు. ఆఫీసరు తన బిడ్డాన్ని వొర్రునుండి బయటికిలాగాడు. బాకాలు మ్రోగినాయి. లోతులేని నీటివైపుగా ఆ శత్రుసైనికులు పరుగెత్త సాగారు.

ఆనకట్టమీదనున్న మనుష్యులు, యీ భయంకర ప్రదర్శనాన్ని జూచి విత్తరపోయారు. దాస్వే హృదయం గజగజలాడింది. ఇంతమంది తొత్తుకొడుకుల్ని ఆపటమెలాగా? అనుకున్నాడు. ఇంతలోనే బాటి సైన్యం దాకీతే నాయకత్వాన పరుగెత్తుకుంటూవచ్చి చేరింది ఆ సైనికులు రొప్పుతూ గెరిల్లాప్రక్కన స్థావరమేర్పరచుకున్నారు. వారి తుపాకుల కిక్కున్నాయి.

"సద్దంకండి! నేను సెగచేసేటంతవరకూ ఎవరూ తుపాకులు ప్రేల్చకండి!" అని, బ్లాక్ చెప్పాడు.

శత్రువులు తుపాకులను, మెషిన్ గన్ ను ప్రేల్చుటతో యుద్ధాన్ని ప్రారంభించారు. బుల్లెట్లు నెత్తిమీదుగా ధ్వనిచేస్తూ ఎగిరిపోసాగాయి.

అజలకోసం ఎదురుజూస్తూ, విసుగ్గా నేలకు కభచుకొని వేచియున్నారు గెరిల్లాలు, ప్రజాసైనికులు.

శత్రువులు ప్రాకుతూ, చోతులేని నీటిపడేశంలో ప్రవేశించారు. సూర్యుల్ని వాళ్ళ తుపాకులమీద పడి తగుక్కుమంటూవుంది. స్త్రీతల్లి యొక్క బొంగుగొంతు కేక వినగానే, మహాప్రళయంగా మన సైనికులు తమ చిహ్నాలు ప్రేల్చారు. ముందుభాగంలో సాగుతున్న జపాను వాళ్ళు ఎక్కడివాళ్ళక్కడే కూలిపోయారు. మిగిలినవాళ్ళు తోకముడిచి పారిపోయారు. వాళ్ళను వాళ్ళ మెషిన్ గన్ మోత కప్పేసింది.

జపానువాళ్ళ మరల మూడుసార్లు ముట్టడించారు. ప్రతి తడవా వాళ్ళను గెరిల్లాలు, ప్రజాసైనికులు కలిసి, వీపు చిట్లగొట్టి పంపారు.

* . *

చీకటి పడింది. శత్రువులు పొంటన్ గ్రామానికి తిరోగమించారు వాళ్ళ తుపాకీమోతలు, వారి రాక్షసకంఠాల గావుకేకలూ, చాలాదూరం నుండి లీలామాత్రంగా వినవస్తున్నాయి. గ్రామపరిసరాలను మహాగ్ని జ్వాలను నాలుకలు చాచుకొని పేరాశగా మ్రింగివేస్తున్నాయి.

అనకట్టమీద అలసటజెందిన ఆ గెరిల్లాలు, సైనికులు విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నారు. వెల్లకిలాపడుకొని నక్షత్రాలతో నిండిపోయి మిలమిలా మెరుస్తూవున్న ఆ వేసంగి అనుశాన్ని తదేకంగా పారజూస్తున్నారు. విసుగుపుట్టించేలాగున బావురుకప్పలు రాగాలాపనజేస్తున్నాయి. మనవాళ్ళ గొంతులు ఎండిపోయి, పచ్చిపుండులాగున తయారయాయి.

తమ గ్రామంవైపునుండి పెచ్చేర్డ్ని చూపుతూ “యెవరో వస్తున్నారు!” అని చెమరుగొడ్చి చూ, మెల్లగా చెప్పాడు. తమ భుజాల మీద మూట వేసుకొని, పరుసగా తమకేసే వస్తున్న ఆకారాలను మన సైనికులు చూశారు.

“వాళ్ళు మనరైతులే, మనకు భోజనం తెస్తున్నారు!” అని బాకీ జవాబుచెప్పాడు దాస్వేకి. “ముందు, నీ ముఠావాళ్ళను కొంతమందిని తీసు

కొనిపోయి భోజనం చేసిరండి. కాస్త విశ్రాంతి తీసుకొన్న తర్వాత, మీ రిక్కడకు రండి. మేము పోతాం" అన్నాడు గాకీ.

"విలో" చెట్లవద్ద దాస్వే అనుచరులు రైతులులను కలిశారు. ఆనకట్టకు వెనుకభాగంలో వందగజాలదూరంలో యీ "విలో" చెట్టు వున్నాయి. గెరిల్లాలు ఆత్రంగా భుజించారు. అమితంగా నీళ్ళుతాగారు.

రైతులు తెచ్చిన సిగరెట్లను ష్యాంగ్ పంచిపెట్టాడు. "అబ్బాయిలూ, మీరు నిజంగా కడుపుబ్బితిన్నారు. ఇంటివద్ద ఆడవాళ్ళు గోధుమ రొట్టెలు తయారుచేస్తున్నారు. ఇప్పుడే యిక్కడకు తీసుకొస్తారు. కడుపులో ఖాళీలేదుగదా. వాటి నెక్కడ పెడతారోయ్!" అని వేళాకోళ మొదాడు.

తేవార్, తన లాగూబెలును పడులుచేసుకున్నాడు. "ఏం ఫరవాలేదులే! ఎక్కడో అక్కడ కాస్త చోటు పొందే కనపడకపోతుందనే!" అని నవ్వాడు.

దాస్వే తమ్ముడు రియూ, యువవళానికి నాయకుడు. మండుగుండు సామాగ్రినీ, చేతి-వాంబులను ఆనకట్టపైకి చేరవేయటంలో తోడ్పడ్డాడు. గెరిల్లాలలో రియూ ఒకడు. అతనికి సిగరెట్ కావాల్సివచ్చింది. రియూ వెనక్కు పరుగెత్తిపెళ్ళి సిగరెట్ తెచ్చిపెట్టాడు.

"అలసిపోయావా?" అని రియూ, లియూని అడిగాడు.

"అబ్బా! జపానువాళ్ళతో పోరాడటమంటే ఒక పెద్ద పండుగ" అన్నాడు రియూ.

పొగతగా, రియూ అతనివంక చూశాడు. ఆ చూపులో కొద్దిగా అసూయలే పోలేదు. యదార్థానికి రియూకన్నీ లియూ అయి దారేళ్ళు పెద్ద.

"లియూ! నీ తుపాకితో ఒక్కసారి కాల్చిందే!" అని రియూ అతణ్ణి బ్రతిమాలాడాడు.

తుపాకిలో మందు ఎక్కించటంలో రియూకి సాయపడాడు లియూ "భుజానికి తుపాకిమడమ గట్టిగా ఆన్చి, గట్టిగా పట్టుకో. లేకపోతే, దాని

దెబ్బకు నీవు గిరిగింతాలు కొట్టావ్!” అని లియూ. రియూకి తుపాకి పేల్చేస్తే నాన్ని వివరించాడు.

రియూ, తుపాకిని పెకెత్తాడు. రియూ రెండు కళ్ళనూ, గట్టిగా చిన్నవిజేసి మూతబిగించి తుపాకిని ప్రేల్చాడు.

“అబ్బే! అలాగాడు!” అని నవ్వుతూ “నన్ను చూడు” అన్నాడు లియూ, తుపాకిని తన చేతులోకి తీసుకొని.

కాలుతూవున్న సిగరెట్ తన పెదిమలమీద వ్రేళ్ళాడుతూవుంటే లియూ, ఒక్కమారు అటువేపు చూచాడు. లక్ష్యంకోసం వెతుకసాగాడు.

నదికి ఆవలినొడుగు ఒక జపాను సైనికుడు కాపలాకాస్తున్నాడు. వాడు లియూ పెదిమలమీద కాలుతూవున్న సిగరెట్ ను జూశాడు. దాని వెలుగే వాడికి దాచుచాపింది. వాడు వెంటనే ఒక్క గుండుదెబ్బతో, లియూను నేలగూల్చాడు. నేలమీద పడక పూర్వమే లియూ ప్రాణాలు పోయాయి.

తుపాకి కాల్పులధ్వని వినగానే, దాస్వే పరుగెత్తుకొచ్చాడు. అతనికి విషయమంతా అర్థమయ్యింది. కోపంతో మండిపోయాడు. రియూని ముక్కచివాట్లు పెట్టాడు. రియూకి తల దిమ్మెత్తిపోయింది. అన్నగా రేమి తిట్లున్నదీ అర్థంకాలేదు. బిత్తరపోయి చూడసాగాడు.

శవాన్ని అవతలకు లాగేయవలసిందిగా క్రికీతేసి ఆజ్ఞాపించాడు. “ఇదంతా ఆ వెధవ సిగరెట్ మూలంగా సంభవించింది. ఎవ్వరూ సిగరెట్లు తాగరాదు. ఎవ్వరూ!....మరందరూ క్రిందుగా పడుకొని శత్రువులను కనిపెట్టావుండాలి!” అన్నాడు ఉగ్రంగా.

పశ్చిమ కాశంలో వేగుచుక్క మెరుస్తూవుంది. మేయీ గ్రామంలోని తదితర స్త్రీలు సురింత ఆహారాన్ని తీసుకొనివస్తున్నారు. ఆనకట్టకు మూడు ఫర్లాంగుల దూరంలో ఒక చిన్న కుగ్రామంవద్ద ప్లాంగ్ వారిని కలిశాడు.

“ఎవరూ దగరకు రాకూడదని బ్లాక్ అంటున్నాడు. అందుకని మీ రిక్కడే వుండిపోండి” అని ఒక ఆవరణలోనికి వాళ్ళకు గొనిపోయాడు. అక్కడ కొంతమంది ఆడవాళ్లు, రెండు పెద్ద పొయ్యిలమీద గంజకాస్తు

న్నారు. వాళ్ళను అక్కడే కూర్చోపెట్టినతర్వాత, ప్లాంగ్ పైనికులను పిల్చుకునిరావటానికి ఆనకట్టవదకు పోయాడు..

దీరకాలంనుండి యుద్ధంచేస్తున్నారు. కాబట్టి దాస్యే మనుష్యులను బాకీ అందరికన్నముందుగా భోజనానికి వదలిపెట్టాడు. వాళ్ళు, ఆ యింటి ఆవరణలో ప్రవేశించగానే, పొగలుగక్కుతూవున్న తెల్లను చేతుల్లో పుచ్చుకొన్న, గలగల్లాడే ఆడవాళ్ళు చుట్టుముట్టారు.

“పాపం, పిల్లాళ్ళకు విపరీతంగా ఆకలేస్తూవుండాలి!....ముందుకు పొండి. తినండి!....బలాన్ని చేకూర్చుకోవాలిగా!”

ఆ యువతులలో ఒకతె, జపాను ఉక్కుబోపిని లాక్కొని, తన తలపై పెట్టుకుంది. “దీనికంటే, వెధవలు మట్టికుండను తగిలించు కోరాదూ?”

ఆమెకన్న చిన్నవాళ్ళు గలగల నవ్వారు.

“మూర్ఖులాగున ప్రవర్తించబోకం డిప్పుడు! భోజనంపెట్టండి” అని వారిని మేయీ అజ్ఞాపించింది. పురుషులవైపు తిరిగి, క్షమాపనస్కరంగా “క్షమించాలి! భోజనం అలస్యంగా తెచ్చినందుకు విచారపడుతున్నాం. ఇదంతా తొందరగా పోగుచేసుకొచ్చేసరికి అతికష్టమయింది” అన్నది.

ఉడకబెట్టిన గ్రుడ్లనూ, కాల్చిన గోధుమరొబెలనూ, వేడి వేడి రొబెల చుట్టలనూ, వూరవేసిన బాతుగ్రుడ్లనూ, గంజి గిన్నెలను ఆ స్త్రీలు వడ్డించారు. “కడుపునిండా తినండి! కడుపునిండా తింటే, జపాను వాళ్ళతో బాగా పొట్లాడగలుతారు!” అన్నా రా స్త్రీలు.

కార్యకర్తల పాతకాలకు పోకముందే, మేయీ కడుపుతోంది. ఇప్పుడామె పొట్ట మరీ ముందుకుపొడుచుకొని వచ్చింది. అలాంటిస్థితిలో యిటూ అటూ పరుగెత్తగలదని దాస్యే అనుకోలేదు.

“మేం చూసుకొంటారే! మీ కెందుకుశ్రమ!” అని అన్నాడు దాస్యే. “పాపం! మీరు రాత్రల్లా కష్టపడి వందారు. ఇంతదూరం మోసు కొచ్చారు. అదే పదివేలు....కాస్త విశ్రాంతి తీసుకోండి” అన్నాడు.

“వినండి! వినండి! ఏమంటున్నాడో వినండి!” అని మేయీ నవ్వింది. “మగవారూ మీరే రోజల్లా, రాత్రల్లా పోట్లాడి అలవనస్పర్శలు మే మలవవలసిన అవసరమేముంది?” అన్నది.

భోజనాలు పూర్తిఅయ్యాయి. తామరరేకుల్లాంటి విశాలనేత్రాలు గల ఆ స్త్రీలకు యుద్ధ వివరాలు తెల్పి, ఆ సైనికులు ఉల్లాసపరచారు. ఇంతలోనే కోడి కూసింది. చల్లని పిల్లవాయువు వీయసాగింది.

హఠాత్తుగా, తుపాకిప్రేలిన ధ్వని వినవచ్చింది. వృద్ధకెప్టెన్‌పింగ్ అమాంతంగా లేచాడు. “అది జపానువాళ్ళ ప్రాతఃకాలపు ముట్టక!” అన్నాడు.

దాస్వే తన గిన్నె క్రిందపెట్టాడు. “పోదాం పదండి!” గెరిల్లాలు హడావిడిగా తుపాకీలు లకించుకున్నారు. తుపాకిగుళ్ళ పటకాలను తొందరగా నడుములకు లగిలించుకున్నారు. దాస్వే తన తలను వెనక్కుతిప్పి “మీ ఆదాళ్ళంతా గ్రామంవైపును మళ్లించండి!” అని కేకేశాడు.

“మమ్మల్నిగురించి బాధపడకు! మా సంగతి మేం చూసుకొంటాంలే!” అని మేయీ జవాబుచెప్పింది.

ఆనకట్ట పుగా గెరిల్లాలు వేగంగా పరుగెత్తిపోతూ వుంటే, ఆ స్త్రీలు అదుర్దాగా పొగమంచులో జూచసాగారు.

* * * *

కొంటీ ప్రజాసైనికులపై శత్రువులు అగ్నిపరం కురిపిస్తున్నారు. గెరిల్లాలిది చూచారు. శత్రువులు ముందుకు చొచ్చుకుపోవటానికి సిద్ధమవుతున్నారనీ, అందువలన గట్టిగా నిలబడవలసిందనీ ద్వాకీత్నే చెప్పాడు. అతడు తన మాటలను పూర్తిచేసి చెయ్యకమునుపే శత్రువులు నీటిని చిందగొడతూ ముందుకు చొచ్చుకొనిరాసాగారు. వాళ్ళ తుపాకులు భయంకరం, ప్రళాచికంగా మెరుస్తున్నాయి. శత్రువులు లోతులేని నీటి

ప్రదేశంలో ప్రవేశించగానే గెరిల్లాలు తుపాకిగుళ్ళవర్షాన్ని వివరీతంగా కురిపించారు. అనేకమంది జపానువాసు నేలకూలారు. కాని వాళ్ళంతటితో ఖాడుకోక మిగిలినవాళ్ళు ముందుకు త్రోసుకొనివచ్చి ఒడ్డున సమీపించారు.

బెదురుగొడ్డు మా. హోషాంగులకు భయ మావహించింది. వాళ్ళ ముఖాలు తెల్లపడ్డాయి. నెమ్మదిగా గట్టునుండి జారారు.

“ఎవడు పారిపోయినాసరే వాణ్ని చంపేస్తా!” అని గర్జించాడు గ్లాక్సీ. “ఓహోయ్! చేతిబాంబులు విసరండి!”

పెద్ద సంజాలాంటి తన చేతిలోకి నాలుగు చేతిబాంబులు లంకించుకొన్నాడు. పెద్ద త్రిప్పుత్రిప్పి విసరివేశాడు. అన్నిపైపులనుండి మన సైనికులందరూ చేతిబాంబులు వెదజల్లారు. చెవుడు పుట్టించే ధ్వని అయింది. కాళ్ళూ, చేతులు ముక్కలు ముక్కలై. అకాశానికెగిరిాయి. రక్తం కారుతూవున్న మాంసపు ముక్కలు గాలిలో చిందరవందరగా ఎగురసాగాయ్.

జపానువాళ్ళగుంపు మరియొకటి మరల తీరాన్ని సమీపించింది. వాళ్ళమీద చేతిబాంబుల వరం కురిసింది. చేతిబాంబులు నేలమీదపడి ధూమిచ్చిరాయి పొగమేఘాలు లేచాయి. శరీరాలు ముక్కలు, ప్రక్కలయాయి. అయినప్పటికీ ఇంకా జపాను సైనికాధికారి ముందుకు పోవలసిందిగా తన మనుష్యులకు సైగచేస్తూనేవున్నాడు. చెయ్యి వూతూనేవున్నాడు. నడికి ఆవలగట్టున జపానువాళ్ళ వెనుకభాగంలోనూ. వాళ్ళకు ఇరుప్రక్కలా తుపాకులు ప్రేలసాగాయ్. వాళ్ళెవరనుకున్నారు? దాస్వే. అతని అనుచరులు ధోషానికి పోయినప్పుడు! బ్లాక్టీస్ కొంతమంది గెరిల్లాలను అక్కడకు పంపాడు. వాళ్ళే! ఈ దెబ్బతో జపానువాళ్ళ గుండెలు జారాయి. వాళ్ళు చిందరవందరగా పరుగెత్తసాగారు. ఆ విధంగా ఒకళ్ళ మీద మరొకరు పడుతూలేస్తూ పరుగెత్తిపోతూ వున్నప్పుడు, తమ ఆయుధాలను పారేసిపోయారు.

గ్లాక్సీ అర్థదిగంబరావతారంలో వున్నాడు. నేరేడుపండులాంటి

అతని శరీరం చెమటతో మెరుస్తూవుంది. పిస్తోలు పైకెత్తి “వెంట పడండి!” అని ఆజ్ఞాపించాడు. గట్టునుండి క్రిందకు దుమికాడు. ఒక్క గంతులో నీళ్ళలో పడ్డాడు.

“వెంటపడండి! చంపండి!” అని వాళ్ళంతా అరచారు. పారి పోతూన్న జపానువాళ్ళ వెంటపడి, వాళ్ళను వేటాడారు.

4 అధ్యాయం

జపానువాళ్ళను చదముట్టించిన మరునాడే. యిరుగుపొరుగున వున్న గ్రామాదులనుండి, గెరిల్లాలకు బహుమతులు, కేంద్రగ్రామం ఆఫీసుకు, కుప్పలు కుప్పలుగా వచ్చిపడ్డాయి. కోడిపిల్లలను, బాతుగ్రుడ్లను, వూరగాయలను, తీపిపదార్థాలను, గొర్రెలను, పందులను, నంచులనిండా మేజోళ్ళను, రైతాంగ ప్రజలు కానుకలుగా గొనివచ్చారు. మేయీ ఆఫీసులో వుంది. ఈ కానుకలను చూసి ఆమె కళ్ళు నాట్యమాడుతున్నాయి. బాకీతేస్సే అక్కడకు వచ్చాడు. ఆమెను ఒక ప్రక్కకు తీసుకొని పోయాడు.

“మీ అత్తగారికి చాలా జబ్బుగావుంది. నిన్ను తనతో యింటికి పిలుచుకొనిపోవుటకు మీ మామగారు వచ్చాడు. నీవు త్వరగా వెళ్ళకపోతే, ఆమెకు ప్రాణాలుండగా చూడటం తటస్థపడదంటున్నాడు,” అని మేయీకి చెప్పాడు. జినంగ్ కు గాయం నయమెందనీ, బందిపోటు దొంగల నాయకుడైన హో, గ్రామాన్ని వదిలిపెట్టిపోయిన నాటినుండి జినంగ్ బుద్ధిగలిగి వుంటున్నాడనీ, తెలియపరుస్తూ, హో జ్వాంగ్ గ్రామానికి మేయరైన వ్యక్తి తనకొక జాబు వ్రాశాడనీ బాకీతేస్సే చెప్పసాగాడు. చావుబ్రతుకులమీదనున్న తన తల్లిని, మేయీ చూడటానికి వచ్చినట్లయితే తాను ఆమెను కొట్టననీ, తిట్టననీ చాలా కృతజ్ఞతగా వ్యవహరిస్తానని, జిన్గంగ్ తనతో చెప్పాడని మేయరు వ్రాశాడు.

“జిస్ట్ గుండుదెబ్బ తగిలినప్పుడు, అతణ్ణి నువ్వు చూడలేదు. ఇప్పుడు, మీ అత్తగారు చావు బ్రతుకులమీద వుంది. మీ మామ చాలా జాలిగా ప్రార్థించాడు.... ఈసారె న నీవు ఇంటికిపోకపోతే, అసహ్యంగా వుంటుందేమో!.... అంతేగాక, నీవు ప్రసవించేదినాలు. బహుశః ఇంటివద్దనే ప్రసవించటం వీలుగా వుంటుందేమో....” అని డాక్టర్ అన్నాడు.

మేయికి కళ్ళలో నీళ్ళు గిరున తిరిగాయ్. ఇంటికిపోవటం తన కష్టంలేదని డాక్టర్ బ్రతిమాలి చెప్పాడు. ఆమె చిట్టచివరకు వప్పుకుంది, తన మామగారివెంట వెళ్ళింది.

మేయి ఇంటికి చేరిన రాత్రే, అమె అత్తగారు మరణించింది. కొన్నిదినాలవరకూ కర్మకాండలలో మునిగిపోయిందా కుటుంబం. దినవారాలు పూర్తి అయ్యాయో లేదో. మేయికి నొప్పులారంభమయ్యాయి. నెలలు పూర్తిగాక పూర్వమే ప్రసవించింది. పుట్టినది వట్టి చొమికిల గూడు. అయితేనేం, మగపిల్లాడు. తాత సంతోషంతో గంటులేశాడు. అప్పటినుండి, ముసలాడు, తన మామూలు భోజనం మానేసి, మేయికి సురుగు భోజనం పెటసాగాడు. ఆమెను తనవైపునకు త్రిప్పుకొని, ఇంటి వద్దనే వుండేటట్లుగా చేసి, పని మానిపించి, పిల్లవాణ్ణి ఇంటివద్దనే ఆమె పోషించేటట్లు చేయాలని ముసలాడి ఎత్తు.

రాక్షసిలాంటి అత్తగారు కాస్తా నక్కలనోట పడింది గదా! అందువలన మేయి పని బాగానేవుంది. రోజులు బాగానే గడుస్తున్నాయి. నూతన ప్రభుత్వ పరిపాలన క్రింద జిస్ట్ గుండు యిష్టమొచ్చినట్లు తాగి తందనాలాడటానికి, చావమోదటానికి అవకాశం లేకపోయింది. మేయి ఇప్పుడు జిల్లాప్రభుత్వ కార్యకర్త. విడపు న తర్వాత ఒక నెలరోజుల పాటు, ఆరోగ్యాన్ని బాగుపరిచుకొంటూ, మేయి ఇంటివద్దనే విశ్రాంతి తీసుకున్నది. ఆకాలంలో, ఎడతెరపిలేకుండా రైతులు, కార్యకర్తలు, ఆమెను చూచిపోవటానికి వచ్చేవారు. స్త్రీలు తమ సమస్యలను సరిష్కరించవలసిందిగా కోరుతూ ఆమెవద్దకు వచ్చిపోతూ వుండేవారు. ఇదంతా

జిగంగ్ గమనిస్తూనే వున్నాడు. అందువలన ఆమెను రొప్పెట్టగానికి అతనికి దమ్ములు చాలకపోయాయి.

చాలాకాలంనుండి విడాకులు వచ్చుకుందామని, మేము ఆలోచిస్తూ వుంది. కాని, ఇప్పుడు కొడుకుపెట్టాడు కదూ. వాడికి తండ్రిని కుటుంబ జీవితాన్ని కలుగజేయాలన్న అవసరంగలదని భావించింది. బిడ్డ సౌభాగ్యముకోసమని, జిగంగ్ భార్యగా, తన స్థానాన్ని మరల ఆక్రమించి, జీవితాన్ని కొనసాగించ నిశ్చయించదలచింది మేము.

* * * *

అది ఆకురాలుకాలం. ఆకాశాన్ని మేఘాలు ఆవరించాయ్. వర్షం కురుస్తూవుంది. సమయం, సరస్సులు, నీళ్ళతో నిండిపోయాయ్. కట్టలు తెగేట్లున్నాయ్. ఆ సంవత్సరం పంటలు బాగా పండినయ్. కోతలు పూర్తిగాకావ్వలమే వరదలొచ్చిపడితామేమోనని రైతాంగప్రజలు భయపడసాగారు. పొంటి ప్రభుత్వ సమావేశం పూర్తి అయిన తర్వాత, జిల్లా లోని అన్ని కేంద్రగ్రామాలకు జెందిన కార్యకర్తల ఆత్మవసర సమావేశానికి పిలుపిచ్చాడు బ్లాక్ డిప్యూటీ. ఆనకట్టలను బలపరచటానికి. ఒక ప్లాను వేశాడు.

“ఇదొక యుద్ధవిధి. ఈ యుద్ధంలో వరదలతో మనం పోరాడ వలసివుంది. ఇది మన కార్యకర్తలకొక అగ్నిపరీక్షకూడా. ప్రజల ప్రయోజనాలను నిజంగా రక్షించటానికి ఎవరికి కోర్కెగలదో, దీన్ని బట్టి బయటపడుతుంది!” అన్నాడు డిప్యూటీ.

తమ కేంద్రగ్రామంచే పరిపాలించబడుతున్న గ్రామాలకు రైతాంగ ప్రజలందరినీ, ఆనాటిరాత్రి, ఆనకట్టలమీద పనిచేయుటకై ప్లాంగ్, దాస్యేలు సమీకరించారు. ఆనకట్టమీది భాగానికి ఒక్క అడుగు క్రింది ఎత్తులో నీళ్ళు ప్రవహిస్తున్నాయ్. అంటే, ఆ ఒక్క అడుగు నీరుకూడా వస్తే, కట్ట తెగి గ్రామాలు మునిగిపోయే ప్రమాదం గలదు. వర్షం ఏక దారగా కురుస్తూవుంది. చిమ్మడికటి అంతటా ఆవరించింది. కన్ను

పొడుచుకున్నా ఎదుటిమనిషి కానరావటంలేదు. రెల్లుకట్టల దివిటీలను వెలిగించారు. దూరాన్నుండి చూస్తే ఆనకట్ట భయంకర సర్పంలాగున కనిపడుతూవుంది. అది యిటూ, అటూ పరుగెత్తుతూ వున్నారు. మర్రి గోతులను మట్టితో పూడుస్తున్నారు. ఉరకలేస్తూ పొంగుతూవున్న నీటి ప్రవాహాన్ని ఆపుటకై, మట్టిముసుద్దలు తీసుకొనివచ్చి, అనకట్ట ఎత్తును పెంచుతున్నారు. ఆ రాత్రంతా వాళ్ళు కష్టపడి పనిచేస్తూనే వున్నారు. ఉదయమయింది. కాని వరం తగలేదు తాడిపోతపోతూవుంది. నీళ్ళ మట్టం పెరుగుతూనేవుంది. రైతులంతా తడిసి ముద్దయిపోయారు. అయినా పట్టువీడలేదు. “ఇంతా తాడిపోతసాయ్యనియ్ ! కుమ్మరించనీ ! ఏం ఫరవాలేదు. పనిచేస్తూనేవుంటాం!” అని శపథంపట్టా రా రైతులు. తిండి తింటానికయినా ఆగకుండా పని చేయసాగా రా రైతులు. ఆ రోజంతా, ఆ రాత్రంతా, పొంగుతున్న నదితో కుస్తీపట్టా రా రైతులు.

మూడవరోజు ఉదయమయింది. మహమ్మారిలాగున పం వాళ్ళను వదలలేదు. మరింత ఘోరంగా వరం మరియసాగింది. ప్రవాహ సాయి త్వరిత్వరగా పెరుగసాగింది. అనకట్టకు మూడంగుళాల దూరం లోనికి నీరు వచ్చేసింది.

“ఏ. లాభంలేదు!” అని వృద్ధులు నిటూర్చారు. “మన మెంత తిప్పలుపడ్డా ప్రయోజనంలేదు. చెయి దాటిపోయింది!”

అనకట్ట పైభాగాన్నంతటినీ ఎత్తుచేయాలంటే, యిప్పుడు టైమ్ చాలదు. అందుకని, మధ్యగా ఒక సన్నని కట్ట పోయాలని నిశ్చయించు కున్నారు.

జారుతూ, పడుతూ, లేస్తూ ప్లాంగ్ ఒక భాగంనుండి మరియొక భాగానికి పోయాడు. మధ్యలో దిబ్బిపోయింది!.... ఇంకా రక్షించటానికి అవకాశముంది.... మనకిది చావు బతుకుల సమస్య!.... మేకులు కొట్టింది! వీడయినా సరిపోతుంది ! ఏం జరిగినాసరే, దానంతు చూద్దాం ! అని హెచ్చరించాడు.

రైతులు కార్యకర్తలలో చాలామంది కొయ్యగొట్టాం రాళ్ళూ.

రవ్వలూ, పీటా, చేటా ఏది దొరికితే అది లంకించుకొని రావటానికని. గ్రామంలోకి పరుగెత్తారు. కార్యకర్తలు, డబ్బాలు సిబ్బెలు, తప్పెట్ల మోగినూ, కేకలేసుకొంటూ వీధులో పరుగెత్తారు. "ఆనకట ప్రమాదంలో పడిందోహోయ్! అందరు కటకు పరుగె తండహోయ్! దిబ్బ పోవటానికి ఏదివుంటే అది పట్టుకురండోహోయ్!"

గ్రామాలన్నీ మేల్కొన్నాయి! జబ్బుతో మంచంలో పడివున్న వృద్ధకెప్పెన్ పంగ్, చంగున లేచాడు. ఒక పెద్ద గడకర్ర పుచ్చుకొని బయల్దేరాడు. బాలలు, వృద్ధులు, స్త్రీలు, పురుషులు ఆబాలగోపాలం కొయ్యగొల్తం, తట్టలు, బుట్టలు, పరిగి కటకు, మోపులు, మోకులు, మేపులు, దూలలు, దుంగలు, కడీలు, చాసాలు యిదీ అదీ యేమిటి ఇళ్ళలో చేతికిదొరికిందలా తీసుకొని ఆనకటవై పుగా పరుగెత్తారు! గెరిల్లాల హెడ్ క్వార్టర్స్ గావున్న కొంప తలుపులను పూడపెరికి, దాస్వే భుజానవేసుకొని నడివై పుకు సాగిపోయాడు.

జేగంటలు మ్రోగినప్పుడు మేయీ తన ఇంట్లోనే వుంది గ్రామములో వినవచ్చిన కేకలకు ఆమె గుండె అదిరిపడింది పిల్లరాణ్ని క్రిందకుదించి ఆవరణలోనికి పరుగెత్తింది. చాపలచుట్టను లంకించుకొంది. మామగారెంత గోలచేస్తూ వున్నా లక్ష్యపెట్టకుండా ఆనకటవైపుకు పరుగెత్తింది.

ఆనకటమీద మహా గందరగోళంగా వుంది. కొయ్యమేకులను దిగగొడతూవున్న స్త్రీల చెబ్బల ధ్వని, ఒక్కమ్మడిగా అరిచుచున్న మారవక తాల ధ్వనితో మేళవిస్తూవుంది. మట్టిసి, చెక్కలనూ మోసుకొనిపోతూవున్న ఆనకట ఎక్కుతూ, దిగుతూ గందరగోళంగా పనిజేస్తున్నారు. తూర్పు భాగపు గట్టులో గండిపడింది. గబగబా అందరు అటువైపు వెళ్లికొని పోయారు గండి పూడ్చాడు. ఇంతలోనే పడమరభాగపు గట్టులో అయిదు అడుగుల వెడల్పు గండిపడింది. అమిత వేగంగా బురిదనీరు బయటకు తోసుకొచ్చింది. దాస్వే, తేవారు ముడచునుమంది యువకులు అమాంతంగా ప్రవాహంలో దుమికారు. ఒక తలుపును నిలుపుగా గండిమీదకు నెట్టారు. వానికి బలంగా మట్టిసుద్దలు

గబగబా విసిరారు. అబ్బే! ఆలస్యమైపోయింది. లాభంలేదు! ఉత్తుంగతురంగంలాగున ఎగిరిపడుతూ వున్న ఆ ప్రవాహం ఆ తలుపునూ, మట్టిని, మనుషులనూ ఒక్కతోపు తోసింది. ఆ మనుషులూ, మట్టి, తలుపు చేలలో పడ్డారు. గడి పదియడుగుల వెడల్పుయింది. కట్టిన అక్షుకట్టకాస్తా తుడిచిపెట్టుకొని పోయింది. నీళ్ళోడుతున్న ఆ మనుషులు, మరల ఆనకట్ట ఎక్కారు. పగులా ప్రక్కలను కోసేస్తున్న ఆ మహా ప్రవాహాన్ని నిరాశాపీడిత నయనాలతో చూడసాగారు. రెలుకట్టలతో నిండియున్న పెద్ద పడవొకదాన్ని వృద్ధకెపెన్ పింగ్, ష్వాంగ్లు చూచారు. దాని లంగరు తెగి వుంది. వేగంగా అది ప్రవాహంలోనికి కొట్టుకుపోతూ వుంది. నుడిగుండాలు తిరుగుతున్న నదీ ప్రవాహంలోనికి వారిద్దరూ చుమికారు. పడవను ఆపారు. దాన్ని గండివద్దకు జేర్చారు.

“దానడుగున బొక్కపెట్టండి! దానినిండా మట్టిసుద్దలు కొట్టండి!” అని అరిచారు.

యిరవై సెకండలలో ఆ బోటును, గండికి అడంగా ముంచేశారు. రెలుకట్టలు, మట్టితోసహా గట్టిగా ముంచేశారు. బరువుగల వస్తువులన్నింటినీ ఆ పడవపై కుప్పేశారు.

“లెనుగా నుంచోండి! మట్టిసుద్ద లందియ్యండి!” అని అరచాడు దాస్వే.

ఒకచేతినుండి మరియొక చేతిద్వారా, పెదపెద మట్టిసుద్దలు ఆనకట్టమీదకు ఎగిరాయి. వీళ్ళకు అండగా క్రొత్తవాళ్ళను వెంటబెట్టుకొని వస్తున్న కొర్యకర్తలు యితర గ్రామాలనుండి వచ్చిగెచ్చుకొచ్చారు. మట్టిసుద్దలను పడవచుట్టూ విసరికొట్టారు. పడవలోకి విసరికొట్టారు. పడవ ఒక్క రివ్వంతైనా కనపడకుండా మట్టిసుద్దలతో నింపేశారు.

ఆ విధంగా, గండిని ఆపారు.

చీకటిపడే సమయానికి వరం అగిపోయింది. నీటిని, భూమినిపొగ మంచు ద్వంగా కప్పేసింది. నిశాదేవి తన ఆఫీసు తెరిచింది. మనవాళ్ళు లాంటివారు, చివ్విలు వెలిగించారు. నాలుగోరోజు తెల్లవారింది. నది పెరుగ

లేదని వక్తమయింది. అయినప్పటికీ. మనవాళ్ళు ఆనకట్ట కావలా పని మొదలేవున్నారు.

అలాటి సాయంత్రం. వరదలు తగసాగాయి. యిది చూచిన తరువాతనే జబ్బుతో బాధపడుతూవున్న వృద్ధకెప్టెన్ పింగ్. గ్రామానికి తడబడుతూ వెళ్ళాడు.

గ్రామస్థులు కొంత విశ్రాంతి తీసుకోసాగారు. వంగి వారుగూతూవున్న తమ పోలాలలోని పైరులవంక రెప్పార్చక చూడసాగారు. 'కోయిలాంగ్' పడడుగుల పొడవు పెరిగింది. కంకులు గాలికి వూగుతున్నాయి. ప్రతిత్తికాయలు ఎండి. బ్రద్దలై సిద్ధంగావున్నాయి. గోధుమకంకులు అలలు అలలుగా వూగుతున్నాయి. నూటికి ఎన్నో పాళ్ళ పంట పడుతుందీ యేడు. కొంతమంది వృద్ధులు. కృతజ్ఞతా పురస్కారంగా ప్రార్థనలు సలిపారు. పిల్లలు మరల ఆడుకోసాగారు. ఇంతరుచెండింతలు కష్టపడినప్పటికీ, నష్టలేదని యువక రైతులన్నారు.

అవిరామంగా పనిచేసినందుకు కార్యకర్తలను అందరూ పొగడారు. మూడు రాత్రిళ్ళూ పగళ్ళూ నిద్రాహారాలులేకుండా, వరిచలలో యుద్ధం చేసినవైనాన్ని వివరంగా చెప్పుకోసాగారు. ఇంటికిపోయి కొంతవిశ్రాంతి తీసుకోవలసిందిగా కార్యకర్తలను, రైతులు బ్రతిమాలారు. దాస్వే, ష్వాంగులు, ఒకళ్ళ నొకళ్ళు చూసుకొన్నారు.

“ఒహోయ్: నీవు సరిగ్గా షట్టిబుద్ధుడులాగున్నావోయ్!” అన్నాడు దాస్వే.

“నీ స్వత సోదరుణ్ణి గుర్తించటంలేదా?” అని ష్వాంగు ప్రత్యుత్తరించిచ్చాడు.

“మన మిద్దరం ఒకే రికం!”

సెవ్వుతూ ప్రేలుతూ, కార్యకర్తలు గ్రామింపై పుగా నడచి పోయారు.

గ్రామపాలక సంఘం ఆఫీసులో ప్రతి గదిలోనూ వరివుదారలు పడుతున్నాయనే చెప్పాలి. కొంచెం పొడిగావున్న గది నొకదానిని చిట్టచివరకు ఎలాగయితేనేం దాస్వే, ష్వాంగులు వెతకికట్టుకున్నారు. తమ

ముఖాలకు అంటుకున్న జురదలో కొంతభాగాన్ని తుడిచేసుకున్నారు. ష్యాంగ్ కు నిల్చునే వోపిక లేకపోయింది. పూర్వంకన్న అతని పల్చని ముఖం మరింతగా తెల్లబడిపోయింది. ఎరు పెక్కిన కళ్ళు సగంమూసుకు పోయాయి.

ష్యాంగ్ చేనేత కార్మికుడు. అయిదురాత్రి, పగళ్ళలో పన్నెండు బోల్బల ప్లవ్వల సేతగల గుడను నేసేవాడు. ఈ పనే అతని ఆరోగ్యాన్ని బలిగొన్నది. అమితంగా అలసిపోతే నోటివెంట యీనాటికీ నెత్తురుపడు తూనేవుంది అయితే అతడు పార్టీసభ్యుడు.

ఒక బాధ్యతను తీసుకొంటే, ఆ పని పూర్తిఅయ్యేవరకూ నిద్ర పోయేవాడుగాదు. గత మూడు రోజులనుండి ఆనకట్టమీద పనిచేయటం వలన అతను అలసిపోయాడు. అతడు తన కళ్ళను తేరవలేకపోయాడు. కాని, తన తుపాకిని బాగుచేస్తూనే వున్నాడు. దాస్వే హృదయం కరగి పోయింది.

ష్యాంగ్ యొక్క తుపాకిని దాస్వే లాక్కున్నాడు. కాంగ్ మీదకు ష్యాంగ్ ను దొంగించాడు. "నీ అవతార మెట్లావుందో చూసుకో! దాన్ని నేను శుభ్రంచేసిపెట్టాలే! కొంత విశ్రాంతి తీసుకో!"

"ఉహూ! అదేం కుదరదు" అని ష్యాంగ్ మరల తన తుపాకిని లాక్కున్నాడు. "నాకుమల్లే నవ్వు అలసిపోయావ్!"

వాళ్ళిద్దరూ ఆ విధంగా గుంజుకోటం. లాక్కోటం వేశాకు. బలిత మేమంటే, దాస్వే తుపాకిని ష్యాంగ్ శుభ్రపరిచాడు. ష్యాంగ్ తుపాకిని దాస్వే శుభ్రపరిచాడు. నిశ్శబ్దంగా వాళ్ళిద్దరూ ఎదురుబొడిమరుగా పనిపూర్తి అయ్యేవరకూ కాంగ్ మీద కూర్చున్నారు. ఇద్దరినీ అలసట ముంచెత్తి వేసింది. దున్నీ దున్ని అలసిపోయిన పశువుల్లాగున, భోజనంచేయకుండానే కాళ్ళుచాపుకొని వశుతెలియని నిద్రపోయారు.

రైతాంగప్రజల హృదయాలు తేలికపడ్డాయి. ఆ రాత్రి వారు భోజనంచేశారు. పెందలకడనే నిద్రపోయారు.

వయసులోనున్న గెరిల్లాలు వంతులవారీగా ఆనకట్టను కాపలా కాస్తామన్నారు. తాను పర్యవేక్షిస్తానని ముందుకువచ్చాడు తేవార్.

అర్ధరాత్రిసమయమది. ఆ చీకటిలో జపానువాళ్ళు ఒక బోటు వేసుకొని బయలుదేరారు. సరస్సునకు కొన్నిమైళ్ళ ఎగువభాగంలో బోటు దిగాయి. రమారమి మూడువండులమంది రైతులను చుట్టుముట్టారు. వాళ్ళందరినీ ఆనకటవదకు తోలుకునిపెట్టారు.

పారిపోతానికి యత్నించినవాళ్ళను కాల్చిచంపారు. పనిచేయటానికి నిరాకరించినవాళ్ళను నీళ్ళలో పడత్రోశారు. మిగిలినవాళ్ళచేత బలాత్కరంగా ఆనక కు ఇటుపై వున్న పాతికమెలు పొడవున లోతుగా కందకాలు త్రవ్వటానికి వినియోగించారు. బలహీనంగావున్న యేటికట్టపై భాగం మధ్యలో పెద్ద గొయ్యి త్రవ్వించారు. యిరుప్రక్కలకూ పక్కల బలంకొలది అక్కడున్నవాళ్ళంతా పరుగెత్తిపోయారు. గండినుండి నీళ్ళు జోరుగా ప్రవహించసాగింది. ఉన్న అడంకాస్తా కూలిపోయింది. గర్జిస్తూ సెడిమెంట్ వాహం పంటపొలాలను ముంచెత్తివేసింది. దాని ధ్వని అయిదు మైళ్ళ దూరంలో వినిపించసాగింది.

దాస్వే. షావోగ్ గారు నిద్రతో తుమ్మమొద్దులాగున పడియున్నారు. తేవార్ అక్కడికి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. వాళ్ళను కుదిపాడు. మేల్కొల్పాడు.

“లేవండి! లేవండి! శత్రువులు యేటికట్టను బద్దలగొట్టారు. నీళ్ళొచ్చేస్తున్నాయి!”

వాళ్ళు చంగున లేచారు. ఇ.టి.పైకెక్కి జూశారు. వీధుల్లో గెరిల్లాలు హెచ్చరికగా కేకలేస్తున్నారు. “అందరూ లేవండి! వరద వచ్చేస్తోంది!”

అంతకంతకు. నదీప్రవాహం నురుగులు గ్రగ్గూతూ దగ్గరగా వచ్చేస్తోంది. భయంతో పారిపోతూవున్న నక్కలను, కుందేళ్ళనూ వేటాడతూ వస్తూవున్నట్లు ఉరకలువేస్తూ, నురుగులుగ్రగ్గూతూ, ప్రవాహం యొక్క అంలు త్రోసుకు వస్తున్నాయి. పంటలు-మునిగిపోతూవున్నా-బంగారంలాంటి పంటలు-అందమైన పంటలు, మహా మేరుపర్వతంలాగా వున్న ఆ నదీప్రవాహం క్రింద సమాధి చేయబడుతున్నా తనకేమీ పట్ట

నల్లగా అష్టమిచంద్రుడు నువ్వుగా తన శీతల చంద్రికలను వెదజల్లుతున్నాడు.

పొలాలకు అడ్డంపడి, నడిచి వాహం గ్రామంపై పుగా పురకల్పేస్తూ వస్తోంది. దానిని అసటానికి డైమ్ లేదు. తినుబండారాలను ప్రోగుజేసుకుని తమతమ యిళ్ళెక్కారు గ్రామంలోని జనం. కొంతమంది పంటలు పరుగెత్తారు. కొంతమంది తమ పడవలకోసం పరుగెత్తారు. బురదనీరు ధన్మంటూ గ్రామంలోనికి దూరింది.

రైతులకేకలు, పెడబొట్టలు కలిసిపోయాయి. చంద రణగొణధ్వనిలో మునిగిపోయాయి.

“ఆరి దేవుడా! మేమంతా చస్తున్నాం!” అని ముసలమ్మ పెద్ద పెట్టున ఏడ్వసాగింది.

గుండెలో ర తిదూసుకుపోయినట్లనిపించింది దాన్వేకి. నిదేహికికముగా పొంగి పొరలిపస్తున్న ఏడ్పును అపుకోలేకపోయాడు. ఛోరున ఏడ్చాడు.

కళ్ళెదుట కోట్లాది నిప్పురవ్వలు ఎగిరి. చుండుతూవున్నట్లనిపించింది ష్యాంగుకు. అతని హృదయం ఊండిపోసాగింది. విషతిక్తంతరన గొంతులో వూరి. వుదికింది. పచ్చినెత్తురు గ్రక్కసాగాడు. పట్టగోడ కానుకొని యింటి పై కప్పుమీద నిల్చున్నదాడల్లా కూలబడ్డాడు. అతనికి ఆయాసం ప్రారంభమయింది. రొప్పసాగాడు. ఊపిరి కోసం యుద్ధం జేశాడు.

* * * *

ఆ సంవత్సరం జపానువాళ్ళు అనేక కాంటీలలో వేలాది ఎకరాల పంటభూములను, వరదలతో ముంచెత్తివేశారు. ప్రతిఘటనోద్యమంలో నానాటికీ హెచ్చుగావచ్చి చేరుతున్న రైతాంగప్రజల ప్రతిఘటనాశక్తిని భగ్నంకావించుటకుగాను, జపానువాళ్ళు వేసుకొన్న కార్యక్రమంలో

పెక్కుదిక్కిపోయాయి. ద్రాక్షానవపు గానును క్రిందపెట్టాడు. గంభీరంగా "కమాండర్ హో! నా సంగతి మీకు తెలుసు.... దాచకుండా చెప్పుతున్నా సూటిగా చెప్పుతున్నా.... జీవో రోపలుంటే.... నేను బయటకు పోతా....!"

జిన్లంగును జీవో తుపాకితో కాల్చిన విషయాన్ని హో. అతని కుమారుడూ తేలికగా చూసేశారు. కావాలని జీవో కాల్చలేదన్నాడు అమితంకా లాల్పించి, బెలించి వాప్పించినతర్వాత చిట్టచివరకు ఎల్లానే తేనేం జిన్లంగు ముక్కుకు తాడేసి లొంగదీశాడు.

జిన్లంగు వెళ్ళిపోతూవుంటే హో అతణ్ణిపలిచి, రెండు బొమ్మల నలిమందు యిచ్చాడు. "ఈ విషయాన్ని ఒక్కరవ్వంతయినా ఎవ్వరికి పోక్కనీయబోకు!" అని హెచ్చరించాడు. "మన మెళ్లుడు వెళ్ళేది నీకు తెలియవర్తు!" అని చెప్పాడు హో.

తడబడుతూ జిన్లంగు యింటికిపోయాడు.

* * * *

మేయీ పిల్లవాడిని నిద్రబుచ్చింది. లాంపు వెలుతురులో కూర్చుని కుటుంబావుంది. దాగా ప్రొద్దుపోయింది. యిలాంటి వేళలో బయటికి పోయిన జిన్లంగు తిరిగిరాలేదంటే ఏదో కథ వుండివుంటుందని ఆమె భావించింది.

అతను రోపానికి వచ్చేసరికి లాంపులోని చమురంతా అయిపోయింది. త్రాగటంవలన అతనిముఖం మండిపోతూవుంది.

"యింత ఆలస్యంగా రావటంలో అర్థమేమిటి?" అని మేయీ గద్దించింది. "ఎక్కడికిపోయావ్?"

"ప్రత్యేకంగా ఎక్కడికి పోలేను!" అని జిన్లంగు గొణిగాడు. "ఏదో ఒక స్నేహితుడు కనబడ్డాడు; వాడూ నేనూ రెండు దోను లేసు కున్నాం!"

"ఎవడు వాడు?"

“నువ్వెరుగున్నావామోకాదు!” జనంగ్ కాంగ్మీద కూర్చున్నాడు.
“గొంతు ఎండిపోయింది. కాసిని మంచినీళ్లు పట్టుకురా.”

మేయీ గదినివిడిచి వెళ్ళగానే తొందరగా, అతడు నల్లమందు ప్యాకెట్ను బయటకు తీశాడు. ఒక పటం చట్రంవెనుక దాచాడు. కాని తృప్తికలుగలేదు.

దానిని మళ్ళీ బయటికి తీశాడు. దానిని దాచటానికి, గదిలో సురక్షితమైన ప్రదేశ మెచ్చట దొరుకుతుందాయని గాలిస్తూ, గదంతా తచ్చాడాడు. చిట్టచివరికి, ఒల్లక్రిందవున్న పాతచెప్పులో దాన్నికుక్కాడు. హడావిడిగా బట్టలు విప్పితిసేసుకుని మంచంమీదకు దుమికాడు. నిద్ర పోయాడు.

బయట నిలబడి మేయీ కిటికీద్వారా యీ కథంతా కనిపెట్టనే వుంది. అమె లోపలికివచ్చింది, నీళ్ళను బల్లమీదపెట్టింది. నెమ్మదిగా ఆ ప్యాకెట్ను చెప్పునుండి బయటకు లాగింది. దానిని తెరచింది. నల్లమందు అని గ్రహించింది. దానిని మరల మూసివేసింది. ప్యాకెట్ను తన రెవికలో దాచింది. అటుతర్వాత భర్తను లేపింది.

జనంగు లేచికూర్చున్నాడు. మంచినీళ్లు త్రాగాడు. మేయీవంక, ఎర్రబారిస కళ్ళతో చూచాడు. చాలా ప్రోద్బలపోయింది. నిద్రపోదాం పట్టు” అన్నాడు.

“ఈ రాత్రి నువ్వేంచేసినదీ చెప్పేవరకు నేను నిద్రపోను!” అన్నది మేయీ కోసంగా.

“రెండు డోసులేశాను. అంతే. జూద మాడలేదు. ముండలతో పోలేదు. ఎందుకంత కంగారుపడతావ్?” అన్నాడు.

“సరేలే! నిజం చెప్పవులే—నా కెందు కొచ్చింది. ఇకనుంచి నా దారి నాది: నీ దారి నీది. కథ ముగిసింది!” అన్నది.

“పిచ్చిగా మాట్లాడబోకు! నే నెక్కడికీ పోవటంలేదు. నిన్ను గురించి జాగ్రత్త తీసుకోవటంలేదా? నిద్రపోదాంపట్టు....” అన్నాడు జనంగు.

“ఏమిటా మొండిపట్టు? ఇంకా నిజం చెప్పటంలేదు. ఇదిగో, అడుగుతున్నా—యీ నల్లమం దెక్కడిది నీకు?”

జిస్సంగుకు ఆశ్చర్యమేసింది. కాని, నెరాలు దిగబట్టాడు బయటపడకుండా. మేయీవంక తేరిపాటజూచాడు, “నల్లమం దేమిటి?” అని ఎదురు ప్రశ్నించాడు.

“నటించబోను” అన్నది మేయీ. “నేను నిన్ను చూశాను. గూ చెల్ల నాకొడు. ఎవరిచ్చాలో చెప్పు. చెప్పావా గొడవేమివుండదు. లేకపోతే విచారం డతావో!” అన్నది.

జిస్సంగు మూలకు నె బడ్డాడు. తప్పించుకోటానికి మారం లేక పోయింది. చెప్పకపోతే ఆమె గల్లంతుచేస్తుందేమోనన్న భయంతో “గొప్ప నాకిచ్చాడు” అన్నాడు.

“ఎందుకిచ్చాడు?” అన్నది.

“దానిని అమ్మకొని. డబ్బు వాడుకోమన్నాడు. మనం యిద్దం దుల్లో వున్నామని వానికి తెలుసుగా” అన్నాడు.

“పాపం! మన వండలొచ్చి పోయినతర్వాత మనం డబ్బుకు కట కట దొటావు. పే. వాకికి డబ్బు అమ్మావుకమా—అప్పుడు సహాయపడ లేదే? అప్పుడేమైందీ ఆపాయత?” జిస్సంగు నిట్టరుడయ్యాడు. మేయీ సాగించింది. “మనిదం భార్యభరలం. నీకేది సరిబంధించినా— ఏవొచ్చినా— మంచిగాని, చెడుగాని దానిలో నేను పాలుపంచుకోవాలి. నా దగ రెండుకు దా—వో? నాతో చెప్పు. నీకేమీ చెరువు చెయ్యను. ఈ విషయమంతా ఏమిటో వివరంగా చెప్పియ్” అన్నది.

ఆమె మాట్లాడటం ప్రారంభించింది కాబట్టి, పెద్దకా వత్తిడిచేస్తూ వుందికాబట్టి, జిస్సంగ్ మరికొంత సమాచారాన్ని జాగ్రత్తగా చెప్పాడు. యద్దానికి యీ : అమందును గొప్ప తండ్రియిచ్చాడు. ఒక్కరవ్వయినా ఎవరికీ పొక్కనీకుసుమా!” అన్నాడు.

గిమిష నిమిషానికి నిషయమంతా విశదం కాజొచ్చింది. తనకు నమ్మకం కుదరనట్లు సరిచించింది.

“ఓహో! అంతేనా? అయితే దాన్ని నీ కెందుకు కిచ్చాడు?” అని మరల ప్రశ్నించింది.

“చిన్న విషయాన్నిగురించి యిన్ని ప్రశ్నలూ? యింత రథసా? అయ్యో! ప్రాణాలు కొండేస్తున్నావ్! ప్రాణాంతటరాలివి!” అన్నాడు.

ఆ సమయం వ్యాకెట్ తాను దాచినజోటులో వుందోలేదో చూడటానికని కాంగ్ నుండి క్రిందకుమారాడు మేయి నెవ్వింది. ఆయిల్ పేసరుచుటివున్న ఆ ప్యాకెట్ ను అతని చేతికి అందించింది. “దీనికోసమే కదూ వెతుకుతున్నది. భలే ఖరీదు గలది! అలాంటి అమూల్య వస్తువును పాతచెప్పిలో దాచరాదు. పాత పోతుంది. జాగ్రత్తగా దాచిపెట్టుకో!” అన్నది.

ప్రొద్దున్నే దీన్ని అమ్మతా. నీ భాగం నీ కిస్తా” అని జిల్లంగు కుట్రనవ్వు నవ్వుతూ అన్నాడు.

“మధ్య పండితేమిటి?” అని ప్రశ్నించింది. “ఏమిచేయమన్నా దేమిటి? అది మన లాభానికయితే. నేనూ సహాయపడతా!” అన్నది.

జిల్లంగ్ తప్పత్రాగి వున్నాడు. మేయి తనపట్ల చూపుతున్న ఆప్యాయతను ప్రతిఘటిచలేకపోయాడు. “తనతో నగరానికి రమ్మన్నాడు. “తనతో నగరానికి రమ్మన్నాడు” అని మెల్లగా మేయి చెవిలో వూదాడు. భయపడకు! నేను వాడితో పోనులే—అబద్ధం చెప్పటంలేదు. నిజంగానే. అబద్ధంచెపితే నా ముత్తవతో....నప్పే!”

“పోతావో పోవో అది నీ యిష్టం” అని మేయి మెరపులాంటి చిరునవ్వు వాలకబోసింది. “అలాంటి వాట్లు పెట్టుకోకూడదు!” అన్నది. లాంపు వూదేసింది. ద్రెస్సు విప్పదీసింది. పడక చేరింది.

ఒక్క చిటికలోనే జిల్లంగు సఖంగా నిద్రపోసాగాడు. గుర్రు పెడుతున్నాడో లేదోయని మేయి కొన్నిక్షణాలపాటు అతని ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసలను పరీక్షించింది.

అటుతర్వాత మెల్లగా కాంగ్ నుండి క్రిందికి దిగింది. దుస్తులు వేసుకొంది. తన తలకు నీలిరంగు ముసుగు తగిలించుకొంది. మెల్లగా తలుపు తెరచింది. బయటకు జారింది. జోరుగావున్న చలిగాలి. ఆమె

యిదొకభాగం. వరదలచే పీడించబడిన ప్రాంతాలలోని రైతాంగప్రజలను, కమ్యూనిస్టులు, ప్రభుత్వమూ సమీకరించారు. ధనాన్ని ప్రోగుజేశారు. తినుబండారాలను ప్రోగుజేశారు. వరదబాధితులకు పంపారు. కార్యకర్తలు తమ అహారాన్ని, బిల్లను పొదుపుగా వాడుకొని, మిగిలినదంతా వరదబాధితుల సహాయార్థం పంపారు. ఖాదాన్నాన్ని, వంటచెరకును మోసుకొనివచ్చిన పడవలు ఒకదానితర్వాత మరియొకటి వెంటవెంటనే వచ్చాయి.

వరదలు తగ్గిపోగానే, నాట్లవేయటానికి ప్రభుత్వం గోధుమ విత్తనాలు తెచ్చింది. మహిళలను సమీకరించారు. చాపలు, బుట్టలు, అలటానికి వాళ్ళకు తుంగగడ్డిని సహాయించేశారు. అన్నిరకాల చేతిపనులను, వరదలచే పీడించబడిన గ్రామాలలో ప్రోత్సహించారు.

క్రమంగా వరదలచే పీడించబడిన గ్రామాలు కోల్పోసాగాయి.

నివారణ కార్యక్రమంలో నిమగ్నులైవున్న కాలంలో దాస్వేషాంగులు, హోష్టాంగ గ్రామానికి పోయిపడ్డ పుండేవారు. అక్కడ మేయీని అనేకసార్లు చూశారు. ఆమె కొంపలో చేపలు పట్టుకుని రాగలిగినవాళ్ళు కానీ, లేక ఏ రిరిమైన పనినైనా చేయగలిగినవారుగానీ, లేరు. ప్రభుత్వం సహాయం డకపోయినట్లయితే, ఆ కొంపలోని వాళ్ళంతా ఆకలితో మాడిపోవాల్సివచ్చేది. పెకేమీ చెక్కపోయినా జిన్స్‌ంగ్ ప్రభుత్వ సహాయాన్ని మెచ్చుకుంటూనేవున్నాడు. పనిలో మరల వచ్చి చేరవలసిందిగా కోరుతూ బ్లాక్‌తేస్స తనకు వ్రాసిన జాబును మేయీ, జిన్స్‌ంగ్‌కు చూపింది. అతడు హరించాడు. సావ్యమైనప్పుడల్లా ఇంటికి వచ్చిపోతూ వుండటానికి పిల్లవాణ్ణి తనతో మేయీ తీసుకొనిపోవటానికి ఏర్పాట్లు చేయబడినాయి. జిన్స్‌ంగ్ అందుకు వప్పుకున్నాడు. ఆమె తన సామానులు సరుకుంటూవుంటే సహాయపడ్డాడు. తండ్రి ఆశ్చర్యంతో అతణ్ణి ఒక ప్రక్కకు తీసుకునిపోయి "ఆమె వెళ్ళిపోతూవుంటే ఎలా వూరుకుంటున్నావ్?" అని అడిగాడు.

“తప్పకుండా వెళ్ళనివ్వాలిందే!” అని జిన్లంగ్ అన్నాడు “ఏమై నశ్చజీకీ, పూర్వంమాదిరిగా అధికారులు పిచ్చివేషాలను సహించరు. కనుక వెళ్ళనివ్వటం మంచిది.” పిల్లవాణ్ణి ఎత్తుకుని, తీసుకువెళుతూ, మేయి వెంట, జిల్లా ప్రభుత్వానికి జిన్లంగ్ వెంటడించాడు.

కొన్ని వారాలు గడిచినాయి. మామగారు వెళ్ళి మేయిని, పిల్లవాణ్ణి పిలుచుకుని వచ్చాడు. ఎందుకంటే సంవత్సరాది సెలవులు చాళ్ళ ఇంటివద్దనే గడిపితే బాగుంటుందన్న వుద్దేశంతో మేయిని, పిల్లవాణ్ణి తీసుకొచ్చాడు మామగారు. జిన్లంగ్ పిల్లవాణ్ణి ఎత్తుకున్నాడు. ఎంత బాగా పెరిగాడని ఆశ్చర్యపోయాడు, చాలా స్నేహంగా, ఆప్యాయంగా, భార్యభర్తలిద్దరూ పిచ్చాపాటీ చెప్పుకొన్నారు. చెప్పుకున్నాడు. పిల్లాడితో ఆడుకొన్నాడు.

ఎదో ఐనిమీద, ఆ మరునాటి రాత్రి, జిన్లంగ్ వీధిలోకి పోయాడు. వీధిలో జిన్లంగ్ కు గొప్ప కలిశాడు. దేశద్రోహిగా తయారయిన బందిపోటుదొంగ, హోయొక్క కొడుకు గోపి.

“ఇంటికి పోదాం పద! రెండు బుద్ధాం పద!” అన్నాడు గోపి, జిన్లంగుతో.

త్రాగుడంటే వదిలిపెట్టకం గాదు జిన్లంగ్, అందువలన, ఇచ్చా పూర్వకంగానే గోపిని అనుసరించాడు. వీళ్ళిద్దరూ హఠాత్తుగా కలిశాకను కుంటారేమో! అదేమి గాదు. బందిపోటుదొంగ హో తన యింద్లో దాక్కొని వున్నాడు. జిన్లంగ్ ను తీసుకుని రావలసిందిగా తన కొడుకైన గోపిని సంపాదు.

బాలా సైన్యానికి సేనాధిపతియైన జనరల్ లూ, ఇంతకుపూర్వం బందిపోటుతనాలు చేస్తూ జీవితాలను సాగిస్తున్న ముఠాలన్నింటినీ చిన్నా భిక్షం గావించాడు. క్రొత్త ప్రజారక్షణదళాలను నిర్మించాడు. ఆ దుమారంలో బందిపోటు దొంగలైన హో, వాడి అనుచరులంతాకూడా కొట్టుకుపోవాల్సి వచ్చింది. కొట్టుకుపోయారు. పోయిపోయి హో, కొమిటాంగ్ ప్రాంతంలో చేరాడు. ఆన కార్యకలాపాలను అక్కడే సాగిస్తూ వచ్చాడు. అటుతర్వాత దేశద్రోహిగా తయారయ్యాడు. జపానువాళ్ళ

వశంలోవున్న నగరానికి పోతూ, పోతూ కుటుంబాన్ని చూచిపోదామని స్వగ్రామానికి వచ్చాడు. జిల్లాంగ్ మంచి ధైర్యవంతుడని, మంచి గురికాడని విషయం హోకు బాగా తెలుసు. అందుకనే జిల్లాంగును వెంట బెయ్యకుపోదామని భావించి వెలురంపాడు.

గోపి, జిల్లాంగ్లు హోయొక్క రాజభిషేకంలో ప్రవేశించారు. వారు కుటుంబ దేవాలయంగుండా సేదించారు. ఒక ఆవరణ దాటారు. ఉత్తరభాగంలోని తిరుపు తెరచాడు. వెళ్ళగానూ, దాగా ప్రకాశంగనూ వున్న గదిలో ప్రవేశించారు. చిరువ్వు ఒలంబోస్తూ గుండ్రని కుర్చీలో నుండి లేచాడు హో. జిల్లాంగు ఆశ్చర్యమేంది. ఎందువలనంటే తన తండ్రి తిరిగి వచ్చాడని, గోపి దారిలో చూటమాత్రమైనా తనతో చెప్పలేదు. హో మెత్తని గొర్రెబొచ్చుతో నేసిని బోపిని ధరించి వున్నాడు. నక్కబొచ్చుతో అంచులు పట్టిన మంచి ఖరీదుగల కోటు ధరించాడు. అతని ముఖంలో వుల్లాసం వుట్టిపడుతూవుంది. ఎర్రగా వుంది. పూర్వం చిన్న బలిసివున్నాడు. వ్రాక్షసవాన్ని గ్లాసులలో పోయవలసిందిగా హో గోపిని అజ్ఞాపించాడు. ఆ ముగ్గురూ త్రాగసాగారు.

త్రాగుతున్నకాలదీ హో వేడెక్కాడు. ఉల్లాసంగా తయారయ్యాడు. మెరిస్తూవున్న తన బట్టతలను ప్రదర్శించటానికి కాబోలు, గొర్రెబొచ్చు బోపి తీసేశాడు. గింజలులాంటి తన కళ్ళను జిల్లాంగ్మీద కేంద్రీకరించి, హో అతని అనేక ప్రశంసలన్నీ వేశాడు.

“ఏం? ఇంటిదిగ్గరి యిట్టండిగా వుందా?” అని హో జిల్లాంగును లాలించాడు. “నాతో రా! నిన్ను పెది సంపన్నురాలనుండి ఎరుగున్నా! సమర్థవంతుడివి నమ్మకస్థుడివి. నాతో వుండిపో. జగత్లో నువ్వు పైకి వచ్చే భాగంనాది. సర్కిసుచేసే పంప ఎరుగుగొడ్లంటే, నీలాంటి పులి ఒకటి వుంటేచాలు! నిన్ను నా కుటుంబంలోని వాడిగా భావించకపోతే, నీతో ఈవిధంగా మాటాడేవాడినే కాదు!” అంటూ జిల్లాంగును తట్టాడు. “బాగా ఆలోచించుకో! బాగా ఆలోచించుకో!” అన్నాడు.

“మితో ఎక్కడికి వెళ్ళుంటారు?” అని అడిగాడు జిల్లాంగు.

హో. పెద్ద గుఱువేళాడు. “నువ్వు ప్రస్తుత పరిస్థితులను అర్థం జేసుకోవాలి” అని నెమ్మదిగా సాగించాడు. “జపాను వాళ్ళతో మనకు యిద్దరిందేలేదు. వాళ్ళనుజూచి భయపడాల్సిన అవసరమే లేదు. ఆ దిక్కు మాటినే ముఠాకొడుకులు కమ్యూనిస్టులతోనే నచ్చిపడింది పీడ. వాళ్ళు అందరి పెళ్ళాల్ని సమిష్టి ఆస్తిగా చేయబోతున్నారు. మహా భయం కరం. వాళ్ళ శక్తి నానాటికీ పెరిగిపోతూ వుంది. మహా ప్రమాదం రా నున్నది. ఇప్పటికీ చాలాకాలముక్రిందటనే మన పై అధికారు ఒక ప్లాను వేసి అట్టిపెటారు. కమ్యూనిస్టులను తుడిచిపెట్టేయటంలో మనం జపాను వాళ్ళకు సహాయపడదాం. చిరార్వాత జపాను వాళ్ళను ప్రతిఘటిస్తాం. ఇదే మన ప్లాను. మన డిప్యూటీ-క్రైమాని మిష్టర్ హంగ్చింగ్-వై అప్పుడే నాన్కింగులో ఒక ప్రభుత్వాన్ని స్థాపించాడు. పేరుకుమాత్రం అది, జపాను వాళ్ళకు లోబడివు టుంది. యదార్థానికి చూస్తే, మనము మన అధికారాన్నీ, బలాన్ని నిల్వచేసుకొంటున్నాము. అటు చిరార్వాత, మనము కోరినటు వ్యవహరించగలిగే స్థితిలో వుంటాము. నీకు కమ్యూనిస్టులంటే నమ్మకము లేదుగా? వాళ్ళు సీమకుందేలు రోలంటివాళ్ళు. రోల ఎప్పు టికి పెరగదు. అందుకని, నిన్ను నాతో నగరానికి రమ్మంటున్నా. కమ్యూనిస్టులను తుడిచిపెట్టేయగానే, వందలాది మైళ్లు వైశాల్యంగల ఈ ప్రాంతమంతా మన గుప్పెట్లో వుంటుంది!” అని హో, తన ఉపన్యాసాన్ని ముగించాడు.

ఇదంతా ఎనగానే జిన్స్ లో ఆశాపిశాచము ప్రవేశించింది. లొంగజేసింది. కాని అతడింకా కొంత తటసటాయి. పులో పెట్టాడు. “జీవో ఎక్కడున్నాడు?” అని ప్రశ్నించాడు.

“మునలాళ్ళు జీవో, లే వే మనవాళ్ళంతా నగరములోనే వున్నారు. నాకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు” అని హో జవాబిచ్చాడు. నవ్వుతూ “కావ లసిన ఏర్పాట్లన్నీ జపాను వాళ్ళతో చేసివేళాను. మనలో అందరూ చిన్నా పెట్టా. అందరూ అధికారులయిపోతారు. అలాంటి ఏర్పాట్లు చేశా.”

జిన్స్ లో అమితంగా త్రాగాడు. అతని నుదుటిమీది రక్తనాళాలు

దుస్తులలో దూరింది. ఆమె శరీరాన్ని చలితో మొడువార్చుకొంది. ఒక మారు పరుగెత్తతూ, మరియొక మారు నడుస్తూ, ఆమె కేంద్రగ్రామము యొక్క పరిపాలకసంఘం ఆఫీసు జేరింది. తలుపులు గ్రుద్దింది. ఆ ధ్వని, ప్రక్కమీదనుండి ష్వాంగ్ నిద్రమత్తుగా తడబడుతూ లేచి వచ్చాడు. తలుపు తెరిచాడు. తొందరగా విషయాన్నింతనూ అతనికి చెప్పివేసింది. తాను యింట్లోలేని సంగతి బయటపడుతుందేమోననే భయంతో దారిపొదుగునా పరుగెత్తుతూ ఇంటికి పోయింది.

ష్వాంగ్, దాస్వేని మేల్కొల్పాడు. తొందరగా సమాలోచనలు జరిపిన తర్వాత హోయొక్క భవనాన్ని చేరుకోగానే, దాన్ని ముట్టచించుటకై గెరిల్లాదళం బయలుదేరింది. భవనాన్ని చేరుకోగానే, దాన్ని చుట్టముట్టారు. పె కప్పుమీద కొంతమందిని కాపలాపెట్టారు. రోపలి ఆవరణలోనికి పోవుటకు, గోడ ఎక్కారు కొంతమంది. చేతులలో తుపాకులు వచ్చుకుని ప్రతిగదిని వెతికారు. ప్రతి ఆవరణనూ వెతికారు. కావి హో గానీ అతను కొడుకుగానీ ఎక్కడా కనపడలేదు!

5 అధ్యాయం

హో కుటుంబానికి తోడేలులాంటి ఒక పెద్ద కుక్కవుంది. గెరి లాలజాడలను పసికట్టగలవేమోనన్న ఉద్దేశంతో, ఇలాంటి కుక్కలన్నింటినీ చంపవేయవలసిందిగా గ్రామాలలో చాటింపువేసి ఒక మాసం మాత్రమే అయింది. మా కుక్క మొరగదూ, కరవదూ అంటూ ఎంతో డబ్బుపోసి కొన్నామంటూ హో కుటుంబము ఎదురు జవాబు చెప్పింది. గ్రామములోని కార్యకర్తలు హో అంటే యింకా భయపడుతూనే వున్నారు. అందువలన హో కుక్క బ్రతికిపోయింది.

దాస్యే, తదితర గెరిల్లాలు, హో ఇంటిని చుట్టుముట్టగానే, హో గారి కుక్క విపరీతంగా మొరిగింది. హో వెంటనే లేచాడు. త్వరగా దుస్తులు చేసుకొన్నాడు. వాడి కొడుకు గోపీ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. "చండాలం! వాళ్ళ కమ్మేశారు." అన్నాడు.

హో తొందరగా తోలునంచి తీసుకొన్నాడు. ఒక పిస్తోలు తీసుకున్నాడు. "నేను పోవాలి!" అని తన ఉంపుడుకత్తతో చెప్పాడు. "ఏం భయపడబోకు! కొద్దిరోజుల్లో నిన్ను తీసుకుపోవటానికి మనిషినిపంపుతా" అని చెప్పి ఉంపుడుకత్త వద్ద సెలవు తీసుకుని బయలుదేరాడు హో.

హో, అతని కొడుకు, ఒక చిన్న గదిలోనికి పోయారు. ఒక పెద్దెను ప్రక్కకు తొలగించారు. రెండు బండరాళ్ళను పెట్టెత్తారు. దాని క్రిందొక సొరంగముంది. సొరంగములో మెట్లు వున్నాయి. గోపీ తన

బ్యాటరీలైటు చూపుతూవుంటే. దాని వెలుగులో హో మెట్టుదిగసాగాడు. ఉంపుడుక తె బండరాళ్ళను యధాస్థానములో వుంచేసినది. వాటి మీదకు పెట్టెను త్రోసివేసినది. గదికి తాళం పేసింది. పడకమీదచేరి, పడుకుంది. చివరి మెట్టువదలున్న తరుగుడు తలుపును గిరున త్రిప్పి తండ్రి, కొడుకూ ఒక సొరంగములో ప్రవేశించారు. సరస్సుకు దగ్గరిగా గ్రామం వుందిగనుక, సరస్సులోని నీళ్ళు తగులుతాయేమోనన్న భయంతో సొరంగాన్ని లోతుగా త్రవ్వించలేదు. సొరంగానికి యిరుప్రక్కలా యిడిక కట్టుకుంటారు. వరావిధముగా సొరంగంలోపడి పోయారు. గ్రామానికి వెలుపల హో కుటుంబముయొక్క సమాధి స్థలముంది. దానిలో ఒక దై వహీనముంది. ఆ హీనంక్రిందనే ఈ సొరంగమారము అంతమయింది. అక్కడికి జేరుకున్నారు. ఆ తండ్రి, కొడుకు లిద్దరూ బయటపడ్డారు. బ్యాటరీలైటును ఆర్పివేశారు. జపాను వాళ్ళచే ఆక్రమించబడిన నగరానికి పయనమెపోయారు.

ఉదయమయేవరకూ హో భవనాన్ని గాలించాడు గెరిల్లాలు. ఎంత వెదకినా హో, అతని కొడుకూ కనపడలేదు. త్రుప్పుపట్టిన ఏడు తుపాకులుమాత్రం కనిపించాయి. ఆ తుపాకులను ఇచ్చి గెరిల్లాలను పరిపాలక సంఘం ఆఫీసుకు పంపివేశారు దాన్నే. ప్లాంగ్లు.

ప్లాంగ్లను క్షిప్రచలనమైనదిగా, తాము ద్రోహులను జల్పించే సంఘాన్ని కోరుతున్నామని చెప్పవలసినదిగా కోరారు. నాయకులిద్దరూ ఈ విషయాన్ని జ్ఞాతీత్సతో చెప్పటానికని జిల్లాప్రభుత్వము ఆఫీసుకు పోయారు.

ఒక వారంకొజులు గడచిన తర్వాత, సంవత్సరాది పండుగ సెలవు దినాలలో - కీ తన గడ్డాన్ని గొరిగించుకున్నాడు. మంచిదుస్తులు వేసుకొన్నాడు. తన బంధువైన జిస్లంగ్లతో ఒకరోజు గడుపుదామని హో ప్లాంగ్ల గ్రామానికి భార్యాపిల్లలతో వచ్చాడు. జిల్లా నాయకుడు వంటి వ్యక్తి తన యింటికి వచ్చాడనగానే మేయీ మామగారికి సంతోషంతో ఎళ్ళు పొంగిపోయినది. తనకు పెద్ద గౌరవం జరిగినట్లుగా భావించాడు. కీ, అమితంగా గౌరవించాడు.

బోజులు పూర్తి అయిన తర్వాత, బ్లాక్, జిల్లంగులు, ప్రక్కగది లోనికిపోయారు. పిచ్చాపాటి చెప్పకోసాగారు. జిల్లంగు గాయమెలావుందని బ్లాక్ అడిగాడు.

“గాయం పూర్తిగా నయమయ్యింది. కాని బలహీనత యింకా కట్టుకుని ఏడుస్తూ వుంది. ఇంకా పనిచేసే వోపిక రాలేదు. మా పరిస్థితులు ఇష్టం వచ్చినట్లుగా వున్నాయి.” అని జిల్లంగు జవాబు చెప్పాడు.

“ఇప్పుడయిందేదు. మన జపాను - వ్యతిరేక - ప్రభుత్వము మునుముందు అతిథిగా మాడుతూ వుంటే, చూస్తూ వూరుకోరు” అన్నాడు బ్లాక్.

“మేము పూర్తిగా మీ మీద ఆధారపడి వున్నాం” అన్నాడు జిల్లంగు నమ్రతగా.

“మీ కెలాంటి కష్టాలున్నా చెప్పుకోవడానికి వెనుదీయకండి. ఇంటి వద్ద కూర్చోవటము మీకు చినుగెత్తితే ఏదయినా పని కావాలనుకుంటే, యేర్పాటు చేయగల . మన బలం నానాటికి పెరుగుతూవుంది. రాష్ట్ర టాంగును జూస్తే జపానువాళ్ళు భయపడటంలేదు. కమ్యూనిస్టులను జూస్తేనే వాళ్ళు బెదిరుగా వుంది. వాళ్ళను వోడిస్తామనుటలో సందేహములేదు. నీలాంటి సమర్థుడు ఉన్న తెలివితేటలను దేశంకోసం వినియోగించితే చెనా పోరాటానికి ఎంతో పెద్ద సహాయమవుతుంది” అన్నాడు బ్లాక్.

ఈ మెచ్చుకోలుతో జిల్లంగుయొక్క హృదయము విప్పారింది. “నాకే తెలివితేటలున్నాయి?” అన్నాడు చిన్నతాను చురుకైనజేసుకుంటూ జిల్లంగు. “రోజురోజుకూ దిగజారిపోతున్నా.”

“మనదేశంలో బోలెడంతమంది సమర్థులున్నారు. అసలు సమస్య యేమంటే, వాళ్ళు వెలుగుదారిని పోతారా? చీకటిదారినిపోతారా? అన్నది. పీళ్ళలో కొంతమంది జపానువాళ్ళ తరపున పనిచేస్తున్నారు. ‘దేశద్రోహి’ అనే కుట్ర పేరు తెచ్చుకొంటున్నారు. ఆ పేరు పోగొట్టుకోవటం బహుశా కొంతమంది వెలుగువైపుపోవాలని పెనుగులాడుతున్నారు జాతీయ

వీరులుగా తయారవుతున్నారు. వాళ్ళు ఎక్కడికివెళ్తే అక్కడ ప్రజలు వారిని ప్రజలు ఆహ్వానిస్తున్నారు” అని బాకీ చెప్పసాగాడు.

ఈ చివరిమాట వినగానే జిన్సంగ్ హృదయం దడదడకొట్టుకుంది తనకూ హోకు సంబంధం కలదన్న విషయం బాకీకి బాగా తెల్సిపోయింది. జిన్సంగ్ పసిగట్టాడు. ఏదో మామూలుగా మాట్లాడుతూవున్నట్లు నటిస్తూ జిన్సంగ్ కీని దొంగతనంగా చూడసాగాడు. కానీ బాకీ ప్రవర్తన చూస్తూ పూర్తిగా అమాయకంగావుంది. సుభాషణ యితర విషయాలుపైకి పోయింది.

ఆ సాయంత్రం బాకీ గ్రామపరిపాలక సంఘం ఆఫీసుకు వెళ్ళగానే జిన్సంగ్ కాంగ్మీద పడుకొన్నాడు. దీరాలోచనలోపడ్డాడు.

“మీకూ హోకు మధ్య జరిగిన విషయాలన్నీ మా నాపతో చెప్పేయండి” అన్నది మేయి “మీరు నిష్కటంగా అన్నీ చెప్పేస్తే మీపైన వాళ్ళ కేమీ అనుమానం వుండదు. అలాచేయకపోతే వాళ్ళ విషయాలను మరొకరకంగా చూస్తారు” అన్నది.

“చెప్పాల్సిందేమీ లేదు” అన్నాడు జిన్సంగు.

“వాళ్ళకు తెలియదనుకుంటున్నారా? యీ విషయంనుండి యెలా బయటపడదామనుకుంటున్నారు?” అని మేయి ప్రశ్నించింది.

బాకీకి యీ విషయాన్నంతా చెప్పింది మేయియని జిన్సంగు రూఢి చేసుకొన్నాడు. కోపంతో మండిపోయాడు. కాంగ్మీదనుండి క్రిందకు దుమికాడు. పెద్దగా అరుస్తూ “నీ కంపు నోరు వాళ్ళకు చెప్పిందికాబట్టి వాళ్ళకు తెలిసింది. “నీ యమ్మ....యివ్వాల నీ పని పట్టిస్తానుండు!” అని ఒక చీసరుకట్ట లంకించుకొన్నాడు. బాదటానికి పెకెత్తాడు.

మేయి అతనివంక ప్రేమెత్తిజూపుతూ నవ్వుసాగింది. “వూఁముందుకు సాగండి! కొట్టండి!— నేను నీ నోటిలో తేనె పోస్తావుంటే, నా వేలు కొరుకుతున్నావా! ఇంత మూర్ఖంగా ఎలా వుండగలుగుతున్నాడు! యదార్థానికి వాళ్ళకు తెలుసు. హోను అరెస్టుచేయడానికి వాళ్ళ పోలేదా? పగులులేని గోడంటూ యీ ప్రపంచంలోలేదు. ఈ పట్నంలో విషయాలు అను దాచ యత్నించి ప్రయోజనంలేదు. దాచటం దుర్లభం! నీ నల్లమం

దును గురించి కూడా బాక్సీ నాతో ప్రసంగించాడు. కావాలని రహస్యంగా దేశద్రోహితో వ్యవహరించినందుకుగాను, వాళ్ళు నిన్ను కనీసంగా చేయ గలిగినది అరెస్టుచేయటం మాత్రమే. అరెస్టుచేయటానికి బదులుగా, నీ పట్ల వుదారత్వాన్ని ప్రదర్శించారు. సంజాయిషీ చెప్పుకోవలసిందిగానిన్ను కోరనై నాలేదు. నేనంటే నీకు విరోధ మెందుకు?" అన్నది మేయీ.

మేయీమీద జిన్నంగు యంకా మండిపోసాగాడు. కాని, చీపురు కట్టను క్రింద పారేశాడు. ఒక్క "నీ యమ్మ...." అనే తిట్టును విసిరేసి కాంగ్మీద కూలబడాడు.

మేయీ అతనిప్రక్కను కూర్చుంది. ఆప్యాయంగా లాలించింది. "జిన్నంగ్! బాక్సీ పట్నంలో వుండగానే కలిగిన అవకాశాన్ని వినియోగించుకో. అతనికి నీ కథంతా చెప్పేయ్. సమూలంగా చెప్పేయ్. నేనంత ప్రాధాన్యమైనదాన్ని గాకపోయినప్పటికీ, నేనూ ఒక కార్యకర్తనుగదా! నీ కేమి యిక్కట్లు రాకుండా చేయగల పూచీ నాది" అన్నది.

జిన్నంగు చాలాసేపు ఆలోచించాడు. చిట్టచివరకు గుణుస్తూ: "ఆయనతో మాట్లాడుతా! కాని, నల్లమందు యిచ్చేయను!" అన్నాడు.

"నీ యిష్టమొచ్చినట్లు చెయ్యి. అదే నేనెంతే ఆకలితో మాడి చస్తున్నానరే. ఒక ద్రోహినుండి ఒక్క రివ్వంకై నా తీసుకోను. చైనా దేశంలో పుట్టిన ప్రతిమనిషీ కాస్త వెన్నెముక కలిగియుండాలి!" అంటూ కోవంగా ఆమె గదిని విడిచిపోయింది.

అటుతర్వాత కొంతసేపటికి బాక్సీతే గ్రామపరిపాలక సంఘం ఆఫీసునుండి తిరిగివచ్చాడు. ఒక గంటసేపు జిన్నంగు అతని చెవిలో విషయాన్నంతటినీ వూదాడు.

బాక్సీ సంతోషపడ్డాడు. జిన్నంగుకు హోతోగల సంబంధాన్ని చూసి చూడనట్లు వూరకుండేట్లు చేయగల ని హామీయిచ్చాడు. ఈ మాట వినగానే జిన్నంగుకు ధైర్యం కలిగింది. ఉత్సాహం వచ్చింది. ఒక చిన్న నల్ల మందు ప్యాకెట్ను బయటకుతీశాడు. బాక్సీ చేతుల్లో పెట్టాడు.

"నిజంగా నీ కెప్పుడిద్దామాయని ఎదురుచూస్తున్నా. యీ వ్యవ

హా! మొదటినుంచీ శుద్ధ తప్పులతడకని నాకు తెలుసు!" అన్నాడు జిన్నంగు.

మేయీ అప్పుడే అక్కడికి వచ్చింది. బ్లాక్ వంకజూచి నవ్వింది. "యింతజేస్తే, జిన్నంగ్ విషయాలను స్పష్టంగా అర్థంచేసుకుంటున్నాడు. హోతోతోపోవటానికి పూర్తిగా నిరాకరించాడంటే సమ్మంది" అన్నది.

"గొర్రవం చేని ప్రతుకు బ్రతికేం ప్రయోజనం చెప్పు!" అని, అన్నాడు జిన్నంగు సుగుణత్వాన్ని వెళ్ళబోస్తూ "నేను దేశద్రోహినికాదు. వాడు తన దబ్బింతా పోసినా, నన్ను కొనకపోయింది. జపానువాళ్ళకు అనుకూలంగా పనిచేసేవా చెప్పడూ మంచి తుక్కాడుకకాదు!" అన్నాడు.

బ్లాక్ వెళ్ళబోయేముందు, మేయీతో రహస్యంగా ఇలా చెప్పాడు. "మనవాడు సందిగ్ధవస్థలో వున్నాడు. మంచి మారానికి తీసుకురావాలి. ఇది నీ బాధ్యత. మనవాడు మంచి "గురికాడు." అంతేగాక, యింకా కొన్ని మంచిలక్షణాలుకూడా వున్నాయి. మన పనిలో జేరేటట్లు ప్రోత్సహించు, దేశద్రోహుల వలలో పడనీయబోకు!"

శాయశక్తులా ప్రయత్నం జేస్తానని మేయీ వాగ్దానం జేసింది. బ్లాక్ అతని కుటుంబం సెలవు తీసుకున్నారు.

* * * *

సంవత్సరాది పండుగ సెలవుల్లో మిగిలిన దినాలలో మేయీ, జిన్నంగు చెప్పినట్లలా నడిచింది. అదే సమయంలో, పనిలో ప్రవేశించవలసినదిగా జిన్నంగును కోరుతూ వచ్చింది. ఇక రేపు పనిలోకి వెళుతుందనగా ఆ రాత్రి, పడుకోబోయే సమయానికి కొదిముందుగా, అతణ్ణి యిలా అడిగింది— "దాని సంగతేమిటి? నీ కిష్టమేదే రేపు నాతో రావచ్చును!"

జిన్నంగు తన కడగొట్టు సిగరెట్ ను తగలేస్తున్నాడు. అప్పుడే కాంగ్ మీదకెక్కి దుప్పటి కప్పుకున్నాడు. జవాబు చెప్పలేదు.

"మనిష్యరం కలసి పనిచేయవచ్చు. అభివృద్ధి జెందవచ్చు!" అన్న దామె.

“నీవు పోయి. నేనూ పోతే. మా నాన్న సంగ తెవడుచూస్తాడు?” అన్నాడు.

“ఉష్! ఆ విషయం మరచిపోండి! ఇంటిపదవుండి మీ రాయనల వొంగబెట్టున్న దేమిటి? అంతేగాక, మనిదరం పనిజేస్తూవుంటే, గ్రామ పరిపాలకసంఘమే ఆయన విషయములో శ్రద్ధ తీసుకొంటుంది!” అన్నదామె.

జిన్నగు సిగరెట్ తుంపును సలిపేశాడు. దుస్తులు విప్పేశాడు. పరువులో దూరాడు. “అర్థరాత్రి దాటింది. కను మూతలుపడుతున్నాయి. నే నింక చెయ్యకోలేను. నిద్రపోదాంబలు! ఒకే విషయాన్ని పట్టుకొని తోమడోక... తర్వాత మాట్లాడుదాంలే!” అని తప్పించుకొన్నాడు.

“ఒలేవాడివి! యిన్నాళ్ళనుండి డిమ్మరిలాగున తెగ తిరుగుతున్నావ్ వళ్ళొంగమంటే ఎలాపంగుతుంది? పూర్తిగా వాడై పోయావ్! కార్మికు డవా? కర్రపడవా? విద్యార్థివా? సైనికుడివా? వ్యాపారివా? ఏది నువ్వు? నువ్వు ప్రతిఘటనోద్యమంలో జేరితే నాకు గౌరవం కలుగుతుంది. నీవు యీ విధంగానే కొంపలో కూలిపోతే, నేను సి పడాల్సివస్తుంది. నువ్వు యీ సోమరితనాన్ని విడువకపోతే, నిన్ను నేను వదిలివేయదోతున్నా!” అన్నదామె.

“ఏయ్! నీ సోదరతా ముదనష్టపు వుద్యోగంకోసమేనా! న నేనెం పని చేయమంటావ్?” అన్నాడతడు.

“ఇన్ని సంవత్సరాలనుండి తుపాకులతో వెలగబెట్టున్నావ్! దానిలో ఆరితేరావ్! ‘మంచి గురిరాడు’ అని పేరు పొందావ్! సూటిగా మన సైన్యంలో జేరిపోయి ఉపానువాళ్ళమీద యుద్ధంజేసే అవకాశము నీకుందే, అని అసూయపడుతున్నా!” అన్నదామె.

‘సైన్యంలో జేరటం’ అన్నమాట వినపడగానే జిన్నగుకు సంబం థించినంతవరకు ఆ సంభాషణ ముగిసిపోయిందనే చెప్పాలి. అతడు, ప్రక్కరోదొర్లాడు. గట్టిగా అన్నాడు “అలాంటిదేమీచేయను! బాలా సైన్యంలో జీవితాంతం చాలా కఠినంగా వుంటుంది- ఎవళ్ళు పడతా రా కష్టాలు?”

మేయీ తన గొంతుక బొంగురుపోయేటటు వాగింది. కాని అతడు మొండి: టువట్టి కూర్చున్నాడు. “సరే! ఏమైనాగానీ! ప్రవాహంలో చేపలాగున ప్రతివాడూ వుండాలి. ప్రవాహానికి అనుకూలంగా ఈదాలిగదా! నా విషయంలో నీకేమి భయంవచ్చు” అన్నాడు.

వట్టి పనికిమాలిన ముఠావాడని మేయీ అనుకుంది. ఆమెకు విపరీతమయిన కోపమొచ్చినది. లేచి నిలబడింది. “సరేలే! వూ! కానీయి! దేశద్రోహివిగా తయారుకా!— నీ విలువంతే! నీజల ప్రయోజనమంతే! తింటం, త్రాగటము, ముండలు, జూవము! వీవీకే అంటిపెంకుని వుండు! నీ బ్రతుకంతా ఇంతే! మానమర్కాదలమీద ఖాతరులేదు.” అని అరిచింది.

“యేమిటే నీ వాగుడంతా!” అని కోపంగా అరచాడు జిస్సంగ్. “ఎవడే దేశద్రోహి? ఇతరుల ముఖంమీద పెంటచల్లుతూ పోబోక!” అన్నాడు.

అతడన్నదేమీ మేయీ పట్టించుకోలేదు! జవాబు చెప్పలేదు. ఆమె కోపంతో మాట్లాడలేకపోయింది. తన తలగడదొందును అతనికెదురుగా కాంగ్ చివరి భాగానికి లాక్కొంది. లాంపు ఊదేసింది. దుసులు విప్పేసింది. తన న్వంత పడకమీద వేరే పడుకుంది. కోపంగా జిస్సంగ్ తన దుప్పటిలో దూరాడు.

ఒకపై వునుండి మరియొకపై పుకు వత్తిగిలి పడుకున్నారు ఇద్దరికీ నిద్ర: టుంటలేదు. చాలాసేపు నిశ్శబ్దం ఆపరిచింది. జిస్సంగ్ యొక్క మాత్రము వుండబట్టలేకపోయాడు. తన దొందును తీసుకుని మేయీ దిక్కుగా మార్చాడు. ఆమె ప్రక్కనే దొండు వేసుకుని పడుకున్నాడు.

“అంత క్రూరంగా వుండబోయి. ఈ విషయాన్ని మళ్ళామాట్లాడుకుందాం. ఆదురాపడినే ఏంలాంభం?” అన్నాడు.

“నేను మీతో చక్కగా మాట్లాడుదామనుకున్నా. మీకు దూరదృష్టివుండటం అవసరం. చాలా సైన్యంలో జీవితము కష్టంగా

వుంటుందన్నమాట వాస్తవము. కాని మీరు అనేక విషయాలు నేర్చుకోటానికి అవకాశముందక్కడ. నన్ను చూడండి : నేనుజేరి చాలా కొద్ది కాలమైనా అనేక విషయాలు నేర్చుకోగలిగాను. జాబులు వ్రాయగలను చదవగలను. ఇంక పెద్దవాడివి మీకొక్క అక్షరమన్నా రాదు : మీరు సైన్యంలోజేరి, ఉష్ణపడి చదివితే అభివృద్ధి అవుతారు. డిప్యూకోతగిన పని చేసినట్లువుతుంది!" అన్నదామె.

"నన్ను దూరంగా పంపేసారేమోననే నా భయం!" అని అన్నాడు జిన్స్. వేళాకోళంగా "నన్ను వదిలిపెట్టి వుండలేనే!" అన్నాడు.

"నువ్వు వేళాకోళమాడుతున్నావ్. నేనేమో తీవ్రంగా మాట్లాడుతున్నా! దూరంగా పంపబడటానికి మీకు నిజంగా ఇష్టము లేకపోలే. కాంటో సైన్యంలో ఏదయినా స్థానము చూపించవలసినదిగా మనము ప్రార్థిస్తేని అడగవచ్చు!" అన్నదామె.

జిన్స్ పరిహాసంగా సవ్వాడు. "భలేబాగుంది : ఈ విషయాన్ని నీవు మొట్టమొదటే చెపితే, నే నెప్పుడో వప్పుకొనేవాణ్ణి!" అన్నాడు.

ఆ మరునాడు తన తండ్రితో రవ్వంతయినా చెప్పకుండా బాకీ తేసి చూడటానికని. జిల్లా ప్రభుత్వము ఆఫీసుకు, మేయిలో కలిసి వెళ్ళాడు జిన్స్.

* * * *

జిల్లా ఆఫీసులో, బాకీతే హో విషయాన్ని గురించి దాస్వేతో చర్చిస్తున్నాడు. హో తప్పించుకునిపోయిన మరునాడే షెన్ జ్యో గ్రామానికి మాజీ మేయర్లైన షెన్ కూడా పారిపోయాడకి వారికి తెలిసింది. అంతకు కొద్దిరోజులకు పూర్వము, వాళ్ళిదరూ కలిసి దొంగతనంగా మాట్లాడుకుంటూ వుండగా చూసినట్లు ఎవరో చెప్పాడు.

"గుంటనక్క, నీటికుక్క రెండూ కలిశాయి. ఈ రెండూ కలిసి

నాయంటే, వాటి పని బాగానే వుంటుంది. పారిపోదాము రమ్మని హోదే పెన్ ను వప్పించాడనుకుంటాను" అన్నాడు దాస్వే.

బ్లాక్ అంగీకారసూచకంగా, తల వూపాయి. "బహుశః హో అతనికి అబద్ధాలుచెప్పి పారిపోయేటట్లు భయపెట్టాడనుకుంటాను. పెన్ తన కుటుంబాన్ని యిక్కడే విడచివెళ్ళాడు కదా! చిక్కినవాళ్ళ కుటుంబాలను చూచినట్లే, వాళ్ళ కుటుంబాన్ని చూద్దాము. కొంతకాలమైన తర్వాత, అలాంటి వప్పించి తిసుకొద్దాము" అన్నాడు బ్లాక్ తేస్సే.

కొంటి కమ్యూనిస్టు, కమ్యూనిస్టుపార్టీ సెక్రటరీగాకూడా పని చేస్తూవున్న హెడ్ మాషర్ చెంగ్ అక్కడకు వచ్చాడు. బ్లాక్ తేస్సేతో కొంచెంసేపు మాట్లాడాడు. ఆ సభాషణ ముగియగానే బ్లాక్ తేస్సే, దాస్వేకి కొన్ని సూచనలు యిచ్చాడు.

"కార్యకర్తలకు యివ్వబడిన బాధ్యతలతో కొన్ని మార్పులు కలిగాయి. వెనక్కితిరిగి వెళ్ళు. ప్లాంగును ఇక్కడకు వెంటనే రమ్మన్నామని చెప్పు. అతడు జిల్లాలో పని చేయబోతున్నాడు. కేంద్రగ్రామ మేయరుగా అతని స్థానాన్ని సీపు తీసుకో...." అన్నాడు.

అతని మాటలకు అడ్డమొచ్చి దాస్వే "ఓయ్! సైన్యానికి నాయకుడుగా నా డ్యూటీ మాటేమిటి?" అని ప్రశ్నించాడు.

బ్లాక్ చిరునవ్వునవ్వుతూ, "తేవానను నాయకుణ్ణి చెయ్. అతనికి సహాయకుడుగా నీవుండు" అన్నాడు.

"అయితే ఇప్పుడే పోతా" అని దాస్వే వెళ్ళిపోయాడు. రేషను టిక్కెట్లు తెచ్చుకోటానికి పోయాడు.

దాస్వే ఆవరణను దాటుతూండగా చేతులో పిల్లవాణ్ణి పెట్టుకుని వస్తూవున్న మేడూ, ఆమెవెంట పక్కచుట్టకు మోసుకుని వస్తూవున్న జిల్లాగూ కనసద్దారు వాళ్ళు ఒక ద్వారంద్వారా అచ్యుతమయ్యాడు. అందువలన వాళ్ళను పరుకరించటానికి దాస్వేకి అవకాశం లేకపోయింది. దాస్వే రేషను ఆఫీసుకు పోయాడు. అక్కడ ఒక మనిషి వూసల చట్టంపై రేషను లెక్కవేస్తున్నాడు. దాస్వే ఆ మనిషి తన లెక్కలు

పూర్తిచేసుకునేవరకూ, వోపికగా నిలబడ్డాడు. అప్పుడతనికి, జ్ఞాకీ ఆఫీసు నుండి అతి ఆప్యాయమైన సంభాషణలు విసవచ్చాయ్. అయితే ఏమి సంభాషణలు జరుగుతున్నవి అతనికి నరిగా విసపడటంలేదు.

“జిన్నంగుగాడిని ఇంకా అరెస్టు చేయలేదెందుచేత చెప్పుమా?” అని ఆశ్చర్యపోయాడు. ఓటచివరకు దాస్వే తన రేషను టిక్కెట్లను తీసుకున్నాడు. మరల ఆఫీసులో అడుగుపెట్టాడు. మేయీ, ఆమె కుటుంబం అతనికి ఎదురయింది. వాళ్ళప్పుడే జ్ఞాకీతో తమపనిని ముగించు కొని బయటకు వచ్చారన్నమాట.

దాస్వేని పలకరిస్తూ జిన్నంగు ఆప్యాయంగా చిరునవ్వు నవ్వాడు. “జోరుగా పనిచేస్తున్నావా దాస్వే?” అని దాస్వేని పలుకరించాడు.

“ఉవ్!.... ఎక్కడికి వెళుతున్నాడు?” అన్నాడు గందరగోళ పడుతూ దాస్వే.

“అన్ని ఏర్పాట్లా జరిగిపోయాయ్. కొంటి సైన్యంలో పనిచేయ మన్నారు!” అని జిన్నంగు చెప్పాడు; జిన్నంగు, అతనిభార్య మేయీ, అతని కొడుకు ప్రశాంతముగా గేటుదాటి వెళ్ళారు.

దాస్వే కోపంగా, జ్ఞాకీత్నే వద్దకు పరుగెత్తుకెళ్ళాడు. “ఏమైనా గానీ, ఈ పనేమిటి దేశద్రోహిగా అనుమానించబడిన జిన్నంగులాంటి వ్యక్తికి వనమేవిధంగా వుద్యోగం యివ్వగలం?” అని ప్రశ్నించాడు.

జిన్నంగు ఏ విధంగా సంస్కరింపబడింది, జ్ఞాకీ వివరించాడు. దాస్వేకి ఈ విషయం సచ్చకపోయినప్పటికీ, కొద్దిగా ఉపశమించాడు. ఇంకా అతని హృదయంలో వ్యాకులపాటు వుండనేవుంది ఎలాగైతేనేం తన కేంద్రగ్రామానికి తిరిగి వచ్చాడు.

దాస్వే, తన క్రొత్త బాధ్యతలను స్వీకరించగానే పూర్వంకన్నా అమితంగా పనిలో ముగిసిపోయాడు. రోజువారీ డ్యూటీలతోపాటు అధ్యయన తరగతులనుకూడా అధికం చేయవలసిందిగా, అంటే పని పరిమా

తాన్ని అభివృద్ధిచేయుటకుగాను అధ్యయనాన్ని అధికంచేయవలసినదిగా పె అధికారు ఆజ్ఞాపించారు. తమ తీరికనమయాలలో తమకు విద్య గరప వలసిందిగా కార్యకర్తలు స్థానిక ప్రాథమిక పాఠశాలలోని ఒక ఉపాధ్యాయుని ఆహ్వానించారు. వారు త్వరగా అభివృద్ధిజేందారు.

ఒకరోజున దాస్వే తన ఆఫీసులో కూర్చోని ఒక వార్తాపత్రికను నెమ్మదిగా ఒక్కొక్కమాటే అందరికీ వినబడేటట్లు చదువుతున్నాడు. అచ్చుపంక్తులను తనప్రేలుతో అనుసరిస్తూ చదువుతున్నాడు. నవ్వుతూ అతనితండ్రి ప్రవేశించాడు.

“అబ్బాయీ! నీ కో పెళ్ళాన్ని చూశానోయ్! ఆమె హిస్టేరియా గ్రామంలో వుంటూవుంది.... ఆమె పేరు హెవార్. ప్లానిమిడేళ్ళుమాత్రముంటాయి. చాలా చక్కనిపిల్ల. సరిగ్గా నీకు తగినది! నువ్వు చూస్తే తప్పకుండా యిష్టపడతావ్!” అన్నాడు తండ్రి.

దాస్వే తన తండ్రిని కూర్చోపెట్టాడు. “మనకు కడుపునిండా తిండి దొరకటంలేదుకదా! అలాంటి యీ కాలంలో పెళ్ళిగురించి ఎలా మాట్లాడగలుగుతున్నావు?” అన్నాడు.

“నీకు తెలియదు” అన్నాడు తండ్రి విషయసూచకముగా. “ఎన్నాళ్ళ నుండి కడుపు కాటా కటకొని. యీ తరుచు కోసం కూడబెట్టానో, నీకు తెలియదు. ప్రతి దమ్మికి పోగుజేశాననుకో. ఇప్పటికి కొన్ని డాలర్లు కూడబెట్టాను. ఇప్పటికి సందర్భవడింది. ఆమెదికూడా బీదకుటుంబమే. కాని వాని డబ్బేమీ అడగలేదు. వాళ్ళకువచ్చేదల్లా ఒక్కటే. నీవు బాలూ సైన్యంలో కార్యకర్తవనీ, మంచిస్వభావం గలవాడవనీ విన్నారు.దానితో సంక్రమిస్తారు. ఏమైనాగానీ, మన కంత ఖర్చుగాదు. దేన్నిగురించి నీవు బెంగపడనక్కరలేదు, నేను అన్ని ఏర్పాట్లు చేశాను” అన్నాడు తండ్రి.

“ఆమె చదువగలదా?”

తండ్రికి ఆశ్చర్యమేసింది. “ఓయ్! ఆ పంగతి అడగలేదోయ్ — బహుశా రాదేమో! అయినా పల్లెటూరిపిల్లకు చదువెందుకోయ్!” అన్నాడు తండ్రి.

“అమెకు చదువు రాకపోతే, అమె నా కక్కరలేదు!” అన్నాడు దాస్వే.

కొడుకువంక ప్రేమ తిమావతూవుంటే, ముసలాడి గడం నిక్క పొడుచుకుంది. “కుక్కగోళ్ళ గీతలాంటి నాల్గవారలను ఎలాగె తేనేం మహా గుర్తు పెట్టటం నేర్చుకున్నావోలేవోయ్!” అప్పుడే కళ్ళు నెత్తి తెక్కాయా అందరూ సీదంగా చూడటానికి! నేను చచ్చిచెడి, యమయా తనలుపడి పిల్లనుచూసి, చూట్టాడుకొస్తే హఠాత్తాక్షవరాలు కోరుతు న్నావా! నువ్వు యిప్పుడొచ్చిన అవకాశాన్ని వినియోగించుకోకపోతే; నీకు యీ జన్మలో పెళ్ళవుతు, దో కాదో ఎవడు చూడొచ్చాడు!”

“రాయటం రాకపోతే, మా పనిలో చేరజాలదు” అని గొణిగాడు దాస్వే. “నా కామె తగదు....”

“పిచ్చిగల్గితే చేయబోతోయ్, బిడ్డ” అని తండ్రి వాదించాడు. “అదర్భమూర్తి నీ పిల్ల ఎవడినైనా ఎక్కడైనా దొరుకుతుందా? నాకు తలనెరిసింది. నీకా యింకా ఏమోచ్చాయి. నాకు కాలా చెయ్యాబాగుండ గానే, నీ పెళ్ళి ఏర్పాటుచేయ్యనియ్యి. నీ వాట్టే ఆలస్యంజేశావా, నీ పెళ్ళి యీ కళ్ళతో చూడను....” అని ముసలాడు వాదించాడు.

దాస్వే గుండె కరిగింది. ఇక తండ్రిని ఎదిరించలేదు.

ఏదో పనిమీద ఎవరో ప్రక్కగదిలోకి పిలిచారు. అత డక్కడకు వెళ్ళాడు. చాలా సేపటివరకూ రాలేదు. తిరిగివచ్చేసరికి, తండ్రి అక్కడ నుండి వెళ్ళిపోయాడు.

• • • • •

1940, మార్చి, 18 వ తారీఖు అది. ఎంపినే యింటికి తిరిగిరావలసిందిగా ఆజ్ఞాపిస్తూ స్ట్రీట్స్ ప్రవాసిన జాబుకు, తమ్ముడయిన రియూ, దాస్వేకి తీసుకొనివచ్చాడు. అక్కడే నిన్ను కలుసుకుంటానని స్ట్రీట్స్ ఆ జాబులో వ్రాశాడు. ఆఫీసులో తమ పనులన్నింటినీ సరిదిద్దుకున్నాడు దాస్వే. పిస్తోలును నడుముకు డిగించాడు! నిండా కాగితాలున్న తన చేతి

సంచిని తీసుకొన్నాడు. తన తమ్మునితోకలిసి బయలుదేరాడు. దారిలో రోడ్డుమీద, రియూ దాన్వేవంక చూపుతూ నాట్యంచేయసాగాడు. పాద సాగాడు.

“చిన్నారిపొన్నారి వయసుకాదంట :

గుమ్మమూ మెటపె కూలబడ్డాడంట :

కొమ్మరై కన్నీళ్ళు పెట్టినాడంట.

ఎందుకోయ్ : నీకు పెళ్ళి మెందుకోయ్ ?

దీప మెలిగించుటకు, నాలో మాటాడుటకు

దీప మాడ్చుటకు, నాలో నిద్రించుటకు.”

అని రియూ, గంతులేస్తూ పాదసాగాడు.

“ఎందుకోయ్ యీ సంతోషం ?” అని దాన్వే అరచాడు.

రియూ కోతిలాగున మొగుపెట్టి వెక్కిరించాడు.

వాళ్ళు యింటికి చేరుకోగానే, పలువురు యిరువైపులా వ్రేళ్ళాడుతూవున్న ఎర్రదీపాలు అగుపించాయి. ద్వారానికి యిరుప్రక్కలా ఎర్రకాగితాలు, వాటిమీద శుభాకాంక్షలు వ్రాయబడి వున్నాయి. ఆవరణలో స్నేహితులు గలగల్లాడుతూ వున్నాడు. ‘టీ’ కాస్తున్నారు. కొట్టెలు కాలుస్తున్నారు.

సంతోషంతో నవ్వుతూ తండ్రి బయటకువచ్చాడు. “మేం నీ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాం. నీ క్రొత్తగదిని వచ్చి చూడు” అతడు తన కొడుకును యింట్లోకి లాక్కెళ్ళాడు.

ఆ యింటి ఆవరణలో పళ్ళెమదికగా వ్యవసాయ పనిముట్లు పేసుకొనే గది ఒకటి వుంది.

దానిలోనున్న పంగటికర్రలను, పలుగులను, పారలను, నాగలిని, అన్నింటినీ తీసివేశారు. కుండలుగా కడివేశారు. అలికి ముగులెట్టారు. క్రొత్తగా కట్టబడిన కాగితాలపై ఎరువుగా తీసుకొనిరాబడిన పరుపును పరచారు. చక్కగా మడతలు పెట్టిన రెండు దుప్పట్లను రెండు దిండ్రును సమీపంలో వుంచారు. ఎర్రకాగితంతో పెద్ద అక్షరాన్ని తయారుజేశారు. దాని అర్థం ‘సౌఖ్యం’ ప్రాచీనకాలపు సుందరిబొమ్మ నొకదానిని గోడపై

అలంకరించారు. గది మధ్యభాగంలో ఒక పేడిలు, రెండుకుర్చీలు వేశారు. రెండు ఎర్రని కొవ్వొత్తలు, సుగంధాన్ని వెదజల్లే షాదుకడ్డిలను బల్బు మధ్యభాగంలో అమర్చారు.

“చూశావా? యిందులో కొంత, అందులో కొంత అన్నీకొన్నాను. అన్నంటినీ యధావిధిగా చక్కగా అమర్చాను” అన్నాడు ముసలాడు సగర్వంగా.

“బాకీ అన్నయ్య యేదీ?” అని అడిగాడు దాస్వే ఆదుర్దాగా. “పెళ్ళిచేసుకోబోయేముందు పె అధికారతో మాటాడాల్సివుంది.”

“గాబరాపడబోకు!” అని సంతోషాన్ని వెళ్ళబోస్తూ ముసలాడు ఆవాజుచెప్పాడు. “మీ అన్నయ్య యీ పెళ్ళికి ఏనాడో అనుమతించాడు!”

స్నేహితులు, బంధువుల గుంపొకటి ఆడుతూ పాడుతూ రోపలికి వచ్చింది. “కొత్త పెళ్ళికొడుకు కొత్త గదిని చూస్తున్నాడు. కొత్త పెళ్ళికొడుకు కొత్త గదిని చూస్తున్నాడు!”

ముసలాడు దాస్వేని లంకించుకున్నాడు. కాంగ్మీదకు లాక్కెళ్ళాడు. వారా విధంగా ఆడుతూ పాడుతూవున్న ఆ జనం దారిలోనుండి అడ్డం తొలిగాడు. గాయకులు గదంతా తిరిగి గుంపుగా బయటకు పోయారు.

ఒక పెడెలోనుండి క్రొత్త బట్టలను పెకితీస్తూ, తండ్రి “దాస్వే, యివి వేసుకో! నీ పెళ్ళిమేనా యిప్పుడే వచ్చేస్తుంది. నువ్వు దానితోపోయి నీ పెళ్ళాన్ని వెంటబెట్టుకొని రావాల్సివుంటుంది” అన్నాడు.

ఆ దుస్తులలో నల్లని పొడుగాటి షెర్వాని వుంది! నీలిరంగు బొంత లాగులు వున్నాయి. అన్నీ మిల్లుగుడ్డలే!.... చీలమండ దాటిపోయే లాగులు! ఓహో!....

“ఇవేసుకుంటే నా అవతార మెలావుంటుంది? నా కొద్దు!” అని ఎదిరించాడు దాస్వే.

“మంచిపిలాడిలాగున వేసిచూసుకో! మా నాయనగా!” అని బుజ్జగించాడు అతని తండ్రి.

దాస్వే ఎంత గొలుగుతున్నా సరకుసేయక, పెళ్ళికి వచ్చిన స్నేహితులలో కొంతమంది అతణ్ణి వట్టుకుని ఆడుసులు ధరింప జేశారు లాగులు, పెర్వానీ బాగా పొడుగ్గా వున్నాయి. ఊరిమండలకు తాకుతుందనుకున్న పెర్వానీ మోకాళ్ళవచ్చకు వచ్చింది. రియూ తన సోదరుని నెత్తిపై మిఁమిలలాడే బోపిని పెట్టాడు. దానికి నడిమిని ఎర్రని బుడిపె వుంది. ఆ బోపికూడా చిన్నదే. అతని నెత్తిమీద అతికించి నటుంది.

పరిపూర్ణ తృప్తితో మనలాడు "చాలా బాగుంది! అద్భుతంగా వుంది. ఇప్పుడు నువ్వు నిజంగా పెళ్ళికొడుకులాగున్నావ్!" అన్నాడు.

తండ్రి తన కొడుకుచేతులను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. "విప్పేయ బోకు!" అని బ్రతిమాలాడు. పీటిని ఎరుపుతెచ్చేసరికి నా పసయింది! పీటిని వేసుకోకపోతే వేటిని వేసుకుంటావ్?"

"నేను బాలూలో కార్యకర్తను; ఇలాంటి దుస్తులెలా ధరించను?" అన్నాడు దాస్వే.

అక్కడవున్న చాళంతా నవ్వారు. ఈ పరిస్థితులతో సరిపోతాయిలే అన్నారు. రియూ తన సోదరుని నెత్తిమీద మరల బోపిని అడిమాడు. ఆలసిపోయి, రొప్పుతూ కూర్చున్న తనతండ్రిని దాస్వే చూచాడు. తండ్రికి నుదుటిమీద చెమటలుపోళాయి. ఇట్టంలేపోయినా ఆ డుస్తులు ధరించాడు. కాని షిస్తోలును చూత్రం విడువనన్నాడు.

"తుపాకి మనిషిని విడువరాదని. మనిషి తుపాకిని విడువరాదనీ, మా అద్దర్సు!" అన్నాడు దాస్వే. అతను తన పట్టువీడలేదు.

ఇలా వాదోపవాదాలు జరుగుతూ వుండగా, డ్లార్జే త్వే అక్కడకు వచ్చాడు. అతడు అతిఅప్యాయంగా వృద్ధుణ్ణి అభినందించాడు.

దాస్వే తనజాహువులను చాచాడు. "డ్లార్జీ! వీళ్ళు సన్నేరకంగా తయారుజేస్తున్నారోచూడు!" అన్నాడు జారిగా.

బ్లాక్ కడుపు చెక్కలయ్యేటట్లు సవ్వాడు. “ఏముందోయి? — పెళ్ళికొడకా!”

“ఉ తముడు వచ్చాడు. ఇక ప్రారంభిద్దాం!” అన్నాడు దాస్వే తండ్రి సంతోషంతో.

బ్లాక్ తేనె తండ్రిని ఒక ప్రక్కకు తీసుకెళ్ళాడు. “ఇక్కడకు పడమటగా శత్రువులు చురుగా వున్నారని నాకిప్పుడే తెలిసింది” అని అతనికి రహస్యంగా చెప్పాడు. “నే సక్కడికి పోవాలి; గెరిల్లాలను తీసుకుపోయి, రక్షణచర్యలు తీసుకోవాలి. మీరు పని పూర్తి చేసుకుంటూ వుండండి. నేను త్వరలో తిరిగివస్తా” అన్నాడు.

వారి సంభాషణను చూచాయగా విన్నాడు దాస్వే. “నేనుకూడా రావచ్చా?” అని ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

బ్లాక్ సవ్వతూ “అవసరంలేదులే. నీ పని తేవారు చూస్తాడు. నీ మనసు పెళ్ళిమీద కేంద్రీకరించుకో!” అన్నాడు.

తేవారుయొక్క ముసలితల్లి పెళ్ళికూతురును తీసుకొచ్చే సందర్భంలో పెళ్ళికొడుకుకు తోడుగా వెళ్ళాలని నిశ్చయించారు. ఆమె తల కట్టు పంపుబడిపోయిన వృద్ధవనిత. ఆమె తన తలలో ఎర్రని పువ్వును దోపుకొంది. ఆమె దాస్వేని సమీపించింది.

“అమ్మోంది. పల్లకిలోకి పోదాం పద” అన్నది.

దాస్వేకి గాబరావేసింది. “నేనుకూడా పల్లకిలో కూర్చోవాలా?” అన్నాడు.

“నడుద్దామకున్నావా?” అని ఆ వృద్ధ వనిత నవ్వింది.

“నాకు గుర్రముంది” అన్నాడు బ్లాక్ వెంటనే “దానిమీద వెళ్ళు. తర్వాత దానిని నాకు సంపుదువుగానిలే. నేను సైకిలు ఎరువు తీసుకొని పోతాలే” అన్నాడు.

“బాగుంది. బాలా సభ్యునికి గుర్రపుస్వారి బాగుంటుంది” అన్నాడు పొరుగువాడొకడు.

ఆ విధంగా ఏర్పాటు చేయబడింది. దాస్వేకి కొన్ని సూచనలు
యిచ్చి, ఆ వృద్ధ పనిత, రంగుల మేనాలో కూర్చుంది. దాస్వే, ఆ పెద్ద
గుర్రాన్ని ఎక్కాడు. మేళగాళ్లు ముందు సడుస్తావుంటే. వారి వెనుక
ఈ చిన్న పూరేగింపజనం. పెళ్ళికూతురు గ్రామమైన హిస్వేలియూ
గ్రామానికి తిరిగిపోయాడు.

* * * *

సడచిపోతూవున్న గుర్రంమీద యిటూ అటూ పూగుతూ దాస్వే
ననలో ఈ విధంగా అనుకోసాగాడు. “ఇదంతా నిజంగా చిత్రంగావుంది!
క్రితంరోజు పెళ్ళిమాట పూసేలేదు నా బుర్రలో. యివ్వాలి చూడు.
పెళ్ళాన్ని తెచ్చుకోవటానికి పోతున్నా. హెవార్!....ఎలాంటి పిల్లో!—
ఆమె మేరీ అంత చక్కనిదా? సరేలే! ఇంతదూరమొచ్చాంగదా! ఇక
ఏదయితే అది! గొడవ దేనికి?— ఏమైతే ఏంగానీ— ఆమెకు చదువు
నేర్పుతాను. ప్రతిఘటనోద్యమములో జేర్చిస్తాను.”

వాళ్ళు ఆనకట్ట ఎక్కారు. సరస్సువెంట ఉత్తరదిశగా పోయారు.
మేళగాళ్ళు, పూలమేనా, గుర్రంమీద దాస్వే, వారివెంట కొంతమంది
చుట్టాలు అంతా కలిసి. ఆనకట్టను ఆచ్ఛాదించుతూవున్న పచ్చని మొక్క
లను చూచిస్తూవున్న, రొదచేస్తూవున్న విల్లోచెట్లపంక్తి క్రిందుగా సాగి
పోయారు. సరస్సులో అలలు గాలికి తాండవిస్తూ వున్నాయి. ఒక చిన్న
బోటులో కూర్చుని ఒక యువకుడు. “పీచ్” శబ్దం వున్న గూర్చి పాడు
తున్న పాట కొద్దిగా వినవస్తూవుంది.

వాళ్ళు త్వరగా హిస్వేలియూ గ్రామాన్ని చేరుకున్నారు. వసంత
ఋతువిలసితయైన ప్రకృతినిజూచి, దాస్వే ముగ్ధుడయ్యాడు. జరుగబోయే
తన పెళ్ళి విషయమే పూహించుకొని మురిసిపోతున్నాడు అర్థంలేకుండా.
ఒక్కమారు రవలోతాను సవ్యమన్నాడు

వారు గ్రామంలోని పెద్దవీధిలో ప్రవేశించారో లేదో అనేక తుపాకీ గుళ్ళ మ్రోత వినవచ్చింది. వారు ఆగిపోయారు. ఆ గ్రామస్తులు యిటూ అటూ చెలాచెదరుగా పరుగెత్తుతూవుంటే చూసి కొయ్యచారిపోయారు. వీధికి ఆ చివర ఎసుపుపచ్చ సైనిక దుస్తులు ధరించిన జపానువాళ్ళు తుపాకులు ప్రేల్చుకుంటూ వస్తూన్న సంగతిని చూచారు. దాస్వే తన గుర్రాన్ని వెనక్కు త్రిప్పాడు. దాని దొక్కల్లో కాళ్ళతో నొక్కాడు. గ్రామ ముఖద్వారానికి తన గుర్రాన్ని పరుగెత్తించాడు. కాని అక్కడ కూడా జపానువాళ్ళ ముఠా ఒకటివుంది. వాళ్ళల్లో చొరబడ్డాడు. అర్థంలేని భాషలో జపానువాళ్ళు మొదలుగుతున్నారు. వాళ్ళ పరుగెత్తుతూవున్న గుర్రంపై తుపాకీగుళ్ళ వర్షాన్ని కురిపించారు. అవన్నీ గురితప్పి చిందర వందరగా అటూ యిటూ పోయాయి. నురుగులు గ్రక్కుతూవున్న గుర్రం మెడపై వారి ఒక పిస్తోలును బయటికి తీశాడు. దాస్వే జపాను వాళ్ళు రక్షణస్థానంకోసం పరుగెత్తిపోయారు. వాళ్ళ తెప్పకేలేలోగానే దాస్వే కొన్నివందల గజాల దూరానికి గుర్రాన్ని పరుగెత్తించాడు. జపానువాళ్ళు అతని వెంటపడ్డారు. కాని అతను గుర్రంమీద పరుగెత్తుతూ వున్నదాయెను. వీస కాలిసడకతో అండ్రికోవాలాయెను. అందువలన అతన్ని కలుసుకోలేకపోయారు. జపానువాళ్ళ వేట నిష్ఫలమయింది. దాస్వే తప్పించుకునిపోయాడు. గుర్రపుడెక్కలు ఆనకట్టమీద రేపిన ధూళిని మాత్రమే చూడగలిగారు జపానువాళ్ళు.

ఆ రోజున జపానువాళ్ళు తమ జిత్తులద్వారా గెరిల్లాలను పడమటి దిశగా లాగి, అటు తర్వాత హాస్వేలియూ గ్రామంలో సూటిగా చొర బడ్డారు. ఆ గ్రామంలో లూటీలు, హత్యలను సాగించారు. ఏదో ఒక పెళ్ళి జరుగబోతూవుందని కనిపెట్టి, పెళ్ళికూతుర్ని ఎత్తుకుపోయారు. మొట్టమొదట ఆమెను, జపాను సైన్య స్లాటూస్ లీడర్లైన ఇయానో చెర చాడు. అటు తర్వాత ఆమెను ఇతర జపాను రాక్షసులు....

మరుసటిరోజున తెల్లవారుఝామున జుట్టంతా చెదరిపోయి చీకిరి

చాకిరిగావున్న గుడ్డలన్నీ చిరిగిపోయి ర క్తపుచారలుకట్టి వళ్ళంతా గాయాలతో నిండిపోయిన ఒక యువతి, ఒక బావిని సమీపించింది, కొన్ని నిమిషాలపాటు గుండె పగిలేటట్లు ఏడ్చింది. తలక్రిందులుగా నూతిలో దుమికింది. అమె హెవార్ : క్రితిఘటన యుద్ధంలో బలియైపోయిన మరొక యువతి !

6 అధ్యాయం

తాను తలపెట్టిన పెళ్ళి ఆ విధంగా మోరంగా అంతమవుటచే దాస్యే తండ్రికి దుఃఖంతో పిచ్చిపట్టినంత పనయింది. ముచంపటాడు. కొన్ని మాసాలవరకూ మంచంలోనుండి లేవలేని స్థితికి వచ్చాడు. తేవారు తల్లి ఎక్కిపోతూవున్న పూల మేనాను కొంతమంది జపానువాళ్ళ ఆపారు. దానిలో పెళ్ళికూతురు వుండనుకున్నారు. తీరా చూస్తే ముఖం ముడతలు పడిన వ్యూరాలు మేనాలోనుండి క్రిందకు దిగింది. జపానువాళ్ళ వికటంగా నవ్వారు. తుపాకి మడమలతో క్రూరాతిక్రూరంగా ఆ ముసలిదాని దొమికలు విరగదొడిచారు.

ఒరోజున జపానువాళ్ళు, హిప్పేలియూ గ్రామాన్ని ఆక్రమింపుకున్నారు. ఆ గ్రామంయొక్క పాతకోటను బాగుచేశారు. శాశ్వత సైనికులుగా తమ సైనికులను అక్కడ వుంచారు. తరచుగా పరిసర గ్రామాల మీద దాడులు చేయసాగారు. దాస్యే, తేవారుల నాయకత్వాన నడుపబడే గెరిల్లాలతో అనేకసార్లు సంఘరించారు. చిట్టచివరకు తీవ్రమైన ఒక సంఘర్షణలో జపానువాళ్ళు చావుదెబ్బలు తిన్నారు. కోటను తమగుప్పెల్లోకి తీసుకువచ్చుకొంటే జీవో నాయకత్వాన కొంతమంది దేశద్రోహ సైనికులు అక్కడ వుంచి, తాము నగరానికి తప్పుకున్నారు. జీవో, అతని అనుచరులకు గ్రామందాటి బయటికిపోవటానికి అమితభయంగా వుంది. యదే వాళ్ళ పరిస్థితి. ఇక గెరిల్లాల విషయం తీసుకొంటే, వాళ్ళు దేశ

ద్రోహస్నేహాలకు పట్టుకొమ్మగావున్న ఆ కోటను స్వాధీనం చేసుకోలేక పోయాడు.

1940 అక్టోబరు 10వ తారీఖున ఒక రాజకీయ కార్యక్రమాన్ని చెనా కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ప్రకటించింది. షెన్ జ్యా గ్రామానికి పూర్వం మేయరుగా వుంటూ వచ్చిన షెన్ కు, క్లీత్సే యీ కార్యక్రమం యొక్క సకలును పంపాడు. షెన్ జపాన్ వార్స్ ఆక్రమించుకున్న నగరములో కొప్పించుంటున్నాడు. కార్యక్రమం యొక్క సకలేగాక, షెన్ జ్యా గ్రామానికి తిరిగిరావలసిందిగా ఆహ్వానిస్తూ కూడా క్లీత్సే ఒక జాబు వ్రాశాడు. నగరంలో షెన్ అమితంగా డబ్బు ఖర్చుచేయాలిస్తువుంది. నగరవాస : జీవితమంటే షెన్ కి విసుగె తిపోయింది. స్వగ్రామపై గాలిం మళ్ళింది. అనేక రోజులపాటున షెన్ ఆ రాజకీయ కార్యక్రమాన్ని బాగా చదివి దాని బాగోగులపై దీర్ఘంగా ఆలోచించసాగాడు. భూస్వాములతో సహా అన్ని వర్గాలమధ్యనూ సమైక్యతను సాధించుటకై ఒక ఆధారాన్ని ఆ కార్యక్రమం కల్పిస్తువుందని గ్రహించాడు. ఉపాసువాళ్ళకూ దేశ ద్రోహులకూ వ్యతిరేకింగా ప్రజాతంత్ర ఐక్యసంఘటన ఏర్పాటుగావాలని ఆ కార్యక్రమం సూచిస్తున్నది. తా నీ విధంగా స్వగ్రామాన్ని విడిచిపెట్టటంలోనూ పరాయి నగరంలో పనికిమాలిన జీవితాన్ని జీవించుటలోను అర్థంలేదని గ్రహించాడు. తమతమ గ్రామాలకు తిరిగివెళ్ళిన భూస్వాములకు ఏవిధంగానూ హాని కలుగలేదని విన్నాడు. తెలివిమాలిన పని జేశానని నిశ్చయించుకున్నాడు. తన సామానులన్నీ సర్దుకున్నాడు. షెన్ జ్యా గ్రామానికి తిరిగి వచ్చాడు.

దాస్వే పార్టీ పాలసినీ చదువుతున్నాడు. షెన్ గ్రామానికి తిరిగి వచ్చాడని తెలియగానే అరణ్ణి చూసిరావటానికి దాస్వే వెళ్ళాడు. చైర్మన్ మావోయిక్కు ముఖ్యసూత్రాలను షెన్ కి వివరించాడు.

అదేరోజున మేయూ, వెచ్చని బాలు తెచ్చుకోవటానికి రస పిల్లవాణ్ణి అత్తవారి ఇంటివద్ద వదలి వెళ్ళటానికి బయలుదేరింది. పిల్లవానికి అప్పుడే తల్లిపాల అలవాటు తప్పింది. అందువలన తల్లి పెంజకం అవసరం లేకపోయింది. కేంద్రగ్రామంద్వారా పోతూపోతూ ఆమె దాస్వే

ఆఫీసువద్ద ఆగింది. దాస్వే షెన్ ను చూడటానికి వెళ్ళాడని చెప్పారు. విశ్రాంతి గదిలో కూర్చోని, అతనిదొరకు ఎదురు చూడసాగింది. ఇంతలోనే ఘటం చిట్టించుకుంటూ వచ్చాడు.

“ఏమిటి సంగతి?” అని నవ్వుతూ మేయి ప్రశ్నించింది—
“పనిలో ఏదైనా గందరగోళం జరిగిందా?” దాస్వే నిట్టూర్చాడు. చేతి సంచిని గోడకు తగిలించాడు. కాని జవాబు చెప్పలేదు. “షెన్ ను చూడటానికి వెళ్ళావుటగా” అన్నది మేయి “నీకు కోపము తెప్పించే మాటలే మైనా వాడు అన్నాడా?”

“షెన్ తిరిగివచ్చాడు. తన కుటుంబంలో ఎవరికీ చెరుపు ఒరుగ లేదన్న సంగతి చూచాడు. చాలా సంతోషించాడు. పితూరీ చేయటానికి అవకాశమేలేదు. చాలా సంతోషంగా వున్నాడు” అని దాస్వే జవాబు చెప్పాడు.

“అయితే నిన్ను బాధిస్తున్న విషయమేమిటి?” అని మేయి మరల ప్రశ్నించింది.

విచార సముద్రములో మునిగిపోయాడు దాస్వే. జవాబు చెప్పలేదు.

అతని కే విధమైన కష్టం కలిగిందో, ఏ విషయం అతణ్ణి బాధిస్తున్నదో, మేయి గ్రహించలేకపోయింది. వూహించలేకపోయింది. “అనేక సంవత్సరాలనుండి మనిదరం కలిసి పనిజేస్తున్నాం. నేను నీకు క్రొత్తదాన్ని కాదుగదా — నాతో చెప్పరాదా?” అన్నదామె. బ్రతిమాలి సాగింది.

దాస్వే ఆమెవంక జూచాడు. “నా పెళ్ళి విషయం” అని వెలిగ్రక్కాడు.

మేయి మృదువుగా, “నీవింకా యువకుడివి. నీకు “అర్థాంగి” దొరకదని భయపడుతున్నావా? ఇందులో బాధపడాల్సిందేమీ లేదు” అన్నది.

“అదిగాదు నన్ను బాధించేది. నా తెన్నటికి పెళ్ళికాకపోయినా ఫరవాలేదు.... మా నాయన విషయం చెబుతున్నా. ఆయనకి ఈ విష

యమేగాని మరేదీ పట్టలేదు. పాపం! ఆ పిల్ల చనిపోగానే మా నాయన మంచంపట్టాడు. సగం పిచ్చెక్కిపోయింది. ఇప్పుడు కొంచెము కోలు పుంటున్నాడు. కాని సన్నజూడగానే పెద్దపెట్టున ఏడుస్తున్నాడు.... అంటాడు గదా.... అంటాడుగదా...." దాస్వే తన మాటలను పూర్తి చేయలేకపోయాడు.

"ఏమంటాడు? సగంచెప్పి, మిగతాది మింగదోక!" అన్న దామె.

"అయ్యో! జీవితం కష్టమైనదంటాడు. మొట్టమొదట నిన్నిచ్చి పెళ్ళిచేయాలనుకున్నాడు. దానికి కావలసినవన్నీ పూర్తిజేశాననుకున్నాడు. విల్ చెట్లమాదిరి అవుతుందని ఎవరికి తెల్సు. పువ్వులు పూయుటయే గాని, కాయలు కాయపన్నసంగతి ఎవరికి తెల్సు? అటు తరువాత, హెవార్ విషయం. ఆమె మా యింటిని పెపోయిందనే చెప్పొచ్చు! కాని, ఆ దుర్బటన.... భయంకర దుర్బటన సంభవించింది. ఆ సంఘటననుగురించి ఎప్పుడూ కలవరిస్తూ వుంటాడు. ఆ విషయం ఆయన గుండెని తినేస్తూవుంది. కొన్ని సమయాలలో గావుకేకలు వేస్తాడు... ఎక్కువకాలం బ్రతుకుతాడని అనుకోను!" అన్నాడు దాస్వే.

మేయీ కొయ్యబారిపోయి చూస్తూవుంది. తన చేతులలో వున్న పిల్లాడు తన జుట్టును పీకుతున్నా ఆమెకు స్పృహలేదు. దాస్వేపట్ల మేయీ హృదయంలో అనిర్వచనీయమైన ఆప్యాయతవుంది. ఆ ఆప్యాయత హృదయంలో తరంగితమవుతూ వున్నది. హృదయంలో రేగిన ఆ తరంగాల ప్రభావానికి ఆమె, తన నోరువిప్పి మాటాడలేకపోయింది. దాస్వే, తన్ను ప్రన్నించాడన్నది ఆమెకు తెల్సు. కాని, ఆమెకు వినపడలేదనే చెప్పాలి.

ఆమె సిగిలింది. తల్లరపాటులో దిక్తురుపోతూ, "ఏమన్నావూ?... కొంటి ప్రభుత్వము త్వరలో ఎన్నికల ఏర్పాటు చేస్తుంది. నేను నీకు చెప్పదామని వచ్చా...."

గతసారి కలిసిననాటినుండి, వారేమేమి చేస్తున్నదీ, ఒకరికొకరు చెప్పుకోసాగారు. అటుతరువాత మేయీ తన గుడ్డలమూట విప్పింది. గుడ్డతో కుట్టిన చెప్పులను బయటకు తీసింది.

“నీ వలాగే పరుగెత్తుతున్నావన్నమాట. నీ చెప్పులవంక చూడు. వేళ్ళవద్ద గంగానమ్మ నోరంత కంత!—చాలా అసహ్యకరం!” అన్నది తీవ్రంగా, “నీ సెజ్మిటో నాకు తెలియదు.” వేసుకొని చూడు, సరిపోతాయోలేదో” అన్నదామె.

దాస్వే, ఆ కొత్త చెప్పులను వేసుకొన్నాడు. ఆమెపంక ఆప్యాయంగా చూశాడు. “చాలా అందంగా వున్నాయ్!.... సర్కి సరిపోయాయి. నామీద నీ కెంత....”

మేయీ కళ్ళు చెమర్చాయి. ఆమె హృదయం వ్యధ చెందింది. “అలా అనబోకు. అవంత గొప్పవికావు” అన్నది చులకనగా. “ఇప్పటినుంచి సీకేసికావల్సినా..కుటుంబిగానీ, బాగుచేసిపెట్టటంగాని, ఏది కావల్సివచ్చినా, నాతో చెప్పు. చేసిపెట్టటానికి తీరిక చేసుకుంటాను” అన్నది.

మేయీ తన పిల్లాడిని తీసుకొని, ఆ ప్రదేశాన్ని వీడిపోయేసరికి సంధ్యాసమయమయింది.

* * * *

“సరిహద్దుప్రాంత”మంతటా ఎన్నికలు జరుపబడ్డాయి! ఈ “సరిహద్దుప్రాంతంలో” అనేక రాష్ట్రాలున్నాయి. అనేక లక్షలమంది ప్రజలయ్యా ప్రాంతంలో నివసిస్తున్నారు. జపానువాళ్ళు నగరాలను, వ్యాపార కేంద్రాలైన కొన్ని పట్టణాలను ఆక్రమించుకొన్నారు. వాళ్ళు పగటిపూట ప్రధాన రవాణా మార్గాలను కంట్రోలుచేస్తూ వుండేవారు. రాత్రిపూట బయటికి రావటానికి భయపడేవారు. జపానువాళ్ళు చేతులక్రింద పనిచేసే తుచ్చుల సైన్యాల చేతులలో కొన్ని గ్రామాలున్నాయి. దేశంలోని అత్యధిక సంఖ్యక ప్రజలు, జపానువాళ్ళ దాడులకు, వేటలకు నిరంతరం గురియవుతున్నప్పటికీనీ, క్రమేణా బలవత్తర ప్రతిఘటనోద్యమాన్ని

నిర్మించుకోసాగారు. కమ్యూనిస్టుల నాయకత్వంక్రింద, ప్రజాతంత్ర ప్రభుత్వానికి పునాదులు వేసుకోసాగారు.

ప్రతి వ్యక్తి, ప్రతి వంశంవారు ఎన్నికలలో పాల్గొన్నారు. షెన్ లాంటి భూస్వాములనుకూడా. వోటుచేయ తమకు యిష్టమైనవాళ్ళను ఎన్నుకొన్నారు. అన్ని స్థాయిలకు సంబంధించిన ప్రభుత్వశాఖలోనూ ప్రభుత్వ సంచాలక అధికారులను ఎన్నుకోబడ్డారు. అంటే గ్రామం లగాయతు జిల్లా వరకూగల, కౌంటీవరకుగల, సరిహద్దు ప్రాంతంలోని ఉన్నతాధికారుల వరకూ అందరినీ ప్రజలే ఎన్నుకొన్నారు. ఎట్టి ఆటంకాలూ లేవు. ఉన్న ఆటంకమల్లా. ప్రభుత్వ పాలకవర్గంలో కమ్యూనిస్టులు మూడవవంతు కన్న మించరాదన్నదే.

బ్లాక్లెస్ కౌంటీ ప్రభుత్వ సభ్యుడుగా ఎన్నుకోబడ్డాడు. మేయి జిల్లామహిళాసంఘానికి అధ్యక్షురాలుగా ఎన్నుకోబడింది. యింతవరకూ గెరిల్లా సంఘంగా వుంటూ వచ్చిన సంఘం పూర్తిగా సైన్యంలో పని చేయాలని నిర్ణయించబడింది. ఆ జిల్లా ప్రజాసైన్యానికి నాయకుడుగా దాస్వే ఎన్నుకోబడ్డాడు. జిల్లాలోని వండరాది ప్రాంతాలతో ఈ జిల్లా ప్రజా సైన్యం ఏర్పరచబడింది. దీని సభ్యులు మామూలుగా భూములు దున్నుకొంటూ వుంటారు. అంటే, వ్యవసాయపు పనులను మామూలుగా చేసుకొంటూనేవుంటూ, తుపాకులను మాత్రం తమ దగ్గరలో వుంచుకొంటూ వుంటారు. సమయం వచ్చినప్పుడు సైనికులుగా తయారవుతారు.

దాస్వే యిప్పుడు జిల్లాప్రజాసైన్యానికి నాయకుడు. కాబట్టి, అతనికి బాధ్యతలు పూర్వంకన్నా విస్తారమయ్యాయి. అంజువలన అతనికి యింతకముందుకన్నా తీరికలేకుండా వుంది. 141 వసంత రుతువులో అతనికొక సమస్య ఎదురయింది. గెరిల్లాగా తాను గడిపిన జీవితంలో అతనికి యిలాంటి సమస్య ఎప్పుడూ ఎదురుకాలేదు. అతని జిల్లాలో, బాయాంగ్ సరస్సుకూడా యిమిడివుంది. దానికి అవతలివొడ్డున "లేక్ హార్బర్" అనే రేవువుంది. జపానువాళ్లు ఈ మధ్యప్రాంతములో తిరుగుటకు సీమ్-బోటును వుయోగిస్తున్నారు. వాళ్ళ ఆధీనంలో యీ రేవుకు దగ్గరలోవున్న ఊరులు వున్నాయి. వాళ్ళ కంటపడిన ప్రతి బెస్తవాని

బోటునూ గుంజుకొనేవారు. రైతులు తమ బోటులలో రెలు వగైరాలను. లేక తినుబండారాలను తీసుకొనివస్తూవుంటే వాటిని జపానువాళ్ళు పట్టుకునేవారు. పట్టల స్వంత బాతులను లూటీచేసేవారు. అందువలన సరస్సుమీద వ్యాపారమంతా ఆగిపోయింది.

ఈ స్టీమ్-బోట్లకుని యెలా పట్టాలాయని, చర్చించుటకై ప్రజా సెనికులు, గ్రామీణుల సమావేశానికి పిలుపిచ్చాడు దాస్వే. దాస్వే సోదరుడయిన రియూకి పదహారేళ్ళు వచ్చాయి. అతడు ప్రజా సైన్యంలో ఇప్పుడు సభ్యుడు. పొగబోట్లను ఎదిరించటానికి ఎప్పుడు సమయం దొరుకుతుందాయని తహతహలాడుతున్నాడు.

అతడుకూడా సమావేశానికి హాజరయ్యాడు. అతడి సమస్యను వినగానే అతనికొక ఆలోచన తటాలున తట్టింది. “అన్నయీ! నా కోమంచి ప్లాను తట్టింది!” అని అరిచాడు.

“మనం యిప్పుడిక్కడ మీటింగు జరుపుకుంటున్నాం—” “నీ అన్నయి వ్యాపారమేమిటి?” అన్నాడు దాస్వే కఠినంగా. ఆందరూ నవ్వాడు.

రియూ దిగ్గ్రమింగాడు. కాని పట్టువల వీడలేదు. “సరేలే! నిన్ను అన్నయని పిలువకూడదంటే పిలవనే పిలవను ఏమంటానంటే— మిష్టర్ చైర్మన్! నాదొక సలహా—”

“మంచిది. అదేమిటో చెప్పు వింటాము. కాని ఇది తీవ్రమైన వ్యవహారమని గుర్తుంచుకో. మూర్ఖుడులాగున వ్యవహరించకూడదు” అన్నాడు దాస్వే.

“నిజంగానే మూర్ఖంగాదిది!” అని కోపంగా రియూ చెప్పాడు. “నా అభిప్రాయమేమంటే—మన తుపాకులు జోడుగుళ్ళ బారులుగాదు. ఒక్కగుండు బారుతుపాకులు మనవి. అందువలన మనం పొగబోట్లమీద నున్న జపానువాళ్ళను ఒక్కదెబ్బతో చంపలేకపోతే చిక్కులో పడిపోతాం. అందువలన మనం వాళ్ళకు దగరగాపోయి, షాట్ గన్ లో వాళ్ళను పేల్చేద్దాం. దానితో తొత్తుకొడుకుల పనవుతుంది. అదే నా అభిప్రాయం” అన్నాడు రియూ.

“ఈ అభిప్రాయం చాలా బాగున్నట్టే వుంది” అని ప్రజ్ఞాసైనికుడొకడు బలపరచాడు.

జోష్ అనే బెస్తమనిషి “మనం కొన్ని డజన్ షాట్ గన్లను తీసుకుపోయి అందరం ఒక్కసారిగా కాల్చితే జపానువాళ్ళ నందరినీ తుదముట్టించవచ్చు” అని బలపరచాడు.

“నా కర్తంగావటంలేదు” వంచనగా అన్నాడు బెదురుగొడుగు. “మన వన్నీ తుప్పుపట్టిన పాత షాట్ గన్లు. తరచుగా గురితప్పుతూ వుంటాయి—”

దాన్నే ఒక్కనిమిషం ఆలోచించాడు. “ఆ అభిప్రాయం అంత చెడ్డదిగాదు! ఒక్కమారు ఆ విధంగా చేసిచూద్దాం. అయితే షాట్ గన్లకు తోడుగా తుపాకులను పిస్తోళ్ళనుకూడా వుపయోగిద్దాం” అన్నాడు.

ముప్పడి ఏ విధంగా జరుపవలసింది వివరాలను చర్చించారు. ప్లాను పూర్తిజేసిన తర్వాత సమావేశాన్ని వాయిదా వేశారు.

లేక్ హార్బరునకు పొగబోటు తిరిగిపోతూవున్న సమయంలో ఆ సాయంత్రమే ముట్టడిని సాగించాలని నిర్ణయించుకొన్నారు. సైనికులు యిరవై చిన్న పడవలలో బయలుదేరారు. సాధారణంగా ఆ చిన్న పడవలు అడవి చాతులను వేటాడటానికి వుపయోగిస్తూవుంటారు. ఆ చిన్న పడవలు, ఒక్కొక్కటి వరుసగా బయలుదేరాయి. నీళ్ళను చీల్చుకుంటూ పోసాగాయి; తెడన్నీ ఏకంగా పనిచేయసాగాయి. ఆ చిన్న పడవలు ఆ విధంగా నీళ్ళమీద పోతూవుంటే ఎగురుతూవున్న దేగ రెక్కలు కొట్టుకొంటూవున్నట్లు అనిపించింది. తీరానికి దగ్గరలో లోతు తక్కువ ప్రదేశేముంది. ఆ ప్రదేశంలో మనిషి ఎత్తున రెల్లుదుబ్బులు పెరిగాయి. ఆ దుబ్బులకి కట్టించారు యీ పడవలన్నీంటినీ. అయితే ఆ రెల్లుదుబ్బులు వాటంతటవి పడి పెరిగినవి కావు. ఆ వెదురుజాతి రెల్లుతో చాపలూ, బుట్టలూ అల్లుకోటానిక, రైతులే వాటిని అక్కడ నాటి పెంచారు. సరస్సు రోనీ లోతు తక్కువ ప్రదేశాలలో చాలావరకు ఆక్రమించుకున్నాయి. వీటి మధ్య మధ్య కాలువలాగున నీటిపాయలు వున్నాయి. అంటే ఒక రెల్లుదుబ్బులు వరుసకి, మరియొకదానికి మధ్య బోటు పోవుటకు వీలుగా

నీళ్ళుగల ఖళీప్రదేశం వుందన్నమాట! ఈ కాలువలలో బోటను దాస్తే సరస్సులో వున్నవాళ్ళకు, యీ బోటు కనపడవు. ఎందువలనంటే, లోతు తక్కువ ప్రదేశం లేక సరస్సులోని మెరకప్రదేశాలు ఒకే వరుసలో లేవు. అడ్డదిడ్డంగా వున్నాయి. వాటిమీద రెల్లు పెంచబడతూ వుంది. ఒక మెరకకు మరొక మెరకకు మధ్య నీటికొల్వ వుందని చెప్పాముకదా ప్రతి బోటులోనూ రెండు షాట్ గన్లను వుంచారు మందుతో దిట్టంగా దట్టించి సిద్ధంగావుంచారు. ఈ ఆయుధాలు ప్రాచీనకాలపు వేటతుపాకీ లన్నమాట! వీటికి 'ట్రీగర్' అంటూ ఒకటివుండదు. పేల్చాలంటే మందు త్రాటికి నిప్పంటించి, దాని సహాయంతో పేల్చాల్సిందేతప్ప మరియొక మార్గంలేదు. ఆ దేవిధంగా చేయుటకై, సైనికులు సిద్ధంగావున్నారు.

నిశ్శబ్దం అంతటా ఆవరించింది. చడి చప్పుడూలేదు!

సూర్యాస్తమయ మవుతూండగా, పడమటి దిక్కునుండి వస్తూ వున్న పొగబోటు యీలలు వినవచ్చాయి.

"వస్తోంది సిద్ధకండి" అన్నాడు దాస్వే.

వాయూరంగా జపానువాళ్ళ పొగబోటు కనుచూపుమేరలోనికి వచ్చింది. ఇంకా దగ్గరకు వచ్చింది. ప్రజాసైనికులు పొగబోటు పెభాగ ముపై తమ షాట్ గన్లను బారుచేశారు. పొగబోటు నడకను అనుసరించి తమ షాట్ గన్లను నడిపారు. ఒక వందగజాలు....య్యై గజాలు.... యిరవై గజాలు....ఆ! ఇప్పుడు సరిగ్గా సూటిగా యెదురుగా వచ్చేసింది.

"కాల్చండి!" అని అరిచాడు దాస్వే.

ఉరుములాగున ఒక్కమ్మడిగా నలచై షాట్ గన్స్ గర్జించాయి. నల్లనిపొగ మేఘం ఆ ప్రదేశాన్నంతటినీ కప్పేసింది. కాని యింజను మోత యింకా వినపడతూవుంది.

"చాలా వింతగావుంది! నా కంకావటంలేదు. జపానువాళ్ళు బావకపోయినట్లయితే, తుపాకులు పేల్చారే! లేకపోతే, పారిపోరే!" అన్నాడు రియూ.

"అరవబోకు! చూస్తూవుండు!" అని బుసకొట్టాడు దాస్వే.

పొగ తగుతూవుంది. ఆ పొగబోటు గిరిగింతాలు కొట్టా వుండటాన్ని గమనించాడు. అదింకా వాళ్ళ కెదురుగానేవుంది. కాని ఒక్క జపానువాడే నా వాళ్ళకు అగుపించలేదు.

“వీం జరుగుతూవుందో చూసివస్తాను!” పల్లెకారియైన జోవ్ అన్నాడు.

బెలులో చాకును దోపుకున్నాడు. సరస్సులోనికి తలక్రిందులుగా దుమికాడు. నీటిలో మునిగి బోటువైపుగా యీదుకొంటూ పోయాడు. అప్పుడే, ఆ బోటు గిరిగింతాలు కొట్టటం మానింది. లేక హాల్బరు రేవు వైపుగా ప్రయాణం సాగింది. మన పడవల దండు దాని వెంటపడారు. ప్రజాసైనికులు కాల్చటానికే తుపాకులు బాదుచేశారు. కాని అదే సమయంలో బెస్తమనిపైన జోవ్ పొగబోటుప్రక్కగా స్కెళ్ళలోనుండి తలపైకి పెటాడు. అందువలన తుపాకులు కాల్చకుండా వూరుకోవాల్సి వచ్చింది. జోవ్ పడవ అంచులను పట్టుకొని నలుమూలలా కలయజూశాడు. అతనికి పడవ వెనుకభాగంలో ఒక జపానువాడు అగుపడాడు. వాడు పొగబోటును సమీపిస్తూవున్న ప్రజాసైనికులపై కాల్చటానికి గురిచూస్తున్నాడు.

జోవ్ స్కెళ్ళలోనుండి పైకెక్కి పిల్లలాగున జపానువాడిమీద చూకి వాడి వెన్నులో తన బాకును దిగేశాడు. మళ్ళీ ఒక్కపోటు—, దెబ్బతో జపానువాడు నిరీవుడై జోవ్ కాళ్ళముందు దొర్లాడు.

జోవ్ డజనుమందికిపైగా చచ్చిపడివున్న జపానువాళ్ళ శవాల్ని మీదుగా దాటివెళ్ళాడు. షాట్ గన్స్ దెబ్బలను జపానువాళ్ళ శరీరాలతో పెద్ద పెద్ద ముక్కలు ఎగిరి అవతలపడివున్నాయి. జోవ్ యింజన్ వద్దకు పోయాడు. ఇంజను మరలను తెగకోశాడు. లాగాడు. కాని ఏమీ లాభం లేకపోయింది. చిన్నచోట్లలో విసుగూ విలమంలేకుండా, శక్తినంతా వినియోగించి తెడేస్తూవస్తున్న ప్రజాసైనికులవంక తిరిగి జోవ్ అరచాడు. “వేగంగా రండి! ఇది నాకు స్వాధీనంకావటంలేదు. చెయిజారిపోనీయబోకండి!”

శక్తినంతా వినియోగించి పడవలను పరుగెత్తించసాగారు ప్రజా

సెనికులు. కాని వారికి పొగవోటుకూ మధ్యదూరం క్రమేణ పెరుగ
సాగింది. నురలతో పిచ్చిగా పెనగులాడసాగాడు జోవ్. లాభంలేక
పోయింది. దోటు పెభాగంలో నిబడ్డాడు. ఆ పల్చని గాలిద్వారాబ్లోను
తన సమీపానికి లాగుతానన్న గా తన చేతులు వూపసాగాడు.

“వేగంగా! వేగంగా రండి! దీనెమ్మ!....వరిగెత్తించడోయ్” అని
మొరిగాడు.

వూగుతూ పోయిపోయి, ఆ పొగవోటు రెల్లడుబ్బుల్లోకిపోయింది
ప్రజాసెనికులు అక్కడకు చేరుకొనేసరికి అది యింకా నడుస్తూనేవుంది.
ప్రజాసెనికులు బోటుసెకెక్కారు. ఇంజనును అపివేశారు.

బోటు పెభాగం రక్తంతో తడిసిపోయింది. జారుతూవుంది! చని
పోయిన జపానువాళ్ళ గాయాలనుండి రక్తం తెగ కారతూవుంది. ప్రజా
సెనికులు తుపాకులను ప్రోగుచేసుకున్నారు!

మందుగుండు సామాగ్రినంతా పోగుజేసుకున్నారు. శవాలను
సరస్సులోనికి రోసిపారేశారు. రియూ అమిత ఆశ్చర్యంవా పొగవోటు
వంక చూడసాగాడు.

“దీన్ని కొంపకు తీసుకొనిపోయే దెలా?” అసడిగాడు.

తెరచాప కాన్వాస్ గుడ్డను యినుకచట్రంపై బిగించారు. పడవ పై
భాగంనూత్రం కొయ్యతో చేయబడింది!

ఇలాంటి పడవలను తయారుచేసేటప్పుడు ముందుగా విడిధాగాలు
తయారుచేస్తారనీ, వాటి నన్నింటినీ తర్వాత ఒకచోటజేర్చి కూర్చుతారని
దాస్వే ఎక్కడో విన్నాడు. అది జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇటూ అటూ
చూశాడు. రెండు శ్రావణాలు కనిపడ్డాయి! చట్రంమేకులు విప్పదీయ
సాగారు. ఒక్కొక్కముక్కనే వూడదీశారు. పడవల్లో వేసుకొన్నారు.
పడవను విప్పదీయటం పూర్తిఅయింది. ప్రజాసెనికులు యింటికి బయలు
దేరిపోయారు!

“వొడ్డుకు దగ్గరగా పడవలను నడపండి! మనవాళ్ళందరినీ చూడ
వియ్యండి” అని అన్నాడు దాస్వే.

దాస్వేబోటు ముందు నడుస్తూవుంది. దానివెనుక “వి” అకారంలో

తతిమ్మా పడవలు నడుస్తున్నాయి. తాము పొందిన విజయంతో ప్రజా సైనికులలో ఉత్సాహం పొంగిపొరలింది. నీటిమీద పడవలను పడుగెత్తించ సాగారు. సరస్సు ఒడ్డునవున్న గ్రామాలలోనికి రైతాంగప్రజలు, పల్లె కారులు వాడున గుమిగూడారు. తెల్లటి పొడుగటిగడ్డంగల పెద్దమనిషి పొకడు విజయోత్సాహంతో వస్తూన్న పడవలవంక సగర్వంగా చూపించాడు. (ఈ పెద్దమనిషి యిటీవలనే వెలుగుపొందిన కులీనులతో ఒకడు. ఇక్కడ వెలుగుపొందటానికి అర్థమేమంటే ఈ కులీనవరానికి జెందిన పెద్దలు తమ గ్రామాలలోని బీదలను పీడిస్తూ వుండేవారు. సమయం వచ్చి నప్పుడు దేశానికి శత్రువులైన వారితో జేరిపోయేవారు. చైనా కమ్యూనిస్టుపార్టీ యిలాంటి వారందరికీ చేకబడిన నూరిపోసింది. జానోదయం కలిగించింది. బుద్ధికిలిగినవారు దేశానికి ద్రోహంచేయటం మానివేశారు. ఐక్య ప్రజాతంత్ర సంఘటనలోజేరి పనిచేయసాగారు. ఇంతవరకూ తమ రైతులపట్ల కఠినంగా ప్రవర్తించుతూ వచ్చిన పీరు కారుణ్యాన్ని చూపించసాగారు. ఇలాంటివారందరినీ “వెలుగుపొందిన కులీనులని” చైనాలో పిలుస్తారు.)

“ఆహా! — యెంత అందమైన దృశ్యం! — దేగయికలా గున్నది!”

రైతాంగ ప్రజలను ఈమాట ఆకరించింది. వారు చిరునవ్వును తొలకరించారు. తలలువూపారు. “ఆవు నది దేగయికపటాలం!”

అనాటినుండి జిల్లా ప్రజాసైన్యానికి దేగయికపటాలమని పేరు వచ్చింది.

జిల్లా మహిళాసంఘంలో షేరియాతోపాటు పనిచేస్తూవున్న యువతి పేరు “నియూర్”. వీరిద్దరికీ మంచి స్నేహమేర్పడింది. దేగయిక పటాలం మరల శత్రువుల పొగబోటులలో మరియొకదానిని ముట్టడించటానికి ఆయత్తమవుతూవుందన్న విషయం ఈ యువతులిద్దరికీ తెలి

సింది. అందువలన తాముకూడా పటాలం వెంట పోవాల్సి ఉబలాటపడ సాగారు.

ఈ విషయాన్ని వారు దాస్వేతో ముచ్చటించారు. దాస్వే నవ్వాడు. “ఇది దేవుని ఊరేగింపులో పాల్గొనటంగాదు. ఇది యుద్ధం. మీరింటి వద్దనే వుండటం మంచిది అన్నాడు.

దాస్వే ఈవిధంగా మాట్లాడుటవలన వారికి నిరుత్సాహం కలిగింది. కాని, వారు తమ పట్టుదలను వీడలేదు. రహస్యంగా పోవుటకు నిశ్చయించుకొన్నారు. “నీటి బాధంకాయలు పోగుచేయటానికి పోతున్నామని చెప్పి, మన బోటులో వాళ్ళను అనుసరించాం” అన్నది మేయీ. “అప్పుడు మనం విషయాన్నంతా చూడవచ్చు.”

ఆ మధ్యాహ్నం దేగయికపటాలం బయలుదేరింది. జపానువాస్తవం పొగబోటులో వస్తారని తెలిసింది. ఒక్కొక్క పొగబోటుమీద పదిమందికి తక్కువ నుండటాని తెలిసింది. సరస్సులోని ఒక భాగంలో రెండు వొలలోనూ రెల్లుదుబ్బులు పెరిగివున్నాయి. ఆ దుబ్బులలో దాక్కొని జపానువాళ్ళ పొగబోటు అక్కడికిరాగానే దానిపైబడి హత మార్చాలని పాను వేసుకొన్నారు. అందుకని రెండు ముఠాలుగా ప్రజా సైనికులు చీలిపోయారు. దాస్వే నాయకత్వాన ఒక ముఠా దక్షిణపు వొడ్డునున్న రెల్లుదుబ్బులో దాక్కొంది. జోవ్ నాయకత్వాన రెండవ ముఠా వీరికి అయిమూలగా సూటిగావున్న రెల్లుదుబ్బుల్లో దాక్కొంది. మొదటి పొగబోటుమీద గుళ్ళవర్షాన్ని దాస్వే కురిపించాలనీ, రెండవ దానిమీద జోవ్ ముఠా కురిపించాలనీ నిశ్చయించుకొన్నారు. ఈ మారు ప్రజా సైనికులందరూ మంచి మంచి షాట్ గన్నులను తీసకొన్నారు. వాటిలో మందు దట్టించి, సిద్ధంగా వున్నారు. ఆ తుపాకులు చాలా అడుగుల పొడవున్నాయి. అందువలన వాటిని కాలేటప్పుడు వాటికి నపోరు వుండాలి. కాని, అవి ప్రేలితేమాత్రం వాటిడెబ్బకు శత్రువులు తట్టుకోవటం చాలా కష్టం.

మృదువైన వేసంగివాయువు అతిసున్నితంగావున్న ఆ రెల్లుపోచలను కదలిస్తూవుంది. ఆ గలికి రెల్లుమొక్కలు వాసనలు వెదజల్లుతూ

వున్నాయి. తూర్పుదిక్కుగా తామరపువ్వులు అడవిలాగున పెరిగి వున్నాయి. సూర్యరశ్మిని ఆహ్వానిస్తూవున్నాయి. పూగుతూ, నాట్యమాడుతూవున్నాయి. ఆ తామరపువ్వులకు దగ్గరగా, ఉత్తరపు ఒడ్డువెంట ఒక చిన్న పడవలో యిద్దరు యువకులు మెల్లగా వస్తున్నారు. వారు మేయీ నియూసులు లాగున్నారు.

“ఆ మూగపిల్లల్ని రావద్దన్నా భలేబాగుంది?” అని పొగలు గ్రక్కాడు దాస్వే. దాస్వే తన పడవను వారిదిక్కుగా చురుకుగా పోనిచ్చాడు. కాని వాళ్ళు తామరవనంలో మునిగిపోయారు. గుట్టుచప్పుడు కాకుండా దాక్కొన్నారు. దాస్వే ఎంతవెతకినా వాళ్ళను కనిపెట్టలేక పోయాడు.

“అదాఖ ఇక్కడకు రావటంలో అర్థమేమిటి? ప్రతి విషయాన్ని తలకిందులు జేసేసారు! మీరు వెంటనే ఈ ప్రదేశాన్ని విడిచి వెళ్ళక పోతే, తుపాకులు పేల్చుతాం! జాగ్రత్త!” అని బెదిరింపుగా గర్జించాడు.

నియూర్ తన తలను పెకిపెట్టింది. “నీటి వాదంకాయలు పోగు జేస్తున్నాం! దీనితో మీకు సంబంధమేమిటి? మీకు నష్టమేమివచ్చింది? కష్టమేమి కలిగింది?” అన్నది నియూర్.

దాస్వే ఆమెను బెదిరింపుగా తనప్రేలిని ఆమెపంక జూపాడు. “గందరగోళదయ్యమా? ఏమిటీ ఆట? మీరిద్దరూ యిప్పుడే యిక్కడి నుండి పో! పోతే, యింటికి వెళ్ళిన తర్వాత మీ యిద్దరికీ వేడివేడివి ఉగిలిస్తాం! జాగ్రత్త!”

“సరేలే! మేం పోతున్నాం, మేము పోతాం! సరేనా?” అని నియూర్ త్వరగా అదృశ్యమయింది.

ఏమి జరుగుతూవుందో చూడటానికని మరికొంతమంది పడవలలో సరుగెత్తుకొచ్చారు.

“ఏంకావాలిక్కడ?” అని వాళ్ళనుజూచి దాస్వే మొగం వాచేటట్లు అన్నాడు. “పోండి! మీ మీ స్థానాలలో దాక్కొండి!” అని ఆజ్ఞాపించాడు.

రియూ అల్లరిగా యికిలించాడు. “కమాండరుగారికి మనవిచేసు

కొంటున్నాం—సూర్యుడింకా నడినెత్తిమీద వున్నాడు. యింకా సమయముంది. కాస్త యీదులాడుతాము? ఏమంటారు? అని మనవిచేశాడు.

“ఇక్కడ యుద్ధం చేయటానికొచ్చావా? అడుకోటానికొచ్చావా?” అన్నాడు ముఖం చిటిస్తూ దాస్వే.

“ఒక గంటక్రితమే జపానువాళ్ళ పడవలు యిలా పోయాయట! వాళ్ళు తిరిగి వచ్చేటప్పటికి కొంతకాలం పడుతుంది. గాలి బాగా వేడిగా వుంది. ఒక్కమారు అలా యీదిపస్తారు. పోయి రానివ్వరాదూ?” అని నవ్వుతూ అన్నాడు జోవ్.

దాస్వే ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు. కిమ్మసకుండా వూరుకొన్నాడు. మౌనం అరాంగీకారంగా భావించి, రియూ నీళ్ళలోనికి ఒక్కదూకు దూకాడు. తీతిమ్మావ్లా కూడా నడుమువరకూ గుడ్డలు విప్పేసి అతణ్ణి అనుసరించారు. తనకుకూడా అలాచేయటం చాలా యిష్టమే అయినప్పటికీ దాస్వే వాళ్ళతో కలియలేదు. పడవమీదే వుండిపోయాడు. ఒక పెద్ద తామరాకును త్రుంచాడు. పడమటిదిక్కుగా తిరిగి జపానువాళ్ళ పడవలు వస్తున్నాయేమో కనిపెడుతూ, తామరాకుతో విసురుకోసాగాడు.

రియూ నీళ్ళలో ఈడుతూ ముఖంమీద పడిన నీళ్ళను చేతితో తుడుచుకున్నాడు. “పోటీలుపడదాం పట్టండి! ఎవరు వేగంగా ఈడుతారో చూద్దాం.” అని నవలుజేశాడు. నీళ్ళను చేతులతోనూ కాళ్ళతోనూ తపతపా కొడుతూ వేగంగా నీళ్ళలో ఈడసాగాడు.

కొంతమంది బారీతసాగించారు. కొంతమంది ప్రక్కయీత సాగించారు. ఒక్కపల్చని పల్చెకారి జోవ్ అందరికన్న వెనుక ప్రారంభించాడు. కాని రొమ్ముతో యీదుతూ కపలాగున దాట్లెస్తూ అందరినీ దాటి పోయాడు. రియూనికూడా దాటిపోసాగాడు. ప్రేక్షకులంతా కేరింతలు కొట్టసాగారు. చప్పట్లు కొట్టారు. దాస్వే తామరవనంలోకి చూడటం తట్టకండి. రెండు తలలు పెక్కి కనిపించాయ్—మళ్ళీ వాళ్ళ మేయినియూర్లే! యీత పోటీని చూస్తున్నారు.

“మీరింకా పోలేదా!” అని అరచాడు. త్వరలో జపానువాళ్ళిక్కడికి వచ్చేస్తారు. ఇక్కడుండటం చాలా ప్రమాదం పోండి! వెనక్కు

తిరిగిపోండి!" అని గర్జించాడు. మేయీ నవ్వుతూ వచ్చుకొంది. వాళ్ళిద్దరూ పడవను నకుపుకొంటూ పోయారు.

ఐదు మించిపోతూవుందని దాస్వేభావిచాడు. ఈదుతున్నవాళ్ళందరినీ వెనక్కి పిలిచాడు.

మరల : డవలన్నీ రెలుతుప్పలవెనుక అదృశ్యమయ్యాయి. నీటి పెభాగం మరల మృదువుగా, నిశ్శబ్దంగా తయారయింది. పచ్చని తల గలిగిన రెండు బాతులు సరస్సులో మృదువుగా తేలియాడుతున్నాయి. అవి తమ మెడలను ముందుకు వంచినాయి. రెక్కలు టపటపలాడిస్తూ ఒక చుట్టుచుట్టి ముక్కులు పైకెత్తినాయి. కుచ్చులుగల వాటి తలలు సూర్య రశ్మిలో బంగారంలాగున మెరుస్తున్నాయి. దాక్కొన్న మనుష్యులను తినుతున్నాయన్నట్లు ధ్వనిచేస్తూ చక్రాలుకొట్టి పడమటిదిక్కుగా ఎగిరిపోయాయి.

* * * *

కాలం గడవటం కష్టంగావుంది. ఎంతసేపుజూసినా, జపానువాళ్ళ పొగబోల్లో జాడేలేదు! గాలి మారింది. ఆకారాన్ని సగం కప్పేస్తూ, మేఘాలు ఆవరించాయి. తమ మందుగుండుసామాగ్రి తడిసిపోతుండేమోనని ప్రజాసైనికులు భయపడసాగారు. వర్షంపడితే మందుసామాగ్రి తడిసిపోతుంది.

షాట్ గన్లను ప్రేల్చడం సాధ్యంగాదు. పొగబోల్లు యికరావేమోనని కొంతమంది అనుకున్నారు. యింటికిపోతే దాగుంటుందనుకున్నారు. కాని దాస్వే వేచియుంచామని పట్టబట్టాడు.

చిట్టచివరకు పొగబోటు యింజనీర్ మోత వినవచ్చింది. "త్వర పడండి! సిద్ధంకండి!" అని అరచాడు దాస్వే. తనకు అయిమూలగా సూటిగావున్నవాళ్ళకు సైగచేశాడు.

షాట్ గన్ల పూజులను వెలిగించుటకు వుపయోగించే పులలను వెలిగించ యత్నించారుగాని, గాలి జోరుగావీస్తూవుంది. పులలను ఆర్పే

సింది. హడావిడిలో సెనికులంతా ఒకచోటజేరి గాలి రాకుండా అడ్డంగా విలబడ్డారు, ఎలాగైతేనేం పుల్లలను వెలగించారు.

పొగబోయే ధ్వని ఎక్కువయింది. పొగబోయి కనిపించాయి. క్రమముగా అవి ప్రజాసెనికులు దాక్కున్న ప్రదేశానికి చాలా దగ్గరగా వచ్చాయి.

గాలి బోరుగా వీస్తూ ఉంది! వర్షపుచినుకులు పడసాగాయి. ప్రజా సెనికులు చొక్కాలు విప్పేశారు. పుల్లలమంటపై కప్పారు! ప్యాజులను, తుపాకుల కంతలను కప్పారు! పలులులాంటి పసుపుపచ్చ పొగబోయి కంటికి బాగా కనిపించసాగాయి.

తెరచాపలచాటున వరంనుండి తలదాచుకుంటూవున్న జపానువాళ్ళు కనబడుతున్నారు! మొదటి పొగబోయిని సామానులువున్న పడవ వస్తూవుంది! పొగబోయి తెరచాపతాళ్ళపై కూర్చొని తెలిస్కోపుద్వారా చూస్తూవున్న జపానువాడొకడు అగుపించాడు!

ఇప్పుడు మొదటి పొగబోయి దాస్వేఅనుచరులకు సూటిగా ఎదురుగా వచ్చింది. రెండవది జోవ్ గ్రూపుకు ఎదురుగా వచ్చింది. తెరచాపతాళ్ళపై కూర్చున్న జపానువాడు క్రిందికి ఒడ్డు వెపుగా చూశాడు. దాస్వే తుపాకి ముక్కులోకి చూశాడు.

వాడికి గుండెలు జారినాయి. కర్రమిది కోతిలాగున తెరచాప తాళ్ళను కరచుకున్నాడు. అరవటానికి అవకాశంలేకుండానే వాడి గుండె లోకి గురిచూసి కొట్టాడు దాస్వే. ఆ దెబ్బతో ఆ జపానువాడు తల క్రిందుగా కాళ్ళు ఆకాశంవంక జూపుతూ వెనక్కు విరుచుకుపడ్డాడు. పొగ బోయిపై భాగాన గుభీలునపడ్డాడు.

ఆ రెండు తీరాలనుండి, అ షాట్ గన్ దళాలు రెండూ చెవులు చిల్లులు పెడేటట్లు ధ్వనిచేస్తూ తుపాకులను ప్రేల్చాయి. సీళ్ళపై నావరించిన దట్టమైన ఆ పొగ యేఘాలలో ఒక్కవస్తువైనా కానరావటంలేదు. దక్షిణపువ్వుకు కొట్టుకొని రెండవ పొగబోయి బ్రద్దైన ధ్వని మాత్రం వినవచ్చింది.

దాని యింజను నిశ్శబ్దాన్ని చేపట్టింది! మొదటిబోయి యింకా పరు

గెతుతూవుంది! దాస్వే. అతని అనుచరులూ దాక్కొనియున్న దక్షిణ తీరానికి దగిరలోనున్న రెల్లుదుబ్బుల్లోనుండి తుపాకిగుళ్ళవర్షాన్ని మొదటి పొగబోటు ఎదుర్కోవాల్సివచ్చింది!

కొన్ని చిన్నపడవలకు దెబ్బలుతగిలి ముణిగిపోసాగాయి. వాటిలో నున్న ప్రజాసైనికులు షాట్ గిస్టను అక్కడే వదలిపేసి లోతు తుక్కువ నీళ్ళలోనికి దుమికారు! తమ తలలకు పెయ్ట్ గా తుపాకులను పట్టుకొని రెల్లుదుబ్బుల్లోనికి నడిచిపచ్చారు. ఉత్తరతీరానికి దగిరలోనున్న జోవ్, అతని సహచరులు దూరంగా కాలవలలోనికి తమ పడవలను పట్టించారు.

గాలి పొగ మేఘాలను ఎగురగొట్టింది. రణగొణధ్వని చేస్తూవున్న ఉరుమే మేఘాలను చెదరగొట్టింది. కాళాన్ని నిర్మలంగావించింది. దాస్వే మనుష్యులు వదలిపెట్టిన పడవలపై చావగా మిగిలిన జపానువార్ల మెషిన్ గన్ గుళ్ళవర్షాన్ని కురిపిస్తూ పురోగమించసాగాడు! జపానువార్ల స్పృహ అలాంటి పొడుగటి షాట్ గన్ ను చూసి ఎరుగరు. హతావిడిగా సాగుతూ వాటిని తమ పొగబోటులోనికి జేర్చుకొన్నారు.

ఉత్తరతీరంలో తామరాకులలో దాక్కొని చూస్తూవున్న ఆ యిద్దరు యువతులు మేయీ, నియూరీలకు ఏమిజరుగుతున్నదో కనబడటం లేదు. చాలా సేపు నిశ్శబ్దంగా వూరుకొన్నారు. నియూరీకి విసుగెత్తింది.

“జపానువాళ్ళందరూ చనిపోయివుందాలి” అన్నదామె.

“బయటికిపోయి ఏమి జరుగుతూవున్నదో చూద్దాం పద!” అన్నది.

“పదు!” అన్నది మేయీ. “అలా చేయకుండా వుండటంమంచిది. ఎందుకంటే, అక్కడనుండి యింతకుపూర్వం మెషిన్ గన్ మోత వచ్చినది. ఏం జరిగినదో మనకు తెలియదుగా!”

“కొంచెందూరంగా వుండిచూద్దాం! కళ్ళారా చూడనిదే ఏమి జరుగుతూవున్నదో మనకి తెలియదు. కాళ్ళెత్తంగా యిక్కడ వుండిపోలేం” అన్నది నియూరీ.

ఆ యువతులిద్దరూ తమ కోటును అక్కడినుండి బయటి సరస్సు

లోనికి పట్టి చాలోలేదో యింతలోనే జపానువాళ్ళు ఎనిగట్టేశారు. తమ పొగబోటును వారిపైకి పట్టించారు.

ఆ యువతుల ముఖాలు భయంతో పాలిపోయాయి. తమ కడ వను తామరాకులలోనికి పట్టించి, శాయశక్తులా రెల్లదుబ్బుల్లోనికి నెట్ట సాగారు. ఇప్పుడు పొగబోటు రమారమి ఆ యువతుల నెత్తిమీదకు పచ్చేసింది. అకస్మాత్తుగా తుపాకులు పేలినాయి. మెషిన్ గవ్వపేదనుండి దానివిపేల్చే జపానువాడు మంచి నీళ్ళు కుక్కండా చచ్చాడు. పొగబోటు మీదున్న జపానువాళ్ళందరూ తుపాకీగుళ్ళకు యెర్రయి చచ్చారు గాయ పడిన జపానువానికు లిద్దరూ పిచ్చిగా కేకలేస్తూ నీళ్ళలోనికి దుమికి మునిగిపోయారు.

దక్షిణతీరంలోవున్న తమ డింగీలపై జపానువాళ్ళ పొగబోటు గుళ్ళవర్షాన్ని మరిపించేసరికి దాస్వే అతని అనుచరులూ రెల్లదుబ్బులను వదిలి తామరాకులలో ప్రవేశించారు.

తామరాకులలో పెద్ద పెద్ద ఆకులను త్రుంచి తమ తలపైకప్పుకొని తామరపువ్వులతోపాటువంగి, కొంచెదూరం నీళ్ళలో నడిచారు. ఆ యువతు లిద్దరి వెంటపడుతూవచ్చిన జపానుపొగబోటు అక్కడే అయిదు గజాలదూరంలో దాక్కొనివున్న ప్రజాసైనికులకు దగరగా వచ్చింది. వెంటనే ఆ గెరిల్లాలు తుపాకులు పేల్చారు. అదే సమయంలో జోవ్ ముతాకూడా జపానువాళ్ళ పొగబోటు వెనుకభాగంలోని రెల్లదుబ్బుల్లో పడవలను నడుపుకొంటూవచ్చి, తుపాకులను కాల్చారు. ఐమూలగా అడ్డ దిడ్డంగా తుపాకులను కాల్చటంపలన జపానువాళ్లు ఉక్కిరిదిక్కిరయ్యారు తుపాకీగుళ్ళకి ఎర్రఅయ్యారు. ఒక్కడయినాగూడా మిగలకుండా అంతా చచ్చారు.

గాలి మారింది. వరం జోరుగా కురియసాగింది. రాళ్ళపెట్టి కొడు తన్నంత జోరుగా వరం కురుస్తూవుంది. ఉరుములూ, మెరుపులూ. ఆ తుపానుగాలి రెల్లపోచలను నీటిమట్టానికి వంచివేసింది. పట్టెడంత చిను కులు తామరాకులపైపడి దొర సాగాయి. సరస్సులో కత్తులులాంటి అలలు బయలుదేరాయి. ఆ కుంభవృష్టికి సంస్పృతాపొగమంచు సముద్రలాగున

కనుపించసాగింది. వళ్ళంతా వర్షంతో తడిసి ముదయినప్పటికీ ఉత్సాహ వంతముగా ఆ యువతులిదరూ జపానువాళ్ళ పొగబోటును నాశనము చేయటంలో. యుద్ధంలో గెల్చుకున్న సామాగ్రిని ప్రోగువేయుటలో ప్రజాసైనికులకు తోడ్పడ్డారు.

పెనుగాలి వీచావున్నా పెనుగులాడుతూ ప్రజాసైకులు తమ పడ వలను యింటివైపు పట్టించేసరికి, రాత్రి చాలా పొద్దుపోయింది. వారు తమ చిన్న పడవలను నడుపుకోపటమేగాక, జపానువాళ్ళ పొగబోటుల లోని రెండవదానినికూడా లాక్కెళ్ళుతున్నారు. చిమ్మచీకటి. కన్ను పొడుచుకున్నా కాసరాపటంలేదు. తెడ్ల చప్పుడు సైనికులువేసే కేకలు కూడా గాలి మోతలోనూ, వర్షంమోతలోనూ మునిగిపోతున్నాయి. పెద్ద మెరుపు మెరిసింది. దగరలో ఒక పిడుగుపడింది. సైనికులకు తెలియకుండానే వణుకు పుట్టుకొచ్చింది. మెరుపులు మెరిసిన వెంటనే గాఢాంధకార మావరించింది.

“దగరంగావుండు మేయీ!” అని అరచాడు దాస్వే. “ఒక్కమారు తప్పిపోయావా ఇంటికి చేరలేవు!”

“మేం సరిగా మీ వెనకాలే వున్నాం!” అని అరచింది మేయీ. “మేము మిమ్ము వదలము!” అమె మాటలలో సగాన్ని గాలి మింగేసింది. మేఘాలగర్జన ఆకాశాన్ని వణికించింది.

6 అధ్యాయం

ఆవిధంగా తుపానుగాలిలో తిరగటంవలన మేయికి విపరీతంగా జలుబుపట్టింది. మంచంనుండి క్రిందికి దిగటానికి పీలులేకపోయింది. ఆ మరునాటి సాయంత్రం ప్రజాసెనికులందరూ ఆమెను చూడటానికి వచ్చారు. జపానువాళ్ళ పొగబోల్లపై వారికి దొరికిన రెండుడబ్బాల వంటకాలను తిసుకొనివచ్చి ఇచ్చారు. గ్రామీణ ప్రాంతాలలో నిచేయుటకై నియూరీ వెళ్ళిపోయింది. అందువలన మేయి ఒక్కతే వుంది.

వేళాకోళంగా పలుకుతూ దాప్పే కులకసాగాడు. “మహిళా సంఘాధ్యక్షురాలా! కరకుకొయ్య దియ్యపురొట్టెలను తినేవాధను మీకు తప్పించుటకై మీ కీ వస్తువులను సమర్పించుకొంటున్నాం!” అన్నాడు. అని ఆ ఎర్రని డబ్బాలను ఆమె తలగడదిండుదగర పెట్టాడు.

“అయ్యో! ఇవి మీరు గెల్చుకున్నవి! వీటిని నే నేలా తింటాను” అని మేయి నవ్వింది.

“ఆ! అలాంటిమాట అనబోక! ఆడలలు మీరిద్దరూ మాకెంతో సాయంజేశారు. అందుకని మీరిద్దరూ తినాలని మేమనుకున్నాం” అని కోప్పడ్డాడు పలేకారియైన జోవ్.

“మీరు మీవెంట శత్రువులను లాక్కొనిపోకపోయినట్లయితే మేం గెలిచేవాళ్ళమేగాదు. అంతేగాక షాట్ గన్నులనుకూడా పోగొట్టుకోవాల్సి వచ్చేది” అని స్వరం కలిపాడు బెదురుగొడ్డు మా.

మేయి ఆ డబ్బాలలో నొకదానిని నియూరీకొరకు వేరుగా

పెట్టింది. రెండవదానిమూత తీసింది. తలాకాస్తా పుచ్చుకోవలసిందిగా ప్రజాసైనికులను కోరింది. తలాకాస్తా పంచి పెట్టింది.

రియూ తన పెదిమలను నాలుకతో నోకినాడు. ఉత్పేక్షతోల్లా సంతో ముఖాన్ని కుంచిచాడు.

“అహా! వాగుంది! చాలా బాగుంది! చాలా తియ్యగావుంది. నా తల తిరుగుతున్నదంటే నమ్మండి!” అన్నాడు.

అందరూ నవ్వారు. తమ తమ క్వార్టర్లకు పోయేసమయం వరకూ అక్కడే కూర్చోని, ప్రజాసైనికులు ఆస్వాద్యంగా మాట్లాడుకో సాగారు.

“మిరింక వెళ్ళండి! నేను. మేయికి కషాయంకాచి ఇచ్చివస్తాను” అన్నాడు దాస్వే.

ప్రజాసైనికులందరూ వెళ్ళిపోయిన తర్వాత, ఒక ముంతకు సరి పోయేటంత కషాయాన్ని కాచాడు. “వేడిగా వుండగానే తాగెయ్యి. నీ జలుబంతా వదలిపోతుంది” అని మేయికి మందు అందిస్తూ అన్నాడు.

ఆ సమయంలోనే తలుపును తటాలున లోనికి త్రోసుకొంటూ, జిన్లంగ్ ప్రవేశించాడు. దాస్వే ఖంగారులోపడ్డాడు. గాబరాగా మందు ముంతను కాంగ్చివర వూచి, అపూర్ణ హృదయంతో జిన్లంగ్ ను కుశల ప్రశ్నలు వేశాడు. జిన్లంగ్ నుండి అమిత శీతల ఉపేక్షప్రహారిత ప్రత్యుత్తరం వచ్చింది.

కందశిహృదయంతో దాస్వే “బాగా అలసిపోయివుంటావ్. నేను బెళ్ళాలి” అన్నాడు.

“మందు తయారుజేసి యిచ్చినందుకు ధన్యవాదాలు. కష్టపెట్టి నందుకు క్షమించాలి” అని జవాబుచెప్పింది మేయి.

“మనమంతా కామ్రేడ్స్ ము. యిందులో కష్టమేముంది” అని జవాబుచెప్పి దాస్వే అక్కడనుండి సెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

జిన్లంగ్, కాంగ్ నకు మరియొక చివరగా పడుకొన్నాడు. దుప్పటి కప్పుకొన్నాడు. తాను యింటినుంచి తెచ్చుకొన్న పక్కచుట్టను తన తల

క్రింద దిండుగా వుంచుకున్నాడు. అతడు సిగరెట్ ముట్టిస్తూవుంటే మందు త్రాగుటకై మేయీ లేచి కూర్చుంది.

“మళ్ళీ పరుపు తెచ్చేసుకున్నావే?” అని మేయీ ప్రశ్నించింది.

“ఎందుకు కూడదు? నాకు జబ్బుగావుంది” అని జవాబు చెప్పాడు జిన్నంగ్.

అదడు : వ్యంతయినా జబ్బుగావున్నట్లు మేయీ కంటికి అని పించలేదు. కాని మేయీ మామూలుగా “అనుమతి పొందావా?” అన్నది....

జిన్నంగ్ సిగరెట్ దమ్మును బాగా పీకాడు. “వాళ్ళతో చెప్పాను” అన్నాడు స్వప్నంగా.

“ఎన్నిరోజులని?” ప్రశ్నించింది మేయీ.

“చెప్పటం కష్టం. నయమైన తర్వాత ఎలాగుంటుందో చూద్దాం. దుమికిన తర్వాత ప్రతిసారి కప్ప కొంత విశ్రాంతి తీసుకుంటుంది. కనీసము రెండురోజులన్నా నేను విశ్రాంతి తీసుకోవాలి” అని అలక్ష్యంగా జవాబు చెప్పాడు జిన్నంగ్.

“ఎనికేమారిన మంగలి మళ్ళీ పిల్లి తలగొరుగుతున్నారన్నమాట” “అందరి తలలపనీ పట్టిస్తున్నారన్నమాట!” అనుకొంది మేయీ. ఆమె భావంగా మందుముతసు కిటికీ అంచుపై వుంచినది. దుప్పటితో తలను కప్పుకొంది. నిద్రపోయింది.

ఆ సురునాడు కొంటీశ్రమిత్వం ఆపిసునుండి ప్లాంగ్ వచ్చాడు. ప్రజాసైన్యంలో జిన్నంగ్ చాలా అసహ్యంగా ప్రవరించాడని మేయీతో రహస్యంగా చెప్పాడు. తనకు ఇష్టమొచ్చినప్పుడే వనిజేస్తూవుండేవాడట. అతనికి ఏ విషయమైనా సరిపడకపోతే చాడీలు చెప్పేవాడట. గొణిగే వాడట. ప్రపంచమంతా తనచుట్టూనే తిరుగుతోందని జిన్నంగ్ యొక్క నమ్మకం. అందువలన ఆ అల్ప అసౌఖ్యజీవితానికి జిన్నంగ్ అలవాటు పడలేకపోయాడు. అసౌకర్యాలను స్వీకరించలేకపోయాడు! ఆ గతరాత్రి తమకు యిచ్చిన భోజనాన్నిజూచి జిన్నంగు ఏవగించుకొన్నాడు. అది అసహ్యంగా వుండటం. అందరిఎదుటా, వంటవాని తిట్టిపోశాడు. దుమ్మెత్తి

పోశాడు. ఉగ్రనరసింహుడయ్యాడు. తాను యింటికి పోతున్నాని జ్ఞాకీకి చెప్పి జిన్నంగ్ పక్కచుట్టచుట్టాడు. సైన్యాన్నివదలి యింటికి వచ్చేశాడు. ఇదే జిన్నంగ్ అక్కడ జరిపిన తంతు.

“సంఘంలో వుండవలసిందిగా మరల ప్రోత్సహించవలసిందిగా జ్ఞాకీ చెప్పాడు” అని మేయికి చెప్పాడు ష్వాంగ్.

“మళ్ళీ అతన్ని దారిలోకి తెచ్చావంటే చాలా దాగుంటుంది. జిన్నంగ్ మంచి దిట్టమైన సైనికుడు. కొండీప్రభుత్వ సైన్యంలో మరల చేరటానికి అతడు నిరాకరిస్తే కొంతకాలంపాటు అతణ్ణి నీ దగ్గరే వుంచుకో. జిల్లాప్రజాసైన్యంలో ఏదయినా ఉద్యోగం యిప్పించు” అని చెప్పాడు ష్వాంగ్.

మేయి దీక్షంగా ఆలోచించింది. కోషంతో ఆమె కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. “అయ్యో! వాడా!” అని నిట్టూర్చింది. “వాడితో యెలా వేగాలోనా క్షంగాకుండా వుంది!”

ఆమెను ఉత్సాహపరుస్తూ ఒక్క చిరునవ్వు సవ్వి ష్వాంగు ఆమె భుజాలు తట్టాడు. “చక్కని పిండిని వుపయోగిస్తే చీము దానంతటదే బయటపడుతుంది” అన్నాడు.

మేయి తల అడ్డంగా వూపింది. “కుక్కవుండుమీద పిండి అతుక్కుంటుందా! సరే! ఏమైనాగానీ యత్నించిచూస్తాను. వాడితో మాటాడుతాలే!” అని జవాబు చెప్పింది.

అనేకరోజులపాటు ఆమె జిన్నంగుతో వాదించింది. మృదువుగా మాటాడింది. కఠినంగా మాటాడింది. బెదిరించింది. బుజ్జగించింది. చిట్టచివరకు ఎలాగయితేనేం యిచ్చారహిత హృదయంతోనే జిన్నంగు తొంగాడు.

“సరేలే! నే నిక్కడే జిల్లా సైన్యంలో పనిజేస్తా....కాని, ఇదంతా నీకోసమే సుమా!” అన్నాడు జిన్నంగ్.

జిల్లా సైన్యంలో అతణ్ణి రె నెలల్లోగా నియోగించారు.

తనకన్న పై అధికారిగావున్న దాస్వేనిజూస్తే జిన్నంగునకు అమిత

కడుపుమంట, దాస్వేనుండి సూగనలు తీసుకొని పని చేయటమంటే జిన్నంగుడు అమితఅనన్యం.

అందుకని జిన్నంగు ఎల్లప్పుడూ అంతా తానే ఆడటానికి ప్రయత్నించేవాడు. హిస్సేలియూగ్రామంలోవున్న కోటను ముట్టడించి, నాశనం చెయ్యవలసినదిగా పైఅధికారులు జిల్లా సెన్యానికి ఆజ్ఞలు జారీచేశారనీ, అందువలన యీ విషయాన్ని చర్చించుటకై ఒక సమావేశాన్ని జరుపనున్నాననీ దాస్వే ఒకరోజున జిన్నంగుతో చెప్పాడు.

“చర్చించటానికి యిండురో ఏముంది? నన్నూ, నా దళాన్ని యీ పని చెయ్యనియ్యి! మేం పూర్తిజేసివస్తాం” అన్నాడు జిన్నంగు.

దాస్వే హృదయంలో సందేహం తొణికివలాడింది. కాని, నమ్రతగా “మనమంతా కలిసిచేస్తే బలం అధికంగా ఉంటుందిగదా!” అన్నాడు.

“అయితే నేను లేకుండానే మీరు చేసుకోండి. మీ భావన అదన్నమాట! ఒక్కమనీషి తక్కువైనంతమాత్రాన మీకేం పరవాలేదు. నే నేం లేకపోతేమాత్రమేం!” కోపంగా మొరిగాడు జిన్నంగు.

జిన్నంగు తమతో సహకరించ నిరాకరించినందుకుగాను అతని మొండితనానికి దాస్వే హృదయంలో అమితంగా కోపం రేకెత్తింది. కాని పొంగిపొరలి వస్తూవున్న కోపాన్ని వెనక్కు లాగిపట్టాడు. గొణుక్కొంటూ, యితర కార్యకర్తలను సమావేశానికి పిలుచుటకై దాస్వే వెళ్ళిపోయాడు.

జిన్నంగు కాంగ్మీద పడుకొన్నాడు. చురుకైన అతని బుర్ర చురుకుగా పనిచేయసాగింది. సంద్యాసమయంలో కాంగ్మీదనుండి లేచాడు. చక్కని దుస్తులు వేసుకొన్నాడు. ఒక కంటిమీదికి చొరిగేటట్లుగా ఒకదొర బోపీ పెట్టుకున్నాడు. నడుము పటకాలో పిస్తోలు పెట్టుకున్నాడు. రమారమితన దళంలోని సదిమంది సెనికులను పిలిచాడు.

వాళ్ళను వెంటబెట్టుకొని, సరస్సువైపుకి పోయాడు. ఒక సడవలో విక్కాడు. హిస్సేలియూగ్రామానికి దగ్గరలోనున్న ఒడ్డువెంటనున్న రెల్లు

దుబ్బులోకి దొంగతనంగా డింగీని నడిపించాడు. ఆ రెల్లుదుబ్బులలోనే డింగీనికీక్రీసి క్రిందకుదిగాడు.

తనతోవచ్చినవాళ్ళను అక్కడే దాక్కోవలసి.దిగా అజ్ఞాపించాడు. ఆ పట్నంలోవున్న మంచి హోటలుకి దైర్యంగా నడిచివెళ్ళాడు.అక్కడ తన కో గదిని ప్రత్యేకంగా మాటాడుకున్నాడు. చక్కని భోజనానికి ఆర్డర్ ఇచ్చాడు.

జిన్నంగు ఒక పెద్ద దొరలాగున వెయిటర్ ను యీ విధంగా అజ్ఞాపించాడు. “ముందు భోజనం బాగా తయారుచెయ్! వక్రించేముందు కోటకు పోయి నా స్నేహితుడు లై వేని ఆహ్వానించి తీసుకురా! నీకోసం ఒక పెద్ద మనిషి ఎదురుచూస్తున్నాడని చెప్పు! వా డిక్కడకు వచ్చేటట్లు చూడు. బాగా ముట్టచెప్పుతా” అన్నాడు.

వెయిటర్ యిచ్చకాలమారితనంగా ఆ ‘పెద్దమనిషి’తో ముచ్చటించాడు. మీరు కోరినపై చేస్తున్నాను. వంగి సలాంచేసిపోయాడు.

చిటికెలో లై వేని వెంటబెట్టకొని వచ్చాడు వెయిటర్. జిన్నంగును చూడగానే లై వే ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఆప్యాయంగా జిన్నంగు “మనమిద్దరం కలిసి రెండు దోసు లేసు కొంటే బగుంటుందని భావించా. పాత స్నేహితులం! ఇంతకాలం ఒకళ్ళ నొకళ్ళు చూసుకోకుండావుండటం బాగాలేదు....” అన్నాడు.

వెయిటర్ వాళ్ళకు భోజనాన్ని ద్రాక్షసారాయిన్ని వడ్డించాడు. వాడు వెళ్ళిపోగానే లై వే జిన్నంగువెపుకు వంగి రహస్యంగా “నేను విన్నది నిజమేనా? - వాళ్ళలో చేరిపోయావటగా?” అన్నాడు. రెండు వ్రేళ్ళను పెత్తెత్తి “ఎనిమిది” సంఖ్యను సూచించాడు. అంటే “అష్టమ సైన్యం” లేక “బాలాసైన్యం” అని అర్థం దానికి.

“ఛీ!” అని నవ్వాడు జిన్నంగు. “నే నొక చిన్నవ్యాపారము చేసు కొంటున్నా! ఇక్కడ నీ పరిస్థితులలాగున్నాయ్?” అని ప్రశ్నించాడు అతను.

“అయ్యో! అడగబోకోయి!” అని నిట్టూర్చాడు లై వే. “జీవో ఎలాంటి మనిషో నీకు తెల్పు! బాగా కరకుచేతులూ, రాక్షసహృదయం

వాడిది. మేమేదన్నా దోచుకొన్నే, పరుపుక్రింద అపానవాయులాగున హరించిపోతుంది. దిగమిగుడుగాడు! వీడెమ్మ....! ఒక్కపిసరంతయినా కనపడనీయడుగదా! అంత తానే మింగేస్తాడు! మొన్న ఒకనాడు, వాడు కొంతగుంజాడు. బాలాసైన్యంతో వ్యాపారం జేస్తున్నావని ఒక వ్యాపార స్తుడ్ని దబాయించాడు. వాడిదగరనుండి రెండు తనగుడ్ల కాజేశాడు. ఏదీ! యిట్టే చూద్దుముగదా, మాయమయింది. వెధవ! వాడి తండ్రిలు మాకు తెలియవనుకొంటాడు" అని లైవే తన సొద వెళ్ళబోసుకున్నాడు.

"ఆ వెధవ గాడిద కొడుకెవ్వరికీ చేరడు. అంత తానే మ్రింగు తాడు" అన్నాడు జిస్లంగు తన మాతృర్యాన్ని వెళ్ళబోస్తూ.

"ఒకసారి నేను లై సెన్చులేకుండా సైకిలుతొక్కుతున్నమనిషిని పట్టుకున్నా.... జీవో అది చూశాడు. ఒక్కసారి తొక్కిచూస్తానని తీసుకొన్నాడు. వాడెమ్మ—సైకిలుమీద అదేపోతపోయాడు. వొట్టి చేతులు దులుపుకొంటూ వచ్చాడు. అది భలే సైకిలుసుమా.... చక్కనిదంటేనమ్మ! సక్రొత్తది" అని విచారాన్ని వెళ్ళబోసుకొన్నాడు లైవే. అతడు మాటాడినకొలది అతనికి కోపం మితిమీరిపోసాగింది. త్రాగుడుమత్తు తలకెక్కింది. ద్రాక్షసారాయపు గ్లసును తన్నాడు.

జిస్లంగు ముఖవర్చస్సు మారింది. విషంగా ఒక కనుబొమను పెక్కెత్తాడు.

"ఆ కుక్కలకొడుకు సువ్వు చెప్పినట్లు వినేటట్లు చేయగలను— వాడు మ్రింగినదాన్నంతనూ కక్కించగలను" అని బుసకొట్టాడు జిస్లంగు. "నీ సైకిలు నీ కొచ్చేటట్లు చేస్తా.... ఏమంటావ్?" అన్నాడు.

"మంచి అభిమానమే!" లైవే ముఖం వికసించింది. "అయితే నీ స్టానేమిటి?" అన్నాడు.

"యధార్థానికి నీతో నిజం చెబుతున్నా! నేనక్కడ కెపెన్ హోదాలో వున్నా మనం జోవోగాడి పనిపట్టిస్తే మన యిష్టమొచ్చినట్లు మెలగటానికి వీలవుతుంది. మ నిద్దరం, సోదరులాగున మెలిగాం.... సోదరులాగనే పంచుకొందాం. నిన్ను బాగా చూశానన్న విషయం నీకు బానా తెచ్చుగదా!" అని మెల్లగా వూదాడు జిస్లంగు.

జిన్లంగ్ మాటాడుతూవుంటే లై వేయొక్క పేరాళ కళ్ళు పెదవి కాసాగాయి. ఉత్సాహంతో పొంగిపోయి అరచాడు లై వే “వాడవ్వ!—ఓ! భలే! బాగుంది. కొద్దిగా “కమ్యూనైజ్” చేయటం నాకూ ఇష్టమే! ఎలా ప్రారంభిద్దాము?”

ఇంతలోనే వెయిటర్ యేవో కూరలను తీసుకొనిరావటాన్నిజూచి జిన్లంగ్ వూరుకోవలసినదిగా లై వేకి సైగజేశాడు. వెయిటర్ వెళ్ళిపోగానే వాళ్ళ మరల తమ సంభాషణను సాగించారు. ప్లాను వివరాలు చర్చించి ఒక నిర్ణయానికివచ్చారు! వారిద్దరూ ఒకేరకపు మనుషులు. సమానాంతర రేఖల్లో ఒకేవిక్కుగా దొరికిపోతూవున్న చక్రాలు. వారిద్దరూ ప్రతి విషయాన్నీ చర్చించి ఒక నిర్ణయానికిరాగానే వారిద్దరూ హోటలును విడిచి వేర్వేరేగా వెళ్ళిపోయారు.

లై వే నాలుగు అంతస్తులకోటకు వెళ్ళిపోయాడు. అర్ధరాత్రివేళ ఇంటి పైకప్పుమీద సెంట్రీగా లై వే తన డ్యూటీలో ప్రవేశించాడు. ప్రతి వంతులోనూ యిద్దరేసి చొప్పున కాపలాకాస్తూవుంటారు. లై వేకి తోడుగా సివో కాపలాకాస్తాడు. సివోనుకూడా పంపించాడు లై వే! తమ పన్నాగములో సహాయకుడుగా సివోనుకూడా కలుపుకొన్నాడు. చంద్రుడు అస్తమిస్తూవున్న సమయములో లై వే ఒకదానివెంట మరియొకటిగా మూడు అగ్గిపుల్లలు వెలిగించాడు. ఆ సైగకు జవాబుగా మూడు చిరుమంటలు కందకానికి ఆవలివొస్తునుండి అగుపించాయి. ఆ కీలుబొమ్మ సైనికులద్వారా కందకం బ్రిడ్జిని వ్రాల్చారు. జిన్లంగూ అతని అనుచరులూ ముందుకు సాగారు. కీలుబొమ్మ సైనికులు సుఖముగా నిద్రపోతూవున్న రెండవ అంతస్తుకు జేరుకున్నారు. ఆ సైనికులు దీపాలను ఆర్పకుండానే అలాగే వుంచుకొని నిద్రపోతున్నారు. నిశ్శబ్దంగా జిన్లంగూ, అతని అనుచరులూ తుపాకులన్నింటినీ ప్రోగుజేశారు. లై వేను వెంటబెట్టుకొని జిన్లంగు మూడవ అంతస్తులోవున్న జీవోగదికి పోయాడు.

అస్తమయచంద్రుని కిరణాలు ఏటవాలుగా కిటికీగుండా గదిలో

పడుతున్నాయి. పరుపుమీద దుప్పట్లు కప్పుకొని ఏదో ఆకారంవుంది. ద్వేషంతో పళ్ళునూరుతూ జిన్నంగు దాని తలపై పు గురిచూచాడు. మూడు మాట్లు కాల్చాడు. దుప్పట్లను తొలగించిచూశాడు. జీవో అక్కడలేదు : రెండుబోలుల గుళ్ళ చుట్టలున్నాయి! జిన్నంగుకు వళ్ళ మండిపోయింది. అయితేనేం మహాచక్కిని గుడతానవి. అవకాశాన్ని జారవిడవటం ఇష్టం లేకపోయింది. వారిద్దరూ చెరియొక్క తానుగుడ్డనూ నడుములకు చుట్టు కున్నాడు. వెంటనే దళంలోని మిగతావారు అక్కడికి వచ్చిపడ్డారు.

“వాడెమ్మ!— తేలిగ్గా బయటపడ్డాడు.” అని జిన్నంగు తిట్లు కుమ్మరించసాగాడు.

ఖైదీలను కాపలాకాయవలసిందిగా తమ అనుచరులను పంపాడు జిన్నంగు. తిరుగు ప్రయాణానికి పడవలను ఏర్పాటు చేయవలసిందిగా సివోను పంపాడు. ఈలోపల అతడు, లెవే యిద్దరూకలిసి జీవోగదిని గాలించారు. విలువగల ప్రతివస్తువునూ దాచుకోటానికి వీలున్నంత వరకూ తమతమ దుస్తులలో దాచుకున్నారు.

జీవో అదృష్టవంతుడనే చెప్పాలి. ఎందుకంటే వాడా రాత్రి నల్లమందు దమ్ముకొట్టటానికని గ్రామంలోని ఒక ధనిక భూస్వామి ఇంటికిపోయాడు. వాడికి కోటలో తుపాకులు ప్రేలినధ్వని వినిపించినది. ఆ ధ్వని వినగానే వాడికి గుండెలు దడదడ కొట్టుకున్నాయి. శరీరము విసరీతముగా ముడతలుపడింది. ఏమి జరుగుతోందో కనుక్కురమ్మని ఒక మనిషిని పంపాడు. వాడు తిరిగొచ్చి కోటను బాలాసైన్యము ఆక్రమించుకొన్నదని చెప్పాడు. ఆ మాట వినగానే జీవో కాలికిబుద్ధిచెప్పాడు. జపానువాళ్ళ స్వాధీనములోవున్న పట్నానికి పారిపోయాడు.

మరునాటి ఉదయం పెందలకడనే జిల్లాప్రభుత్వమున్న పట్నాన్ని రెండుబోట్లు సమీపించాయి. ఒకదానినిండా ఖైదీలు, ఒక సైకిలు, తదితర వస్తువులు వున్నాయ్. రెండవ బోటులో ప్రేవే, సివా. దళసభ్యులు, తుపాకులూ వున్నాయ్. జిన్నంగు సగర్వముగా పడవ తోకలో కూర్చున్నాడు. వారు గమ్యస్థానాన్ని సమీపిస్తున్న సమయంలో వారికి చేపలుపట్టే

దోనెలో పడేదోనెలు మూడు ఎదురయ్యాయి. ఒకదానిమీద దాస్వే నిలబడివున్నాడు.

“ఓయి భాయీ. జిన్నంగు! ఎక్కడికిపోయావ్? మేము నీకోసం తెగవెతుకుతున్నాము!” అని పలుకరించాడు దాస్వే.

“నే నిశ్చయే కోటను పట్టుకున్నా” అని నీటుగా అరచాడు జిన్నంగ్. రెండవ పడవవంక చూశాడు. “దానినిండా ఖయదీలున్నారు. ‘ఏంజేస్తున్నారోయ్? చేపలు పడుతున్నారా? ఎవ్వా’ అని వెక్కిరింతగా నవ్వాడు.

ఆ బోల్లో ప్రక్కగావచ్చిజేరాయి! జిన్నంగును కలుసుకోటానికని, బోటులోనికి దూకాడు దాస్వే. అతి ఆప్యాయంగా జిన్నంగుకు అభివందనాలు పలికాడు. “ఈరాత్రి కోటను ముట్టడించాలని ప్లాను వేస్తున్నాము. దారివెతుక్కుంటూ బయలుదేరాము. కానీ మమ్మల్ని కొద్దేశావోయ్! నీవు దిట్టమైన వాడివి జిన్నంగు! ఎలా చేశావోయ్?” అని దాస్వే ప్రశ్నించాడు.

జిన్నంగు సగర్వముగా తన కథనంతా చెప్పసాగాడు. అటు తర్వాత లైవే, సివోలవంకజూపుతూ “వాళ్ళిద్దరూ బాగా సాయపడ్డారు” అని చెప్పాడు.

వారిద్దరూ ఖయదీలు కారన్న సమాచారము దాస్వేకి అప్పుడే జారవిడువబడినది. అయితే దాస్వే వెంటనే వారివంకజూచి చిరునవ్వును చిలకరించి సగౌరవముగా తన పైపును, పొగాకు సంచిని అందిచ్చి “బాగుంది - మాతో లిసి పనిచేయటము యింకా గౌరవప్రదం....” అని అన్నాడు.

లైవే తన సిగరెట్లను అందరికీ అందించాడు. సివో వినయంగా “ఇప్పుడు మనమంతా ఒకటే!” అన్నాడు.

“కోటను ధ్వంసం జేశావా?” అని దాస్వే జిన్నంగును అడిగాడు.

“మనమెందుకు తగలబెట్టాలి? దానిలో వున్నవాళ్ళనందరినీ పట్టు పట్టుకొచ్చాము. దాన్ని తగలబెట్టినా లేకపోయినా ఒకటే” అని జవాబు చెప్పాడు జిన్నంగు.

“దాన్ని తగలబెడితేనే మంచిదనుకుంటాను. శత్రువులు మళ్ళా వస్తే దాన్ని వుపయోగించుకోగలరు. పాపం! మీరు రాత్రల్లా కష్టపడారు. యింటికిపోయి విశ్రాంతి తీసుకోండి. దానిసంగతి మేము చూస్తాములే” అన్నాడు దాస్వే.

దాస్వే మరల చేపలుపట్టు దోనెలోనికి వెళ్ళిపోయాడు. అతను, అతని అనుచరులూ హిస్వేలియూ గ్రామముపైపుగా దోనెను నడుపుకొంటూ పోయారు. జిన్నంగు, అతని అనుచరులూ జిల్లాప్రభుత్వగ్రామంపైపుగా వెళ్ళారు.

“దాస్వే హోదా యేమిటి?” అని రహస్యముగా అడిగాడు లెవే. జిన్నంగు తిరస్కారముగా చీదరించుకున్నాడు. “అతణ్ని కెప్టెన్ అని పిలుస్తారు. అయితే వాడు మనమీద పెత్తనము చలాయించలేదులే!” అన్నాడు.

కోటను నేలమట్టం చేసిన తర్వాత స్థానిక ప్రజా శబ్దత్యపాలనను వునరుద్ధరిస్తూ ఒక సైనికసంఘాన్ని స్థాపిస్తూ దాస్వే తదితర ప్రజాసైనికులూ హిస్వేలియూ గ్రామంలోనే అనేకరోజులపాటు వుండిపోయారు. ఈ రోజుల జిన్నంగు తన హృదయంలో తన్నుగురించి అమిత ప్రతిష్టను పెంచుకొన్నాడు. తనకు సాటియైనవారెవ్వరూ లేరనేభావం అతని హృదయంలో దట్టముగా పెనవేసుకొనిపోయి పెరిగిపోయింది. హిస్వేలియూ గ్రామమునుండి దాస్వే, తదితర ప్రజాసైనికులు తిరిగి రాగానే, వారెక్కడ తన స్వాతంత్ర్యాన్ని నలిపి నుసిజేస్తారోయని జిన్నంగు భయపడ్డాడు. గెరిల్లా దండయాత్ర సాగిస్తానన్న సాక్షతో తన దళంలో కొంతభాగాన్ని హిస్వేలియూ గ్రామానికి తరలించుకొనిపోయాడు. రమారమి తనకానికిజెందినవారినే జాగ్రత్తగా ఎన్నుకొన్నాడు. వారిలో ఒక్కడైనా పారీసభ్యుడులేడు.

విషయా లీ విధంగా జరగటం దాస్వేకి యిష్టంలేదు. ఈ విషయాన్ని అనేకసార్లు ష్వాంగుతో చర్చించి, జిన్నంగు వగైరాలను వెనక్కు రావలసిందిగా అనేకసార్లు కబురుచేశాడు. మొదటి కొన్ని కబురకు జవాబేలేదు. కాని చిట్టచివరకు జిన్నంగు గ్రామపరిసరాలలో శత్రు

కొడుకులు - కూతుళ్ళు

వులు కడుబుతూవున్నట్లు అనుమానంగావుందనీ. అందువలన తా మా గ్రామం విడిచి రాలేమనీ ఒక తప్పుడు రిపోర్టును పంపాడు. అతణ్ణి తీసుకురావటానికి తానే స్వయంగా పోవుటకు దాస్వేనిశ్చయించుకున్నాడు.

సంధ్యాసమయానికి దాస్వే ఆ గ్రామాన్ని చేరుకొన్నాడు. విషయాన్ని సేకరించాడు. దళం నివసిస్తున్న కొంపకుపోయాడు. నిద్రపోవుటకు వుపయోగించే గదిని చేరుకొన్నాడు. పక్కచుట్టలన్నీ చిందరవందరగా పడేసివున్నాయి. గోడమీద రుపాకులు వ్రేలాడుతూవున్నా. గదితలుపులు మాత్రం బాహుటంగా తెరచివున్నాయి. దాని కెదురుగానున్న గదిలోనికి పోయాడు. అదీ గందరగోళంగా వుంది. దానిలోకూడా ఎవరూ లేరు. ఒక్క గూలూమాత్రం వున్నాడు.

“ఛూమి, స్వర్గం, పులితల కావాలి....మూడు కోతులొచ్చా....ఏయ్ నాకు కొన్నియ్—ఈసారి తప్పకుండా గెలుస్తా!” జూదపుబుర్ర గూలూ నిద్రలో కలవరిస్తున్నాడు.

“లే! లే!” అని దాస్వే అతణ్ణి అదిరేటట్లు వూపాడు.

గూలూ మరియొకరకపు కలవరింతలోకి దొర్లాడు. “ఏయ్! నన్ను పురితీయకండి. బాగా అలసిపోయానోయ్!” అని కలవరించసాగాడు అతను.

దాస్వే కేకలు, పెడబొబ్బలూ అతణ్ణి మేల్కొల్పలేకపోయాయి. దాస్వేకి అమితంగా కోపమొచ్చింది ఈ కొంప యజమాని యెవ్వరు? అని అడగసాగాడు. ఈ దళ మెక్కాకి పోయిందని ఆ కొంప యజమానురాలిని అడిగాడు:

ఆమె అతణ్ణి జాగ్రతగా క్రిందనుం పైదాకా చూచింది. “వాన్ గారి యింట్లో వుంటారు” అని జవాబుచెప్పింది.

“ఎవరతను? ఎక్కడుంటాడు?”

“వావ్ అంటేకూడా తెలియదా? వాడిలాంటివాళ్ళు ఎక్కడచూచినా కనబడతారు. ద్వారం దాటగానే తూర్పుకు తిరుగు. ఉత్తంపై పువున్న మొదటి సందులోపడిపో! ఆ వీధిచివరకల్లా వెళ్ళు. ఒక చిన్న తలుపు

వుంటుంది. అదే వాడి కొంప. నీ వేం జేసుకొన్నావరే! అయితే నేను చెప్పాననిమాత్రం ఎవరితోను చెప్పబోకు" అన్నదామె.

దళం నివసిస్తున్న గదులపై ఒక కన్నేసివుంచవలసిందిగా ఆమెతో చెప్పి, అతడు వాన్ యింటిని వెతుక్తూపోయాడు. ఆవరణలో ప్రవేశించగానే, అతనికి యింటిలోనుండి నవ్వుల ధ్వని విసపచ్చింది. అల్లిక తెరలతో ఆ యింటి కిటికీలన్నీ కప్పివున్నాయి.

ఒక తెరలోని కంతద్వారా లోనికి చూశాడు. మిణుకుమిణుకు మంటూవున్న ఆయిల్ లాంపు వెలుగులో అతనికి యిద్దరు యువతులు, అనేకమంది పురుషులూ కనిపించారు: వాళ్ళు కాంగ్ మీద కూర్చొని దిలాసాగా ఆ యిద్దరు యావతులను తమపై పుకు గుంజుకొంటున్నారు.

ఆ యువతులలో ఒకతెను తనవే పుకులాగుతూ, ఒక చేతిని ఆమె మెడ వెనుకకు పోనిచ్చి, రైవే "నా నోటిమీద ముద్దుపెట్టవే పిల్లా!" అంటున్నాడు.

ఆమె నవ్వుతూ, పెనుగులాడతూవుంది. మొరటుగా ప్రవర్తించబోకు అంటూవుంది.

రైవే తన చేతులతో ఆమెను చుట్టేసి, కాంగుమీదకులాక్కున్నాడు. ఆమె పెదవులను గట్టిగా చుందించాడు.

దాస్వేకి సిగ్గుతో మొఖం ఎర్రబడింది. కిటికీదగ్గరనుండి యీవలకి వచ్చేశాడు. ఈ ప్రదర్శనాన్ని తమ ప్రహరీగోడల సమీపంలోనుంచుని తొంగిచూస్తూవున్న యిరుగుపొరుగు వాళ్ళనేకమంది అతనికి కనపడ్డారు. దాస్వేకి అసహ్యమనిపించింది. ఇంటిలో ప్రవేశించాడు. తమ నాయకుడిని చూడగానే, సైనికులను నిశ్శబ్దమావరించింది.

"జిన్నంగు ఏదీ?" అని వాళ్ళను అడిగాడు.

"ఓ! ఆయన! ఎక్కడికో పనిమీదపోయాడు. ఎక్కడున్నాడో మాకు తెలియదు" అని యాదాలాపంగా జవాబు చెప్పాడు రైవే.

జిన్నంగు ఎక్కడున్నదీ తమకు తెలియదని, మిగతా సైనికులు కూడా చెప్పారు. వాళ్ళనుండి ఏ విధమైన సమాచారమూ లభ్యంగాదని

దాస్వే సరిహించాడు. అతడా యింటిని విడిచి వెళ్ళతావుంటే, ఆ యింటి నుండి నవ్వులసవ్వడి వినవచ్చింది.

కోపం, అసహ్యం ముప్పెరగొనగా దాస్వే ఆ గ్రామంయొక్క మేయరు యింటిని వెతుక్కొంటూపోయాడు. ఆ యింటిని చేరగానే మేయరు అతి ప్రియంగా దాస్వేని పలుకరించాడు. దాస్వేని మేయరు బాగా ఎరుగును. జిన్నంగు ఎక్కడున్నాడని, మేయరును దాస్వే ప్రశ్నించ గానే మేయరు తన స్వర్ణ విప్పాడు. అతని రొమ్ముమీద యెర్రనిగాయలు రెండు కనపడ్డాయి.

“చూడండి! అతడు ముప్పైకాటిల జొన్నల రేషను టిక్కెట్లు యిచ్చి అరవే కాటిల గోధుమలు తీసుకోవాలనిజూశాడు. అలాకూడదని చెప్పేలోపలే తుపాకీమడమతో నన్ను చావమోదాడు! యిలాంటి బాలాని యింతకుపూర్వ మెప్పుడూ నేను చూడలేదు, మన విధానాన్ని చెత్తకింద మార్చేశాడు!”

మేయరు తండ్రి వృద్ధుడు. తన కొడుకువంక హెచ్చరికగా రెప్పార్చకుండాజూశాడు. “నీవు అతిగా మాట్లాడుతున్నావ్!” ఆ వృద్ధుడు దాస్వేపై పు తిరిగి సగౌరవంగా “కెస్టెన్! మీరు మాతోభోజనం చేయాలి” అన్నాడు.

లోపల కోపం కళపెల్లాడుతూవున్నా మేయరు ప్రశాంతంగా వూరు కున్నాడు.

దాస్వేకి భోజనం విషయమేమీ పట్టలేదు. సాధారణంగా జిన్నంగు తనకాలాన్ని ఎక్కడ గడుపుతావుంటాడని దాస్వే మేయరును అడిగాడు. మరల ఆ వృద్ధుడు జోక్యం కలుగజేసుకొన్నాడు.

“ఆయనకు ఒకచోటంటూలేదు. మావాడి కా విషయం తెలియదు” అని జవాబుచెప్పాడా వృద్ధుడు.

కాని దాస్వే ఆ ప్రదేశాన్ని విడిచివెళ్ళ తావుంటే మేయరు అతడిని ద్వారంవరకు సాగనంపటానికి వచ్చాడు. “ప్రతి రాత్రి, ధనికభూస్వామి గోవ్ యింటికిపోతూంటాడు” అని మెలగా చెవిలో వూదసాగాడు మేయరు. అంతేగాక “భూస్వామి కూతుర్ని పుండుకొన్నాడన్న విషయం

ఎవరికి తెలియదంటారు? మీరే పోయి కళ్లారా చూడండి! యింతకు పూర్వమేన్నడూ యిలాంటి బాలాను జూడలేదు నేను! తులసివనంలో గంజాయి మొక్క వాడి యిట్టే పట్టేయవచ్చు" అన్నాడు.

జోవ్ యింటికి ఎలా వెళ్ళాలో దాస్వేకి చూపించాడు మేయరు. దాస్వే బయలుదేరాడు.

ఆవరణలో ప్రవేశించటానికి కాపలావానిని వప్పించేసరికి తాతలు దిగివచ్చారు. చిట్టచివరకు దాస్వే ఆవరణలో ప్రవేశించాడు. అద్భుతంగా వెలుగులను వెదజల్లుతూవున్న ద్వారం చెంతకు పోయి నిలబడ్డాడు దాస్వే.

వృద్ధజంబుక మొకడు మహాజాభిగ్ పేదల్ ముందు కూర్చున్నాడు. కళ్ళదారి పెనుంచి దాస్వేని తదేకంగా పరీక్షించసాగాడు. "ఏం కావాలి నీకు?" అని ప్రశ్నించా దా వృద్ధజంబుకం.

"నే నొక మనిషి కోసం వెతుకుతున్నా" అని జవాబు చెప్పాడు దాస్వే.

దాస్వే కంతంధ్వనిని వినగానే దాస్వేవైపుగా పీపుపెట్టివున్న ఒక మనిషియొక్క నున్నని తల వెనక్కు తిరిగి జూసింది. "ఓహో! మీరా; లోపలికి రండి!" అంటు జిన్నంగు. పట్టుసంభంలాగున దుస్తులు ధరించి వున్నాడతను.

"నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి" అని క్లుప్తంగా జవాబు చెప్పాడు దాస్వే.

అతిఆప్యాయంగా దాస్వేని లోపలికి గుంజాడు జిన్నంగు. ఒక కుర్చీలో కూర్చోపెట్టాడు. ఒక సిగరెట్ యిచ్చాడు. "ఓ! తప్పకుండా! తప్పకుండా! యీ రౌండు పూర్తికాగానే మీతో వచ్చేస్తా!" అన్నాడు అతను.

ఒక యువతి జిన్నంగు ప్రక్కగా కూర్చోనివుంది. ఆమె చేయి జిన్నంగు భుజాన్ని అలకరించింది. "తూర్పుగాలి! తూర్పుగాలి! అది మా ట్రిక్కు" అని దంతపు పాచికను చేతోపుచ్చుకొంటూ అరచింది. "జిన్నంగ్" అని ఆప్యాయంగా నవ్వుతూ "యిది నీ అభిమానపు ఎత్తు. ప్రతి ఎత్తుకూ

నువ్వు రెండింతలు సంపాదిస్తావ్! ఆటమీద మనసు మళ్ళించు” అని బ్రతిమాలసాగింది.

విసుగు ఉవ్వెత్తుగా పొంగిపొరలుతూవున్నా దాస్వే అక్కడే కూర్చొని ఎదురుజూడసాగాడు. నౌకర్లు ప్రవేశించారు. ఘుఘుఘుమలాడే తామరగింజల ప్తలును వడించిపోయాయి. భోజనం చేయుటకు అందరూ సిద్ధమయ్యారు. కోపాన్ని అణచుకోవటంవలన తన వూపిరితితులు పగిలి పోతాయేమో ననిపించింది దాస్వే. చివలున లేచాడు. “నాకేమి వద్దు! నేను పోతున్నా” అన్నాడు.

జిన్నంగ్ అతణ్ణి ప్రశాంతంగా పరీక్షించాడు. “సరేలే! వెళ్ళండి. తర్వాత మోట్లాడుకుందాం” అన్నాడు.

దాస్వే కోపంగా బయటకొనడిచి వెళ్ళిపోయాడు. తిండి తిప్పలూ. నిద్రాపద్రావేనూ, ఆ రాత్రికే జిల్లాప్రభుత్వ కేంద్రానికి దాస్వే చేరు కున్నాడు. ప్వాంగుకు రిపోర్టుచేశాడు.

* * * *

రెండురోజులతర్వాత వెంటనే దళాన్ని తీసుకొని, వెనక్కి తిరిగి రావలసిందిగా అజ్ఞాపిస్తూ, బ్లీక్ కీత్స్ పద్దనుండి. జిన్నంగ్ కొక జాబువచ్చింది. “వాడెమ్మ—ఆ దాస్వేగాడే యిదంతా చేస్తున్నాడు. నా ముక్తివెనకాల వెక్కిరించాలని యత్నిస్తున్నాడు” అని తనలోతాను దుమ్మెత్తిపోశాడు. అయితే, జాబులో రణిచూస్తే మహాకఠినంగా పుంది. దాన్ని చూచేసరికి జిన్నంగుకి సరాసరి పటుత్వం జారింది. తన దళాన్ని తీసుకొని జిల్లాప్రభుత్వ కేంద్రానికి వచ్చేశాడు.

మేయిని జూడటానికని మొట్టమొదట జిన్నంగు యింటికి వెళ్ళాడు. గాలివాలు ఎటుందో కనుక్కోవాలనుకున్నాడు. “క్లీక్ కీత్స్ వూళ్ళోనేవున్నాడటగా?” అన్నాడు.

తన కెందుకొచ్చిందన్నట్లుగా నటిస్తూ “హూ!” అన్నది మేయీ.

“వెనక్కురమ్మని యెందుకు అజ్ఞాపించాడు?” అని అడిగాడు జీన్లంగు.

“నీకు తెలియదూ?” అని జవాబుచెప్పింది మేయీ.

“అవును నాకు తెలుసు” అని మౌనంగా ఉండిపోయాడు జీన్లంగు. “అదాన్నే పనే యిది. నేను వాడికంటే గొప్పవాడని వాడికి అసూయ. నన్ను నాశనం చేయదలచుకొన్నాడు....”

“చెల్లగా వాగదోకు!” అని మేయీ అడుపడింది. “దరిద్రమొగపూ నీ మొగం అద్దంలో చూసుకో. నీ సంగతి సీకే తెలుస్తుంది. దాన్నే అలాంటివాడుకాదు. నీలాంటి తుచ్చుకాదు. నా గుండెలు పగిలేవిధంగా నీతో అరచాను. ఆభివృద్ధిచెందవయ్యా! అని బ్రతిమాలాను. కాని ఒక్క ఓవ్వంతైనా నేర్చుకొన్నావుగాదు.... కేవలం నువ్వు వాటిపనికిమాలిన వాడివి.”

“దూ!” అని తేచిలుమీద బలంగా గుదాడు. “ఆ వెధవ దాన్నే! వాడి కేం తెలుసు? నేను కోటను పట్టుకొంటావుంటే, యిక్కడ సరస్సులో తాబేళ్ళు పడుతున్నాడు, ఎందుకు పనికొస్తా దా వెధవ. పెంటపోగు చేయటానికి పనికొస్తాడు. నీకు వాడు రత్నంలాగున కనిపిస్తున్నాడు. నా పెంటె తటానికన్నా పనికిరాదు తెల్సా? ఉప్! మీ యిద్దరిదీ ఒకటేము! అని నాకు చాలాకాలంనుండి తెలుసు! ఆ రాత్రి నేను యింటికొచ్చినప్పుడు నువ్వు పరుపుమీద పడుకొన్నావ్! వాడు నీమీద వొంగాడు.... ఆ పెద్ద రహస్య మేమిటో నాకు కాస్త చెప్పు!”

కోపంతో మేయీ వళ్ళంతా గజగజవణికింది. ఆమెకు దుఃఖం పొంగిపొరలివచ్చినది. కట్టలుతెగిన శ్రవాహంలాగున కన్నీళ్ళు కార సాగాయి.

అంతరేకుండా ఏడుస్తూ జీన్లంగ్.... నువ్.... నువ్ నా మొహంపై వుమ్మేస్తున్నావ్. నన్ను అవమానపరచుతున్నావ్! నీ యిష్టమొచ్చినట్లు ముండలతో పోతున్నావ్. పెగా నామీద నిందలుమోపుతున్నావ్!”

జీన్లంగు ముందుకుదూకాడు. ఆమె జుట్టును లంకించుకొన్నాడు.

“ఎవరితో పోతున్నావే?” అని మొరిగాడు. “చెప్ప. నాతో చెప్ప!” అన్నాడు.

మేయీ పెనుగులాడింది. అరవసాగింది. “నువ్వు తాగుతున్నావ్ తందనాలాడుతున్నావ్; ముండలతో పోతున్నావ్; జూవమాడుతున్నావ్— బాలాకి అప్రతిష్టతెచ్చావ్; అందరికీ తెలుసు యీ విషయం.”

జిన్నంగు ఆమెను మొగంబద్దలయ్యేటట్లు కొట్టాడు. ఆమె దొర్లి గోడమీద పడింది. ఆమె ముక్కువెంట అమితంగా రక్తం కారసాగింది. ఆమెను మరల బాదడానికికని జిన్నంగ్ కదలుతూవుండగా, ఒక మనిషి లోనికి తుసుకొనిపచ్చాడు.

జిన్నంగ్ ను వెనుకనుండి లంకించుకున్నాడు. చిలంగా ఒక్కవూపుతో జిన్నంగును నేలమీద గిరిగింతాలు కొట్టేటట్లుత్రోశాడు. తన్నీ విధంగా చేసిం దెవరో చూద్దామని జిన్నంగ్ మొగంపెకెత్తాడు. దాస్వే! జిన్నంగ్ కి లోపల ద్వేషం మండిపోతూవుంది. తన శత్రువుమీద విరుచుకుపడ్డాడు. కాని ఇంతలోనే ష్వాంగు, చ్లాకీత్సేలు అక్కడికి పరుగెత్తుకుంటూవచ్చారు వాళ్ళిద్దరినీ విడదీశారు.

రొప్పుతూ తన చేతులను నడుముమీదపెట్టి దాస్వే అరవసాగాడు. “భలేబాగుంది వరస— యుద్ధంచేయటానికిని బయటికిపోయావా? యింటి కొచ్చావా?— ఆదాళ్ళమీద యుద్ధంచేస్తున్నావా?”

“నీముతబ్బని—” కోపముతో ఎగురుతూ జిన్నంగ్ అరచాడు. “నా పెళ్ళాన్ని నేను కొటుకుంటా. నీకేం? జోక్యం కల్గజేసుకోవటానికి నువ్వెవడివి?— నా వెన్నులో పొడిచావ్ అమ్మేమిటి?” అని మొరగ సాగాడు.

ఇంకా మొరుగుతూవున్న ఆ జిన్నంగ్ ని చ్లాకీ, ష్వాంగులు బయటికి యీడ్చికెళ్ళారు.

దాస్వే మేయాకి సాయపడ్డాడు. ఆమె దుస్తులన్ని నెత్తురు మరక లతో నిండిపోయాయి.

బాకీ, ప్లాంగ్లు గంటలకొలది జనంగుతో మాట్లాడారు.

అతను చేసినది తన్నని వొప్పించజూశారు. కాని లాభంలేక పోయింది. తనవలన తప్పులేదని వాదించాడు. ఒక్కరవ్వయినా లొంగని వాడు అతనికి బోధించాలనియత్నిస్తుంటే, అతడు కొపాన్నినములుతూ విశ్కబ్ధంగా కూర్చున్నాడు.

యధార్థానికి వాడు చెప్పుతూవున్న మాటలేమీ అతను వినిపించు కోవటంలేదు. అతడేదో ఒకవన్నాగాన్ని తన మనసులో పన్నుకొంటు న్నాడు. చిట్టచివరకు లేచి నిలబడ్డాడు.

“నాలో యీ తప్పుంది. ఆ తప్పుంది అని దాస్వే అంటున్నాడు కదూ? యీ జనంగులే ఎలాంటివాడో దుచిచూపిస్తా!” అని రొమ్ములు బాదుకోసాగాడు.

“జపాను వ్యతిరేక పీరు దెవ్వడో మీరు జూస్తారు. వారీసర్కసు ఎలుగొడెవడైందీ మీకే తెలుస్తుంది” అని అరిచాడు. యింట్లోనుండి బయటికి పోయాడు.

ఆవరణలో అతనికి తన స్వగ్రామంనుండి వచ్చిన మనిషి యెమ రయ్యాడు. ఆ మనిషి జబ్బుగావున్న జిన్నంగ్ కొడుకుని తీసుకునివచ్చాడు ఇంటిదగ్గరవాడు తల్లిదండ్రులపద్దకు జబ్బుగావున్న ఆ పిల్లవాడిని పంపితే బాగుంటుందని అనుకున్నారు. ఎందుకంటే జబ్బుగావున్న పిల్లవాడికి తామే మందుమాకు లిప్పించుకొని బాగుచేసుకోవాలని ప్రతి తల్లి తండ్రి కోరుతారుగదా!”

“వాడు నా కక్కరలేదు. వాడు నా కొడుకుగాడు!” ద్వేషపూరితంగా మొరిగాడు జిన్నంగ్. “వాడు చస్తావుంటే వాణ్ని వాళ్ళమ్మవద్దకు తీసుకు పొండి! అక్కడే చావసీయండి” అని అరిచాడు.

అక్కడనుండి బయలుదేరిపోయి జిన్నంగ్ లెవేనికలుసుకుని “వీళ్ళ మనకన్న మొగళ్ళమని భావిస్తున్నారోయ్! మనల్ని యిష్టమొచ్చినట్లు తొయొచ్చు సెనుకుంటున్నారోయ్” అని చెప్పాడు “ఒకటి రెండేసిచూపిస్తే గాని మన విషయం పీళ్ళకు తెలిసిరాదు!”

వాళ్ళిద్దరూ చాలాసేపు మంతనాలు జరిపారు. తమ ప్లానులో

జేరుటకు ఆ రాత్రి సివోనుమాడా వప్పించారు. తుపాకులు తీసుకున్నారు. కళ్ళెమెరుగని అడవిగుర్రాలలాగా వేగంగా గ్రామాన్ని విడచివెళ్ళారు.

మొట్టమొదట వారు హిస్వేలియూ గ్రామానికి పోయారు. తెగ త్రాగారు. ఒక పెద్ద మోకును, చాకునూ కొన్నారు. గ్రామాన్ని వదిలి పోయారు. ఆనకట్టవెంటపోయి, కీలుబొమ్మ సైనికుల స్వాధీనంలోవున్న వ్యాపారపట్టణాన్ని జేరుకొన్నారు. ఆ పట్నంచుట్టూ పెర ప్రహరీగోడ వుంది. ఈ రిసరాలోనే రైవే బందిపోటుదొంగగా జీవిస్తూవుండేవాడు. కాదు బందిపోటుదొంగగా వుద్యోగంచేస్తూ వుండేవాడు. అందువలన అతనికి ఈ పట్నం, దాని పరిసరాసంగతి బాగా ఎరుక. ఎరుకేమిటి, కొట్టిన పిండతనికి. కాపలా బురుజులకు దూరంగా పడమటిగోడకు సూటిగా ఎదురుగానున్న ప్రదేశానికి వాళ్ళను రైవే తీసుకొనిపోయాడు. కందకాన్ని ఈవారు. అక్కడ గోడకు ఒకకంతవుంది. ఆ కంతలో ముళ్ళమొక్కలు పెరిగాయి. ఆ ముళ్ళమొక్కలను ప్రక్కకు వొత్తిగిలించి దానిలోదూరి పట్నంలో దొంగతనంగా ప్రవేశించారు.

వాళ్ళు నిశ్శబ్దంగా చదీచప్పుడు లేకుండావున్న యిరుకుసందులో నడవసాగారు. ఆ విధంగా పోయిపోయి ఆ పట్టణ వ్యాపారస్తుల సంఘానికి అభ్యక్షుడయినవాడి యింటికి జేరారు. ఆ యింటికి పెద్ద ప్రహరీవుంది. దానికొక గేటువుంది. అది గట్టిగా తారంవేసివుంది. తన తోడుదొంగ బుజాలపైకెక్కి నిల్చుని జిన్లంగ్ ప్రహరీగోడ తలను లంకించుకొని గాడు. ఒక ఊపుతో పైకెక్కాడు. మోకు సహాయముతో అతని అనుచరులుకూడా పైకెక్కి అతన్ని కలుసుకున్నారు. వారొక్కరొక్కరే ఆవరణలోనికి దిగారు. ఆవరణ దాటిన తర్వాత వారికి మరొక గోడ ఎదురయ్యింది. దాని గేటుకూడా గట్టిగా తాళం బిగించబనివున్నది. బయటి గోడవలెనే ఈ గోడను దూకటము కష్టం. ఎందుకంటే, ఈ గోడ బాగా ఎత్తగావుంది. దీనికి దగ్గరలో ఒక పెద్దచెట్టు వుంది. దానికొమ్మలు పొడగుగా లేవు. కాని, జిన్లంగ్ జిత్తులమారిగదూ! అతడు చెట్టెక్కాడు. గోడ కంటే ఎత్తగావున్న గట్టి కొమ్మనుచూసి, దానికి మోకు బిగించాడు. మోకుయొక్క రెండవ చివరను రైవే నడుముకు బిగించాడు. రైవే

భూమినుండి పెత్తె తబడ్డాడు. కొద్ది వూపులతో గోడపెత్తెక్కాడు. చెట్టు కొమ్మకు కట్టిన మోకు చివరను విప్పివేశారు. మోకు సహాయంతో మిగతా యిద్దరూ గోడపెత్తెక్కారు. గోడ పైభాగంలో ప్రతి ఆవరణలో నున్న భవనాల్లోని ఒకదానిపైకప్పుతో కలసివుంది. వారు ఆ యింటి పై కప్పు దాటారు. వేసవికాలములో ఆవరణలో పందిరిగుంజగా ఉపయోగ పడుతూవున్న ఒక స్థంభాన్ని లంకించుకొన్నారు. దాన్ని పట్టుకొని క్రిందికి జారారు.

నలుచదరంగా వ్యాపించియున్న ఆ భవనాలలో తూర్పు ఉత్తర భాగపు వాటిలోనే వెలుతురు అగుపిస్తోంది. తూర్పుభాగపు భవనపు కిటికీ గుండూచూస్తే లోపల పేకాట జరుగుతూవున్నదని కనబడుతూవుంది. పేకాడుతున్నవారిలో చావచచ్చిన యువకుడొకడు తప్ప మిగతావాళ్ళంతా ఆడవాళ్ళే. తూర్పుదిక్కున లై వేని కాషలాపెట్టి జిన్నంగా, సివాయి నిళ్ళ బింగావున్న ఉత్తరపుగదిలో ప్రవేశించారు.

వ్యాపారస్థుల సంఘాధ్యక్షుడు కాంగ్ మిచ పడుకొని పొగ త్రాగు తున్నాడు. వీళ్ళను చూడగానే బెదిరిపడిలేచాడు.

“భయపడటోకు” అని జిన్నంగ్ వెంటనే అన్నాడు. “నీకు హాని చేస్తామని మే మిక్కడకు రాలేము.”

“ఎవరు మీరు?” అని అరిచా డా మోటావ్యాపారి.

“నేను బాలూసైన్యంలో ఒక కెప్టెన్ని. హిస్సేలియూ కోటను పట్టుకొన్నది నేనే. మాలో కొంతమందిమీ చేతులు కడుక్కొని, దొబ్బే యిదలచాం. మేము మా తుపాకులను మీకిస్తాం. ప్రయాణానికి మాకు కొంతడబ్బు అప్పుగా తీసుకోదలచాము.”

జిన్నంగ్ తన విస్త్రోతును బల్ల పైపెట్టి కూర్చున్నాడు. సివో అతణ్ణి అనుసరించాడు.

మోటావ్యాపార నాయకునికి ధైర్యం చిక్కింది. చిరునవ్వు నవ్వుతూ, “బాగుంది బాగుంది; నావద్ద కొంతడబ్బు యిక్కడే వుంది. మీకివ్వగలను” అన్నాడు.

ఆ వ్యాపారి నోటకట్టను జేబులోనుండి బయటకుతీసి, జిన్నంగు చేతికి అందించాడు. జిన్నంగ్ వాటిని లెక్కపెట్టుకొన్నాడు.

“మేము చాలామంది వున్నాము, యివి మాకెంతోకాలము సరిపోవు. ఇంకా కొద్దిగా యివ్వలేరా?” అన్నాడు జిన్నంగ్.

ఆ మోటామనిషి మొగం భయంతో వణికింది. ఒక్కక్షణమాలోచించాడు. అటు తర్వాత ఒక తాళంచెవుల గుత్తిని బయటికి లాగాడు. కాంగ్మీదకు మోకరించి గోడలోకట్టిన ఒక చిన్న తలుపును తెరచాడు. అరలోనుండి ఒక నగలపెట్టెను బయటికి లాగాడు. దానిలోని నగలను యిటూ అటూ సరుతూ చిటచివరకు ఆ వ్యాపారి రెండురాళ్ళ వుంగరాలను బయటికి తీశాడు. అందులో ఒకదానికి ఎర్రరాయి వుంది. రెండవదానికి పచ్చరాయి వుంది.

“ఇదిగో కెపెన్ గారు! ఇవి తీసుకోండి! ఇవి తీసుకొనిపోతే, ఇవి మీకు ఎక్కడబడితే అక్కడ స్నేహితులను తెచ్చిపెడతాయ్. ఈ ఈ రెంటినీ తీసుకోండి” అన్నాడు మోటావ్యాపారి.

అతడు గోడవేపుకు తిరిగిగాదోలేదో వెంటనే జిన్నంగ్ అతని మెడను తన రెండుచేతులతోనూ లంకించుకున్నాడు. సివ్ వ్యాపారిమెడకు వుప్పువేశాడు. గట్టిగాదిగించి లాగాడు. దుక్కలాంటి ఆ వ్యాపారి కనుగ్రుల్లు బయటికి పొడుచుకొచ్చినాయి. అతని గొంతులోనుండి విపరీతమైన ధ్వనులు బయలుదేరాయి. సివ్ భయముతో గజగజ వణికాడు. వణుకుతూవున్న వాని చేతులనుండి మోకు క్రిందకు జారిపడినది. ఘోరముగా పెనుగులాడుతూ ఆ మోటావ్యాపారి కాంగ్మీదనుండి క్రిందికి దొరాడు. మోకు యింకా వానిమెడకు వ్రేలాడుతూనేవుంది. జిన్నంగ్ ఒక పావాన్ని వాని రొమ్ముమీదపెట్టి నొక్కాడు. వాణ్ని అణచిపెట్టాడు. మోకు చివరకు లంకించుకున్నాడు. రెండవకొసను సివ్ కు అందించాడు. వాళ్ళిద్దరూ బలాన్నంతా వుపయోగించి గుంజారు. ఆ డెబ్బతో మోటావానికళ్ళు గిరగిరా తిరిగాయి. వానినాలుక బండగా బయట పడినది. వాడి వళ్ళు క్రొయ్యదానిపోయినది. అప్పుడుమాత్రమే జిన్నంగ్ మోకును వదిలిపెట్టాడు. నగలపెట్టెను లంకించుకొన్నాడు. విసురుగా

తెరచాడు. పొడుగాటి ఒక బంగారు గొలుసును చూడగనే పేరాశతో అతనికళ్ళు మిలమిలా మెరిశాయి. పెట్టె మూసేశాడు. షర్టుజేబులో పెట్టుకున్నాడు.

“నాకు!” అని సివోవంకజూచి అరచాడు.

మిలమిలా మెరుస్తూవున్న పొడులనుకోసే చాచును సివో బయట పెట్టాడు. కాని సివో కొయ్యబారిన తచచేతిని పైకెత్తలేకపోయాడు. తిరస్కారముగా అతనివంక జూస్తూ, జిన్నంగు చాకును లాక్కున్నాడు. కొయ్యబారిన వ్యాపారి శరీరంపై వంగాడు. దుక్కలాగున్న అతని మెడలోనికి చాకును లోతుగా దూర్చాడు. చాకును బయటకు లాగగానే రక్తం చిమ్మురుగొట్టములాగా బుస్సున పైకికొట్టింది. జిన్నంగు జటలన్నీ నెత్తురు మరకలయ్యాయి. పెళాచికంగా రెండుమారులు ఆ చాకుతో మోటావాని మెడమీద కొట్టిన తర్వాతనే వానితల శరీరంనుండి వేరుపడినది. జిన్నంగ్ పడకమీదనుండి ఒక పలుచనిగుడ్డను లాగాడు. దాని మధ్యభాగంలో ఆ తలుపు వుంచాడు. నాలుగుమూలలనుండి గుర్రునులాగి, ముడిపేశాడు. ఆ విజయచిహ్నాన్ని తన నడుము పటకాకు ముడివేసుకొన్నాడు. లాంపును వూదేశాను. తనవెంట లైవే, సివోలు సాగిరాగా జిన్నంగ్ వేగంగా ఆవరణ ద్వారా తలుపుద్వారా బయటపడ్డాయి.

వాళ్ళు ఆనకటను చేరుకోగానే కూలబడ్డారు. కొంత విశ్రాంతి తీసుకొన్నారు. జిన్నంగ్ నోట్లకట్టలు, ముగ్గురికి నేనులగా పంచాడు.

“నాకూ, లైవేకి చెరివొకవుంగరం ఇయ్యవేం?” అని గొణిగాడు సివో. “కావాలంటే బంగారుగొలుసును నువ్వట్టిపెట్టుకో!” అన్నాడు.

జిన్నంగ్ తన అరచేతితో సివో ముఖంమీద చరిచాడు. “ఛీ! వెధవా! పో యిక్కణ్నుంచి! నామీదకే కారెత్తి వుచ్చోస్తున్నావుగా! వాణ్ని చంపరా అంటే, భయంతో గజగజ వణికి చచ్చావ్! పిరికివెధవా! కాలు కదపలేకపోయావ్! ఇప్పుడిది కావాలి, అది కావాలంటూ ఎక్కణ్నుంచి వచ్చావ్!”

సివో భయంతో నోరుమూసుకొని కూర్చొన్నాడు. కాని లైవే

మంచి తెలివితేటలు గలవాడు. జిన్నంగును ఎలా పట్టి సడిపించాలో అతనికి బాగా తెలుసు.

“కోప్పచబోకోయ్ తాతా! కోప్పడబోకు మరీ!” అని దువ్వాడు జిన్నంగని. “ఏం రెచ్చావో చూదాంపట్టు” అన్నాడు బుజ్జగిస్తూ.

“ఆ వెళవ వాగుడు వినవొకదూ” అని జిన్నంగు. “నావద రెండు ఊగరాలు హతమున్నాయి. ఇదిగో నీ కొరటి యిస్తా తీసుకో” లైవే దాన్ని తీసుకొని తృప్తిపడ్డాడు. జిన్నంగు లేచిరిలబడ్డాడు.

“పోదాం పద! నీ పుండు బయటపడకుండా చేతిరుమాలతో కప్పేయి! దీన్ని రహస్యంగా వుంచాచి. మన లాటిని గురించి ఎవరితో చెప్పబోకండి. ఎవరికీ తెలియరాదు!” అన్నాడు.

సూర్యోదయమయ్యేసరికల్లా, వాళ్ళు జిల్లా హెడ్ క్వార్టర్స్ జేరు కొన్నారు. ప్రజాసైనికులు అప్పుడే నిద్రనుండి లేస్తున్నారు. “బ్లాకి ఎక్కడ?” అని అడిగాడు జిన్నంగు.

రక్తంచారలుకట్టిన అతని గుడ్డలవంక రెప్పార్చుకుండా చూడ సాగాడు ష్యాంగ్.

“గత రాత్రి అతడిక్కడ నిద్రపోలేదు” అని జవాబు చెప్పాడు. “నువ్వెక్కడికి పోయావ్?” అడిగాడు.

జిన్నంగు మారుమాట చెప్పకుండా నిశ్శబ్దంగా, సదుముకు కట్టుకున్న మూటను విప్పాడు. భయంకరంగానున్న ఆ తల నేలమీదపడి, అసమానంగా దొరుతూ కాంగ్ గోడవద్దకు పోతూవుంటే, అక్కడున్నవాళ్ళంతా భయంతో ముడుచుకొనిపోయారు.

“దేశద్రోహి లియూ తల ఇది” అని గర్వంతో పొంగిపోతూ అరచాడు జిన్నంగు.

“జిన్నంగునయిన నేను మట్టిమరకను దులిపేసినటు అతిచులాగా దులిపేశాను....వాడు చుట్టూ పెద్ద కందకంగల పట్నంలో చుట్టూ పెద్ద ప్రహరీగల పట్నంలో నివసిస్తున్నాడన్న విషయం మీకు తెలుసు. ప్రతి

తావులోనూ, జపానువాళ్ళు పెద్దపెద్ద సెర్పిల్లలు సహాయంతో కాపలా కాస్తున్నారు. నన్నాపగలిగారా? దోస్టే ఎల్లప్పుడూ గొప్పగా కోస్తూ వుంటాడు—వీదో! వాణ్ని లోపలికిపొమ్మనుచూద్దాం. ఒక తలను తీసుకు రమ్మను చూద్దాం!”

“నువ్వు చెప్పేది ఏ లియూనిగురించి?” అని ష్వాంగు అడిగాడు. అతనికిళ్ళు యింకనూ రెప్పార్చకుండా జూస్తువున్నాయి.

“ఏం? వ్యాపారుల పట్నంలోని వ్యాపారుల సంఘానికి అధ్యక్షుడు వాడు—పెద్ద దేశద్రోహి! వాడెరుగవా?”

ఇది చెడవనియన్నవిషయం ష్వాంగుకి తెలుసు. కాని, ఆ క్షణములో ఏ విధంగా మాటాడాలో అతనికి తెలియకపోయింది. పోయి కొంత విశ్రాంతి తీసుకోవలసినదిగా అతనికి చెప్పాడు. బ్లాకీత్నే యిప్పుడే త్వరితోవస్తాడని చెప్పాడు.

జింగ్ తా నొక ఘనవిజయాన్ని సాధించినట్లుగా భావించాడు.

గర్వప్రేరిత సంతృప్తితో ఆ తలను ఒక తన్నుతన్నాడు “దీన్ని బాకీ చూడనీ! చొరస్తాలో దీన్ని ప్రేలాడగట్టదాం. అందర్నీజూడనిదాం” వీదో అమూల్యరత్నంలాగున ఆ తలను మరల మూటగట్టుకొని జిల్లంగు బయటికి మోసుకొనిపోయాడు.

* * * *

సివో చెంప బాగా వాచియుండటాన్ని ష్వాంగు గమనించాడు. అతని ముఖంలోని ఒక పెడంతా బాగా వాచిపోయివున్నది. జిల్లంగు యిందాక కొట్టినదెబ్బ ఘాటుగా తగిలిందన్ననూట!

ష్వాంగు అతణ్ని ప్రక్కగా తీసుకొనిపోయి ఇలా వాయటానికి కారణమేమని అడిగాడు మొట్టమొదట విషయాన్ని బయటపెట్టటానికి సివో జడిశాడు.

నీకేమి భయాలేవని ష్వాంగు అభయహస్తమిచ్చిన తర్వాత, రోషంగా కథ నంతటినీ, బయటపెట్టేచాడు సివో.

బాకీ రాగానే ష్వాంగు అతనికి పూసగుచ్చినట్లు అంతా చెప్పేశాడు. అతడునుకున్నదానికన్న మహామోరంగా జిన్నంగు తప్పులున్నాయని బాకీ చెప్పాడు. అతడు వెంటనే వ్యక్తిగతంగా మాట్లాడటానికని, జిన్నంగును పిలిపించాడు.

నీవు చేసింది తప్పు అని బాకీ ముఖం చిటించుకొని చెప్పేసరికి తలబిరుసు వాయ్యారంతోవున్న జిన్నంగుకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. “నిన్న నువ్వు అనుమతి తీసుకోకుండా యిద్దరు మనుషులను వెంటబెటుకొని పోయావు అదొక తప్పు! ఒక నునిషిని చంపటము అంత తేలికమైన వ్యవహారంగాదు! జిల్లా, కొంటీప్రభుత్వాల రెండింటి అనుమతిని తీసుకోవాల్సి వున్నది. అలాంటి విషయాన్ని నీయంతట నీవే నిర్ణయించటానికి నీకు అధికారంలేదు” అన్నాడు బాకీత్తే.

“ఒక దేశద్రోహిని హత్యచేయటంలో తప్పేమున్నది” అని జిన్నంగు అడిగాడు. అతనికి హాని జరిగినట్లనిపించినది. చెబుకుదెబ్బతిన్నట్లనిపించింది.

“వ్యాపార సంఘానికి అధ్యక్షుడైనంతమాత్రాన దేశద్రోహిగా అతణ్ణి బావింపనవసరంలేదు. అలాంటివ్యక్తికి మొదట సమీపించి, బోధించి, సత్కరించటమే కమ్యూనిస్టుల పాలసీ! అలాంటివాళ్ళు బాగా దుష్టులయితేనే, బాగా క్రూరులయితేనే సంస్కరించడానికి వీలులేకుండా తయారయితేనే వాళ్ళను రద్దుచేస్తాం! ప్రతివ్యక్తి విషయాన్నీ జాగ్రత్తగా తూచాలి. ఎవడియిష్టమొచ్చినట్లు వాడు పోయి, స్వంతబాధ్యతమీద చంపి రారాడు!” అన్నాడు బాకీ.

జిన్నంగు గర్వం దెబ్బతిన్నది. గౌరవం దెబ్బతిన్నది. రెప్పార్పకుండాజూస్తూ దెబ్బతిన్న గర్వం. గౌరవాలకు స్వాంశనం జెప్పుకుంటున్నాడు.

బాకీ అతనివంక అసంతృప్తిగాజూస్తూ తన సంభాషణను సాగించాడు. “ఎందుకలా చేశావ్? జపానువాళ్ళపై దెబ్బతీయాలనా? లేక నీ స్వంతంకోసమా?—సత్తునుండి ఏమేమి దోచుకొని తెచ్చావో చెప్పు!” అన్నాడు.

జినంగు ముఖం కళావిహీనమైంది. వెంటనే ఎర్రబడింది. “నీ మాటల కర్తమేమిటి?” తప్పిదాన్ని కప్పిపుచ్చుకోటానికి ఎదురుప్రశ్న వేశాడు. “ఒక్క సూదికూడా చూట్టుకోలేదు! అలాంటిభావం నీ కెందుకు తట్టింది?” అన్నాడు.

ఈ జిడ్డు ముదపు కప్పదాటుతనాన్ని జూసేసరికి జ్ఞాతీకి రోతపట్టింది. ప్రయత్నపూర్వకంగా కోపాన్ని అణచిపెట్టుకున్నాడు. అతను వహన పూరితంగా, “జినంగ్, నేనా విధంగా అడుగుతున్నానంటే నువ్వు దోచి తెచ్చుకొన్నదానిలో భాగం పంచుకోవాలనే వుద్దేశంతోగాదు. నీకు కొన్ని మురికి అభిప్రాయాలున్నాయి. వాటిని సరిదిద్దడామన్న అభిప్రాయముతో అడుగుతున్నా. నిన్నటిరోజున స్వాంగు, నేనూ సీతో చాలాసేపు మాటాడం. మేము చెప్పినదానిలో ఒక్కవిషయాన్నయినా నువ్వు అర్థం జేసుకొన్నట్లు తోచటంలేదు. యధాస్థానికి నువ్వు పూర్వీకన్న మరింత అధ్వాన్నంగా తయారయ్యావ్. నీన్నగురించిమాత్రమే నువ్వు ఆలోచించుకుంటూ వుండటం విపరీతానికి హానికరం. అంతేగాని మేలుగాదు. వ్యక్తిగతంగా నీ విషయాన్ని తీసుకొందాం! నువ్వు తప్పులను వెంటనే సరిదిద్దుకోకపోతే దినదినం అవి అధ్వాన్నంగా తయారవుతాయి. చిట్టచివరికి అవి నిన్ను నాశనంజేస్తాయి.”

తనగుట్ట బట్టబయలుచేసిన విషయాన్ని జిన్గంగు గ్రహించాడు. అతనికి మొట్టమొదట తటినదేమంటే ఏదోవిధంగా దాస్వే తన గుట్టను కసిపెట్టి బట్టబయలుచేశాడనుకున్నాడు. దాని రోషం, ఆత్మరక్షణ కోపంగా ప్రజ్వలితమయింది.

“హా! మారిపోయాను” అని మండిపడతూ, చివాలున లేచాడు. “ప్రాణాన్ని పందెంగా పెట్టాను. అయినప్పటికీ నేను మంచివాణ్ణిగాదు. దీనిలో ఏదో గూడుపురాగీవుంది. నాకు తెలుసు. నా పెనకాల గోతులు త్రవ్వుతున్నదెవరో నాకు తెలుసు. దాగా తెలుసు. నిన్నుజూసి వూరుకుంటున్నా. లేకపోతే తుపాకితీసుకొని, వాణ్ని కాలేనేస్తాజే! కిడికీతెరచి అందరికీ వినపడేటట్లు చెపులానువ్వు. నేనో - దాస్వేయా? ఎవరో ఒకరు పోవాలి. నా కీ ఉద్యోగం దేనికి? ఏమైనాగానీ, నేను శత్రువుల్లో జేరను;

నేను కేశద్రోహిగా తయారుగాను - యింటికి పోతాను. సాధారణ పాట
డుగా వుండిపోతాను.

జనంగు తన పిసోలును టేబుల్ మీద విసిరేశాడు. చివాలన బయ
టికి పోతూవుంటే, అప్పుడే లోపలికి వస్తూవున్న దాస్వే. అతనూ డీడి
య్యలు కొట్టుకున్నారు. కోపంతో మండిపోతూవున్న ముఖంగల
జనంగు అతనివంక చూడనైనా చూడలేదు. మరింత కోపంగా దారిన
పడి పోయాడు.

జనంగు సూటిగా తనదళం వుంటున్న గదికి పోయాడు. అత
డక్కడ పొగలుగ్రక్కాడు. బుసలుకొట్టాడు. ఆ దళ సభ్యులందరికీ ఈ
జాడ్యము వ్యాపించినది. తమ గౌరవానికి "అవమానం" జరిగినట్లుగా
భావించారు. రోషం కలిగింది. వెంటనే రాజీనామా పెడతామంటూ,
అందరూ కుక్కటుకుని ఒక్కటిగా రైచే నాయకత్వాన బయలుదేరారు.
- కీవద్దకు వచ్చారు. డాక్టర్ జిల్లా సభ్యులలో కొంతమంది వారికి సచ్చజెప్ప
జూచారు. జనంగును విమర్శించినది సబబేననీ, ఆ విమర్శన ఏ విధము
గానూ దళంలోని ఇతర సభ్యులపై ప్రతిబింబించదనీ సచ్చజెప్పేసరికి
యారనయినది. అందరూ పప్పుకున్నారు. రై వేమాత్రం వప్పుకోలేదు.

తాను రాజీనామా పెడతానని రై వే పట్టుబట్టాడు. "ఈ కూడు
నాకొద్దు. వుండదలచుకొన్నవల్ల వుండండి. నేను పోతా!"నని తుపాకిని
వప్పగించి వెళ్ళిపోయాడు.

జబ్బుగావున్న తన కొడుకును సాకుతూ, మేయీ ఇంటివద్దనే
వుంది. ఆమె, పిల్లవాణ్ణి భుజాలమీద పడుకోపెట్టుకొని, అటూ యిటూ
పచ్చాల్లజేస్తూ, మృదువుగా పాటపాడుతూ పిల్లవాడిని జోక్యం తూవున్నది.
ఆ పిల్లాడు చాలా బలహీనంగా, ఎడతెరిపిలేకుండా ఏడుస్తున్నాడు.

మేయీ అద్దంముందు ఆగి, "చూడు! ఎవరిది?" అన్నది.

ఎండిపోయిన తన చిన్న ముఖంయొక్క ప్రతిబింబాన్ని అద్దంలో
చూచి, పిల్లవాడు వుల్లాసంగా నవ్వాడు. మేయీ కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున
తిరిగాయ్.

జనంగు కోపంతో పొగలుగక్కుతూ, బుసలుకొడుతూ లోపలికి

తోనుకొనివచ్చే సమయానికి, మేయి పిల్లవాడికి, కోడిగుడ్డును పెడుతూ వుంది. “మేయి! నీవు నా పెళ్ళానివైతే పక్కబట్టలు సరిగ్గా యిప్పుడే నాతో రా! లేకపోతే, నీకూ నాకూ యింతటితో సరి!” అని అరచాడు.

అశ్చర్యముతో, మేయి కళ్ళు చిరుగంటలంతయ్యాయ్! “ఏం జేయ బోతున్నావ్?” అని అడిగింది.

జిన్నంగు వికటంగా నవ్వాడు. “నేను మనిషినిగాదు; దయ్యానీనిగాదు. నేను ఈ ఉద్యోగాన్ని వదలిపెడుచున్నా. వాళ్ళకు నాతో అవసరం లేకపోతే, కావలసినవాళ్ళు బోలెడంతమంది వున్నారు. నీ ఉద్యోగాన్ని వదిలేయ్! నాతో రా! లేకపోతే మనిదరికీ “రాంరాం!” అన్నాను.

“జిన్నంగ్! నన్ను బెదరించబోకు!” అన్నది తిరస్కారంగా. సూటిగా అతని కళ్ళల్లోకి జూచింది.

మనపని ‘ఖతం’ అంటావా? సరే! ‘ఖతం’గానీ. నీ మూలంగా నేను విప్లవాన్ని విడిచిపెడతానన్నమాట అబద్ధం. గుర్రాన్ని బురదలో మీద, బుడిని మంచీలో మీద దొర్లనీ. ఎవరికివారే యమునాతీరే. ఒక రినిగూర్చి మరియొకరు జోక్యం కలుగజేసుకోవద్దు!” అన్నది.

“సరేలే!” అని మొరిగాడు జిన్నంగ్. “నన్ను నీ భర్తగా గుర్తించటము నీ కిష్టంలేకపోతే, నీ కీ పిల్లాడెందుకు?” అని పిల్లవాణ్ణి చేతులు పట్టుకొని గుంజి మేయానుండి లాక్కో యత్నించాడు.

మేయి పిల్లవాణ్ణి గట్టిగా పట్టుకొంది. భయంతో ఆ పిల్లవాడు ఏడ్వసాగాడు. “జబ్బుగా వున్నాడు. వాణ్ణి భయపెట్టకు!” అని వెళ్ళిగా బ్రతిమాలింది.

జిన్నంగు ఒక్కవూపుతో పిల్లాడిని గుంజేశాడు. మేయి గిరిగిం తాలుకొడుతూ నేలపైపడింది. జిన్నంగ్ముఖం ద్వేషంతో ముడుచుకొంది. క్రూరంగా ఆమెను అనేకసార్లు తన్నాడు. గిర్రున తిరిగి తలుపు తాళం వేసి, పారిపోయాడు. ఏడుస్తూ మేయి ద్వారంకడకు ప్రాకిపోయింది. లేచి నిలబడి, పిడికిళ్ళతో తలుపుగ్రద్దింది. బిడ్డ ఏడ్చులు అంతకంతకు దూరమయ్యాయి.

కొన్నిరోజుల తర్వాత జిన్నంగునుండి కొంటేప్రభుత్వానికి ఒక

జాబు వచ్చినది. అందులో పెళ్ళాము భర్తతో నివసించాలని సూచించాడు. మేయీ తన యింటికి రాకపోతే విడాకులివ్వదలచానని వ్రాశాడు. నీ అభిప్రాయమేమిటని మేయీని అధికారులు అడిగారు.

“నా హృదయాన్ని ముక్కలుజేశాడు.” అన్నది మేయీ కటువుగా. “వాడొట్టి వంకరమనిషి- సమూలంగా వంకరమనిషి. విషవానికి సేవజేయ నిరాకరిస్తున్నాడు. వానితో నేను జీవించలేను. విడాకులివ్వనీ- ఏమైనా చేసుకోనీ, నేను కోరేదల్లా ఏమంటే- నా పిల్లాడిని నాకిచ్చేయమని. పిల్లాడికి చెరుపుచేస్తాడు వాడు!” అన్నది.

విడాకులకు అనుమతించబడింది. పిల్లాడివిషయములో చర్య తీసుకోవలసిన అవసరంలేకపోయింది. పిల్లాడిని తీసుకొని జిల్లాంగు పారిపోయిననాడే వాడికి రోడ్డుమీద జలుబుపట్టింది. కొన్నిదినాలయిన తర్వాత వాడుకాస్తా గుటుక్కుమన్నాడు.

8 అధ్యాయం

కేంద్రహాపేరాష్ట్రంలోని చాలా సైన్యాన్నీ దాని అధ్వర్యము క్రింద నడుస్తున్న ప్రజాసైనిక శక్తులన్నింటినీ, “చిచ్చిపెటేయ” టానికి మే మాసాంతంలో జపానువార్ల పెద్ద దండయాత్రను ప్రారంభించారు. ఈసారి జపానువార్ల చాలా బలంగా వున్నారు. ప్రధాన చాలా స్థావరాలను నాశనం చేయుటకై నలుమూలలనుండి సైన్యాలను దింపారు. ప్రధాన కమ్యూనిస్టుసైన్యం ఇతర ప్రాంతాలకు స్థావరాన్ని మార్చింది. సానిక కమ్యూనిస్టు పరిపాలక సంఘాలనూ గెరిల్లా సంఘాలను రహస్య జీవితానికి పోవలసినదిగా ఆజ్ఞాపించారు.

కౌంటీస్థాయిలో ప్రతి తావులోనూ పార్టీసభ్యుల సమావేశాలు జరుగబడినాయి. లొంగకుండా వూగినలాడకుండా వుండగలమనీ, ప్రజలతో చిట్టచివరవరకూ వుండగలమనీ కమ్యూనిస్టులు శపథాలు తీసుకున్నారు. రానున్నకాలం అతికష్టమైనదనీ, కాని దాన్ని గడిస్తే విజయము తథ్యమనీ అందరూ అంగీకరించారు. ఆ ప్రాంతములో వందల కొలది మంది ప్రతి తావులోనూ లేచి నిలబడ్డారు. శపథాలు పట్టారు.

జపానువాళ్ళ ప్రచారం, చిన్నచిన్న గ్రామాలనుకూడా సమీపిస్తూ వుంది. ప్రజాశక్తులను నిలబెట్టటానికి, దాచటానికి రక్షించటానికి తొందరగా కార్యకర్తల గ్రూపులు ఏర్పరచబడ్డాయి. అలాంటి ఒక గ్రూపులో దాస్వే, ప్వాంగు, మేయిలు వున్నారు. వాట జిల్లాకేంద్రానికి వచ్చారు. ప్రయోజనకరమైన పస్తువులను దాచటానికి, రహస్య జీవితానికి పోవు

చున్న పరుషుల స్త్రీలగుర్తులను రహస్యంగా వుంచటానికి. వారు శ్రజలను సమీకరించారు. ఖంగారుచా ప్రజలు, కార్యకర్తలు అవసరయత్నాలు చేయసాగారు.

శత్రువులు అంతకంతకు దగరగావస్తున్నారు. బాయాంగ్ సరస్సు ప్రాంతంలో నీరు తగలకుండా, లోతుగా, త్రవ్వగలటం అసంభవం. అందువలన సొరంగాలు త్రవ్వటం అసంభవమని తేల్చివేశారు. కంటికి అగుపించకుండా వుండేలాగున చిన్న కందకాలు త్రవ్వడామని ప్రతిపాదించారు. కాని వాటివలన ప్రయోజనముంటుందని ఎవరికీ నమ్మకం లేక పోయింది. చివరకు రైతులతోపాటు సాచారణ దుస్తులా ధరించి, జనంలో కలిసిపోయి ఒక గ్రామంనుండి మరయొక గ్రామానికి సురక్షిత స్థానాన్ని వెతుక్కొంటూ పోతూవున్న జనంలోపాటు పోదామని నిశ్చయించుకొన్నారు కార్యకర్తలు.

శత్రువుల సంఖ్య అధికమయింది. ఎంతమంది శత్రుసైనికులు గలరో, ఎక్కడినుండివస్తున్నారో, ఎక్కడికిపోతున్నారోయన్న సమాచారం ఎవరికీ తెలియటంలేదు. సరిస్సులమీద, నదులమీద, ఆనకట్టల మీద రాకపోకలను—అన్నింటినీ, జపాను కాపలావాళ్ళు బండ్ చేశారు. కాస్త కదలిక కనిపిస్తేసరి అదేదై నప్పటికీ అటువైపుగా, జపానువాళ్ళు యిష్టమొచ్చినట్లు తుపాకీగుళ్ళపర్షాన్ని కురిపిస్తున్నారు. గ్రామాలను చుట్టుముట్టిస్తున్నారు. ప్రజలు గోధుమ పొలాల్లో దాక్కోవటానికి యత్నిస్తున్నారు.

ఒకనాటి సాయంత్రం జపానువాళ్ళు, పదిమొళ్ళ పరిధిలో వల పన్నారు. కేంద్రంవైపునకు అన్నివైపులనుండి త్రోసుకొస్తున్నారు. ప్రజలు తూర్పుదిక్కుగా పరుగెత్తారు.

కాని వారికి అక్కడ కల్పలం ఎదురయింది. పడమటిదిక్కుగా పారిపోతే అక్కడ, వారికి ఆశ్చర్యకరదశం ఎదురయింది. ఎక్కడజూచినా జపానువాళ్ళే, స్త్రీలు, పిల్లలు భోరున ఏడుస్తున్నారు. ఒక గ్రామం తమ

వాత మరియొక గ్రామాన్ని జపానువాళ్ళు పరశురామప్రీతిజేశారు. జపాను వాళ్ళ తుపాకుల మోత అంతకంతకు అధికమయింది. గ్రామాలన్నీ మంటలపాలై ను సెపోతున్నాయి.

దాస్వే, తదితర కార్యకర్తలు తమ కోపాన్ని అణచి పెట్టుకోవా లిసివచ్చింది. తమ పిస్తోళ్ళను పొలాలలో పాతిపెట్టారు. వాటిపై రాళ్ళో, రప్పలో, లేక యింతమట్టినుద్దలో గురుగా పెసః దేశారు. కొన్ని క్షణాల తర్వాత శత్రువుల ఆశ్వికదళం గోధుమపొలాలలో వున్న ప్రజలందరినీ చుట్టుముట్టింది.

వారందరినీ ఒకచోటకు జేర్చింది. ఉక్కుబోపిలను ధరించిన తోలు బూటను ధరించిన జపానుకాల్పులదళ సైనికులు వచ్చని సైనిక దుస్తులను ధరించిన కీలుబొమ్మ సైనికులు, మెరుస్తూ వున్న తుపాకులను జూపుతూ రైతాంగ ప్రజలందరినీ, రాజబాటమీద మందవేశారు. పురుషులను స్త్రీల నుండి వేరుజేశారు. అన్నిదిక్కులనుండి మెషిన్ గన్నర్లు తమ ఆయుధాలపై నక్కుకొనియున్నారు.

ఒక 'దుబాసీ' సాధారణపౌరుని దుస్తులను ధరించిన ఒక దేశ ద్రోహి, ఖైదీలపంక్తికి యీ చివరనుండి ఆ చివరవరకూ నడిచారు. "మీలో బాలా ఎవరు? మీలో కమ్యూనిస్టువారు? వాళ్ళను చూపండి!" అని, అడుగసాగారు.

ఎవ్వరూ జవాబు చెప్పలేదు.

"మీలో కార్యకర్త ఎవరు? గెరిల్లా ఎవరు?"

మళ్ళీ జవాబులేదు.

"ఈ ప్రాంతమంతా జపాను - వ్యతిరేక - గూఢుయని మాకు తెలుసు! మేం వాళ్ళను కనిపెత్తాలి!" అన్నాడు తెల్లషర్టు ధరించిన దేశ ద్రోహి యొకడు.

కీలుబొమ్మ సైనికుడి నొకణ్ణి తన ప్రక్క బెట్టుకొని, జపాను అఫీస రొకడు విసుగ్గా, పురుష ఖైదీలను ఒక్కొక్కరినీ, తానే స్వయముగా పరీక్షించసాగాడు.

వాళ్ళ చేతులను పరీక్షించాడు. వాళ్ళ పిక్కలకండరాలను పట్టి

జూశాడు. అనేకమంది రైతులను పంక్తిలోనుండి బయటకులాగాడు. వారిలో కొందరిని గుర్తుపట్టింది. మిగతావాళ్ళెవరో ఆమెకు తెలియదు. మరుక్షణంలోనే తేవారును, వృద్ధుడైన మంచూరియా 'దేశీయుడయిన కెప్పెనును, దాస్వేని బయటకులాగాడు. మేయాకి హృదయం కంపించినట్లనిపించింది.

అటుతర్వాత, 'ప్రదర్శనం' కొరకు స్త్రీల ఎన్నిక ప్రారంభమయింది. వాళ్ళు మేయాని సమీపించగానే, దేశద్రోహులలో ఒకడు, "ఆమె భలే అందగత్తె! ముఖం మలినముగా వుందని మోసపోకండి! ముఖంనిండా మసి పులుముకొండి!" అన్నాడు. అంతకుపూర్వం కుప్పగా ఒకబోట జేర్చబడిన యువతుల గుంపులోనికి మేయాని తోళారు.

సూర్యుడు అస్తమించుతూవున్నాడు. పంక్తినుండి బయటకులాగబడిన మనుష్యులలో అయిదుమందిని జపానువాళ్ళు ఏరారు. అందులో తేవారు, వృద్ధకెప్పెనుకూడా వున్నారు. జపానువాళ్ళు వాళ్ళచేతులను భద్రముగా వెనక్కువిరిచి కట్టారు. పొలాలలోనికి త్రోసుకెళ్ళారు. దేశద్రోహులు పారలుతెచ్చారు. గొయ్యి త్రవ్వమని రైతులను ఆజ్ఞాపించారు. రైతులు నిరాకరించారు. ఆ పని చేయుటకు వప్పుకొనేటంతవరకూ, రైతులను నిర్దాక్షిణ్యంగా బండకర్రలతో నెత్తిమీద బాదారు. చావకొట్టారు.

గోతివద్దకు ప్రప్రథమంగా లాగబడిన బలి- వ్యక్తి, ఒక పసివాడు. వాడు గుండెలు బ్రద్దలయ్యేటట్లు ఏడ్వసాగాడు. బంధనాలను విప్పదీసుకోవాలని పెనగులాడాడు.

నిస్సహాయతతో రైతులు భోరున ఏడ్చారు. "వాడు పసిగండు! వాణ్ని వదలిపెట్టండి!" అని బ్రతిమాలారు.

ఆ పసిగాయను జపానువాళ్ళు గోతిలోకి తన్నారు.

రెండవ బలిపశువుగా వృద్ధకెప్పెనును చేశారు. అతడు పశుబిగించి జపానువాళ్ళవంక ద్వేషంగా చూశాడు. అతడు గోతిఅంచుకు చేరబోయేముందు, గిర్రున మడిగాలిలాగున తిరిగి ఒక జపానుసైనికుని గజ్జలో బలంకొద్దీ తన్నాడు. జపానుసైనికుడు బాధతో నేలకొరిగాడు. ఇతర

శత్రుసైనికులు, వృద్ధకెప్పెనుపై బడ్డారు. తమ సన్నీంతో పొడిచారు గోతిలోనికి అతణ్ని విసరేశారు.

జపానువాళ్ళూ, దేశద్రోహులూ పొగలుగ్రక్కుతూ, గోతిలోకి మరిద్దరు మనుషులను విసరేశారు. అటతర్వాల అయిదపవాడు కడగొట్టువాడయిన తేవారును ముందుకు లాక్కొచ్చారు. తన్నుకులాడుతూ, పెసిగులాడుతూ, తేవార్ శత్రువులను బూతులు తిట్టసాగాడు.

“మీ అవ్వల్ని—! చైనావాళ్ళందరినీ చంపలేరురా! ఇప్పుడో, ఎప్పుడో మీరంతా చస్తారురా....” ఇతరులతోపాటు తేవార్ సుకూడా గోతిలోనికి తోళారు. కాని, అతడు శత్రువులపై తిట్లుమారాన్ని ఆపలేదు. జనం కదలసాగారు.

దేశద్రోహులు తొందరగా గోతిని మట్టితో పూడ్చవలసిందిగా రైతులను ఆజ్ఞపించారు. ఒక్కరూ కదలలేదు. తమంతడ తామే పాఠలు తీసుకొని, దేశద్రోహులు గోతిలో మట్టిపోయసాగారు. చాలా విధంగా గోతిలోనివారి గోలను అణచారు. ప్రజలెంత మొత్తుకున్నా బ్రతిమాలినా లక్ష్యపెట్టకుండా ఆ దేశద్రోహులు గోతినిపూడ్చి, కాళ్ళతో మట్టినిగట్టిగా మట్టగించారు;

బాకా ధ్వని వినపడింది. మిగతా ఖైదీలను తీసుకొని జపానువాళ్ళ ముందుకు సాగిపోయారు.

జపానువాళ్ళు అలా వెళ్ళిపోగానే, ప్రజలు తమ రిక్త హస్తాలతో గోతిమీది మట్టిని పెల్లగించసాగారు. ఒక్కొక్కరినే బయటకిలాగారు. మొదటివాడు పట్టికే చనిపోయాడు. రెండవవాడుకూడా చనిపోయాడు. ఊపిరాడక ఆ అయిదుగురు ఖైదీలూ క్రిందనుండి పైవరకూ నల్లబడి పోయారు.

అయ్యో! గుండెలు బ్రద్దలుజేసే రోదనలు! కన్నీళ్లు కార్చుతూనే, ప్రజలు ఆ అయిదుగురి గోళ్ళల్లోని, ముక్కులలోని మట్టిని తమవ్రేళ్ళతో బయటికి లాగేయసాగారు.

కళ్ళవెంట ఏకధారగా విళ్ళు కార్చుతూ ప్లాంగ్, తేవారు చేతులను పుచ్చుకొని మెల్లగా రుద్దసాగాడు. నెమ్మదిగా తేవార్ కి ప్రాణంచేరుకొంది

ఇంకా యిద్దరు బ్రతికారు. కాని మొదటి పసివాడు వృద్ధకెప్పెన్ బ్రతకలేదు.

ఖయదీలను రోజుమీద నడిపించసాగారు. ముందు వరుసలో పురుషులు, వెనుక వరుసలో స్త్రీలు. ఒరుగురేసి ఖయదీలను ఒక త్రాటికి కట్టేశారు. వరుసకూ వరుసకూ మధ్యలో జపాను సెనికులు నడుస్తున్నారు మొగవాళ్ళ చేతులను వెనక్కు విరగదీసి కట్టారు. వాళ్ళ వీపులపై జపానువాళ్ళు తమ సంచీలను వేశారు. అమిత భారంగా వున్న సంచీలను బరువుక్రింద మూలకూ, మొగవాళ్ళ కుంటుతూ నడువసాగారు. సంచీల త్రాళ్ళను ఖయదీల కంఠాలకు తగిలించారు. అవి ఖయదీలను వూపిరాడకుండా చేస్తున్నాయి.

దాస్యే రెండు తుపాకిగుళ్ళ పటకాలను మాత్రమేగాక ఒక పెద్ద సంచినీకూడా మోయాల్సి వచ్చింది. అతని మెడకు ఇవి ఉరిత్రాళ్ళతో తయారయ్యాయి. వాటివిగించే దాస్యేకి వూపిరాడటంలేదు. అతడు మెల్లగా తన గడ్డాన్ని సంచిపటకాక్రిందకు పోనిచ్చి దాన్ని నోటిలోకి తెచ్చుకున్నాడు. నళతో గట్టిగా కరచిపట్టుకున్నాడు. అతడు అవివరంగా నడుస్తూ పోతూ తేవారు వృద్ధకెప్పెన్ గురించి తలనోయసాగారు. పేడికన్నీళ్ళతో అతని కళ్ళు తిమిరాంధస్లావితమయ్యాయి. మేయీవంక చూడాలని తలవెనక్కి త్రిప్పాడు. కాని యినుములాంటి జపాను బూటు ఒకటి అతణ్ణి ముందుకు పడేటట్లు తన్నింది.

ఖయదీలప్రక్కగా పోతున్న జపాను ఆర్వకదళం. ధూళి మేఘాలను రేపతూ, ఖయదీలను పుక్కిరిబిక్కిరి చేస్తుంది. తెగకారుతూవున్న ముఖంమీద చెమటను, కారుతూవున్న ముక్కులను తుడుచుకోవటానికి మోకాలిని పెత్తెత్తి దానికి రుద్దుకోవటమొక్కటే వారికిగల మార్గము.

“అయ్యో! వాళ్ళ మనిషీకలమీద చూర్చుంటున్నారు. వాళ్ళు తమ ఇష్టమొచ్చినట్లు వ్యవహరించటానికి అవకాశంవుంది. దీనెమ్మ యిదేమి

ప్రపంచమబ్బా, జపాను వ్యతిరేకయుద్ధం మూడుదశలగుండా పోవాల్సి వుందనీ, ఈ దశలను గడచిన తర్వాత విజయం తథ్యమనీ చైర్మన్ మావ్ చెపుతున్నాడు. అయితే, మనమెంతకాలం బాధపడాలి? మిడుతల దండులాగున తరుగకుండా వున్నారు జపానువాళ్ళు. చిట్టచివరకు మనమే గెలుస్తామన్న విషయము నాకు తెలుసు. నాకు పట్టుకున్న భయమేమంటే ఆ విజయాన్ని చూడటానికి బ్రతికుంటానో లేదోయని, అని తలపోయ సాగాడు దాస్యే.

వారొక చిన్న గ్రామముగుండా పోతుండగా వారికి నగ్న స్త్రీల గుంపొకటి కనబడింది. ఆ స్త్రీలు భయంతో వణికిపోతూ విలోచెట్టికింద వున్నారు. పత్రవిహీనలయివున్న ఆ స్త్రీలకు యాభై గజాలదూరములో ఒక దిబ్బమీద జపాను సైనికుడొకడు తన తుపాకి చివర రెండు లాగూలను వ్రేలాడవేసుకొని నిలబడ్డారు. వాడేదో అరచాడు. తనచేతినిఊపాడు. ఆ స్త్రీలందరూ అతనివై పు పరుగెత్తారు. లాగూలకొరకు త్రొక్కిన లాడారు. వాడా లాగూలను చేతనై నంత ఎత్తుగా ఎత్తిపట్టుకొని పొట్ట చెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వుతున్నాడు.

మరియొక గ్రామములో కొంతమంది స్త్రీలను బట్టలను విప్పదీసి, వాళ్ళచుట్టూ జపాను సైనికులు కాపలాకాసున్నారు. వారి మధ్యలో ఒక దేశద్రోహి కొన్ని బట్టలను తన భుజంమీద వేసుకొని ఒకచేతితో రెండు కోడిపిల్లలను పట్టుకొని నిలబడ్డాడు.

“ఈ కోడిపిల్లలను ఎవరు పట్టుకొంటే వారికి బట్టలిస్తాం!” అని గొంతు పగిలేటట్లు అరుస్తున్నాడు. వాడు కోడిపిల్లలను విసిరేశాడు. కోడి పిల్లలను పట్టుకొందామన్న ఆశతో ఆ నగ్నస్త్రీలు ఒకళ్ళనొకళ్ళ తోసు తోసుకొంటూ పరుగెత్తుతూ వుంటే వాళ్ళ నగ్నత్వాన్నిజూచి అమిత సంతోషముగా నవ్వుకుంటున్నారు జపానువాళ్ళు.

మేయీ అవమానంతో క్రుంగిపోతూ మండిపోతున్న హృదయ ముతో తల త్రిప్పేసుకున్నది. గ్రామములోనుండి స్త్రీల ఏడ్పులు విన వస్తున్నాయి. మేయీ వళ్ళ జలదరించినది. తానెలాగయినా ఈ బంధాల

నుండి బయటపడాలనుకొంది. కాని, దారేది? ఆమె వెన్ను రుల్లుమంది. మణికట్టు బంధాలను సడలించ యత్నించినది. కట్టు కొద్దిగా పదుల య్యాయి. ఆమెకు కొంత ఆశ్చర్యం కలిగింది. కట్టు ఆవిధంగా పదులవు తాయని ఆమె భావించలేదు. ఆమె పెనుగులాడినది. కట్టువూడి క్రిందకు జారిపోయేటంత పదులయ్యాయి. కాని చేతులతు అలాగే వెనక్కు కొంది. ఏమి తెలియనట్లు వూరుకొంది.

ఆ రాత్రి వారు ఒక చిన్నగ్రామములోని ఒక యిరుకుసందుగుండా పోతున్నారు. మేయి మఠాను కాపలాకాస్తున్న దేశద్రోహి అప్పుడే సందు మలుపు తిరిగాడు. అతని కంటబడకుండా ఖయదీలగుంపు వెనక బడింది. మేయి తన చేతులను వదులుచేసుకుంది. రోడ్డుమీదకు లేడి లాగున పరుగెత్తింది. పది క్ పాయిఖానా దొడ్డిలో దూరింది. ఒకమూల నక్కింది. ఆమె కణతలు కొట్టుకొంటున్నాయి.

ఖయదీలగుంపు సాగిపోయిన కొన్ని గంటలవరకు ఆమె అక్కడ నుండి కదరలేదు. ఎందువలనంటే ఆమెకు జపానువాళ్ళ కేకలూ, అరు పులూ, నవ్వులూ, వాళ్ళ బూట్ల దడదడలూ వినపడుతూనే వున్నాయి. గ్రామములో జపానువాళ్ళు మకాం చేశారేమోనని ఆమె భయపడింది. అంతులేకుండా గ టల తరబడి ఆ పాయిఖానాద్దోలో దాక్కోలేనన్న విషయం ఆమెకు తెలుసు. కొంత సద్దుమణిగేవరకూ మేయి అక్కడే వుంది. ఆ తర్వాత దై ర్యాన్ని చిక్కబట్టుకుంది. మళ్ళీ వీధిలోనికి గోడకు కరచుకొని నీడల్లో నిశ్చలంగా నడుస్తూ మేయి గ్రామాన్ని విడిచి వెళ్ళింది. గాడాంధకారంగావున్న పొలాలలోపడి వెళ్ళాలి.

అలా పొలాలలో కొంతదూరం నడిచిన తర్వాత ఆమె కూల బడినది. విశ్రాంతి తీసుకోసాగినది. ఆ తిమిరావృతరాత్రిలో తా నెక్కడ వున్నదీ మేయికి తెలియదు. భయభ్రాంతయై ఏకాకిగావున్న ఆ యువతి- మేయి ఏడ్వసాగినది. దాస్వేకి ఏగతి పట్టినదో అని తలపోయసాగింది. పజీవముగా పూడ్చిపెట్టబడిన వాళ్ళగతి ఏమయిందోనని బాధపడసాగింది.

నిరసముగావున్న ఆ పొలాలలోపడి మేయి తిండితిప్పలూ లేకుండా ఆ రాత్రి, మరునాటి పగలంతా తెగతిరగసాగినది. ఆకలి ఆమె

ప్రాణాలను కొరికేస్తూవుంది. అనాటి సాయంత్రము ఆమె ఒక గ్రామము చేరినది. జాగ్రత్తగా ఆ గ్రామంచుట్టూ ఒకసారి చుట్టివచ్చి ఆ గ్రామంలో చడిచప్పుడూ లేకుండా నిశ్శబ్దంగా వుండటం చూసి మెల్లగా గ్రామంలోకి జొరబడినది. ఆ గ్రామం పెద్దబజారునిండా చెల్లాచెదరుగా డబ్బాలుపడేసి వున్నాయి. పండుల బొమికెల్లా, కోడికెల్ల బొమికెల్లా చెల్లాచెదరుగా పడివున్నాయి. ఈకెలు వొయ్యారముగా వేసంగిగాలిలో కదులుతున్నాయి. అన్నిదిక్కులా కాలిపోయిన యిళ్ళూ, కూలిపోతున్న కొంపలూ కానవస్తున్నాయి. కాలిపోయిన కొన్ని యిళ్ళనుండి పొగ యింకనూ చుట్టుచుట్టులుగా పైకెగయుచూవుంది. ముక్కుగోళ్ళు ఘాటైనవస్తువులు కాలిపోయిన వాసన తగులుతూవుంది. అక్కడక్కడ రక్తం గుంటలు కట్టివుంది. అదింకా ఆరలేదు. ఈ దారుణ దృశ్యాన్ని చూసేసరికి మేయాకి తలతిరిగింది. ఆ వీధినుండి ప్రక్కనండులో పడిపోయింది. తగుబడకుండావున్న ఒక కొంపను సమీపించినది. మెల్లగా తలుపుకొట్టింది.

నలభై యేళ్ళ వయసుగలిగిన ఒక స్త్రీ తలుపు నందులోనుంచి చూసినది. మేయా ఒక్కతే వచ్చినదని చూసి, ఆమె మేయాని లోనికి రానిచ్చినది. మేయాకి ఆమె రెండు దియ్యపురొట్టెలనూ, త్రాగటానికి వేడినీళ్ళనూ యిచ్చినది. అలాంటి కమ్మని రొట్టెలను జీవితములో తానేప్పుడూ తినలేదనిపించితిది మేయాకి. రొట్టెలను తింటూనే మేయా ఆమెను జపానువాళ్ళగురించి అడిగినది.

ఆమె తలత్రిప్పుతూ “వాళ్ళు ప్రొద్దున్నేవచ్చారు. సాయంత్రము వరకూ గ్రామాన్ని విడిచిపోలేదు. అదంతా ఘోరం! మమ్మలనందరినీ చుటుముజేశారు. ఎవరె నా బాబాని దాస్తావుంటే వప్పజెప్పండి. లేక పోతే మీ కుటుంబములోని వాళ్ళందరి తలలు ఎగిరిపోతాయ్! ఇంక తగల జెడతామని బెదరించారు. అయ్యయ్యా! ఏమిజెప్పను. ముగ్గుర్ని నడిబజారులో చంపేశారు. ఇదరి తలలను సరికేశారు. ఆ తర్వాత మా పొరుగింటివాళ్ళ పిల్లాడు రెండేళ్ళవాడు-పాపం! చాలా మంచిపిల్లాడు. ఒక జపానువాడొచ్చి వాడిని కాళ్ళ పొచ్చుకొని ఈడ్చికెళ్ళాడు. మెడవలకూ

రెండుగా చీల్చేశాడు. ఎంత రక్తం కారిందనుకున్నావ్! ఏమి చేయాలో నాకు తోచలేదు. పారిపోదామంటే ఎక్కడా చోటులేదు. ఉండిపోదామంటే భయం!”

మేయికి ఆకలి మిక్కుటముగా వున్నది. కాని ఈ విషాదగాథ వినేసరికి రవ్వంతయినా తినలేకపోయింది. విషాదసముద్రములో మునిగి పోయి ఆ స్త్రీలిదరూ కొన్నిక్షణాలపాటు నిశ్శబ్దంగా వూరుకొన్నారు. తన మనస్సునావరించిన విచార మేఘాన్ని బలవంతముగా పారద్రోలినది మేయి.

“వాళ్ళపని పట్టిదాంలే!” అని మేయి ఆమెను వోదార్చింది. “ఈ దశను దాటామా మనకు మంచిదినాలు తప్పక వస్తాయి” అన్నది మేయి.

ఆ మాటలను విన్నవెంటనే ఆ స్త్రీ మేయిని ఒక కార్యక్రమంగా అనుమానించింది. ఆ స్త్రీకి అమితముగా భయమేసినది. “ఇది నీకు మంచిచోటు గాదు!” అని అరచినది. “రొద్దెలను త్వరగా తిని పారిపో!”

“కాని శత్రువులు ప్రతిచోటా వున్నారు” అని మేయి బ్రతిమాలి చెప్పింది. “ఎక్కడికి పోవాలి? కనీసం నన్ను ఒక రాత్రయినా ఇక్కడ వుండనీ! మేం జేసేపనంతా ప్రజలకొరకే!— నీలాంటివాళ్ళ కొరకే! ఎవరైనా వచ్చి అడిగితే యింకో గ్రామమునుండి వచ్చిన నీ మేనకోడల్ని అని చెప్పు. మీకేమి జరగదని వాగ్దానంచేస్తున్నా!”

ఆ స్త్రీ హృదయము కరిగింది. కాని ఆమెను భయము పట్టుకొని పీడిస్తూ వుంది. ఒక నిరర్థకానికి రాజాలక వూగిసలాడసాగింది.

కళ్ళవెంట నీరుకార్చుతూ మేయి “శత్రువులతో పోరాడేవాళ్ళం మేయి, ప్రజలైన మీరు ఒకే కుటుంబం వాళ్ళము. శత్రువుల క్రూర హస్తాలలో పడవలసినదిగా ఎలా చెప్పగలుగుతున్నావమ్మా?” అన్నది.

తల్లిలాగా ఆప్యాయంగా మేయి భుజాలపైన తన చేతులను

వుంచుతూ ఆ స్త్రీ “అలా అనబోకు తల్లీ! నేను భరించలేనన్నా! నువ్వి క్కడేవుండు!” అని బ్రతిమాలింది. తన కొడుకు ఏదో గ్రామం వెళ్ళాడనీ, తన కోడలు పుట్టింటికి వెళ్ళిందనీ తాను, తన భర్తాతప్ప యింట్లో ఎవ్వరూ లేరని ఆ స్త్రీ చెప్పింది.

ఇంతతోనే అకస్మాత్తుగా వారికి కదంతోక్కుతూ నడుస్తూవున్న పాదాలనవ్వడి, రోగు గులకరాళ్ళమీద బరువైన చక్రాలు దొర్లుతూవున్న చప్పుడు వినవచ్చింది. ఆ స్త్రీ బయటికి పరుగెత్తిపోయింది. కాంపౌండ్ గేటుకు తాళంవేసి గట్టిగా బిగించింది. ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ పారిపోయిన ముఖంతో తిరిగి పరుగెత్తికొచ్చింది.

“తిరిగి జపానువాళ్ళు వస్తున్నారు. వూ, త్వరగా గదిలోకి పద!” అని రొప్పుతూ చెప్పింది.

మేయాని ప్రక్కగదిలోకి నెట్టింది. కాంగ్మీద పడుకోవలసిందిగా చెప్పింది. చినిగిపోయిన బొంతలో మేయాని కప్పింది. వేగంగా పరుగెత్తిపోయి కుండెడు మురికినీళ్ళు తేల్చి నేలమీద కాంగ్వరకూ పోసింది. దానిమీద కచ్చికల బూడిద చల్లింది. ఒక పగిలిపోయిన టీ కుండను, పగిలిన ముంతనూ మేయీ తలగడదిండు ప్రక్కగా వుంచినది. గబ్బుకంపుకొట్టే పాత చెప్పులను కాంగ్కుదగ్గరగా వుంచింది.

పొరుగువారి తలుపుపై దడదడ గ్రుద్దిన చప్పుడు వాళ్ళకు విన వస్తూవుంది. పురుషుల కేకలు, పెడబొబ్బిలూ, తిట్లూ వినపడుతూ వున్నాయి. ఈ ధ్వని ప్రారంభంకాగానే, ఈ ఇంటియజమాని పొరుగు వాని సరిహద్దు గోడఎక్కి తనయింట్లో ప్రవేశించాడు.

పడక గదిలో ప్రవేశించగానే అతడు “వాళ్ళు ప్రతి ఇల్లా సోదా చేస్తున్నారు.” అని వూపిరాడకుండా చెప్పాడు. అటు తర్వాత యిటు తిరిగి జూచాడు. మేయీ అతని కంటపడింది. ఆమెను చూడగానే ఆళ్ళ ర్యముతో నోరు వెళ్ళబెట్టాడు. “ఏంజేస్తున్నావిక్కడ?” అని గద్దించాడు మేయీ జవాబు చెప్పలేదు. నిస్పృహగా అతను నేలమీద కాళ్ళు దట్టించాడు. ‘ఇక్కడినుంచి పో! త్వరగా పో! మా నెత్తిమీదకు తీసుకొద్దా

మనుకున్నావా?' అని జనకాట్టాడు. "వాళ్ళు చుళ్ళు తగులబెడతారు. హత్యలు జేస్తారు. ఈ విషయము నీకు తెలియదా?"

మేయీ కన్నులలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. లేచి కూర్చుండి ఆమె జవాబుచెప్పే లోపలనే బయట తట్టదుమారం రేగినది. కాంపౌండు తలుపు బండకర్రతో బాదిన ధ్వని రాసాగినది.

"వీళ్ళమ్మ!....లంజ.... ఎవళ్ళురా! తలుపేసింది. తియ్యరేం? బతకదలచుకొన్నారా లేదా?" అని రాక్షసకంఠం అరచినది.

ఆ యిల్లాలు తన భర్తను ప్రక్కకు తోసింది. మేయీని కాంగ్ మీద పడుకోబెట్టండి. తెలనుండి కాళ్ళవరకూ పాత బొంతతో కప్పేసింది.

బయటి తలుపుమీద కొట్టటం ఎక్కువయింది. ధనోమంటూ తలుపు బ్రద్దలై పడిపోయింది. ఎనిమిదవమంది జపానువాళ్ళు, దేశద్రోహులూ గది లోకి తోసుకొంటూ వచ్చారు. బాలాచి దాచారంటూ ఆ దంపతులను బండబూతులు తిట్టసాగారు. మేయీకి బొంతలోనుండి రులిను పెకిపెట్టే దైర్యం లేకపోయింది. కాని యింటిలోని సామానులు బ్రలపుతూన్న ధ్వని వింటూనేవుంది. ఆ ఇంటియజమాని తనగుట్ట బయటేస్తాడేమోననే భయంతో గజగజ పణికింది. "ఎందుకు వణుకుతావ్? నీకు నావుమూడితే చస్తావ్!" అని మేయీ తనలో తాను తిట్టుకోసాగింది. వెంటనే ఆమె మంచుగడ్డలాగా ప్రళాంతిని చేపట్టింది.

"మేము రైతులము మాత్రమే. బాలా సంగతి మాకేమి తెలుసుంది?" అని యింటి యజమాని జవాబు చెపుతున్నది. మేయీకి వినపడతూనే వుంది.

డబ్బుయిమ్మని జపానువాళ్ళు యింటి యజమానిని డిమాండు చేశారు. అతను యివ్వకపోయేసరికి అకన్నీ బాదారు. అటు తడవత వాళ్ళు గాంగ్ పైష్టగా పోయారు. "బాలా బాలా," అని అరచారు.

ఇల్లాలు చెవిటిదానిలాగా నటించింది. "నాకేమి అర్థంగావటంలేదు" అని అరచింది. "మికేం కావాలి?"

జపానువాళ్ళ నాయకుడు కంపుకొడుతూవున్న చెప్పుల వంక చూశాడు. కాంగ్ చుట్టూవున్న మురికిని చూశాడు. “అదేమిటి?” అని దూరివున్న పీలికలమూటవంక చూస్తూ అడిగాడు.

“నా మేనగోడలు” అని యిల్లాలు గర్జించింది. “జబ్బుగావుంది. రోజులతరబడి తిండి తినటంలేదు.... ఇప్పుడే మందు తాగింది!”

“బాలూ!” అని నొక్కిచెప్పసాగాడు జపానువాడు. తనసన్నీతో బొంతను లాగాలని చూశాడు ఆ జపానువాడు. కాని లోకల మేయి బొంతను గట్టిగా పట్టుకుంది ఒక దేశద్రోహి ముందుకుపచ్చాడు. తన చేతులతో బొంతను చింపి లాగాడు. ఒకమూల పారేశాడు.

“కప్పేయ్!” అని బ్రతిమాలింది యిల్లాలు. “ఇప్పుడే మందు తాగింది. జలుబుపడుతుంది. కప్పేయ్!” అని బ్రతిమాలింది.

మేయి తలక్రిందనుండి దేశద్రోహి దిండును లాగేశాడు. ఒక మూలకు విసరేశాడు. బుర్ర చెడగొట్టకోకుండా మేయి జాగ్రత్తగా మెలిగింది. జలహీనంగా దగ్గిసాగినది. మూర్ఛబోతున్నట్లుగా కళ్ళు మూసింది.

“ఓపికపట్టమ్మా పిచ్చితల్లీ!” అంటూ మేయి నుదురును రాస్తూ ఆ యిల్లాలు యేడ్వసాగింది. “తాగటానికి నీళ్ళు కాచి యిస్తానులేతల్లీ! ఇప్పుడే యిస్తాగా!”

బొంతను మరల మెచ్చానై కప్పుతూ నా మేనగోడలు జబ్బుగా వుందని యింటి యజమానిని గొణుగుతూవుంటే జపానువాళ్ళ నాయకుడు చెక్కిరింతగా చూడసాగాడు.

“మహిళాసంఘం!” అని బొబ్బరించాడు జపానువాడు. వాడికింకా అనుమానం తీరలేదు.

“ఏమంటున్నావ్? నీకు తినుబండారాలు కావాలా? మా యింట్లో ఆటై సరుకులేదు. అయినా చూస్తాను వుండు” అని అంది ఆ “చెవిటి” యిల్లాలు.

“పోదాం పదండి!” అన్నాడు ఒక దేశద్రోహి. వాడికి యిక్కడ

వుండటం రోత అనిపించింది. “ఇక్కడేం గిట్టువాటుకాదు. శ్రమదండుగ తప్ప మరేంలేదు. అంతేగాక, ఇక్కడ కంపుకొడుతూవుంది.”

దాడినిసిన ఆ ఘాతుకదళం జపానుభాషలో తిట్టుకొంటూ కోపంగా వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ళ వెనకాలే యింటి యజమాని వచ్చి తలుపు మూసేశాడు.

స్వేచ్ఛగా వూపిరిపీల్చుకొంటూ ఆ యిల్లాలు “యివ్వాలి మన కందరికీ మూడిందనుకున్నా!” అన్నది.

మేయీ చివారున కాంగ్మీదనుండి లేచింది. తన చేతులను ఆ యిల్లాలి మెడచూటూ పెనవేసింది. కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా “యీ విషయాన్ని నా జీవితంలో మరచిపోను తల్లీ! నీవు నా రెండవ తల్లివి!” అన్నది మేయీ.

“మొట్టమొదట నేను పరిస్థితులను బాగా అర్థంజేసుకోలేకపోయాను. అందుకు విచారపడుతున్నాను కామ్రేడ్” అని ఆ యింటి యజమాని క్షమార్పణ వేడినాడు. “నన్ను క్షమించాలి” అన్నాడు.

“ఆ విధంగా అనవద్దు మామీ” అన్నది మేయీ. “నేను మీకు ఎంతో బాధను, ప్రమాదాన్ని కలిగించాను....నన్ను క్షమించండి. పరిస్థితులు యీనాడు చాలా క్లిష్ట గావున్నాయి. కాని పరిస్థితులు కుదుటపడగానే మళ్ళీ యిక్కడికి తరచుగావచ్చి మీ యిద్దరికీ సవ్యంగా అభివందనా లర్పిద్దామని వుంది.”

మేయీ ఆ రాత్రిపూత్రమే అక్కడ గడుపుదామనుకుంది. కాని ఆ మరునాటి ఉదయం జపానువాస యింకా ఆ గ్రామం విడిచిపోలేచిని వారికి తెలిసింది. ఏమైనప్పటికీ ఆమె అక్కడనుండి వెళ్ళిపోదామని విశ్వయించుకొంది. సురక్షితమార్గాన్ని ఆ యింటి యజమాని వెదకి వచ్చాడు.

జపానువాళ్ళు ప్రొద్దుటిభోజనం చేయటానికని ఒకచోటగుమిగూడి యున్న సమయంలో మేయీ మెల్లగా గ్రామీణ ప్రాంతంలోకి జారుకొంది.

పొలాలలో గోధుమ విరగబడి తల భారంతో వూగుతూవుంది.

దాన్యం మొక్కలచుట్టూ కలుపుమొక్కలు తెగ పెరిగాయి. పొడిగాడి కోయల్వియాంగ్ పంటమొక్కలచుట్టూ కలుపుమొక్కలు విరిరితంగా వున్నాయి.

కాని వాటిని పెరికివేసే నాధుడే? భయభ్రాంతులై పంటపొలాల్లో తలదాచుకొంటూవున్న వందలాది రైతులు మేయికి అగుపించాడు. ఏడుస్తూవున్న పసిపిల్లల నోళ్ళల్లో స్తనాల బొడిపెలనుదోపి తలులు వాళ్ళ నోళ్ళు మూస్తున్నాడు. కాని పాలుతాగుతూవున్న పిల్లల ముఖాలపై కిల్లల కన్నీళ్ళు ఏకధారగా పడుతున్నాయి. శత్రువుల ఆశ్వకదళాలు, శకటాలు రోడ్లమీద ముందుకూ వెనుకకూపోతూవుంటే నిశ్చేష్టతంగా వూపిరై నా పీల్చుటకు దైర్యంలేకుండా కాందిశీకులు వాటిని భయభ్రాంతులతో చూస్తున్నారు.

మధ్యాహ్నమయేసరికి గోధుమ పొలాలకు దగ్గరలో తుపాకుల మోత వినవచ్చింది. గోధుమకంకులపైనుండి జాగ్రతగా చూడసాగింది మేయి రోడ్డుకు దిగువభాగంలో జపానువాళ్ళ శటాలమొకటి బ్లాకీత్సేను. అతని అనుచరులనూ వేటాడుతూవుంది. పరుగెత్తుతూ యిరుపజ్జలవాళ్ళు తుపాకులు పేల్చుతున్నారు. జపానువాళ్ళ మేషిన్ గన్నొకటి మొరగ సాగింది. తన కామ్రేడ్స్ యొక్క దౌర్భాగ్యపరిస్థితినిజూచి మేయి హృదయం ఎగిరిపడింది. కాని బ్లాకీత్సే తన అనుచరులను ఏదో ఆజ్ఞా పించాడు; చేయివూపాడు; అతని అనుచరులు వెంటనే రోడ్డుకసూటిగా ఎదురుగావున్న పొలాలకు లడ్డంపడ్డారు. తన అనుచరుల పలాయనానికి రక్షణ కల్పించుటకుగాను బ్లాకీ తన రెండుచేతులతోనూ రెండు పిస్తోళ్ళను వుచ్చుకొని, అక్కడే నిలబడి శత్రువులపై కాల్చసాగాడు.

ఒక ఫిరంగి బ్రద్దలవుటతో దాని ధ్వని ఘోరంగా నలుమూలలా వ్యాపించింది. బ్లాకీకి సూటిగా వెనుకభాగంలోవున్న ఒక చెట్టు తునా తునకలై గాలిలోకి ఎగిరింది. మేయికి, ఈ దృశ్యాన్ని చూడగానే ముచ్చె మటలు పోశాయ్. బ్లాకీ ఎగిరిగంతేశాడు. అతని బట్టలకు నిప్పులు కున్నదీ వంకరటింకరగా పరుగెత్తాడు. చినిగినగుడ్డలతో పరుగెత్తిపోతున్నాడు.

అతని మెడమీద, భుజాలమీద గాయాలయ్యాయి. గాయాలనుండి రక్తం కారుతూ వుంది.

ఇతర గెరిల్లాలు యిదివరకే పారిపోయారు. రమారమి రెండు వందలమందికి పైబడిన సంఖ్యలో జపాను సెనికులు, వాటిని పట్టుకోటానికి కేంద్రీకరించారు. బాగా ఎత్తుగా పెరిగిన కోయిలియాంగ్ పంటపొలా లలోపడి పారిపోయాడు బాక్. మేయికి అగుపించిన కడగొట్టు దృశ్య మిదే. జపానువాళ్ళు చిండబూతులు తిట్టుతూ అతని వెంటపడ్డారు. ఫిరంగి గుళ్ళు ఘోరంగా అరుస్తున్నాయి.

* * * *

లక్ష్యశూన్యంగా, అనేకమంది కాందిశీకులు ద్రిమ్మరజొచ్చారు. ఒకనాడు పోతూ పోతూ మేయి, అకస్మాత్ గా నియూరిని కలుసుకుంది. ఆ యువతు లిద్దరూ ఒకళ్ళనొకళ్ళు కావలించుకొని ఏడ్చారు. కొంతకాలం పాటు వాళ్ళిద్దరూ ఆకలేసినప్పుడు ముట్టెట్టుకుంటూ ఒకేచోట వుండగలి గారు. కాని, వారు ఒకనాడు ఒక జపానువండు వున్నచోటకు పొరబాటున వెళ్ళారు. భయంతో చెల్లాచెదరుగా పారిపోయారు. యెవరి దారి వారిది అయింది.

కొంతసేపైన తర్వాత అలసిపోయిన మేయి, మూలికలు ఏరు కొంటూవున్న ముసలిదానిని కలుసుకొంది.

“తల్లీ! నాకు దిక్కెవరూలేరు. ఒక్కపనిచేసిపెట్టమ్మా! నన్ను మీ యింటికి తీసుకొనిపో, నీ కూతురుగా బ్రతుకనీ” అని ఆ ముసలిమ్మను బ్రతిమాలింది మేయి.

ఆ ముసలిమ్మ జాలిపడింది. మేయిని వెంటబెట్టుకొని ధ్వంసమై పోయిన ఒక గ్రామంలోని శిథిలమైనపోయిన ఒక కొంపలోకి తీసుకొని పోయింది.

రెండురోజులు గడచినతర్వాత ఆ ముసలిమ్మ, మేయి ఒక

కార్యకర్తయని కలిపెట్టింది. ఆ ముసలమ్మకి భయం లంకించుకొంది. తన యిలు విడిచిపోవలసినదిగా ఆజ్ఞాపించింది.

“చూడమ్మా! బయట గాఢాంధకారంగా వుంది. విపరీతముగా వరం కురుస్తూవుంది. ఇలాంటి సమయంలో ఎక్కడికి పొమ్మంటావమ్మా” అన్నది మేయీ అతి విచారంగా.

ముసలిది భయంతో వణికిపోయింది. “నీవు తప్పక వెళ్ళిపోవాలి. మొన్నటిరోజున ఇలాగే ఒకామె ఒక బాలూకి ఓక్షణయిచ్చింది. ఆమె కుటుంబములోనివాళ్ళ తలలన్నీ ఎగిరిపోయాయి. ఆమె కోడలి ననాలను కోసేశారు... ఆమె మర్మస్థానాలను కోసి ముక్కలుచేసిపారేశారు.... నీవు పోకపోతే నేను భరించలేను” అన్నది ముసలిది.

తెల్లవారేవలూ వుండనిమ్మని మేయీ ఎంతో జాలిగా బ్రతిమాలింది. ముసలిది ససేమిరా అంది.

“జపానువాళ్ళు....వాళ్ళనుజూస్తే నాకు భయం-అంతేగాని నేను కఠినహృదయురాలిని అనుకోబోకు”-అన్నది ముసలిది నీళ్ళనిండిన కళ్ళతో. ఆమె తలుపు తెరచి మేయీని బయటకునెట్టింది.

వరంలో తడిసిముద్ద నిర్జనంగాపడివున్న వీధిలోపటి హోరున వీస్తున్నగాలికి ఎదురీడుతూ వర్షధారలదెబ్బకు కళ్ళు కనబడకుండావున్నా మేయీ ముందుకుసాగింది.

ఆమె తట్టిన ప్రతి యింటితలుహు గట్టిగా మూసుకొనివుంది. ఒక్కటూ తలుపు తెరవలేదు. పీఠిలో కంటికి ఒక్కమని నాఅగుపించ లేదు. ఆమె వళ్ళంతా వరంతో తడిసిపోయింది. చలి పీక్కుతినసాగింది. గ్రామంచివలపున్న ఒక దేవాలయానికి చేరింది. అందులో తలదాచుకొందామనుకొంది. దేవాలయంలో ప్రవేశించిందోలేదో యింతలోనే అత్యద్భుతమైన ఒక మెరుపు మెరిసింది. ఆ మెరుపుకు గదియంతా వెలుగు మయమైంది.

పచ్చని ముఖంగల పెద్దరాక్షసిలాంటి విగ్రహం కాననయింది. ఆ విగ్రహం నోరు భయంకరముగా తెరచుకొనివుంది. ప్రజ్వలిత నయనాలతో ఆ విగ్రహం తన్ను పరీక్షించుతూవున్నదా అనుకొంది మేయీ. ఆ

విగ్రహం కుడిచేతిలో పెద్ద గదవుంది. చేయైత్ర కొట్టబోతూవుందా అని పించింది మేయీకి. ఆ క్షణంలో ఆమె బుర్రలో తాను చిన్ననాడు విన్న కట్టుకథలన్నీ పిచ్చిగా పరుగెత్తసాగాయి. ఆమె తలవెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకొన్నాయి. భయంతో అక్కడినుండి పారిపోయింది.

నిస్సృహ నైరాశ్యాలు భయసంభ్రమాలు మేయీని ఆవరించాయి. దేవాలయప్రాంగణంలో ఒకమూల వొడిగింది. మేయీ ఏడ్వసాగింది. జపానువాళ్ళు ఎక్కడబడితే అక్కడే కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళను వోడించే డెలా? ఆమె కామ్రేడ్స్ — దాస్వే, ప్లాంగ్, డ్లాక్టీస్ — అందరూ పోయారు ఒహూళా చచ్చిపోయారేమో! తా నొక్కతే మిగిలింది. అర్ధరాత్రివేళ బయటికి నెట్టబడిందిగదా! జపానువాళ్ళు తన్నుట్టుకొని చంపేసిన యితే ప్రతిఘటనయుద్ధంలో తాను తన జీవితాన్ని అర్పించినట్లు సాక్ష్యమిచ్చే చెవరు? తాను గట్టిగానూ పటుదలగానూ వుండగలనని వాగ్దానం చేసింది గదా! ఆ వాగ్దానం చెల్లించుకొనే వె సమేది?

రెండు సంవత్సరాలక్రితం తన తల్లి చచ్చిపోయింది. చచ్చిపోయే ముందు ఆమెను చూడటం పడలేదు. కూరాతికూరుడు. నిర్దాక్షిణ్య గ్రేపర చక్రవర్తి జనంగ్ హస్తాల్లో చనిపోయిన తన దిడ్డునుగురించి వాపోవ సాగింది. మోరాతిమోరంగా పిడింపబడుతున్న ప్రజానీకపు కన్నీటిధారలు లాగున ఏకధారగా వరంకురుస్తూవుంటే ఆమెలో కోపం, కఠిన్యం, బాధ ఉప్పెతుగా పెరుగసాగాయి.

దుఃఖంతో మేయీ పూగిపోయినది. ధృఢమనిస్కయైన ఆమె విచలితమనిస్కయయింది. స్థిరచిత్తమైన మే కంపితచిత్తయయింది. బరువులెత్తే యంత్ర మొకటి ఆవరింపబడి ఆవరివేపున కనిపించిందామెకి. దానిక్రింద తప్పకుండా ఒక బావి వుంటుందని మేయీకి తెలుసు. నిస్సృహ నైరాశ్యాలు ముప్పెరగొన గుండెలు బ్రద్దలయ్యేటట్లు ఏడుస్తూ మేయీ నూతిలోదూకి ఆత్మహత్య చేసుకొందామని అట్టుపుగా పాకి పోయింది.

మెరపు చాలాదగ్గరగా మెరసింది. ఆమె భయంతో బయలుదేరింది. భయంకరంగా కొట్టుకొంటూవున్న తన హృదయాన్ని నెమ్మదిసరచుటకు ఒక్క క్షణమాగింది.

అణచిపెట్టడామని యెంత యత్నించినా ఆమె హృదయములో కొన్నిభావాలు పైకి తన్నుకొస్తూవున్నాయి. ఆమె ఒక కిమ్మూనిస్టు; డైరీ చిత్రంఎదుట శవభముతీసుకుంది—గట్టిగా నిలబడాలనీ నిస్పృహ నైరాశ్యాలకు లొంగిపోవలదని ఆమె నాయకులు నొక్కివక్కాణించారు. ఫలశూన్యమైన ఆత్మహత్యవలన ప్రయోజనమేమిటి? మందుబెడల్తో ఇసుక ఎడమలను పిక్కుతినే చలిగాలిలో మంచుకొండలను ఎర్రసైన్యం దాటిన వె నాన్నిగుర్తించి కథ అనేకం!

ఆమె తిష్టవనాలలో ఎర్రసైనికు లే విధంగా గట్టిగా పట్టుదలతో నిలబడింది బ్లాక్ ఆమెకుచెప్పాడు. గాయాలవెంట రక్తంకొలుతూవున్నా లక్ష్య పెట్టకుండా వందలాది జపానువాళ్ళను యెదిరించి బ్లాక్ ఏరాకిగా నిన్నగాక మొన్న పోరాడిన దృశ్యం ఆమెకు జ్ఞప్తికివచ్చింది.

ఆత్మహత్యచేసుకోవటం ఎంత అవమానకరమో ఆమె గుర్తించింది. నేను చచ్చానా ఆ చావుకు విలువుండాలి! చస్తే ప్రజలకోసం చావాలి!

దిగ్భ్రమతో బలహీనుగా ఆమె చాలాసేపు సూత్రగోడను అనుకొని నిలబడింది. చలిగాలి తడిసిముద్దయిన ఆమె బట్టలకుతగిలి వళ్ళును యుల్లమనిపించింది.

ఆమెకు మెలుకువ వచ్చింది. చలితో గజగజ చులాగున పణక సాగింది. ఆమె ఆవరణలో ఒకమూలకు పాకిపోయింది. పూర్తిగా అరిగి పోయిందేమో ఆమె వల్లతెరియని నిద్రలో మునిగిపోయింది.

తెల్లవారినతర్వాత వర్షం కురిసింది. జేయూ తొక్కింది. తడిసి ముపయిన ఆమె బట్టలు చల్లగా వంటికి అంటుకుపోయివున్నాయి. జపాను వాళ్ళ కావలావాళ్ళు చూస్తారన్నభయంతో ఆమె ఆ గ్రామాన్ని విడిచింది. సిడిచి నడిచి పాడుబద్ద ఒక భవనాన్నిజేయకొంది ఆ భవనముఆవరణలో ఒక తోట వుంది, ఆ తోటలో ఒక చిన్నిగుడిసె వుంది. ఆ గుడిసె

ద్వారబంధంవద నియూరి, మరెము కార్యకర్తలబడిలోని ఆమె స్నేహితులు— తియాన్ టీచర్ మిస్చెన్లు నిలబడివున్నారు. ఎన్నో క్రితమో విడిపోయి కలిసిన బంధువులుగాగున ఆ స్త్రీలు ఒకరినొకరు కౌగలించుకొన్నారు. వారి కళ్ళవెంట సందడాష్టాలు కురిసినాయి.

“మీ రందరూ బాగా చిక్కిపోయారు !” అన్నది మేయీ విచారముగా.

“నేనూ చిక్కిపోయావు” అన్నారు వారు.

ఆమెను తడిబట్టలు విప్పేయమన్నారు. పొడిబట్టలు యిచ్చారు. ఆరేసిపెట్టారు.

జపానువాళ్ళ బారినుండి తప్పించుకోవడానికి ఒక గోడఎక్కి దూకేసరికి మిస్చెన్కు కాలు బెణికిందనిచెప్పారు. తియాన్ కడుపులోనొప్పితో బాధపడుతూ వున్నది. ఇన్ని బాధలు పడుతూవున్నా వాళ్ళందరూ ఉత్సాహంగా వున్నారు.

“నా మూట నా కిప్పుడుంటే చాలాహాయిగా వు దేవాన్ని” అన్నది నియూరి వేళాకోళంగా. “మేయీ! నీకు జ్ఞాపకంవుందా? ఆరోజున మనం జపానువాళ్ళనుజూచి పారిపోయాం. మనిద్దరం పేరుసదాం. అప్పుడు నా మూట నెక్కడో మైదానంలో జారవిడిచా. దానిలో నా వస్తువులన్నీ వున్నాయ్. రెండు పగళ్ళూ, రెండు రాత్రిళ్ళూ తిరిగితిరిగి అక్కడికేవచ్చి చేరాను. ఎలా వచ్చానో అడుగటోకు—నా మూట అక్కడేవుంది. మళ్ళీ పరుగుచుక్కొన్నాను. దీనిమంపతెగా, ఎక్కడో జారిపోయింది.” అన్నది నియూరి.

ఆ యువతులు గలగల నవ్వారు.

“అంత బిగరగా నవ్వబోకండి! మనం పెద్దరోడ్కు దగరగానే వున్నాం. మనం ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోవటం చాలామంచిది” అని మిస్చెన్ హెచ్చరించింది.

వారు బయలుదేరారు. మేయీ, నియూరిలు టీచరుకు సాయంగా నడుస్తున్నారు తియాన్ ముందుకువొంగి నడుస్తూవున్నది. రెండు చేతులలోనూ మును అదిమిపట్టుకొని నడువసాగింది.

“ఈ నా వీపు నా కొక హెచ్చరిక” అని ఆమె మూర్ఛింది. “ఏం జేసినా సరే, నడుము ఎత్తలేను. నిజంగానే!” అన్నది.

అల్లరిపిల్ల నియూరీ వెంటనే వెక్కిరింతగా తియాన్‌ను అనుకరించింది. నవ్వుపుట్టించేటట్టు మూలుగులు సాగించింది. ఆమె వెక్కిరింతనుజూచి అందరికీ కడుపుబ్బ నవ్వు వచ్చింది. కాని ఆపుకొన్నారు. వాళ్ళ మొగలు కందగడలాగున ఎర్రబడ్డాయి. మిస్ చెన్, ఆమెకు సాయపడుతున్న ఆ యిద్దరు యువతులు తడినేలమీద కాళ్ళవేళారు. బురదలోకి జారి పడ్డారు. వాళ్ళ గుడ్డలన్నీ బురదతో నిండిపోయాయి. బురద పూత పూసినట్లయింది. ఇంత బురదవచ్చి నియూరీ ముక్కుమీదపడింది. నవ్వు ఆపుకోలేకపోయారు. పొట్టచెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వారు.

పల్చని నియూరీ వంటికి అంటుకొన్న ఎర్రబురదను చూపిస్తూ “మంచికాస్తే జరిగింది” అని తియాన్ కిలకిల నవ్వింది. “నన్ను వెక్కిరి చినందుకు కాస్తే. డైరీపిల్ల లేమంటాయో తెల్సా! నా మాటను అనుకరించావంటే నీ నోరు కుళుతుంది. నా నడకను అనుసరించావంటే, నీవు పనుపుకుక్క వవుతావ్. యిప్పుడు నువ్వు పనుపుపచ్చగా వున్నావ్.”

నవ్వుతో పొట్టచెక్కలవుతూ వాళ్ళ మిస్ చెన్‌ను లేవదీశారు. నియూరీ ఆమె చేతులుపట్టుకొంది. మేము ఆమె కాసుపట్టుకుంది. క్రమంగా వాళ్ళ శత్రువుల చూపు కందకుండా గోధుమపొలాడలోనికి పోయారు.

“మేఘంమీద స్వారీచేస్తూపోయిన నాటకములో నాయిక లాగున నడిచి నా కిప్పుడు” సుఖంగా నిట్టూర్పుతూ మిస్ చెన్ అన్నది.

ఏ గ్రామంలోకి పోవుటకూ ధైర్యంచాలక వాళ్ళు కొన్ని దినాల పాటు పొలాలలోనే తిరుగసాగారు. అయితే, వాళ్ళకు అక్కడ తినటానికిగానీ, తాగటానికిగానీ ఏమీ దొరకలేదు.

వారికి ఎవరైనా ఒకరైతే కనిపిస్తే, అతనివద్ద ఒకచౌటై ముగ్గులు ఎత్తేవారు. అందరూ సమానంగా పంచుకుతినేవారు. అందులో ప్రతి వొక్కరూ పెద్దముక్కలను యితరులనోళ్ళలో బలవంతాన కుక్కలని చూసేవారు. మిగతా సమయాలలో తియ్యడుంపలను, అడవి వురిపాయలు - ఏదైనా సరే, కాస్త పొట్ట నిండితేనే దొరికినదానినల్లా తినేవారు.

వాళ్ళకు కనురెప్పలుచుట్టు నల్లబడసాగింది. మెలిద్దిప్పిన మోకులాగున వారి పొట్టలు తయారై నాయి.

ఆ పలుచని బట్టలతో తడినేలమీద నిద్రించేవారు, వారికి ఆచ్ఛాదన ఆకాశంమాత్రమే. వాళ్ళని ఆకలి ఎప్పుడూ చదిలిపెట్టిపోలేదు. మిస్ చెన్ కి జలుబుపట్టింది. వెంటనే అది తీవ్రమయింది. ఆమె శరీరము జ్వరముతో భంగమండిపోసాగింది. ఆమెను చేతులలోకి తీసుకొని కాపాడుతూ ఆమెను ఏవిధంగానైనా సరే సహాయపడుటకు ఏదయినా మార్గము కలదాయని తెగ ఆలోచించసాగారు.

“ఈరకముగా జీవించటము అసంభవం! ఆరోగ్యం కలవాళ్ళయినా ఈ రకపు జీవితాన్ని ఎక్కువకాలము భరించలేరు. జబ్బుతోవున్న వ్యక్తి అసలే భరించజాలదు. ఈమెను క్షాంతి విశ్రాంతి, హారము వంటకగల గ్రామాన్ని వెదకి ఈమెను అక్కడికి జేర్చాలి.” అన్నది మేయి.

ఈ అభిప్రాయాన్ని మిస్ చెన్ వ్యతిరేకించింది. “ప్రమాదంలో పడతారు. అలాంటిపని చేయబోకండి” అని మిస్ చెన్ బలహీనకలతముతో ఆజ్ఞాపించినది. “ఈ వ్యాధిని తప్పించుకొని ఏవిధంగానూ బయట పడలేనని అనిపిస్తూవుంది. నడవలేను—నిలబడలేను. మీకు నేనొక భారముగా తయారయ్యాను. మనము ఏదయినా గ్రామములోనికి వెళ్ళితే, మనకందరికీ మూడుతుంది. నన్ను వదిలిపెట్టు మీదారిన మీరు పొండి.” అన్నదామె.

“అలా అనబోకండి!” అని వాళ్ళంతా కోపంగా అరచారు. “చస్తే మనమంకా క కట్టుకుని చదాము” అన్నాడు.

మే యొక్క వ్యతిరేకి చినా లక్ష్యపెట్టకుండా, వారామెను దగ్గరలోనున్న గ్రామానికి ఆరాతి మెల్లగా మోసుకొనిపోయారు. వారు గ్రామపరిసరాలలో ఆగిపోయారు. విషయాలను పసికట్టివచ్చామని మేయి, నియూరీలు బయలుదేరారు. శత్రువులు అప్పుడే ఆ గ్రామాన్ని విడిచి వెళ్ళారన్న సంతోషకరవార్తను తెచ్చారు. వాళ్ళు తనయింట్లో విశ్రాంతి తీసుకోటానికి వచ్చుకొన్న రైతాంగనను కలుసుకొన్నామని చెప్పారు.

మిస్ చెన్ ను మోసుకొనిపోతూ వారు నిశ్శబ్దముగా గ్రామములో ప్రవేశించారు. ఒక చిన్న కొంపవద్దకు చేరారు. నల్ల యేళ్ళ వయసుగిరి ఒక స్త్రీ తలుపునందునుంచి తలలు బయటికి పెట్టినది. జాగ్రత్తగా ఇటూ అటూ చూసినది.

ఎవరయినా పస్తున్నారేమో చూచి చెప్పటానికని తన చాతుర్ని తలుపువద్ద కాపలాపెట్టింది. వాళ్ళను లోపలిగదిలోనికి తీసుకొనిపోయింది. మిస్ చెన్ ను వెచ్చని కాంగ్ పై పడుకోబెట్టింది. ఒక దొంతతో ఆమెను కప్పింది. దీపమార్పివేసినది.

“మనమంతా ఒకేకుటుంబము— నేనుచూచా ప్రతిఘటనోద్యమములో పనిచేసున్నా” అని మృదువుగా ఆ స్త్రీ చెప్పినది. “మి యిష్టమొచ్చినన్ని రోజులు ఇక్కడ వుండండి. జపానువాళ్ళ మళ్ళా తిరిగి వస్తే మన పొలాలలోనికి పోదాము. మి యిల్లలాగే భావించి, సుఖంగా వుండండి—తాగటానికి నీళ్ళకాచి వస్తా” అన్నది యిల్లాలు.

ఆ యువతులు సుఖముగా, నొచ్చుతున్న తమకాళ్ళతు మిస్ చెన్ ప్రక్కగా కాంగుమీద చాచుకొన్నారు. వెంటనే నిద్రలో మునిగిపోయారు. కొద్దిసేపయిన తర్వాత ఆ యిల్లాలు వాళ్ళను గాఢనిద్రనుండి లేపినది. ఆయిర్లాంపు కులాసాగా వెలుగుతూ వున్నది. కిటికీకి దట్టముగా ఒక పాతగుడ్డ కప్పబడివున్నది.

“భోజనము చేద్దాం లేవండి కామ్రేడ్స్! ఈ ఆహారాన్ని చాలా కాలమునుండి దాస్తున్నాము—జపానువాళ్ళ దీన్నికాస్తా గుంజకొనిపోతారేమోనని భయపడ్డా. మీరు దీన్ని భుజించటముకంటే నాకుపేరే కోర్కెలేదు!” అని లోకైతంతో చెప్పిందాయిల్లాలు.

ఆమె పొగలుగ్రక్కుతూవున్న నాలుగుగిన్నెల పులుసును కాంగ్ మీద వుంచినది. అటుతర్వాత వాళ్ళను చెంచాలు యిచ్చింది. వాళ్ళ గిన్నెలను పెకెత్తారు. ఆళ్ళల్లోమేముంటే ఆ పులుసులో తెల్లని పిండితో తయారుచేయబడిన వుండలు చూడుతున్నాయి! బీదరైతులకు యిదొక గొప్ప సంగతే! కమ్మని వల్లిపాయలవాసన పేస్తువున్నది. ఓహో! ఎంత

కాలానికి యింతచక్కని తిండి: వాళ్ళ అపస్మారముగా నవ్వుసాగారు. కళ్ళనుండి నీరాలు బుగలమీదకు జారినాయి.

“తల్లీ! మాకు రెండు బియ్యపురొట్టెలుపడేస్తే ఒక్కచీకిగొప్పగా అనుకొనేవాళ్ళం! మాకోసం తెల్లపండ్లతో పిండిపంటలు జేశావా!.... తల్లీ! నీ బుగం తీర్చుకోలేం!....” అని నీయూరీ కన్నీరుగార్చినది.

ఆ యువజుల హృదయాలు మిస్ చెన్ హృదయం, ఆ యిల్లాలు చూపించిన ఉపాయతనం ద్రవింపినాయి. తినండమ్మాయని బ్రతిమాలు తన్న ఆ యిల్లాలి కళ్ళ నాడా చెమ్మరించినాయి.

* * * *

భోజనము పూర్తి అయిన తర్వాత, జబ్బుగావున్న మిస్ చెన్ తప్ప మిగిలినవారందరూ దగ్గరలోనున్న గోధుమపొలాలకు వెళ్ళారు. రోతయిన వెడల్పుగల గుహలాంటి కందకొన్ని తవ్పారు. దానికి మనిషి పట్టేనందు, ద్వారంగా వదలిపెట్టారు. ఈపని పూర్తిచేయటానికి ఆ రాత్రి అంతా పట్టినది. ఎందువలనంటే, వాళ్ళ చీకటిలో పనిజేయాల్సివచ్చినది. అంతేగాక తవ్విన మట్టిని గోతి ద్వారమునుండి మోసుకొనిపోయి వెదజల వలసి వచ్చినది. వాళ్ళు ఎందుగడ్డిని యింటనుండి మోసుకొనివచ్చి ఆ కందకములో పడకగా అమర్చారు.

జపానువాళ్ళు ఎడతెరిపిలేకుండా దాడులు చేస్తున్నారు. కాబట్టి హెచ్చరిక యివ్వకుండానే వాళ్ళ రావటానికి అవకాశముగలదు కాబట్టి. పగలూ, రాత్రి ఆ కందకములోనే కాలము గడుపుదామనుకొన్నారు. రోజుకు రెండుసార్లు అడవిములంగి యేరుకొని తెచ్చుకోటానికన్న నెపముతో ఆ యిల్లాలు, మే కూతురు వాళ్ళకు భోజనాన్ని తెచ్చేవారు.

రైతులు అందించేవారు. పరిస్థితులంత ప్రోత్సాహకరముగాలేవు. ఆ గ్రామములో కీలుబొమ్మ ప్రభుత్వము యేర్పాటు చేయబడినది. పరిసర ప్రాంతాలలోవున్న పెద్ద గ్రామాలలో జపానువాళ్ళు కీలుబొమ్మ నైన్యాలు కలిసి, కోటలను కడుతున్నారు. కోటలను ఆక్రమించుకొంటున్నారు.

చీకటిగానూ, తడిగానూవున్న గుహలాంటి ఆ కందకములో అనేకరోజులపాటు నివసించుటవలన వాళ్ళకు వంటినిండా చీడపేలు, కురుపులు, చురుమునిండా మొటిమలు పుట్టుకొచ్చాయి. వాళ్ళ జీవితము ఘోరముగా వున్నది. వాళ్ళ నలుగురూ ఆ యిరుకు కందకములో ఎత్తుకొని కూర్చోవాల్సి వచ్చేది. కాపలాపుకోటానికి వీలుండేదిగాదు. పెకప్పు యెక్కు చాలా తక్కువ. అందువలన తలలువంచి కూర్చోవాల్సివచ్చేది.

“కసాయివాని దుకాణములో వండి స్వీకరించేసిన కోడిపిల్లలాగా వున్నదని” మేయీ పరితాప హృదయముతో అన్నది.

“యిక్కడ దాక్కోవటం మూలాన శ్వాసాపటములేదు! ఏమైనా సరే యిక్కడినుండి బయటపడి కాస్త పరుగెత్తాలనిపిస్తే వున్నది!” అని మూలిగినది నియూరీ.

“ఏమయినాసరే భరించటము మంచిది; ఓరులాటలో పడవోకు!” అన్నది తియాన్.

మనవాట ఎక్కడున్నారో తెలిస్తే వాళ్ళతో సంబంధాలు ఏర్పాటు చేసుకోగలము” అన్నది మిస్ చెన్.

ఈ గుహ మన నలుగురికీ చాలదు. చాలా చిన్నది. దీనిలో యిద్దరువుంటే కొంత విశాలముగా వుంటుంది. నేనూ నియూరీ కలిసి బయటికిపోయి మనవాళ్ళెక్కడున్నారో తెలుసుకొని, సంబంధాలు ఏర్పాటు చేసుకోంటే?” అని మేయీ మిస్ చెన్ కు సలహాయిచ్చింది.

“తియాన్ యిక్కడ వుంటున్నది. మీ పోషకవిషయము చూస్తున్నది. మేము విజయవంతులమయితే మిమ్ము తీసుకొనిరావటానికి మనుషులను పంపతాము. ఏమంటారు?” అన్నది మేయీ.

ఈ సలహాకు అందరూ అంగీకరించారు.

రాత్రి ఆ యువతులిద్దరూ కందకమునుండి బయటపడ్డారు. హెవాంగ్ హెవాగ్రామమువైపుగా పయనించారు. ఆ యిల్లాలు పండియిచ్చిన చిలగడదుంపలనూ, బియ్యపురొట్టెలనూ తట్టో పెట్టకొని బయలుదేరారు. అంతలేకుండా కూలబడివుండటము వలన ప్రస్తుత సవేనంగిరాత్రిలో రోడ్డిపై నడవటమంటే వాళ్ళకు యెంతో హాయియని

పించినది. నియూరీ గాఢముగా పూపిరిలాగినది, నర్మసుపువ్వుల వాసన వేస్తూవుందని అన్నది.

“కాదు, పచ్చగోధుమల వాసన. పొలాలు బాగా ఎత్తుగా పెరిగాయి. ఇక మనము చురుకుగ పనిచేయవచ్చును” అన్నది మేయీ.

వాళ్ళు గ్రామం మొగకు చేరుకున్నారు. వింటూ నీడలో నిలబడారు. పరిపూర్ణంగా వున్నది. ఎక్కడా చడిచప్పుడు లేదు. రహ్యంగా ఆలోచించుకొన్న తర్వాత, గ్రామంలో ప్రవేశించారు. ఇరుకు గొండులలోపడి నడవసాగారు. వాంకంటెవ్వరూ అగుపించలేదు. “రైతుల గృహం” తలుపులు గట్టిగా మూసివున్నాయి. తలుపుతట్టటానికి ధైర్యం చాలకపోయింది. విదేశభాషలో గ్రాంఫోన్ రికార్డు పాడుతూ వున్నది వాళ్ళ ఏమిచేయాలో తెలియక కొంతసేపు అలాగే నిలబడిపోయారు. అర్థంగాని భాషలో మాట్లాడుతూ కంఠధ్వని వినిపిస్తూవున్నది.

మేయీ నియూరీచేతులను గట్టిగా పట్టుకొంది. “నర్మ వాళ్ళ ముక్కులక్రిందకే వచ్చేళాము!” అని గొణిగింది.

సందు చివరనుండి, నియూరీ జాగ్రత్తగా, తలను బయటకుపెట్టి పెద్దబజారులో ఎవరయినా వున్నారేమోనని చూసింది. వాళ్ళ కళ్ళ ఎదుట మెరుస్తూవున్న కోట బురుజు ప్రత్యక్షమయ్యింది. ఆమె తలను వెంటనే వెనక్కి లోక్కొంది.

“ఎంత దురదృష్టం!” అని బుర్రకొట్టింది. “పోదాంపద యిక్కడ నుండి” అన్నది.

వెళ్ళిపోదామని వెనక్కు తిరిగాడు. ఇంతలోనే ఒక తలుపు తెరుచుకొంది. ఒక మనిషి బయటికివచ్చాను. ఎక్కడివాళ్ళక్కడే నిలబడండి! అని మొరిగాడు. “ఇక్కడేం జేస్తున్నారు?” అని ప్రశ్నించాడు.

“బిచ్చగాళ్ళం బాబూ!” అన్నది వెంటనే నియూరీ.

“అర్థరాత్రివేళ ముప్పైతొమ్మిది ఏమిటి?” అన్నాడు అతడు అనుమానంగా. “మీ ఇద్దరినీ చూస్తే ఏదో కళ్ళ పుడలే పుడనిపిస్తూంది.” అన్నాడు. అతని చేతిలోని పిస్తోలును చూడగానే, మేయి హృదయం ముకుళించింది. “నాతోరండి!” ఆజ్ఞాపించాడు. వాళ్ళను ముందుకు త్రోసి, తాను వెనుకనుంచున్నాడు. ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు.

వాస్తవికత యింటిలో ప్రవేశించగానే, నియూనీ చేతులలో వున్న తల్లిను గుంజుకొన్నాడు. దానిలోని వస్తువులను లా పు వెలుగులో పరీక్షించాడు. దానిలో యింకా రెండు చిలగడదుంపలు, చాలా రొట్టెలు వున్నాయి.

తలవూపాడు. “మీరు అబద్ధమాడుతున్నారు. బిచ్చగాళ్ళు ఒక యింటినుండి మరియొక యింటికిపోయి దొంగిలించడా యేరుకొని తెచ్చుకుంటారు. అన్నీ ఒకేరకంగావున్న ఒక్కరంగులోవున్న ఈ రొట్టెలలా వచ్చాయి? అవన్నీ ఒకేరకం అని తెలుస్తుంది. మేము జరగాలంటే నిజం చెప్పండి” అని గంభీరంగా చెప్పాడు.

తమకథను మార్చాల్సిన అవసరంగలదని ఆ యువతులు వెంటనే గుర్తించారు.

“మేము నిజంగా బిచ్చగాళ్ళం కాము” అని వప్పుకొంది మేయి. “మా బిచ్చపును చూడటానికి వచ్చాము. చీకటిలో తప్పుదారినపడాలి” నియూనీ చూపిస్తూ మేయి తన సంభాషణను సాగించింది. “ఈమే నా చెల్లెలు. ఆమె తప్పుజెప్పినది. ఆమె మాటలను తీవ్రంగా తీసుకోకండి!” అన్నది.

అతడు సాధారణ పౌరదుస్తుల్లో వున్నాడు. రమ్యమైన యిరవై ఏళ్ళు మాత్రమే వుంటాయి. అతడు పరిశీలనగా ఆ యిద్దరినీ చూశాడు. మొదట ఒకామెను తర్వాత రెండవ యువతిని చూశాడు. వాళ్ళవంతు రెప్పార్పకుండా చూశాడు. వాళ్ళు తలలు వంచుకొన్నారు. వెన్నెముకలు కులుకులుమన్నాయి.

అతడు అకస్మాత్ గా అరచాడు. “మీరిద్దరూ తప్పుకుండా కార్యకర్తలు! ఏ జిల్లాలో పనిజేస్తున్నారు? చెప్పండి.”

“కార్యకర్తలంతా ఏమిదో చూసు తెలియదు!” అని గట్టిగా నిరాకరించినది నియూరీ. “మేము వాటి రైతులం!” అన్నది.

అతడు వాళ్ళవంక ఒక్కక్షణంపాటు చూశాడు. మళ్ళీ ఒకప్రశ్న వేశాడు. ‘మీరు బ్లాక్‌టేస్‌ని ఎరుగున్నారా లేదా?’ “లేదు ఎరుగం!” అని ఆ యిద్దరు యువతులూ ఏకకంఠంతో అన్నారు. వాళ్ళకు అంతకంతకు భయం మిక్కుటమవుతూవుంది.

“మీరు నిజం చెప్పకపోతే కోటకు పంపి చివేస్తాను!” అని అరచాడు. వాళ్ళముఖాలు తెల్లపడుతూంటే అతడు నవ్వుసాగాడు. “భయపడకండి!” అని నమ్మబలికాడు. మేడూడా పువ్వుమములోపున్నాము. యిది కొంటేసైన్యాల కేంద్రము. మతో మాట్లాడటానికి ఒకమనిషిని తీసుకొని పస్తా!” అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి యింటిని విడిచిపెట్టిపోతూ తలుపు మూసేసిన చప్పుడు వినపడగానే ఆ యువతులీదరూ సమాలోచన జరుపసాగారు.

“ఎవరిని మోసగిస్తున్నా ననుకొంటున్నాడు?” అని అపహాస్యంగా అన్నది మేయీ. “కొంటే ప్రజాసైన్యం తన కేంద్రాన్ని జపానువాళ్ళ కోటక్రిందే ఎప్పుడు స్థాపించినది? మనము మరియొక కట్టుకథను అల్లదాము. వచ్చేవరకూ దాన్నే అంటిపెట్టుకుని కూర్చుందాం!” అంది మేయీ.

ఆ యువతులీదరూ కాంగ్‌మీద దగ్గరగా కూర్చున్నారు. ఏం జెప్పాలో రహస్యంగా ప్లాను వేయసాగారు.

కొద్దినిమిషాల తర్వాత వాళ్ళను ప్రశ్నించిన వ్యక్తి నల్లని దుబ్బులాంటిగడ్డంగల చిరునవ్వును తొలకరిస్తూన్న వ్యక్తిని వెంటబెట్టుకొచ్చాడు. అతను బ్లాక్‌టేస్! ఆ యువతులు కాంగ్‌మీదనుండి పుద్వేగంగా దూకారు.

“ఆ ఘోరకలి అయిన తర్వాత యదార్థానికి నువ్వేనా!” అని అరచారు సంతోషంగా.

“మమ్మల్ని భయపెట్టి చంపేశావ్!” బ్లాక్ హస్తాలను గట్టిగా నొక్కుతూ అన్నది నియూరీ.

అతని మెడమీద గాయాలు యింకా మానలేదు. అతను నవ్వుచూ

వుంటే తల ఒక ప్రక్క వొరుగుతూవున్నది. “బిచ్చగాళ్ళపేషం వేసుకొని మీ యిద్దరూ ఏజేస్తున్నారు? మీరు దేశద్రోహులని మన కార్యకర్తలు భావించారు.”

ఆ యువకునివంక జూపుతూ “అతడు దేశద్రోహి అనుకున్నా!” అని నియూరీ గలగల నవ్వింది.

“ఇంత భయమయినారేకుండా దుడుకుతనంగా కోటకు దగ్గరగా ఎలా వుండగలిగావ్?” అని అడిగింది మేయీ.

“శత్రువుల ఎంత దగ్గరలోవుంటే వాడు మనలను గుర్తుపట్టే అవకాశముండదని భావించాం” అని నవ్వాడు లక్ష్మీ. “మళ్ళీ మనం కార్యకర్తలతోనూ, ప్రజలతోనూ సంబంధాలు పెట్టుకోగలిగితే మనకు అంత ఏదీవుండదు. చేయలేనిదంటూ ఏమీవుండదు! హోమోష్ట్రలో కొండలు కొదిగానే వుండవచ్చు. కాని కొండలకన్న బలీయమైన ఒక గట్టి కొండను తయారుచేయగలం. అదే ప్రజలు!” అన్నాడు.

తాము ఎరుగున్న కామ్రేడ్స్ నుగురించి లక్ష్మీ వాళ్ళకు చెప్పాడు. దాస్యే పట్టుబడిన తర్వాత అతనేమైనదీ తెలియలేదని చెప్పాడు. తియూనులను తీసుకురాటానికి మనుషులను పంపాడు. వాళ్ళను ఇంటికి తీసుకొని పోయాడు. వాళ్ళు స్నానంచేసి, భోజనంచేశాడు. తమ సంఘంతో సంబంధాలు ఏర్పడగానే చాలాపనులు చేయుటకు అవకాశంగలదన్న విషయం ఆ యువతులకు తెలుసు. ఉత్సాహంగా వూపిరిపీల్చుకోసాగారాయులు. విశ్రాంతి తీసుకోవలసిందిగా లక్ష్మీ వాళ్ళకు చెప్పాడు.

కొన్నిదినాలు వాళ్ళు విశ్రాంతి తీసుకున్న తర్వాత లక్ష్మీ మేయీ, నియూరీలను పిలిచాడు.

“ఇప్పటినుండి మళ్ళీ మనమంతా కలిసి పనిచేదాం” అన్నాడు. “జిల్లా సభ్యులను స్థాపించాం; చేయవలసినవని చాలావుంది! మీరిద్దరూ పోయి హిస్టోరియూగ్రామంలోవున్న ప్లాంగును కలవండి” అన్నాడు.

వాళ్ళను గమ్యస్థానానికి చేర్చటానికి ఒక కార్యకర్తను వాళ్ళకు తోడుగా పంపాడు.

9 అధ్యాయం

దాస్వేని పెట్టుకొన్న రాత్రి ఖైదీలను ఒక పెద్ద గ్రామానికి నూరు గజాలదూరంలో నిలబెట్టారు. పరిసరాలలో ఇళ్ళ యింకా మండుతూనే వున్నాయి. మంటలవెలుగులో జపాను సైనికులు ముందుకూ వెనుకకూ పరుగెత్తుతున్నారు. గ్రామంనుండి బయటకువచ్చిన చైనా దేశద్రోహులు గ్రామంనిండా జపాను సైనికులున్నారని చెప్పారు. అయినప్పటికీ స్త్రీ ఖైదీలను గ్రామంవైపుగానే తీసుకొనిపోయారు.

వాళ్ళు వరుసగా నిలబడుతూవుంటే, కృంగిన హృదయంతో దాస్వే వాళ్ళవంక విచారంగా చూడసాగాడు. కొంతమంది స్త్రీ ఖైదీలు తలలు వంచుకొని నడుస్తున్నారు. మరికొంతమంది తమ చేతుల్లో తమ పసికందులను మోసుకొనిపోతున్నారు కొంతమంది ఏడ్వసాగారు. కొంతమంది భయంతో తమచుట్టూ చూస్తున్నారు. ఆ స్త్రీ ఖైదీలలో మేయీ ఎక్కడా కానరాలేదు. ఏమైనా రా ఏమిటియని దాస్వే బాధపడసాగాడు. ఆమెనుచంపే శారా ఏమిటి? అనుకోసాగాడు. జపానువాళ్ళ లాతీ తంగున దాస్వేబుర్రపై మోగింది. ఖైదీలను ముందుకు సాగవలసిందిగా చెప్పుటకు జపానువాళ్ళు వినియోగించే పంథా యిదే!

జపానువాళ్ళు మొగ్గ ఖైదీలను ఒక పెద్ద పొలంలోనికి తోలుకొని పోయారు. అన్నివైపులా మండుతున్న యిళ్ళనుండి మంటలుతొందరగా విలయతాండవమాడుతున్నాయి. తలుపులనూ, దర్వాజాలను, కిటికీలను, కుర్చీలను, కొయ్యసామాగ్రిని ఏది దొరికితే దాన్ని మంటలలోనికి విసరి

వేస్తున్నారు జపానువాళ్ళు. ఖైదీలమెడకు తగిలించిన సైనిక సంచులను క్రిందకు దింపారు.

ఖైదీలకు పెద్ద బరువు దించినట్లయింది. కాస్త వూపిరి పీల్చుకో సాగారు. జపానువాళ్ళ క్రింద కూర్చున్నారు. నుష్టగా భోజనం చేయసాగారు. ఖైదీలకు ఆహారము దొరుకుట అసంభవమన్నమాట యధార్థం. ఖైదీల గొంతులు ఎండిపోయి, విపరీతంగా బాధపెట్టుతున్నాయి. కానీ మంచి నీళ్ళయినా దొరికితే బాగుండుననుకున్నారు.

ఒక బొక్కెనతో నీళ్ళు తీసికొని, ఒక ముసలివాడు అక్కడకు వచ్చాడు. వెంటనే అతణ్ణి ఖైదీలు చుట్టుముట్టారు. బొంగురుకంతాలతో నీళ్ళిమ్మని బ్రతిమాలారు. ఇంతలోనే ఒక జపాను ఆఫీసరు, తెల్ల గుర్రాన్ని ఎక్కి అక్కడికివచ్చాడు. బొక్కెననుండి దూరంగా పడిపోయేటట్లు ఖైదీలను గుర్రంచేత తన్నించాడు. గుర్రం బొక్కెననీళ్ళనూ, తన కడుపు పుచ్చకాయలాగున వుట్టేవరకూ త్రాగింది. బొక్కెనలో ఒక్క చుక్క నీరే నాలేదు. జపానువాడు వెళ్ళిపోయి తర్వాత, ఖైదీలలో కొందర మాత్రంగా బొక్కెనవున్నచోట బోర్లెత్తారు. తడినుట్టిని నాకసాగారు. మిగిలినవారు ద్వేషంతో మండిపోతూవున్న కన్నులతో జపాను ఆఫీసరు పోయినదిక్కుగా మిరి మిరి చూడసాగారు.

ఆ రాత్రి ఒకడి తలను మలియొకడి తలకు ఆనించి, వలయాకారంగా నిద్రించారు ఖైదీలు. వారిచుట్టూ రెండు వరుసలుగా జపాను సైనికులు పడుకొన్నారు. ఎందుకంటే ఖైదీలలో ఎవరయినా పారిపోవుటకు యత్నిస్తే, నిద్రపోతూవున్న జపానువాడిమీద అడుగేసి వెళ్ళాల్సివస్తుంది అప్పుడు వాణ్ణి పట్టుకోవటం చాలా సులభం.

ఆ రాత్రి దాస్వేకి నిద్రపట్టలేదు. ఖైదీలలో కొందరు మూలుగులు ప్రారంభించారు. కాని, కాపలావాళ్ళు బండబూతులు తిట్టి నోరు మూయించారు.

ఆ మరునాటి ఉదయం జపాను సైనికులు, కీలుబొమ్మ సైనికులు భోజనము చేసినతర్వాత ఖైదీలను వరుసలో నిలబెట్టారు. దాస్వేతోసహా

అరుగురిని ఏరారు. మిగిలినవాళ్ళను ఒక కోటను కట్టటానికి పంపారు. దాన్నే, అతనితోటి ఖైదీలనూ జపానువాళ్ళు ఆక్రమించుకొన్న పట్నానికి తీసుకుపోతామని చెప్పారు.

పట్నానికి పోవలసిన ఖైదీలు రోజంతా నడిచారు. అక్కడ ఆగిపోయారు.

ఒక అంత గల భవనము ఒకటివుంది. దాని మురికి ఆవరణతోకి పీళ్ళను తీసుకొనిపోయారు. శుభ్రంగావున్న ఓ తరపువైపు వరండాను జపానువాళ్ళు ఆక్రమించుకొన్నారు. తూర్పువైపు వరండాను కీలుబొమ్మ సైనికులు ఆక్రమించుకొన్నారు. మిగిలినంతా కట్టిన ఒక చిన్న గది లోకి యీ ఖైదీలను తోళారు. ఇది భవనానికి పడమటి దిక్కుగా వున్నది.

రెండు రోజులనుండి యీ ఖైదీలకు తినటానికి తిండి పెట్టకపోగా త్రాగటానికి నీళ్ళకూడా యివ్వలేదు. ఖైదీలు ఆకలితో మలమల మాడిపోతున్నారు. పొట్టలు పెన్నెముకకు అంటుకున్నాయి. గొంతుకలు మంటలతో మండిపోతున్నాయి.

శరీరాలు వేడెక్కిపోయాయి. బాగా అలసిపోయారు. తలలు తిరిగిపోతున్నాయి. బలహీనంచే నేలకొరిగారు. సుఖం ఆవంతై నాలేదు. బాధతో మూలగనెనా మూలగకూడదు. మూలిగితే కిటికీగుండా జపానువాడిసన్నీ పోటు ప్రమాదకరంగా ప్రత్యక్షమవుతూవున్నది.

ఖైదీల గదివద్ద కాపలాగా ఇద్దరు కీలుబొమ్మ సైనికులను వుంచారు జపానువాళ్ళు. అటుతర్వాత స్వల్పంగా భోజనము చేసి నిద్రపోయారు అందరూ.

ఖైదీలతో దాస్యేతోపాటు ఒక గ్రామకార్యకర్త, ఒక ప్రజాసెనికుడూ వున్నారు. మిగిలినవారు రైతులు. రైతులలో ఒకడు పదిహేదేళ్ళ పిల్లవాడు. వానికి దాహంచే పిచ్చెక్కిపోయింది.

“అయ్యో! దాహం! గొంతెండిపోయింది; చచ్చిపోతున్నా!” అని ఏడ్వసాగాడు. “ఉచ్చయినా దొరికితే త్రాగుతా! అయ్యో! ఉచ్చయినా రావటంలేదురోయ్. మంటె తిప్పోతూవుంది!” అని హృదయవిదారకంగా

పడ్వసాగడు. ఏడుస్తూ తలను ఘేడిచుని గోడకేసి కొట్టుకొన్నాడు. మట్టిబెల్లలు వూడి క్రిందపడ్డాయి.

దాస్వే ఆ పిల్లవాని బాధజూచి జాలిపడ్డాడు. మట్టిబెల్లలు పడగానే దాస్వేకి ఒకరకమైన ఉత్సాహం కలిగింది. కిమ్మూనిస్టుగా తన కర్తవ్యాన్ని ఎలా నిర్వహించాలాయని తెగ ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇప్పుడు మట్టిబెల్లలు అతని కొక నూతనభావాన్ని కలుగజేశాయి.

“బాధపడబోకు చిన్నతమ్ముడా!” అని ఆ పిల్లవానిని వోదార్చాడు. “యీ కూపంనుండి బయటపడతారే” అన్నాడు. కిటికీపద్దకు పోదామని రేవటానికి యత్నించగానే దాస్వే తల గిరునతిరిగింది. ఎలాగోఅలాగు కిషపడి మోకాళ్ళమీద లేచి కిటికీపద్దకుపోయాడు. పాత కాపలావాడు పోయి కొత్త కాపలావాడు వచ్చేవరకూ అక్కడే వేచివున్నాడు. కొత్త కాపలావాడు డ్యూటీలో ప్రవేశించేముందు పాత కాపలావాడు పోగానే ఖైదీలందరూ వున్నారా లేరాయని కిటికీనుంచి తొంగిచూడటానికొచ్చాడు. దాస్వే అతనితో నూటలు ప్రారంభించాడు. ఆ కీలుబొమ్మనెనికునితో వాదించాడు. బ్రతిమాలాడు. చిట్టచివరకు మంచినీళ్ళు తెచ్చిపెట్టుటకు అతణ్ణి వప్పించాడు.

మంచినీళ్ళు వస్తున్నాయని వినగానే ఖైదీలందరూ కూలబడ్డారు. వాళ్ళందరికీ మధ్యగా దాస్వే కూర్చున్నాడు. అందరినీ దగ్గరగా జరగ వలసిందిగా కోరాడు. వాళ్ళందరూ దగ్గరదగ్గర కూర్చున్నారు.

“మనమంతా కష్టంలొవున్న స్నేహితులం. అందువలన యీ విషయాన్ని బాగా చర్చించాలి. మనలను రేపు పట్టణానికి తీసుకుపోగానే కార్యేస్తారు. లేదా తలలు నరికేస్తారు. చావు ఎలాగైనా తప్పదు. అందు వలన మీరు మీ సర్వస్వాన్నీ యిప్పుడే పణంగాపెడితే మంచినీళ్ళు మన ప్రాణాల్ని రక్షించవచ్చును” అన్నాడు దాస్వే.

వాళ్ళకు తన ప్లాను విప్పిచెప్పాడు. వాళ్ళు కొన్ని నిమిషాలపాటు గుసగుసలాడుకున్న తర్వాత వాళ్ళంతా అంగీకరించారు.

కీలుబొమ్మనెనికుడు బొక్కెనుడు స్త్రీ తీసుకొనిరాగానే ఖైదీలందరూ కలసి అతనికి అమితంగా ఆభిషందనా లర్పించారు. అతను

తత్తరపాటుగా మనమంతా చైనావాళ్ళంగదా అని గొణిగాడు. బయటికి పోయాడు; తాళం వేశాడు. ప్రతిమనిషి కొన్నిగుక్కల నీళ్ళుమాత్రమే త్రాగవలసిందిగా దాస్వే ఖైలతో చెప్పాడు. ఆచర్యకమ్యూనిస్టుగా తాను నీళ్ళు తాగటం మానివేశాడు.

పెనుగులాడి ఎలాగయితేనేం తమ చేతులను వెనక్కివిరిచి కట్టిన మోకును ఛేదించిందరూ విప్పివేసుకొన్నారు. తమ చొక్కాలనూ, తల రుమాళ్ళనూ అమూల్యమయిన ఆ నీటిలో తడిపారు. వాటితో గోడలో ఒక భాగానికి రుద్దారు. గోడమట్టి తడిసి మెత్తబడింది. ఒక ఖై దీకిటికివద కాపలాకొస్తున్నాడు. మిగతా అయిదుగురు తడిసిన గోడమట్టిని ప్రేళ్ళతో గోకసాగారు. క్రమంగా మట్టిపెల్లలు పూడిపస్తున్నాయి.

ఆ విధంగా వాళ్ళు ఒక చిన్న కంత చేసేసరికి కిటికీవదనున్న మనిషి "వా దొస్తున్నాడు! వా దొస్తున్నాడు!" అని అరచాడు. ఖైదీలు మామూలుస్థానంలో చేతులు వెనక్కిపెట్టుకొని కూలబడ్డారు. దాస్వే తన విశాలమయిన వీపును కంత క్షణంగాపెట్టి కూర్చున్నాడు. పూపిరిపీల్చే దైర్యం ఎవరికీ లేకపోయింది.

కీలుదొమ్మి సైనికుడు తలుపు తెరచుకొని లోపలికి పచ్చాడు. "నీళ్ళు అందరికీ సరిపోయాయా?" అని అడిగాడు.

"ఓ! మహాబాగా! మహాబాగా సరిపోయాయ్. చాలా అద్భుతంగా వున్నాయ్" అని వారు అతనికి జవాబిచ్చారు.

చిరునవ్వు నవ్వుతూ అతను బొక్కెనను తీసుకొనివెళ్ళి తలుపు తాళంవేశాడు.

గాబరాతోనూ, భయంతోనూ కొంతమంది ఖయదీలు వణికిపోతున్నారు.

"భయకడకండి" అని దాస్వే వాళ్ళను బ్రతిమాలాడాడు. "కొద్దిగా కష్టపడితే మనమంతా బయటపడతాం" అన్నాడు.

మరల త్రవ్వు ప్రారంభమయింది. ఆకలిని మరిచిపోయారు.

దాహాన్ని మరిచిపోయారు. శర్తులన్నింటినీ కేంద్రీకరించా రా ఖయీదీలు. మనిషిపడేంత కంతనుత్రవ్వారు. ఆ కంతగుండా దాస్వే తన తలను బయటికి పెట్టి జాగరగా పరిశీలించాడు. బయటికి ప్రాకిపోయాడు. ఒక్కొక్క ఖయీదీ అతడు చూపిన దారిని అనుసరించాడు. అందరూ బయటపడ్డారు. దాస్వే మెల్లగా వారందరినీ గ్రామంనుండి బయటి పొలాలలోనికి తీసుకొనిపోయాడు. అక్కడ వాళ్ళంతా విడిపోయారు.

* * * *

గ్రామీణప్రాంతాలలో కొన్నిదినాలపాటు దిమ్మరినతర్వాత ఒంటరిగా తానేమి చేయజాలనని దాస్వే గుర్తించాడు. కొంతదాలపాటు రహస్య 'కోటల'లో గుఱుపుదామనుకున్నాడు. 'కోట'లకు అర్థం రాతి కోటలూగాదు, మట్టికోటలూగాదు. రహస్యంగా పనిచేస్తున్న సంఘంలో సభ్యులుగాకూడా వుంటూవున్న రైతుల యిళ్ళల్లోగానీ, పొలాలలోగానీ దాక్కొనే సలాలను 'కోట'లంటారు. జపానువాళ్ళ 'సర్వనాశన కార్యక్రమం' ఉచ్చదశలో నున్నప్పుడు, యీ 'కోటలు' తలదాచురోటానికి సంఘంలోని యితర సభ్యులతో సాబంధాలు కల్పించటానికి సాధనాలుగా వుపయోగబడ్డాయి.

ఆ రాత్రి దాస్వే ఒక గ్రామములో ప్రవేశించాడు. ఇన్ 'మామ' యింటి ప్రహరీగోడను ఎక్కాడు. ఇన్ పచ్చనిమనిషి, వృద్ధుడు. గెడ్డం తెల్లబడిపోయింది. దాస్వే లోపలికి లోపలికి ప్రవేశించే సమయానికి తన మనుమనితోపాటు కూర్చొని భోజనము చేస్తున్నాడు ఇన్ మామ.

"దాస్వే!" అన్నాడా వృద్ధుడు ఆనందపరిపశ్చాదయంలో "చాలాకాలానికి మనవాళ్ళలో మొదట కనుపడినవాళ్ళలో నీవే మొదటి వాడివి! మీరు కనుపించకపోతే సూర్యుడులేని ఆకాశంలాగున్నదోయ్! నాకు ఏమి తోచటంలేదు!" కాంగ్మీద కూర్చొని తమతోపాటు భోజనం చేయవలసిందిగా పట్టుపట్టాడు ఆ వృద్ధుడు.

భోజనము చేస్తూవుండగా 'కోడిపిల్లలగూడు' తవ్వాలని బయట

యదార్థాని కది పొయ్యిక్రింద లోకె న గోయి. ఎవరో ఒకరువచ్చి దానిని ఉపయోగించుకుంటారన్న భావనతో వున్నానని చెప్పాడు. కొంతసేపు మాట్లాడుకొన్నతర్వాత మామ రసాయనిక పదార్థాలలో ముంచిన మందు తాటని దోంగలను పోగొట్టటానికిగాను వెలిగించాడు.

కాంగ్మిద సుఖంగా నిద్రపోవలసినదిగా దాస్వేకి చెప్పాడు. తాను తన మనుమడు జపానువాళ్ళు వస్తున్నారేమో కనిపెట్టుటకై కాపలా కాస్తా వుంటామన్నాడు.

“నేను మెలకుగావుండగా భయపడాల్సిన అవసరంలేదు” అన్నాడు మామ.

“నేను ముసలిలోక్కునై నప్పటికీ నావి పాముచెవులు సుమా!”

చినిగిపోయిన దున్నటి ఒకటి తీసుకొని మనుమడిని వెంటబెటుకుని ఇంటిపైకిళ్ళు ఎక్కి కూర్చున్నాడు. శ్రువులు పస్తున్న చప్పుడేమయినా వినిపడుతుందేమోనని కళ్ళలో పట్టలేసుకొని రాత్రల్లా మేల్కొన్నాడు.

తెలివారురూమున అతనికి చప్పుడు వినిపడింది. జపానువాళ్ళు గ్రామములో ప్రవేశిస్తున్నారు. పప్పుడు దాస్వేని మేల్కొల్పాడు. నీళ్ళు కాచుదానను పొయ్యిమీదనుండి దింపాడు. కచ్చికల బూడిదక్రింద ఒక పెద్ద రేకువుంది. దానిక్రింద మనిషి పట్టె గొయ్యివుంది. ఆ గొయ్యికి మూతగా యీ రేకు వు: యోగపడుతూ వుంది.

దాస్వే ఆ గోలిలో దూరి కంటికి కనపడకుండా పోయినతర్వాత ఆ వృద్ధుడు గోలిపై రేకును వుంచాడు. మళ్ళీ ఆ రేకుపై కచ్చికలబూడిదను పోశాడు. పొయ్యిమీద బాననుపెట్టి నిప్పంటించాడు.

మామ యింటిని సోదా చేయటానికి జపానువాళ్ళు తావటానికిఎంతో సేపు నట్టలేదు. పొయ్యి కెదురుగా ప్రశాంతంగా కూర్చున్న వృద్ధుని తన్నటానికి ఒక దేశద్రోహి కాలెతాడు.

“ఏయ్, నువ్వే! ఇక్కడ బాలూ ఎవరిరై నా దాక్కొన్నాడా?”

మామ నెమ్మదిగా లేచాడు. చెవిప్రక్క చెయ్యిపెట్టి చెవిటివాని లాగున “ఏమన్నారు?”

“బాలూని చూశావా అని అడుగుతున్నా?” అని దేశద్రోహి అరచాడు.

“ఓ! బాలూ విషయమా! అవును చూచాను. బూడిదరంగు సైవిక దుస్తు లేసుకుంటారుకదా! తుపాకులు భుజా నేసుకుపోతూ వుంటారు కమా!”

“అవునవును” అన్నాడు విసుగ్గా దేశద్రోహి. “ఎక్కడ చూచావ్ వాళ్ళని? వూరి తొందరగా చెప్పు!”

“అయ్యో! బోలెడంతమంది వున్నారు. వాళ్ళు రాత్రంతా గ్రామ ములో గడిపారు!”

“ఎప్పుడొచ్చారు? ఎక్కడున్నారు?” అని కోపంగా అన్నాడా దేశద్రోహి.

“గాబరాడకండి. ఒక్క నిమిష మాలోచించనీయండి. ఆ రోజున మార్కెటునుండి తిరిగివస్తున్నా. సంవత్సరాది పండుగ బొమ్మలు కొంటున్నా. ఆ రోజున అగ్నిదేవుడు స్వర్గానికి పోయి....”

దేశద్రోహి కోపంగా మామ ముఖంమీద చరిచాడు. “నీయమ్మ-విరుటి సంగతి ని నెవ్వరి దడిగాదురా! కుళ్లుగాడిదకొడకా!”

“కంత! కంత!” అని మొరిగాడు జపానువాళ్ళలో ఒకడు.

“కంత యెక్కడుందో చెప్పమంటున్నారు!” అని మామ చెవిలో దేశద్రోహి గోండుపెట్టాడు.

ఆ వృద్ధుడు అమిత అశ్చర్యంతో కళ్ళార్చాడు. “ఆ పిల్లి వచ్చినప్పుటినుండి మా యింటిలో కన్నాలులేవు. ఎలుకలపాలిటి మృత్యువది! అనేకమాసాలనుండి ఎలుక కన్నాలేమీ లేవు.”

“ఆరినీయమ్మ! చిన్న కన్నాలుగాదురా! పెద్దకన్నాలు-భూమిలో త్రవ్వినవి!” అని అరచాడు దేశద్రోహి.

ప్రతిమాటనూ జాగ్రత్తగావంటానికి మామ తన తలను ఒక ప్రక్కకు వొరగబెట్టాడు. అతని ముఖంమీద కమ్మని నవ్వు తాండవించినది. “అదా సంగతి! ఆ సంగతి మొదట్లోనే చెబితే పోయేదిగా నాతో రండి!”

వాళ్ళను దొడ్డిలోవున్న ఒక గోతివదకు గొనిపోయాడు. ఆ గోతిలో ఎరువు మురుగుతూవుంది. “అదిగో!” అన్నాడు విజయవంతు ముగా. “మూడుమాసాలక్రితమే ప్రారంభించాము. యింకా తయారుకా లేదు. చూడండి—” అని ఒకకొయ్య తెగ్గునిండా ఆ మురుగునీటిని తీసి వాళ్ళ ముక్కులక్రింద పెట్టాడు.

ఈపిరాడకుండా దళితా సోదాచేయటానికి వచ్చిన ఆ జపాను వాళ్ళు, దేశద్రోహి అసహ్యంతో వెనక్కు తగారు. “పారబొయ్యి! పారబొయ్యి!” అని తొందరగా దేశద్రోహి అరచాడు.... ఆ వృద్ధుణ్ణి మనసారా, కరువుదీరా బండబూతులు తిడుతూ వాళ్ళు వెంటనే వెళ్ళి పోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోగానే మామ దాస్వేని బయటకు లాగాడు. జరిగిన విషయాన్నంతా చెప్పుకొని, వార్షిక పొట్టచెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వు కున్నారు. ఇవి కష్టదినాలు. ఈ కష్టదినాలలో ఒక చిన్న విజయాన్ని సాధించినా ఉత్సాహాన్ని ఇనుమడింపజేస్తుంది. ఆశయానికెంతో తోడ్పడు తున్నది.

* * * *

ప్రశాంతంగా కొన్నిదినాలు గడిపిన తర్వాత దాస్వే కలతపడ సాగాడు. తన మిత్రులెక్కడ వున్నారో తెలుసుకొవాలనే ఆదుర్దా. తిరిగి పనిలో దిగాలనే ఆదుర్దా దాస్వేలో పెరిగినది ఒకనాటి రాత్రి మామగారి రక్షణస్థావరాన్ని విడచిపెట్టి, దాస్వే మరల పొలాలలోపడ్డాడు. తాను తన తుపాకిని ఎక్కడ దాచిందో వెతకసాగాడు.

పండువెన్నెలలో దాస్వే తన తుపాకిని పాతిపెట్టిన చోటుకై వెతకసాగాడు. కోయలియాంగ్ పంటమొక్కలు వరి బాగా ఎదిగినాయి. వాటిలో కలుపుమొక్కలూ బాగా ఎదిగి పంటను పాడుచేస్తువుంటుటను జూచి దాస్వే విచారపడ్డాడు. కలుపు తీయాలని తనలో తాను అను కున్నాడు.

అక్కడినుండి దాస్వే మరొకొంతదూరం ముందుకు సాగాడు. ఒక చెట్ల గుంపులో ప్రవేశించాడు. అతనికి అకస్మాత్తుగా టెక్సారి యైన జోవ్, హోషాంగులు ఎదురుపడ్డారు. ఒకళ్ళనొకళ్ళు కలుసుకొన్నందుకుగాను చాలా సంతోషపడ్డారు. కానీ హోషాంగ్ ముఖం ఉత్సాహ రహితంగావున్నది.

దాస్వే చేతిని ప్రచుక్కొంటూ అతడు “దాస్వే! నీకొక వార్త చెప్పాలి. చాలా కఠినమయిన వార్త అది. జపానువాళ్ళ మీ నాయనను పట్టుకెళ్ళారు. క్విట్ ఇండియా జేకాడే. నీ వెక్కడున్నదీ చెప్పమన్నారు. ఆయన నోరు మెదకలేదు వదిలిపెట్టారు. రెండ్రోజులు మాత్రమే బ్రతికాడు” అని చెప్పాడు.

దాస్వే హృదయం బాధాతప్తమయింది. విచారంతో కొయ్యబారి పోయాడు! మెల్లగా ఒక సమాధిపై కూలబడ్డాడు. ఆ వ్యక్తులిద్దరూ అతణ్ణి వోదార్చటానికి యత్నించినప్పుడు ముత్రమే అతడు స్థిరదశ నుండి మేల్కొన్నా . దుఃఖం పొంగిపొరలింది. వెలువరై కన్నీరు ప్రవాహంగా మారినది. అతని ఏడ్పులు అంతకంతకు అధికమయ్యాయి. వళ్ళు గజగజ వాణకసాగింది. చిట్టచివరకు ఏడ్వటం మానివేశాడు. కళ్ళు తుడుచుకొన్నాడు.

“జపాన్ రాక్షసులారా! దేశద్రోహులారా! మీ విషహస్తాలలో జబ్బుతోవున్న వృద్ధుణ్ణి చంపారా! మిమ్మలను హతమార్చి తండ్రి రుణం తీర్చుకుంటాను!” అని శపథం తీసుకున్నాడు.

దాస్వే తమ్ముడు రియూ, ష్వాంగులతో, కలసి పనిచేస్తున్నాడని జోవ్ విన్నాడు. పాతిపెట్టిన తుపాకులన్నిటినీ ష్వాంగ్ పెల్లగించి భద్రం జేశాడు. బ్రతికుండగానే అతడు పాతిపెట్టబడిన తర్వాత తేవారు రక్షించబడ్డాడు. జపానువాళ్ళ చేతులనుండి మేయీ తప్పించుకొన్నది. ఈ శుభ వార్తలను వినగానే దాస్వే హృదయం కొంత తేలికపడింది.

ష్వాంగ్, బ్లాకీలు ఎక్కడవున్నారని దాస్వే అడిగాడు. తానిప్పుడే బ్లాకీవద్దనుండి వచ్చాననీ, పాత కార్యకర్తలందరూ షాంగ్ తో కలసి సంచూన్ని పునరుద్ధరించవలసినదిగా బ్లాకీ సూచించాడనీ, హోషాంగ్ అత

నికి చెప్పాడు ఎన్ని ఇబ్బందులు కలిగినాసరే. సభ్యులు ఒకరితో మరి యొకరు సంబంధాలు కలిగివుండాలని బాకీ నొక్కిజెప్పాడు. ఆయుధాలను ఎన్నడూ విడిచిపెట్టరాదని చెప్పాడు బాకీ. అవసరమైతే అప్పుడు శత్రువుల మీద ప్రయోగించమన్నాడు. ప్రజలలో బాగా పనిచేయమన్నాడు. జపాను వాని ప్రస్తుత తీవ్రతను తగించుకోగానే, కార్యకర్తలు ప్రజాబలాన్ని సమీకరించాలన్నాడు. వేర్వేరుగావున్న శత్రుస్థావరాలను ధ్వంసంచేయాలన్నాడు. బాకీ సూచనలివి.

తనతావులో యీ పనులకు ప్రారంభించవలసినదిగా బాకీ, అప్పుడే ష్వాంగుకు చెప్పేశాడు "అని చెప్పాడు హోషాంగు. "ష్వాంగు హిసియా గ్రామములో రహస్యంగావున్న రైతు "కోట"లో పని ప్రారంభించాడు. మనమంతా కలిసిపోవచ్చు."

వాని గ్రామాన్ని చేరుకోగానే తాము చేరుకోవాల్సిన రైతు ఇంటి చిరునామాను హోషాంగు చురచిపోయినట్లు బయటపడింది. అంతకంతకు వ్యాకులపడుతూ, వారి వేగుమక్క పొడిచేటంతవరకూ, ఆ గ్రామం గొండులోపడి తిరుగసాగారు చీకటిలో హోషాంగు ఆ కొంపను గుర్తించలేకపోయాడు. వెతుకులాటమావి మరల పొలాలోనికి వచ్చి పడ్డాడు.... వంతులువారీగా కాపలాకాస్తూ, గ్రామములో నిద్రపోయారు.

తెలవాదురూమున మంచు బాగా పట్టినది. కన్నుపొడుచుకున్నా ఎదుటమనిషి కానరావటంలేదు. పొడుగాటి కోయలియూగు మొక్కలలో మనుషులు కదలిన చప్పుడు విని, దాస్వే మేల్కొన్నాడు. కాపలా కాస్తున్న హోషాంగు, పడి నిద్రపోతున్నాడు. దాస్వే అతణ్ణి, జోవను లేపాడు.

"లేవండి! ఎవళ్ళో వస్తున్నారు!" అని రహస్యంగా చెప్పాడు.

అతడు, హోషాంగు గడ్డివామివెనుక దాక్కున్నారు. కాని తుపాకి గల జోవ్, బయటలిలబడి శత్రువులకోసం ఎదురుచూడసాగాడు. కోయలియాంగు చేలనుండి అయిదుగురు దేశద్రోహులు బయటికి వచ్చారు. గ్రామంపై దాడిచేయబోతూవున్న జపానువాళ్ళ దాడి ముఠాకు ఆ దేశ ద్రోహులు దాడి చూపుతున్నారు. జోవ్ రెండుగుళ్ళు ప్రేల్చాడు. దేశద్రో

హులలో ఒకణ్ణి నేలకొరిగించారు. కంటికి కనపడకుండా పారిపోయాడు. అంటే దేశద్రోహులు తన వెంటపడేటటు చేశాడు జోష్.

ఎదురు దిక్కుగా పారిపోతూవున్న దాస్వే. హోషాంగులు సూరిగాపోయి జపానువాళ్ళ హస్తాలలో పడ్డారు. ఒక్కవూపు వూపి హోషాంగు తన్ను సట్టుకున్న జపానువాడిని విడిచించి పారిపోయాడు. కాని దాస్వేని అనేకమంది చుట్టుముట్టారు. అతను చిక్కిపోయాడు.

• • • • •

జపానువాళ్ళు తమ ఖయదీయైన దాస్వేని గ్రామంలోనికి యీడ్చు కొనిపోయారు. ఒక పెద్ద విల్లోవృక్షానికి కట్టేశారు. జపానువాళ్ళ ప్లాటూన్ నాయకుడైన ఇయినోకి కొద్దిగా చె నభాష వచ్చును

“సేవు ఏం పని చేస్తావ్?” అని అడిగాడు.

“పుచ్చకాయలు పండిస్తా.”

ఎర్రని విస్కీరంగు ముక్కుగల ఆ ప్లాటూన్ నాయకుడు తాను నమ్మటంలేనట్లుగా చీదరించాడు. దాస్వే చేతికడలను ఫిక్కకడలను గిలిచాశాడు. బలంగావున్న అతని భుజాలను సరిక్షించాడు.

“బాలా పెద్దమనిషి!” అని వెక్కిరించాడు. యిద్దరు జపాను సైనికులు దాస్వే ముఖమీద గ్రుద్దసాగారు. తమ భారీబూట్లతో యిష్టమొచ్చినట్లు తన్నుసాగారు. జపాను సైనికదళమొకటి తలనుండి రక్తం విపరీతంగా కారుతున్న జపానుసైనికులు తమ కార్యక్రమాన్ని కొంత సేపు ఆపారు. అటు చూడసాగారు. ఆ ఖయదీ హోషాంగు. ఇంతాచేస్తే అతణ్ణికూడా పట్టుకున్నారన్నమాట!

హోషాంగును దాస్వే ఎదుటికి త్రోశారు. “వీణ్ణి ఎరుగున్నావా?” అని పెద్ద పటకాను చేతితో పుచ్చుకొన్న దేశద్రోహియొకడు హోషాంగును అడిగాడు.

“వాణ్ణి నేనెరుగను, వాడు నన్నెలా ఎరుగుంటాడు?” అని జోక్యం కలుగజేసుకున్నాడు దాస్వే.

ఆ దేశద్రోహి తన పటకాతో ముఖం బ్రష్టలయేటట్లు దాస్వేముఖం మీద కొట్టాడు. “నీయమ్మ—ని నన్నెవ డడిగాడురా?” అన్నాడు. హోషాంగును ఆ దేశద్రోహి వేధించసాగాడు. “చెప్పు, యెరుగున్నావా? లేదా?” అన్నాడు.

“నే....నెరుగను” అని హోషాంగ్ జవాబు చెప్పాడు.

ఇద్దరు జపానువాళ్ళు అతణ్ణి క్రిందపడేశారు. నిర్భాక్షిణ్యంగా లాతీలతో చావమోదారు. హోషాంగ్ ఏడ్చాడు. గొంతుబొంగురుపోయే ఓట్లు వెక్కిరించి ఏడ్చాడు. అయితేనేం, లాతీదెబ్బవరం ఆగలేదు. బాధాతప్తపెనుగులాటలో ఎలాగో లేచాడు హోషాంగ్. పొలాలపై పుకు పరిగెత్తాడు.

“ఇక్కడ బాలూ లిద్దరూ చాచా!” అని ప్లాటూన్ నాయకుడు కోపంతో మండిపోయాడు. తలకు గురిచూచి హోషాంగ్ను కాల్చాడు. హోషాంగ్ నేల కొరిగాడు.

దాస్వే క్లమాసుకొన్నాడు. చావుకై ఎదురుజూశాడు. కాని రెండవగుండ్ర ప్రేల్పబడలేదు. జడపదార్థంలాగున కదలకుండా పడివున్న హోషాంగ్ శరీరాన్ని చూశాడు దాస్వే. దాస్వేలో కోపం పొంగి పొర లింది.

“నన్ను చంపవేం?” అని అరచాడు దాస్వే.

“నీవు బాలూవా?” నొక్కి అడిగాడు ఒక దేశద్రోహి.

“అవును, నేను బాలూను! వూఁ కానీయండి. కాల్చండి.”

సంతృప్తితో యికిలించాడు ఆ ప్లాటూన్ నాయకుడు. జపాను భాషలో ఏదో ఆ దేశద్రోహికి చెప్పాడు.

మరియొక నైదీని ముందుకు నెట్టారు. అతడొక వున్నతవ్యాపారి. చక్కని దుస్తులు వేసుకొనివున్నాడు.

నేను బాలూని కాదని అతడు గట్టిగా వదిస్తున్నాడు. జపానువాళ్ళ ఆ వర్తకునిపై బాదుడు క్రమంగా ప్రారంభించారు.

“ఉండండి! ఉండండి!” అని అతడు అరచాడు.

“నా కో తమ్ముడున్నాడు. వాడూ మీరూ మంచి స్నేహితులు! వాడికోసమని మీరు నన్ను మంచిగా చూడాలి” అన్నా డా వ రకుడు.

“నీ తమ్ము డెవరు?” అని ప్రశ్నించాడొక దేశస్రోహి.

ఆ వ ర్తకుడు కాలిమేజోడును విప్పతీశాడు. చె నా దేశంలో తాము ఆక్రమించుకొన్న ప్రాంతాలలో చలామణీకొరకు జపానువాళ్ళు కరెన్సీని ముద్రించారు, దాన్ని ఆక్రమణ కరెన్సీ అంటారు.

ఆ వ ర్తకుడు ఆక్రమణ కరెన్సీ నోట్లచుట్టను తన కాలి మేజోడు నుండి బయటకులాగాడు. వాళ్ళ చేతి కందించాడు. “ఇదే నా సోదరు!” అని సవ్యతూ అన్నాడు.

“ఇది నిజముగా మీ మంచి స్నేహితుడుగాదా?”

“నువ్వు నిజంగా వ్యాపారివోయ్!” అని, వ్యాఖ్యానించా డా దేశ స్రోహి.

జపాను ప్లాటూన్ నాయకుడు, బుడగలాంటి తన ముక్కును ముడ తలు పెడేశాడు. కళ్ళు కొట్టాడు. పచ్చని పళ్ళను యికిలిస్తూ బయట పెట్టాడు. డబ్బు! డబ్బు! అనీ, తల వూపాడు. “వ్యాపారి మంచివాడు!” చేతిని వూపుతూ “పో! పో!” అన్నాడు.

పక్కబలకొలదీ పరుగె త్తొనిపోయా డా వ్యాపారి.

గ్రామంలోనివా రందరినీ ఒకే వరుసలో నిలబెట్టారు. జపానువాళ్ళు దాస్వే కట్లు విప్పేశారు.

బాలూ ఎవరెవరో వాళ్ళని బయటికిలాగమన్నారు. భయంతోపణికి పోతూవున్న స్త్రీలు, పురుషులు, యువకులు, పృథ్వులు-అతణ్నిరెప్పార్చ కుండా చూడసాగారు.

దాస్వేని ఆ వరుసవెంట ముందుకు నెటసాగారు జపానువాళ్ళు. రె తులలో నిలబడియున్న ష్వాంగును చూశేసరికి దా స్వకి ఆశ్చర్య మేసింది. “నువ్వు కమ్యూనిష్టువు. నీ గుండె బల మెలాంటిదో యిప్పుడు తేలుతుంది!” అన్నట్లుగా ష్వాంగు దాస్వేవంకజూడసాగాడు.

తుపాకిపట్టుకొని జపానువాళ్ళ ప్లాటూన్ నాయకుడు, “యిక్కడ చాలా వుందా?” అని ప్రశ్నించాడు.

“లేదు!” అని అరచాడు దాస్వే.

ఇయినో తన పంది కళ్ళను చూచిందాడు. సన్నీ మొనను దాస్వే గుండెపెనొక్కాడు.

“యెవరూ లేరు” అని పళ్ళునూరుతూ అన్నాడు దాస్వే. “పొడ వండి!” అరిచాడు.

ఆ జపానువాడు పందిలాగున మూలిగాడు. దాస్వేని ముందుకు నెట్టాడు. భయంతో చాలామంది ముఖాలు పాలిపోయాయి. చాలామంది ఆడవాళ్ళు భోరున ఏడుస్తున్నారు.

తన తమ్ముడైన రియూని, బెదరుగొట్టి మాను- అనేకమంది ప్రజాసైనికులను దాస్వే గుర్తుపట్టాడు. వాళ్ళతనివంక భయంగా చూస్తున్నారు. కాని, దాస్వే యెపరినీ బయటపెట్టకుండా ‘గుర్తింపు’ పరీక్షను పూర్తిచేశాడు.

ఇయినో కోపంతో మండిపోయాడు. అతని ఆజ్ఞను అనుసరించి, సైనికులు భయంకరమైన మూడు పెద్ద కుక్కలను బయటికి తీసుకొని వచ్చారు.

అవి తమ పళ్ళగుండా ఎర్రని తమ నాలుకలను బయటికిపెట్టి వూపుతున్నాయి. త్రాళ్ళను తెంచుకొని బయటపడాలని పెనుగులాడుతున్నాయి. ఇయినో యేదో ఆజ్ఞని మొరగాడు. కుక్కల వీపుపెత్తాడు. ఆ కుక్కలు ఒక్కదూకు దూకి, దాస్వే పిక్కలను లంకించుకొన్నాయి. తమ ప్రూరదంష్ట్రాలతో మాంసపుకండలను కొరికేశాయి. దాస్వే పళ్ళువులాగున అరచాడు. అతని పిక్కలనుండి రక్తం ఏరులై పారసాగింది. కుక్కలను వెనక్కులాగారు.

దాస్వే బలహీనంగా వూగిపోయాడు. నుదుటిమీద ముచ్చెమటలు పోశాయి. ఆ జపానువాడు తన జబ్బులు చరిచాడు. మళ్ళీ ఏదో ఆజ్ఞాపిస్తూ మొరిగాడు.

ఆ పెళాచిక జంతువులు మళ్ళీ మానవమాంసాన్ని చీల్చాయి. దాన్నే పెద్దకూతపెట్టి మూర్చపోయాడు.

భయంతో గ్రుడ్డుమిటకరిస్తూ చూస్తున్న జనంతోనుండి తలనెరసిన రైతు శ్రీ ఒకామె ముందుకు పరుగుతుకొంటూ వచ్చింది. సాష్టాంగ పడింది. “వాణ్ని ఆ విధంగా ఎలా బాధపెట్టగలుగుతున్నారు బాబూ! నా కొడుకు వాడు. నా కొడుకుని చంపేస్తున్నారా బాబూ.” అని భోరున వివ్వసాగింది.

రైతాంగప్రజలందరూ మొతుకుంటున్నారు. భోరున ఏడుస్తున్నారు “వాడు మంచి పాలేరుపిల్లాడు” అని అరచారు. “కనికరించండి!” అని మొతుకోసాగారు.

ప్రజలతో వచ్చిన యీ సంచలనం ఏ విధంగా తిరుగుతుందో తెలియక జపానువాళ్ళు తత్తరపడ్డారు. వాళ్ళు ఆ ముసలిదానిని ఒక్క తన్ను తన్ని ప్రక్కకుతోళారు. దాన్ని అక్కడనుండి మోసుకొనిపోయారు.

గ్రామ మిలిటరీ పోలీస్ స్టేషను దొడ్డిలోనున్న కొయ్యబోనులో తన్ను వుంచారన్న సంగతి దాన్నేకి తెలివిరాగానే బోధపడింది. సూర్యామానం అయినతర్వాత దాన్నేకి జైల్ గావున్న వృద్ధుడు అతన్ని సమీపించాడు.

“మీ అమ్మ వచ్చింది. మెలగా మాట్లాడుకోండి” అని రహస్యముగా చెప్పా దా వృద్ధుడు. నీకలోనుంచున్న ఒక శ్రీని ఆ వృద్ధుడు రమ్మని నిలిచాడు.

‘మా అమ్మ చనిపోయి చాలా సంవత్సరాలయింది. ఈమె ఎవరబ్బా!’ అని ఆశ్చర్యపోయా డతను. చూడటానికి వచ్చిన ఆ వృద్ధురాలిని జాగ్రతగా చూశాడు దాన్నే. ఆమెకు అరవై సంవత్సరాలుంటాయి. ఆమె జుట్టు పూర్తిగా నెరసిపోయింది. ఒక తటను తీసుకొనివచ్చింది. అమె ఎవరోకాదు. జపానువాళ్ళు తమ కట్టకడపటి “తుడిచివేత” దండయాత్రలో సజీవంగా వుండగానే షుగేన్ అనే పిల్లవాడిని పాతిపెట్టారు. ఆ షుగేన్ తల్లె యీ వృద్ధుకాలని గుర్తించా డతను.

ఆమె జైలరుతో ఏసో చెప్పింది. ఆ వృద్ధుడు అక్కడనుండి వెళ్ళి పోయాడు.

బోను కడ్డీలను పుచ్చుకొని, ఆ వృద్ధ పనిత మోకాళ్ళమీద కూర్చుని బోరగిలాపడివున్న దాస్వేకి దగరగా తలను పెట్టింది. “దాస్వే! నిన్ను నే నెరుగుదును. ఈ రోజునుండి నీ పేరు షుగేన్ అని చెప్పు. గుండెలు దిటవుగా వుంచుకొమ్మని ష్వాంగు చెప్పాడు. నీవేమీ వప్పుకోబోకు. గ్రామంలో ప్రతిమనిషీ నీకు అండగా నిలబడతామన్నారు. అయ్యో! నా తండ్రి! యీ ఉదయం నీతోపాటు మేమంతా బాధపడ్డామోయ్! రోజల్లా గ్రామంలో ఎవరూ ఒక్కమెతుకయినా కొరకలేదు. నిన్ను కాపాడటాని కని డబ్బు ప్రోగుజేస్తున్నాయి” అని చెప్పింది.

దాస్వే హృదయం ఆప్యాయతతో నిండిపోయింది. అతనిలో ఒక నూతనోత్సాహం జనించింది. కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. “అమ్మా! నీ హృదయాన్ని చిక్కపట్టుకో. బ్రతికినా, చచ్చినా గట్టిగా నిలబడతానని ష్వాంగుకు చెప్పు. నాకోసం మీరెవ్వరూ బెంగపెట్టుకోకండి” అన్నాడు దాస్వే హృదయం ద్రవించింది. చిరిగిన తన జాకెట్ అంచుకో కళ్ళు తుడుచుకుంది ఆ వృద్ధమాత. తనతట్టలోనుండి చాలా ఆహారాన్ని బయటకుతీసి బోనుకడ్డీలగుండా దాస్వేకి అందిచ్చినది. చిన్న నోట్లకట్ట కూడా బయటకుతీసి, జలవంతంగా దాస్వే చేతుల్లో వుంచింది.

“వ్యక్తిగతంగా నేను యిస్తున్నది” అని చెప్పింది. “ఎక్కువగా లేకపోయినా నీకు సాయపడుతుంది.” అక్కడ ఎక్కువసేపు వుండలేక పోయింది. కొద్ది మాటలు చెప్పి ఆ వృద్ధమాత ఆ చోటును విడిచి పోయింది.

రెండురోజులు గడిచాయి. మళ్ళీ ప్రశ్నించుటపగాను జపాను కమాండరు ఎదుట దాస్వేని హాజరు పెట్టారు. ద్వారానికి ఆవలివైపున నిలబడివున్న రైతులతోపాటు తాను జైలుబోనులో వుండగా చూడ వచ్చిన వృద్ధమాతకూడా నిలబడివుండటాన్ని దాస్వే గమనించాడు.

జపాను కమాండరు, పాలిపోయిన మనిషి కంటికి చిన్న అద్దాల జోడు తగిలించుకొని వున్నాడు. పొడుగాటి జల్లముందు కూర్చున్నాడు.

దానిప్రక్కన ఒక దుబాసీ, సానిక కీలుబొమ్మ సైన్యాల నాయకుడు కూర్చున్నాడు. దుబాసీ దాస్వేని నీ పేరేమిటి? వూరేమిటి? వృత్తియేమిటని అడిగాడు. తనపేరు పుగేన్ అనీ, తా నా గ్రామవాసినని దాస్వే నొక్కి చెప్పాడు.

కీలుబొమ్మనాయకుడు బిల్లు చెక్కలయ్యేటట్లు గ్రుద్దాడు. “నీవు బాలావి అవునా, కాదా?” అని అరచాడు.

“సంవత్సరం పొడుగునా దున్నటము, నాటువేయటము, కలుపు తియ్యటము. కోతలు కొయ్యటము యిదేపనితో సరిపోతుంది. నేను బాలానపుటకు తీరికేచి?” అని దాస్వే ప్రత్యుత్తరమిచ్చాడు.

“నీవు బాలావికాకపోతే మొన్నటిరోజున బాలానని యెందుకు చెప్పావు?”

“నేనేం చెప్పకున్నానో నాకు తెలియకుండా వుండేవరకూ నన్ను చావబాదారు!”

కీలుబొమ్మ నాయకుడు ఏదో జపానువాడి చెవిలో వూదాడు. వాడు తలవూపాడు. వాడు ఒక కాగితం ముక్కమీద “కమ్యూనిస్టుపార్టీ” అని వ్రాశాడు. జపానువాడు దాస్వేకి చూపించాడు.

“నీవు కమ్యూనిస్టుపార్టీ!” అన్నాడు. దాస్వే తెల్లదోయాడు. అయితే జపానువాడు వ్రాయటం పూర్తికాలేదు. వాడామాటల ఏడుట ‘X’ అని వ్రాశాడు. “నీవు — కాదా!” అన్నాడు.

“బాలా” “రహస్యంగా పనిచేసే వర్కరు” అన్న మాటలువ్రాసి దాస్వేకి చూపించినప్పుడల్లా ఆ జపానువాడు అదేపద్ధతిని అవలంబించాడు. ప్రతి తడవ మృత్యుదండన విధించబోతున్నట్లుగా దాస్వేని అవరగొట్టాడు. చిట్టచివరకు ఆ జపానువాడు “పొరుడు” అని వ్రాశాడు.

“నీవు పొరుడు మంచిది, మంచిది! పోవచ్చు” అన్నాడు జపాను కమాండరు.

కరుణామయ మందహాసాన్ని పెళ్ళబోస్తూ, కీలుబొమ్మ నాయకుడు “మాన్యశ్రీవారు నిన్ను క్షమించారు; పోయి పొలం దున్నుకొంటూ

మంచిమనస్సేగా బ్రతుకు" అన్నాడు. దాస్వే చేతులకుకట్టిన తాళ్ళను విప్ప దీయవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించాడు.

దాస్వేని ప్రశ్నించిన ఆ పెద్దమనుషులిరురూ ఆ గదిని విడిచివెళు తుండగా, జపానువాడికి, కీలుబొమ్మ నాయకునికి జరిగిన సభాషణ బయటివాళ్ళకు విసిపడుతూవుంది. జపానువాడిలా అంటున్నాడు. "ఈ కేసులో బాగా డబ్బు సంపాదించావనుకుంటాను. ధనపంతుడివికా!"

తన సుగుణత్వాన్ని వెళ్ళబోస్తూ కీలుబొమ్మ నాయకుడు వ్యతిరే కించసాగాడు. "నేను డబ్బు కేసుకుంటూవుంటే మీరిది చేయవచ్చు" అని తన కంఠానికి అడ్డంగా చేతినిపోనిచ్చి చూపాడు.

జపానువాడు యికిలింతగా నవ్వాడు. అంతే!

దాస్వే వీధిలోకిరాగానే అతణ్ని డజన్లకొలది రైతులు చుట్టేశారు! అతని గాయాలకు కట్టుకట్టారు. శుభ్రమైన గుడ్డలు యిచ్చారు. గ్రామం వెలుపలవరకూ వెంటవచ్చారు. అతనికి హాస్యేలియూ అంత సురక్షిత మయిన ప్రదేశంగాదనీ, జపానువాళ్ళు చురుకుగాయుండని గ్రామము మరియొకటి గలదనీ, ఆ గ్రామానికి తీసుకొనిపోతామని చెప్పారు రైతులు.

వాళ్ళావిధంగా కొద్దిమైళ్ళు మాత్రమే నడిచారు. ధూళిని రేపె డుతూ దూకుడుగా ఒక ఆశ్వికదళం ఆ రోడ్డువెంట పర్చోంది. దాని దారి నుండి తప్పుకోతానికిగాను రోడ్డుప్రక్కకు తొలగాల్సి వచ్చింది. గుర్రపు దళంలో మొదటివాడు బందిపోటుదొంగ హోలాగున్నాడేయని దాస్వే అనుకున్నాడు.

"నగరంలోవున్న జపానువాళ్ళకు ఏడిదజం ఈ మోటాకునిషి, పోదాంనదండి!" అని చెప్పారు గాజరాగా ఆ రైతులు.

ప్పుడే ఒక రౌతు గుర్రాన్ని వెనక్కిత్రప్పి దొడాయిస్తూ వచ్చాడు. వాడి నడుముకు ఒక పిస్తోలువుంది. "అక్కడే నిలబడండి! ఏంజేస్తున్నరిక్కడ? అని అరచాడు.

ఆ దుష్టపుముండాకొడుకు జిగ్గంగు! భూస్వామిక తొత్తు! జపాను వాళ్ళు గ్రామీణప్రాంతాలలో అంటువ్యాధిలాగా వ్యాపించిన తర్వాత

జిన్నంగు దేశద్రోహిగా తయారయ్యాడు. తన పాత యజమాని హోకి తోటగా జేరాడు. జిన్నంగు గుర్రంమీదనుండి ముందుకివంగి దాస్వేవంక అదే పనిగా జూశాడు.

“అహ! నీవే అనుకున్నా!” అన్నాడు సంతోషంతో పొంగిపోతూ జిన్నంగు. తన పిస్తోలు బయటికిలాగి గుర్రాన్ని దిగాడు. “ఎంత అదృష్టము! తోసుకొంటూవచ్చి నీమీదపడ్డాను. నాతో రా!” అన్నాడుజిన్నంగు.

“ఏమంటున్నావ్?” అని అరచింది దాస్వే పృథ్విమాత. “జపాను వాళ్ళిప్పుడే అతణ్ని వదిలారు. మనమంతా చె నావాళ్ళం.”

ముఖంమీద బలంగా ఒక దెబ్బకొట్టి జిన్నంగు ఆమెను నేలకొరిగించాడు. తన పిస్తోలుతో దాస్వేని నెట్టుకెళ్ళాడు. “నీవొక పెద్దవీరుడవు కదూ మిస్టర్ కెప్టెన్.” అని వెక్కిరించాడు. “కమాండరు హోగారి ఎదుట మీ వీరత్వాన్ని కౌగ్గా ప్రదర్శింతురుగాని!”

మరియదరు రౌతులుకూడా వెనక్కు వచ్చారు. నిస్సహాయంగా కోపంతో మండిపోతున్న రైతులను వారు అదిమిపట్టుకున్నారు.

“నీవీవిధంగా తయారవుతావని నాకు తెలుసు! వీరుడిని అయినా కాకపోయినా, కనీసం నేను కుళ్ళుకంపుకొట్టే దేశద్రోహినిగాదు. పోదాం పద! నేను ఏదోఒకనాడు నీకన్నా వుత్తముణ్ని అనిపించుకోకపోతే మా అయ్యను నేను పుట్టలేదను!” అని అరచాడు దాస్వే.

తనకు సహాయంగా వచ్చిన ఆ యిద్దరు కీలుబొమ్మలకు తన గుర్రాన్ని వప్పగించాడు జిన్నంగు. దాస్వే చేతులను భద్రంగా వెనక్కు విరచికొట్టాడు. రోడ్డుమీద ముందుకు తోసుకొనిపోయాడతర్ని.

* * * * *

1940లో జపానువాళ్ళతో చేరిపోవుటకు హో తన గ్రామంనుండి పారిపోగానే, హోజ్వాంగు గ్రామంలోని రైతులు హో ఎవరెవరివద్ద నుండి భూమిని గుంజుకొన్నాడో వారికి వారిపొలాన్ని సంక్రమింపజేశారు.

రైతాంగప్రజలు తమరక్తాన్ని ధారబోసి పండించుకొన్న ధాన్యాన్ని హోగుంజుకొని, తన ఆవరణలో పాతరేకాడు. రైతులు ఆ పాతర్లనుండి ధాన్యాన్ని బయటకులాగి జైమబాధితులకు పంచిపెట్టారు.

అటుతర్వాత 1942 లో ప్రతిఘటనోద్యమానికి వ్యతిరేకముగా జపానువాళ్ళు జరిపిన దండయాత్రలో జపానువాళ్ళ తరపున ఒక నాయకుడుగా తన గ్రామానికి తిరిగివచ్చాడు. రైతులనుండి మరల పొలాన్ని గుంజుకొన్నాడు. ఇంటింటికి తిరిగి కనపడిన ఆహారాన్నంతనూ దోచాడు. పశువులను దోచాడు. కార్యకర్తలకోసం వెతకసాగాడు. అదృష్టవశాత్తున్నేహితుల, తమ బంధువుల సహాయంతో కార్యకర్తలు, వారి దగరకుటుంబాలు తప్పించుకొన్నారు. ఒక్కరినీ పట్టుకోలేకపోయేసరికి హోకోపంతో మండిపోయాడు. కార్యకర్తల, వారి దగరకుటుంబాల ఇళ్ళను మంటలకాహుతి జేశాడు. ఆవిధంగా తనకోపాన్ని తీర్చుకున్నాడు.

హోజ్వాంగ్ గ్రామంలోని యీ రాక్షసుని భవనానికే దాస్యేని తీసుకుపోయారు. దొడ్లోనున్నగదిలో అతణ్ని బంధించారు.

ఆ సాయంత్రము జపాను జనరల్ కామెసాకా ఆ గ్రామము గుండా వెళ్తున్నాడు. తన పాతన్నేహితుని చూచిపోదామని ఆగాడు. హో అతనికి అత్యద్భుతమయిన విందుచేశాడు. మంచి విలువగలిగిన ద్రాక్ష సారాయాన్ని సేవింపజేశాడు. హో అతణ్ని భట్రాజులాగున పొగడాడు.

ఆ జపానువాడిది పాంకోడు దెక్కలాంటి ముఖం మెలితిరిగిన పొడుగాటి మీసాలు, వాటిని ఎప్పుడూ తిస్సతూవుంటాడు. ఇదీ అతని అవతారం. చైనావాళ్ళ ఎదుట తన గొప్పతనాన్ని ఎప్పుడూ ప్రదర్శించుకొంటూ వుండుటకు వుబలాటపడుతూవుంటాడు. వాడికి చైనాబాష బాగా వచ్చు. తన గడ్డాన్ని పెక్కెత్తి పచ్చని తన కళ్ళను హోపై కేంద్రీకరించాడు. వాడు మాటాడితే ఆటవాళ్ళు మాటాడుతూవున్నట్లు వుంటుంది. గర్వంగా హోతో మాటాడసాగాడు.

“ప్రంచంలోకెలా జపాను పెద బలంకల దేశం. జపాను సామ్రాజ్యసేన పసిఫిక్ మహాసముద్రంలో అమెరికావాళ్ళను పూర్తిగా వోడించివేసింది. కూర్చుంటే లేవలేనిస్థితిలోనున్న చిన్నదేశమైన యాపై నా మామీద యుద్ధంచేయయత్నించరాదు!” అన్నాడు కచ్చితంగా.

చెనా.జపాను సహచారాన్ని గురించి వాంగ్-చింగ్ పైయొక్క పెదమనిషి తరహాని గురించి కామెసాకా అతి విస్తారంగా మాటాడాడు. చియాంగ్ కె షెక్ కూడా చెప్పాడు కాదని అన్నాడు. అందువలనంటే, అతడు దొడ్డిదారిన “జపాను సామ్రాజ్యసేనకు” దోహదమిస్తున్నాడని అన్నాడు. యదార్థమైన ప్రమాదం యదార్థశత్రువు కమ్యూనిస్టుపార్టీ మాత్రమేనన్నాడు. అందువలన కమ్యూనిస్టుపార్టీని నాశనం చేయుటకు మనమంతా చేతులు కలపాలన్నాడు. కమ్యూనిస్టుపార్టీని హతమార్చాలని ఆ జపానువాడు వుపన్యాసమిస్తుంటే జపానువాని బుషిదోరత్వం అతనిలో ముప్పెరగొన్నది. అతని ముఖంమీద రక్తనాళాలు వుచ్చినాయి.

“కమ్యూనిస్టులను నాశనంచేయుటమంటే అడవిని సరికేయటం అన్నమాట!” అవి అరచాడా జపానువాడు. వాడు ఈ మాటలు చెప్పతూ వున్నప్పుడు వెయ్యి కోకిలలు ఒక్కసారి కూశాయనిపించింది. నీవు కొమ్మలను మాత్రమే సరికేశావా. చెట్లు ఇంకా సజీవంగా వుంటాయి. ఈ కమ్యూనిస్టులకు రహస్య ప్రజాసంఘాలు వ్రేలాంటివి. అందువలన పీటిని త్రవ్విపారేయాలి. చెట్లను సమూలంగా నాశనం చేయాలి. అప్పుడు మాత్రమే కమ్యూనిస్టులు సరికావు.

జపాన్ జనరల్ వెక్కిపోయిన తర్వాత హో దాన్వేని తన ఎదుటకు రప్పించుకున్నాడు. ఈ “సందర్శనం” జరగవలసిన గదిలో రెండు పెద్ద లాంపులు వెలుగుతున్నాయి. అవి గదినిండా వెలుతురు చిమ్ముతున్నాయి. ఖానీకోటలయిన హోయొక్క తొత్తులు భయంకరంగా అక్కడే హోప్రక్కగా నిలబడివున్నారు. గదిలో ఒకప్రక్కన కత్తులు. కర్రలు, లాతీలు, కొయ్యగడలు, చాకులు, బాకులు, తాళూ వున్నాయి. పిపుమీదపెట్టి నొక్కి బొమికలు విరగగొట్టటానికి ప్రత్యేకంగా తయారు జేయబడిన పెద్దదుంగ వున్నది. వాతలుపెట్టేందుకు యినుపకడ్డీలు, పట

కాటలువున్నాయి. ఒక చిన్నపొయ్యి వుంది. పొయ్యిని వెలిగించి అప్పటికి యినుసకడ్డీలను ఎర్రగా కాల్చి వుంచారు నరకగుహలో ప్రవేశించానాయని దాస్వే అనుకోసాగాడు.

“మేం మీకోసం అన్నీ సిద్ధంచేయించాం, తమకు ఎలాంటి ఆహారం కావాలో చెప్పండి. మీ చిత్తమొచ్చిన భోజనాన్ని చేయిస్తాం.” అన్నాడు హో విషప్రసవ్వు నవ్వుతూ.

హో యొక్క రాక్షసులలో ఒకడు దాస్వేని ముందుకునెట్టాడు. “మోకరించు!” అని ఆజ్ఞాపించాడు.

“ఎందుకు?” అని డిమాండు చేశాడు దాస్వే. “నేను నేరస్థుడిని కాదు!”

“వంగరా లంజకొడకా!” అని హో మొరిగాడు.

ద్వేషాన్ని వెలిగ్రక్కుతూ దాస్వే పెదిమలు మెలితిరిగాయి. “దేశ ద్రోహి! నీ ఒక వెధవముందా!

“రుచి చూపించండి!” కోపముతో మండిపోతూ హో మొరిగాడు....

ఇద్దరు రాక్షసులు దాస్వే చేతులను లంకించుకొన్నారు. మూడవవాడు దాస్వే నుదుటిమీద గుడ్డ గట్టిగా బిగించాడు. మరియొకడు మంచి గంధం చెక్కతో దాస్వే బుగ్గలమీద చరిచాడు. ఆవిధంగా డజనుసార్లు బాదారు. దాస్వే నోరు నెత్తుకుతో నిండిపోయింది. వుద్బిపోయింది. వాస్తవం అబద్ధమని వార్యక్రమం అపేక్షకి దాస్వే కళ్ళలో ఒకటి మూసుకొని పోయింది దానినుండి రక్తం కారసాగింది.

హో మరల తన ప్రశ్న పరంపరను సాగించాడు. “షాంగ్, బ్లాక్ లెస్సు ఎక్కడున్నాడురా?”

“నాకు తెలియదు!”

“అరాత్రీ నీసూ. ష్వాంగూ నన్ను అరెస్టు చేయటానికి వచ్చారు కదా—మీకు నేను యిక్కడికివచ్చానని ఎవరు చెప్పారురా?”

ఇంకా పాడవనికంటితో దాస్వే హోవంక తీవ్రంగా జూశాడు. “నన్ను అడుగబోకు, దానివల్ల నీకేమి లాభంకలుగదు.”

హో మృత్యుహాసాన్ని చిలకరించాడు. "వాడికి తిండిచాలలేదురా జొన్నపులుమ పెండి."

ఆ రాక్షసులు దాస్యేని వెనక్కి గుంజాడు : ఒక బొక్కెనుడు పచ్చని మురికిద్రదాన్ని ముక్కులలో పోశారు. "ఈ భోజనాన్ని పసం దుగా తింటావురా." అని హో అనటం దాస్యేకి విసుపడింది. ఆ మురికి : దార్థం దాస్యే మెదడును తింది. అతడు మూర్ఛపోయాడు. కాగితం పొగ అతని ముక్కులోకి దూరించి. అతని ముక్కులక్రింద కాగితం పొగబెటారు. అతనికి స్పృహవచ్చింది.

హో అతనినొక పెళాచిక సంతృప్తితో చూచాడు. "ఓయ్! మంచి బలమున్నమాట నీకు. సరే అయితే విను. నీకు యినుములాంటి నోరున్నా. రాగిలాంటి నోరు దేవదారు చెక్కలాంటి నాలుకవున్నా మనము లంకించుకొంటే సుజ్జనుజ్జ అవుతాయి. తెలుసా! మనదెబ్బకేవీ ఆగవ్!"

"నీకెందుకొచ్చిందీరా యీ బాధ! ఆ కాస్తాచెప్పేసెయ్! వదలిపో తుంది" అన్నాడు జిన్లంగ్ స్నేహపూర్వకంగా. అతని పెదవులనుండి సిగరెట్ వేలాడుతువుంది. "నీవొక పార్తి సభ్యుడవు. ఏం జరుగు తున్నదీ వాస్తవానికి నీకు తెలుసు. జిల్లా ప్రభుత్వంలో నీవొక పెద్ద అధికారివి. గ్లాకీత్సే నీకు అన్నయ్య అవుతాడు. ప్లాంగ్కు నీవు కుడిభుజా నివి. ఎక్కువగా నీవే ప్రజాసంఘాలను ఏర్పాటుచే వుంటావు. నీకు తెలిసినవన్నీ చెప్పేయ్! నిన్ను సరిగా చూస్తాం. లేకపోతే యీ లోక ములో నీవు బ్రతికి బట్టక టం దురక్షం. నేనూ నీవుచేసిన పనినేచేస్తూ వుండేవాణ్ని గదా? నేనూ నీలాంటి మనిషేనాకదా? ఏం? నేను యీ పక్షానికి ఎప్పేశాను. శుభ్రంగా బాగుసద్దాను : చూస్తున్నావుగదా!" అన్నాడు జిన్లంగ్.

దాస్యేకి కోపంతో వళ్ళంతా వణికిపోయింది. ఒక గుక్కెను నెత్తు రుతో నిండిన చొంగును దాస్యే, జిన్లంగ్ ముఖమీద పుమ్మేశాడు. "దేశద్రోహి తొత్తుకొడకా! మనిద్దరం ఒకేరకంగా ఎప్పుడున్నారా!"

దాస్వేకి కోపంతో వళ్ళంతా వణికిపోయింది. ఒక గుక్కెడు నెయ్యిరుతో నిండిన చొంగను దాస్వే, జిన్లంగ్ ముఖంమీద వుమ్మేశాడు. “దేశద్రోహితొత్తుకొడకా! మ నిద్దరం ఒకేరంగా ఎప్పుడున్నామురా?” అన్నాడు.

ఎర్రగా కాలిన ఒక యినుపకడ్డిని తీసుకొన్నాడు జిన్లంగ్. దాస్వే వీపుమీద అడ్డంగా నొక్కాడు దాన్ని. బుసబుస ధ్వనీ మాంసం కాలిపోతున్న ముక్కులు పగిలే కంపు. దాస్వే పెదబొబ్బలతో మిళితమైపో పోయాయి. అతని కళ్ళవెంట వచ్చినవి కన్నీళ్ళుగాడు; నెయ్యిరుతాత్కారి కంగా సంతృప్తిజెంది. జిన్లంగ్ ఆ ఎర్రనికడ్డి నొకపక్కకు విసరి వేశాడు.

హో నెమ్మదిగా సిగరెట్ దమ్ము పీల్చుతూ క్రీగంటితో ఆ చిత్ర హీంసకు లోలోన ఆనందిస్తున్నాడు. అకస్మాత్ గా సిగరెట్ ముక్కును పారేసి, చిరునవ్వును వాలకబోస్తూ “దాస్వే! పెంకితనాన్ని వదలిపెట్టు” అని కృత్రిమంగా నవ్వుతూ బ్రతిమాలాడు. “కోడిగ్రుక్కతో కొండను పగులగొట్టగలవా? లేవు! ఎన్నటికీ పగులగొట్టలేవు. అనవసరంగాఎందుకు బాధపడతావ్? బ్లాక్, ప్లాంగ్ లకోసం నీ పీ విధంగా బాధపడడ మెందుకు చెప్పు? ఇంకాకూడా గట్టిగా నిలబడ్డావా, నీకు చావు తప్పదు; నీకోసం ఎవ్వరూ ఏడ్వరు” అన్నాడు హో.

దాస్వేకి కళ్ళను విప్పదీయవలసిందిగా తనవాళ్ళను ఆజ్ఞాపించాడు హో. ఒక స్టూలుమీద కూర్చోనిచ్చాడు దాస్వేని. “ఇదంతా నేను చేశా నని కపులోపెట్టుకోబోకు” అని వాదించసాగాడు హో. “నేను కొద్దిగా తాగుతున్నారే. ఆ కుర్రాళ్ళు నీయందు మొరటుగాప్రవ రించారు. అందుకు నేను క్షమార్పణ వేడుకొంటున్నా. నీకేదో చెప్పి చేద్దామన్న వుదేశ్యం మాకులేదు. దీన్ని కడుపులోపెట్టుకోబోకు. జిన్లంగ్ వంక చూడు. మాతో అతడు సుఖంగా వుంటున్నాడు. మంచి తిండి తింటున్నాడు. మంచిగుడ్డలు వేసుకొంటున్నాడు. ఖర్చుపెట్టకోటానికి చేతినిండా డబ్బువుంది. నువ్వు

బుద్ధిగా సంచరిస్తే, నిన్ను ఒక అధికారిగా చేస్తా. ధనవంతుడవవుతావ్" బోధించసాగాడు హో.

హో ఆ విధంగా మాట్లాడుతూవున్నప్పుడు అతడు తన బలిపశు వెన దాస్వేపై రెప్పార్పకుండా కళ్ళు కేంద్రీకరించి చూడసాగాడు. కాని దాస్వే తన తలను వంచుకొని, యీ మాటలు వింటున్నాడు. జవాబేమీ చెప్పలేదు. అతణ్ని వప్పించగలిగా ననుకున్నాడు హో. జిస్లంగ్ కుకన్ను కొట్టాడు. జిస్లంగ్ బయటికిపోయాడు.

"ప్రతిఘటనోద్యమానికి సంబంధించినంతవరకు, నేను కూడా దానితో పనిజేశాను" అని తన ఉపన్యాసాన్ని మృదువుగా సాగించాడు హో. "యిప్పటికీ కూడా నేను జపానువాళ్ళకు వ్యతిరేకమే! అయితే మీ రున్నంత చురుకుగా నే నిప్పుడులేను. ఏమైనప్పటికీ, యుద్ధం ఎక్కువ కాలం సాగుతుందిగదా! తొందరేముంది?" అన్నాడు హో.

జిస్లంగ్ చెంట ఒక ప్రేనిండా ఆహ్దాన్ని. ద్రాక్షసారాయాన్ని వుంచుకొని ఒక మనిషి వచ్చాడు. ఆ ప్రేని దాస్వే ఎదుట ఒక చిన్న బల్లపై వుంచాడు. హో మహోదాత్తంగా తన చేతినివూపాడు.

"కామ్రేడ్ దాస్వే! భుజించండి. విశ్రాంతి తీసుకోండి. మీరు చాలా ఉదాత్తపురుషులు. ఇప్పటినుండి మనమందరము స్నేహితులుగా వుందాం" అన్నాడు.

కోపంతో కుక్కుత వుడికిపోతున్న దాస్వే ఆ పశ్చెములోనుండి చిక్కని పులును కప్పు ఒకటి తీసుకొన్నాడు. హో సాటిన్ పట్టి షెర్వానీ మీద విసరికొట్టాడు. హో ముఖం ఎర్రబడింది.

"ఈ వేధవకు మంచి చెడూ తెలియదు" అని అరచాడు హో. "నే నొక మంచిమార్గాన్ని చూపించా! వాడికి బాగుపడే రోజు లుంటేగా. నన్ను వ్యతిరేకించి బ్రితగలదేమో చూస్తా" అన్నాడు హో. పెనుగు లాడుతున్న ఆ ఖైదీని ఆశ్చర్యపోయిన ఆ దేశద్రోహులు గట్టిగా పట్టు కొని తన్నారు.

వాళ్ళు దాస్వేపై ఆకలిగొన్న క్రూరమృగాలులాగున పడారు. ఆ రాక్షసుల బ్ర్రలకు తొచినవిధంగా అన్నిరకాల భయంకర సాధనాలను వినియోగించి దాస్వేని గంటలకొలది క్రూరాతిక్రూరంగా బాధించారు. నిశాంత సమయమిది.

అయినప్పటికీ దాస్వే ఆ రాక్షసులకు ఒక్కరివ్యంతయినా రహస్యాలను బయటపెట్టలేదు. అతణ్ణివేచిస్తున్న ఆ రాక్షసులే అలసిపోయారు.

నున్నగా వున్న. ధగధగా మెరుస్తున్న బట్టతలపై పట్టినచెడుటను తుడుచుకొన్నాడు హో.

“వీడు మనిషిగాదు” అని అరచాడు ఆ దేశద్రోహి హో. “బయటికి తీసుకొనిపోండి. తలను నరికెయ్యండి. వాడి వళ్ళు కోసి కుక్కలకు వేయండి!” అని ఆజ్ఞాపించా దా దేశద్రోహి హో.

గ్రామం వెలుపలి ప్రదేశానికి; రక్తం కాచుతూవున్న. స్పృహ లేకుండా పడివున్న దాస్వే శరీరాన్ని యిద్దరు కీలుదొమ్మసైనికులు మోసుకొనిపోయారు.

రెండుపులా పడునుగః ఖగ్గిన్ని వరించి, దాగుకుకాయ జిన్నంగ్ వాళ్ళకు నాయకత్వం వహించి దారిజూపుతున్నాడు. ఆ మృత్యుసైనికుల ముఠా వెనకాల హో రాక్షసుని వేటకుక్కలనేకం వస్తున్నాయి. తమ ఆహారాన్ని త్వరగా తినబోతున్నామంటూ తోకలాడిస్తున్నాయి.

పారిపోయిన చంచమామ యింఁనూ ధవళాకాశంలో మెరుస్తున్నాడు. తెల్లవారబోయేముందు గ్రామంలోనివారంతా గాఢనిద్రలో మునిగివున్నాడు.

దాస్వేకి తెలివి వచ్చింది. తా నొక పెద్ద ఖడ్గరూప - చెట్టుక్రింద వున్నానని తెలుసుకున్నాడు. తనమట్టా భయంకరమయిన కుక్కలు పేరాశతో కనిపెట్టుకొనివుండడం చూశాడు.

జింగ్ ఒక బండపై తన ఖడ్గానికి పడునుపెట్టుకొంటున్నాడు. ఆ

రాయి బలిపీఠంగా గోచరించింది దాస్వేకి. ఆ వెన్నెలలో ఖడ్గం యెంత
మిలమిలా మెరుస్తూవున్నది!

దాస్వేని మోకాళ్ళపై బలవంతంగా కూర్చోపెట్టారు. తన భారీ
ఖడ్గాన్ని పైకెత్తసాగాడు జీసంగ్. దాస్వే మెదడు అతణ్ణి మరల అంధ
కారంలోనికి తోసివేసింది. దాస్వేకి మైకం కమ్మింది. ఏమి జరుగుతు
న్నదీ అతనికి తెలియటంలేదు.

10 అధ్యాయం

“అగండి : అగండి !” అని అడుస్తూ గ్రామంనుండి ఒక కీలు బొమ్మనైనికుడు పరిగెత్తకొంటూ వచ్చాడు. జిన్నంగ్ చేతిని గట్టిగా పట్టుకొన్నాడు.

“కమాండర్ గాడు యేమన్నారంటే: వాడిని చంపవద్దన్నారు. వెనక్కు తీసుకొనిపోవద్దన్నారు.”

మొక మింకా వదలని దాస్వే తాను చనిపోయానా యని ఆశ్చర్య పడ్డాడు. ఇదేమిటి నా తల యింతా భుజాపైనే వుందే? హో భవనానికి మోసకొనిపోయి మళ్ళీ దొడ్లోనున్న గదిలో బంధించారన్న విషయం లీలామాత్రంగా గుర్తువూది దాస్వేకి.

జిన్నంగ్ సందిగావ్ లో పడ్డాడు. తన బాధాన్ని అలాగే చేతిలో పుచ్చుకొని హోగారిని చూకుటానికి పోయాడు. అక్కడ హోగారిచుట్టూ వృద్ధుడైన అతని తండ్రి, తల్లి యితర బంధువులు మూగివున్నారు. వాళ్ళందరూ ఏక శృతిలో ఏడుస్తున్నారు. హోగారు అంగరక్షకుని పైవిశరీతంగా హెచ్చుస్థాయిలో నాలుక రూడిస్తున్నారు.

ఆ పరిస్థితులు జూచినతర్వాత ప్రాన్నలు వేయటానికి జిన్నంగ్ పురైర్యం చాలకపోయింది. వాడు ఒకప్రక్కన కూలబడి విషయాలన్నిటినీ శ్రద్ధగా వినసాగాడు. చుట్టూరా గోడలుగల పట్నంనుండి హోగారి

కొడుకు గోపీ అంగరక్షకుని వెంటబెట్టుకొని వస్తూవున్నాడట. ఈ విషయాన్ని షావంగ్ యొక్క గెరిల్లాలు పసికట్టారట. చాళు అమాంతంగా హొగారి పుత్రరత్నమైన గోపీని, అంగరక్షకుని లంకించుకొని బంధించి ఖైదీలుగా పట్టుకెళ్ళారుట. దాస్వేని వదలిపెట్టే యితే గోపీని వదలి పెడతామని ఒక జాబువ్రాసి అంగరక్షకుని చేతికిచ్చి పంపారు. దాస్వేని ఎక్కడకు తీసుకొనివచ్చి వదలిపెట్టాలో ఆ ప్రదేశాన్ని నిర్ణయించి సాపాడు గెరిల్లాలు. మరునాటివరకూ హొకు టైము యిచ్చారు. ఆ టైము లోపల దాస్వేని వప్పగించకపోతే, గోపీని ముక్కలుముక్కలు కోస్తామని షావంగ్ ఆ జాబులో హెచ్చరించాడు.

తాను బంధింపబడియున్న ఆ చిన్నగదిలో దాస్వే కళ్ళుతెరచి చూశాడు. అతని గయాలనుండి కారిన రక్తం, పది పన్నెండు తావులలో సుద్దకట్టింది. గుడ్డలను, శరీరానికి గట్టిగా అతికించివేసింది. ఆ కటికనేల మీద పరుండటం బాధాకర మనిపించింది దాస్వేకి. కాస్త లేచి కూర్చుందామని యత్నించాడు.

కాని బాధ మిక్కుటమయింది. వేయి కతులతో పోట్లుపొడుస్తున్న ట్లనిపించిందతనికి. చిత్రహింస జేయబడుతున్నప్పటికంటే యిప్పుడు బాధ అధికమైపోయినట్లుగా తోచిందతనికి. గోడకు తలఅనించి బలహీనంగా భగ్నహృదయంతో రోదించసాగాడు దాస్వే.

ఈ నరకంలో ఎలా పడ్డాను? అని విచారపడసాగాడతను. నేను ఉద్యమంలో చేరకపోయినట్లయితే, గొప్పయింటివాకని ఎదిరించకపోయినట్లయితే యీ నరకంలో వడేవాణ్ణికాదుగదా అనుకొన్నాడు. ఇది మోరమైన నరకం! నా సంగతి ఎవరికీ పట్టినట్లులేదు. చచ్చానో బ్రతికానో ఎవరూ విచారించరుగదా! నే నెలాంటి యమయాతనపడుతున్నదీ ఎవరికీ పట్టలేదు అనుకోసాగాడు.

భరింపరాని బాధతో నిండిపోయిందతని శరీరం. “దీన్ని భరించేదెలా?” బాధానివృత్తికై తహతహలాడాడు. “నాకు చావుకలిగితే యీ బాధ పోవునుగదా” యనుకున్నాడు.

చనిపోవుటకు గల మార్గా లన్నింటినీ మనస్సులో ఆలోచించుకో

సాగాడు. కాని చేయగలిగినదలా తలను నేలకేసి కొట్టుకోవటంమాత్రమే అది చేస్తామన్నా శరీరంలో ఏ అంగాన్నీ కదిలించగలిగి సీతిలో లేదు.

దాస్వే బలవంతంగా ఒక కన్నుతెరచాడు. ప్రకాశవంతంగావున్న సూర్యరశ్మివంక జూశాడు. సూర్యరశ్మి కిటికీ పునాది అంచులపైపడుతూ వున్నది. చిలుకలు, గోరువంకపిట్టలు కిలకిల సవ్వడిచేస్తున్నాయి. ఎందుకనో తెలియదుగానీ సూర్యరశ్మిని చూడగానే దాస్వేకి జ్ఞాకీల్సే. మేయీ తదితర కామ్రేడ్స్ జ్ఞాపకానికి వచ్చారు.

వాళ్ళకు ఏ గతి పట్టిందో తెలియదుగాని, బ్రతికున్నట్లయితే మాత్రం తప్పకుండా గట్టిగా నిలబడి పోరాడుతూ వుండివుంటారని అనుకున్నాడు. తాను చేయగలిగినంత కఠినంగావున్నానరే గట్టిగా నిలబడి పోరాడుతానని శపథం జేసినరోజు అతనికి జ్ఞాపకంవచ్చింది.

“నేను ఏమని ఆలోచిస్తున్నాను?” అని తన్ను తాను తిట్టుకోసాగాడు. “నేను కమ్యూనిస్టునా! ప్రజల మన్నన పొందటానికి అరుడనుగాదు. జపానువాళ్ళ క్రూరత్వానికి గురియవుతామూడా ప్రజలేమో గట్టిగా నిలబడి పోరాడుతూ యీ యమయాతనలు పడుతూవుంటే, కాస్త బాధను అనుభవించానో, లేదో చావగలిగితే బాగుండు ననుకుంటున్నా. ఛీ! నేనెంత మట్టిమర్ర వెధవను” అని అనుకోసాగాడు. కోపంతో అతని వళ్ళు వెచ్చబడింది. గాయా బాధ ఆ వెచ్చదనంతో కొంత తగ్గినట్లు అనిపించింది అతనికి.

జపానువాళ్ళ కుక్కలనుండి తన్ను రక్షించిన ఆ వృద్ధమాతను గురించి ఆలోచించసాగాడు. తన ‘కోట’ లో ఇన్ ‘మామ’ తన్నురక్షించిన సంగతి జ్ఞాపకంవచ్చింది.

తన జీవితాన్ని కాపాడుటకై తమ జీవితాలను పణంగాబెట్టిన వారందరూ దాస్వేకి జ్ఞాపకానికి వచ్చారు. ఇప్పుడు చావటమంటే వాళ్ళందరూ తనపై వుంచిన విశ్వాసానికి ద్రోహంచేయుటయే కాగలదని అనుకున్నాడు. తన కష్టాలను, వారి కష్టాలతో పోల్చిచూచుకొన్నకొలది తనలో ప్రవేశించిన తత్కాలిక బలహీనతను తలచి సిగ్గుపడసాగాడు దాస్వే.

“నేను ఉద్యమంలో జేరకపోయినా యితే యీ సాటికి చచ్చిపోయే వాడి” అని గుర్తించాడు. “సజీవంగా పాతిపెట్టబడిన రైతాంగప్రజల మాటేమిటి? చంపబడిన రైతాంగప్రజల మాటేమిటి. ఈ కష్టాలన్నీ ఆ జపానుతో కలిసి కొడుకుల మూలంగా జరుగుతున్నాయి. ఆ రాక్షసులే దీని కంతకూ కారణం. వీళ్ళమ్మ—నేను బ్రతకాలి—కని తీర్చుకోవాలి!” అని అనుకోసాగాడు దాస్వే.

దాస్వేకి కాస్త నిద్రపట్టటం, మళ్ళీ మెలకువరావటం, మళ్ళీ కాస్త నిద్రరావటం, మళ్ళీ మెలకువరావటం.... యీ తీరుగా ఆ రోజుల్లా గడిచింది. చీకటిపడింది.

ఏదో వూగుతున్నట్లు వినిపించింది. తెడల చప్పుడు వినిపించింది దాస్వేకి. “నేను పడవమీదవున్నా” ననుకున్నాడు దాస్వే. “వాళ్ళు నన్ను నదిలో తోసి, ముంచేయాలనుకున్నారు కాబోయి” అని అనుకున్నాడు. లేచి కూర్చోటానికి యత్నించాడు. తలను పైకెత్తే బలమన్నా లేకపోయిందతనికి. ఆ యత్నంవలన మళ్ళీ మైకంలోపడ్డాడు.

కీలుబొమ్మ సైనికులు ఆగారు, రెడ్లదుబ్బులలోని ఒక కాలువలో ఎవరికొకరకో ఎదురుచూస్తూ వున్నారట. ఇంతలోనే ఒక చిన్న బోటు అగుపించింది. వాళ్ళ పుగా ఆ పడవ వచ్చింది. దాని ముంచుభాగంలో ముంచులాగున తెల్లగావున్న గెడ్డంగల ఒక వృద్ధుడు కూర్చున్నాడు. ఆ వెన్నెలలో ఆ గెడ్డ వెండిలాగున మెరుస్తూవున్నది. ఆ వృద్ధుడు వాళ్ళను పలుకరించాడు. బోటుమీదకు వచ్చాడు. హాయియొక్క తండ్రి, అతి సమ్రతిగా వొంగి సలాంజేసి, కూర్చోపెట్టాడా వృద్ధుడు.

“మధ్యవర్తిగా పనిచేయవలసినదిగా వాళ్ళు నన్ను కోరారు!” అన్నాడా వృద్ధుడు. “దాస్వే! తీసుకొచ్చారా?” అని అడిగాడు.

పడవమీదపడివున్న నల్లని ఆకారంవైపు చూస్తండ్రి చూపించాడు. మధ్యవర్తిగావున్న ఆ వృద్ధుడు చిరిగిపోయిన దుశ్పటిని లాగాడు. ఆ ఆకారాన్ని చూడగానే భయంతో కృంగిపోయాడు. దాస్వే గుండెపై చేయివేసి చూశాడు. నెమ్మదిగా దుప్పటిని మరల కప్పాడు. నోటివెంట మాటరాక కళ్ళార్పుతూ నిలబడ్డాడు.

స్వప్నజంబుకమైన హోతండ్రి వెంటనే దాస్వేకి యీ గతిని పట్టింది. ఇంబానువాళ్ళనీ తనకేమి తెలియదనీ చెప్పాడు. అంతేగాక గోపీని పప్పించగానే దాస్వేని పదలిపెడతామని చెప్పాడు.

“అవిధంగా చేయజాలమేమోనని భయంగావుంది” అని నిట్టూర్పాడా. “నేను మీ పిల్లవాణ్ణి చూశాడు. ఒక్కరవ్వంతయినా వాడికి హాని జరుగరేదు!” వాళ్ళ మనిషి ఈ స్థితిలో వున్నాడు. వాళ్ళకేమని జవాబు చెప్పాలి? ఒకచేతితో భూమిని, మరొక చేతితో ఆకాశాన్నీ కప్పజాలను. అసాధ్యమైన పని చేయజాలమ వాని అఖిప్రాయమేమంటే మీరు ముందుగా దాస్వేని విడిచిపెట్టాలని. అది మీకు యిష్టంలేకపోతే ఈ విషయాన్ని ఎలా చక్కదోయాలోనా కర్మకావలందేదు.

చిట్టచివరకు ఆ వృద్ధుడు గోపీని విడుదల చేయిస్తానని వ్యక్తిగతంగా హామీయిచ్చిన తర్వాత దాస్వేని పదలిపెట్టాడు. కిరకిరలాడుతూ వున్న తెడలప్పుడు చేసుకొంటూ స్పృహలేకుండా పడియున్న దాస్వేని మోసుకొనిపోవుచున్న ఆ పడవ కాలువలో అనేక మలుపులు తిరిగింది. అటుతర్వాత రెడ్లుబ్బులలో ప్రవేశించింది. మధ్యవర్తిగానున్న ఆ వృద్ధుడు పెద్దగా ఈలవేశాడు. రిహస్యప్రదేశంనుండి రెడ్లు చిన్న పడవలు బయటకువచ్చాయి. తొందరగా ప్రక్కకు వచ్చాయి.... తేవార్, ష్వాంగ్, దాస్వేతమ్ముడు రియూ వృద్ధుడిని పడవలోకి ఎక్కిారు. స్పృహలేకుండా మూటగాపడియున్న దాస్వేపై కన్నబడిన దువ్వుటిని లాగారు. వాళ్ళు ఆ ఆకారాన్ని చూడగానే భయంతో గడ్డకట్టిపోయారు.

“దీని నేమంటారు వాళ్ళు!” అని కోపంతో పళ్ళు నూరుతూ అరచాడు తేవార్. “మనవాడిని సగంఛంపి పంపారా! వాళ్ళ గోపీని అతిధిగా పెంచమంటారా! రాక్షసులు.”

“వాళ్ళపని తర్వాతపడదాం” అన్నాడు ష్వాంగ్. “ఏమైనాగానీ మన దాస్వే మనకు దక్కాడు. ఆ వృద్ధుడికి పరిస్థితులను క్లిష్టంచేయబోకండి”

వాళ్ళు అజాగ్రత్తగావున్న సమయంలో రియూ అమాంతంగా తనబోటులోకి దూకాడు. తన బాతును బయటికి లాగాడు. గోపీ ముక్కును

కోసేశాడు. ప్రాణాన్ని రక్షించవలసిందిగా బ్రతిమాలుకూ గొప్ప యేడ్వసాగాడు.

“ఇంకొక్కపోటురా! నీయమ్మ—!” అని బూతులు తిట్టాడు రియూ. “నిన్ను ముక్కలుముక్కలు చేస్తారా!” అన్నాడు.

షాంగ్ వాళ్ళిద్దరిమధ్యకూడాకి ఉద్వేగిగానున్న ఆ పిల్లవాడిని పట్టుకొన్నాడు. “ఇకచాలు వాకికిశాస్త్రీ!” అని అన్నాడు. “ఇక ఆగు! ఇదేవిధంగానూ దేన్నీ పరిష్కరించదు!”

బూతులుతిడుతూ రియూ తన బాతుకు అంటిన రక్తాన్ని కాలి చెప్పుపై తుడచుకొన్నాడు. బాతును మరల వారలోపెట్టాడు. దాస్వేని జాగ్రత్తగా గెరిల్లా పడవలలో వుంచిన తర్వాత మధ్యవర్తిగావున్న ఆ వృద్ధుడు గొప్పని అతని కుటుంబానికి వప్పగించాడు.

కార్యకర్తలబోటు, సరస్సులోనున్న ఒక చిన్నదీవికి చేరుకొనే సరికి అర్ధరాత్రయింది. గెరిల్లాలరాకకై ఎదురుజూస్తూ, మేయీ, అనేక మంది స్త్రీలు చీకటిలో కళ్ళు చిల్లులుపడేటట్లు గంటలతరబడి నిలబడి ఆదుర్దాగా చూడసాగారు. గెరిల్లాలు తిరిగివచ్చారు. ఒక రైతుయింట్లో ఒకగదిని ఆ స్త్రీలు శుభ్రంగా వూడ్చి కడిగి అట్టిపెట్టారు. కాంగ్ను వెలిగించారు. నీళ్ళనుకాచి అట్టిపెట్టారు. దాస్వేని జాగ్రత్తగా మోసుకొని రావటం, జాగ్రత్తగా మెల్లగా క్రిందికి దిగటాన్నిజూచి, వాళ్ళకు వణుకు పుట్టింది. వాళ్ళు దీపాన్ని వెలిగించి, చినిగిపోయిన దుప్పటిని తీసిచూశారు. చిత్రహింసచేయబడిన అతని శరీరాన్నిజూచి, వాళ్ళు గుండె బ్రద్దలయ్యే ట్లు ఏడ్వసాగారు.

“దాస్వే! దాస్వే! గుండులాంటి మనిషివిరా. బాబూ! నిన్నెంత హింసపెట్టానురా నాయనా!” అని ఆ స్త్రీలు భారిన ఏడ్వసాగారు. దాస్వే నుదురు వాచిపోయింది. ఆనవాలుపట్టడానికి వీలులేకుండా తయారయింది. గాయాలలో పురుగులు పాకుతున్నాయి. అతని చేతివేళ్ళ గోళ్ళను వూడ గొట్టారా రాక్షసులు! మోచేతులనుండి క్రిందిభాగాన్ని బాగా నలగ గొట్టారు. అతని అస్థిపంజరంమీద శుభ్రమైన మాంసపుకండ ఎక్కడా

కనిపించలేదు. వళ్ళంతా హూసం చూసిపైపోయింది. దాస్వే ప్రాణం గుటగుటలాడుతూవున్నది.

కౌంటీ ప్రభుత్వంనుండి వచ్చిన పైద్యుడు దాస్వేకి ఒక యి జెక్షన్ యిచ్చాడు. దాస్వేకి మెల్లమెల్లగా తెలివివచ్చింది. దాస్వే తన ఏడమ కంటిని తెరచాడు. ప్లాస్టిక్ జూతాడు తర్వాత. మేయివంక జూతాడు. అతనికి స్మారకంవచ్చింది. ఒక్కొక్కరినే గుర్తించాడు. లేచి కూర్చోటానికి పెనుగులాడాడు.

“ఏమిటి? మీరా!” అన్నాడు. చెప్పరానంత హీనంగా వుంది అతని కంఠధ్వని.

కళ్ళవెంట ఏకధానిగా ప్రవహిస్తున్న కన్నీళ్ళు మేయి చెక్కిళ్ళపై పడసాగాయి. ఆమె మృదువుగా అతనికి చేయూతయిచ్చింది. “దాస్వే!” అని యేడుస్తూ, “తిరిగొచ్చావ్.... ఇప్పుడన్నీ సవ్యంగా జరుగుతాయ్.”

వాచిపోయివున్న అతనిముఖం వికారరూపాన్ని పొందింది. అంటే అతడు చిరునవ్వు నవ్వుటకు యత్నించగా అతనిముఖం ఆవిధంగా తయారయింది. “నేను తిరిగొచ్చాను” “మరల మనమంతా ఒకచోటేవున్నాం.. హ్....హ్.... అతడు చిన్నపిల్లవాడిలాగా తొక్కులుకులు పలికాడు. హ్....హ్....” దాస్వే మూర్ఛరోగిలాగా ఏకటంగా నవ్వసాగాడు. అరచాడు, గొణిగాడు. చిట్టచివరకు అతనికి మైకం క్రమ్మింది.

వ్యధతో గుండుతున్న హృదయాలతో అతని స్నేహితులు అతి విచారంగా అతనినంక చూడసాగాడు.

ఆ ఆకురాలుకాలంలో శత్రువులు. ఉత్తరచైనా మైదానప్రదేశాలలో గట్టిగా పాతుకొనిపోయారు. ప్రతిమైలుకూ ఒకకోటను నిర్మించారు. ప్రతి అరమైలులోనూ భూగర్భకోటలను నిర్మించుకొన్నారు. జాయాంగ్ సరస్సుప్రాంతంలోని పెద్దపెద్ద గ్రామాలలో జపానువాళ్ళ కోటలను నిర్మించుకొన్నారు. చిన్నగ్రామాలపై దాడులు చేయసాగారు. భూమిశిస్తులన్న అమితంగా పసూలుచేయసాగారు. రైతువంతున్న ధన్యాన్నంత టినీదోచేశారు. వందిమాంసం గోధుమపిండి. కోడిగుడ్లను మెక్కి సాగారు జపానువాళ్ళు.... ఇక రైతాంగ ప్రజల విషయమంజూస్తే వాళ్ళు

గడ్డిని, పిచ్చిగింజలను, చెట్లబెరళ్ళను, మూలికలకు తిని బ్రతకాల్సి వచ్చింది. అవికూడా కరువై పోయాయి. వీధిప్రజానీకం ఆకలితో మల మాడిచచ్చింది.

ఇలాంటి కష్టదినాలలో బ్లాకీత్నే, ప్లాంగులు కార్యకర్తలను సమీకరించసాగారు. ప్రజలతో సంబంధాలను బలపరచుకొన్నారు. శత్రువులకు వ్యతిరేకంగా యుద్ధతంత్రాన్ని ఎర్పాటుజేశారు.

కార్యకర్తలు రోజుకు ఒకపూరుచొప్పున తిరుగుతూ వుండాల్సి వచ్చింది. నెమ్మదిగా ఆరోగ్యాన్ని పుంజుకొంటూవున్న దాస్వేని రైతుల రక్షణక్రింద వదలిపెట్టాల్సి వచ్చింది. రైతులు దాస్వే పైకిప్పబడిన గుంటలలో దాచేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు యేదో పడవలో దాచేవాడు. ఎత్తగాపెరిగిన రైలుమజ్బులలో ఒక రహస్య స్థావరానికి దాస్వేని సవా రీపై మోసుకొనిపోయేవారా రైతులు. అవిధంగా ఆ రైతులు దాస్వేని రక్షిస్తూవచ్చారు. కొకకాలంలో దాస్వేకి గాయాలు పూర్తిగా మానిపోయాయి. కాని, అతడు యింకా బలహీనంగానే వున్నాడు.

వర్షాకాలమొచ్చింది. సరస్సులోని నీటిని, వాగులలోని నీటిని గడ్డకట్టించింది. ఆ మంచుగడ్డలపై నీలాకాశం ప్రతిబింబిస్తూవున్నది. ఒక గ్రామంనుండి మరియొక గ్రామానికి సెప్టెంబరు 15 జపానువాళ్ళు వేగముగా కదలుటకు అపకాశమేర్పడింది. గ్రామాలలోని వీధిరైతుల కొంపలపై ప్రతిరోజూ దాడిచేస్తూ జపానువాళ్ళు వాళ్ళ ప్రాణాలను విసుగెత్తించసాగారు. బాలా మరల చురుకుగా పనిచేస్తున్న విషయం శత్రువులకు బాగా తెలుసు. కాని, వాళ్లు బాలా గెరిల్లాలను ఎన్నడూ చేత జిక్కించుకోలేకపోయారు.

ప్రతిఘటనోద్యమాన్ని నాశనముజేయాలన్న పట్టుదలతో తమ "స్థావర్" సైన్యాలకు సహాయభూతంగా "దండకార సైన్యాలను" అంటే రైతాంగప్రజలను శిక్షించుటకుగాను సైన్యాలను పంపారు. అందువలన అతిచిన్న గ్రామాలలోకూడా ఎక్కడజూచినా శత్రుసైనికుల దైనందిన కార్యకలాపాలేమంటే. రైతాంగ ప్రజల యిళ్ళను నోదాచేయటం, దోచు

కోవటం, యిళ్ళలోని సామాను లన్నింటినీ పచ్చడి పచ్చడికింద కొట్టేయటం, ఇళ్ళలో వున్నవారిని తలలు బ్రదలుకొట్టటం, మానభంగాలు చేయటం, ప్రెళ్ళలు వేసి చంపటం- యివి వారి నిత్యకలాపాలు. బాగా 'ఎర్ర' మనుషులుగా గుర్తింపబడిన ప్లాంగ్, అతని గ్రూపు గ్రామాధిపతులలో కొంతమంది ప్రజలసహాయంతో తప్పించుకొనిపోయారు. బాగా వత్తుగా పెరిగివున్న రెల్లుమబ్బులలో స్థావర మేర్పరచుకున్నారు. రైతులకు బాగా డబ్బు అవునరం వున్నప్పటికీ, ఆ సంవత్సరం రెల్లుమబ్బులన్నింటినీ కోసివేయలేదు. అక్కడక్కడ దుబ్బులపొదలలో మధ్య భాగంలోమాత్రం కోసి, కార్యకర్తలు తలదాచుకోటానికి అవకాశము కలుగజేశారు.

తమకు వున్నదానిలోనే ఏదో చేతనైనంత ఆహారాన్నికేటాయించి స్రతిరోజూ రైతులు రెల్లుమబ్బులలో తలదాచుకుంటున్న కార్యకర్తలకు రహస్యంగా పెంపేవారు. కార్యకర్తలకు దాహం అయినప్పుడు మంచు ముక్కిలను తినేవారు. వాళ్ళకు లభించిన ఆహారంలోనుంచి మంచినీటిని దాస్వేకి పెట్టేవారు.

కట్టుకట్టిన తన తలను తేవటం గుండెపై పెట్టుకొనివుంటూ వున్న దాస్వే "నాకు నయమయింది. అందరికంటే మంచిఆహారాన్ని నేనెందుకు తినాలి?" అని న్యతిరేకించేవాడు దాస్వే.

తన వియ్యపురొట్టెనుగాని, గోధుమరొట్టెనుగానీ విరచి ముక్కులుగా జేసి అందరూ సమానంగా తిందామని ఓట్టుబట్టేవాడు.

రైతు లామెకు యిచ్చిన బొంతలాగులను మేయీ ధరించింది. ఆ లాగులు మోకాళ్ళవద్ద చిరిగినవి. చిరిగిన గుడ్డపీలిక నైరుతి మంచు గాడ్పులకు టసటస కొట్టుకొంటూ వుండేది.

అల్లరిపిల్ల నియూరీ దీన్నిజూచి వేషకోళంజేస్తూ వుండేది. "ఆహా! ఎంత అదృష్టం! నీ లాగులకు తెరలున్నాయి!" అని హాస్యమాడుతూ వుండేది.

“నన్ను ప్రదర్శిస్తూ పోవోక!” అని మేయీ గలగల నవ్వుతూ బెదరించేది.

వగటిపూట మంచుగడ్డల వెలుగు కార్యకర్తల కళ్ళను నొప్పించ జేసేది. వాళ్ళందరూ ఒకళ్ళనొకరు వతుకొని కూర్చునేవారు. అనేక విషయాలను చర్చిస్తూ, తుపాకులను బాగుచేసుకొనేవారు.

రాత్రిపూట ప్రకాశవంతమైన వెన్నెలలో ఆ గెరిల్లాలు శత్రువులని వేటాడటానికని గ్రామాలకు బయలుదేరేవారు. కార్యకర్తలు వెనుకడిగ బడిపోయేవారు. కోసిన రెలును పడకగా జేసుకొని, ముగ్గురు నలుగురేసి ఒకే దుప్పటిక్రింద నిద్రపోయేవారు.

వారి శరీరాల వేడి వాళ్ళను వెచ్చజేసేది. అంతేగాక పడకగానున్న మంచునుకూడా కరిగించేది. తత్ఫలితంగా మంచు బుడగలు ఏర్పడేవి.

“ఏదో ఒకరోజున యీ మంచు అంతా కరగి, సరస్సు అడుగుకు పోతాం!” అన్నది మేయీ వేళాకోళంగా.

“ఉప్! ఈ మంచు మంచి గట్టిది. కణకణలాదే పొయ్యిలో పడే సినా కరుగ దిది!” అని జవాబుచెప్పాడు దాస్వే.

గడ్డకట్టిపోయిన సరస్సుపై జీవించటంవలన వారి కళ్ళు వుబ్బి వుండేవి. కార్యకర్తలు శరీరాలంతటా నొప్పులతో బాధపడేవాడు. కాని వారి ఉత్సాహం అమిత వున్నంతగా వుండేది! చాలా సంతోషంగా వుండేవారు.

ఒక రాత్రి మిక్కుటమైన చలిగాలి సరస్సును లంకించుకుంది. చలిగాలి కార్యకర్తలపై మంచుముక్కలను విసరసాగింది. వాళ్ళు గడ్డకట్టి పోయారు. ఒక్కరికి నిద్రపట్టలేదు. ఎవరో “యువచైనా” గేయాన్ని పాడ నారంభించారు. క్రమేణా అందరూ పాటలో కంతం కలిపారు. తమ ఎదిరింపును చలిగాలికి తెలియజేస్తున్నారా అన్నట్లు బిగ్గరగా పాడ సాగారు—

“ముందుకే, మున్ముందుకే :
 సాగిపో :
 తరలిపో :
 యువచై నా :
 యువచై నా :
 పోరు సల్పుమా :
 యువచై నా :
 యువచై నా :

నటడి సంద్రదాన కట్టుబడి,
 తుఫానులో జిక్కినా
 నావలాగున్నదిరా :
 మన చైనా నేడూ :
 ఎదిరించుమోయ్ :
 శత్రుజలము నణచగాన్ :
 గుంజుకోవోయ్ :
 దేపటి విజయాన్నీ :

11 అధ్యాయం

బాలా సెనికులకోసం, గెరిలాలకోసం కార్యకర్తలకోసం, గ్రామాలను సోదాలుచేస్తూ, రైతాంగప్రజలను విచారించుతూ, జపానువాళ్ళ “దండకారిసైన్యం” లేక “యమటపైన్యం” కాలం గడుపుతూవున్న సమయంలో, ఏడురోజులపాటు... నిక్కచ్చిగా ఏడురాత్రిళ్ళూ, ఏడుపగళ్ళూ-కార్యకర్తలు, మంచుగడ్డపై జీవించాకు. ఇక లాభంలేదనుకొని శత్రువులు తమ సుస్థితిస్థావరాలయిన నగరాలకు, పెద్ద పెద్ద ప్రహరీగోడలచే పరిరక్షింపబడతూవున్న పెద్ద పెద్ద నగరాలకు తరలిపోయారు. అనాక్రమితంగా వున్న చిన్నగ్రామాలకు మరలివచ్చారు కార్యకర్తలు.

ఒక రాత్రి ష్వాంగ్, బాకీతేన్ కార్యకర్తల పాఠశాలయొక్క హెచ్ మాష్టరు చెంగ్, అంతా కలిసి కొంటీ నాయకుల సమావేశానికి హాజరయ్యారు. ఇటీవల దండయాత్రలో జపానువాళ్ళు ఆక్రమించుకున్న అనేక తావులను నిలబెట్టుకోటానికి, వారికి తగినంత అంగబలంలేదని, రిపోర్టులు యివ్వబడినాయి. తమ కోటలను కీలుబొమ్మసైనికుల చేతులలో వదలి, అనేక గ్రామాలనుండి జపానువాళ్ళు తమ సైన్యాలను తరలించుకొని పోతూవున్నారని తెలియవచ్చింది. ఈ గ్రామాలను ఒక్కటొక్కటిగా మరల స్వాధీనంజేసుకొనుటకు పార్టీ నాయకులు నిశ్చయించుకొన్నారు.

సమావేశం ముగిసినతర్వాత, ష్వాంగ్ తన జిల్లాకు తిరిగివచ్చాడు పార్టీ సూచనను అమలుజరుపుటకై కార్యకర్తలతో సమాలోచనలుజరిపి, ప్లానులు వేశాడు.

వాళ్ళు ముట్టడించాలని నిశ్చయించుకొన్న మొదటి గ్రామం యొక్క కోట, “ఏకాక్షి” అని పిలువబడు రాక్షసునికి స్వాధీనం లోవుంది. వాడు రైతులందరినుండి గుంజే గుంజుడుకు అంతాపొంతాలేదు. వాడు రైతులు అర్పించుకొన్నది తృప్తికరంగా లేకపోతే, క్రూరంగా బాధించేవాడు. తనకు తెల్లపిండిని కానుకగా అర్పించుకోవసిందిగా ఒకసారి రైతులను ఆజ్ఞాపించాడు. వాళ్ళు తెచ్చారు కాని, వాళ్ళు తెచ్చిన పిండి వాడికంటికి ఆసలేదు. చాలినంత తీసుకొనిరాలేదని ఆ పిండినంతా పారబోశాడు; కోపంతో మండిపోయాడు. బండబాతులు తిట్టాడు.

“మీయమ్మల్ని—పోతే, నేను మీరు తండ్రినేగాదు” అని మొరిగాడు ఏకాక్షి.

వాడి పచ్చి కసాయి తనం అమితం. ప్రజలంతా వాణ్ని అమితంగా ద్వేషించేవారు. ఏకాక్షిదృష్టిలో నీచమంటూ ఏదీలేదు. ఒకసారి ఒకసారి వాడు పదునాలుగేండ్ల బాలికనుకూడా చెరచాడు. వాడి చేతులలో ఎవరయినా ఒక కార్యకర్త చిక్కితే, ఆ కార్యకర్తను చంపటంతో తృప్తిపడేవాడుగాదు; కార్యకర్త శరీరాన్ని, ఏకాక్షికి, ఎనిమిది ముక్కలుగా ఖండించేవాడు.

“నేను. బాలాని సరిగా చూడనని ఎవరంటారు?” అని ఏకాక్షి అడిగేవాడు. “ఇదిగో! వీడిని యీ మంచు రాజభవనంలో నిద్రపోవటానికీ పంపుతున్నా, చూడండి!” అని ఆ ఏకాక్షి. గడ్డకట్టిపోయిన ఆ సరస్సులోని ఒక గోతిలోకి తాను ముక్కలు ముక్కలుగా నరికిన కార్యకర్త శరీరాన్ని త్రోయించేవాడు.

ఒకరోజున ఏకాక్షిగాడు రైతులనుండి డబ్బు, వస్తువులు గుంజుకోడానికి ఒక గ్రామానికి పోయాడు. వాడివెంట ఒక కీలుబొమ్మ నైని కుడుకూడా పోయాడు. అక్కడ వాళ్ళపని పూర్తి అయింది. రెండు

*సైబిల్ బళ్ళను యివ్వవలసిందిగా డిమాండుచేశారు. రెండు సైబిల్ బళ్ళు వారికి యివ్వబడినాయి. ఆ బళ్ళను లాగటానిదని యిద్దరు మనుషులు కూడా వచ్చారు.

ఆ సైబిల్ బళ్ళు గడ్డకట్టిపోయిన బాయాంగ్ సరస్సు పెటాగంలో పరుగెత్తుతున్నాయి. సరస్సు తీరాన్ని అంటుకొనిపోతూ, వారు బాగా పెరిగిన రెలుదుబ్బుల పొడలలోనికి పోయారు. ఆ తర్వాత రెలుదుబ్బులలో వున్న కొలువలలో ప్రవేశించారు. ఏకాక్షి వీటిని గురించలేదు.

తన తలను దైర్ఘ్యపడ్డ పుగా వెనక్కి త్రిప్పుతూ ఏకాక్షి "ఏయ్! యిది తప్పుదారి! మనకిక్కడ పనేమిటి?" అన్నాడు.

బక్కపల్చగావున్న ఆ రైతు వెదురుబొంగును గట్టిగా పట్టుకొని ఏమీ ఫరవాలేన్నట్లు చిరునవ్వు నవ్వాడు. "ఏం భయపడకండి కేప్టెన్ గారూ! ఈ సరస్సును మూడువందల అర్కె అయిదురోజులూ దాచుతూ వుంటా. కళ్ళుమూసుకొని చెప్పమంటే సరస్సులో ఎక్కడెదున్నదీచెప్తా" అన్నాడు.

"ఇది దగ్గర రారండి!" అన్నాడు రెండవ ద్రయివరు. వాడు దుక్కలాంటి మనిషి, "యీ దారిగుండా మిమ్మల్ని మి ఇంటికి వేగంగా పంపిస్తాం" అన్నాడు.

కొద్దినిమిషాలు గడిచిన తర్వాత ఏకాక్షి ఏదో ప్రశ్నవేద్దామను

*సైబిల్ బళ్ళు అంటే, కుక్కలతో లాగబడే బళ్ళలాగున వుంటాయి. కాని వాటిని కుక్కలు లాగవు. మనుష్యులే లాగుతూవుంటారు. బళ్ళను తోలేవాడు వెనకనుంచుంటాడు. బండిని తోలేవాడు తన కాళ్ళమధ్య పది యడుగుల పొడవుగల వాసపుబొంగును నొక్కిపట్టుకొంటాడు. ఈ వాసపు బొంగుచివర పెద్ద మేకువంటిది వుంటుంది. యీ మేకును మంచులో గుచ్చుతాడు. వెదురుబొంగుచివరను రెండు చేతులతోనూ గట్టిగా పట్టుకొని ఒక్కవూపు ముందుకు వూపేసరికి, ఆ బండి అమితవేగంగా ముందుకు దూకుతుంది. ఆ బండిమీద ప్రయాణంచేసేవాడు ముందు కూర్చుంటాడు.

కొంటూవుండగా యింతలోనే వాడి పీపుమీద యేదో చలగా నొక్కినట్లు అనిపించింది. కదలబోకు!” అని ద్రయివరు అనటం ఏకాక్షికి వినిపించినది. ఒక చెయ్యి ముందుకు సాగింది. ఏకాక్షియొక్క పిస్తోలును లాగేసింది. అదేవిధంగా రెండవ స్ట్రెబిండిమీదకూడా జరిగింది.

క్రిందకు దిగవలసిందిగా ఆ కీలుబొమ్మలిదరూ ఆజ్ఞాపించబడ్డారు. ఆ తర్వాత రెల్లుదుబ్బులలోనికి లోపలగా నడుపవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించబడ్డారు. పెద్ద రైలువేషంలో వున్నవాడు తేవార్, తేవార్ ఏకాక్షిని రెండవఫై దీక్కి యిరవై గజాలదూరంగా నెటాడు.

భయంకరమయిన కంఠధ్వనితో “ఓరీ! దేశద్రోహికుక్కా! రైతులప్రాణాలను బలిగొన్నావ్! మానాలను హరించావ్! బాలాని చంపావ్! రాక్షసుడా! నిన్ను యీ రోజున హతమార్చవలసిందిగా నన్ను ఆజ్ఞాపించింది మా కొంటీ ప్రభుత్వం. వెనక్కు తిరుగు!” అని అరచాడు తేవార్.

ఏకాక్షిముఖం కళావిహీనమయింది. వాడేదో చెప్పుదామని తెరచాడు. కాని వాడినోటివెంట మాటరాకముందే తేవార్ ఏకాక్షి బుర్రకు గురిచూచి ప్రేల్చాడు. ఏకాక్షి రాక్షసుడు ఆ విధంగా అంతమయ్యాడు.

ఆ రెండవ కీలుబొమ్మ సైనికుడు భయంతో గజగజ వణక సాగాడు.

“నీవు భయపడినక్కర్లేదు!” అన్నాడు స్వాంగ్. బక్కపల్చగా వున్న రెండవ “ద్రయివర్” అతడే. “మేం రాక్షసులను మాత్రం హతమార్చుతాం. ఇక శత్రువులకు సాయపడనని వాగ్దానంచేస్తే విన్ను వని పెడతాం” అన్నాడు స్వాంగ్.

ఇంటికి తిరిగిపోయి సాధారణ పౌరుడుగా జీవించుటకన్న తనకే విధమయిన కోరిక లేదని వొట్టపెట్టుకున్నా డా కీలుబొమ్మ సైనికుడు.

స్వాంగు, తేవారులు అతనికి కొంతసేపు వుపన్యాసమిచ్చారు. మొట్టమొదట వాడు తమకు యేదోవిధముగా తోడ్పడి తన నిజాయితీని రుజువుచేసుకొంటే, వాడి కోరిక తీర్చుతామన్నారు.

ఆ రాత్రి తుపాకులను పుచ్చుకొని గెరిల్లాలు కోటను చుట్టు ముట్టారు. ఏకాక్షిగాడి దుస్తులను ధరించి, షావ్వింగ్ ఖైదీగా పట్టుకొన్న కీలుబొమ్మ సైనికుని ముందుంచుకొని, ధైర్యంగా కోట కందకాలవద్దకు పోయాడు.

“బ్రిడ్జిని వాల్చండి! కెప్టెన్ గారు వచ్చారు!” అని ఆ కీలుబొమ్మ సైనికుడు అరచాడు.

బ్రిడ్జిని వాల్చారు. షావ్వింగ్ నిశ్శబ్దంగా బ్రిడ్జీ దాటాడు. ఒక్క మాటయినా పలుకకుండా బ్రతున పిస్తోలుతీసి భయభ్రాంతులయిన సైనికులను ఆశ్చర్యపరచారు. అతణ్ణి తొందరగా అనుసరించారు తేవారు. ఇతర గెరిల్లాలు. ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయివున్న కీలుబొమ్మ సైనికులను నిరాయుధులజేశారు. ఒక్క తుపాకిగుండు అయినా పేల్చకుండా, కోటను పట్టుకొన్నారు గెరిల్లాలు.

కీలుబొమ్మ సైనికులనుండి సైనిక సామాగ్రి సంతకా వసూలు జేసిన తర్వాత గెరిల్లాలు ఆ కీలుబొమ్మ సైనికులను తమతమ యిళ్ళకు పోవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించారు. కోటను కాల్చివేశారు.

ఒకనాటి మధ్యాహ్నం నలుగురు గెరిల్లాలు పల్లెకారులవేషం వేసుకొన్నారు. రెండు స్లెవ్ బళ్ళనిండా చేపలబుట్టలు. మంచునుకోసే కత్తులను వేసుకొని బయలుదేరారు. ఆ గెరిల్లాల గుర్తచెప్పులకు మంచునుండి రక్షించుకోటానికని తోలుముక్కలు తాపటం చేయబడినాయి. వాటికి మేకులున్నాయి. అయిదు మొసలుగల బరిసెలను ధరించి దాస్వే. తేవారులు తమ బళ్ళముందు నిలబడ్డారు. వాళ్ళ వెనకాల షావ్వింగ్. పల్లెకారి యైన జోవ్ బయలుదేరారు. పొడుగాటి వెదురు బొంగుల మర్మర ధ్వనులను అనుకరిస్తూ తమ స్లెవ్ బళ్ళను జోరుగా ఆ మంచు సరస్సుపై నడిపారు.

సరస్సు వొడ్డునకు సమానాంతరంగా పరుగెత్తతూ వారు “చిన్న రేవు” గ్రామానికి యాభై గజాలదూరంలోనికి వచ్చారు. ఆ గ్రామం యొక్క కోటద్వారానికి వెలువల కాపలాకాస్తున్న కీలుబొమ్మసైనికుని కంటిలో పడ్డారు వాళ్ళు.

తేవారు బరిసెపై మంచిసీటి చేప ఒకటి వ్రేళ్ళాడుతూవుంది. అది యింకా గిలగిలా కొట్టుకొంటూనేవుంది. ఆ చేపను చూసేసరికి కాపలా దారుని కన్నుకుటింది. వాడి పేరాళ కళ్ళెదుట గెరిల్లాలు మెల్లగా తమ స్వేచ్ఛబళ్ళను పోనిచ్చారు.

“ఏయ్! బె నవాళ్ళూ! ఇక్కడకు రండి!” అని ఆ కీలుబొమ్మ సైనికుడు కేకేశాడు.

“మాకు పనుంది. ఏం కావాలి?” అని తిరిగి కేకేశాడు తేవార్.

వాళ్ళను కలుసుకోటానికని కీలుబొమ్మసైనికుడు సరస్సు వొడ్డు వెంట పరుగెత్తసాగాడు.

“మీ యమ్మల్ని— ఇక్కడకు రండిరా! మీ వద్ద యేముందో చూడాలి” అన్నాడు.

కోటకు చాలాదూరంలో వొడ్డుమీద ఒక విల్లోపృక్షం వుంది. ఆ చెట్లక్రిందకు తమ స్వేచ్ఛబళ్ళను పోనిచ్చారు గెరిల్లాలు. కీలుబొమ్మసైనికుడు రాప్పకుంటూ పరుగెత్తకొచ్చాడు. తేవార్ బరిసెమీద వ్రేళ్ళాడు తున్న చేపవంక చూపాడు.

“దాన్ని తీసుకొనీ; మా కమాండరుగారికి చేపలంటే అమితప్రేమ తర్వాత డబ్బిస్తాలే” అన్నాడు వాడు.

అంత తేలికగాదు దోసు! యీ కోటకు దిగువనున్న కోటవాళ్ళకు యీ చేప నిస్తామని వాగ్దానంచేశాం. ఈమారు పట్టుకొన్నవాటిలో పెద్ద చేపను మీ కిస్తాం” అని జవాబుచెప్పాడు తేవార్.

పెద్ద చేప బుట్టలలో ఒకదానివంకచూపిస్తూ ప్లాంగ్ “ఆ బుట్టలో

వున్న చేపలలో మీ కేదయినా నచ్చితే నచ్చవచ్చు. కావాలంటే చూసుకోండి" అని సలహాయించాడు.

"నాకు పెద్దది కావాలి" అని హెచ్చరిస్తూ, బుట్టలో ఏమున్నదో చూద్దామని ముందుకు వంగినా డా కీలుబొమ్మ సైనికుడు.

ష్యాంగ్ తన పిస్తోలుతో వాడి బొమికలో పొడిచాడు. "నోరు మూసుకో!" కీలుబొమ్మ సైనికుడు ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరుచుకొని చూస్తున్నాడు. యింతలోనే వాడి తుపాకిని లాగేశాడు తేవార్.

"నీవు వున్నదంతా చెప్పేస్తే నీకేం భయంలేదు! మేము చైనా వాళ్ళం. అందువలన చైనావాళ్ళను చంపం. అయితే యిక చెప్పుకోటలో సైనికులు ఎక్కడుంటారు? ఆయుధా రెక్కడ పెడతారు?" అన్నాడు ష్యాంగ్.

కీలుబొమ్మ సైనికుని పళ్ళు గొడవగా ధ్వనిచేస్తున్నాయి. "నేను - నేను చెప్పేస్తా! నా ప్రాణాన్ని రక్షించండి. మొదటి అంతస్తులో ఉత్తరపు వరండాలో సై ని కులు వుంటారు. తూ తూ తూరుపుగ గ - గదిలో ఆయుధాలుంటాయి. మే - మే మే - తన్ను - విడిచి పారిపోతామోనని కమాండరుకు భయం! అందుకని ఆయుధాలను తూరుపు గదిలో పెట్టి తాళం వేశాడు" అని చెప్పాడు.

ఇంతలోనే అనేక స్త్రీ బళ్ళు అక్కడకు వచ్చాయి. వాటినిండా గెరిల్లాలు వున్నారు. ష్యాంగ్ వాళ్ళను పలుకరించి "రండి! రండి! కొన్ని చేపలను వదిలించుకొద్దాం" అని చెప్పాడు.

ఆ కీలుబొమ్మ కాపలావాడిని కాపలా కాయటానికిగాను ఒక మనిషిని అక్కడవుంచి, వారంతా వొడ్డుఎక్కారు. కోటవైపుగా నడిచిపోయారు. డాన్స్, తేవార్ తమ వామహస్తాలలో చేపలను పుచ్చుకొన్నారు. వారి కుడి భుజాలమీద బాగా బరువుగావున్న బొంత - దుస్తులు అజాగ్రత్తగా వ్రేళ్ళాడుతున్నాయి.

వాటిలో పిస్తోళ్ళు వున్నాయి. వాళ్ళను వెంబడించిన వారు వెనుక భాగంలో చొక్కాలక్రిందుగా తుపాకులను గుండెలకు తాళ్ళతో బిగించుకొనివున్నారు.

ఇంతకుపూర్వంవరకూ తాము ఖైదీగాపట్టుకున్న కీలుబొమ్మ కాపలాదారుడు కాపలాకాస్తువున్న గేటుద్వారా కోటలో ప్రవేశించారు ఆ గెరిల్లాలు. సూటిగా ఉత్తరవరండాలో ప్రవేశించారు.

కీలుబొమ్మసైనికులు నడుమువరకూ గుడ్డలు విప్పదీసుకొని వున్నారు. తమ బట్టలలో ప్రాకుతున్న చీడపేలను వేరుతూ, గాడిపొయ్యి వద్ద తూర్చున్నారు.

దాస్వే. తేవారులు తూర్పుగదిలో ప్రవేశించారు. అక్కడ కమాండరు తన మెడచుట్టూ ఒక తెలని తుండు గుడ్డను చుట్టుకునికూర్చున్నాడు. ఒక మంగలి అతనికి క్షవరం చేస్తున్నాడు.

దాస్వే. తేవారులవంక క్రీగంటిచూపు జూశాడు కమాండరు. "అహా! చేపలు తెచ్చారా!" అన్నాడు.

తేవార్ తన బొంత దుస్తులను క్రిందపారేసి మెరుస్తూవున్న పిస్తోలును కమాండరు నుదుటిపైదకు గురిపెట్టాడు. "అవును! యిదికూడా తెచ్చాం!" అన్నాడు తేవార్.

అప్పటికి కమాండరు తలపై ఒక బాగంమాత్రమే క్షవరం చేయించుకోవటం పూర్తిఅయింది. అతడు వాళ్ళవంక మూగమొలగా చూడసాగాడు. భయంతో గజగజ వణుకుతూ మంగలి, తన కత్తిని క్రిందకు జారవిడిచాడు. ఇంతలోనే అక్కడకు యితర గెరిల్లాలు వచ్చారు. కీలుబొమ్మసైనికుల తుపాకులన్నింటినీ పోగుజేసుకొన్నారు గెరిల్లాలు. ఆ కీలుబొమ్మ నాయకుడి బంధించారు దాస్వే. తేవారులు.

"ఇది నీకు సంబంధించిన విషయంగాదు. నీవు యింటికి పోవు నిందుకని?" ఆ మంగలికి చెప్పారు.

వాళ్ళ కంఠధ్వనినిబట్టి వారు బాలాసైనికులని మంగలిగుర్తించాడు అతడు తన సామానులన్నింటినీ సర్దుకుని, నవ్వుతూ యింటికిపోయాడు.

కీలుబొమ్మసైనికులు కొందరు తమ సైనిక దుస్తులపై చొక్కాలు తొడుగుకొని తాము దాక్కొనివున్న పడమటి గదినుండి మెల్లగా బయటికి జారుకోవాలని యత్నిస్తున్నారు. ఈ విషయాన్ని దాస్వే తమ్ముడయిన రియూ, పల్లెకారి జోవ్ కనిపెట్టారు.

“ఎవరయినా పారిపోవటానికి ప్రయత్నిస్తే ఆప్పచ్చులు తగులుతాయి” అని హెచ్చరించాడు రియూ.

చిటికలో కమాండరును, వాడి పెనికులందరినీ కోట ముందువున్న వొడ్డుపై వరుసగా నిలబెట్టారు. గ్రామంనుండి బయటకువచ్చిన కొంత మంది రైతులు ఏమి జరుగుతున్నదీ గ్రహించారు. వాళ్ళకు పట్టరాని సంతోషం కలిగింది. ఆ పెద్ద విరోచెట్లక్రిందవున్న పెడిబళ్ళను తీసుకొని వచ్చి, ఖైదీలను, సామాగ్రినీ, పెడిబళ్ళలో యెక్కించుటలో గెరిల్లాలకు సాయపడారు.

కోటకు నిప్పంటించి నేలమట్టం జేయుటకై దాస్వే, తేవారులు వెనుకదిగబడ్డారు. వారికొరకు ఒక పెడిబండిని వదలి వెళ్ళారు మిగిలిన గెరిల్లాలు. మంట బాగా అంటుకోటానికిగాను రైతులు క్షిపాత రెలు చాపలను, తడికలను, చెత్తచెదారాన్ని పోగుజేసి తీసుకొనివచ్చారు. ప్రకృత్యభవనంతో అగ్ని ప్రవేశించింది. సలుమూలలా ఫెళఫెళమంటూ వ్యాపించింది. ఆ భవనంతో పొరపాటున వదలివేయజడిన చేతిబాంబులున్నాయి కాదోలు! వాటికి నిప్పంటుకుంది. చేలి బాంబులు పెద్ద ధ్వనిజేస్తూ ప్రేల సాగాయి. ఆ ధ్వనికి యితర రైతులుకూడా అక్కడకు బరిగెత్తకొంటూ అక్కడికి వచ్చారు.

“బాలూ యిక్కడికి ఎప్పుడొచ్చారు?” అని నవ్వుతూ వాళ్ళను ఒక రైతు అడిగాడు. “కంటితో వాళ్ళను చూడనయినా చూడలేదే! దీని తస్సా చెక్కా. కోటకాస్తా ఎగిరిపోయింది.”

* * * *

అనాడే డాక్టర్నే గెరిల్లాకేంద్ర స్థావరానికి వచ్చాడు. కొంటే అధికారులలో చాలామందికి శత్రువుకు వ్యతిరేకంగా పోరాటాన్ని నడుపుటకు గాను జిల్లాప్రభుత్వహోదా యివ్వబడింది. ప్లాంగ్ యొక్క సంఘంలో పనిజేయుటకు డాక్టర్నే పంపబడ్డాడు.

ఆ సాయంత్రం గెరిల్లాలతో స్థానికపరిస్థితులను చర్చించినతర్వాత

బిగ్ పాపార్ గ్రామంలోనున్న కోటపై ముట్టడి జరుపవలసిందిగా క్రికేట్ సలహా ఇచ్చాడు. ఈ గ్రామంలోని కోట కీలుబొమ్మలకు పట్టిష్టావరంగా వుంది. ప్రతిఘటనోద్యమానికి పక్కలో బలైంలా వున్నది. అందువలన కీలుబొమ్మ సైనికులకు పట్టుగొమ్మగావున్న ఈ స్థాపరాన్ని నాశనం చేయటం చాలా అవసరం. ఈ కోటను ఎప్పుడు నాశనంజేదామాయని గెరిల్లాలు వువ్విళ్ళూరుతున్నారు. ఎందువలనంటే యీ కోటలోని దేశద్రోహ స్థావర సైన్యాలకు కమాండరుగా జిన్సంగ్ వున్నాడు. వీడంటే అందరికీ ద్వేషమేగదా! వాడికి సహాయకుడుగా లెవే ఆ కోటలోనే వున్నాడు. జిన్సంగ్ ను ఖైదీగా పట్టుకోగలిగితే దాస్వేయొక్క పగను సాధించపచ్చునని అందరూ అన్నారు.

అయితే జిన్సంగ్ చాలా జిత్తులమారి. వాడు బిగ్ పాపార్ గ్రామం విడిచి, బయటకు రావటంలేదు. కోటను బహుదిటంగా రక్షించుకొంటూ వున్నాడు. దిట్టంగా కట్టబడిన భవనాలచుట్టూ రెండువరుసలు యినుప ముళ్ళ తీగకంచెలు వేయించాడు. దానిలోపల కీలుబొమ్మ సైనికులు అహర్నిశలు కాపలాకాస్తున్నారు. రాత్రిపూట బాగా ఎత్తుగా కట్టబడిన ప్రహరీగేటును భద్రంగా తాళంవేస్తున్నారు. ముళ్ళ తీగెకంచెలకు బయటి ఆవరణలో భయంకరమైన వేటకుక్కలను రాత్రిపూట వదిలిపెడుతున్నారు. కోటలోని ప్రతిగది పైకప్పుమీదనూ, కాపలాపెడుతున్నారు. గ్రామంలోని వారందరినీ వెయ్యికళ్ళతో కనిపెడుతూవున్నాడు జిన్సంగ్. అందువలన, తమకు సహాయగలవారెవరినా గలరాయని గెరిల్లాలు ఆలోచించినప్పుడు వారికి అట్టివారెవ్వరూ కనపడలేదు.

“మా అమ్మవైపు బంధువులు బిగ్ పాపార్ గ్రామంలోనే వుంటున్నారు. నేను అక్కడికిపోయి వాళ్ళనొకసారి చూసివస్తే ఎలాగుంటుంది?” అన్నది మేయీ.

కాని దాస్వేకి సందేహంగానేవున్నది. “నాకు తెలియదు.... మీ మేనమామ కోటలో నొకరుగా పనిజేస్తున్నాడటగా! అతడు రిపోర్టుచేస్తే ఏమవుతుంది?” అన్నాడు.

మేయీ తీసుకొనివచ్చిన ప్రతిపాదనను యితర గెరిల్లాలూకూడా వ్యతిరేకించారు. కాని మేయీ పట్టువదలలేదు. తాను తీసుకునే కార్యాన్ని పూర్తిగా వించలేకపోయినా చెరువు జరగదు గదాయని మేయీ నొక్కసాగింది. చిట్టచివరకు ఆమె అక్కడకు బ్లాక్ టేప్ పోవుటకు వప్పుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి బిగ్ పాస్టర్ గ్రామపరిపరాలవరకు గెరిల్లాలూ తోడుగా రాగా ఆమె దొంగచాటుగా గ్రామంలో ప్రవేశించింది.

మూడురోజులు గడిచిపోయాయి. మేయీ తిరిగిరాలేదు. గెరిల్లాలూ ఆదురాపడసాగారు. నియూరీ మేయీ యేమైపోయిందోనన్న భయంతో ఏడ్వసాగింది. ఏదో కీడు మూడివుంటుందని బ్లాక్ టేప్ కూడా భయపడసాగాడు.

“ఆమె యీ రాత్రికి రాకపోతే, మనమంతా ఆమెను వెతకటానికి బయలుదేరుదాం” అన్నాడు.

గెరిల్లా కేంద్రంలో ఆ చిన్నగదిలో, గెరిల్లాలందరూ అర్థరాత్రి వేళవరకు వేచియున్నారు. అప్పటికి మేయీ తిరిగి వచ్చింది.

ఆమె బుగ్గలు చల్లని ఎర్ర రేగిపండ్లులాగున ప్రకాశిస్తున్నాయి. తల రుమాలునుండి బయటకు పొడుచుకొనివచ్చిన ఆమె జుట్టు మంచుతో తెలబడిపోయింది. తన స్నేహితులందరినీ చూస్తూవుంటే ఆమె కళ్ళు సంతోషంతో నాట్యమాడసాగాయి.

బరువుగానున్న బొంతకోటును విప్పదీస్తూ మేయీ “కత్తెరతీసుకొనిరా” అని నియూరీకి చెప్పింది.

“ఏమిటే ఆ ఎత్తు?” అని నియూరీ నవ్వుతూ అంది.

“నా చేతులు గడ్డకట్టిపోయాయి. యీ మూల అడుచును కత్తిరించిచూడు. ఒక కాగితంముక్క కనపడుతుంది. దానిని బ్లాక్ కి యియ్యి” అన్నది మేయీ.

నియూరీ ఆవిధంగానే చేసింది. గెరిల్లాలందరూ బాక్ చుట్టూ మూగారు. ఒక కాగితంమీద యేవో గీతలు, సున్నాలు, చదరాల్లా వున్నాయి. అవేమిటో వాళ్ళకు అంతువట్టకుండా వున్నది.

“ఇదేమరకం ఆట?” అని గెరిల్లాలలో ఒకడునవ్వాడు.

“ఆ చిన్న ‘అట’తో మనం కోటను స్వాధీనంచేసుకోగలుగుతాం” అని చిరునవ్వుతూ మేయీ జవాబుచెప్పింది. ఆమె తనప్రేమితో చూపుతూ వివరించసాగింది. “దక్షిణంనుండి ఉత్తరదిశకు ఇది సరస్సు. ఇది ఆనకట్ట. తర్వాత చదువు ప్రదేశం; త్వరలో లోతయిన కందకం. ఈ వాల్చుడు వంతెనను దాటితే మరల నేల. వంకరగావున్న యీ గీతలు యినుప ముళ్ళతీగ కంచె మనిషి ఎత్తుకన్న ఎత్తుగావున్నది. ఇక్కడ తీగ కంచెవుంది. దానికొక గేటువుంది. ఆ గేటుకొక పెద్దతాళం వుంది. ఈ గేటులోపల. ఈ అయిదుసున్నాలూ, అయిదు భయంకరమయిన కుక్కలకు గుర్తు. వీటిని దాటివెళ్ళితే కొండరాళ్ళతో కట్టిన ప్రహరీగోడవుంది. దానిద్వారం యిది. దీని తాళంచెవిని జిన్నంగ్ తనవద్దనే వుంచుకొంటున్నాడు. ద్వారంద్వారా వెళితే, మొదటి ఆవరణ వస్తుంది. ఉత్తరదిశలో కీలుబొమ్మ సైనికులదళమొకటి నివసిస్తున్నది. ఈ పైకప్పు యీ త్రిభుజానికి అర్థమేమంటే శత్రువులగూడు అన్నమాట. అక్కడ ఒకమనిషి రాత్రి, పగలూ కాపలావుంటాడు. ఇంకా ఉత్తరంగా పోతే, రెండవ ఆవరణలో ప్రవేశిస్తావు. మధ్యలోవున్న యీ పెద్దసున్నా కోట. బురుజున్న ఇది ముప్పయి అడుగుల ఎత్తువున్నది. మూడంతస్తులు. రోజంతా యిరవైనాలుగు గంటలూ, పైకప్పుపై ఒక కాపలావాడు పహరాయిస్తావుంటాడు. లేస్తే మూడవ అంతస్తులో నివసిస్తున్నాడు. రెండవ అంతస్తులో ఒక సైనికదళం నివసిస్తున్నది. మరల ఉత్తరంగా మూడవ ఆవరణ వున్నది. జిన్నంగ్ తూర్పుభవనంలో నివసిస్తున్నాడు. వాని అంగరక్షకుడు గది బయట నిద్రపోతూ వుంటాడు. పడమటిదిక్కు భాగీగావున్నది. రెండు అంతస్తులమేడ వొకటి ఉత్తరపు గోడమీద వున్నది. ఆ మేడ పైభాగంలో మరియొకదళం సైనికులు నివసిస్తున్నారు. ఈ ప్రహరీగోడ అంతా, పది అడుగుల మంగుళం ఎత్తయినగోడ లోపలవున్నది....” అని మేయీ చెప్పసాగింది.

“ఏయ్! మమ్మల్ని సందిగ్ధావస్థలో పెట్టి చంపబోక. యింకకూ లోపలికి ఎలా వెళ్ళావో చెప్పు.” అన్నది విసుగ్గా నియూరీ.

“అరి దీనెమ్మ—! కష్టమైనపనే!” అన్నాడు దాస్వే. చేయనీ యండి. మూడవ ఆవరణకు ఉత్తరంగా నాలుగో ఆవరణ వొకటుంది. వీటిమధ్య సంబంధంవుండేది. కాని యీ రెండింటిమధ్యనున్న ద్వారాన్ని పూడ్చివేశారు. మూడవ ఆవరణకు ఉత్తరదిశకు చివరోవున్న రెండవ స్థల మేడ పెభాగానికి రెండు కిటికీలు వుండేవి. అవి పుతరముఖంగా నాలుగవ ఆవరణవై పుగా వుండేవి. కాని వాటినికూడా పూడ్చివేశారు....”

“ఒకటే వాగుడు.... లోపలి కెలావెళ్ళాలో చెప్పవేం!” అని విసుక్కుంది నియూరీ.

“విషయానికే వస్తున్నా: ఇదిగో యీ కిటికీలగుండానే లోపలికి పో:టానికి యెన్నంచాలి. ఈ కిటికీలను పూడ్చేశారుగాని సిమెంటుతో పూడ్చలేదు. అందువలన రాళ్ళను పూడదీయటము సులభం!” అన్నది మేయీ.

“ఆ అంతస్తుమీద నివసిస్తూన్న దళం సంగతేమిటి?” అని ప్లాంగ్ అడిగాడు.

“వాళ్ళగది, ఆ అంతస్తులో పడచుటివై పున వుంది. నేను చెప్పిన కిటికీ తూర్పుకొసను వుంది. ఈ కొసనుంచి పై అంతస్తుకు మెట్లు వున్నాయి” అన్నదామె.

“నాలుగో ఆవరణ సంగతేమేమిటి? అదెలా వుంటుంది?” అని అడిగాడు దాస్వే.

“అది ఖళీగావుంది. దానిలో కోటను అజమాయిషీచేసే వృద్ధుడొకడుతప్ప అక్కడెవ్వరూ వుండరు. ఉత్తరదిశ కొసలలో దానికొక దారివుంది. గేటుద్వారా వచ్చి గోడకు కరచుకుని నడిస్తే బురుజుమీద వున్న కావలావాని కంటికి అగుపించకుండా యిటుకలతో పూడ్చి బడిన కిటికీలుగల భవనానికి వెనుక భాగానికి చేరుకోవచ్చు” అన్నది మేయీ.

“థేష్ ! ఈ కోటను మనం పట్టుకోగలిగితే ఆ ప్రతిష్టంతా నీదే. బాగా గొప్పగా పని చేసుకొచ్చావ్ !” అని మేయీని మెచ్చుకొన్నాడు దాస్వే....

“నాకీ సమాచారాన్ని అందజేసింది కోటలో నౌకరుగా పనిజేస్తున్న మా మామ. ఆయన్ని మాట్లాడించేసరికి తాతలు దిగొచ్చారంటే నమ్మో!” అని నవ్వింది మేయీ.

వారు తెలవారేవరకూ ముప్పది పానును చర్చిస్తూ కూర్చున్నారు మరికొంతమంది గెరిల్లాలను ప్రోగుజేసుకొని రావటానికని రియూ, నియూరీలను పంపారు.

అరాత్రి అన్నీ నిద్రంజేసుకొన్నారు. కన్ను పొడుచుకున్నా ఎదుటి మనిషి కానరానంత కటిక చీకటిగావుంది. ఒక నిచ్చెన, ఒకచిన్న రంపం వెంటతీసుకొని గెరిల్లాలు బిగ్ పాపార్ గ్రామానికి పడమటిదిక్కునవున్న రెల్లుదుబ్బుల పొదలలోనికి పోయారు.

“మేయీ చేతిలో ఒక చిన్న నూనెసీసా వుంది. “ముందుగా నేను వెళ్ళతా. మీ రిక్కడే వుండండి” అన్నదామె.

“నీవొక్కదానివే చేయగలవా?” అని స్వాంగ్ అడిగాడు. “నేను కూడా నీతో రాకూడవా?” అన్నాడు.

“వద్దు. నేనొక్కదానినే చక్కబరచుకొని వస్తా” అని మేయీ నొక్కిచెప్పింది.

ఆమె జాగ్రత్తగా గ్రామంలో ప్రవేశించింది. నాలుగవ ఆవరణ యొక్క ఉత్తర దిశగేబువద్దకు పోయింది. ఆ గేటు తెరచివున్నది. ఆమె నిశ్శబ్దంగా ఎవరికంట పడకుండా లోపలి ప్రవేశించింది. దిక్కు మొక్కులేకుండా పడివున్న కోటలో కలుపుమొక్కలు బాగా ఎక్కువగా పెరిగినాయి. ఆ మొక్కల్లో దాక్కుంది మేయీ. కోట అజమాయిషీ దారుడైన ఆ వృద్ధుడు ప్రతిరాత్రి భోజనంచేసిన తర్వాత గేటుకు తాళం వేస్తూ వుంటాడని ఆమెకు ఆమె మేనమామ చెప్పాడు. అదేవిధంగా ఒక

గంట గడచిన తర్వాత ఆ వృద్ధుడు ఒక చిన్న గదినుండి బయటికి వచ్చాడు. ఆ గదిలో లాంపు వెలుగుతూ వున్నది. ఆ వృద్ధుడు ఆవరణను దాటివచ్చాడు. కిర్రు చప్పుడుచేస్తున్న గేటును మూశాడు. దానికి అడ్డకడి తగిలించిన తర్వాత, తన గదికి వెళ్ళిపోయాడు. లాంపును వూదేశాడు.

కొన్ని నిమిషాలపాటు మేయి నిశ్శబ్దంగా వేచివుంది. అటు తరువాత గేటును నమిపించింది. తానుతెచ్చిన నూనెతో గేటుబందులను తడిపింది. అడ్డకడిని తొలగించింది. బయటకు జారిపోయింది. గ్రామం వెలుపలవున్న రెల్లుదుబ్బుల పొదలకు పోయింది.

“గేటు తెరచివుంది. యిప్పుడు మనం వెళ్ళవచ్చును” అన్నది.

ఆ కటిక చీకటిలో చకచకా నడుస్తూ, మేయి గెరిలాలను నాలవ ఆవరణకు తీసుకొనిపోయింది. నిచ్చెన రోపలికి దూరటానికిగాను వారు తమ ఎత్తుకన్న బాగా ఎత్తుగా వక్రంగా పెరిగిన కలుపుమొక్కలగుండా మూడవ ఆవరణయొక్క ఉత్తరప్రహరీగా ఏర్పడిన భవనానికి వెనుక బాగానికి ప్రాకిపోయారు. భవనంయొక్క తూర్పుభాగంలోనికి యిటికలతో పూడ్చబడిన కిటికీక్రింద నిచ్చెన వేశారు.

సిమెంటుతో గాకపోయినా, యిటుకలను గట్టిగా బిగించబడి వున్నాయి. శబ్దంచేయకుండా కోయుటకు పీయగానుండుటకుగాను వారు తాముతెచ్చిన రంపానికి పచ్చివెల్లులిపాయచు బాగా రున్నారు. కిటికీయొక్క కొయ్యచటంలోని పెభాగంలో కొంత కోసేశారు. ఈ ఖళి ఏర్పడగానే చప్పుడుగాకుండా ఒక్కొక్క యిటుకనే వాలించి నిచ్చెనక్రింద వున్న వారికి అందియ్యటం సులభం. వారావిధంగా జేశారు.

ఏమి జరుగుతున్నదో కనిపెట్టటానికని ప్లాంగ్, కిటికీగుండా రోపలికి దూరాడు. వసారా చివరనున్న మెట్టుపై కాలుపెట్టాడు. మెల్లగా పిల్లిలాగా హాటులోనుండి కీలుబొమ్మ సైనికులు నిద్రపోతున్న గది యొద్దకు పోయాడు. ద్వారంచెంత నిలబడి ఏమి జరుగుతున్నదీ వినసాగాడు. వాళ్ళందరూ గుర్రపెట్టి నిద్రపోతున్నారు. మెల్లగా పిల్లివాగున

నడుస్తూ ష్వాంగ్ మెట్లెక్కి మూడవ ఆవరణలోకి దిగాడు. తూర్పు భాగంలోవున్న జిన్నంగ్ యొక్క గదింతా చీకటిగావున్నది. ష్వాంగ్ రెండవ ఆవరణకు పోయాడు. రెండవ అంతస్తుయొక్క బురుజులో లెటు వెలుగుతున్నాయి. అక్కడనుండి వినవస్తున్న ధ్వని అట్లా యేమంటే, పైకప్పుమీద నిలబడి కాపలాకాస్తున్న కాపలాదారుడు వుల్గాసంగా ఈల వేస్తున్నాడు.

ష్వాంగ్ మొదటి ఆవరణలోనికి పోయాడు. ఉత్తరభాగంలోని ఒక అంతస్తుభవనంలో చచ్చిన గేదెదూడల్లాగునపడి నిద్రపోతున్నారు అక్కడున్న సైనికులందరూ. పైకప్పుమీదవున్న గూడులో చడిచప్పుడు లేదు. అక్కడున్న సైనికులుకూడా బండనిద్రపోతున్నాడల్లే వుంది. ష్వాంగ్ గెరిల్లాలవద్దకుపోయి తాను చూచినదంతా చెప్పాడు.

అయిదుగురేసి చొప్పున ఆ గెరిల్లాలందరూ నాలుగు మురాలుగా విడిపోయారు. పల్లెకారి జోవతో మొదటి ముఠా మొదటి ఆవరణకు పోయింది. రెండవముఠా బ్లాక్ టేప్, ష్వాంగ్ ల నాయకత్వాన రెండవ ఆవరణలో బురుజు క్రిందిస్తానన్నీ ఆక్రమింకొంది. మూడవ ఆవరణ యొక్క తూర్పుభాగములోవున్న జిన్నంగ్ గదికి ఎదురుగుండా దాస్వే నాయకత్వాన మూడవముఠా నిలబడింది. నాలవ ముఠాలో దాస్వేతమ్ముడు రియూ వున్నాడు. ఆ నాలవముఠా తాము లోపలికి ప్రవేశించిన దివనం యొక్క రెండవ అంతస్తులో నిలబడింది. బురుజుమీదవున్న కాపలా వాని కీ టేప్ అంత మొందించేవరకూ అందరూ వేచియుండాలవి. అటు తర్వాతే అందరూ ఒక్కమృతగా చెబ్బితీయాలని నిర్ణయించుకొన్నారు.

ష్వాంగ్, బ్లాక్ టేప్, వారిముఠా జాగా ప్రకాశవంతముగా లెటు వెలుగుతున్న బురుజుయొక్క రెండవ అంతస్తులో ప్రవేశించారు. చచ్చిన పందులులాగా కీలుబొమ్మ సైనికులు గదిలో చిందరవందరగా నిద్రపోతున్నారు. ముగ్గురు గెరిల్లాలను తమవెనుక వదలిపెట్టి ష్వాంగ్, బ్లాక్ టేప్ ఒక ఆయిల్ లాంపును తీసుకొని మూడవ అంతస్తు ఎక్కారు. ఆ గోడలన్నింటిమీదనూ మేకులకు ఆయుధాలు వేలాడుతూ వున్నాయి.

ఒకసక్కన పైకప్పువంక ముఖంపెట్టి నోరు తెరచుకొని లైవే పడి నిద్రపోతూ గురుపెడుతున్నాడు. ష్వాంగ్ అతన్ని కనిపెడుతూ అక్కడే వుండిపోయాడు. పిస్తోలు చేతితో పట్టుకొని పైకప్పుకుగొని పోయే మెట్లను ఎక్కసాగాడు.

“ఎవరక్కడ?” అని తేకవేశాడు కాపలావాడు.

“నేనే!” అని తడవకు రెండుమెట్లు యెక్కుతూ జవాబు చెప్పాడు బ్లాక్.

“ఎవరు నీవు?”

“నేనే. ఎవరనుకుంటున్నావ్?” అని బ్లాక్ నవ్వాడు.

“నా బదిలీవా?”

బ్లాక్ పెమెట్లు ఎక్కాడు. సెంట్రీ సిగరెట్ కాలుస్తూ వున్నాడు. ఆ వెలుగువైపుగా కటిక చీకటిలో బ్లాక్ ముందుకు సాగాడు. ఆ కీలు బొమ్మ సెనికుని బాహువులలో రెండుబారుల షాట్ గన్ వున్నది. చలి నుండి కాపాడుకోటానికని చేతులను చొక్కజేబులలో వుంచుకొన్నా బా సెంట్రీ. ఏమి జరుగుతున్నదీ సెంట్రీ తెలుసుకునేలోపలనే బ్లాక్ అతని షాట్ గన్ ను గుంజుకొని పిస్తోలుతో అతన్ని బెదిరించాడు.

“కదలబోకు!” అని అరచాడు బ్లాక్. “జాగ్రత్తగా మెలగు, నీ ప్రాణానికేమీ ప్రమాదం కలుగబోదు.”

“కదలబోకు!” అని బ్లాక్ తేస్తే వేసికేక ప్రతిధ్వనిగా “కదల బోకు” అన్నది ప్రతి ఆవరణలోనూ మ్రోగింది.

మచ్చికచేయబడన మృగంలాగా సెంట్రీ మూడవ అంతస్తుకు పోయేమెట్లను దిగాడు, అతని వెనుక బ్లాక్ వచ్చాడు. ష్వాంగ్ తన తుపాకితో పొడిచి లైవేను లేపుతున్నాడు. “లే! లేరా!” అని ష్వాంగ్ గర్జిస్తున్నాడు.

లైవే కళ్ళు యింకనూ నిద్రమత్తుతో వున్నాయి. “ఎందుకోసం ఈ గొడవంతా?” అని లైవే గొణుగుతున్నాడు. “నాకు దొరక్క దొరక్క కాస్త విశ్రాంతి దొరికిందే.

లైవే చెవిని పట్టుకొని, ష్వాంగ్ అతన్ని లేపి కూర్చోబెట్టాడు.

తన ఎదుట నిలబడిన ఆ యిద్దరు గెరిలా నాయకులను చూడగానే, లైవే తనకళ్ళను తానే నమ్మలేకపోయాడు. భయంతో వాడి వళ్ళు జలదరించింది. ఇప్పటికీ వాడికి నిద్రమ్రు వదిలింది. మెలకువ వచ్చింది. రెండవ అంతస్తుకు నడుపుదామని వారాజాపించారు. లైవే పిల్లిలాగా ముందు నడిచాడు.

కీలుబొమ్మ సైనికులదళమొకటి గదిలో తనవైపున వరసగా నిలబడివున్నది. హడావిడిగా దుస్తులు వేసుకొన్నట్లు కనపడుతున్నారా కీలుబొమ్మ సైనికులు. వాళ్ళను కాపలాకాసున్న గెరిలాల భజాలమీద అప్పుడే కీలుబొమ్మ సైనికుల తుపాకులన్నీ వ్రేళ్ళాడుతూవున్నాయి. జీ. ప్లాంగ్ లను గుర్తించిన కీలుబొమ్మ సైనికులు కొందరు వంగి సమస్కారం చేస్తూ—

“కమాండర్: జిల్లానాయకా! మీ రాకకై ఎదురుచూస్తున్నాం!” అన్నారు.

“మంచిచి!” అని నవ్వాడు జాకీ. “మీ పక్కచులనూ, సామాగ్రినీ సరుకోండి! బయటికి పోదాం పదండి!” అన్నాడు.

అప్పుడే దాస్వే, తేవారులు పైకి పరుగెత్తుకొచ్చాడ. ముఖాలు ఎర్రబావున్నాయి.

“జిన్లంగ్ యిక్కడ వున్నాడా?” అని వారి అడిగారు.

“అదేమిటి?” అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడ జాకీ.

“వాడు తన గదిలో లేడా?”

“వాడికి అంగరక్షకుడుగా పనిజేస్తున్న ఆ కుర్రవెధవ మాత్రమున్నాడు” అని జవాబుచెప్పాడు దాస్వే. “క్రిందినుండి పైదాకా అన్ని ఆవరణలనూ వెతికాం. కాని జిన్లంగ్ జాడలేదు.”

తన కాలితో నేలనుతాడించుతూ తేవార్ కోపంగా “ఏమిటీచిత్రం. ఆరి! వీడెమ్మ— ఆ కుర్రవెధవకూడా తన కేమీ తెలియదంటున్నాడు!” అరచాడు.

ప్లాంగ్ లైవేని ఒకప్రక్కగా తీసుకొనిపోయాడు. స్నేహపూర్వ

కంగా అతనితో మాటాడాడు. “లైవే! నీకు తప్పకుండా తెలిసివుంటుంది. జిన్స్‌లో ఎక్కడున్నాడో చెప్పు” అని ప్లాంగ్ ప్రశాంతంగా అడిగాడు.

లైవే బుర్రగోక్కున్నాడు. వాళ్ళవంక మొద్దులాగున చూశాడు. “ఎక్కడున్నాడో నాకు సరిగా తెలియదు” అన్నాడు.

తేవార్ కోపంగా అతని గొంతుక పట్టుకున్నాడు. “మరికి తొత్తు కొడకా!” అని అరచాడు. “ఇంకా దేశద్రోహిగా వుందామనుకున్నావురా? చెప్పు! లేకపోతే నిన్ను గొంతు పిసికి చంపుతా!”

లైవే : ఖు భయంతో పాలిపోయాను. “నన్ను పోనీ, చెప్తాను! చెప్తాను” అని గోలజేశాడు అతను.

అసహ్యించుకొంటూ తేవారు అతణ్ణి వదిలాడు.

“వాడు తప్పక ఏ ముంద కొంపలోనో వుండివుంటాడు. అది ఎవతె నదీ నాకు తెలియదు. అంగరక్షకుడుగావున్న ఆ కుర్రవెధవని అడగండి. వాడెక్కడికిపోయినా వాడివెంట యీ కుర్రవెధవ పోతూ వుంటాడు. మళ్ళీ వాడిని పీడే కోటకు తీసుకొని వస్తూవుంటాడు. వాడు ఎక్కడ వున్నాడీ వీడికిమాత్రమే తెలుసు” అన్నాడు లైవే.

లైవే దీలను, పట్టుకొన్న ఆయుధాలను, మందుగుండు సామాగ్రినీ అంతటినీ మూడవ ఆవరణలోనికి జేర్చవలసిందిగా గెరిల్లాలను ఆజ్ఞాపించాడు. క్లీత్సే, దాస్వే, తేవార్, లైవేలను వెంటపెట్టుకొని జిన్స్‌లో యొక్క అంగరక్షకుడిని ప్రశ్నించటానికి పోయాడు బ్లాక్.

ఆ కుర్రవాడు తన తలను క్రిందవంచుకొని అచేపనిగా యేడ్వసాగాడు. వాని కన్నీళ్లు ఏకధారగా చెక్కిళ్ళపై కారుతున్నాయి. జిన్స్‌లో ఎక్కడుంటాడో తనకు తెలియదని నొక్కిజెప్పసాగా డా కుర్రవాడు. కుర్రవాడు భయపడిపోయాడన్న సంగతిని బ్లాక్ గ్రహించాడు. వాని ప్రక్కన కూర్చొని, మృదువుగా ఆ కుర్రవాని భుజంమీదికి తన చేతిని పోనిచ్చాడు బ్లాక్.

“ఇక్కడకు యెలా వచ్చావ్ చిట్టితమ్ముడూ?” అని ప్రశ్నించాడు బ్లాక్.

ఆ కుర్రవాడు తల ఎత్తకుండా ముఖం చిన్నపుచ్చుకొని “కొద్ది

రోజులపాటు పనిచేయటానికి మా నాన్నకు బదులుగా వచ్చాను. కాని జిన్స్ గ్ నన్ను వదలిపెట్టలేదు" అన్నాడు.

"హా! ఇదా వాడనుసరిస్తున్న పద్ధతి. దేశద్రోహి తో కొడుకు జిన్స్ గ్ జపానువాళ్ళలాగున తయారైనాడన్నమాట. చైనావాళ్ళమైన మనల్ని వేటాడుతున్నాడు. ఆ పెద్దవ ఎక్కడున్నాడో చెప్పు. వాణ్ని మేం పటుకుంటాం. నీకు స్వేచ్ఛ లభిస్తుంది. మన ప్రజలకు హానిచేస్తున్న దేశ ద్రోహుల సంఖ్యలో ఒకడు తగుతాడు. ఏమంటావ్?"

కన్నీటితో తడిసిముద్దయిపోయిన తన ముఖాన్ని ఆ కుర్రవాడు బాకీవంక త్రిప్పాడు. "నా—నాకు చైర్యంలేదు—లేదు—వాడు కన్నుక్కున్నాడంటే నన్ను చంపేస్తాడు" అని ఏడ్వసాగాడు.

"ఈ రోజునుండి నున్న మాతో వుండిపోదువుగాని. మేమునిన్ను రక్షిస్తాం. భయపడాల్సిన అవసరంలేదు" అని బాకీ నమ్మపలికాడు.

ఆ కుర్రాడు వినటానికి ఎదురుచూస్తున్నదీ విషయమే. అతడు తన కన్నీళ్ళను తుడిచేసుకున్నాడు. "సరే! వాడున్న చోటుకు మిమ్ముల్ని తీసుకొనిపోతా" అని చైర్యంగా చెప్పాడు.

కోటను ష్యాంగుకు పప్పగించి, ప్లాకీ సగంశుంది గెరిల్లాలతో ఆ కుర్రవానివెంట వెళ్ళాడు. ఆ కుర్రవాడు వాళ్ళను సవయవ్వనవతియగు ఒక వితంతువు యింటికి తీసుకొనిపోయాడు.

ఆ వితంతువుతోనే జిన్స్ గ్ ఆ రాత్రి మజాచేస్తున్నాడు. జోవ్, రియూలు ప్రహరీగేబువద్ద కాపలావేశారు. దాస్వే, తేవార్లు, దొడ్డిదారి వద్ద కాపలాకాస్తున్నారు. ప్లాకీ, తదితరులు ఆ కుర్రవానితో యింటిపై కప్పు కెక్కారు.

ఇంటిపై కప్పుమీద అడుగుల చప్పుడు వినపడే సమయానికి, జిన్స్ గ్ మంచంమీద పడుకొని వితంతువుతో సలాపాలు జరుపుతున్నాడు. అడుగులు చప్పుడు వినగానే ఏదో మూడిందని గ్రహించాడు.

"మనల్ని పటుకోటానికి వచ్చారు. వేగంగా దుస్తులు వేసుకో, నిన్ను నేను రక్షిస్తా! మనం తప్పించుకొందాం" అని అడుర్దాగా ఆమె చెవిలో వూదాడు.

భయంతో సవయవ్వనవిలసితయైన ఆ వితంతువు కంపించిపోయినది. వారు హడావిడిగా దుస్తులు ధరింగారు. తన పిస్తోలును తీసుకొని, జిన్స్ లో ఆమెను తలుపువైపు తోసుకుపోయాడు.

ఒక అంతస్తు భవనాల చదరంగంలో ఆ ప్రహరీవుంది. జిన్స్ లో పడుకొన్న గదికి ఎదురుగానున్న గది పైకప్పుపై గెరిల్లాలు వున్నారు. తుపాకులను బారుచేసి సిద్ధంగావున్నారు. జిన్స్ లో మెల్లగా గడియతీశాడు. తలుపు దడలున తెరిచాడు.

ఒక్క వూపులో గెరిల్లాలమీద కాల్చాడు. వితంతువును ఆవరణలోకి నెట్టాడు. ఆ చీకటిలో ఆమెయే జిన్స్ లోయని భావించారు గెరిల్లాలు. జవాబుగా తుపాకులు కాల్చారు. ఆ గుళ్ళు వితంతువు శరీరాన్ని తూట్లు పొడిచాయి. కిమ్మనకుండా చచ్చిపడింది.

బాణంలాగున జిన్స్ లో ఆవరణలోనికి పరుగెత్తాడు. ప్రహరీగేటు ద్వారా దూసుకొనిపోయాడు. జిన్స్ లును కాల్చటానికని జోవ్ తన తుపాకిని పైకెత్తిగానే జిన్స్ లును సజీవంగా పటుకుందామన్న అభిలాషతో, రియూ తుపాకిని ప్రక్కకుతోసి ఆ దేశద్రోహిమీద కలియబడటానికి ముందుకుదూకాడు. ఒక్కగుద్దుతో జోవ్ జిన్స్ లో వెంటపడ్డాడు. జిన్స్ లు చీకటిలోనికి పారిపోయాడు.

వారిద్దరిలో ఎవరూ తీసిపోలేదు. ఇద్దరూ వేగంగా పరుగెత్తసాగారు. ఆ ఇరుకగుండులలో అనేక మలుపులు తిరిగారు. జోవ్ తుపాకి కాల్చాడు. తుపాకి గుండు జిన్స్ లు తలకు దగరగా దూసుకుపోయింది. జిన్స్ లు జవాబుగా కాల్చాడు కాని, ఆ దేశద్రోహి గురితపాడు. వాళ్ళిద్దరూ రొప్పుతూ, గ్రామాన్ని విడిచి పరుగెత్తారు. గడ్డకట్టిపోయిన సరస్సుకు చేరుకున్నారు. జిన్స్ లు మంచులోపడి పరుగెడుతున్నాడు. అతని వెనుక జోవ్ : రిగెత్తసాగాడు.

“ఆగు! జిన్స్ లో! ఆగు!” అని ఆ గెరిల్లా అరచాడు. “నీవు చైనా వాడివి- లొంగిపో; నిన్ను చంపం!”

“నన్ను పోనీ జోవ్, నీ కేదో ముట్టచెపుతాలే!” అని అరుస్తూ పరిగెత్తసాగాడు జిన్స్ లు.

దేవుడంతో పళ్ళునూరుతూ, జోవ్ మోకాలిమీద పంగి, తనఎదుట నల్లని నీడగావున్న జిన్నంగుపై గురిజూచి కాలాచుడు. జిన్నంగు కుడిభుజం చీరుకొనిపోయింది. బాధ అమితంగావున్నాజిన్నంగు పరిగెడుతూనేవున్నాడు వాడి అచ్యుష్టం పండిందికాబోలు! ఒక్క పిస్తోలు గుండుదెబ్బతో జోవ్ను చంపాడు.

తుపాకీ కాల్పుల ధ్వనినిబట్టి దిక్కుచితులై, బాక్సీ యితర గెరిల్లాలు సరస్సువైపుగా పరుగెత్తారు. ఆ గాఢాంధకారంలో వాళ్ళకు ఏమీ కనడంలేదు. జాగ్రతగా మంచుపై నడవసాగారు. కొన్నిగజాలదూరం ముచ్చిమీద ఏదో ఆకారం ప్రాకసాగింది. ఆకారాన్ని ఒక గెరిల్లా జూచాడు. గెరిల్లాలందరూ మోకాళ్ళపై వంగారు. తుపాకులను బారు చేశారు. కాని ఆ ఆకారం మరల కదలలేదు. వాళ్ళ కేకలకు జవాబివ్వ లేదు. వారు అటువైపుగా పోయి చూశారు. అక్కడున్నది జోవ్.

దాస్వే పళ్ళు తోముకునే బ్రష్ పిడిని వెలిగించాడు. దానివెలుగులో ఆ యువక పల్లెకారి శరీరాన్ని : రీక్షించారు. ఆ బక్కపల్చని జోవ్, యింకనూ శత్రువులద గురిచూస్తున్నట్లుగా ఒక కన్ను మూసుకొని వున్నాడు. అతని శరీరం అప్పటికే కొయ్యబారిపోయివున్నది. గుండు దెబ్బతిని తూటుపడిన అతని హృదయం నుండి అమితంగా రక్తం స్రవించి, గుండెక్రింద గుంటకట్టింది. అతని శరీరాన్ని మంచుకు అతికించివేసింది.

“జోవ్ చాలా ఉత్తముడు” అని బాక్సీ విచారపడ్డాడు.

తన ప్రియమిత్రుని పోగొట్టుకొన్నందుకుగాను దాస్వే భారన ఏడ్చాడు. గడ్డకట్టిపోయిన ఆ సరస్సు పై భాగంపై గెరిల్లాల కన్నీటి వర్షం కురిసింది.

అక్కడున్న గెరిల్లాలందరూ, పల్లెకారి జోవ్ ప్రాణాలను బలి గొన్నవానిపై పగ తీర్చుకుంటాం! అని శపథంజేశారు.

బిగ్ పాస్టర్ గ్రామంపైవున్న నీలాకాశానికి ఎర్రని మంటలు ఎగ బ్రాకుతున్నాయి.

దాని ప్రతిబింబం సరస్సుపై పడింది. ప్లాంగ్ దళం, రైతాంగ ప్రజలూ కలిసి ఆ గ్రామంయొక్క కోటను ధ్వంసంచేస్తున్నారక్కడ.

తూర్పుదిశలోనున్న గ్రామాలనుండి అగ్నిజ్వాలలు ఆకాశానికి ఎగురుతున్నాయి. బాయాంగ్ సరస్సుయొక్క తూర్పుతీరంలో శత్రువుల కోటలు మంటలపాలు కాసాగాయ్.

12 అధ్యాయం

గెరిల్లాలబారినుండి ఆ విధంగా తప్పించుకొన్న తర్వాత జపాను వాళ్ళ కీలుబొమ్మల హస్తాల్లోవున్న షెన్ జ్యా గ్రామానికి జిగ్గంగ్ చేరుకొన్నాడు. గాయానికి మందు వేయించుకున్నాడు. తన స్నేహితుడయిన జీవోతో ఒక వారం రోజులపాటు కోటలో విశ్రాంతి తీసుకొన్నాడు. అటు తర్వాత జపానువాళ్ళ స్వాధీనంలోవున్న ఎత్తయిన ప్రహరీగల పట్నానికి వలసపోయాడు.

తాము పట్టుకున్న కీలుబొమ్మ సైనికులకు మూడు రోజులపాటు బోధించినతర్వాత గెరిల్లాలు వాళ్ళందరినీ, లై వేనికూడా పదలిపెట్టారు.

వసంత వాయువులు వీయుట ప్రారంభించగానే, బాయాంగ్ సరస్సులోని మంచుగడ్డలు కరిగినాయి. గెరిల్లాలు విజృంభించసాగారు. అనేక కోటలను పట్టుకొన్నారు. నాశనం జేశారు. గెరిల్లాలచే ధ్వంసం గావింపబడిన కోటలను సునర్పిర్మించుటకుగాను, శత్రువులు కూలిపటాలలోనికి రైతులను యీడ్చుకొచ్చేవారు.

కాని ప్రజలు, బాలా ఒకే మనస్సుతోనున్నారు. ఎలాగయితేనేం, మరమ్మత్తులు ఎప్పటికీ పూర్తికాలేదు. ఎందువల్లనంటే పగటిపూటరైతులు శత్రువుల బలవంతంమీద నిర్మించినదానినంతనూ, రాత్రిపూట భగ్నం చేసేవారు. జపానువాళ్ళు ఏమీ చేయలేకపోయారు.

బాయాంగ్ సరస్సుప్రాంతంలోని అత్యధిక గ్రామాలపై బాలాకు క్రమేణా ఆధిపత్య మేర్పడింది. ఇంకా గెరిల్లాలు స్వాధీనంలోనికి రాని

గ్రామాలలోకూడా కీలుబొమ్మసైకులలో అత్యధికభాగం రహస్యంగా గెరిల్లాల ఆజలను అమలుజరుపసాగారు.

అతికష్టమైన ప్రదేశాలేవేంటే నగరాలు, ఎక్కువైన ప్రహరీలుగల పట్నాలు. షెన్‌జ్ఞా గ్రామంలాంటి ఒకటి రెండు గ్రామాలు. ఈ ప్రదేశాలలో జపానువాళ్ళ తిష్టవేసి కూర్చున్నారు. ఈ స్థావరాలనుండి శత్రువులు గ్రామీణప్రాంతాలపై దాడిచేస్తూ వుండేవారు. రైతులనుండి ఆహారాధార్యాన్ని దోచేవారు.

ప్రజలను రక్షించుటకుగాను జపానువాళ్ళతో 'మధ్యవర్తులు'గా వ్యవహరించుటకై ప్రతి గ్రామానికి కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన మనుషులను పంపింది.

జపానువాళ్ళతో సహకరించుటకు యిష్టపడుతున్న స్థానికాధికారులుగా వారు నటించేవారు. కీలుబొమ్మ పౌరసరిపాలక ఆఫీసులన్ని గ్రామాలతోని అభ్యుదయవాదులతో నింపబడ్డాయి. కమ్యూనిస్టు తత్వంగల ఎంతమందితో తాము వ్యవహరిస్తున్నారో జపానువాళ్ళకు తెలియదు :

ప్రతిఘటనాపీఠానం యీ నిధుగా వుంది : "శత్రువు దేనినయినా ఎప్పుడయినా కోరితే, దానిని వానికి యివ్వవద్దు; అదేవా యిస్తేవా ఆలస్యంగా యివ్వు; వాడు కోరినదానికంటే తక్కువ యివ్వు!" శత్రువులను మోసంచేయటానికి, వారి కళ్ళు కప్పటానికి, వారి చెవులకు వినపడకుండా జేయటానికి రైతాంగప్రజలు ఆనందకోటి ఉపాయాలను కనిపెట్టారు.

మహాసూళ్ళు పూర్తికాగానే శరత్కాలంలో, జీవోయొక్క కీలుబొమ్మసైనికులు, అనేక గ్రామాలమీద పడ్డారు. ఒక్కొక్క గ్రామం రెండుటన్నుల తెలపిండినీ, రెండుటన్నుల చేపలను సమర్పించుకోవలసిందిగా డిమాండ్ చేయసాగారు. "సహకారం అధికారులు, యింత పెదమొత్తాన్ని తమ జీవితంలో వసూలు చేయజాలమని ఫిర్యాదు చేశారు. సరకులను విడుదల చేయకుండా ఆలశ్యంజేశారు. చిట్టచివరకు జీవో ఒక ఆజ్ఞాప్తాన్ని వ్రాశాడు. దానిలో సంగతులేమంటే, ఈ ఆజ్ఞాప్తం చేరిన యిరవై నాలుగు గంటల లోపల తాను డిమాండ్ చేసిన సరకులు సమ

ర్పించుకోవోతే ఒక్క కుక్కయినా, కోడిపెట్ట అయినా మిగలకుండా సజీవమైన దానినితనూ తన అనుచరులు నాశనం జేయగలవారని.

గడవు దాటిపోయింది. సరుకులు రాలేదు. కీలుబొమ్మ సైనికులు జపానువాళ్ళు షెన్ జ్యాగ్రామాన్ని పదలిపెట్టి తమ పడవలలో పెంకిగా నున్న గ్రామాలపై విరుచుకొనిపడటానికి బయలుదేరారు. సరస్సులో సగందూరం పోగానే చాకి చేపలు, పిండి నింపుకొనివస్తున్న మూడు చిన్ని పడవలు కనిపించాయి.

“ఎక్కడికి పోతున్నారు?” అని సైనికులు అడిగారు.

“మేం బిగ్ పాప్లాస్ గ్రామంనుండి వస్తున్నాం” అని జవాబు ఒక వృద్ధుడు; “ఈ పదార్థాన్ని మి కోరికే పంపుతున్నాం” అన్నాడు.

జీవో ఆ పదార్థాలవంక అసంగీకారంగా చూచాడు. “ఏం యింత తక్కువగా వున్నాయే?” అని డిమాండు చేశాడు.

ఆ వృద్ధుడు కళ్ళార్పాడు. “ఏయ్! సామి! దీన్ని గోక్కాచ్చేసరికి మా ప్రాణాలు పోయాయ్! సరస్సు ప్రాంతంలో గోధుమలుపండే పొలమే లేదు. ఈ యేడు అందరూ ఒకరితో చస్తున్నారు. ఎవడు చేపలు పడతాడు? గ్రామాధికారులు రాత్రి పగలూ పడి పసూలుజేశారు. వీధులలో గంటలు మ్రోగించారు. గొంతులు పగిలేటట్లు అరిచి చెప్పారు. మీరంతట మీరే వెళ్ళిచూడండి! వాళ్ళింకా యత్నిస్తూనే వున్నారు!” అన్నాడు.

జపానువాళ్ళు బలంకొలచీ బండబూతులు తిట్టారు. జీవో వృద్ధునివంక మిమిగ్రజాశాడు. “నీయమ్మ—! కాలం వృథాజేస్తున్నావురా! త్వరగాపోయి నీవు తెచ్చింది వచ్చజెప్పరా!” అన్నాడు.

“చిత్తం! చిత్తం! కమాండరుగారూ!” అని తలవూచాడు ఆ రైతు. “ఓ తొందరిగా పోతాం!” ఆ చిన్న పడవలవాళ్ళు తెడ్లాడించారు. షెన్ జాగ్రామంవెళ్ళు పోయారు. కాని, శత్రువులు కనుచూపుకు దూరం కాగానే పడవలను మరియొక మార్గానికి పట్టించారు. చక్కగా రెల్లు దుబ్బుల పొదలమధ్యకు పోయారు. అక్కడ శుభ్రంగా పక్కలు వేసుకొని సుఖంగా నిద్రపోయారు.

బిగ్ పాప్లార్ గ్రామంలో పెద్ద గందరగోళంగా పోట్లాటలు కాటాటలు, తిటడుమారాలు రేగుతూవుండటాన్ని జీవో, అతని అనుచరులు గమనించారు. దొరికినదానినల్లా ప్రోగుచేస్తూ యింటింటికి బయలుదేరారు గ్రామాధికారులు, వారి సిబ్బంది తొక్కిసలాడుతూ ఒక పెద్ద గంపనిండా పాత పరుపులను, పిల్లల చెడ్డిలను, ముసలమ్మల బోపీలను అన్నికాల చెతాచెదారాన్నీ ప్రతి ఇంటివద్దనూ ప్రోగుజేస్తున్నారు.

ఆశ్చర్యమగున్నలై శత్రువులు ఈ తతంగాన్నంతనూ చూస్తున్నారు. విరిగిపోయిన తొలిక నొకదానిని ఒక యింటినుండి తీసుకొని బయటకు వచ్చాడు ఒక గ్రామాధికారి, వాని వెనకాలే ఒక ముసలాడు వచ్చాడు. వాడు మోకరించి, అధికారి పాదాలపై పడ్డాడు.

“బాబూ! నా తొలికను తీసుకోకండి బాబూ! ఇది నాకు మా బాబు యిచ్చిన ఆస్తి. ఎన్నో సంవత్సరాలనుండి వుపయోగించుకొంటున్నా....! ఇది లేనిదే పని జరుగదు. మేమంతా మాడిపోవలసి వస్తోంది బాబూ!” అని మొతుకోసాగాడు.

“ఈ చెత్తనేమిచేస్తావోయ్!” అని జీవో ఆ అధికారిని అడిగాడు. ఆ అధికారిపేరు “మీ”

“మీకు తెలియదా, కమాండరుగారూ! చెప్పుకోదగిన మంచి సామానుగల కుటుంబమొక్కటి ఈ గ్రామంలో లేదు. ఈ పాతచెత్తనే తీసుకోవలసి వచ్చింది. మేం ఈ సామాగ్రినంతనూ అమ్మివేస్తాం; వచ్చినదానితో మీరు గోధుమపిండి కొనితెస్తాం!” అని చిరచిరలాడుతూ జవాబు చెప్పాడా అధికారి.

ఆ అధికారి ఈ విధంగా మాటాడుతూవుండగా ఆ వీధి చివరనే మరియొక గందరగోళం బయలుదేరింది. అక్కడొక గ్రామాధికారి, ఒక ముసలమ్మ ఒకరిమీదొకరు కేకలేసుకొంటూ, పోట్లాడుకొంటున్నారు. ఇంతకీ ఆ పోట్లాట ఒక ఇనుపకాగును గురించి జరుగుతూవున్నది. అధికారి ముసలమ్మ ముఖంమీద గట్టిగా కొట్టాడు. ఆమె నేలమీదపడి దొర్లుతూ వున్నది. భోరున ఏడుస్తూవుంది.

“మీ” ఆవిధంగా గ్రామవాసుల దరిద్రగొట్టుతనాన్ని గురించి మొత్తుకొంటూ, మెల్లగా జీవో చేతులలోనికి నోటకట్టను జారవిడిచాడు.

“కమాండరుగారు ప్రజలకోసం ఎంత కష్టపడి పనిచేస్తున్నదీ ప్రతి మనిషికి తెలుసు” అని జీవో చెవులలో “మీ” వూదాడు. “మీ స్వంత ఖర్చులకోసం ఈ రివ్వెంత డబ్బును ఎలాగో తంటాలుపడి పోగుచేశాం” అన్నాడు.

ఏమీ ఎరుగునట్లు జీవో ఆ డబ్బునే ఎవరి కంటికి అగుపడకుండా దాచిపెనుకొన్నాడు. వాళ్ళు తలలు వూపారు. “వీధి నిర్వహణ” పె ఒక చిన్న పుషన్యాసం దంచటానికి రైతులందరినీ ఒకచోట ప్రోగుజేసి, ఉపన్యాసాన్ని ముగించిన తర్వాత, శత్రువులు ఆ గ్రామాన్ని విడిచి పోయారు.

వారు షెన్ జ్యోగ్రామంలోని తమ కోటను జేరుకోగానే, ఆ మూడు చిన్నపడవలు సరుకులను తీసుకొనిపచ్చి యివ్వలేదని వారికి తెలిసింది. జపానువాళ్ళు కోవంతో మండిపోసాగారు. దిగ్ పాస్టర్ గ్రామాన్ని ఆ మరునాడు నేలమట్టం చేస్తాం చూడమన్నారు. కాని ఆ మరునాటి ఉదయం పెందలకడనే ముఖం ముడుచుకొని “మీ” కోటలో స్రత్యక్షమయ్యాడు.

“మీరు మా గ్రామాన్ని మీ కళ్ళతోనే చూచారుగదా; అందువలన మే మెంతగా దరిద్రంతో బాధపడుతున్నదీ మీకు వేరే చెప్పనవసరం లేదు” అని జీవోకు ఫిర్యాదు చేయసాగాడు.

“మీకోసం మేము నిన్న పంపిన చేపలు, పిండి సరిపోలేదని భావిస్తే మాతో మాటమాత్రం చెపితే సరిపోయేదిగదా; మా మనుషులను పడవలను మీరు స్వాధీనం చేసుకోవటంలో అర్థమేమిటి? నా గ్రామప్రజలకు నే నేమని జవాబు చెప్పుకోవాలి సామీ?”

“ఏయ్! దురదృష్టం!” హృదయభారంతో జీవో అన్నాడా మాటలు. “ఆ సామానులు మాకు జేరినలేదు; బాలాగాళ్ళు కొట్టేశారల్లా వుంది!”

“మీ” నిట్టూర్చాడు. చుట్టూ చూశాడు. చుట్టూవున్న వాళ్ళంతా నమ్మే

టటుగా దుఃఖించసాగాడు. అదిజూచి జపాను అధికారులలో ఒకడు అతన్ని ఓదార్చటానికి యత్నించాడు.

“బాలా చాలారోత! గ్రామంవాడు మంచి! రేపు సామ్రాజ్యసేన బాలాని కనుక్కొంటుంది! అన్నీ చ-ష-చంపు!”

“మీ” జపానువాడికి బాగా ఒంగి సలాంచేశాడు. “అవును! అన్నీ చంపు-చంపు!” అన్నాడు. “మీ”కి సవ్యాగపోయింది. అందుకని వెంటనే అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాడు.

* * * *

జపానువాళ్ళ “యమట సైన్యానికి” దెబ్బమీద తగలసాగింది. ఒకసారి బియ్యం, రెల్లుచా:లు, చాతుగ్రడ్లను నిండావేసుకొని మోసుకొనిపోతున్న మూడు మిలిటరీ పడవలు, శత్రువుల ఆధీనంలోవున్న నగరంనుండి బయలుదేరాయి. వాటి గమ్యస్థానం టీన్ సిన్. అవి బాయ్ంగ్ సరస్సునుండి బయట:దే లోషల గెరిల్లాలు వాటిపై దాడిచేశాయి. ఆ పోరాటంలో యి:వై మంది జపానువాళ్ళు చచ్చారు. జెక్ ఓకానికిజె:దిన రెండు తేలికరకపు మెషిన్ గ్, ఒక మ:ఫిరంగి, గెరిల్లాల చేతులలో పడ్డాయి. అప్పటినుండి బాయ్ంగ్ సరస్సులో డ్రియాణం చేయటం మానారు జపానువాళ్లు.

శరత్కల పండుగదినమది. కీలుబొమ్మ గ్రామీణ పరిపాలక అధికారవర్గం, ధన్యసేకరణ వుద్యమాన్ని ప్రారంభించింది. ఆ సందర్భంలో అన్నగ్రామాల మేయర్లను, షెన్ జ్యా గ్రామంలోని సమావేశానికని పిలిపించింది. బిగ్ పాప్లార్ గ్రామంయొక్క మేయరు పైకిమాత్రం కీలుబొమ్మ వరానికి స:బంధించినవాడు. యదార్థానికి బాలా తరిపున పనిజేస్తున్నాడు. సమావేశం ముగిసినప్పటికీ, ఆ మరునాటిరాత్రికికూడా అతడు తనగ్రామానికి తిరిగిరాలేదు. ఒక బాలా రైతుకొం:లో ఆ మేయరు కొరకు కీళ్ళే, అనేకమంది గెరిల్లాలు వేచియున్నారు.

ప్రహరీగోడకు ఆవలివైపుననున్న చెట్లమీదుగా పూర్వచంద్రుడు ఉదయిస్తున్నాడు. ఆవరణలోకి మృదువెన్నెల వస్తుంది. రైతులు సంపన్నద్రాక్షపండ్లను, బటాణీగింజలను, ఖరూరకాయలను మేయి, నియూరీలు పంచుతున్నారు. ప్లాస్టర్, తేనెదూబ పొచ్చెక్కలయ్యేటట్లు అందరినీ నవ్విస్తున్నారు.

దాస్వేమాత్రం విసుగుగానూ, వైరాగ్యంగానూ వున్నాడు గుర్రం మెట్లమీద నీడలో కూర్చొనివున్నాడు ఆనాడు హో. అతని అనుచరుల చేతులలో అనుభవించిన యమయాతనలమూలంగా ఏర్పడిన బలహీనత అతణ్ణి యింకా వదలలేదు. గట్టిగా పనిజేస్తే ఇంకా నోటివెంట రక్తం పడుతూనే వుంది. మిగిలినవాళ్ళందరూ కేరింతలు కొడుతూవుంటేవాళ్ళలో వున్న దాస్వే తన తండ్రి ఏ రకంగా భయంకరమృత్యువువాతపడిందీ దాన్నిగురించి విచారపడుతున్నాడు. అతడు అతివిచారంగా నీడలో వొడిగి కూర్చున్నాడు.

మేయి అతనిస్రక్కగా కూర్చున్నది. అతని చేతిని తన చేయిలోనికి తీసుకొంది. “ఏమిటలావున్నావ్?” అని మెల్లగా అడిగింది. “మళ్ళీ బాధ కలుగుతూవుందా?”

“అబ్బే! ఏం లేదు.”

వాళ్ళిద్దరూ ప్రక్కప్రక్కగా కూర్చోవటం తేవార్ చూశాడు. “నే నేమనుకుంటున్నావో తెలుసా?” అని పెద్దగా అడిగాడు. “దాస్వే పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాడనుకుంటాను.”

తత్తరపాటుగా దాస్వే లేమ లేదని జవాబుచెప్పాడు. కొంతకాలం నుండి దాస్వే మానసికంగా బాధపడటాన్ని బాకీ గురించాడు. దాస్వే స్థితినిజూసి చాలా విచారపడ్డాడు. ఇప్పుడు బాకీత్వే విసరినహాస్యం అత్యద్భుతమైన భావంగా బాకీకి తిట్టించింది.

“ఏమంటావ్?” అని నివృత్తా బాకీ అడిగాడు. “నీ కొక ప్రేయి రాలిని తెచ్చిపెట్టమంటావా?” అన్నాడు.

చేయివాపుతూ ప్లాంగ్ ముందుకు పరుగెత్తుకొచ్చాడు. "మనము వెతుకనక్కరలేదు!" అని వుల్లాసంగా ప్రత్యుత్తరమిస్తూ "మి కళ్ళ ఎదుటనే సిద్ధంగావుంది" అన్నాడు.

అందరి కళ్ళూ మేయివంక తిరిగాయి. సిగుతో మేయి తలవంచు కున్నది. బటాజీగింజలను పొట్టుతీస్తూ కూర్చుంది.

నియూరి ఆమెను బయటకులాక్కొచ్చింది. "ఈమే ననుకుంటాను. అందరూ అ. గీకరిసారా?"

"నీ యధిప్రాయ మేమిటమ్మా మేయి?" అని కిలకిల నవ్వాడు బాక్సీ.

మేయి గుండె విసరీతంగా కొట్టుకొంది. ముఖం ఎర్రబడింది. తనకు అంగీకారమేనని చెప్పటకు చాలా సిగుపడింది. అంగీకారం కాదని చెప్పటం ఆమెకు ఏమాత్రం యిష్టంలేదు. సిన్వూతూ సమస్యను కప్ప దాటువేచింది.

"నేనంటే అతని కిష్టంలేదేమోనని నా భయం" అన్నది.

రియూ తన సోదరుని ముందుకులాగాడు. "ఆమె నీకు యిష్టమవునా కాదా?" అని నొక్కి అడిగాడు.

అన్నివైపులనుండి స్నేహితులు అదే ప్రశ్నవేశారు. దాస్వేని తప్పించుకోనీయలేదు.

వప్పుకోవడం తప్ప అతనికి వేరే దారి లేకపోయింది. "ఆమె అంటే నాకు చాలా రోజులక్రితమే యిష్టం!" అన్నాడు. అంగీకారసూచకంగా వారందరూ కేరింతాలు కొట్టారు.

వారిదరూ ఉత్తమదంపతులు కాగలరని బాక్సీ అనుకున్నాడు. వారిద్దరూ పెళ్ళిచేసుకోతానికి నేను తోడ్పడాలి!

అప్పుడే అక్కడ కొక రైతువచ్చి వార్త లందించాడు. ఆ వార్త వారి సంతోషాన్ని పాడుచేసింది. షెన్ జ్యా గ్రామంలోని సమావేశానికి హాజరవుటకుపోయిన మేల్లందరినీ ఒపానువాళ్ళు, కీలుబొమ్మలు అరెస్టు చేశారట!

పదిరోజుల లోపల ధన్యపేకరణ కోటాలను పూర్తిచేయకపోతే

మేయర్లందరినీ కాల్చి చంపేస్తామని కీలుబొమ్మ ప్రభుత్వం ప్రకటించిందని ఆ రైతు చెప్పాడు.

ఆ వార్తను వినగానే అంతటా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. చిట్టచివరకు బాకీ లేచినిలబడి మాట్లాడాడు.

“కీలుబొమ్మ ప్రభుత్వంలో పనిజేస్తున్నవారిద్వారా యీ సమస్యను పరిష్కరించాలి; ఇదొక్కటే మార్గమనుకుంటాను” అన్నాడు.

ఈ పదతి విజయవంతం గావటం సందేహస్పదమని అందరికీ తెలుసు. షెన్ జ్యోగ్రామంలో జపానువాళ్ళు పెద్ద కోటను కట్టారు. దానిలో కఠిన మిలిటరీ సూత్రాలను అమలుజరుపుతూ ఆ కోటను కొప్పాడుకొంటున్నారు. పూర్వపు మేయరు షెన్, జిల్లా కీలుబొమ్మ గ్రామపరిపాలక సంఘాల అధినేతగా తన ఆఫీసును ఆ గ్రామంలోనే పెట్టుకొని పనిజేస్తున్నాడు. వానితో వేగటం చాలాకష్టం.

వాడు చాలా దురాశాపరుడు. అంతేగాక, యుద్ధవాతావరణం ఎటువైపు మొగుగావున్నదీ కనిపెట్టి దానిప్రకారం నడచుకొనే అతితెలివితేటలు గల మనిషి. జపానువారి యుద్ధంలో జయిస్తున్నారని పసికట్టే అటువైపు మొగేవాడు. రహస్యప్రజాసంఘాలకు దూరంగా వుండేవాడు. ఇటీవలే హోగారి కొడుకు గొప్ప, వేగువాళ్ళ సంఘానికి పెద్ద అధికారిహోదాలో కోట కమాండరైన జీవోకు సహాయపడుటకు షెన్ జ్యోగ్రామంపోయాడు. ఈ ఎత్తుకు అట్టేమంటే గ్రామాలలోనున్న బాలువర్కర్లను నాశనము చేయుటకు జపానువాళ్ళు వేసుకొన్న యీ ప్లానులో యీ ఎత్తుకూడా ఒక భాగమే.

గొప్ప, తన రాక్షస సామర్థ్యంతో తన విధులను నిర్వహిస్తున్నాడు అందుచలన క్రొత్తవాడు షెన్ జ్యోగ్రామంలో ప్రవేశించటం అతికష్టమైన పనిగా తయారయింది.

“అరెస్టుచేయబడిన మేయర్లను తప్పక విడుదల చేయించాలి” అన్నాడు బాకీ.

“వాళ్ళను జపానువాళ్ళు చంపేస్తే, భవిష్యత్తులో మనం మన కార్యకలాపాన్ని కొనసాకించుటకు రెట్టింపు కష్టమౌతుంది. మేయర్లను

రక్షించుటలో మనకు తోడ్పడటానికి, అంతేగాక యీ ప్రాంతంపై శత్రువుల పట్టును బ్రద్దలుకొట్టటం అనే యావత్ సమస్యలోనూ మనకు తోడ్పడటానికిగాను, షెన్ జ్యో మాస్టర్ దిరావటానికి మనం ఎవరినో ఒకరిని పంపాలి, వాళ్ళ పట్టును బ్రద్దలుజేయాలి."

షెన్ జ్యో గ్రామానికి పోవుటకు సిద్ధంగా వున్నామని ఒక డజను మంది లేచి నిలబడ్డారు.

"అది కతుల కొండయినానరే నేను భేదించుకొనిపోతా!" అని అరచాడు తేవార్.

"ఆ గ్రామం నాకొక పూలతోట వంటిది" అన్నాడు వాస్వే.
"మనం గ్రామాలను స్వాధీనం చేసుకోవటం ప్రారంభించినప్పుడు ఆ గ్రామాన్ని స్వాధీనం చేసుకొన్నది నా ఆధ్వర్యం క్రిందనే, దాన్ని పెంచింది నేను మళ్ళీ దాన్ని జయించుకొని రావటానికి నాకే అవకాశం వుండాలి!"

"నేనుపోతే బాగుంటుందనుకుంటాను. నేను జయించలేకపోతే నువ్వు ప్రయత్నించవచ్చు" అన్నాడు ష్వాంగ్.

బాగా ఆలోచించిన తర్వాత ప్రథమయిత్నాన్ని చేయుటకు ష్వాంగ్ ను పంపుటకే నిశ్చయించుకొన్నాడు వాక్కి. ఆ మరునాటి రాత్రి ఆ చేనేత పారిశ్రామికుడు షెన్ జ్యో గ్రామంలోనికి చొరబడ్డాడు.

* * * *

ష్వాంగ్ షెన్ జ్యో గ్రామవీధుల్లో అతిజాగ్రత్తగా నడుస్తున్నాడు. ఆ వీధిచివర దూరంగా గోపీని చూశాడు ష్వాంగ్. గోపీ, అతని వేగుల బృందం ష్వాంగ్ పుగానే నస్తున్నారు. కోతిలాగున చులాగా ష్వాంగ్ వేగంగా పక్కనందులోకి జారాడు. కాని జారిపోతూవున్న అతని నీడను ఆ పండువెన్నెలలో గోపీ పసికట్టాడు. కేకలేస్తూ వేగులముఠా ష్వాంగ్ వెంటపడ్డది.

ఇతను గొండులలోపడి ప్లాంగ్ అనేక మెలికలు తిరిగాడు, అతను వాళ్ళను గుండ్రముగా త్రిప్పిత్రిప్పి తాను వచ్చిన దారినే గ్రామం నుంచి మెల్లగా జారుకోవాలనుకున్నాడు. కాని అతడు దురదృష్టవశాత్తు గ్రుడ్డిసందులో పడ్డాడు. బయటికిపోవటానికి మారంలేకపోయింది. తన్ను వేటాడుతున్న వారి పదధ్వనులు వీధిమొగను వినిపిస్తున్నాయి. చేసేది ఏమీలేక ప్లాంగ్ తలదాచుకోటానికి ఏదయినా రైతుకొంప దొరుకుతుందేమోనని తలుపులు తట్టిచూశాడు. అందరూ తలుపులు బిగించుకొని కూర్చున్నారు. మంటకాహుతయి ధ్వంసమైపోయిన ఒకయిల్లు కనపడినది. దానిలో దూరాడు. ఆ ఇంటి గోడలుమాత్రం మిగిలాయి. “ఇది గ్రుడ్డిసందు. ప్రతికొంపా పెదకంకి. తొత్తుకొడుకు ఎక్కడికీ పోలేడు,” అని గొప్పపేస్తున్న కేకలను ప్లాంగ్ విన్నాడు రాప్పుతూ తన పిస్తోలును బయటకులాగి, స్పందించేసి ఎదురుచూడసాగాడు.

కీలుబొమ్మ ఆ సందులోని ప్రతి ఇంటినీ వెతికారు. కొత్తవాడెవడూ కనిపించపోయేసరికి యింటివాళ్ళను బండబూతులు ఉట్టిపెట్టసాగారు. ఇదంతా ప్లాంగ్ వింటూనేవున్నాడు. అతనికి పరిచయమైన కంఠమొకటి “నేనక్కడ చూసివస్తా!” అన్నది. ధ్వంసమైపోయియున్న ఆవరణలోకి ఎవరో వచ్చారు. కిటికీద్వారా చూశాడు ప్లాంగ్. అప్పుడు లెవేయని గుర్తుపట్టాడు ప్లాంగ్. లెవే ఆవరణలో ప్రవేశించగానే, ఒకచేత్తో ప్లాంగ్ కి దేశద్రోహి కంఠాన్ని బిగించేశాడు. పిస్తోలు ప్రక్కబొమికలలోనికి పోనిచ్చి నొక్కాడు.

“అరవబోకు!” అని బుసకొట్టాడు ప్లాంగ్. “గతసారి నిన్ను” భాగాజూశాం. మళ్ళీ యీ చండాలుపు పనిజేస్తున్నావా! నిన్ను మళ్ళీ క్షమిస్తా. కాని నువ్వు నాకు సహాయంచేయాలి!” అన్నాడు.

భయంతో పణుకుతూ లెవే “యిది నా అభిప్రాయం కాదు. నాకు యిష్టంలేదు. వాళ్ళు నన్ను బలవంతంజేశారు.” అని జవాబు చెప్పాడు.

“సరే అయితే! నేను చంపుదామనుకొంటే రహపాటికి చచ్చేవాడివి. మనిద్దరం చైనావాళ్ళం. జపానువాళ్ళకోసం నా తుపాకిగుళ్ళను అట్టే

పెడతా! నిన్ను పోనిస్తున్నా! నీకు నిజంగా చెనావారిగుండెవుంటే ఇక్కడెవరూ లేరని చెప్పు. వాళ్ళను యిక్కడకు తీసుకొనివచ్చావా నేను చస్తే చావవచ్చు. కాని నువ్వుమాత్రం బ్రతికుండవని ఘంటాపదంగా చెప్తా! నేను చెనాప్రజలకోసం చస్తా! నీపెవరికోసం చస్తావ్? బాగా ఆలోచించుకో! అన్నాడు ష్వాంగ్.

“నన్ను పోనియ్య! నీకు ద్రోహంచెయ్యనని వట్టుపెట్టకుంటున్నా” అని లై వే నమ్మపలికాడు. ష్వాంగ్ అతన్ని ఎదలగానే వాడు కుందేలు పిల్లలాగా గంతేశాడు.

“కష్టమలేవుండి!” అని గొణుక్కొంటూ ష్వాంగ్ ఆవరణ ప్రవేశ మార్గానికి, దగ్గరలోవున్న కిటికీ ద్వారా పిస్తోయిన బారుచేసి వుంచాడు.

బయటవున్న సందులో లై వే, గూలూను కలుసుకున్నాడు. గూలూ కూడా దేశద్రోహులలో కలిసిపోయాడు. గూఢచారులముటాలో సభ్యుడుగా చేరాడు.

“వాడెక్కడా కనిపించలేదు! చిత్రంగావుంది!” అన్నాడు గూలూ. “ఆ ఆవరణలో ఎవడయినా వున్నాడా?”

“ఎవరూలేరు!” అని జవాబుచెప్పాడు లై వే.

యరుగుపొరుగు రై త్తకొంప లన్నింటినీ గోపీముటా గాలించి వేసింది వాళ్ళకు కొత్తమనిషి ఎవ్వడూ కనిపించలేదు. ఇక మిగిలిందల్లా ధ్వంసమైపోయిన ఆ కొంప ఒక్కటిమాత్రమే

“ఈ యింటిని వెతికారా?” అని అడిగాడు గోపీ. వెతికేవుంటారని ఎవరో అన్నారు. గోపీ పిస్తోయిన చేతిలోపుచ్చకొని ముందుకు సాగండి అని తన ముటాకు చెయివూపాడు. “మళ్ళీ వెతకండి! మళ్ళీ వెతకండి! రెక్కలు మొలిపించుకొని ఎగిరిపోయాడనుకోను! ఎక్కడో యిక్కడే వుంటాడు. వెతకండి!” అన్నాడు.

తుపాకులను చేతితోపుచ్చుకొని ముగురు కీలుబొమ్మలు ఆవరణలో ప్రవేశించారు. తప్పించుకొనిపోవటానికి మార్గంలేదలేవుందని ష్వాంగ్ ఆనుకొన్నాడు. సరే! నేనివ్వగలిగినదంతా ఇస్తాను వాళ్ళకు! అను

కొన్నాడు. జాగ్రత్తగా గురిచూసి పిప్తోలు ప్రేల్చాడు. ఆ దెబ్బకు ఒక కీలుబొమ్మ నేలకొరిగాడు. తక్కిన యిద్దరూ తోకముడిచి పారిపోయారు.

“భలే! వాడక్కడేవున్నాడు. అందరూ ఒక్కమ్మడిగాపోయి ప్రాణాలతో పట్టండి వాణ్ని!” అని అరిచాడు గోపి.

ఆవరణలోనికిపోవుటకు ఆ దేశద్రోహులలో ఒక్కనికీ దమ్ములు చాలలేదు.

కిటికీచాటున దొక్కొని ష్వాంగ్ గోపియొక్క ప్రలాపాలన్నింటినీ వింటున్నాడు. పరిస్థితి అతిక్లిష్టంగావున్నది. వాడి ప్రలాపాలను వింటూన్న ష్వాంగ్ ముఖంపై చిరునవ్వు చిరులాంది. “ఓహో! ఆ తొత్తుకొడుకు తెగ కోతలు కోస్తున్నాడు! ప్రాణాలతో పట్టుకొంటాడట. హా! హా! నన్నా ప్రాణాలతో పట్టుకొనేది. వాళ్ళెవ్వరిలో చేయలేరు. నే నిప్పుడే ఒకణ్ని కూల్చేశాను! నా ప్రాణానికి విలువ సంపాదించేశాను. ఇంకా గురిచూసికొట్టి, వాళ్ళెవ్వరినూ—..... “పెట్టుబడి!” సంపాదిస్తా నోయ్!” తనలో ష్వాంగ్ నవ్వుకోసాగాడు.

నిర్భీతిగా, పరిపూర్ణ ఆత్మవిశ్వాసంతో ష్వాంగ్ కాంపౌండ్ గేటుకు గురిచూస్తూ నిలబడ్డాడు.

పైకి కోతలుకోస్తున్నా తన మనుషులు చావుకు భయపడుతున్నారన్న విషయాన్ని గోపి గ్రహించాడు. వాళ్ళను భయంకరంగా బండ బూతులు తీటాడు. కాని ఒకటూ కదలలేదు. వాళ్ళవెనుక నిలబడి తుపాకితో వాళ్ళను ముందుకు నెట్టసాగాడు.

“పదండిరా : ముందుకు పదండి ! చూస్తారేం?” అని మొరిగాడు.

“లాభంలేదు కమాండరుగాహూ!” అని బలహీనంగా కీలుబొమ్మలలో ఒకడు జవాబుచెప్పాడు. “వాడా మాకు కనపడటంలేదు. చూదామా పండువెన్నెల. వాడు దాన్ని బాగా వుపయోగించుకొంటాడు. ఆ ఆవరణ బహిరంగ ప్రదేశంలో మమ్ముల్ని ఒక్కొక్కణ్ణి ఏరిపారేస్తాడు! అక్కడికి పోవటమంటే ఆత్మహత్య చేసుకోవట మన్నమాట!”

నాయకత్వ వహించడానికి గొడవ భయపడేవాడు. సైన్యాలను తీసుకొనివచ్చుటకుగాను కోటకు ఒక మనిషిని పంపాడు.

* * * *

ఎనడై మంది బాపాను సైనికులు, కీలుబొమ్మ సైనికులు వచ్చి పడ్డారు. ఆ ఆపరేషన్కు యరగుపొరుగునన్న యిళ్ళపైకి నిలబడ్డారు ప్లాంగ్ దాగొనియున్న యింట్లోకి సూటిగా ఎదురుగావున్న యింటిమీద మరతపాకిని పరిచారు. ఆ స్థానంనుండి జీవో సూచనల ప్రకారం గూలూ, మరిదరు కీలుబొమ్మలు అరవసాగారు.

“త్వరగా బయటికి రారా! నిన్ను చుట్టముట్టేస్తాం! ఎక్కడికి పారి పోగలవు?”

“తుపాకిని బయటపారేసి. బయటికిరా! లొంగిపో! సామ్రాజ్య సైన్యాలలో జేరిపో! ఆ దరిద్ర బాలాకన్నా యిక్కడ చాలా బాగా వుంటుంది!”

గూలూ తన మహోన్మత్తాన్ని ప్రకారించాడు. “అరేయ్! లోపలవున్నవాడా!—నిన్ను! నీ తలకునగ్గి గురిచూస్తూ ఒక మరతపాకి వుంది. ప్రాణాలు పండెంగా పెట్టి కూర్చున్నావు ఏం బావుకుందామనిరా? నేనూ బాలావాళ్ళ తిండి తిన్నవాణ్ణి! ఏమంత చక్కని తిండిరా అది. వాళ్ళు నిన్ను ఉక్కుచట్రంలో బిగిస్తారు. ఖర్చు చేసుకోవటానికని డబ్బు యివ్వరుగదా! వాళ్ళకోసం నువ్వు ప్రాణాలివ్వటం దేనికిరా? నేనూ యీ పక్షంలో చేరిపోయాను. ఖర్చుచేసుకోవటానికి కావలసినన్ని నోళ్ళ కట్టలు లభిస్తున్నాయ్! దిట్టంగా తింటున్నా. తాగుతున్నా ఆడుతున్నా—! యిది జీవితమంటే! లొంగిపోవటం మంచిదిరా!” అని గూలూ తన మహోన్మత్తాన్ని ముగించాడు.

అటుతర్వాత పదివిమిషాలపాటు, ఆ విధంగా ఆ కీలుబొమ్మలు కేకలు వేయసాగారు. కాని, ఆ పాడుపడిన కొంపనుండి ఒక్కరవ్వంత యినా ధ్వని వినిపించలేదు. ఆ కొంపకు ఎదురుగావున్న కొంప పైకప్పు

అంచుకు ఒక కీలుబొమ్మ పాకాడు. కాంపొండులోనికి చూడటానికని పట్టగోడపైకి కొంచెం తలయెత్త చూసాడు. ప్లాంగ్ చిరునవ్వు నవ్వాడు. గురిచూశాడు. ట్రిగర్ నొక్కాడు! పెద్ద చప్పుడు చేసుకొంటూ పిస్తోలు గుండు ఆ కీలుబొమ్మపైనికుని బుర్రను చీల్చుకొంటూపోయింది. వాడి శరీరం గలిలో గిరిగింతలుకొట్టింది. ధన్మని చప్పుడుజేస్తూ నంటలో వడింది.

గటిమండారొడుకు: అనుకొన్నా రా కీలుబొమ్మలు. రక్తం వారిని విడిచి పారిపోయింది. కదలటానికి దమ్ములులేక, వాళ్ళ పైకిప్పు మీద చోరగొట్టారు.

కోపంతో మండిపోతూ జపానువాళ్ళు మరతుపాకిని ప్రేల్చి సాగారు. తామరతంపరగా తుపాకిగుళ్ళు మట్టిగోడలను చీల్చుకొని పోయాయి. కిటికీచట్రం కొయ్యముక్కలు ఎగిరిపడ్డాయి. లోపల పెద పెద మట్టిగడ్డలు వూడిపడ్డాయి. గోడలు త్వరలోనే కూలగలవని ప్లాంగ్ గ్రహించాడు. ఎగురుతున్న సీసముక్కలువచ్చి అతని కుడిదవడను కోసుకుపోయాయి. షజంత్ రెండుకంతలు చేశాయి. ఆ గాయానుండి రక్తం స్వేచ్ఛగా ఏ అల్ల లేకుండా ప్రవహించసాగింది. కళ్ళు గిరగిరా తిరగపాగాయి. కిటికీకింద కూలిపోయాడు ప్లాంగ్. ఉద్రేకం. అలసట అతని పాతనొప్పిగా బయటవేశాయి. గొంతులో మంట బయలుదేరింది. నోటివెంట రక్తం కక్కాడు.

త్వరలో శత్రువులు తనమీద పడగలరన్న విషయం ప్లాంగ్ కు తెలుసు. అతడు తనలో మిగిలిన కడగొట్టు బలాన్ని సమీకరించాడు. పెనుగులాడి మోకాళ్ళమీద కూర్చున్నాడు. తన నడుముకువన్న బెల్టు లోని రెండు చిన్నచేతిబొమ్మలనూ తీశాడు. తెరచుకొనివున్న ద్వారం ప్రక్కగా పాకాతూ బరువెక్కిపోయిన కళ్ళతో ఆవరణవంక జూచుటకు యత్నించాడు.

మరతుపాకి మొరగటం మానివేసింది. అతడు భావించినట్లుగానే

జపానువాళ్ళముఠా ఒకటి ఆవరణలోనికి తోసుకొనివచ్చారు. ష్వాంగ్ వీసరిన మొదటి చేతిబాంబు యిద్దరు జపానువాళ్ళను బలిగొన్నది. మిగతా జపానువాడు గాయపడి, తోకముడిచి పారిపోయాడు. మరల వాళ్ళు లోపలికి తోసుకొని వచ్చారు. మళ్ళీ అతని చేతిబాంబు వాళ్ళను ఆవరణనుండి బయటకు తరిమింది:

ఇక ష్వాంగ్ వద్ద మిగిలినదల్లా ఒక్క పిస్తోలుగుండు మాత్రమే. శత్రువులకు కోపం మితిమీరింది. అంతమంది చిలిసి ఒక్క బాలాతో యుద్ధం చేయలేకపోయారే! వాళ్ళపక్షంలో చచ్చినవారుగానీ, గాయపడిన వారుగానీ పదిమందికి మించారు. ఎన్నిరకాలుగా ముట్టడించినా సెష తోనే బయటపడవలసి వచ్చింది. సత్వర యుద్ధకొన్నిల్ సమావేశాన్ని జరిపారు. తమకు సహజమైన మురికి జపాను "ఎత్తగడను" అవలంబించుటకు నిర్ణయించుకొన్నారు. బళ్ళకుబళ్ళు ఎందు పొదలను, కటెలను తెచ్చారు.... ఇంటి పైకప్పుపరకూ మేటువేశారు. ఒక్కొక్కపొదనే అంటించి ఆవరణలోనికి విసిరి, ఆ కొంపనూ, కొంపలోని మనిషినీ మాడ్చి మసిబొగ్గు చేయాలని ప్లాను వేశారు.

ష్వాంగ్ బట్టలు రక్తంతోనూ, చెమటతోనూ తడిసి ముయి నాయి. పడిపోతున్న గోడ లోపలిభాగానికి వంకరగా అనుకొన్నాడు. అంతకంతకు బలహీనపడిపోతున్నాడు ష్వాంగ్. పెన్ జ్యాగ్రామంలో తాను నివసించగల కర్తవ్యాన్ని పూర్తిచేయలేకపోతున్నానేయని తీవ్ర బాధపడ్డాను. తన అసమర్థతను తీవ్రంగా నిందించుకొన్నాడు.

ఇంటిపై కప్పు ఎక్కాడు గొప్ప. క్రోధావేశంతో బూతుల పంచాగాన్ని పారచునువ ప్రారంభించాడు. "అరేయ్! నీ ముల్తాతలు పడ్డనిమిది తరాలను—! బయటకువస్తావా? రావా? ఒక్కనిమిషంలో నిన్ను మాడ్చి మసిబొగ్గు చేయబోతున్నారా! నువ్వు శుభ్రంగా తొంగిపోయావా— తొత్తుకోడుకా! నీ కుక్కబ్రతుకుని రక్షిస్తా. రా!"

రక్తరంజిత నేత్రాలతో ష్వాంగ్ వాడివంక జూశాడు. స్రవించి నోతావున్న టీవీబలాన్ని ఒక్కసారి చిక్కబట్టి ష్వాంగ్ ప్రత్యుత్తర మిచ్చాడు. "నీ నీచపు సలహాలు నాకక్కరలేదురా! నేను కమ్మానిస్టు

నురా!.... కమ్మానినుని!.... చావనై నా చస్తాగాని లొంగనురా!.... నేను చచ్చినా ఫరవాలేదురా!.... ఈరోజున మీనుండి కావలసినంత మూల్యాన్ని గుంజానురా!”

ముక్కచెక్కలై పోగా మిగిలిన ముఖంతో వెక్కిరింతను ప్రదర్శించాడు ష్వాంగ్. ఇంకా పాళ్ళు వెక్కిరించాలని ఉబలాటపడ్డాడు మృత్యుశయ్యావశిష్టడయిన ష్వాంగ్. కాని అతని దవడ మొద్దువారి పోయింది. నాలుక కొయ్యబారింది. నోరు మాటలను రూపొందించలేక పోయింది. అతనికి స్పృహతప్పసాగింది.

అంతట అతడు ఆలోచించసాగాడు-నేను నా పిస్తోలు శత్రువుల చేతుల్లో పడగియకుడదు. అతనికి ఇంకనూ ఆలోచనాశక్తి పూర్తిగా నశించలేదు. పిస్తోలును కాల్చినప్పుడు దానిమూతిని మూసివేస్తే దానికంత బద్ధలయిపోతుందని ఎక్కడో విన్నసంగతి అతనికి జ్ఞాపకం వచ్చింది. అమిత ప్రయాసతో మంచుగడలాగు పిస్తోలుగొట్టాన్ని నోటిలో దూర్చాడు. “ఈవిధంగా పార్టీకొరకు, చైరమ్ మావ్ కొరకు, ప్రజల కొరకు సవ్యమైనపని చేయగలను” అనుకున్నా డా ఆత్మత్యాగి ష్వాంగ్.

ఇంకొక్క ఉణమైనా ఆలోచించక పిస్తోలు ట్రెగర్ ను నొక్కాడు.

13 అధ్యాయం

ష్యాంగ్ తన జీవితాన్ని ఏ విధంగా త్యాగంచేసినదీ, బిగ్ పాస్టర్ గ్రామంలో ఆ సమాచారమంతా తెలిసింది. గెరిలాలు మితంగా దుఃఖించారు. చొరవగల ఆ చిన్న చేనేతకార్మికుడంటే అనేకమంది రైతులకు ప్రేమ. వారు భోరున ఏడ్చారు. శవాన్ని వెనక్కు తీసుకొనిరావటం అసాధ్యమైన పని. ఎందువలనంటే, ప్రచారకార్యకలాపానికి కొరకు ష్యాంగ్ శవాన్ని ఫోటో తీయించుటకై నగరానికి పంపివేశారు శత్రువులు.

తన ప్రియస్నేహితుడు చనిపోయాడని వినగానే బ్లాక్కి విషాద ద్వాయలు ఆవరించాయ్. అతని హృదయం ద్రవించింది. ద్రవించిన అతని హృదయం శత్రువులచే ఆక్రమించబడిన ప్రాంతంపై మరల అధికారాన్ని సంపాదించాలన్న పట్టుదలతో గడ్డకట్టింది. తన పై వారు యిచ్చిన అజ్ఞలను అమలుజరుపుటకు కృతనిశ్చయపడ్డాడు.

“మనం కమ్యూనిస్టులం. దైర్యంగానూ, కృతనిశ్చయంగానూ వుండాలి. చావుకు వెరువరాదు” అని బ్లాక్కి దాస్వేతో అన్నాడు. “ఒకడు పడిపోతే, రెండవవాడు పోవాలి; మరల యిత్నించాలి. త్వరగానో, ఆలస్యంగానో మనం తప్పక జయించుతాం! నీకు పెన్ జ్యాగ్రామం కొట్టిన పిండి. నేను నిన్ను పంపుదామనుకుంటున్నాను. ఏమంటావ్—నీ పుడై ర్యముందా?”

యధార్థానికి దాస్వేకి తన శక్తిసామర్థ్యాలను గురించి బాగా తెల్సు. అలాంటి క్లిష్టతర కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించగలనో లేదో అనుకున్నాడు.

ఎందువల్లనంటే, ష్వాంగ్ లాంటి తెలివిగలవాడే నిర్వహించలేకపోయాడన్నది కళ్ళకుకట్టినట్లు కనబడుతూనేవుంది. బాకీ యీ సమస్యను ధైర్యానికి ముడిపెట్టాడు. అందువల్లన అతడు సందిగ్ధమైన జవాబు యివ్వాలని వచ్చింది.

“నన్ను ఉద్దిక్తపర్చాల్సిన అవసరంలేదు బాకీ” అని అరచాడు. “పాతీ బాధ్యతను ఎలా స్వీకరించాలో నాకు తెలుసు! నేను చచ్చిపోయినా గౌరవంగా చస్తాను!”

షెన్ జ్యాకు పోయే హక్కు తనకు యిప్పవలసిందిగా తేవార్ డిమాండ్ చేయసాగాడు. దానికి కారణాలు చూపించాడు.

“మీరు మొగ కాప్రేక్స్ యిట్టి బయటపడిపోతారు” అని మేయి జోక్యం కలుగజేసుకొంది. “ఈ పనిని ప్రికి వదిలితే బాగుంటుందనుకొంటాను. మమ్మలను శత్రువులు ఎక్కువగా గుర్తించలేరు!”

“అజ్ఞాపత్రం నా కప్పుడే లభించింది” అని నవ్వాడు దాస్వే. “మీ రెవ్వరూ దాన్ని గుంజుకోలేరు” అన్నాడు.

“సరి! మీరు పోటాడుకోబోకండి. ఎవరికి తగినట్లని వారుచేయాలి అందరికీ పనివుంది. ఎవరూ వృధాగా కాలం గడుపనక్కర్లేదు” అన్నాడు డాక్టర్.

విషయాలను బాగా చర్చించుకొన్నది ర్వాత మేయి, బిగ్ పాప్లార్ గ్రామంలోనే వుండిపోయి పాతీ నిర్మాణవ్యవహారాలను చక్కబెట్టుటకు నిష్ఠియించబడింది. కీలుబొమ్మ సీవిల్ నాయకులతో రాయబారాలు జరుపుటకుగాను, వివిధవ్యక్తులు వివిధగ్రామాలకు పంపబడ్డారు. మూడు రోజులయినతర్వాత అందరూ వచ్చి తమ తమ రిపోర్టులను యివ్వాలని నిర్ణయించుకొన్నారు.

ఆ రాత్రి గెరిల్లాలు త్రిమితగ్రామాలకు బయలుదేరారు. ష్వాంగ్ పొందిన అనుభవంనుండి గుణపాఠాన్ని నేర్చుకొన్న దాస్వే. శత్రువుల పహరావాళ్ళ కళ్ళల్లో పడకుండా వుండుటకుగాను, వారు పహరాయించే వేళను తప్పించి అస్యంగా బయలుదేరుదామనుకున్నాడు. దాస్వే అర్థ

రాత్రివేళ బయలుదేరుటకు సిద్ధమయ్యాడు. కాని ఏ కారణంవలనో షెన్ జ్యో గ్రామానికి పడవలో తీసుకుపోతాన్న రైతు రాలేదు. దాస్వే విసుక్కోసాగాడు.

“ఇంకా ఆలస్యంచేయకు” అన్నది మేయీ. “కావలసినన్ని బోట్లున్నాయి. అందరూ నిద్రపోతున్నారు. ఇప్పుడు పడవ మనిషి దొరకడం కష్టం. అందుకని నేనే నిన్ను తీసుకొనిపోతా!” అన్నది మేయీ.

“అవసరంలేదు. డాక్టర్స్! నన్ను తీసుకుపోవటానికి నీవు సాయ పడగలవు. కాని మళ్ళీ నీవు వంటగా ఎలా దారి కనుక్కొని తిరిగి రాగలవు? బయాంగ్ సరస్సులో దారి తప్పుటం చాలా సులువు” అన్నాడు దాస్వే.

“హూ! కంతలోనుండి తొంగిచూస్తే మనిషి అసహ్యంగా కనిపిస్తాడు. అంత పక్షపాతంగా వుండబోకు. నేనూ యిక్కడ పట్టిపెరిగిన దాన్నే! ఈ సరస్సులో పడవేసుకొని ఎన్నిసార్లు ఈ సరస్సు దాటానో లెక్కలేదు, నే నెందుకు తప్పిపోతాను?”

అయిష్టంగా దాస్వే వప్పుకున్నాడు. వాళ్ళ నీళ్ళ అంచుకుపోయారు చిన్న పడవను కట్టువిప్పారు.

“నువ్వు పడవ ముందుభాగంలో కూర్చో!” మేయీ సూచించింది.

“నేనే నడుపుతాను. నేను నిన్నెలా....” అన్నాడు దాస్వే.

“కాదు” అని గట్టిగా పట్టుబట్టింది మేయీ. “నీ పనికోసం విశ్రాంతి తీసుకో” అన్నదామె.

దాస్వే నమ్రతగా వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. మేయీ అతని కెదురుగా నిలబడింది. చొక్కాపైకి చేతులుముడిచింది. గట్టిగా నిలబడుటకుగాను ఒక కాలు ముందుకు, ఒక కాలు వెనుకకువేసింది. పొడుగాటి తెల్లకర్రను పట్టుకొని పొమేదాగా పడవను నీళ్ళలోనికి నెట్టింది. పడవ నీళ్ళమీద తేలి కగా పరుగెత్తసాగింది.

అమె తెల్లవేస్తూ పడవను నడుపుతూవుంటే, అవి నీటిమీద ప్రకాశిస్తూవున్న పూర్ణచంద్రబింబాన్ని ఎగురుతున్న, నాట్యమాడునట్టి, వెండి వెలుగుముక్కలుగా చేస్తున్నాయి.

వారు త్వరలోనే విశాల సరస్సులో ప్రవేశించారు; తెడ్ల చప్పుడు తప్ప మరే చప్పుడూ వినరావలెను. ప్రశాంత నిశ్శబ్దంలో వారిద్దరూ మునిగిపోయారు. చాలా సేపటివరకూ వారి రూ మాట్లాడలేదు.

చిట్టచివరకు మేయీ ఆ నిశ్శబ్దాన్ని భంగంకలుగచేసింది. “నీ వక్కడకు చేరగానే మొద్దు మొదలు ఎక్కడకు పోతావ్?” అని ప్రశ్నించింది.

“మా పాతయింటికి దగరలోనేవున్న నీ మామయింటికి పోదామనుకుంటున్నా. ఏమంటావ్?”

“ఊ! నేనా వృద్ధుణ్ణి ఎరుగుదును. బాలాపట్ల ఆయన ఎరిప్పుడు చాలా స్నేహంగా వుండేవాడు. ఇప్పుడెలాగున్నాడో తెలియదు. నీవు షెన్ ఇంటికి పోయినప్పుడు జపాను వాళ్ళుగాని, కీలుబొమ్మలుగాని తారసిల్లితే ఏమిచేస్తావ్?”

“ముందు జాగ్రత్తగా చూసుకొనేపోతాను. బాకీ యిదివరకే నాతో చెప్పాడు. మరీ తుచ్చ దేశద్రోహిగా తయారైతేగాని షెన్ ను చంపకూడదన్నాడు. షెన్ ఆవిధంగా తయారయితే ఘోషించేసి, పరుగెత్తుతాను. జపానువాళ్ళుగానీ, దేశద్రోహులుగానీ నామీదపడితే వాళ్ళను చంపడానికి ప్రయత్నిస్తాను. బయటపడలేకపోతాననుకో, అప్పుడైతే గౌరవప్రదంగా చస్తాను “బండిచక్రాలు పోతూ గాడిపెట్టి పోతాయిగదా;” ష్వాంగ్ నాకు ఆదర్శం! అతడు పయనించిన మార్గాన్నే అనుసరిస్తాను.”

దాస్వే మాటలు మేయీ హృదయాన్ని పిసికివేశాయి. ఆమె నిశ్శబ్దంగా పడవను నడుపసాగింది. అతనిచంక మెరుపున్న కళ్ళతో చూడసాగింది. ఆమె అతనికి యేమేనా చాలా చెప్పుదామనుకున్నది. కాని మాట్లాడజాలకపోయింది. కొద్ది నిమిషాలపాటు వారు తమతమ ఆలోచనలలో మునిగిపోయారు.

నుదుటిమీద ముత్యాలులాగున పోసిన చిరుచెమటలను తడుచుకోటానికి, పడవతెడ్డేరుటం ఆపింది. ఆమె మెల్లగా “దాస్వే! పన్ను పెరకుటకు యీసారి నీవు ఫులిన్ టెలోనికి పోతున్నావ్. నువ్వు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. నీవు ఏమిచేసినాసరే, పట్టుపడబోకు! కళ్ళను చెవులను

చురుకుగా వు: యోగిండుకో. యిరుకులోనికినా వొదిగివుండు. పనిపూరి చేయగానే సూటిగా వచ్చేసెయ్! నీపేమైపోయావో అనే అశుద్ధారో పడ వేయబోకు మమ్మల్ని!”

తానంటే యింత ఆప్యాయంగా వున్నదిగదాయని దాస్వే సంతోషంతో వుప్పొంగిపోయాడు. అమె సుందరనయనాలలోనికి అతడు సూటిగా చూశాడు. చిరునవ్వు చిలకరించాడు.

“నేనీపని యిప్పుడే సవ్యంగా పూర్తిజేసుకొస్తా! కొన్నేళ్ళనుండి ప్రజలు నాకు తిండిపెడుతున్నారు. వారు నాకు పెట్టిన తిండి వృధాయను కొనేటట్లు చేయను. క్లీ నాకు అనేక ప్లానులు నీవిప్పుడు నాతో చెప్పిన విషయాన్ని చురువను. ఇక నేను తప్పుడుమారాన పడుటకు అవకాశం లేదు. ఉండు! నేను నీు మ చివారలు తెస్తాను.” అని సమ్మతంగా చెప్పాడు. షెన్ జ్యోగ్రామంలోని శత్రువులకోటలో దివిటీలు వెలుగు తున్నాయి. సరస్సులో జపానువాళ్ళ కీచుడొమ్మల కంఠధ్వనులు వినపస్తున్నాయి! వారిద్దరూ మాట్లాడటం మానివేశారు.

మేయీ ఆ చిన్ని:డవను రెల్లుపొడగు డా గ్రామానికి కొద్ది దూరంలోవున్న అనకట్టవొడ్డు దగ్గరకు తీసుకొనిపోయింది. దాస్వే మెల్లగా వొడ్డుకు దూరమై. మెడసారించి మెల్లగా “తిరిగివెళ్ళు అన్నాడు. ఆ గొఢాంధకారంలోకి నడిచిపోయాడు.”

అతని కాలిచప్పుడు వినపడుతున్నంతవరకూ తదేకంగా అటు వై పేచూస్తూ మేయీ, అక్కడే కూర్చున్నది. అటుతర్వాత శడవను సరస్సులోనికి నడుపుకొనిపోయింది. ఇంటికి చేరుకుంది.

* * * *

దాస్వే మెల్లగా గ్రామంలో చొరబడ్డాడు. సందులలో ఒకప్రక్కగా వొడ్డుకొని నడువసాగాడు. చడిచప్పుడూ చేయకుండా లీ మామయింటికి పోయాడు. పిట్టగోడలను లంఘించాడు. తెరచివున్న కిటికీవద్దకుపోయి మెల్లగా పిలిచాడు. ఎవరూ జవాబివ్వలేదు. ఎండిన గడ్డిపోచను తీసుకొని

చెయ్యిదూరేటంతవరకూ ఆ చీకటిగదిలోనికి పోనిచ్చాడు. లోపల ఎవరో దగ్గారు, కాని జవాబురాలేదు.

“నేను మామా!” అని మెల్లగా అన్నాడు దాస్వే. “తలుపు తెరు!”

పరిచిత కంఠధ్వనిని విన్నగానే, లీమామ తలుపు గడియతీశాడు. దాస్వేని లోనికి తీసుకొనిపోయాడు. దుప్పటిలో కిటికీని కప్పేశాడు. లాంపు వెలిగించాడు.

“ఆరి భగవాన్! ఏంజేస్తున్నావిక్కడ?” అని ఆ వృద్ధుడు అడిగాడు.

“నిన్న చూడటానికి వచ్చాను మామా! మనం శ్రవ్యిన “కోట” వుందా? లేదా? చెప్పు!”

“లేదు నువ్వేచూడు!” లాంపును పైకెత్తతూ, ఆ వృద్ధుడు జవాబు చెప్పాడు.

దాస్వే, కాంగ్రెసుండుభాగంనుండి కొన్ని ఇటుకలను లాగాడు. లోపలకు చూశాడు. దియంకా పాడవలేదు. యదాశథంగానే వుంది. ప్రక్కయింటిలోవున్న పొరుగువాని కాంగ్రెవద్దకు ఇక్కడినుండి సొరంగము ఏర్పాటుచేయబడివుంది.

దాస్వేకి సమ్మకం ఓక్కింది. తాను గ్రామం వదిలిపోయిననాటి నుండి షెన్ జ్యోగ్రామంలో జరిగిన సంఘటనలను గురించి దాస్వే ముసలి వానిని అడిగాడు. దాస్వే తండ్రిపోయిననాటినుండి షాంగ్ వీరోచితంగా తన ప్రాణాలను అర్పించిన వాటివరకూ జరిగిన సంఘటనల నన్నింటినీ, లీమామ పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పాడు. గ్రామంలోని ప్రస్తత పరిస్థితులను గురించి వివరించాడు. రైతుల కొంపలను విడవకుండా శత్రువులు సోదా చేస్తున్నారని చెప్పాడు.

“యిక్క డీ తొత్తుకొడుకులు నాకు దోకు పుట్టిస్తున్నారోయ్ నాయనా!” అని ఆ వృద్ధుడు ఉమ్మేశాడు. “నేను మిమ్మల్ని రోజూ

తలచుకొంటూవుంటాను. మీకోసం కళ్ళలో వరులేసుకొని చూస్తున్నానోయ్ బాబూ! కళ్ళ కాయలుకాచి పోతున్నాం!" అని అన్నాడు ఆస్థా య గా. చిట్టచివరకు యీరోజున నిన్ను చూడగలిగాను. దాస్వే! నీ యిష్టమొచ్చినన్నిరోజులు యిక్కడేవుండు! నాకున్నదంతా నీదే."

లీమామ కొడుకూ, కోడలూ అక్కడకు వచ్చారు. దాస్వేని ఆస్థాయంగా పలుకరించారు తెల్లవారేవరకూ పిచ్చాపాటీ చెప్పుకున్నారు. అటుతర్వాత దాస్వే ఒక దుప్పటిని, దిండునూ తీసుకొని సొరంగంలోనికి ప్రాకిపోయాడు. అక్కడే అతడు భోజనంచేశాడు. నిద్రపోయాడు.

ఆ సాయంత్రంవరకూ దాస్వే ప్రశాంతంగా అక్కడే నిద్రపోయాడు. అటుతర్వాత సొరంగంలోనుండి బయటకువచ్చాడు.

"షెన్ ను చూడబోతున్నా" అని రహస్యంగా లీమామకుచెప్పాడు దాస్వే.

"వాణ్ని చూడబోతున్నావా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగా దా వృద్ధుడు. వాడిస్సాడు పెద్ద అధికారి - పూర్వంకన్నా అధ్వాన్నంగా తయారయ్యాడు వాడు!"

"ఏం ఫరవాలేదులే. వాణ్ని వంచడమెట్లాగో నాకు తెలుసు. ఏమైనప్పటికీ, పదయినా దుర్బటన సంభవిస్తే, నేను నిన్ను బయటపెట్టేకన్నా చచ్చిపోతాను!" అన్నాడు దాస్వే.

ఆ వృద్ధుని నీలిరక్తనాళాలుగల హస్తం, దాస్వే హస్తాన్నిగట్టిగా పట్టుకొంది. "అలా మాట్లాడబోకు నాయనా! ప్రజలమైన మాకోసం మీరు మీ ప్రాణాలను అర్పిస్తున్నారు. నావంటి బీదముసలాడు భయపడాల్సిన ఓయి! దాల్సిగ అవసర మేమున్నది....వాణ్ని నువ్వు యెక్కడ కలుసుకొంటావ్?"

"వాడి కొంపకే పోతున్నా."

"నేను పరిసరాలను చూచివచ్చేటంతవరకూ ఇక్కడే వుండు. అటుతర్వాత పోదువుగాని."

ఖాళీ సీసా నొకదానిని తీసుకొని, లీమామ నూనె కొనటానికని బయలుదేరాడు. ఇర్రైనిమిషాలైనతర్వాత తిరిగివచ్చాడు.

“షేన్ యింట్లోనేవున్నాడు. ఇప్పుడే నీకు చాన్సు!” అన్నాడు లీమామ. “పూ విధంగా ఎందుకు చేయకూడదూ? మొదట నేను వెళతాను. నా వెనకాల దూరంగా నువ్వు నడుస్తూ వుండు. నీ వెనకాల దూరంగా మా అబ్బాయి నడుస్తూవుంటాడు. ఈ చివరగానీ, ఆ చివరకానీ పిచ్చి కుక్కలు కకిపిస్తే మేం దగ్గుతాం! నువ్వు తప్పుకోటానికది గుర్తు! సరేనా!”

“చాలాబాగుంది. అలాగేచేద్దాం పట్టండి! నా కేదైనామూడిందా డిగ్ పాపార్ కు కబురుచేయండి....” అన్నాడు దాస్వే.

“నీ వలాంటిమాటలు అనకూడదు బాబూ! భగవంతుడు నిన్ను రక్షిస్తాడు. కీడేమి సంభవించదు!” అని అడ్డపడ్డాడు లీమామ.

“మంచిది. మంచిది! పోదాం పదంకి” అన్నాడు దాస్వే.

ఆ ముగ్గురువ్యక్తులు యిరుక్ గొండులద్వారా దొంకతిరుగు మార్గాన్ని అవలంబించారు. ఏ దుర్ఘటనా సంభవించకుండా షేన్ ఇంటకి జేరాడు, కాంపొండు గేట్లు తెరచివున్నాయి. తన పిస్టోలును బయటకులాగి దాస్వే జాగ్రత్తగా కలయజూచాడు. పిస్టోలును పరిజేశాడు, సేప్టిని తీసి వేశాడు. రోపలికి పోయాడు.

* * * *

మొదటి ఆవరణ భళిగానూ, చీకటిగానూ వున్నది. రోపలి ఆవరణకు గొనిపోయేమార్గంలో ఒక చిన్న ద్వారముంది. దానిద్వారా దాస్వే రోపలికిపోయాడు.

తూర్పువైపు గదులలోనుండి, పడమటివైపునుండి దీపాలకాంతి అగుపించుతూవుంది. ఉత్తరదిశలోనున్న ద్వారంచెంత నిలబడి దాస్వే ఏమైనా మాటలు వినబడతాయేమోనని చూశాడు. నిశ్శబ్దంగావుంది. నెమ్మదిగా రోపలికిపోయాడు.

రోపలి గది చీకటిగావున్నా. దానికి కుడివైపు ద్వారం తెరలో

నుండి దీపపుకాంతి కనిపిస్తువుంది. నల్లమందు పొగవానన ముగ్గోళ్ళను చుట్టేసింది.

దాస్వే తనలో తాను తిట్టసాగాడు. “అరిదీనెమ్మ! షెన్, నల్లమందుత్రాగుడు సమావేశానికని కీలుబొమ్మ నయకుడి. ఆహ్వానించాడు కాబోలు! అయితే వాళ్ళు మాటాడుకోవటంలేదే? వాడు అంగరక్షకులను వెంటబెట్టుకొని వచ్చివుంటే, ముందు వాళ్ళపనికట్టే! అటుతర్వాత కాంగ్ల మీదవున్న త్రాగుబోతుల పని పట్టి” అనుకున్నాడు.

దాస్వే తన పిస్తోలుతో తేరను తొలగించి, లోపలకు దూకాడు.

ఒక ఎత్తు తక్కువ బల్లప్రక్కగా సమము వల్చాడు షెన్, ఆ బల్లమీద నల్లమందు దీపం వెలుగుతూవుంది, వానికి ఎదురుగుండాకూర్చుని వాని ఉంపుడుగతై హుక్కా నింపుతూవుంది.

వాళ్ళిద్దరూ కళ్ళు పెకె తిచాచారు. దాస్వేని చూడగానే భయ పడ్డాడు. షెన్ ముఖం పాలిపోయింది. మోచేతిపై తలను పెట్టుకున్నాడు.

కంపితస్వరంతో “కమాండర్! ఎందుకొచ్చారు?” అని అడిగాడు షెన్.

లేవవద్దని అతనికి సైగజేశాడు దాస్వే. “పొగత్రాగటం పూర్తి జేసుకో, తర్వాత మాటాడుకుందాం” అన్నాడు.

“అయిపోయింది! అయిపోయింది!” తొంగగా కాంగ్మీదనుండి లేస్తూ షెన్ నమ్మబలికాడు. “దయచేసి కూర్చోండి! క్షమించండి! యీ విధంగా యిలాంటి దుర్వ్యసనాలతో కాలం వృధాజేయరాదని నాకు తెలుసును!”

షెన్ నిరాయుధుడుగా వుండటంజూచి దాస్వే పిస్తోలు మూపేశాడు.

చాలా అందంగా అలంకరించబడింది ఆ గది. చక్కగా రంగు వేయబడిన చావకర్రసామాగ్రి ప్రతిబింబం అద్దాలలో ప్రతిబింబిస్తువుంది. మిలమిలా మెరుస్తువుంది. దాస్వే ఒక కుర్చీని లాక్కొనికూర్చున్నాడు. దానిప్రక్కగానున్న బల్లపై పిస్తోలు పెట్టాడు.

షెన్ గారి వుంపుడుకత్తె భయంతో పణకిపోయింది. లాగులను తడుపుకొంది.

తన యజమాని ఆజ్ఞను అనుసరించి అమె వజ్రకుతున్న కాళ్ళతో టీ తీసుకురావటానికని వెళ్ళుతూవుంటే దాస్వే ఆమెను ఆపాడు.

“వెళ్ళబోకు! నాకేమి అక్కరలేదు.”

కోయ్యబారినట్లుగా ఆమె మరల కుర్చీలో కూలబడింది. షెన్ ను కూడా కూర్చోమని ఆజ్ఞాపించాడు దాస్వే. ప్రశ్నలు మరిపించసాగాడు.

“తూర్పుగమల్లో, పడమటి గమల్లో ఎవ్వంటున్నారు?”

“తూర్పుగమల్లో నా కోడలు వుంటుంది. పడమటిగమల్లో నా తల్లి, భార్య వుంటున్నారు. ఇంకెవ్వరూలేరు!”

“వాళ్ళందరినీ యిక్కడకు తీసుకొనిరా! నేను నీతో వస్తాను!”

వాళ్ళు ఆవరణలోనికి పోయారు. పె గేబును మూసి తాళంవేసిన తర్వాత షెన్ కుటుంబంలోనివారందరినీ పోగుజేసి, వుత్తరవైపునున్న గదుల్లోకి తీసుకొనివచ్చారు. ఆడవాని భయంతో పణకిపోతున్నారు.

“భోజనంచేశావా?” అని దాస్వేని శ్రద్ధ చూచు.

“భోజనంచేశాను. నాకు దాహంకూడా వేరుటంటేదు” అని దాస్వే జవాబు చెప్పాడు. “నేను మీతో మాట్లాడవలచాను. బాలూ పిచ్చిగా ఎవరినీ చంపడు. భయపడండి” అన్నాడు.

కూర్చోవలసిందిగా ఆ స్త్రీలను దాస్వే ఆహ్వానించగా వారు కూర్చున్నారు. వాళ్ళకు పాటాలు చెపుతున్నట్లుగా దాస్వే వారికి జాతీయ, అంతర్జాతీయ సమన్యలపై, ఐక్యసంఘటనలపై ఉపన్యసించాడు. ఉపన్యాసాన్ని పూర్తిచేయగానే దాస్వే యింటియజమానివైపు తిరిగాడు.

“నేను చెప్పింది బాగుందా షెన్ తాతా?” అన్నాడు.

“ప్రతిమాటా పరిపూర్ణసత్యం” అని జవాబుచెప్పాడు మనఃపూర్వకంగా షెన్.

“షెన్ చిది! మనమంతా చె నావాళ్ళం. మనమంతా ఏకంగావుండాలి. జపానువాళ్ళను ఎదిరించి పోరాడాలి. నీవు కీలుబొమ్మ ప్రభుత్వంలో

వున్నావు. కోటలో పరిస్థితులెలా వున్నదీ తెలుసుకోదలచాను. నాకు చెప్పటానికి నీకు ధైర్యముందా?”

షెన్ కు పిల్లలాంటికళ్ళు వున్నాయ్! పరిస్థితులు మారిపోతున్నానంగతి అతనికి తెలుసు. “మనమందరం చై నావాళ్ళం. చెప్పటానికి నాకు భయందేనికి?” అని గట్టిగా జవాబు చెప్పాడు షెన్. “కీలుబొమ్మల ఆహారం తినటానికి నాకు బాగానేవుంది. కాని అరగట కష్టంగా వుంది. జపానువాడిలాగా చై నావాడు ఎలా ఆవుతాడు?”

కోటలోవున్న సైనికులసంఖ్యను, ఆయుధాలసంఖ్యను, ఫీసర్ల షేరులను, గూఢచారులు యోగించే పద్ధతులను షెన్ తనకు తెలిసిన విషయాలన్నింటినీ వివరించాడు.

“ఇంకేమైనా వుందా?” అని అడిగాడు.

“ఆఁ వుంది. ఆ విషయాన్నిగురించే....” అని తలవూపి దాస్వే ప్రారంభించాడు. “నిర్మాగమాటంగా చెప్పుతున్నా. నీవుచేస్తున్న యీ పని చాలా ప్రమాదకరం. చై నావకివన్న నంగతిని నీవు మరచావని బాలా అభిప్రాయపడుతూ వున్నది. యెవడినో ఒకడిని పంపుదామని అనుకుంది....”

“కమాండర్” అని తొందరగా షెన్ అప్పు తగిలాడు. “నే నెల్లప్పుడూ హృదయంలో చై నావాణ్నే” అన్నాడు.

“బాగుంది! బాలావిధానం చాలా వుదాహరణవుంది. మంచిపనులు జేసి, నీ పాతతప్పిదాలను కడిగివేసుకుంటూన్నంతకాలం, విజయానంతరం నీకు సమాజంలో స్థానముంటుంది. నీవు జిల్లా కీలుబొమ్మ గ్రామ పరిపాలకసంఘాల అధ్యక్షుడుగా అనేక గ్రామాలలోని వేలాదిరె తులను కంట్రోలుచేస్తూ వుంటావు. నీవు జపానువాళ్ళతో సహకరిస్తున్నట్లు నటించాలి. ఆచరణలో ప్రజలకు చేయగలిగినదంతా చేయాలి” అన్నాడు దాస్వే.

“అసను! అవును! నా చేతనైనంత ప్రపలకు మేలుచేస్తా” అని మనఃపూర్వకంగా అన్నాడు షెన్.

గ్రామమేయర్లను విడిపించటానికి మార్గాన్ని ఆలోచించవలసిందిగా

దాస్వే షెన్ కు చెప్పాడు. షెన్ కలపరపాటుగా బుర్ర గోక్కుంటున్నాడు.

ఆలోచనాపూర్వకంగా షెన్ “జపానువాళ్ళు ఆ ఆజ్ఞను ప్రకటించారు....దానిని మార్చటం నా ఆధీనంలో లేదు....అయినప్పటికీ....మీరు కోరుతున్నారు కాబట్టి, అదెంత కఠినమైనా, పరిష్కరించటానికి మార్గాన్ని వెతుకుతాను?” అన్నాడు.

“త్వరగా కానీయి!”

“రేపుదయం మొదట ఆ సంగతే చూస్తాను.”

కొంతసేపు వారు మాట్లాడుకొన్నారు. “ఆలస్యమవుతూవుంది. నిద్రపోదాం!” అన్నాడు దాస్వే.

“మీ మకాం ఎక్కడ?” అని అడిగాడు షెన్.

“ఈ రాత్రికి మీ యింట్లోనే పుంటా మనం యిద్దరం ఒకచోటే పడుకుందాం” అన్నాడు దాస్వే.

షెన్ ఒక్కక్షణం ఆలోచించాడు. “కోటనుండి ఎవరయినా వస్తారేమోనని భయంగావుంది. ఆ లోపలిగదిలో మనం పడుకోవటం మంచిది” అన్నాడు.

“సరే, మీ కుటుంబంకూడా ఇక్కడే నిద్రపోవాలని చెప్పు. ఎవరూ ఈ చోటు విడిచిపోరాదు. శత్రువెవడైనా వస్తే, నిపు ఇంటిలో లేవని చెప్పును” అన్నాడు దాస్వే.

ఆరాత్రి యింటిలోని స్త్రీలందరూ బయటిగదిలోని కాంగ్ మీద నిద్రించారు. షెన్, దాస్వేలు అక్రమించుకొన్న లోపలిగదిలోని కాంగ్ మీద, ఎర్రని దుళ్ళుటిని వేశారు. చక్కని దిండను వేశారు. కాని దాస్వేకి నిద్రవట్టలేదు. ఏచో పానుకూ లెక్కలు వేస్తున్నాడు. అంతేగాక షెన్ మెల్లగా బయటకు జారిపోయి, తన్ను పట్టించటానికి శత్రువులను పిలుచు కొస్తాడేమోనన్న భయంకూడా పట్టుకొని పీడిస్తూవుందతన్ని. దిండుక్రింద పిస్తోలును దాచాడు. నిద్రపోతున్నట్లు నటించాడు. యదార్థానికి ప్రతి చప్పుడునూ వింటున్నాడు.

షెన్ కు కూడా నిద్రలేచింది. అతడు తన మనసులో తాను భవిష్యత్ లో అవలంబించబోయే కార్యక్రమం యొక్క బాగోగులను గురించి చూస్తున్నాడు. కోడి కుయ్యగానే అతడు నిద్రలో పడ్డాడు. దాస్వేమాత్రం మేల్కొనేవున్నాడు.

* * * *

సూర్యోదయం కాగానే దాస్వే లేచాడు. షెన్ ను లేపాడు. కాంగ్ నుండి ఒక్కడుముకు దుమికాడు. బయటకు పోసాగాడు.

“ఒక్కడకు పోతున్నావా?” అని అడిగాడు.

“పాయ్ ఖానాకు.”

“నేనూ వస్తా!” అన్నాడు దాస్వే. షెన్ ను వెంటబడించాడు.

ఇంతకు పూర్వమే కుటుంబమంతా లేచింది. నాస్టా తయారుచేస్తున్నారు. తన అతిథి మొగం కడుక్కోటానికిగాను నీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చాడు షెన్.

“మీరు ముందు కడుక్కొని త్వరగా వెళ్ళండి.” అన్ని సూచించాడు దాస్వే.

షెన్ అవిధంగానే చేశాడు. వెంటనే షెర్వానీ వేసుకొన్నాడు. చక్కని బోపి పెట్టుకొన్నాడు. అతడు బయటదేరేసుండు అతన్ని దాస్వే హెచ్చరించాడు.

“పనిజేసుకొని రావాలి మీ కబురుకోసం ఎదురుచూసావుంటాను. నా ప్రాణానికి మీ కుటుంబమంతా హామీవుంటుంది. నన్ను పట్టుకోవటానికి శత్రువులాస్తే నేను చస్తే చావొచ్చును. కాని మీ కుటుంబంలో ఒక్క పురుగైనా మిగలదు.” అని హెచ్చరించాడు దాస్వే.

“ఇంతా చేస్తే నేనూ చెనావాడినేగదా! నీవే చూస్తావుగదా!” అని షెన్ జవాబుచెప్పాడు. బయటికి పోయాడు.

“లోపలి గదుల్లో ఏదో ఒకదానిలో దాక్కొరాదూ?” అని షెన్ తల్లి దాస్వేకి సలహాయించింది.

అలాంటిదేమీ చేయను. అతను తనలో అనుకున్నాడు. దాస్వే "మీ ఆవరణ పూడ్చిపెడతాను" అని వివాజించెప్పాడు.

పెద్దచీపురుక్కి తీసుకొని వాని అంతా వూడ్చేశాడు. ముందు ఆవరణలోకి వచ్చాడు. ఎదుకు, కంచరగొడిచకు మేతవేశాడు. పచ్చగావున్న పెద ఎద్దొకటి గొట్టేస్తూవుంది. దానిని ఆప్యాయంగా చూడసాగాడు దాస్వే. అలాంటి పశువును సలపాదిచగలిగితే జాగుండునుకదా అనుకున్నాడు దాని మెడమీద బుగింశగా తట్టాడు. తనపొలాన్ని దున్నుకోటానికి ఆ నాగిలికి అలాంటి యెద్దును కలిగివుంటే ఎంత జాగుంటుందీ అనుకున్నాడు.

ఇది మంచిచోటు అని దాస్వే ముచ్చటపడ్డాడు. ముందు ఆవరణ వంక చూశాడు. "గేటుకు తాళంవేస్తాను. ఎవరూ బయటికి పోలేరు" అనుకున్నాడు. "నన్ను అరెసుచేయించటానికి షెన్ సైనికులను వెంట బెట్టుకొనివస్తే నేను వెనక దొర్లో వున్నాననుకుంటాడు. వాళ్ళని అక్కడికే సూటిగా తీసుకుపోతాడు. దానివలన నేను పారిపోవటానికిగానీ, లేదా పోరాడటానికి సిద్ధమవుటకుగానీ అవకాశం లభిస్తుంది" అనుకున్నాడు.

గేటుకు బరువయిన ఇనుపకడ్డిని అడ్డంగా వేశాడు. దక్షిణపు గదిలో కూర్చున్నాడు. అక్కడినుంచి చూస్తే లోపలికి వచ్చేవాళ్ళను, బయటికి పోయేవాళ్ళనూ కనిపెట్టవచ్చును. కొన్ని నిమిషాల తర్వాత ఒక ముసలిడి—ఆ యింటి నౌకరు— ఒక బ్రేలో వేయించిన కోడి గ్రుడ్లనూ, తెల్లని గోధుమడింతో తయారుచేసిన పదార్థాలను తీసుకొని వచ్చింది.

"వెనక్కు తీసుకుపో!" అని ఆజ్ఞాపించాడు దాస్వే. "మీ రెప్పుడూ మీ పనివాళ్ళకు యిలాంటి చక్కనితినడే పెట్టి పోషిస్తున్నారా?" అని అడిగాడు.

“యిప్పటికే తయారు చేశాము,” అన్నది ఆ వృద్ధురాలు కింఛ పడుతూ.... “యింకేమయినా తయారు చేయమంటారా?” అని ప్రశ్నించింది....

ఆ ముసలమ్మను అనవసరంగా యాతనపెట్టటం ఎందుకని దాస్వే ఆమె తెచ్చినదానిని తినేశాడు. మళ్ళీ ఆమె మధ్యాహ్నం యేదో ఆహారాన్ని తెచ్చింది. అలాంటి ఆహారం సంవత్సరంలో ఒకసారి లభించినా అదృష్టంగా భావిస్తాడు సామాన్యరైతు. ఆ ఆహారాన్ని చూడగానే, దాస్వే కాలితో నేలను తాడబాడు.

“బాబూలమయిన మాకు రోజుకు రెండుసార్లు మాత్రమే భోజనము చేయటము అలవాటు. నాకు యింకా భోజనమువేళ కాలేదు.” అన్నాడు.

రమారమి మూడుగంటలకు షెన్ గేటు తట్టాడు. ఒక నౌకరు అతని తలుపు తీశాడు. ఒంటరిగా రెండు చేసలను చేతితో పుచ్చుకొని, సూటిగా దొడ్డిలోనికి వెళ్ళాడు షెన్.

షెన్ అలా వెళ్ళగానే, దాస్వే యిలా సడుకొని నిద్రపోతున్నట్లు సరించసాగాడు. యింతలోనే అక్కడకు షెన్ వచ్చాడు. అతన్ని కుదిపి లేపాడు.

“యిలాంటి సమయంలో నిద్రపోతూ వున్నావంటే నీవు భలే ధైర్యవంతుడివి!” అన్నాడు షెన్ అతని ధైర్యాన్ని మెచ్చుకొంటూ.

దాస్వే నవ్వుతూ లేచాడు. “మీరంటే నాకు నమ్మకముంది. ఇది సురక్షితమైనతాపని నాకు తెలుసు.”

ఆ మాటలు వినేసరికి, షెన్ కు సంతోషం కలిగింది. “నీవు నిజంగా మిత్రుడివోయ్ ! లోపలికిపోయి మాట్లాడుకొందాము పద !” అన్నాడు.

“యిప్పుడు కోటనుండి యెవరయినా వస్తారని అనుకొంటున్నారా?”

“లేదు! వాళ్ళు పేకాటలో మునిగున్నారు.”

వారు సుఖంగా అతిథుల గదిలో కూర్చున్నారు. షెన్ రిపోర్టు ఇవ్వసాగాడు. “నేనా సమస్యను సవ్యంగా పూర్తిజేశాను.”

విజయగర్వంతో తన మీసాలను దువ్వుతూ షెన్ కూతపట్టాడు. “జపాను కమాండర్ కు ఈ విధంగా చెప్పాను. మహాప్రభూ! వారం రోజులూ పూర్తి అవుతున్నాయ్! మనం నిజంగా మేయర్లందరినీ పురితీస్తే ప్రజలలో మనకు చెక్ పేరు వస్తుంది. మేయర్లను వాళ్ళ పనులలో తిరిగి ప్రవేశించనిస్తే మన తరపున ధన్యసేకరణ చేయించితే చాలా బాగుంటుంది.

మొదటి విషయం సామ్రాజ్యసైన్యం చాలా వుదాసంగా ప్రార్థించినదని ప్రజలు మెచ్చుకొంటారు. రెండవ విషయమేమంటే; బాధ్యత గల మనుషులను మనం గ్రామాలలో పెట్టినవాళ్ళమవుతాం. వారిద్వారా మన పనులు చేయించుకోవచ్చు!” అని చెప్పాను.

నేను వాకికి అట్టే చెప్పవలసిన అవసరం లేకపోయింది. వాడు వప్పుకొన్నాడు. రేపు వాళ్ళను విడుదల చేస్తానని వాగ్దానం చేశాడు!.... సరే! కెప్టెన్ దాస్వే! నా పద్ధతి యెలాగున్నదని నీ అభిప్రాయం?” అన్నాడు షెన్.

దాస్వే అతణ్ణి కమ్మగా పొగడాడు. షెన్ వుబ్బిపోయాడు.

“సరే! యీ గండం గడిచాం. వాళ్ల మళ్ళీ ధన్యాన్ని డిమాండ్ చేస్తే ఏం చేద్దాం?”

“అడవకు ఒక అడుగువేద్దాం” అని చిరునవ్వు నవ్వాడు దాస్వే. “ముందర వాళ్ళ ఆట కట్టటానికి ప్రయత్నిద్దాం. అది లాభంలేకపోతే మరొకటి ఆలోచిద్దాం!”

షెన్ ఒక్కక్షణం ఆలోచించాడు. తెచ్చిపెట్టుకొన్న సవ్యతో “మంచిది అలాగేకానీయండి” అన్నాడు.

ఆ సాయంత్రం షెన్ మంచి విలువయిన ఆహారాన్ని దాస్వే కొరకు తెప్పించాడు. ఆ విలువయిన ఆహారాన్నిజూచి దాస్వే ఏవగిండు కొన్నాడు.

“ఆహా! యిది నన్ను పాడుచేస్తుంది. ఈ ఆహారమంతా ప్రజలు చెమటోడ్చగా, రక్తాన్ని అర్పించగా పచ్చింది” అన్నాడు దాస్వే.

షెన్ కలవరపడ్డాడు. “యీ ఒక్కసారికి తీసుకోండి” అని బ్రతిమాలినాడు. “మంచి హారం మీకు దొరకనే దొరకదు. బాలాపట నాకు గల గౌరవానికి చిహ్నంగా యీ ఆహారాన్ని సమర్పించుకొంటున్నా” అన్నాడు.

కొంత తటపటాయింపు అయిన తర్వాత దాస్వే ఆహారాన్ని భుజించుటకు వప్పుకున్నాడు; భోజనంచేస్తూవుండగా దాస్వే, షెన్ కు శత్రువును ఏ విధంగా ప్రతిఘటించాల్సినదీ చెప్పాడు. భవిష్యత్తులో షెన్ తో సంబంధాలను కలిగియుండుటకు అవసరమైన ఏర్పాట్లు చేశాడు.

భోజనం పూరికాగానే, దాస్వే బలవత్తునుండి లేచాడు. “ఇప్పుడు నేను వెళ్ళిపోవాలి. కొంతదూరం నాతో రండి” అన్నాడు. “సరే” అన్నాడు షెన్.

“దారిలో మన కెవరైనా ఎదురవుతే నీవేమీ మాట్లాడబోకు, నన్నే మాట్లాడనీ” అన్నాడు.

వారా గ్రామం వెలుపలకు జేరుకొన్నారు. దారిలో ఎలాంటి సంఘటనలూ సంభవించలేదు. షెన్ దాస్వేని అక్కడ వదలిపెట్టియింటిముఖం వచ్చాడు. వెన్నెలలో దాస్వే అనకట్టవెంట ఒకానొక విరోధ్యులందరికీ నడచిపోయాడు.

అక్కడ నిలబడి ఘాటుగా యీలవేశాడు. వృద్ధుని కియేళ్ళ వయసుగల కుర్రవాడొకడు పడవను మర్మిధ్యనిచేస్తున్న రెలుమిబ్బుల ద్వారా బాణంలాగున చొప్పుకు నడుపుకొనివచ్చాడు.

“విజయాన్ని సాధించావా సోదరా?” అని మునిగోగంచేస్తూ అడిగా డా కుర్రవాడు.

“అవును. విజయ్యా సాధించాను!” బోటులో దూకుతూ జవాబు చెప్పాడు దాస్వే.

ఆ కుర్రవాడు వొడ్డునుండి పడవను బాణంలాగున ముందుకు దూకించాడు. బయాంగ్ సరస్సు హృదయంపై ఆ పడవ ప్రశాంతంగా పయనించసాగింది. వొడ్డునుండి చూస్తే, క్రమేణా ఆ పడవ, ఆ మనుషులు ఆ రాత్రి మంచులో కరిగిపోయారా అనిపిస్తుంది.

14 అధ్యాయం

బాకీ బిగ్ పాపార్ గ్రామాన్ని జేరుకొన్నాడు. కీలుబొమ్మ ప్రభుత్వ ఆధీనంలోవున్న గ్రామాలకు పోయిన కార్యకర్తలు కూడా తమతమ పనులు పూర్తిజేసుకొని వచ్చారు. వారిలో ప్రతి కార్యకర్త తనపనిని విజయవంతంగా ముగించుకొన్నాడూ అంటే, బాబాతో కీలుబొమ్మనాయకులు సహకరించేలాగా వొప్పి చివచ్చారు.

ఆ మరునాడు షెన్ వాగ్దానం ప్రకారం మేయర్ రందరూ తమతమ గ్రామాలకు పోవుటకు విడుదల చేయబడ్డారు. జపానువాళ్ళతో సహకరిస్తున్నామని నటిస్తున్న షెన్ అధికారులతో కలిసి పనిచేయాలనీ, ప్రజలను సమీకరించే కార ప్రమాన్ని చిక్కబరచాలనీ పార్టీ సూచించింది. ఈ సూచనలను యేవిధంగా అమలుజరిపాలన్న విషయంపై చర్చించుటకు గాను ఆ సాయంత్రం ఒక సమావేశం జరుపబడింది. కార్యకర్తలందరికీ కొత్తపనులు వప్పించబడ్డాయి. జపానువాళ్ళ “సర్వవ్యంస” వుద్యమం లాటినుండి షెన్ జాగ్రత్తగా గ్రామంలోని ప్రజాసంఘాలు మూలపడ్డాయి. వాటిని రహస్యంగా పునరుజ్జీవింప జేసే బాధ్యతను దాస్వేకి అప్పగించారు.

దాస్వే తన రహస్య కార్యకలాపాలను ప్రారంభించి వారం రోజులు గడచిన తర్వాత గోపీ, అతని గూఢచారుల ముఠా తమ క్రూర హస్తాలను విస్తరింపచేయసాగారు. ఆ ముక్కుతెగిన గోపీ షెన్ జాగ్రత్తగా ప్రజలదృష్టిలో క్రూరమైన అడవి కుక్క. వాడెక్కడకుపోతే అక్కడ తన కంపును విడచివస్తూ వుంటాడు. ఈసారి వాడి ఆజ్ఞలను

అనుసరించి వాని గూఢచారులు అర్ధరాత్రివేళ తేవారుతల్లి కొంపకు నిప్పంటించారు. చిట్టచివరకు ఆమెను ఎలాగయితేనేం బయటికి లాగారు. గురుపటటానికి వీలులేకుండా ఆమె శరీరం మసిబొగయిపోయింది.

దాస్వే వెంటనే యీ వారను బిగ్ పాస్టార్ గ్రామంలోవున్న బ్లాక్ ట్రేకు అందజేశాడు. బ్లాక్ ట్రే కోపంతో మండిపోయాడు.

“మన పాలసీ చాలా వుదారంగా వున్నది. కాని గోపీలాంటి పండులపట్ల మనం యిక వుదారంగా వుండనక్కరలేదు!” అన్నాడు బ్లాక్ కోపంగా.

గెరిలాలందరూ గోపీని పురితీయాలన్న ప్రతిపాదనకు అంగీకరించారు. కోపంతో గుండెలు బాచుకొంటూ, విచారంతోనూ, కోపంతోనూ నేలను కాలితోతాడిస్తూ తేవార్ తన పగ తీర్చుకోటానికి తనకు అవకాశ మివ్వవలసిందిగా డిమాండ్ చేశాడు. ఈ ప్రతిపాదనను బ్లాక్ ఇతరులతో చర్చించాడు. ఈ పనిని తేవార్, దాస్వేల కిద్దరికీ వప్పగించుటకు నిర్ణయించారు. గోపీని చిక్కించుకొనుటకు వుపాయాన్ని వారే ఆలోచించుకొని, పశ్చాతాపంలేని దేశద్రోహులందరకూ ఒక హెచ్చరికగా వాడిని పురిదీయాలి.

వారు వెంటనే బయలుదేరారు. ఆ రాత్రి షెన్ జ్యూగ్రామం జేరినారు. ఆ రాత్రేయగా గోపీ, లైవేలు ఒక కొరియన్ దేశస్థుని రహస్య పానశాలలో చాలం గడుపుతున్నారని తెలిసింది. తొందరగా ఆ గెరిలాలిద్దరు ఆ రహస్య పానశాలకు జేరుకున్నారు. గోడనెక్కి లోపలికి దూకారు. ఆ భవనంలోని ఉత్తరపువైపు గదిలో గోపీ, లైవేలు ఒక కాంగ్స్ ముక్తిగా పడియున్నారు.

పానశాల యజమాని వాళ్ళకు హుక్కాలు నింపుతున్నాడు. ఒక మూల అంగరక్షకుడు దుంగలాగునపడి నిద్రపోతున్నాడు. గెరిలాలు ఆ గదిలోనికి దూరారు. తేవార్ ముందుకుసాగాడు. కాంగ్స్ మిద పడుకొని యున్న గోపీని కిందకులాగాడు. దాస్వే మిగిలినవానికి తన పిస్తోలు చూపించి అదరగొట్టాడు.

“రవ్వంత చప్పుడుచేసినా చంపేస్తా! నోరు మూసుకొని పడి

యండండి! చెప్పినట్లు చేయండి" అని అదరగొట్టాడు దాస్వే. దాస్వే అంగరక్షకులనుండి తుపాకులను లాగివేశాడు.

తేవార్ వాళ్ళనూ, కొరియావాడిని బంధించాడు. వారి నోళ్ళలో గట్టిగా గుడ్డలు కుక్కాడు. లైవేను బంధిస్తూ "ఇంకా దేశద్రోహిగానే పనిజేస్తున్నావా! పెదవా!" అన్నాడు తేవార్.

భయపడితుడై, గిరిగిరా తిరుగుతున్న నేత్రాలతో గెరిల్లా చేస్తున్న ప్రతి పనినీ చూడసాగాడు ఆ యుక్కులేని పెదవ గోపి. ఉరిదండన జరిగే టప్పుడు లైవేనికూడా అక్కడవుంచితే వాడి మనసు మార్పుజెందగల జేమోయని అలా చేయటం మంచిదని తేవారు, దాస్వేలు రహస్యంగా సమాలోచన చేయసాగారు.

"ఇది మీకు సంబంధించినదిగాదు. మీరు యిద్దరూ చడిచప్పుడు జేయకుండా యిక్కడే వుండిపోండి" అని దాస్వే ఆ అంగరక్షకునితోనూ కొరియావాడితోనూ అన్నాడు.

పిస్తోళ్ళతో తమ బయిదీలను ముందుకు నెట్టుకొనిపోయారు ఆ గెరిల్లాలు. ఆవరణ దాటించి, గ్రామం వెలుపలి ప్రదేశానికి చడిచప్పుడూ చేయకుండా నెట్టుకొనిపోయారు. దేశద్రోహులను వారి నడుముకు కట్టు వస్త్రాలలోనే బంధించారు. అవి మెత్తగానూ, జారుడుగానూ వున్నాయి. దాస్వే, తేవారులు విడివిడిగా ఒక్కొక్క బయిదీయొక్క నడుముకట్టు వస్త్రం కొనను పుచ్చుకొని నడిపించుకొంటూ పోసాగారు.

తన దొష్టాలపుట్టను యేవిధంగా తాను పెంచుకున్నదీ గోపికి తెలుసు. తనపట్ల దయాదాక్షిణ్యాలు చూపబడవన్నదీ అతనికి తెలుసు. కొనను తేవారు కొంత వదులుగా పట్ట కొన్నాడని గ్రహించగానే గోపి ఒక్కగుంజు గుంజి వుడాయించాడు. రోడ్మీద అమితవేగంగా పరుగెత్తసాగాడు.

"ఘాట్ చేయవేం?" అని అరచాడు దాస్వే.

తొందరగా తేవార్ ఘాట్ చేశాడు. కాని గురితప్పింది. లైవే యీ అదనుజూసి, ఒక్కగుంజు గుంజి దాస్వేచేతులనుండి తప్పించుకొని పారిపోసాగాడు. కుడివైపునున్న పొలాలపడి పరుగుతీశాడు.

దాస్వే గురిచూసి తుపాకి కాల్చాడు. అయితే, లైవేని చూపువా మన్న వుద్దేశ్యం దాస్వేకి లేదు. గాయపరుద్దామని మాత్రమే అనుకున్నాడు. కాని దాస్వే గురిచూచి కొచ్చిన తుపాకిగుండు సూటిగాపోయి లైవే తలను బ్రద్దలుచేసింది. దాస్వే ఆ శరీరాన్ని సమీపించేసరికి, కంతపడిన లైవే నుదుటినుండి రక్తం చిమ్ముతూవుచ్చి.

తేవార్ గొప్పని వెంటాడుతూనేవున్నాడు. కాని గొప్ప చీరటిలోనికి తప్పించుకొనిపోయాడు. విసుగుతోనూ, తీవ్ర వేదనతోనూ తేవార్ తన నుదుటిమీద కొటుకొంటూ, మెల్లగా దాస్వేపై పుకు నడిచివచ్చాడు.

“నేను చచ్చిపోయినా యితే దాగుండేది!” అన్నాడు కోపంగా. “యిం పారిపోనిచ్చా నా వెధవని.” అని అంత గట్టి యువకుడూ కూలబడి ఏవ్వసాగాడు.

“యిదంతా చంఢాలంజేసేశాం!” అని దాస్వే విచారంగా అన్నాడు. “లైవే పారిపోయాడు. తొందరలో వాడిని చంపేశాను దీనెమ్మ! దురదృష్టమోయ్! చంపకూడనివాణ్ని చంపాం. పురివాతపవాల్పిసవాడు జారిపోయాడు.”

అప్పుడే తుపాకిప్రేలిన ధ్వని విని అటువైపుగా కోట బురుజులోని మరతుపాకిని పేల్చసాగారు. తుపాకిగుళ్ళు అతి ప్రమాదకరంగా ఆ గెరిల్లాలివరికి అతిదగ్గరగా ఎగురసాగాయి. తొందరగా వారిద్దరూ అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయారు.

వారు బిగ్ పాస్టార్ గ్రామానికి జేరుకోగానే, వారిని తీవ్రంగా విమర్శించారు. షెన్ జ్యోగ్రామంలో యిక వుండే దమ్ములు లేకపోయాయి గొప్పికి.

వాడికి వణుకుపుటింది. తనతండ్రికి పట్టుగొమ్మయైన ప్రహరీ గోడలచే రక్షింపబడతూ వున్న పట్నానికి పారిపోయాడు. అక్కడ మంచమెక్కాడు. కొన్నిరోజుల పరకూ వాడు మంచంలోపడి తీసుకొంటూనేవున్నాడు.

దాల్చా సంఘబలం నానాటికి పెరుగుతున్నదన్న భయంతో, కొన్ని వారాలు గడచిన తర్వాత జపానువల్ల షెన్ జ్యా గ్రామాన్ని విడచిపెట్టి పట్నం చేరుకొన్నారు.

వాళ్ళు పోతూపోతూ, షెన్ జ్యా గ్రామం కోటను కీలుబొమ్మ సైన్యాల చేతులలో పెట్టిపోయాడు. పరిస్థితులు యీవిధంగా మారిపోవుటనుచూచి ఆ కోటకు కమాండరు అయిన జీవో భయంచే పీడించబడ సాగాడు వాడూ తనకు జబ్బుగావుందని సెటించి, "ఆరోగ్యం బ్లంజుకోటాని" కని పట్నానికి పారిపోయాడు.

రైతాంగాన్ని పీడించటం ఆపివేయవలసిందిగా కోటలోనున్న దేశ ద్రోహులకు - కీ హెచ్చరిక పంపాడు. జపాను బ్లతిరేక నినాదాలుగల పోరను గెరిల్లాలు షెన్ జ్యా గ్రామంలోని గోడలనిండా అతికించారు. ఇక కోటగోడలకు ప్రతిఘటనోద్ద్యమంలో జేరవలసిందిగా కీలుబొమ్మలను ఆహ్వానిస్తూన్న పోస్టర్లను అతికించారు.

ఒకనాటి సాయంత్రం, అతని యింటిలోనే షెన్ తో బ్లాక్, దాస్వేలు మాట్లాడుతున్నారు. ఇంతలోనే ఆవరణలో మనుషుల మాటలు వినపడ్డాయి. కిటికీగుండా చూడగా, తుపాకులను ధరించిన ముగ్గురు సైనికులు లోపలకు వస్తూన్నారని తెలిసింది. షెన్ తెల్లపోయాడు. హడావుడిగాలేచి నిలబడాడు.

"వూ, తొందరగా ప్రక్కగదిలో దాక్కోండి!" అని బ్రతిమాలి నాడు.

"ఏం ఫరవాలేదు" అన్నాడు బ్లాక్ ప్రశాంతంగా. "వాళ్ళ సంగతేమిటో నేను తేల్చుతా" అన్నాడు తనచొక్కాలో చిన్న పిస్తోలును దాచుకొన్నాడు. పెద్దపిస్తోలు కంటికి కనబడకుండా కాంగ్ మిద పడేశాడు. అంటే తాను జాగ్రత్తగా వున్నానని తెలియపరచటానికని అలాచేశాడు. ప్రశాంతంగా దాస్వేకి ఏవో రెండుమాటలు చెప్పాడు దాస్వేకూడా అలాగే చేశాడు.

కీలుబొమ్మలు ద్వారంతెరను తొలగించి లోపలికి వచ్చారు. కాంగ్

మీదవున్న వాళ్ళిద్దరినీ రెప్పార్చకుండా చూడసాగారు. ఆ యిద్దరిలో ఒకడు బొంగంవాడు. నల్లగావున్నాడు. చురుకయిన కళ్ళు గలవాడు. ఆ క్రొత్త పెద్దమనిషి తమ్ము సఖసఖపర్యంతం పరీక్షిస్తూ, వుండుటను ఆ కీలుబొమ్మలు గుర్తించారు. ఆ సల్లవాని ప్రక్కగా బలశాలియైన యువకరైతు కాంగ్మిద కూర్చునివున్నాడు. జిల్లా కీలుబొమ్మ గ్రామపరిపాలక సంఘానికి అధ్యక్షుడయిన షేర్‌గారు చికాకుగా దూరంగా నిలబడి యుండుటనుకూడా ఆ కీలుబొమ్మలు గుర్తించాలి. ఆ కీలుబొమ్మలు కాంగ్మిదవున్న పెద్ద పిస్తోయనుజూసి, అ గదిలోవున్న కొత్తవార్షిక రూబాలూ సంఘానికి చెప్పినవార గ్రహించారు. కీలుబొమ్మలకు వణుకుపుట్టుకొచ్చింది. తోకముడిచి పారిపోవుచు వుద్యుత్తులయ్యారు.

“వేళ్ళకండి!” అని పెద్దరైతు ఆజ్ఞాపించాడు. “మా కమాండరు గారు మీతో యేదో చెప్పవలచారు” అన్నాడు.

“కమాండర్” అన్న మాటలను వినగానే కీలుబొమ్మ సైన్యాలకు మరింత భయం ఆవేశించింది. వారు మెటనే వరుసగా నిలబడి సైనిక వందనం జేశారు.

“కమాండరుగారి ఆజ్ఞలకు ఎదురుచూస్తున్నాం!”

“ఇంత ప్రొద్దుపోయేసరికూ పసిపాటా లేకుండా తిరుగుతున్నారేమి?” అని కోంగ్ ప్రశ్నించాడు బ్లాక్.

అతని కంఠధ్వని మహా చరుకుగావుంది. ఆ దెబ్బతో కీలుబొమ్మ ముఖాలు వెలవెలబోయాయి. చేతులను గట్టిగా ప్రక్కనబెట్టుకొని “కాంగ్ పైరుకు వచ్చాం. సిగరెట్లుపోవామని వచ్చాం. అంతకన్న మరేమీలేదు” జవాబు యిచ్చారు.

“కూర్చోండి!” అని ఆజ్ఞాపించాడు బ్లాక్.

“కమాండరుగారు కూర్చున్నప్పుడు మేం నిలబడాలి!”

“ఏం ఫరవాలేదు. మనమంతా చెనావాళ్ళం. కూర్చోండి మనం కొంత సేపు మాటాడుకొందాం” అన్నాడు బ్లాక్.

కీలుబొమ్మలందరూ ఒక బల్లపై కూర్చున్నారు. తుపాకులను ప్రక్కగా వుంచుకొన్నాడు. దళనాయకుడు బూడిదవర్షం ముఖంగలవాడు,

నలమందుకు అలవాటుపడిన వ్యక్తి. బ్లాక్కి వాడు ఒక సిగరెట్ నివ్వ వచ్చాడు. తనకు సిగరెట్ తాగే అలవాటులేదని బ్లాక్కి చెప్పాడు. వాడు దాస్యేకి సిగరెట్ యివ్వబోగా అతడూ నిరాకరించాడు.

“మూ బాలా సిగరెట్లతాగే అలవాటు చేసుకొనజాలదు. అవి చాలా ఖరీదు” అంటూ దాస్యే చిన్నపైపును. పుగాకు సంచిని బయటకు తీశాడు.

ఈ విధంగా రెండుదెప్పలు తిన్నారాత. దళనాయకుడు షెన్కు సిగరెట్ యివ్వ యత్నించాడు. కాని, దానిని తాగటానికి షెన్కుకూడా ధైర్యం చాలకపోయింది. అతడు సిగరెట్ పాకెట్ను జేబులో పెట్టివేసుకున్నాడు.

బ్లాక్కి పొదలాంటి తన కనుబొమలను ముడిపేశాడు. “మీకు కొన్ని ఆజ్ఞలు యివ్వాలి” అన్నాడు. అతని కంఠం చాలా కఠినముగా ధ్వనించింది.

అతని ప్రవర్తన కఠినమైన కీలుబొమ్మలను అమాంతంగా లేచి నిలబడేటటు చేసింది. వారు లేచి నిలబడారు. గజగజ వణుకుతూ అతణ్ణి అత్యంత నష్టతాప్రపూరితంగా సంబోధించారు.

“ఆజ్ఞలివ్వండి కమాండర్, మేమనుసరిస్తాం” అన్నాడు.

“మొదటిది - పనిలేనిదే మీరు వీధులలో తిరుగరాదు.”

“యస్ కమాండర్.”

“రెండు - మీరు రైతులను నీడించడం మానివేయాలి.”

“యస్, కమాండర్.”

“మూడు - మీరు తుపాకువను ధరించే సదృశిని జాగ్రతగా మార్పు కోవాలి; తుపాకులమూతులను క్రిందివైపుగా పెట్టి వీపుమీద వ్రేళ్ళాడేసుకోవాలి.”

“యస్, కమాండర్.”

“ఛౌరా ఏషంటే, భవిష్యత్తులో మీ కేదైనా కావాల్సివస్తే, మేయరు నడగండి. రైతులకు దూరంగా వుండండి. వాళ్ళు గౌరవప్రదంగా బ్రతికే జనం. మీ డంబాలను వాళ్ళు భరించజాలరు. రైట్?”

“యస్, యస్, యస్, కమాండర్!”

దాస్వే తన గొంతును సవరించుకొన్నాడు. కీలుబొమ్మలవంక తీక్షణంగా చూశాడు. “నావీ కొన్ని ఆజ్ఞలున్నాయి! రైతులనుండి మీరు గోధుమపిండిని డిమాండ్ చేయటం మానివేయాలి. ఇలాంటి కిషసమయాలలో మిమ్ముల్ని మేపటానికి, రైతులకు గోధుమపిండి ఎక్కడ చొరుకుతుంది? అవునా?”

“యస్! యస్! పూర్తిగా రైట్!” అని ఆ కీలుబొమ్మలు తలలను బలంగా వూచారు.

“బానిసలాగున మీ రా విధంగా మాటాడనవసరంలేదు” అన్నాడు జాకీ స్నేహపూర్వకంగా.

“మనమంతా చెనావాళ్ళం; ఒకే దేశానికి చెందినవాళ్ళం. మీరు చూస్తూనే వున్నారుగా, మేం మా ఆయుధాలను కాంగ్రెస్ మీద పెట్టాం; దాని కర్తవ్యమంటే, మిమ్ములను మేం శత్రువులుగా భావించటంలేదు. కాని, మేం మీకు యీనాడు చెప్పిన విషయాలను తప్పక మీరు అమలుజరపాలి యీనాటినుండి అమలుజరపాలి. మీరు సరిగా అమలుజరుపుతున్నారో లేదో తనిఖీజేయటానికని మేం తరచుగా వస్తావుంటాం. అందువలన మరచిపోకండి” అన్నాడు జాకీ

వారిచ్చిన జ్ఞానం తప్పక అనుసరించగలమని ఆ కీలుబొమ్మలు సమ్మతించారు. తప్పక జ్ఞాపకముంచుకుంటామన్నారు.

“మంచిది! మీ రిక పోవచ్చు. భవిష్యత్ లో మీ రే విధంగా సంచరిస్తారో కనిపెడతూవుంటాం” అన్నాడు జాకీ.

“యస్, కమాండర్! మే మేవిధంగా అమలుజరుపుతున్నాడీ మీరు చూస్తారుగా! మీ కన్ని విషయాలు తెలుసును” అని, ఆ కీలుబొమ్మలు తమ తుపాకులను తీసుకొని శాలూట్ చేసి, బయలుదేరారు.

ఈ సమయంలో తన పాత్రను గురించి ఆ కీలుబొమ్మలు ఏ విధముగా రిపోర్టుచేయగలరాయన్న అనుమానం షెన్ ను బాధించింది. తొందరగా అతడు ముందుకు సాగాడు.

“మీ వెంట రాలేనందుకు క్షమించాలి మిస్టర్ స్క్వాడ్ లీడర్. ఈ బాలా కామ్రేడ్స్ యిద్దరూ నాకు పాఠాలు నేర్పాలని వచ్చారు.” తన్ను తాను కాపాడుకోవటానికి వాదించుకొంటూ “అదే సమయంలో మీకుకూడా బోధించే అవకాశం లభించింది. చాలా చిత్రమయిన సంఘటన... హా! హా! హా! హా!”

“చాలా వెలుగునిచ్చింది! నల్లమందుతాగితే కలిగే సంతోషంకన్న అమిత సంతోషాన్ని కలుగజేసింది” అని దళనాయకుడు జవాబు చెప్పాడు.

గౌరవప్రదంగా కీలుబొమ్మలు వెళ్ళిపోయారు. కీలుబొమ్మలు చాలాదూరం పోయివుంటారని అనుకోగానే తమలో జనజన పొంగి వస్తూన్న నవ్వును బిరిడా విప్పడేశారు. అమిత ఉల్లాసంగా పొట్టచెక్కలయ్యేటట్టు నవ్వుకొనిపోయారు.

అలాంటి సంఘటన అనేకం గెరిల్లాల, కీలుబొమ్మల మధ్య జరిగాయి. తదుపరి కీలుబొమ్మల ప్రవర్తన అపారంగా అభివృద్ధి అయింది. కాని షేర్ జ్యాగ్రామం కోటకు వెళ్తే కమాండరుగా వచ్చినవాడు వొంటి ఆడవిమ్మగంలాగున సంచరిస్తున్నాడు. వాడి కొక మారుపేరుకూడావుంది. వాణ్ని పెద్దకాకి అంటారు.

వాడు తరచుగా పావులనుండి వస్తువులను మూల్యాన్ని చెల్లించకుండా కొట్టేస్తున్నాడు. నిరంతరం బాలానిగురించి బూతులుతీడుతున్నాడు నిందాప్రచారాన్ని చేస్తున్నాడు.

“జపానువాళ్ళు వాళ్ళందరినీ తుడిచిపెట్టేశారులే!” అని పెద్దకాకి వెక్కిరించాడు.

రహస్యంగా శనరుద్ధరించబడిన రైతు యూనియన్ లోనూ, యువ జన సంఘాలలోనూ వున్న ఉద్యమ క్రామకులు కొంతమంది దాస్యేతో రహస్య సమావేశాన్ని జరిపారు. కొలది రాత్రులు గడిచినతర్వాత ఒక చీకటి సందులో పెద్దకాకిని లంకించుకున్నారు.

“ఏరా! పులిగుండె తింటున్నావా ఏమిటిరా! మహాదుడుకుగావున్నావట? బాలా అనేవాళ్ళే లేరని కోశావటగా?” అని వాణ్ని అడిగారు.

దాస్వేవంక చూపించి, “మంచిది! అయితే యిదిగో, నీ కళ్ళయెదుటనే వున్నాడు బాలూ! ఇకనుంచైనా ప్రజలను వేధించటం మానుకొంటావా. లేదా?”

ఆ కీలుదొమ్మ వెధవ, పెద్దకాకిగాడు చేసిన ప్రతి పనినీ, కూసిన ప్రతి తప్పుడుకూతనూ దాస్వే ఏకరువుపెట్టసాగాడు. పెద్దకాకిగాడికి భయంచే వళ్ళు గజగజ వణకిపోయింది. చేతులు ముందుకుపెట్టుకొని, అనేకసార్లు సాష్టాంగపడ్డాడు ఆ పెద్దకాకి.

“నాకు పెద్ద కష్టమైందా! కొని ఏంలాభం. కళ్ళలో పాపలులేవు సామీ!” అని నీచాతినీచంగా ఏడ్వసాగాడు పెద్దకాకి. అంతేగాక “మాన వుడుగా సంపదించటం నాకు తెలియదుసామీ! నా విషయమంతా మీకు తెలుసు! నేనొక తప్పుడు గాడిదకొడుకుగా ప్యవహరించాను. ఈరోజు నుండి బుద్ధితెచ్చుకొని బ్రతుకుతా!” అని తన్నుతాను నీచాతినీచంగా తిట్టు కొనిసాగాడు.

వానికి ఒక గంటసేపు వారు వుసన్యాసమిచ్చారు. ఆ తర్వాత వారు వాడిని కోటకు తిరిగిపోనిచ్చారు.

ఆనాటినుండి పెద్దకాకి మొదలుకొని క్రిందివాడివరకూ షెన్ జ్యో గ్రామంలోని ప్రతి కీలుదొమ్మ సైనికుడూ బాలూ ఆజలను అనుసరించి నడుచుకోసాగారు. అవసంతే క్రింద పెద్దకాకికి కబురుజేసేవాడు. వానికి స్రత్యేకసూచనలు యిచ్చేవాడు.

ఒకసారి పెద్దకాకియొక్క అంగరక్షకుడు ఒక స్త్రీయొక్క చొక్కాను దొంగిలించాడు. ఆమె యీ విషయాన్ని మహిళాసంఘానికి రిపోర్టుచేసింది. వెంటనే ఆ సంఘసభ్యులు పది. : న్నెండుమంది సమావేశమై కోటబురుజుకు ఎదురుగావున్న కొంపలపైకి ఎక్కారు.

“ఓ కీలుదొమ్మ దేశీయులారా! బాలూ మీకు విధించిన సూత్రాలను, నియమాలనూ షరచిపోయారా! ప్రజలకు ఎలా చెరుపుదేయగలుగుచున్నారు?” అని అరచారు

బురుజుమీదనుండి పెద్దకాకి వాళ్ళకు ప్రత్యుత్తరమిచ్చాడు. “ఏం బాధ కలిగిందో చెప్పండమ్మా!”

“మిసెస్ జోవ్ జాకెట్ను మీ అంగరక్షకుడు దొంగిలించాడు. ఇలాంటి విషయాలను మా మహిళాసంఘం సహించదు.”

ఆ మరునాడు అపహరించబడిన వస్తువు స్వంత ఆసామికి చేర్చబడింది.

* * * *

ఇప్పుడావిధంగా షేన్ జాగ్రామం ధీనంలోనికివచ్చింది. బ్లాక్ టేబుల్ దాస్యే. మేయిలతో ఒక సమావేశాన్ని జరిపాడు. హోజ్వాంగ్ గ్రామాన్ని శత్రువుల హస్తాలనుండి విముక్తిజేయుటకు నీవుపోయి యత్నిస్తావాయని దాస్యేని. షేన్ జాగ్రామంలో వుండి దాస్యేచేస్తున్న పనిని నీవు చేస్తావాయని మేయిని బ్లాక్ అడిగాడు. ఆ కార్యకర్తరిద్దరూ ఆవిధంగా జేయుటకు సంతోషంగా వస్తుకున్నారు.

కాంగ్ మిద వాళ్ళిద్దరూ జంటగా కూర్చోవటం చూసి వాళ్ళిద్దరూ అద్భుతమయిన దంపతులు కాగలని అనుకున్నాడు బ్లాక్. వాళ్ళిద్దరూ ఆ విధంగా జంటగాకూర్చుంటే ఆ దృశ్యం అతనికి సంతోషజేసింది. వాళ్ళిద్దరూ ఒకరినొకరు తమతమ హృదయాలలో ప్రేమించుకుంటున్నారన్న విషయం అతనికి తెలుసు. కాస్త వారిని ముడుకుతోసితే యీ జన్మలో వారు వారి హృదయాలను ఒకరినొకరు విప్పి జెప్పుకోలరన్న విషయం కూడా అతనికి తెలుసు.

“మీరిద్దరూ ఖలేకప్రేమ్స్!” అన్నాడు పళ్ళు బయటపెడుతూ బ్లాక్. “యిందులో ఒకరు అసలు పెళ్ళిచేసుకోలేదు; మరియొకరు విడాకు లీచ్చి ఎంతోకాలమయిపోయింది. మీ యద్దరికి జోడా కుదురుతుందనుకుంటాను. మీరిద్దరూ పెళ్ళిచేసుకోగలరని లాంఛనప్రాయంగా నన్ను ప్రతిపాదించనీయండి! మొదట మీరు యద్దరూ ఒకరినొకరు బాగా తెలుసుకోండి! తర్వాత బాగా ఆలోచించుకోండి: ఏమంటారు?” అన్నాడు బ్లాక్.

“హా!” అని కొట్టుకొంటున్న హృదయంతో దాస్వే జవాబిచ్చాడు. “ఇన్ని సంవత్సరాలు ఇద్దరంకలిసి పనిచేసిన తర్వాత ఆమె హృదయ మెలాంటిదో నాకు తెలియదని మీరనుకుంటున్నారా?” అన్నాడు.

మేయీ సిగిలింది. ఆమె తనలో యీవిధంగా అనుకోసాగింది. అతనిలో అర్థంజేసుకోవాల్సిన విషయమేమీ మిగలలేదు. అతనిలోని ప్రతి భావమూ నాకు ఎంతోకాలంనుండి తెల్సు:

నిశ్శబ్దాన్ని చిట్టచివరకు దాస్వే భంగపరచాడు. అతడి విషయాన్ని కచ్చిపాడు. “నాకేమి అభ్యంతరంలేదు!” అతడి విధంగా చూస్తూ దీనస్పృహ అతనిలో తత్తరపాటు జనించిందని అతని కంఠధ్వని సూచించింది. “క్రామేడ్ మేయీ అంటే నాకు మహా తరమయిన సవభిప్రాయముంది. ఆమె కష్టపడి పనిజేస్తుంది. కార్యకర్తలకన్న మిన్నగా పనిచేస్తుంది. చాలా మెరుగు. సత్తిమటనోద్యమంలో జేరనీయకుండా జినంగ్ కుటుంబం ఆమెకు అడ్డపడాలని ప్రయత్నించినప్పటికీ ఆమె దానిని తప్పించుకొంది....” దాస్వే తొట్టుపడ్డాడు. “ఏమైనాగానీయండి. ఆమె అద్భుతమైన వ్యక్తి! ఎలా చెప్పాలో నాకు తెలియుటలేదు....”

“నన్నుగురించి యిప్పటికే చాలా పొగడేశావు!” అని మేయీ అనుపడింది. మెరుపులాంటి చిరునవ్వు ఆమె పెదవులపై చిందులాడింది. “నోలో కావలసినన్ని తప్పులున్నాయి. ఏవిధంగా చూసినా నీవు నాకంటే వెయ్యిరెట్లు మెరుగు!” అన్నది. బాకీవంక తిరిగి, దాస్వేలాంఛనోపన్యాసానిని సరితూగేటట్టుగా “క్రామేడ్ దాస్వే అంటే నాకు పూర్తిగా ఇష్టం. ఆయన అద్భుతమయిన వ్యక్తి. మహామేరువులాంటి గట్టివ్యక్తి. జపాను వాళ్ళు క్రూరాతిక్రూరంగా అతణ్ణి బాధించినా ఒక్క రవ్వంతైనా జంకలేదు. నాకంటే చాలా బాగా పనిచేస్తాడు. చక్కగా నేర్చుకొంటున్నాడు. నాకుకూడా అభ్యంతరంలేదు!” అన్నది.

బాకీ నవ్వాపుకోలేకపోయాడు. చాలాసేపు కడుపు చెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వాడు.

“మంచిది, మంచిది! మీరిద్దరూ యీవిధంగానే భావిస్తారని పార్టీ కమిటీ ఆశిస్తూవుంది. పరిస్థితులు కొంచెం బాగుపడగానే మీరిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకొందురుగాని! అంతవరకూ ఉల్లాసంగా పనిచేస్తూవుండండి! మధనః డనక్కరలేదు!” అన్నాడు డాక్టర్.

వాళ్ళముఖాలు ఎర్రబారినాయి. కాని అంతరంగికంగా హృదయాలు వుల్లాస సముద్రంలో యీదులాడాయి. మేయీ, చాస్వేలు తమ అంగీకారాన్ని గొణిగారు.

ఆ మరునాడు మేయీ లీమామను కలుసుకొన్నది. షెన్ ష్యూ గ్రామంలో ప్రజాసమీకరిణ రహస్య కార్యకలాపాలను ప్రారంభించింది. సాధారణంగా ఆమె ప్రచ్ఛన్నవేషంలో రాత్రివేళలందు పకిజేసేది. తన పై అధికారుల సూచనల ననుసరించి. ఆమె అప్పుడప్పుడు షెన్ ను కలుసుకునేది. కీలుబొమ్మ గ్రామపరిపాలక సంఘాలకు అధ్యక్షుడయిన షెన్, ఇప్పుడు రహస్యంగా బాబూకు సహాయం జేస్తున్నాడు. అతడు అందించిన సమాచారాన్ని ఆమె ఒక “వార్తాహరుని” ద్వారా గెరిల్లా హెడ్ క్వార్టర్స్ కు అందజేసేది.

ఆవిధంగా ఆమె అనేక వారాలపాటు పనిచేసిన తర్వాత ఒకనాటి రాత్రి షెన్ యింటికి పోయింది. కాని యీమారు ఆమె జాగ్రత్తగావుంది. ఆవరణలో పదధ్వనిని ఆమె పట్టించుకోలేదు. ప్రక్కగ్రామమే హిస్సెలియా గ్రామంలోని కోటకు కమాండరుగా ఇయినో పనిచేస్తున్నాడు. వాడికి అసిస్టెంట్ గా జీవో పనిజేస్తున్నాడు. వాడు ఇయినోకు షెన్ వద్ద ఉంచి దంతపుసామాగ్రి గలదని చెప్పాడు. ఆ సామాగ్రిన వేరుకొని తీసుకుపోదామని ఆరాత్రి ఇయినో రావటం తటస్థించింది.

ఇయినో, తన అంగరక్షకులను బయటవుంచి, మేయీ, షెన్ లు రహస్య కార్యక్రమాన్ని గురించి చర్చించుకొంటున్న గదిలో చొరబడ్డాడు. జపానువాడు హఠాత్తుగా తలవని తలంపుగా వచ్చిపడుటచే మేయీ బిత్తుపోయి లేచింది. ఎర్రబారిన ముఖంతో, ఆమె కోపంగా షెన్ వంక జూసింది.

షెన్ కూడా ఖంగారుపడ్డాడు. ఖంగారు పడినట్లు పైకిమాత్రం పొక్కలేదు.

“అహా, ఘనశ్రీగారా! ఎప్పుడు వేంచేశారు....రండి! లోపలికి రండి!....దయచేసి కూర్చోండి!” అన్నాడు మృదువుగా షెన్.

జపానువాడి కళ్ళు మేయిమీదనే వున్నాయి..... “ఆమె ... యెవరు ?”

“నా మేనగోడలు!” అని షెన్ వెంటనే జవాబుచెప్పాడు. దయ చేసి కూర్చోండి!”

“నేనుపోయి నీళ్ళు కాచుటలో అత్తకు సాయపడతాను” అని చెప్పి మేయి, ఆ గదినుండి బయటికిపోయింది.

అర్ధనిమీలిత నేత్రుడై ఇయినో ఆమెపోయిన దిక్కుగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు. కలగనసాగాడు. చిట్టచివరకు కలనుండి బయటపడి వింతగా నవ్వాడు ఇయినో.

“మీ మేనగోడలా యిది!” అన్నాడు షెన్ తో. పిడికిలినుండి బొటన వేలిని బయటపెడుతూ, బడిపిల్లాడులాగా కిలకిలనవ్వాడు “బాగుంది! బాగుంది!”

పగటిపూట ఇళ్ళల్లోనే దాగొనివుండవలసి వచ్చుటచే, మేయి శరీరపురంగు తెల్ల బడింది. తాను షెన్ ఇంట్లో వున్నానన్న విషయాన్ని ఇయినో కనిపెట్టాడని ఆమె భావించగానే, ఆమె ముఖం ఎర్రబారింది. అతనివంక తన విశాలనేత్రాలతో జూచినప్పుడు ఆమె ముఖానికి వింత అందమొచ్చింది. ఆ అందాన్నిజూచి, జపానువాడికి మహాఘోరంగా కామజ్వరం పట్టుకొంది.

షెన్ తన నుదుటిమీదనున్న చెమటను కృత్రిమంగా తుడుచు కొన్నాడు. ఇయినో దృష్టిని యితర విషయాలమీదకి దొర్లించాలనే ఉద్దేశంతో షెన్ యితర విషయాలను వూసంగా మాట్లాడసాగాడు. కాని ఇయినోకి అప్పటికే కామజ్వరం నెత్తికెక్కిపోయింది. వాడికి యితర విషయాలేమీ సట్టలేదు.

“మీ మేనగోడలివయసు?” అన్నాడు ఇయినో.

“చాలా చెడుగా తయారవుతోంది యీ విషయం!” అనుకున్నాడు షెన్. “ఆమె వయసును ఎక్కువచేసి చెప్తా” అనుకున్నాడు.

“ఆమెకు యిరవై అయిదేళ్ళు! మా కోటను జూచి వచ్చారా?” అన్నాడు షెన్.

వెకిలిగా నవ్వుతూ ఇయినో, తన సారాయిరంగు ముక్కును ముడతవేశాడు.

“నాకు—” అని పది పేళ్ళను పైకెత్తిజూపి, మూడుసార్లువేయలు పూపాడు ఇయినో.

“ఆహా! ఆహా! ఘనశ్రీగారికి ముప్పయి ఏళ్ళా!” అని షెన్ తల పూపాడు.

ఆరోచనాసముద్రంలో మునిగిపోయి ఆ జపానువాడు కొంతసేపు ఆ విధంగా మొద్దులాగున కూర్చున్నాడు. దంతపు సామాగ్రినిగురించి ఒక్కమాటయినా చెప్పమరచాడు. అకస్మాత్తుగా లేచి బయటకు వెళ్ళి పోయాడు.

ఆ మరునాడు ఇయినోయొక్క చైనాదుబాసీ, షెన్ ను చూడటానికి వచ్చాడు. ఒక రిస్టువాచీని, ఒక ఉంగరాన్ని, రెండు తాగి సాటిన్ పట్టు గుడ్డను ఆ దుబాసీ తీసుకొనివచ్చి యిచ్చాడు. షెన్ మేనగోడలిని ఆ జపానువాడు పెళ్ళిచేసుకోగోరెతున్నాడని దుబాసీ చెప్పాడు. వాణ్ని ఏదో రకంగా మోసం చేద్దామనే ఉదేశ్యంతో తన మేనగోడలి పెళ్ళి యిదివరకే యికొకరితో నిశ్చయమైపోయిందని షెన్ చెప్పాడు. పరిస్థితు లెలాగున్నా సరే ఆ పిల్లను తనకిచ్చి పెళ్ళిచేయవలసిసదిగా గట్టిగా జపాను కమాండరు ఇయినో చెప్పాడనీ, ఎటుండి తప్పుకుండా ఆ పిల్లను హిస్సేగ్రామానికి పంపమన్నాడనీ, అలా జేయకపోతే షెన్ కుటుంబాన్నంతనూ అరెస్టు చేసివేయమన్నాడనీ చైనాదేశీయుడయిన ఆ దుబాసీ చెప్పాడు.

దుబాసీ తాను తెచ్చిన కానుకలను షెన్ గారి యింట్లో విడిచి వెళ్ళి పోయాడు.

ఖంగారుగా షెన్ చేతులు రుద్దుకుంటూ గదిలో అటూ యటూ

పచారుజేయసాగాడు. అతనికి ఏమిచెయ్యాలో పాలుపోలేదు. అతనిది మంచి తెలివితేటలుగల బుర్ర. అయినప్పటికీ యీ సమయంలో అది కూడా మార్గంతరాన్ని సూచించజాలకపోయింది.

మేయీ యీ కబురు వినగానే ఉదేకపడింది. తొందరగా గెరిల్లా హెడ్ క్వార్టర్స్ కు పోదామనుచుంది. కాని షెన్ ఆమెను వదలిపెట్టుటకు భయపడుతున్నాడు.

“ఏంజేదామనుచున్నావ్?” అని కోపంగా అడిగింది మేయీ. “నన్ను జపానువాళ్ళకు అప్పగిద్దామనుకుంటున్నావా? అలాచేశావ. బే, బాబూ నిన్ను ఎన్నటికీ క్షమించను” అన్నది.

బాధగా షెన్ కాళ్ళతో నేలను తాడించాడు. “ఏంజేయబోతున్నానా? ఇయినో నా మెడలమీద కూర్చున్నాడు. వా డెలాంటివాడో నీకు తెలుసు! నామీద వాడికి కోపమొస్తే నోటివెంట ఒక్కమాటను జాంచికొనే చాలు, వాళ్ళు నా పీకను ఉత్తరించేస్తారు! ఇదేమి వేశాకోకం వ్యవహారం గాదు” అన్నాడు షెన్.

“గాబరాపడబోకు” అన్నది మేయీ అతణ్ణి నోదార్చుతూ. “నేను హెడ్ క్వార్టర్స్ కు వెళ్ళిపోతాను. అక్కడ మేము యీ విషయాన్ని గురించి ప్లానువేస్తాం. ఏ విధంగానయినాసరే, నీకు హాని జరుగకుండా చేస్తాం. అలాచెయ్యటం బాగుండదూ?” ఆమె ఆ విధంగా ఒక గంటసేపు అతనితో మాట్లాడింది.

ఎలాగయితేనేం అతనికి యిష్టమున్నా చేకపోయినా ఆమె హెడ్ క్వార్టర్స్ కు తిరిగివెళ్ళుటకు పప్పుకున్నాడు.

మేయీ, దిగ్ పాప్లార్ గ్రామం చేరింది. ఆ సమయంలోనే అక్కడ గెరిల్లాలు హిస్ట్యేలియూ గ్రామాన్ని ఎలా పట్టుకోవాలాయని చర్చిస్తున్నారు. ఈ గ్రామం కోటను పట్టుకోవాల్సిన బాధ్యత బ్లాక్ కిది.

అతడు యింతకుపూర్వమే ఆ గ్రామములో రహస్య ప్రజాసభలను పునరుద్ధరించాడు. లీగల్ మార్గాలద్వారా రహస్యంగా పనిచేస్తున్న ఒక కామ్రేడ్ ను మేయరు సదవికి ఎన్నుకొనుటకు తోడ్పడ్డాడు. కోట

లోని కీలుబొమ్మసైనికులు సహకరించుటకు యిష్టపడుతున్నారు. అయితే ఒక చిక్కువుంది.

కొన్ని డజనమంది జపాను సైనికులు ఆ కోటలోవున్నారు. వాళ్ళు యీ కీలుబొమ్మసైనికులను ఒక కంట కనిపెడుతూవున్నారు. భారీ ఆయుధాలన్నీ - అంటే, రెండు మెషిన్ గన్లుకూడా - జపాను సైనికుల చేతులలోనే వుంచబడినాయి. గెరిల్లాలు యీ కోటను పట్టకోలేకపోతున్నారు.

ఈ కోటకు కమాండరు ఇయివో. వీడు మేయిమీద కన్నేశాడని మనకు యిదివరకే తెలుసు.

వీడెంత విషభపుచ్చెయ్యో, అంత జిత్తులమారి. “ఘనమైన జపాను చైనాతో ఒట కుటుంబం. సామ్రాజ్యవాదనేనీ బీదప్రజలను రక్షించుటకు వచ్చింది!” అని మాటిమాటికి చెప్పటమంటే వీడికి దాగా సరదా. కాని, రెప్పారేలోపల తన క్రూరత్వానికి కళ్ళాలు సడలించివేస్తాడు. వాడు అంతులేకుండా చైనావాళ్ళను చంపేశాడు. తన చేతులారా యితరులను చంపటమంటే వాడికి చాలా సరదా.

వాడు మోకరించివున్న ఛైరీ మెడపై బిందెడు చన్నీళ్ళను పోయ వలసిందిగా తన సేవకునికి ఆజ్ఞాపించేవాడు, అటుతర్వాత, తన సాము బిడ్డాన్ని తీసుకొని ఛైరీ మెడను తెగవేసేవాడు.

“జపానుకు చైనాప్రజలంటే దయ. లేకపోయినట్లయితే, ఏనాడో చైనావాళ్ళందరినీ చంపేసేవి” అని మొరగేవాడు.

ఇయినోతో సంఘరణ, వాడు పెళ్ళినిగురించి పట్టిన పట్టుగురించి మేయీ తన కామ్రేడ్స్ తో చెప్పింది.

ఆమె యీ సమాచారాన్ని వారికి చెప్పగానే గెరిల్లాలందరూ కోపంతో గర్జించారు. ప్రశాంతంగా వుండవలసిందిగా వారిని బ్లాక్ కోరాడు. పరిస్థితితో సరితూగుటకుగాను ఒక పద్ధతిని ఆలోచించవలసిందిగా కోరాడు. ఈ ఏషయాన్ని బాగా చర్చించినతర్వాత ఒక ప్లాను చేశారు.

షెనోను కబురంపారు. అతడు మెటనేవచ్చాడు. కానివ్యూహంలో అతడు వహించవలసిన పాత్రను అతనికి వారు వివరించగానే అతడు తాత్పరంచేశాడు; తటపటాయించాడు. బహుశ భయపడివుండవచ్చు. అందు

వలన, గెరిల్లాలు అతని పాత్రను ప్రానునుండి పూర్తిగా తొలగించివేశారు. తాత్కాలికంగా అతణ్ణి డిగ్ పాస్టార్ గ్రామంలోనే వుంచివేశారు. షెన్ గారి మేనగోడలి కుటుంబం యీ పెళ్ళికి పూర్తిగా అంగీకరించిందనీ, నిరీత దినంనాటికి పెళ్ళికూతురిని పంపమని జాబుద్రాసి, ఒక చునిషి చేతికిచ్చి పంపారు.

కార్యకర్తలు, హడావుడిగా పెళ్ళిప్రయత్నాలు చేయసాగారు. కొన్ని ఏర్పాట్లు చేయటమైనా, బ్లాక్ ముందుగానే హిస్టేలియూ గ్రామానికి పోయాడు.

* * * *

పెళ్ళినాడు, బదునెసిమిదేశ్ వయస్సుగల రియూ పెళ్ళికూతురు పేషాన్ని వేశాడు. పెద్ద విగు పెట్టుకున్నాడు. పూలు అద్దబడిన సాటిన్ జాకెట్ వేసుకొన్నాడు. ఎత్తయిన మడిమలుగల చెప్పులు వేసుకొన్నాడు. పెదిమలకు రంగువేసుకొన్నాడు. ముఖానికి పొడరు, రంగూ వేసుకున్నాడు అందమైన పెళ్ళికూతురులాగున తయారయ్యాడు. అతని తలకు ఎర్ర ముసుగు వేయబడింది. నడుముకట్టులోపల ఒక షిస్టోలు దాచుకొన్నాడు.

పెళ్ళికూతురుకు దాసిగా వ్యవహరించుటకు వ్యక్తున్న మిస్ చెన్ చూడా చక్కగా అలంకరించుకొంది. యీనాడు డిగ్ పాస్టార్ గ్రామానికి మేయరైన మిష్టర్ మి, పెళ్ళికూతురు సోదరుడిగా వ్యవహరించబోయినాడు.

అతడు సరైన తదుస్తులను ధరించాడు. నెత్తికి మిలమిలా మెరిసే బోపీ పెట్టుకొన్నాడు. బంధుకోటి ప్రతినిధులుగా బాలూ కొట్టి ప్రజాసైన్యంనుండి నలుగురు పెద్దలు వెళ్ళారు. ఆ ఆరుగురూ, తమ దుస్తులలో ఆయుధాలను దాచుకొని బయలుదేరారు.

తమతమ విధులను నిర్వహించుటకుగాను అప్పటికే యితర కామ్రేడ్స్ బయలుదేరిపోయారు. ఆ సాయంత్రం బారెడు ప్రొద్దున్నదనగానే పెళ్ళివారు పడవలో బయలుదేరారు; సరస్సును దాటారు. పెళ్ళి

వారిని ఆహ్వానించుటకై హిస్మేలియూగ్రామం ఆనకట్టమీద, ఆ గ్రామం యొక్క క్రొత్త మేయరైన వా.గ్, నలుగురు మేళగాళ్ళు, అనేకమంది జపానువాళ్ళు, కీలుబొమ్మ సైనికదళ మొకటి, ఎదురుచూస్తున్నారు. చక్కగా అలంకరించబడిన పెళ్ళికూతురు మేనా, ఒకటి రెండు చిన్న మేనాలు సిద్ధంగా వున్నాయి.

పెళ్ళివారి పడవలు వొడ్డుదగరకు రాగానే, వాళ్ళను చూచుమని కోటనుండి కీలుబొమ్మ సైనికులు :రుగెత్తుకొనివచ్చారు. దగ్గరలోనే బెస్తవాళ్ళు కొంతమంది, చిన్న పడవలలో నిలబడి, చిత్రంగా యీ దృశ్యాన్ని కళ్ళార్పకుండా చూడసాగారు. వాళ్ళు "హూ! హూ! హూ!" అంటూ తమ చేతులలోనున్న పట్టాలను వదిలారు. ఆ చెరువుకాకులు గాలి లోనికి ఎగిరెగిరిపోయాయి. గిరగిరా వంకరటింకరగా పల్లెలుకొటాయి. నీళ్ళలోనికి దుమికాయ్. వెండిలాగున మెరుస్తున్న చేపలను పట్టుకోటాని కని లోపలికిపోయాయి. చేలను వట్టుకొని తమ యజమానుల పడవల మీదకు గొనివచ్చే విధంగా ఆ పట్టులకు ర్రర్చియి యిగ్వబడింది.

పెళ్ళివారు ఆనకట్ట ఎక్కుతూవుండగా, హిస్మేలియూ గ్రామం యొక్క క్రొత్త మేయరూ, బిగ్ పాప్లార్ గ్రామం మేయరూ కుశల ప్రశ్నలు వేసుకొన్నారు. పెళ్ళికూతురు పెన్ మేనాలో ఎక్కుటకు సహాయపడిన తర్వాత, మిస్ ఛెన్, మిష్టర్ మీ, తమకొరకు ప్రత్యేకించబడిన చిన్న వాహనాలలోనికి యెక్కారు. మేళగాళ్ళు కమ్మగా పాడసాగారు. సైనికులు వెంటరాగా పెళ్ళివారు గ్రామములో ప్రవేశించినారు.

కోటమీద ఒక పెద్ద జపానుజెండా ఎగురుతూవుంది. దానికి దగ్గరలోనున్న ఆవరణలో తన తాత్కాలిక నివాసాన్ని యేర్పాటుచేసుకొన్నాడు. ఆ ఇంటిముందు కాపలావాళ్ళను పెట్టాడు. ఆ ఇంటికిపోయే దారులన్నీ సిగరెట్లు, బిళ్ళలూ అమ్మేవాళ్ళతోనూ, యీ వింతను చూడటానికని తండాలు తండాలుగా వచ్చినజనంతోను నిండిపోయాయి.

మేనాలు గేటువద్ద :గగానే జయినో. మరిద్దరు జపానువాళ్ళు పెళ్ళివారిని ఆహ్వానించుటకు వచ్చారు. దుక్కులాగున బలిసివున్న ఆ

కొడుకులు - కూతుళ్ళు

పొట్టి పెళ్ళికొడుకు పాశ్చాత్యుని మాదిరిగా నల్లదుస్తులు వేసుకున్నాడు. తెల్లనిషర్టు వేసుకున్నాడు.

బిల్బులాంటి దాని విస్కేరంగు ముక్కు మరింత ఎర్రగా వుంది. ఇకిలింతగా పళ్ళన్నీ బయటపెడుతూ అతిథులను ఆహ్వానగిదిలోనికి తీసుకొనిపోయాడు.

పెళ్ళికూతురుని చూడాలని పట్టుబడుతూ చాలామంది జపానువాళ్ళ మూగారు. చిరునవ్వును చొలకబోస్తూ మిస్టర్ మీ జోక్యం కలుగజేసుకొని “మహాశయులారా! చెనా సాంప్రదాయాలను అనుసరించి మీరు బుర్రాను తొలగించకూడదు!” అన్నాడు.

హిస్టేలియూగ్రామం మేయరైన వాంగ్ మిస్టర్ మీని పెళ్ళికూతురు దయాదిగా పరిచయంజేశాడు. ఈ సమయంలో మిస్ చెన్ “పెళ్ళికూతురుపిల”ను పెళ్ళిగదిలోనికి తీసుకొనిపోయింది. రియూకి బాగా కనపడటంలేదు. ఎందువలనంటే అతనికి వంటినిండా ముసుగువుంది. అంతేగాక అతనికి ఎరుమడసుల బూటు అలవాటులేదు. గుమ్మంలో కాలుజారి పడిపోయేవాడు. కాని యింతలోనే అతన్ని మిస్ చెన్ పట్టుకుంది. అతన్ని పట్టుకొని పడకగదిలో కూర్చుండబెట్టేసరికి డీచరైన మిస్ చెన్కు ముచ్చెమటలుపోసినాయి.

ఇయినో అభిప్రాయాల ననుసరించి పడకగది చక్కగా అలంకరించబడింది. ఒక యినుపమంచం, దోమతెరలు, పెద్ద అద్దం, ఒక సోఫా....జపానువాళ్ళముటా ఒకటి లోపలికి తోసుకొనివచ్చింది. పరుపు చివర కూర్చున్నప్పుడు పెళ్ళికూతుర్నిజూచి నవ్వుసాగారు.

“మీరంతా వెంటనే వెళ్ళిపోండి. మా పిల్లనిగుండ్రుతూ వుంది!” అని ఆజ్ఞాపించింది మిస్ చెన్.

“అందరూ బయటకు! అంతా బయటకు” అని జపానువాళ్ళను బయటకుతోస్తూ మిస్టర్ మీ నవ్వుసాగాడు.

చీకటిపడింది. భోజనాలకాలలో అద్భుతంగా లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. చైనాదేశీయులైన అతిథులు, జపానువాళ్ళయిన అతిథులూ బలమైన మూగారు. మీరు ముందుంటే మీరుముందంటూ అతివినయాన్ని ప్రదర్శించారు. అందరూ కూర్చున్న తర్వాత వడన ప్రారంభమయింది. కోడిపిల్లలు, బాతులు, చేపలూ, విక్కి, బీర్ పానీయాలబరువుతో బిల్లులు మూలసాగాయి.

“మీరు చైనాపిల్లను పెళ్ళిచేసుకుంటున్నారు. అందువలన చైనా సాంస్కృతికదాయాలను అనుసరించాలి! పునమీనాడు అమితంగా త్రాగాలి!” అన్నాడు ఇయినోతో మిస్టర్ మి.

అమిత సంతోషంగా ఇయినో ఇకిలిస్తూ హిచ్చున్నాడు. ఆ యికి లింతవలన వాడికళ్ళూ, ముక్కు ఒకే కొయ్యముక్కకు అతికించబడి నట్లుగా వున్నాయి. వాడు గాను చెల్లిగా గాను సారాయాన్ని తాగసాగాడు. హిస్సేలియూగ్రామ మేయరైన వాంగ్ సారాయాన్ని ఇయినో గానులో పోయసాగాడు. వాడి గాను ఖాళీగావుండకుండా చూశాడు. ఇయినో తప్ప త్రాగాడు. తతిమ్మా జపానువాళ్ళుచూడ తప్పత్రాగారు. ప్రక్కగదిలో నున్న తక్కువహోదాకుజెందిన కీలుబొమ్మ ఆఫీసరుచూడ పందాలు వేసుకొని తప్పత్రాగుతున్నట్లు కేకలు, నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి.

జపానువాళ్ళు త్రాగినకొరిది మరీ అల్లరిగా తయారయ్యారు. బుడకుబుడ్లు త్రాగసాగారు. గంతులువేయసాగారు. అందులో ఒకడు తూలుతూ లేచాడు. వాడిముఖం మండిపోతూవున్నది. తన బొక్కను విప్పదీసివేశాడు. గది చుద్యభాగంలో నాట్యమాటసాగాడు. పందికళ్ళు లాంటి తిరిగిళ్ళను త్రిప్పుతూ, చేతులుపూపతూ బొంగురుగొంతుకతో పాటపాడ సాగాడు. తక్కిన జపానువాళ్ళందరూ తమ గానులను చెంచాలనూ తీసుకొని దరువేయసాగారు. అందరూ కంటాలువిప్పి పాడ సాగారు.

బల్లలమీద గ్రుద్దటం, గానులు, పేలు బద్దలుగొట్టటం ప్రారంభమయింది. ఉన్మత్తులాగా జపానువాళ్ళు పిచ్చిగల్గింతు చేయసాగారు.

జపానువాళ్ళపై ద్వేషంతో గెరిల్లాలకళ్ళు మండసాగాయి. వారు జపాను వాళ్ళ పిచ్చిగల్లంతాను జూన్లో కూర్చున్నారు.

* * * *

దేశంలో హంగ్ భార్య వంటగదిలో సహాయపడుతూ వున్నది. ఆమె రియూ, మిస్ చెన్ కు కొంత ఆహారాన్ని పంపింది. వారు ఆహారాన్ని తొందరగా మ్రింగివేశారు. మిస్ చెన్ అయిల్లాంపు వెలిగించింది. కాని వత్తిని తగించింది.

“వాడు వచ్చేవేళయింది. పట్టుబడబోతున్నామి!” అని రియూకి మెల్లగా చెప్పింది.

“నేను నా పని పూర్తిచేసేలోపల మీరేమి చేయరా? ఏదయినా పొరబాటు జరిగితే. నన్ను విడచి పారిపోకండి” అని అతడు మెల్లగా హెచ్చరించాడు.

“మే మలాంటి పనిమకు చేస్తాం?” నీ పనిని నీవు బాగా చెయ్యి. ప్రక్కగదిలోవున్న కుర్రాళ్ళునీ వాళ్ళు బాగా చేస్తారు” అని నవ్వుతూ జవాబు చెప్పింది మిస్ చెన్.

కొద్దినిమిషాలు గడచిన తర్వాత ఆ గదిలోనికి తూలిపోతూవున్న ఇయినోను యిరు జపానువాళ్ళు మోసుకొనివచ్చి సోఫాలో దింపారు. వారు పెళ్ళికూతుడునుజూచి యికిలించి వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళవెంటపోతూ మిస్ చెన్ తలుపును మూసేసింది. అదమగా తలవంచుకొని పరుపు చివర కూర్చున్నాడు రియూ. ఆ గదిలో గ్రామఫోను పాడుతూవున్న ధ్వని బయటవాళ్ళకు కొద్దిగా వినపడుతూవుంది.

ఇయినో సగంమత్తులో సోఫామీద వెన్నువాలాడు. మూర్ఛంగా నవ్వుతూ, రెప్పలాడుతూ తన పెళ్ళికూతురువంక చూడసాగాడు. సగం సిగరెట్ పీల్చి ఆర్పేశాడు. సోఫాలో తన ప్రక్కస్థానాన్ని జూపి తట్ట సాగాడు.

“రా! రా! ఇక్కడ కూర్చో!”

రియూ గుండెలు కొట్టుకొంటున్నాయి. కాని అతడు జవాబు చెప్ప

లేదు. దీనిని సాధారణంగా కన్యకువుండే సిగుగా ఇయినో భావించాడు. గాడిదలాగా నవ్వుతూ తన వచ్చని పళ్ళనీ బయటపెట్టాడు. రియూ మరింత పెనుకకు పరుపుమీద పొకిపోయి తన నొమ్ములో దాచుకొన్న చిన్న పిస్తోలును జాగ్రత్తగా చేతులలోకి తీసుకొన్నాడు. ఇయినోకి కాప జ్వరం తలకెక్కిపోయింది ముందుకువంగి, రియూ కాలిని లంకించు కొన్నాడు ఇయినో. రియూ ఆ జపానువాడిమీద నాల్చాడు. కాని పెనుగు నాట్రో గురితప్పింది. చిత్తరపోయి, ఇయినో నోరు తెరచుకొని చూడ సాగాడు. వాని తలకు గురిచూచి పేల్చాడు రియూ. ఇయినో తల చక్కలయింది

తుపాకిగుళ్ళ ధ్వని వినగానే అకస్మాత్తుగా చైనాదేశీయులయిన “పెళ్ళికివచ్చిన అతిథులందరూ” తమ తుపాకులను బయటికి లాగినారు బలలను వదలడంకాదు. ఆయుధాలుగల ప్రతి శత్రువుమీదనూ తుపాకీ గుళ్ళవన్నీ కురిపించారు. జపానువాళ్ళకు తమ పిస్తోళ్ళు బయటికి లాగుటకు ఒక్కక్షణమయినా వీలుచిక్కలేదు. తుపాకిగుళ్ళకు ఎర్రమై జపాను వాళ్ళ ఒక్కరొక్కరే చనిపోయారు. భయంతో కీలుబొమ్మలు నేలమీద దొరారు. జపానువాళ్ళను చంపుతున్నప్పుడే గెరిల్లాలు, చైనా దేశద్రోహులకు కేకవేసి చెప్పారు. “లొంగిపోయి బ్రతుకండి!” ఆ సలహాను కీలుబొమ్మలు చెంటనే అమలుజరిపారు.

ప్రచ్ఛన్నవేషంలోవున్న జిల్లా కౌంటీ ప్రజాసైనికులు డజన్ల కాల గోడలెక్కి ఆవరణలోకి దూకారు. జపానువాళ్ళుని కట్టించసాచారు గేటు కాపలాదారులుగావున్న యిద్దరు జపానువాళ్ళు తుపాకులు తీసుకొని లోపలకు పోవుటకు యత్నించగా వాళ్ళను “బిళ్ళలు, సిగరెట్లు అమ్మే వేషంలో” వున్న గ్రామ కార్యకర్తలిద్దరు ఘాట్ చేసి చంపారు.

చంద్రోయమింకా కాలేదు. అందువలన యింకా దాగా చీకటిగా వుంది. గ్రామంలోని యితర ప్రదేశాలలో ఆ చీకటిలో కార్యకలాపాలు దాగా జరుగుతున్నాయి సరస్సులోని “చెరువుకాకి బెల్లవాళ్ళు” పిస్తోళ్ళను చేతబుచ్చుకొని ఎక్కారు. దేవాలయంలోని ఒకముటా “పనివాస” అడే విధంగా సాయుధులయ్యారు. అందులో ప్రతిఒక్కడూ జిల్లా ప్రజాసైన్యా

నికి జెందినవాడో, లేదా స్థానిక గ్రామగెరిల్లాదళానికి జెందినవాడో. కీలు బొమ్మలతో కోటవిషయంలో జాకీచేసిన ఏర్పాట్లు చక్కగా పనిజేయ పాగాయి. లోపలినుండి బయటినుండి వత్తిడిచేయగానే ఒక్క తుపాకి గుండు ప్రేల్చుకుండా కోట గమ్మున లొంగిపోయింది.

ఇంటిలో కాల్పులు ఆగిపోయినాయి. కీలుబొమ్మ జూనియర్ ఆఫీ సర్లందరూ యేదో ఒక సమయంతో గ్రాకీచే "సూచనలు" పొందినవారే. అందువలన బాలా సైనికులు కాల్పులు ప్రారంభించగానే వారు తమ ఆయుధాలను వస్పగింత పట్టారు. చచ్చిన, గాయపడిన జపానువాళ్ళతో నేల నిండిపోయింది. చాపగా మిగిలిన జపానువాళ్ళలో కొంతమంది మోకాళ్ళమీదపడి తమ ప్రాణాలను రక్షించవలసినదిగా ప్రాధేయపడ సాగారు. బల్లలక్రిందదూరిన కొంతమంది జపానువాళ్ళను బయటకు లాగాల్సివచ్చింది. మరికొంతమంది కిటికీ అల్దలను బద్దలుజేసుకొని బయ టకుదూకారు. కాని వారు ఆవరణలోనే సట్టుబడ్డారు.

గదియంతా చెతకుండిలాగా తయారయింది. బ్రష్టలైన కుర్చీలు, బల్లలు, పేజీలు అన్నీ చింపరవంపరగా పడివున్నాయి. రియూ గెరిల్లా లతో వచ్చి చేరాడు. గెరిల్లాలు ఆయుధాలకోసం పూర్తిగా సోదా చేస్తు న్నారు. రియూ విగు ఎక్కడో పడిపోయింది. క్రిందజూస్తే ససండుగా అలంకరించుకొన్న త్రివేషం, పెన బోడితల, చిలే నవ్వుపుట్టించేటటుగా వున్నాయి. ఒక కాలిబూబు వూడిపోయింది. ఆ కాలినుండి పెద్ద మేజోడు ప్రేళ్ళాడుతూవుంది. ఇప్పుడు అనుకొన్న ఫార్స్ అయిపోయింది. యీ వేషంలో వుండటం రియూకి కష్టంగావుంది. ఒకమూల పెద్దకోటు కన బడింది. దానిని ధరించామని అక్కడికి పోయాడు. అది కదలసాగింది. రియూ వళ్ళు జలదర్శించింది. జాగ్రత్తగా అతడు తన తుపాకి చిసరతో ఆ కోటు లాగాడు. కోటు వ్రేలాడుతున్న గజమీద కోతిలాగా కరచి పట్టుకొని ఒక జపాను సైనికుడు వున్నాడు. వాడు గజగజా వణికి పోతున్నాడు.

"కిందకు రారా!" అని అరచాడు రియూ.

ఆ జపానువాడు కుప్పలా కూలాడు. వాడెవడోగాడు; ఆ సాయం

త్రము తెగత్రాగి మత్తెక్కి మొట్టమొదటగా అసహ్యంగా చిందులాడిన జపానువాడే.

వీధులలో విజగణధ్వని బయలుదేరింది. పిల్లలూ, పెద్దవాళ్ళూ, స్త్రీలూ, పురుషులూ దీవిటిలు, తట్టలు, పలుగులు, పొరలూ పట్టుకొని కోటవైపు బయలుదేరారు. తెల్లవారేసరికి ఒక్క పెంకుముక్కయినా మిగలకుండా ఆ గ్రామస్తులు కోటకంటా త్రవ్వి ఎవరికి కావలసింది వారు తమతమ ఇళ్ళకు మోసుకొనిపోయారు. ఇదివరకు కోటవున్న తాపులో ఇప్పుడు ఖాళీస్థలం మాత్రం మిగిలింది.

గెరిల్లాలు హిస్సేల్లము గ్రామంలో సాదించిన విజయం పరిసర గ్రామాలలోని క్రైస్తోమ్య సైనికుల ఆత్మవిశ్వాసాన్ని బాగా నడలించి వేసింది.

“వేడిగవున్నప్పుడే బజాయి చాలి” అని కార్యకర్తలు రైతులతో చెప్పారు. “దీనెమ్మ! ఒక్కమాసంలోనే మిగతా కోటలన్నింటినీ తుడిచివేద్దాం,” అన్నారు.

కొద్దిరోజులు గడిచిన తర్వాత మేయి షెన్ జ్యాగ్రామంలోని కాక్మికుల, కర్రకుల యూనియన్లనూ, చాలస, ఘాలనూ, యువజనసంఘాలనూ, షహీదీ సభలనూ సమీకరించింది. వాళ్ళందరూ ఉత్సాహంగా చేతికి దొరికిన దాన్నిల్లా—అయుధంగా వుండే యోగం దే ప్రతివస్తువునూ పుచ్చుకొని బయలుదేరారు. దాస్వే జిల్లాప్రజాసైన్యంలోని ఒకభాగాన్ని కొత్తగా షెన్ జ్యాగ్రామంలో ఏర్పాటుచేసిన గ్రామసైన్యాన్నీ సమావేశ పరచాడు. చీకటిపడగానే, యీ మానవ సముద్రము కోటవైపునకు తరలింది....

ఏమిటగుతున్నదీ కమాండర్ పెద్దకాకికి, వాని అనుచరులకు బోధనకపోయింది. వాళ్ళు భయతో గజగజ వణికిపోయారు. తన ముఖాన్ని చూపి చుటకు భయపడి, బురుజు గోడలచాటున తలదాచుకొని పెద్దకాకి అరవసాగాడు.

రైతు స్నేహితులారా! చాలా కామ్రేడ్స్! మనమంతా ఒక కుటుంబం! మీ మనసులలో యేదైనా వుంటే వెంటనే చెప్పివెయ్యండి!”

“ఒరేయ్! మీ రిక్కడ చాలాకాలంనుండి వుంటున్నారరా! భారీ చేయాలి నకాలం వచ్చింది! బయటకురండి! మేం కోటను మట్టుపెట్టవలచాం” అని ప్రజలు అరచారు.

“పెద్దకాకీ! మా గోధుమపిండిని మేమేతినదలచాం! మీరు మీ యిళ్ళకుపోండి! మరల రేతులుగా బ్రతకండి!”

“అ కోటకు వుపయోగించిన రాళ్ళూ, రప్పలూ, పెంకులూ, మా కొంపలనుండి తెచ్చినవి— వాటిని మళ్ళీ మేం తీసుకొనదలచాం!” అని ప్రజలు అరిపసాగారు.

తాను నేర్చిన పాటపాడుతూ, పాడిస్తూ మేయీ తన దళాలను నడుపుకొనిపోయింది.

“పక్షులు వెలురురువై పెరుగునోయ్ !

మానవుడు జీవితమార్గాన్ని నడవాలోయ్ !

విదేశీయులదానినవు కాదోకుమా !

జపానువాడికుక్కవు గాదోకుమా !

మనసు మార్చుకో !

కొత్తమనిషివి కమ్మోయ్ !

త్రిప్పేయుము నీ రుపాకి !

మా నేస్తానివి కమ్మోయ్ !

పాట ముగియగానే దాస్వే “పెద్దకాకీ!” అని అరచి చెప్పసాగాడు. “హిస్సేలియూగ్రామంలోని జపానువాళ్ళు ఏవిధంగా నాశనమయినదీ విన్నావుగదా! మన దేశస్థులను చంపటం మా కిష్టంలేదు. అందుకని దిగిరా. మీ రుపాకులను మాకిచ్చేయ్యండి. సామానులను ప్రజలకు వాపసు చెయ్యండి. మనమంతా చైనావాళ్ళం. చైనావాళ్ళపక్షానికేవచ్చేయ్!”

“ఒక్కనిమిషమాగండి!” అని జవాబు చెప్పాడు ఆ కమాండరు “మా మనుషులతో మాట్లాడుతాను!” అన్నాడు.

ఆగాలన్న కోర్కెలేదు కీలుబొమ్మలకు. వాళ్ళకంఠాలు వీధులలో నున్నవాళ్ళకు వినిపించసాగాయ్.

“మాట్లాడాల్సిన అవనరం యేముంది? క్రిందకు పోవాలంటే పోవ

టమే. అంతేగాని అగటమెందుకు? పోదాంపదండి! ఈ విధంగా జీవించుటంటే నాకెప్పుడో రోతప్పటింది!”

“ఈ కోటలో కుళ్ళిచావటంకూడా ఒక జీవితమేనా? శాశ్వతంగా యిక్కడే పడి చావమటావా?”

“మేమంతా సిద్ధంజేసివుంచా! ఈ కుభదినంకోసమే యెదురు జూస్తున్నాం!”

ఆ సైనికులు వెంటనే తుపాకులన్నింటినీ చక్కగా రబ్బకట్టారు. వాటిని, తుపాకిగుళ్ళ దెబ్బలను, చేతిదాంబులనూ పదిలంగా తాళ్ళమీద క్రొదివారికి అందించారు. ఈ దృశ్యాన్నిజూచి కొంతమంది రైతులు చప్పట్లుకొట్టారు. వేలాదిప్రజలు వాటినినుసరించారు. కొద్దినిమిషాలలో గ్రామమంతా సంతోష కరరాశధ్వనులతో మారుమోగిపోయింది.

“రండి! దయచేయండి! స్వదేశీయులారా!.... పెద్దకాకికి మీరు బుద్ధిచెప్పినందుకు మేం చాలా సంతోషిస్తున్నాం!....ఈనాడు మా యింటికి వచ్చి గోధుమపిండి పంటకాలు తనిపోవలసిందిగా ఆహ్వానిస్తున్నాం!”

ఆ మరుసటి రెండువారాలలో హ్వంగ్ హ్వ, హోజాంగ్, డంగ్జూ గ్రామాలలోనూ, అనేక తదితర గ్రామాలలోనూవున్న కోటలలోన కీలు బొమ్మలు పైవిధంగానే “బయటకు పిలిచివేయబడ్డారు.”

15 అధ్యాయం

1942 సంవత్సరములో జపాను సామ్రాజ్యసేనల చక్రబంధాన్ని తప్పించుకొన్న చైనా కమ్యూనిస్టుసైన్యం. తదుపరి మాసాలలో శత్రు ఆక్రమితప్రాంతానికి బయటప్రాంతంలో అనేక విజయాలను సాధించినది. శత్రుశ్రేణుల వెనుకభాగంలో స్థానిక కమ్యూనిస్టుపార్టీ యూనిట్లు ప్రజలను సమీకరించాయి.

విజయవంతంగా అనేక పోరాటాలను నడిపాయి. ప్రతితావులోనూ శత్రువుల బలం విచ్ఛిన్నం కాసాగింది. జపానువాళ్ళ 'సర్వవినాశకదండయాత్ర' పూర్వస్థితికి పరిస్థితులు వచ్చాయి. గ్రామీణప్రాంతాలలో శ్రామికులనశక్తులు బలపత్తరంగా తయారయ్యాయి. గ్రామాలలో ప్రజాప్రభుత్వపు అధికారం నానాటికి బలపడసాగింది. సైనికసామగ్రి మరింతఅధికమయింది.

ఏమైనప్పటికీ జపానువాళ్ళ అధికారం ఉచ్చదశలో నున్నకాలంలో భూస్వాములు తమ పనులను చక్కబెట్టుకొనసాగారు. రైతాంగప్రజలు గుంజుకొన్న భూమిని భూస్వాములు మరల వారివద్దనుండి గుంజుకొన్నారు అంతేగాక రైతాంగ ప్రజలనుండి అదనంగాకూడా భూమిని గుంజుకొన్నారు. బలాత్కారంగా పాత కౌలు బకాయాలనుకూడా వసూలు జేశారు. రైతులనుండి ఆహారాన్ని దోచేశారు.

మానవుడు తినాలి, మానవునికి తినటానికి వుండాలి. జపాను

సామ్రాజ్యవాద సేనలను ఎదిరించి పోరాడాలంటే కడుపునిండా తిండి వుండాలి. కాలుతున్న కడుపుతో ఎవరూ పోరాడజాలరు! ప్రజాతంత్ర ప్రభుత్వం సునరుద్ధరింపబడగానే కౌలుధనం తగ్గింపు కార్యక్రమాన్ని ప్రారంభించాలని, ప్రజాప్రభుత్వాన్ని ప్రజలు దీక్షిండుచేశారు. ఈ కౌలు ధనం తగ్గింపు వుద్యమాన్ని నడుపుటకుగాను, చాలా ప్రజాప్రభుత్వంలోని కొందరి ప్రజాప్రభుత్వంలోని కార్యకర్తలు గ్రామీణప్రాంతాలకు బయలు దేరారు.

ఈ కార్యక్రమాన్ని అమలుజరిపే క్రమంలోనే దాస్వే, మేయిల మధ్య అభిప్రాయభేదాలు ఏర్పడ్డాయి.

వాళ్ళిద్దరూ తమకు పెళ్ళిజేసుకోవాలనే అభిలాష కలదని బాకీతో చెప్పారు. అతడు వారి పెళ్ళి ఏర్పాట్లుచేయుటకు సహాయపడదామని అనుకున్నాను. కాని, అతనికి తలముస్కగా పనులుండుటచే విధంగా వారికి తోడ్పడలేకపోయాడు. చెరియొక గ్రామంలో పనిచేయుచుండుటచే ఆ ప్రేమికు లిద్దరూ ఒకరినొకరు కలుసుకోవటం చాలా అరుదైపోయింది.

మేయీ షెన్ జ్యోగ్రామంలో పనిజేస్తా వుంది. ఆమె ఒకనాడు రైతుప్రతినిధులను వెంటబెట్టుకొని కౌలుధనం తగ్గింపువిషయంలో షెన్ తో చర్చించుటకై అతని యింటికి పోయింది.

షెన్ కు చాలా భూమివుంది. అతడు తన భూమిలో చాలాభాగం కౌలుకిస్తూ వుంటాడు. షెన్ మేయిని, రైతుప్రతినిధులను మహద్దోషగా ఆహ్వానించాడు. వాళ్ళందరికీ సమోవాకాలు పలికి, సనాలు చూపించాడు; వచ్చివ పని ఏమిటని అడిగాడు. కౌలుధనం తగ్గింపు విషయంలో మాట్లాడటానికై వచ్చామని వారు చెప్పారు.

షెన్ ఆప్యాయంగా నివాడు. “మంచి కార్యక్రమం అది. నేను పూర్తిగా ఏకీభవిస్తున్నాను. యధార్థానికి, నేనీ కార్యక్రమాన్ని ఆహ్వానిస్తున్నాను. మనం తప్పకుండా ఒక నిర్ణయానికి రాగలమనుకుంటున్నాను—నాకు పూర్తిగా నమ్మకముంది” అన్నాడు షెన్.

షెన్ సహకారమై ఖరినిజూచి ప్రతినిధులు మెచ్చుకున్నారు. వారు కొంత ఖట్టువిడిచారు. అంత కష్టమైన పని కాదని అనిపించింది వారికి.

“మిష్టర్ షెన్, మీరు అంగీకరిస్తున్నారు. కాబట్టి చాలాబాగుంది. మన మే విధంగా నిరయానికి రావాలో ఆలోచిద్దాం” అన్నారా ప్రతినిధులు.

ఆ భూస్వామి, పైకి ఆ విధంగా ఒక గొప్ప అభ్యుదయవాదిగా మాట్లాడినప్పటికీ, యధార్థాని కతడు కాలయాపన చేదామని అనుకుంటున్నాడు. ఎందువల్లనంటే మళ్ళీ గాలి ఎటు పీచనున్నదో అతడు ముందుగానే కొంత సమాచారాన్ని పోగుజేసుకొన్నాడు. దానికొరకు యత్నాలు కూడా జరుపుకునే అట్టిపెట్టెకొన్నాడు.

నౌకరు వచ్చారు. భోజనపు బిల్లలను అచుర్చారు. అతి అందంగా సవ్యతూ షెన్ లేచాడు. భోజనబిల్లు పు చేయి వూపుతూ జూపుతూ షెన్ తన వేడికోలు ప్రారంభించాడు.

“మహాశయులారా, మీరు రాకరాక మా యింటికి వచ్చారు. ఈ దాసునిది ఒక చిన్నకోర్కె వుంది; అది తీర్చగలరనే ఆశిస్తున్నాను. మీరు మా యింట యీ పూట నా ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించాలని కోరుకుంటున్నాను” అన్నాడు.

ప్రస్తుత పరిస్థితులలో భూస్వామి యింట విందాగించటం అంత శ్రేయస్కరం గాదని మేయీ భావించింది; “అలస్యమవుతూంది. పోదాం పదండి! మనం యిక్కడ మన పని పూర్తిచేసుకొన్నతర్వాత యింకా చాలా తావులకు పోవాల్సివుంది” అన్నది మేయీ.

“కామ్రేడ్ మేయీ” అని వుల్లాసంగా పరిహాసచేస్తూ షెన్ ప్రారంభించాడు.

“పనితోపాటు తినటం అనేది మీకులేదా? మీకు ఆకలివేయకపోతే యీ పెద్దలకు ఆకలి వేస్తూవున్నది. వారికి లెకపోతే నాకు వేస్తూవుంది! మనం భోజనంచేస్తూ ఎందుకు మాట్లాడుకోకూడదు?” అన్నాడు. మేయీ యింకనూ తటపటాయిస్తూనేవుంది. అన్యాయంజరిగినవాడిలాగున అతడు ఆమెను నొక్కసాగాడు. “మీరు ఈనాడు నా యింట్లో భోజనంచేయుటకు యిష్టపడకపోతున్నారంటే నేనంటే మీకు యిష్టలేదని భావిస్తాను. జపానువాళ్ళు షెన్ జ్యోగ్రామంలో పున్నప్పుడు మీరు మా యింట్లో తరచుగా భోజనంచేస్తూ వుండేవారు. ఆ రోజులలో మీరు నన్ను పరాయి

వానిగా చూడలేదు! యీ రోజున మీరు మరియొకచోట భోజనంచేదామనుకుంటున్నారంటే స్కూల్ నా మనలితలను ఎక్కడ పెట్టుకోవాలి?"

మేయీ జవాబు చెప్పేవరకు షెన్ ఆగలేదు. ఆమెను మెలగా బలినద ముందుగా కూర్చోబెట్టాడు. అతని కోపావేశానికి మేయీ కొంత తతలపడింది. ఎదురు జవాబు చెప్పలేకపోయింది.

"ప్రతివొక్కరినీ ఆహ్వానించడంతారా? మహాశయులారా!" అని షెన్ ఆ ప్రతినిధులను సంబోధించాడు. "మనమంతా ఒకరినొకరు దాగా ఎరుగున్నవాళ్ళం. మీలో కొంతమంది నా పెతరానికి జెందినవారు, కొంతమంది చిన్నతరానికి జెందినవారే వుండవచ్చును - ఏమయినప్పటికీ మనమంతా ఒక కుటుంబంవారం! దయచేసి చూర్చండి!" అన్నాడు.

మేయీ వప్పుకున్నట్లు కనపడింది కాబట్టి, ఆ ప్రతినిధులు నిరాకరించలేకపోయారు. వారు బల్లచుట్టూ కూర్చున్నారు.

ఆరోజున షెన్ సాధారణ రైతుదుస్తులు ధరించాడు. వాని మాటల ధోరణి, రూపం భూస్వామితరహాగాలేవు. భోజనసమయంలో అతిథులందరిలోపాటు తాగాడు. వాళ్ళతో పిచ్చాపాటి చెప్పసాగాడు. భోజన సమయంలో అతడు మేయీని, ప్రతినిధులను పొగడనాడు. జపాను వాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా తానవిధంగా కష్టపడి పనిచేసిందీ చెప్పసాగాడు. షెన్ యధార్థంగా తమలోనివాడేయని అతిథులు భావించసాగారు. వాళ్ళు తమ జాగ్రత్తను సడలించారు.

అవిధంగా షెన్ తమ చెప్పదలచిన విషయాలన్నింటినీ చెప్పి నెక్కువనెక్కువగా వాళ్ళమనస్సులను ఆమ్రించుకొన్నాడు! తదుపరి కొలుధనం లగ్గింజ విషయాన్ని ప్రస్తావించాడు. తన పరిస్థితిని గురించి వాపోసాగాడు.

"నా పరిస్థితులు మీ కందరికీ తెలుసు. పేరుకు నేను భూస్వామి నేగాని, నా పరిస్థితులు చాలా క్లిష్టంగావున్నాయి. యధార్థానికి నా పరిస్థితి మీకన్న కొద్దిగా మెరుగుగావున్నది. మీకు అనుకూలమైనవిధంగా కొలుధనాన్ని తగ్గించండి. నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు" అన్నాడు షెన్.

మేయీ కౌలుధనం తగ్గింపుశాసనంయొక్క షరతులను వివరించింది. ఆ షరతులను అమలుజరుపవలసిందిగా షెన్‌ను కోరింది. యెట్టి మిషన్‌యివ్వాలను నూచించకుండా షెన్ ఆ షరతులకు అంగీకరించాడు. ఆ ముచునాడే యీ షరతుల ప్రకారం కొత్త కౌళ్ళను యిస్తానన్నాడు.

షెన్ బాగా బుద్ధితెచ్చుకొన్న భూస్వామియని ఆ ప్రతినిధులు భావించారు. అతని స్నేహపూర్వక ప్రవర్తనకు మురిసిపోయారు. అందుకని ఆ గ్రామాన్ని జపానువాళ్లు ఆక్రమించుకొన్నకాలంలో అతడు రైతులనుండి అక్రమంగా వసూలుచేసిన "పాత కౌలుధనాన్ని" గురించి ప్రసంగించలేకపోయారు. ఇంతాజేసే తాము అతనితో కరస్పర్స చేశారు. అతనియింట విందు గుడిచారుగదా! అలాంటప్పుడు అతనిపట్ల కటువుగా ఎలా ప్రవర్తించగలరు?

విముక్తప్రాంతాలలోని గ్రామాలను జపానువాళ్ళు ఆక్రమించుకొంతకాలంలో ఆ గ్రామాలలోని భూస్వాములు పాతకౌళ్ళ ప్రకారం రైతులనుండి బలాత్కారంగా కౌలుధనాన్ని వసూలుజేశారు. అంతే రైతులు గడచిన సంవత్సరాలకు పాత కౌలుధనానికి, కొత్త కౌలుధనానికి గల వ్యత్యాసాన్ని యిచ్చుకోవల్సింది. కౌలుధనం ధాన్యంతూపములో చెల్లించబడేది. భూస్వాములు పండినపంటలో నూటికి డెబ్బయిపాళ్ళు పంటను కౌలుధనంగా తీసుకొనేవారు. ఇది బలాత్కారంగా వసూలు చేయబడే కౌలుధనంగానీ, బకాయాలుగానీ రైతులకు తలకుమించిన భారమయ్యాయి. గ్రామాలు మరల విముక్తజేయించడేటంతవరకు యీ అక్రమ విధానం అమలులో వుండేది. గ్రామాలు విముక్తిచేయబడిన తర్వాత, కౌలుధనం తగ్గింపుశాసనం అమలుజరుపబడింది. దీనిప్రకారం రైతులు భూస్వామికి తమపంటలో న్యాయమని భావించిన భాగాన్ని మాత్రమే కౌలుధనంగా చెల్లించాలి. అక్రమంగా వసూలుచేసిన కౌలుధనాన్ని భూస్వాములు కక్కాలి. ఇవీ ఆ శాసనంలోని షరతులు.

ఆ మరునాడు భూస్వాములు రైతులకు కొత్తకొళ్ళను యిచ్చేటప్పుడు పర్యవేక్షించుటకై రైతుయూనియన్ సమావేశం జరిగింది. 1938 సంవత్సరములో షెన్ యొక్క యేడు ఎకరాలభూమిని ప్రక్కగ్రామమైన స్వంజ్యాలలో కలిపారు. ఎందువలనంటే ఆ గ్రామప్రజలకు సాగు చేసుకోవడానికి తక్కువయింది. ఆ గ్రామాధికారు ఆ భూమిని ఆ గ్రామవాసులకు అప్పటి గౌలు తగ్గివుండే ప్రకారం షెన్ తరపున కౌలుకిచ్చారు. కొళ్ళను వసూలుచేయగానే షెన్ కు సంపుతూవుండేవారు. షెన్ కు షెన్ జ్యోగ్రామంలో యిరవై ఎనిమిది ఎకరాల పొలమున్నది. కాని, కొళ్ళను తయారుజేసేటప్పుడు ఆ ఇరవై ఎనిమిది ఎకరాల భూమిలోనూ యిరవై ఎకరాలకు మాత్రమే పొళ్ళు తయారుజేశాడు.

“నే ననుకున్నదానికంటే యిక్కడ తక్కువభూమి వుంది” అన్నాడు రైతు ప్రతినిధులలో ఒకడైన వేయీ.

“స్వంజ్యోగ్రామంలో నాది ఏడెకరాల భూమివుంది. ఈ గ్రామ ప్రజల ప్రయోజనాలకై మీరు పాటుపడుతున్నారు గదా — ఆ ఏడెకరాలను మనగ్రామంలో ఎందుకు చేర్పించరు? అని సలహాచెప్పాడు షెన్. ఈవిధంగా వాళ్ళను మాటల్లో పెట్టి తన ఎంతభూమిని కౌలురిజిషరులోని కెక్కించుతున్నదో పట్ల పసికట్టుకుండా వుండుటకై వారి దృష్టిని మరొక విషయంపై మరలించాడు. “మనకు భూమి చాలా తక్కువగా వుంది. వాళ్ళకు వాళ్ళవుపయోగానికన్న ఎక్కువవుంది” అన్నాడు షెన్.

మేయిది పాదరసంలాంటి ఉత్సవం. ఈ కౌలుచరక తగిలేసరికి, అతడు ఏమైనాసరే షెన్ జ్యోగ్రామానికి ఆ ఏడెకరాలూ రావల్సిందేనని ఖట్టబట్టాడు. ఈ ప్రతిపాదనకు తక్కిన ప్రతినిధులుకూడా వప్పుకున్నారు. వారివిషయాన్ని మేయికి చెప్పారు.

“స్వంజ్యోగ్రామంలోని వాళ్ళకు తగినంత భూమిలేదేమో?” అన్నది మేయీ.

“హూప్! వాళ్ళకు కావలసినంతభూమి వుంది” అని జవాబిచ్చాడు షెన్.

“వాళ్ళకు భూమి తక్కువగాకపోయినా, యింకా తక్కువేయని

చెప్పతారు!" అంటూ మరియొక ప్రతినిధి జోక్యం కలిగించుకొన్నాడు.

"ఎక్కువభూమిని పొందుదామని ఎవరికి శవుండదు? లేదా ఏమిటి?"

వాళ్ళకు తగినంత భూమి లేకపోతే, వాళ్ళకేగా బాధ! మనకేం పట్టింది! చూడవలసినవాళ్ళే చూస్తారు!" అన్నాడు మూడవప్రతినిధి.

"మనకే తక్కువై నప్పుడు, మరే భూమిని వాళ్ళను దున్నుకోనివ్వటమేమిటి?" అని వాదించాడు ఎనభై యేళ్ళ వృద్ధుడు. అతణ్ణి "తాత" యని పిలుస్తూవుంటారు.

"మనకే ఆకలిగావుంటే వినండిబాబూ అని ఇతరులకు గోధుమ రొట్టెలు పెడతారా!" అని మాటల్ని చొరబెట్టాడు ఒక కుర్రవాడు.

మేయీ చెవులు చిలులు: దేవులంతవరకూ యీ వాదోపవాదాలు జరుగుతూనేవున్నాయి. అసలు పరిస్థితి ఏమిటో అర్థంకాకపోయినా, మేయాకి వారివాదం సబబుగానే తోచింది. దాస్వే స్వయంజ్యోగ్రామంలో పనిజేస్తున్నాడు కాబట్టి యీ వ్యవహారాన్ని సులభంగా పరిష్కరించుకోవచ్చుననుకుంది మేయీ. అతనిరూపు ఆమెకళ్ళల్లో మెదలగానే ఆమెకు వళ్ళు పులి కరించింది.

మేయీ తానా విషయాన్ని విచారించి, ఒకటి రెండురోజులలో ఆ విషయంపై రిపోర్టు యిస్తానని ఆ ప్రానినిధులకు చెప్పింది. అండరూ వెళ్ళిపోయిన తర్వాత ఆమె తన నోటుబుక్ లోనుండి ఒక తెల్లకాగితాన్ని చింపింది. దానిమీద చక్కని కుంచెతో, అతిజాగ్రత్తగా జాబు వ్రాయసాగింది.

"కామ్రేడ్ దాస్వే."

బాగా పనిమీదున్నావేమిటి? కులాసాగా వున్నావా? నీపని సంతృప్తి కరంగా జరుగుతూవున్నదా? నీపని విజయవంతంగా సాగుతూవున్నదని భావిస్తాను. మీ బ్రయిన్ లు అనుభవాలనుగురించి నాకు తప్పక బోధించి సహాయపడండి. నేను ఈనాడు మీకు జాబువ్రాస్తున్న కారణమేమంటే మీతో ఒక సమస్యను చర్చించాల్సివుంది. అదేమంటే మాకీగ్రామంలో సాగుచేసుకోటానికి తగినంత భూమిలేదు. ప్రస్తుతం మీరున్న స్వయంజ్యోగ్రామంలోనికి ఈ గ్రామంయొక్క ఏడెకరాలభూమిని యిదివరలో కలి

పారు. ఆ భూమి తమకు దురల కావాలంటున్నారు యిక్కడి రైతు ప్రతి నిధులు. యదార్థానికి మాకు భూమి తక్కువగావుంది. ఈ విషయంపై బాగా ఆలోచించండి. మా కోరికను అంగీకరిస్తూ జాబు వ్రాసే రని ఆశను న్నాను. నాపని సంతృప్తికరంగావుంది. నేను కులాసాగా వున్నాను. అందరవలన ఆదుర్దా ఉపద్దు. ఇంతేసంగతులు, మీ క్షేమం వ్రాయండి.

సమస్కారాలు. మీరు సుఖంగా మీ విధులను పూర్తిగా నిర్వహిస్తా రని ఆశించుతున్నాను.

మీ-

మేయీ "

మేయీ తన పేరును పూర్తిగా వ్రాసి. ఆ దస్కతుక్రింద కోడి గ్రుక్క ఆకారంలో ముద్రపేసింది. దాస్వే చిరునామాను వ్రాసింది. ఒక రైతు చేతికిచ్చి స్వంత్యాగ్రామానికి పంపింది.

దాస్వే ఆ జాబును చూడగానే, తెరపకుండానే మేయీ దస్తూరిని గుర్తించాడు. అతని హృదయం పులకరించింది. రెండుసార్లు ఆ జాబును చదువుకున్నాడు. అతడు కుంచెను తీసుకొని, మేయీకి జాబువ్రాశాడు.

"కామ్రేడ్ మేయీ :

మీ జాబు అందినది. మీరు సంతృప్తికరంగా పనిచేస్తున్న విష యాన్ని గ్రహించాను. మీరు ఆరోగ్యంగా వున్నట్లు తెలుసుకున్నాను. ఈ వార్తలు నన్ను చాలా సంతోషపెట్టినాయి. మీరు నన్ను బోధించవలసింది గానూ, సహాయపడవలసిందిగానూ కోరినారు. నిజానికి నేను మీకు క్షమా ద్పూరిత చెప్పుకోవాల్సివుంది. ప్రతిరోజూ మీ గ్రామానికి వద్దామనుకుంటూ వుంటాను. కాని ఏదో ఒక పని అడ్డుతగులుతూ వుంటుంది. సాధారణ ముగా నేను రోజువారీ పనులతో కాలం గడుపుతున్నాను. నాకు నిజంగా సిగ్గు వుంది. ఇకముందు మనం రోజూ కలుసుకుంటావుందాం. అధ్య యనంలోనూ, పనిపాటలోనూ. విజ్ఞానాన్ని అర్జించుటలోనూ, రాజకీయా లను అర్థంజేసుకొనుటలోనూ ఒకరికొకరు సహాయపడుతూవుందాం. ఇదే నా కోర్కె. మీరు రేపెట్టిన సమస్యనుగురించి నాకేమీ తెలియదు. ముఖ

ముఖిని మాట్లాడుకోటానికి వస్తే బాగుంటుంది. త్వరగా రండి. తప్పకుండా రండి! మీతో మాట్లాడవలసిన విషయాలు చాలావున్నాయి.

అభివందనలతో-

మీ దాస్యే."

దాస్యే తన పూర్తిపేరు ఆ జాబుక్రింద వ్రాశాడు. చతురశ్రమపు ముద్రవేశాడు. ఆ జాబును మేయి జాబును గొనివచ్చి నాతని చేతికేయిచ్చి పంపాడు.

దాస్యే జాబు చేరిన మరునాటి ఉదయం రైతుప్రతినిధులతోపాటు అమిత సంతోభరితహృదయమైన యువతి యొక్కతే స్వంజ్యాగ్రామానికి బయలుదేరింది. తాతకు ఆ ఏడేకరాల భూమి కళ్ళతో మెదుల్తూవున్నది. పెద్ద చేతికర్రను పూరగాగొని తాతకూడా బయలుదేరాడు.

* * * *

తమ గ్రామంలోని భూసమస్యలను రైతు ప్రతినిధులతో దాస్యే చర్చించుతూవుండగా షెన్ జ్యాగ్రామ రైతు ప్రతినిధులు అక్కడకు వచ్చారు. ఆ రెండుగ్రామాల చార్యకర్తలు, రైతుప్రతినిధులూ ఒకరి నొకరు కుశలప్రశ్నలు వేసుకొన్నారు. కొంతసేపు స్నేహంగా కబుర్లు చెప్పుకొన్న తర్వాత షెన్ జ్యాగ్రామ రైతుప్రతినిధులు ఆ యేడేకరాల సంగతి ప్రస్తావించారు. ఆ డిమాండు వినగానే స్వంజ్యాగ్రామ ప్రతినిధులు వారివంక రెప్పార్చకుండా చూశారు. రహస్యసమాలోచనకై దాస్యేని పక్కగదిలోనికి పిలిచారు. కొన్ని నిమిషాలయిన తర్వాత వ్యాకుల తోపాటు స్వంజ్యాగ్రామ ప్రతినిధులు బయటికి వచ్చారు. వ్యవహారాన్ని దాస్యేకి వదిలివేసి కూర్చున్నారు.

"అహా! కామ్రేడ్ మేయీ!" అని నవ్వుతూ దాస్యే ఉపక్రమించాడు.

“యీ సమన్యను గురించి మేము చేయగలిగిన దేమి లేదనుకొంటాను!”

“షెన్ జ్యూలో మీకు కావలసినంత భూమి వుందికదా? మీరు యీ యేడెకరాల్లానూ మళ్ళీ ఎందుకు తీసుకొంటున్నాడు?”

మేయీ కొంచెం బిర్రుగిసింది. ఆమెకూడా కొంత నవ్వును తెచ్చుకొంటూ “మీ రావిధంగా మాట్లాడుతారేమిటి? మాకు దున్నుకోటానికి చాలినంత భూమిలేదు!” అన్నది.

మేయీ, దాస్వేలపద్య సంభాషణ జరుగుతున్నకొలదీ వారి చిరు నవ్వులు క్రమంగా అంతరించసాగాయి. వారి సంభాషణ వింటున్నకొలదీ రైతుప్రతినిధులుకూడా అంతకంతకు కోపాన్ని తీనసాగారు. వారి సంభాషణలు శ్రుతిమించసాగాయి. రాగాలాపనలో పడ్డాయి.

“ఏమైనప్పటికీ ఆ భూమి షెన్ జ్యూగ్రామానిది; అందువలన దాన్ని ఆ గ్రామానికే యిచ్చివేయాలి.”

“దాన్ని స్వంజ్యగ్రామానికిచ్చారు. మాకు దానిమీద ప్రత్యేక హక్కు వుంది.”

“యుద్ధం ప్రారంభంకాకపూర్వమే మేము దాన్ని సేద్యంలోనికి తెచ్చాం. అందువలన ఆ భూమిమీద మీకన్న మాకే ముందుగా ప్రత్యేక హక్కు ఏర్పడింది.”

“1938 కొలు తగింపుశాసనం అమలులోనికి వచ్చేటంతవరకూ ప్రత్యేకహక్కులంటూ ఏమీలేవు. ఆ భూమి మా స్వాధీనంలోకి వచ్చిన నాటినుండే ప్రత్యేకహక్కులు ఏర్పడ్డాయి.”

“మేం షెన్ జ్యూ గ్రామరైతుల ప్రయోజనాలకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నాం. మీరలాంటి వైఖరిని అవలంబిస్తే మేం వాళ్ళకు ఏమని తిపోర్టుయివ్వాలి?”

“స్వంజ్యగ్రామప్రజలపట్ల మా బాధ్యతలనేవిధంగా మేం నిర్వహించాలి?”

దెలిగేటు యీవిధంగా పోరాడుకొంటూవుంటే, మేయీ, దాస్వేలు ఒకరిమీద మరొకరు తేకలువేసుకొనసాగారు.

“వాదించాల్సిన అవసరమేలేదు. విషయాలు స్పష్టంగావున్నాయి” అని అరిచాడు దాస్వే.

“నేను నీతో మాత్రాడదలచటంలేదు. నీవు నీ గ్రామం మేలు మాత్రమే చూసుకుంటున్నావుగాని, మా గ్రామం విషయం చూడటం లేదు” అన్నది మేయీ కోపంగా.

“ఫలే నాయకురాలివి. ప్రజల తోకవు నీవు!”

“నేను తోకనైతే నువ్వు తోక చివరవి!”

ఒక కార్యకర్తకు వ్యతిరేకంగా మరియొక కార్యకర్త, ఒక డెలిగేటుకు వ్యతిరేకంగా మరియొక డెలిగేటు, నిలబడి ఘోరంగా వాదించుకోసాగారు. వారి ఘటాలు కందగల్గాగా ఎర్రదారినాయి. రైతులు చెవులు చిలులుపడేటట్లు అరవసాగారు. ఒకడిగొంతుక జొంగురుపోతే, మరొకడు రొప్పుతున్నాడు. దాస్వేకు తల గిరున తిరుగుతున్నట్లు అనిపించినది. మేయీకి కడుపులో నొప్పి కలిగింది. తాత ఒకమూల కూర్చున్నాడు. వూపిరికోసం పెనుగులాడుతున్నాడు. అతనికళ్ళు పత్తికాయలంత అయ్యాయి.

ఈవిధంగా అక్కడ గందరగోళం తన పరిపాలన స్వేచ్ఛగా సాగిస్తూవుంది. ఇంతలోనే అక్కడకు బ్లాక్ ట్రే కౌంటీ ప్రభుత్వం నుండి తనిఖీకోసం వచ్చారు.

“మంచిది : బ్లాక్ ట్రే మంచి సమయానికే వచ్చాడు. యీ వ్యవహారాన్ని పరిష్కరించవలసిందిగా అతణ్ణి కోరుకుందాం” అని వారంతా అన్నారు.

దాస్వే తనకథను చెప్పాడు. మేయీ తన వ్యవహారాన్ని వివరించింది. షెన్ జ్యోప్రతినిధులు తమస్థితిని వివరించారు. స్వంజ్యా డెలిగేట్లు తమ వాదనలోని బలమైన హంశాలను చెప్పారు. యధార్థానికి వాళ్ళ మాటలు వింటూవుంటే, అందరిదీ సవ్యమేననిపిస్తుంది. ప్రతిమనిషీ తన వాదాన్ని తీవ్రంగావుంటే, అందరిదీ సవ్యమేననిపిస్తుంది. ప్రతిమనిషీ తన వాదాన్ని తీవ్రంగా సమర్థించుకొంటూ మాట్లాడడం పూర్తి అయిన తర్వాత పొట్టచెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వి, బ్లాక్ ట్రే వాళ్ళందరినీ ఆశ్చర్యపరిచాడు.

వాళ్ళందరినీ కూర్చోమన్నాడు. కాస్త విశ్రాంతి తీసుకోమన్నాడు. అటుతర్వాత తన ప్రశ్నపరంపరలను ప్రారంభించాడు.

“షెన్ పాతకాలుధనాన్ని యిదివరలో వసూలుచేసుకొన్నాడుగదా! దాన్ని మీరు వానిచే కక్కించారా?”

“అదా.... ఆ..... ఆ..... యింకాలేదు!” అని మేయీ గ్రూపు సత్తురుకొట్టింది.

“మాకు యింకా సమయం దొరకలేదు.” అని న్యుంజ్యా ప్రతినిధులు గొణిగారు. “మేం చెత్తాకానీ వ్యవహారాలలోపడి కొట్టుకొంటున్నాము!”

“షెన్ భూమివిషయంలో తప్పుడులెక్కలు ఏమయినా వ్రాశాడేమో తనిఖీచేశారా?”

రైతులు ముఖముఖాలు చూసుకొన్నారు. “అయ్యో!.... ఎవరికి తెలుసు?”

బ్లాక్ ఇకిలించాడు. “మీరు భూమి విషయంలో పోట్లాడుకొంటున్నారు. కానీ ఎంత భూమివుందో తెలియదన్నమాట. భలే బాగుందే! దేని కోసం యీ పోట్లాట?” వారు తెలిదోయి చూడసాగారు. వారి తెలివితక్కువతనానికి బ్లాక్ నవ్వుకుండా వుండలేకపోయాడు. అతడు మరల తన ప్రశ్న పరంపరలను ప్రారంభించాడు.

భూస్వాములతో వ్యవహారాలు పరిష్కరించుకోదలచిన రైతుల మీద? లేక, రైతులకు వ్యతిరేకంగా పోట్లాడుతున్న రైతులో మీరు?”

దెలిగేటు బాగా కలవరపడ్డారు. “యధార్థానికి విషయమంతా అదే కాని, ఆ విషయాన్ని మేమంతా పూర్తిగా మరచిపోయాం” అని వారిలో ఒకడు గొణిగాడు.

తాత తన కర్రతో నేలనుకొట్టాడు. “ఏయ్! షెన్కు యింకా బోలెడంత పొలముంది! మనం సరిగాచూస్తే, బయటపడుతుంది” అన్నాడు.

“హుప్! మాంసం మన నోట్లోనేవుంది కాని, దాన్ని నమలటానికి

బదులు మన నాలుకను మనమే నములుతున్నాం" అని ఒకడు పిడికిలిని తన అరచేతిలో గ్రుడ్దాడు.

డెలిగేట్ వేయి ముందుకుమాకాడు. "చునం మోసంజేయబడాలి, దీనెద్దు!—ఇదంతా నా తప్పు! నేను, షెన్ చెప్పినమాటలు విని మోస పోయాను. యీ యెడెరాల వ్యవహారాన్ని రేపెట్టాను వాడు నన్ను తన పెంపుడుకోతలాగున ఆడించాడు" అన్నాడు వేయీ.

"ఇది నా తప్పు!" అన్నది వేయీ సిగ్గుపడుతూ.

"ఆనాడు వాడు తనయిందో చేసిన విందులో పాల్గొనుటకు వప్పు కోకుండా వూడాల్సింది. వాడు తన లాలింపు మాటలతో మనందరినీ మోసంచేశాడు" అన్నది వేయీ.

రైతులు ప్రశాంతంగా కూర్చున్నారు. లెక్కలువేయసాగారు. షెన్ కు కనీసం ముప్పైఅయి దెకరాల భూమి కలదని తేల్చారు. వాడు తిచ్చితంగా అనేక యెకరాల భూమిని వాచిపెడుతున్నాడనీ, దానిని రహస్యంగా ఎవరికో కౌలు కిచ్చుటకు యత్నిస్తున్నాడని తేల్చారు. అదనంగా వున్న భూమిని న్యాయసమ్మతిమేరే రేటును కౌలు కిచ్చేటట్లుగా వాణ్ని బలవంతంజేస్తే, షెన్ జ్యోగ్రామానికి భూమి కొరతే వుండదు. పాడు యిదిసరకు అక్రమంగా వసూలుజేసిన దాన్యాన్నికిక్కిస్తే గ్రామంలోని రైతులు ఆకలితో మావాల్సిన అవసరమే వుండదు.

వారి విధంగా ప్రశాంతంగా కూర్చొని మరల స్పష్టంగా ఆలోచించుకొంటూవుంటే వారి ముఖాలమీద మరల చిరునవ్వు తాండవించ సాగింది.

తమ మొరటు ప్రవర్తనకు వాళ్ళు ఒకరికొకరు శ్లూషణ చెప్పుకొన్నాడు వేయీ. దాస్వే లిద్దరూ తాము వర్గస్వభావాన్ని మరచామని వప్పుకొన్నారు. బ్లాక్ వారిని క్రీగంటితో చూచాడు. సంతోషంతో పొంగి పోయాడు.

“చాలు! చాలు!” అని అరచాడు వేయీ.

“మనమంతా ఒకే కుటుంబం—యీ మర్యాదలెందుకు? మనమంతా పోయి షెన్తో లెక్కలు తేచ్చుకుందాం” అన్నాడు.

ఇతర రైతులుకూడా ఆ నినాదాన్ని అందుకున్నారు. “పదండి! పదండి! ఈ ప్రపంచంలోని రైతులందరూ ఒకే కుటుంబం! మనమంతా కలిసిపోదాం పదండి!”

“జాగుండి! మీ రిద్దరూకూడా కల్పివెళ్ళండి. ఎంతమంది ఎక్కువగా వుంటే అంత బలం” అని బ్లాక్ దాస్వే. మేయిలకు చెప్పాడు. అయితే అక్కడున్నవాళ్ళందరూ ఒక హెచ్చరికచేశాడు. “అంతేగాక మీరు ఒక విషయాన్ని మరచిపోరాదు— మనం ఒక విధంగా ఛూస్వాములతో పోరాడుతూవున్నాం. అంతేగాకుండా యింకొకవిధంగా వారి సహకారాన్నికూడా కోరుతున్నాం. ఈ విషయాన్ని మరచిపోకండి. పోరాటం లేనిదే ప్రజలజీవిత విధానాన్ని జాగుపరిచనిదే, మనం జపానువాళ్ళను వోడించజాలమన్నది సుస్పష్టం. సహకారంలేనిదే, ఐక్యజాతంత్ర సంఘటనలేనిదే మనకు కావలసిన అదనపు బలాన్ని చేకూర్చుకోజాలం. ఐక్యతను పొందగలుగుటకుగాను మనం పోరాడాలని చైర్మన్ మావ్ చెప్పాడు. జపానువాళ్ళను ప్రతిఘటించటానికి మనం ఐక్యంకావాలి మనం మితవాదులంగా వుండకోరుటలేదు! ఈ సూత్రాలను ప్రతి ఒక్కరూ మనసులో పెట్టుకోవాలి!”

“రైట్! రైట్!” అని జవాబు చెప్పారా రైతులు. “మేం షెన్ పట్ల న్యాయంగా వ్యవహరిస్తాం” అన్నారు.

వారందరూ సంతోషంగా బయటికి కటకట్టకొనిపోయారు. దాస్వే, మేయిలుకూడా వారిని అనుసరించాడు. తాత తన చేతికర్రమీద పూత మేసి వారి వెనుక గంతులేసుకుంటూ పోసాగాడు.

*

*

*

*

వారా విధంగా పెంజ్యాగ్రామానికి పోతూవుండగా వారిలో వారు చాలా స్నేహంగానూ, వుల్లాసంగానూ వ్యవహరించారు. దాస్వే, మేయి లిద్దరూ కలిసి నడిచారు.

“కీ మంజునమయానికే వచ్చాడు” అన్నాడు దాస్వే. “అతడు తనిఖీకి రాకపోయినట్లయితే యీ పోట్లాట ఎంచూ పోయేదో యెవరికి తెలుసు?” అన్నాడతడు.

మేయి నవ్వింది. “నీవు నిజంగా భయంకరంగా ప్రవర్తించావ్. నా ముక్కుమీద వేలు పెట్టిచూడతూ, తిట్టావ్! నేనూ నీలాగే తయారయ్యాను. నీవు నన్ను ఒకటి తిడితే పది తిట్టాను” అన్నది.

“నాకు వీపుమీద ఆర్ద్రముంది. అది యితరుల ప్రతిబింబాన్ని చూపుతుందిగాని, నా రూపాన్ని నేను చూసుకోలేకపోయాను. నిజంగా నిన్ను పిచ్చిగా తిట్టాను” అన్నాడు.

“నాకు నిజంగా ఛలే రోషమొచ్చింది. నాలో నే ననుకున్నా- అతనింత అన్యాయంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడే? ఆటోకులాంటి తత్వం. ఇకనుండి అతనితో నేను సంబంధం పెట్టుకోవద్దనుకున్నాను” అన్నది.

“నిజంగానా? యికానా?” అన్నాడు.

“ఎలా అడగగలిగావ్?” అన్నదామె; ముఖం ఎర్రబారింది.

వాళ్ళిద్దరికీ త్వరలో పెళ్ళి కానున్నదని అందరికీ తెలుసు. అందుకని భిక్షాలు రాచుకొంటూ తిరిగితే, వాళ్ళేమి వెక్కిరిస్తారోనని వాళ్ళిద్దరూ భయపడ్డారు. తత్తరపడుతూ, వాళ్ళిద్దరూ విడిపోయి రైతుప్రతినిధులతో కలిసిపోయారు.

“బ్లాక్ బాగా చెప్పాడు” అంటున్నాడు తాత. “మనమంతా గందరగోళంలోపడ్డాం. రెండు మూడు మాటల్లో అతను సమస్యనంతా పరిష్కరించివేశాడు” అన్నాడు తాత.

“కిమ్యూనిస్టుపార్టీ నాయకత్వమూ, చైర్మన్ మావ్ మార్గదర్శకత్వాలే లేకపోయినట్లయితే, మనమింకా ఆ బురదలోనే మురిగిచచ్చేవాళ్ళం” అని వేయి ఉత్సాహకరంగా అరచాడు.

ఎవరో చెర్మన్ మాసీయాంగ్ పై వ్రాయబడిన పాటను పాడ పోగారు. పదఘట్టనతో లయకలుషతూ వుల్లాసవంతంగా అన్నిరకాల కంఠధ్వనులూ ఆ పాటలో కలిశాయి.

“ఉదయాద్రికాలూని బాలభానుండు
పైకెక్కి పారజూస్తుంటేనూ !
తూరుపూ కొండలెల్ల ఎర్రబారె
ఇటు చెనాదేశంబులోన
జన్మించెనోయీ !
మాసీయాంగ్ !”

16 అధ్యాయం

కొలుధనం తగింపు ఉద్యమం పూర్తిగా విజయవంతమయింది. తెలియకుండానే వసంతకాలం వచ్చిపడింది. దాస్వే, మేయివిదరూ కమ్యూనిస్టులు కాబట్టి, వారి పెళ్ళిసమస్యను జ్ఞాతీత్వే కొంటీపార్టీ కమిటీ ముందుంచాడు. ఈ ప్రతిపాదనను ఏకగ్రీవంగా ఆమోదించుటయేగాక, యీ కామ్రేడ్స్కు పెళ్ళి ఎప్పుడో జరిగివుండాల్సిందని కొంటీపార్టీకమిటీ కామ్రేడ్స్ అన్నారు.

ఈనాటికి దాస్వే తన స్వంతజిల్లాలో, జిల్లాపార్టీ సెక్రటరీ అయ్యాడు. మేయి కొంటీమహిళాసంఘంలో పనిచేస్తూవుంది. మార్చి 18వ తారీఖున మహిళాదినం. ఆ శుభదినంనాడే వారి పెళ్ళి జరుపుటకు నిశ్చయించబడింది. పెళ్ళిప్రయత్నాలు జరుపుకొనుటకుగాను జిల్లా కొంటీ పార్టీ సంఘాలు కొంతధనాన్ని యిచ్చాయి.

చిట్టిచివరకు ఆ శుభదినం వచ్చింది. రైతులకు యీ పెళ్ళివర్తమానం తెలిసిందంటే స్వంతడబ్బును ఖర్చుజేసి యేపైనా బహుమతులు తీసుకొని స్తారన్న భయంతో పెళ్ళికి వివిధ ప్రభుత్వ యూనిట్లలోని మెంబర్స్ను మాత్రమే ఆహ్వానించారు. ఈ పెళ్ళికి దాస్వేయొక్క ఇల్లు, ఆఫీసు రెండూ ఒకటే అయిన ఇంటిలో జరుపుటకు నిశ్చయించారు. ఉదయమంతా ప్రతిమనిషీ తీవ్రంగా పెళ్ళిప్రయత్నాలు చేయసాగాడు.

కొంటి మహిళాసంఘంనుండి మేయీ. ఆమె కామ్రేడ్స్ వచ్చిచూసేసరికి తేవారు, ప్రజాసెనికులు కలిసి, ఇంకా యిలు కడుగుతూనే వున్నారు. నడుమునకు ఒకగుడ్డను బంధించి, జిల్లానాయకుడయిన జీవో సొంతంగా వంటచేస్తున్నాడు.

“కొత్త గది తయారుగా వుందా?” అని తియాన్ ప్రశ్నించింది.

“ఇక్కడ పూరి అయింది” అని కేకేసి వెప్పింది నియూరీ పడమటికి పునుండ్.

కొత్తగా వచ్చివాళ్ళు హడావిడిగా లోపలికిపోయారు. జిల్లా మహిళాసంఘానికి సంబంధించిన ముగురు యువతులు పులాసంగా ‘గదిని’ అలంకరిస్తున్నారు. కిటికీలకు కొత్తకాగితం అటంచబడింది. దానిమీద ఎర్రని రంగుకాగితం ముక్కలను అంటించారు. కాంగ్రెస్ మీద తెలని చుక్కలు చుట్టే పరచారు. దానిమీద ఎర్రని బొంతను వేళుచు పటాని డ్రాఫ్ట్ చేశారు. కొండీపారీ సర్మోయే కానుకలుగా ఇచ్చాయి. కాంగ్రెసు పడుతున్నప్పుడు గోడకు చిత్రపటానిని వేలాడగడతూ నియూరీ ఒక బలమీద నిలబడి వుంది. పచ్చ ఆకులమధ్య ఎర్రతామరపువ్వులు రెండంటిని వాటర్ కల రుతో చిత్రించబడిన చిత్రపటమిది.

మేయీ లోపలికివచ్చి ఆమె చేతిని పట్టుకోగానే నియూరీ బలమీద నుండి మేమలంకరించాం. ఏమెనా విమర్శలున్నాయో? అని అడిగింది నియూరీ.

సిగుతో మేయీ చెక్కిళ్ళుచుగు అలంకరించబడిన పూలరంగు వికసించింది. “నీకూ త్వరలోనే పెళ్ళి అవుతుందిలే అల్లరిపిల్లా! అల్లరి చేస్తున్నావ్” అన్నది తెచ్చిపెట్టుకొన్న కోపంతో మేయీ. త్వరలోనే జిల్లా జియూన్ తోను కట్టిన దిండులను కాంగ్రెస్ మీద వుంచింది. యితర డాక్టర్ క్లక్లు చేతిరుమాళ్ళుమా సబ్బులనూ, టూత్ బ్రష్ లనూ, టూత్ పేస్టులనూ నోట్ల పుస్తకాలు వగైరా కానుకలుగా తీసుకొనివచ్చారు. డాక్టర్ మాష్టర్ డెంగ్ పైకి రాలేకపోయాడు. కాని రెండు ఆశీస్సు పత్రాలను పంపాడు. వాటిని చిత్రపటానికి యిరుప్రక్కలా అలంకరించారు. ఆ ఆశీస్సు పత్రాలు ఎర్రని కాగితంమీద నల్లని సిరాతో వ్రాయ

బడినాయి. దానిలోని విషయం గ్రాంథికభాషలో వ్రాయబడివున్నా భావం
లతో అధునికతత్వం కనపడుతూవున్నది.

“క్రొత్తప్రజలు పాతవిధానాన్ని కూలదోస్తారు.
పాతవిధానం పాత స్నేహితులు క్రొత్తదంపతులవుతారు.”

మరియు ఇంతేగాక ఇతర అశీస్సుపత్రాలు కూడా ఉన్నాయి.

అవన్నీ విషయాన్ని గురించి పెళ్ళిని గురించి జతపరచి వ్రాయబడి
నాయి. అందులో కొన్నిటిలోని విషయం తీవ్రంగా ఉంది. మరికొన్ని
సవ్యప్రతిభేవి. వాటినిన్నింటిని గోడలమీద వ్రేలాడబెట్టాలి.

• • • • •

పెళ్ళికి వచ్చినవారంతా వత్సాహంగా ఉన్నారు. రైతుల మాదిరి
గానే వేళాకోళలాడుకొంటున్నారు. సాంప్రదాయంగా వచ్చే పెళ్ళిహాస్యం
తేకపోవటాన్ని బ్లాక్ గమనించాడు.

“ఓయీ! దాస్వే ఎక్కడ?” అని అడిగాడు.

“ఎక్కడున్నాడో చూసివస్తా” అని నియూరీ గద్దులన్నింటినీ
వెతకకపోగింది.

దాస్వేకి తల్లితిరుగుతూన్నట్లు అనిపించింది. అతడు తూర్పు
గదిలో దాక్కున్నాడు. మేయీ వచ్చిందని వివగానే అతని హృదయం
దడదడ కొట్టుకోసాగింది. ముఖం ఎర్రబారింది. ఈ స్థితిలోనున్న తన్ను
యితరులు జూస్తే నవ్విపోగలరన్న సంగతి అతనికి తెలుసు. అందువలన
కాంగ్ మీద పడుకొని ఏమీ ఎరుగనట్లు నటించుటకై పేపరు చదువుకొన
సాగాడు. కాని ఒక్కమాటయినా అతనికి అర్థంగావటంలేదు. నియూరీ
అతణ్ణి కనిపెట్టేసింది. చవ్వింది. చప్పట్లుకొట్టింది.

“అందరూ పచ్చి చూడండోయీ! పెళ్ళికొడుకు చదువుతూ పడు
కొన్నాడు.”

పేపరును లాగేస్తూ అతణ్ణి కాంగ్ మీదనుంచి గుంజింది. కార్య

కర్తలంతా నవ్వారు. ముఖం కందగడలాగున్న దాస్వేని చుట్టూముట్టారు అతడు తప్పించుకోలేకపోయాడు. తనుకూడా వాళ్ళతోపాటు యికిలిం చాడు.

హాలులో మూడు మేజాబల్లలు ఒకచోట చేర్చబడినాయి. వాటికి యిరుప్రక్కలా పొడుగాటి బెంచీలను వేశారు. వేడి వేడి ఆహారాన్ని వడ్డించారు. అందరూ కూర్చున్నారు. హోదాతో నిమిత్తంలేకుండా తిలా, కౌంటీ కార్యకర్తలందరూ వడ్డనవాళ్ళుగా వినిజేసారు. మాంసం, చేపలు, కూరగాయలు, అన్నం - యిది భోజనసామగ్రి. చాలా చక్కని భోజన మది. అతిథులు కడుపార తిన్నారు. దాస్వే మితంగా భోజనం చేయ సాగాడు, కాని, అతిథులు అలాంటి మర్యాదలకు ఒప్పుకోలేదు.

“నీవు కడుపునిండా తినకపోతే, నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోనివ్వం” అని అతిథులు హెచ్చరించారు.

రైతులకు పెళ్ళివార్త తెలియనీయకుండా జాగ్రత్తపడినప్పటికీ, రాత్రి అయ్యేసరికి పెళ్ళివార్త గ్రామాలలో తెలిసిపోయింది. పరిసర గ్రామాలనుండి రైతులు ఆ దంపతులపట్ల తమ గౌరవాన్ని చూపుటకు వచ్చారు.

ఆ విధంగా వచ్చిన వందలాదిమందికి ఆ యిల్లు యిరుకయింది. కాంపౌండుకూడా చాలలేదు. ఆహ్వానపు గదులలో రియూ, అతని స్నేహితులు, ఎర్రసిల్కు దీపాలను వ్రేలాడగట్టారు. స్నేహితులు చిరునవ్వును నొలకబోస్తూ దాస్వే, మేయిలలో ముచ్చటలాడసాగారు. దాస్వే, మేయిలు చైర్మన్ మావ్, జనరల్ ఛాతేల చిత్రాలకు క్రిందుగా కూర్చున్నారు. పాటలు, పాటలు, పద్యాలు, నవ్వులు, కేసంతలతో ఆ యిల్లు ప్రతిధ్వనించింది.

కాగితంతో నియూరీ సొంతంగా కొన్ని పూలగుత్తులను తయారు చేసింది. వాటిని ఆమె ఆ దంపతుల కోటులకు గుచ్చింది. ఆ దంపతు గది మధ్యకు తీసుకొనివచ్చి కూర్చోపెట్టింది. బెదురుగొట్టు మా మేజా బల్లలమీద అతిథులకొరకు బటాణీగింజలు పోశాడు. అతిథులకు టి యివ్వబడింది.

పెళ్ళిముహూర్తం ఆసన్నమయింది.

పురోహితుని సూచనప్రకారం అందరూ లేచారు. ఛైర్మన్ మావ్, జనరల్ ఛూటీల చిత్రాలకు నమస్కరించారు. అటుతర్వాత మేయి, దాస్వేలు ముందుకువచ్చి ప్రజానాయకుల చిత్రాలకు నమస్కరించారు. అటుతర్వాత అతిథులకు నమస్కరించారు.

“పెళ్ళికూతుటూ, పెళ్ళికొడుకూ ఒకరి కొకరు నమస్కరించు కోండి!” అని పురోహితుడు చెప్పాడు.

కడీలాగున నిలబడ దాస్వే తన పెళ్ళికూతురు కెమరుగా నిలబడ్డాడు. పురోహితుడు చెప్పినవిధంగా చేదామన్ని సిద్ధమయ్యాడు. అతని గంభీర ఆకారాన్ని చూచేసరికి మేయికి నవ్వాగలేదు. ఆమె కిలకిలా నవ్వుతూ పారిపోయింది.

“అలా చేయరాదు” అని నవ్వాట అతిథులు. “నువ్వు బాగా వంగి పావాభివందనం చేయాలతనికి” అన్నారు.

స్త్రీలు మేయిని పట్టుకొనివచ్చారు. ఆమె తొందరగా అతనికి నమస్కరించింది. ఆతడు మరల నమస్కరించాడు.

అందరూ తమ తమ ఆసనాలలో కూర్చున్నారు. సాక్షులను చిన్న ఉపన్యాసాలు యివ్వవలసిందిగా పిలిచారు. చ్లాక్కి “సాక్షిగానూ, పరిచయ కర్త”గానూ వ్యవహరించాడు. నవ్వుతూ లేచి లబడి అతిథులవంక మిలమిల్లాడుతున్న కళ్ళతో చూచాడు.

“కామ్రేడ్స్!

ఈనాడు కామ్రేడ్స్ దాస్వే, మేయిల మధ్య జరుగుతున్న వివాహము అత్యంత అభివందననీయమైనది. వారిద్దరూ కలిసి విప్లవంలో పాల్గొన్నారు. అతి కఠిన పోరాటాలలో అత్యద్భుతమైన విప్లవాత్మక యోధులుగా తయారయ్యారు. వారిద్దరికి పెళ్ళి జరుగుతూవుంటే నా కెంత సంతోషంగా వున్నదో చెప్పజాలకున్నాను. పాత సమాజంలో ఈ విధంగా స్వేచ్ఛగా పెళ్ళిచేసుకోటానికి అవకాశం వుండేదికాదు. చాలా బాధపడవలసివచ్చేది. ఈనాడు జపానువృత్తిరేక ప్రజాప్రభుత్వం ఆధ్వర్యంక్రింద యుద్ధంలో స్నేహితులైన వీరిద్దరు కొత్త దంపతులవుతున్నారు. వారి

జీవితం పరిపూర్ణ సుఖంతో సాగిపోగలదనుట నిర్వివాదాంశం. అయితే శత్రువు లింకా వోడిపోలేదు. ముందుముందు విషయాలూలను. నడుప వలసి వుంది. కమ్యూనిస్టుపార్టీ నాయకత్వన శ్రేణిదరూ కష్టపడిపనిచేస్తూ వుంటారనీ, ఆత్మవిమర్శలు చేసుకొంటూ, చేస్తూవుంటారనీ, నిదంతరం అనిచిన్నంగా అభ్యుదయం, ధనం, పయనిస్తూవుంటారనీ ఆశించాను. అని జ్ఞాతిన వుపన్యాసాన్ని పూర్తిచేయబోయేముందు ఆ దంపతులవంక సూటిగాజూచాడు. హాస్యంగా కళ్ళుగొట్టి, "తుదకు విషపంయొక్క యువతరంలో అనుచూయడంగా జేరుటకే చక్కని దుక్కలాంటిది పిల్లవాడు పచ్చే సంపత్సరానికి కటగుతాడని అనుకున్నాను" అనిచిని వుపన్యాసాన్ని పూర్తిచేశాడు. తేరింతలు, కలతాధ్వనుల మధ్య ఇక్కడ కూర్చున్నాడు.

షెన్ జ్యోగమంలో 'కోట' యజమానియైన సృద్ధుడు "లీమామ గాకీ కూర్చున్నతర్వాత లేచి నిల్చిపోయాడు. ఎర్రకాగితంలో చుట్టబడిన రెండు పొట్లాలను పట్టిపెట్టెం పెట్టాడు. అది చూసి...

తన నెత్తినటోపిని తీసి, చేతలో డెచ్చుకొన్నాడు. మెట్టస్తూన్న అతని బట్టల బయటపడింది. పెళ్ళివాడు, పెళ్ళికొడుకుకు పాత ఫక్కిలో సలాంచేశాడు.

"దాస్వే, మేయీలు పెళ్ళిచేసుకొంటున్నారంటే, ప్రతి రైతు హృదయం సంతోషంతో ఉప్పొంగిపోయింది" అని లీమామ బిగ్గరగా చెప్పసాగాడు.

"మేమంతా పెళ్ళికి వద్దామనుకున్నాం. ఏవో చక్కని పస్తువులను కొనియిద్దామనుకున్నాం. కాని, అధికారులు మా మాటలు చెవినిపెట్టలేదు. అందువలన మా ప్రేమచిహ్నంగా యీ రెండు పొట్లాలను మూతం, మా హృదయాలను వెల్లడించుకోటానికి యిస్తున్నాం" అన్నాడు.

లీమామ ఒక ఎర్రకాగితాన్ని తీసుకొని, దానిపై వ్రాసివున్నదానిని బిగ్గరగా చదువసాగాడు. "మనం త్వరగా శాంతిని, అనుభవించగలుగు అకుగను, త్వరగా జపానువాళ్ళను వోడించండి- అది మొదటి పాయింట్. రెండవ పాయింట్: రెండవ చేయింటున్నదంటే మేయీ, దాస్వేలు, మొదలె

జోడా! వాడిదూ - ఒకే హృదయంతో విజయంకోసం పాటుబడతారు.
హా! హా! అది దేగిష్టం! మేము చూస్తున్నాం. మేము చూస్తున్నాం.

అతిదులండా నవ్వారు. చప్పట్లు చరిచారు.

మరల పురోహితుడు ప్రారంభించాడు. పెళ్ళికూతురు పెళ్ళికోడు
కుల్లారా! మీరేవిధంగా ప్రేమించుకున్నారో చెప్పండి? అన్నాడు.

ఈ ప్రతిష్ఠాదనకు ఆమోదసూచకంగా నవ్వులు. కేరింకాటూ.
చప్పట్లూ వరంలాగా కురిశాయి. దాస్వేని గది మధ్యకు లాక్కొచ్చారు.
కొత్త ఆర్మీబోపని, కొత్త సేవిక దుస్తులను ధరించిన దాస్వేముఖం ఎర్ర
బారింది. తనకోటుమీద గుచ్చబడిన ఎర్రపూల రంగుకన్నా ఎర్రగా అయిం
దతని ముఖం.

“నేవేం చెప్పగలను?” అని నవ్వుతూ అడిగాడతడు. “మేం
ప్రేమించుకోలేదు” అన్నాడు.

“వప్పుకో” అని అతిదులు అరిచారు. “చెప్పాలి తప్పదు” అని
అరిచారు.

“నిజమే మేం ప్రేమించుకోలేదు” అని నొక్కి చెప్పాడు దాస్వే.
“మిద్దాం పట్టండి” అని ఎవరో అరిచారు. “ముద్దుపెట్టుకున్నావా?”

అని ప్రశ్నించారు. “అవును” అని నవ్వుతూ చెప్పాడు.
“ఈ లేవళ్ళు! మేము కొన్ని సంవత్సరాలనుండి అన్నాచెల్లెలు

లాగున కలసి పనిచేశాం. మేమెన్నడూ ముద్దుపెట్టుకోలేదు సరిగ్గా కర్త
స్వర్గ అయినా చేసుకోలేదు” అన్నాడతను.

“ముద్దు పెట్టుకొందామని నీకప్పుడయినా తోచిందా?” అని గదికి
వెనుక ప్రక్కనుండి రియూకేకేసి అడిగాడు.

దాస్వే నవ్వాడు. “ర్యం తెచ్చుకొన్నాడు! ఆ తప్పకుండా నేనా
మేను చాలాకాలంనుండి ప్రేమిస్తున్నాను. అని తన బోపని తీసుకొని

తుర్రున దియటికి పోవోయాడు.
“ఇప్పుడే మేయోవతు!” అని అరిచారు కార్యకర్తలు.

ముద్దు నిగ్గుపడ్డతూన్న మేయూని, ఆమె స్నేహితులు లాక్కొచ్చారు.
అనాడు నీలిరంగు గౌను ధరించింది మేయూ. ఆమె హృదయంమీద

ఎర్రని కాగితంపువ్వు తగిలించబడింది. తత్తరపాటుతో ఆమె తలవంచుకొనివుంది. చేతివ్రేళ్ళతో తన జుట్టును మెలిపెడతూవుంది. సిగ్గుతో ఆమె ఎక్కువసేపు మాటాడలేకపోయింది.

“నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు.....” చిట్టచివరకు ఎలాగయితేనేం, ఆ మాటలను నోటినుండి పెకలించగలిగింది. “ఈ మాటలను నా హృదయము ఎన్నిసార్లు జపంచేసి దో చెప్పలేదు” అంటూ మేయీ, మిస్ చెన్ కాగిలిలోకిపోయి పడింది. “ఇంక చెప్పలేను” అంది.

చాలామంది గొంతులు సరిచేసుకున్నారు. ముక్కులు చీమి కున్నారు. కంట పడిపెట్టుకొన్నారు. అడపెళ్ళివారికిది సహజం. ఇక్కడ అతిథులే - డపెళ్ళివారు.

ప్రొఫెసరు లేచి మరల ప్రారంభించాడు. “పెళ్ళికూతురూ పెళ్ళికొడుకూ కరస్పర్శ చేసుకోండి” అన్నాడు.

రెండు ఉత్తంగతరంగాలులాగా దాస్వేని మగ కార్యకర్తలూ, మేయీని స్త్రీ కార్యకర్తలూ లంకించుకొని గది మధ్యకు తీసుకువచ్చారు. వారిద్దరి చేతులనూ కార్యకర్తలు కలుపుతూవుంటే మేయీ సిగ్గుతో తన ఎర్రగులాబీ ముఖాన్ని పెదకు తిప్పుకుంది. అతిథులు చప్పట్లుకొట్టారు. గులాబీ చెక్కిళ్ళుగల ఆ దంపతులను పడకగదిలోనికి తీసుకొని పోయారు హాస్యమాడుతూ. కిలకిలా నవ్వుతూ గలగలనవ్వుతూ కార్యకర్తలు శోభసపుగదిని జరికించసాగారు. క్రమేపి ఒక్కొక్కరే తప్పుకున్నారు. కడగొట్టు అతిథి తలుపుమూసి వెళ్ళాడు.

పెళ్ళికూతురు, పెళ్ళికొడుకూ వొంటరిగా వున్నారు. చిరునవ్వు నవ్వుతూ తలవంచుకొని మేయీ కాంగ్ అంచుమీద కూర్చున్నది. దాస్వే మెల్లగా తలుపు గడియవేశాడు. తదుపరి ఆమెవంక నిస్సహాయంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు. ఆమె అవనివంక నీలాలులాంటి కళ్ళతో చూడసాగింది. లాఠిపు వెలుగులో ఆమె చెక్కిళ్ళు సంతోషంతో మెరిశాయి.

“అలసిపోయారు. విశ్రాంతి తీసుకోండి” అన్నది మేయీ దువ్వగా.

కాంగ్ ప్రక్కగావున్న చిన్న పెంచీపై దాస్వే కూర్చున్నాడు. మంత్రముగ్ధునిలాగున ఆమెవంక చూడసాగాడు.

“అలాచూస్తున్నారేం! నన్నెప్పుడూ చూడలేదా?” అని సిగ్గు పడుతూ మేయీ అడిగింది. చిరునవ్వుతో ఆమె బుగలు సొ పడాయి.

“కొన్ని సంవత్సరాలక్రితం మీ అక్కగారింటికి వస్తూ వుండే దానివి. ఆ రోజులు జ్ఞాపకావికొచ్చాయి. నీ వింకా అప్పటికి జడచుప్పెలు వేసుకుంటూ వుండేదానివి. కొత్తమనిషిని చూస్తే తల ఎత్తేదానివి కావు. అటుతర్వాత, మనం కార్యకర్తల బడిలో కలిశాం. మొదటి పునస్సాస మిచ్చుటకు ప్రయత్నించిననాడు నీవు ఏడావు అది నాకు జ్ఞాపకముంది. మనిద్దరం అప్పుడు వట్టి తెలివితక్కువగా వుండేవాళ్ళం. ఆ రోజులు తలచుకొంటే భలే నవ్వాస్తుంది” అన్నాడు.

“ఆనాడు వట్టి గందరగోళంగా వుండేవాళ్ళం. త్రాగకూడని సిగరెట్ తాగినరోజు జ్ఞాపకంవుందా?” అన్నది.

వారిద్దరూ నవ్వుకున్నారు. వారిద్దరూ ఆ విషయాలను జ్ఞాపకంచేసు కొన్నకొలదీ సాన్నిహిత్యం పెరిగింది. లాంపుదీపపు కాంతి తగ్గసాగింది. గదిలో జీకటి వ్యాపిస్తావుంది.

దాస్వే కాంగ్మద మేయీ ప్రక్కన వుండుకొన్నాడు. ఆమె ఆనంద బాష్పాలు అతని భుజాలపై వరింపసాగింది. అతని శరీరంమీదిమచ్చలను ఆమె మృదువుగా ముద్దిడుకుంది.

మృదువుగా ఆమె “దాస్వే” అని పిలిచింది. “దాస్వే! నీ నాని రోజున వాళ్ళు బాధపెట్టినతర్వాత మనవాళ్ళు నిన్ను యింటికి మోసుకొచ్చారు అనాడు నిన్ను చూడగానే నా గుండె బద్దలయింది. ఆ దుఃఖంతోనే మరణిస్తారనుకున్నాను” ఆమె అతని మెడపై ముఖం దాచుకొంది. “నీవు చాలా బలశాలివి. మంచివాడివి. కత్తీలేని బంగారంలాంటివాడివి” అన్నది.

“నీవు. మన కాప్రేమ్స్ నన్నెంతో ఆప్యాయంగా చూచారు. మీ

ప్రేమనంతనూ నామీద కురిపించారు. నన్నెంతో జాగరగా కాపాడారు. మీరు నన్నా విధంగా జాగ్రత్తగా పోషించకపోయినట్లయితే, యీనాటికి బ్రతికుండేవాణా" అన్నాడు. దాస్వే హృదయం ఉద్వేగంగా కొట్టుకుంది.

"విషవవాదులందరూ ఒకే పెద్ద కుటుంబం - ప్రతి విప్లవవాదీ ఆత్మబంధువు."

దాస్వేకి తన తండ్రి జ్ఞాకమొచ్చాడు. అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. "ఆహా! మా నాయన యిప్పుడుంటే ఎంతబాగుండేది! పురిదిరిని బాధాభరణంగా చూడాలని ఆయనెంతో ముచ్చటపడ్డాడు. ఎంత సంతోషించేవాడో గదా! ఆనాడు అనుకున్నప్పుడే మనకు పెళ్ళయితే బాగుండేది" అన్నాడు.

"నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలని ఎంతో ఉబలాటపడ్డాను. కాని, నాకు అవకాశముంటేగా" అన్నది మేయీ.

"మనిద్దరం దగ్గరగా రావటానికి విషవంమాత్రమే తోడ్పడింది" అన్నాడతడు. అతని పెదిమలమీద ప్రేమ పొంగిపొరలింది. అది ఆమె పెదవులమీద ముదుగా తూపాంతరం పొందింది.

దీపం నిద్రపోయింది. గాఢాలింగనంలో వారిద్దరి హృదయాలు ఏకమయ్యాయి. చాలాసేపటివరకూ ప్రేమ ప్రవాహపు జిలిదిరిగొణుగులు ఆ గదిలో నిశ్శబ్దాన్ని భంగం గావించాయి.

మేయీ దాస్వేలకు వివాహం జరిగిందన్నవార్త ఎత్తయిన ప్రహరీ గోడలుగల పట్టణంలోవున్న జిన్నంగ్ చెవులకు సోకింది. అతడు తన వుక్రోషాన్ని, ద్వేషాన్నంతనూ తోటితొత్త జీవితో వెళ్ళదోసుకున్నాడు.

"ఆ తొతుకొడు కేదో చేస్తాడని నాకు తెలుసు" అని జిన్నంగ్ మండిపోసాగాడు. "నేనా - వాడక్కను - యీ బాకుతో వాణ్ని హత మార్చుందే నిద్రపోతే వాట్టు" అన్నాడు.

“నిన్ను నాపవేధవకింద జమకట్టా దేనాదో” అన్నాడు జీవో విషపు నవ్వు నవ్వుతూ.

“చూస్తారుగా! ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వాళ్ళిద్దరినీ చంపేస్తా!” అని మొరగసాగాడు జిన్నంగ్.

ఆశ్రీ ఒక డక్కడకు వచ్చాడు. కమాండరు మీతో మాట్లాడాలంటున్నారని జిన్నంగ్తో చెప్పాడు.

కీలుబొమ్మలు ఒక కేఫలిక్చర్ని అక్రమించుకొన్నారు. దానిలో పెద్ద కోటను కట్టారు. హో కోట వేనుకభాగంలోవున్న పెద్ద భవనంలో కాపురముంటున్నాడు. అక్కడే జిన్నంగ్ అతణ్ణి కలిశాడు.

కమాండరు హో హుషారుగా వున్నాడు. ‘బందిపోట్ప్రాంతం’లో చొరబడటానికని ‘అగ్రగామి దళాల’ను ఏర్పాటుచేయబోతున్నామని. కొమింటాంగ్ తన వార్త పంపినదని అమిత సంతోషంగా కమాండర్ హో, జిన్నంగ్తో చెప్పాడు.

ఈ అగ్రగామి దళాలు చేయవలసిన పనులేమంటే ‘పోగొట్టుకున్న ప్రాంతాలను’ మరల గెచ్చుకోవడానికి, రహస్యంగా యీ ప్రాంతాలలో చొరబడి, కార్యకర్తలను హత్యజేయుటకై ఖానీకోల్ల ముఠాలను ఏర్పరచాలి !

ఈ కార్యక్రమంలో పాల్గొన్నందుకు హోగారి కీలుబొమ్మలకు పారితోషిక మివ్వబడుతుందని కొమింటాంగ్ ఆ జాబులో వ్రాసింది. అంతేగాక దీనికితోడుగా, జపాను జనరల్ కామెసానా యీ కార్యక్రమాన్ని ప్రోత్సహించుటకై చాలా డబ్బు పంపాడు. ప్రాథమిక ఖర్చులకుగాను హోగారు జిన్నంగ్కు పెద్ద నోట్లకట్టను ప్రసాదించాడు.

ఇలాంటి పనంటే జిన్నంగ్కు మహాస్రీతి. “నా కీ పని నప్పజెప్పటం వలన మీరు పొరపాటు పడినట్లుగాదు” అని జిన్నంగ్ గప్పాలు దంచాడు. తన పిడికిలితో గుండెమీద కొట్టుకొంటూ చెప్పాడు ఆ విధంగా. హోగారితో వూహాన్ని చర్చించి జిన్నంగ్ తన మనుషులను తీసుకొని, సాధన సామగ్రిని వెంటబెట్టుకొని బయలుదేరాడు.

ప్రజాసైనికులకొరకు రైతాంగనలు కుట్టి తయారుచేసిన వంద

జతల చెప్పలను మేయి పోగుజేసింది. ఆమె ఆ చెప్పలను మూడు కట్టలుగా కట్టింది. కొంటీ ప్రభుత్వం వున్న తావులో ఒక సమావేశం జరుగనున్నది. ఆ సమావేశానికి యీ చెప్పలను తీసుకొని మేయి బయలుదేరింది. చీకటిపడుతూ వున్నది. చెప్పలకట్టలు బరువుగా వున్నాయి. దాస్వే, వాంగ్ అనే కార్చకర్తలు ఆ కట్టలను మోయుటలో సాయపడతామన్నారు.

వాళ్ళు బయలుదేరేసరికి వాగా చీకటిపడింది. చంద్రోదయం కాలేదు. సక్షత్రాలుమాత్రం అక్కవక్కడా మెరుస్తూవున్నాయి. వాళ్ళు కొద్దిసేపిపాలపాటు కలుర్లు చెప్పుకుంటూ సడపసాగారు. ఇంతలోనే దాస్వే హెచ్చరికగా చేయెత్తాడు.

“మాట్లాడటోకండి! ఆ సమాధుల వెనుక కనపడుతూవున్నది మనిషినిడ కాదూ?” అన్నాడు.

“ఎక్కడ?” అని మెల్లగా మేయి అడిగింది. దాస్వే జవాబు చెప్పేలోపలనే, రెండు తుపాకిగుళ్ళు మ్రోగాయ్. మేయి పెచ్చేతికి చీరు కొనిపోయినట్లు నొప్పికలిగింది. మేయి తొట్రుపడుతూ అరచింది.

“నేలమీదపడండి” అని అరచాడు దాస్వే. అతడు ఆమెను, వాంగ్ నూ నేలకులాగాడు. వారి నెత్తిమీదుగా తుపాకిగుళ్ళు బజ్ మంటూ ఎగిరిపోయాయి.

“దొంగతొత్తుకొడుకులు!” అని తిట్టాడు వాంగ్. “వాళ్ళెమ్మా—! కుక్కలకొడుకులను పట్టుకుందాంపద” అన్నాడు.

తుపాకిగుళ్ళు వచ్చినదిక్కుగా వాంగ్, దాస్వేలు తమ పిస్తోళ్ళను గురిమాసి కొల్చారు. తుపాకి కాల్పులధ్వని వినగానే గ్రామంనుండి చురుకొంతమంది ప్రజాసైనికులు పరుగెత్తకొచ్చారు. సమాధివెనుకనున్న స్త్రీలు మాయమయ్యారు.

మేయి చొక్కాచెయ్యి రక్తంతో తడిసిపోతూవుంది. పళ్ళను నొక్కిపెడుతూ పెద్దగాయంకాదులెమ్మన్నదామె. దాస్వే ఆమెకు చేయూతనిచ్చాడు. వారందరూ మరల గ్రామానికి తిరిగినచ్చారు. ఇది కీలుబొమ్మ గూఢచారుల పనేపని వాళ్ళు వూహించారు.

మేయిని సానిక ఆసుపత్రికి పంపారు. అక్కడ ఆమె గాయానికి కబుకట్టారు. అదృష్టవశాత్తు చేత ఎముక విరగలేదు. ఆమె తొందరగా కోలుకొంది.

* * * *

కొదిరోజులలోనే మరియొక సంఘటన సంభవించింది. ప్రస్తుతం జిల్లాప్రజాస్వేచ్ఛంలో సభ్యుడు శివ. వాటిమూలంగానే ఆ రెండవ సంఘటన జరిగింది. వాడికి సిగరెట్ల కొనుక్కోటానికి చేతిలో డబ్బులేకపోయినది. వాడొక రైతుయొక్క కోడిపిల్లను దొంగిలించి అమ్మటానికని మార్కెట్ కు తీసుకొనిపోతూవుండగా తేవార్ వాణ్ని పట్టుకున్నాడు.

ఆ ప్రజాస్వేచ్ఛానికి కోపంవచ్చింది. శివాను గట్టిగోచీవాటు వేశాడు. శివ ఆ కోడిపిల్లను దాని యజమానికని వప్పజెప్పి చెంపలేసుకోవాల్సి వచ్చింది.

శివ అసంతృప్తితో కుమిలిపోయాడు. కాని ఎదురు జవాదేమీ చెప్పలేదు. కొదిరోజులు గడచిన తర్వాత శివ తనకు జబ్బుగావుందన్న సాకుతో ఇంటికేపోయాడు. డబ్బు సంపాదించుదామన్న ఆశ యింకా అతనికి చావలేదు. అతడు ఎవరివదనో ఒక చిన్న పడవతీసుకొని, చేపలు పట్టుకుని పోయాడు. ఆ రోజున పొగమంచు బాగా పడింది. కనుచూపు మేరలో అతా తెల్లగానే కనిపిస్తున్నది. శివ సరస్సులో పలి వేశాడు. తనదోమపైపుగా పలసులాగుతూవుండగా ఎవరో పిలిచినట్లు వినిపించిందతనికి.

“ఏయ్! శివ! ఏ జేస్తున్నావిక్కడ?”

శివ తనచుట్టూ కలయజూశాడు. మరొకమనిషితో జిన్నంగ్ రెలు దుబ్బులలోనుండి బయటకు వస్తున్నాడు. ఆ కొత్తవాడిని శివ గుర్తుపట్టలేకపోయాడు. జిన్నంగ్ ను చూడగానే శివాకు భయంవేసింది. కాని పారిపోదామంటే ధైర్యంచాలక అక్కడే నరాలను చిక్కట్టుకొని నిలిచాడు.

జిన్నంగ్ బోటు మరింత దగరగా వచ్చింది. వూకదంపుడు కబురు చెప్పుకొన్న తర్వాత. ఆ కీలుబొమ్మ ప్రజాసైన్యంలో వుండకుండా యిక్కడ చేపలుపడుతున్నావేమని శివోను అడిగాడు. శివో తన పరిస్థితులను జిన్నంగ్ కు వివరించుకొన్నాడు.

“రోజంతా చేలుపడతావనుకో, ఎన్నిచేపలు పట్టుకొనగలుతావో?” అని నవ్వాడు జిన్నంగ్. “కాలాన్ని వృధాచేయబోకోయ్! సొంత ఖర్చులకు ఈ కొద్ది డాలర్లను తీసుకుపో!” అన్నాడు. శివో సందేహించాడు. కాని జిన్నంగ్ కామార్చు జీడిలాగున వదలక “మనిషరం సోదరులం. ‘నీది’, ‘నాది’ అనేభేదమే వుండకూడదు మనిషరమిద్య. వూర తీసుకో” అని బలవంతం జేశాడు.

ఇప్పుడు అతః వద్ద ఈవిధంగా డబ్బు తీసుకొంటే యేదోవిధంగా ముట్టజెప్పవలసియుంటుందన్న విషయం శివోకు తెలుసు. కాని ఈ పరిస్థితులలో అతడేమి చేయగలడు? అతడు ఆ డబ్బును తీసుకున్నాడు. జిన్నంగ్ వడవనడుపుకొంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

తదుఃరి మూడురోజులపాటు యిలువిడిచిపెట్టి పోవటానికి శివోకు భయమేసింది. మూడవరోజు సాయంత్రం శివోను చూడటానికి జిన్నంగ్ వొంటరిగా వచ్చాడు. తోడేలు మేకపిల్లను గొరివించటానికి వచ్చినవిధంగా వుండన్న విషయం శివోకు తెలుసు. కాని అతడేమి చేయగలడు? అతిథిని ఆహ్వానించారేగాదా! ఇంటికి వచ్చిన అతిథితో మాట్లాడకుండా, గొరివించకుండా ఎలా వుండగలుగుతాడు? అందువలన శివో తన అతిథిని ఆహ్వానించాడు. జిన్నంగ్ వెంటనే అసలువిషయాన్ని కాస్తా బయటపెట్టాడు. బాలూ రోజులు దగరబడ్డాయన్నాడు. గ్రామాలలోవున్న బాలూని నోశనం చేయటానికి త్వరలో బిపానువాళ్ళు, కీలుబొమ్మలూ రానున్నారని చెప్పాడు. పాత తావులో కొత్తకోటను కట్టబోతున్నారని చెప్పాడు.

శివో జిన్నంగ్ చెప్పిన ప్రతిమాటనూ నమ్మాడు. “నేనేంజేయాలి?” అని జిన్నంగ్ ను అడిగాడు గాబరాగా శివో.

“నీవు బయపడాల్సిన అవసరమేమీలేదు” అని జవాబు చెప్తూ నేపాపూర్వకంగా చిరునవ్వు నవ్వాడు జిన్నంగ్. “మిగతావాళ్ళెవరూ

తప్పించుకోలేరుగానీ, నీకేమి ఫరవాలేదు. నాతో కాస్త సంబంధాలు పెట్టుకుంటూవుండు. నీకేం మూడదని నేను వ్యక్తిగతంగా హామీ యిస్తున్నా” అన్నాడు జిన్నంగ్.

శివోకు కొన్ని పాకెట్ల నల్లమందును యిచ్చి జిన్నంగ్ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మరునాటి రాత్రి జిన్నంగ్ మరల వచ్చాడు. సానుభూతిపూర్వకంగా జిన్నంగు ఉపక్రమించాడు. “శివో, నువ్వు యింత వీదరికాన్ని అనుభవిస్తూవుంటే చూడలేకుండా వున్నా. కాస్త దారుకాచి దోచుకోటానికి ఏదో కొంతమందిని ఒకముటా లేవతీద్దాంపట్టు. లిరికసమయంలో యేదో ఒకరిద్దరు కార్యకర్తలను చంపి, వాళ్ళ తుపాకులను లాక్కుందాం. జపానువాళ్ళు మనకు బహుమతులు ఇస్తారు. ఏమంటావ్?” అన్నాడు జిన్నంగు.

“నే . నేను ఆ విషయం ఆలోచిస్తాను” అని జవాబు చెప్పాడు శివో.

జిన్నంగు వెళ్ళిపోవుటకు లేచి నిలబడ్డాడు. “నా హృదయంలో నీ మేలు కోరిక పోయినట్లయితే, యిప్పుడు మీ యింట్లోకి వచ్చేవాడినిగాదు. పురాణదోస్తీ! మా పక్షంలోజేరి పనిచేశావా అంటే నీకే చాలాలాభం కలుగుతుంది: అయితే నిన్నొకటి హెచ్చరిస్తున్నా: నా విషయం బయట పెట్టావంటే నీ కుటుంబమంతా చావటానికి సిద్ధంగావాలి! ఆలోచించుకో!” అని బెదిరించాడు జిన్నంగు.

జిన్నంగు అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయిన తర్వాత. శివో గంటల కొలది ఆ విషయంమీద బుర్రపగులకొట్టుకున్నాడు. దేశద్రోహియైన జిన్నంగుకు సహాయపడటం అతనికి ప్లేదు. అయితే వాణ్ని బట్టబయలు చేయటానికి ధైర్యం లేదతనికి.

జిన్నంగు మరల వచ్చినప్పుడు “మంచిది. నిశ్చయించుకొన్నావా” అని ప్రశ్నించాడు శివోను.

ఈనాటి శివోను జాడ్యం అంటుకుంది. అంతేగాక, వానికి మార్గా

తరమేమీ కనపడటంలేదు. “మీరు మీ సంఘాన్ని ప్రారంభించండి. దానిలో జేరటానికే నిశ్చయించుకొన్నా” అని జవాబు చెప్పాడు శివో.

ఒక్కసారి దేన్నయినా కొరికాడంటే దాన్నంతా మింగేవరకూ నిద్రపోయేరకంగాదు జిన్నంగ్. అతడు వెంటనే రిక్రూటనందరినీ పోగు జేసే పనిని శివోకు వప్పగించాడు. తనకు చాతనయినదంతా చేస్తానని వాగ్దానం జేశాడు జిన్నంగ్.

రెండురోజులతర్వాత మరల జిన్నంగ్ వచ్చాడు. వాడు బాగా తప్ప తాగాడలే వుంది. కళ్ళు జ్యోతుల్లాగున ఎర్రగావున్నాయ్. బాగా మండుతున్నాయి. “ఎంతమందిని పోగుచేశావ్?” అని శివో అడిగాడు.

“సరియైనవా చొక్కడూ దొరకలేదు. జ్వారంతో వ్యవహరిస్తే మనకు చెరువు జేస్తారేమోనని ఛయమేసింది” అని శివో జవాబుచెప్పాడు.

జిన్నంగ్ ఆశనివంక నిరుత్సాహంగా చూశాడు. “నీవొట్టి పనికి మాలినవాడివి. ఆఖరికి నీవు మొగివాడివికూడా కాదు. ఊరే ఫరవాలేదులే! ఫరవాలేదు. అటు తర్వాత చూసుకోవచ్చు. రేపు మనం వెళ్ళితిస్తాం.”

“ఏవిధంగా?” అని వణుకుతూ ప్రశ్నించాడు శివో.

జిన్నంగ్ యొక్క కనుబొమలు క్రూరంగా ఎగిరాయి. అతనికళ్ళు ఖూన్ కోరుతనన్ని కక్కాయ్. “అంతా సిద్ధంగావుంది.” అని క్రూరవేగముతో చెప్పాడు జిన్నంగ్. “వాళ్ళు జిల్లా హెడ్ క్వార్టర్స్ ను మట్టుపెట్టబోతున్నాం. తేవార్ ను చంపబోతున్నాం. దాస్వేను పెట్టుకోబోతున్నాం. ఆ తొత్తకొడుకులచుట్టూ వుక్కుపలను వేయబోతున్నాం. రేపురాత్రి మనమంతా కలసిపోదాం. వాళ్ళను ఈ భూమినుండి సాగనంపే ఆనందాన్ని పొందుదాం” అన్నాడు జిన్నంగ్.

శివో హృదయం తృప్తిపడింది. వళ్ళు ముడుచుకొంది. కాని ఏమీ పట్టనట్టు నటించాడు.

“అయ్యో! తుపాకి తెచ్చుకోవటం మరచిపోయాను” అన్నాడు శివో విచారంగా.... “ఉత్త చేతులతో నేనేం చేయగలుగుతాను?” అన్నాడు.

“ఝా!” అని వుమ్మేళాడు జిన్లంగు. “వీటిని వుపయోగించ వచ్చునులే” అని సివోకు జపానువాళ్ళ చేతి బాంబులను రెండింటిని యిచ్చాడు.

“ప్రానేమిటి? మనకెంతమంది వున్నారు?”

జిన్లంగు తప్పతాగినప్పటికీ తెలివిలోనే వున్నాడు. “ఆ విషయం గురించి బేంగపెట్టుకోకు” అన్నాడు అతికంత్రిగా.

“రేపురాత్రి మృగళిర దక్షిణ దిక్కున వుదయించేనరికి నీవు హ్యంగుహ్య గ్రామానికి తూర్పుదిక్కున వున్న గుంట దగ్గరలోని విల్లోవృక్షంక్రింద వుండు. నీకోసం ఒకమనిషి వస్తాడు. వాడు మూడు మాట్లు చప్పట్లుకొడతాడు. అదేగుర్తు వాడికి, దాడు నిన్ను మావద్దకు తీసు కొనివస్తాడు” అన్నాడు.

సివో ముఖం పాలిపోయింది. అతనిముఖంవంక తీవ్రంగాజూచాడు జిన్లంగు. లోకంతంతో “నా సంగతి తెలుసుగా! జాగర” అన్నాడు. “నీవు బాగా పనిజేస్తే, మేం ఒయంపొందితే, నీకు బాగా ముట్టజెపుతా. నీవు తప్పిపోయావా చూసుకో నా తథాకా! నా చేతులు నలుపెక్కొల్పి చనుంది. ఆ తరువాత నన్నని లాభంలేదు!” అని బెదిరించి జిన్లంగు కాంగుమీద డబ్బుపడేసి తొందరగా వెళ్ళిపోయాడు.

సివోకు ఆ రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు. అతని గుండెలమీద యేదో వెయ్యిమణుగుల బరువుపెట్టినట్లయింది. ఆ మరునాటి ఉదయం అతనికి భోజనము రుచించలేదు. అతనికి ముఖం అంతా మంకిపోతున్నట్లుగా అనిపించింది. వినగటగా కాంగుమీదపడి దొరుతూవున్నాడు. మధ్యాహ్నం ముయేసరికి తేవార్, దాస్వేలు వచ్చారు. వాడు వస్తూ ఉపకబెట్టిన కోడి గ్రున్నా. యేదో పులుస కూరనూ తెచ్చారు. సివో ముఖం బాగా యెర్రబారి, వుబ్బివుంది. అతని ముఖాన్ని చూడగానే దాస్వేలుంగారు పడ్డాడు.

“ఏమిటి బాధ సివా?” అని అడిగాడు దాస్వే. “కొద్దిరోజుల్లోనే బాగా చిక్కిపోయాడే” అన్నాడు.

జబ్బుగావున్న ముసషి చేతులను పుచ్చుకొని తేవార్ “నాదొట్టి దుడుకు స్వభావమోయ్! నాకా పిచ్చికోపమొచ్చినపుడు నేనేంజేస్తున్నానో నాకే తెలియదు. నాకు చాలా విచారంగావున్నది. నినావిధంగా దాదాపెట్టి నందుకు క్షమించు” అన్నాడు.

“దాస్వే, తక్కిన కామ్రేడ్స్ నన్ను విచక్షించినారు.... నాదే తప్పు ని వప్పుకున్నాను. నన్ను క్షమిస్తావని ఆస్తున్నా” అన్నాడు తేవార్.

కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకొంటూ సివా “అయి అలా అనడోకు. అవంతా నా తప్పు. నీ ముఖం చూడాలంటే నాకు సిగ్గేస్తుంది” అన్నాడు సివా. హృదయభారంతో కృంగిపోతున్నాడు. అతనికి నోటివెంట మాటలు పెకలలేదు. భోరున యేడ్వసాగాడు. ఆ కార్యకర్తలు అతణ్ణి వోదార్చ సాగారు.

“మనమందరం తప్పులుచేస్తాం. అందరికీ లోటున్నాయి.” అని వోదార్చారు. “ఒక్కమారు పాటిని సరిదిద్దుకొన్నావా. అప్పుడన్నీ సవ్యముగా సడచిపోతాయ్! కొంతకాలం విశ్రాంతి తీసుకో. వంట్లో బాగున్నప్పుడే పనిలోకిరా. ఏదయినా కావల్సివస్తే మాతోచెప్పు. మేం తప్పుకుండా సహాయంచేస్తాం. నీ ఆరోగ్యాన్ని గురించి కామ్రేడ్స్ అందరూ గాబరా పడుతున్నారు. వాళ్ళంతా వచ్చి విషయ చూడాలనుకుంటున్నారు” అన్నారు వారు.

తనకేమీ జబ్బుగాలేదని సివా నొక్కిచెప్పాడు. ప్రజాసైన్యంలోకి తప్పుకుండా మరల తీసుకొంటామనిచెప్పి, ఆ కార్యకర్తలు అక్కడనుండి వెళ్ళిపోవుటకు లేచారు.

“ఈ రాత్రి మాకు ఒక సమావేశం వుంది. మళ్ళీ ఒకనాడు వచ్చి చూస్తాం” అని చెప్పారు. తేవార్, దాస్వేలు అతనివద్ద సెలవు తీసుకొన్నారు.

వాళ్ళు ఆవరణదాటి బయటికిపోతూవుండగా, సివా బుర్రలో

తుపానురేగింది. “తమ్ము అతిద్రోహకరంగా నాశనంజేయుటకు ద్రోహులు వేస్తున్న ప్లానులు పాపం! వీళ్ళకు తెలియవు ...ఎంత మంచి వారు వీరు! కాని నాకు తెలుసు. నోరుమూసుకుని ఎలా పడివుంటాను” అనుకోసాగాడు సివా. అతనిరక్తం ఉడికిపోసాగింది. తనసంగతే చురచి పోయి, కాంగ్రుమీదనుండి దూకాడు. వాటి కాళ్ళతో పరుగెత్తారు. ఇతని కేకలు విన్నగానే వాగు వెనక్కు తిరిగొచ్చారు. అతనిలో జ్వలించే భయం ముప్పైరగొంటున్నప్పటికీ భోరున ఏడుస్తూ యావత్కథనూ కక్కేశాడు.

దాస్వే, తేవారులు తమగ్రామానికి తిరిగివెళ్ళారు. జిల్లాప్రభుత్వ పెద్దయ్యన జియివోతో ఈ విషయాన్ని చర్చించారు. గూఢచారితో సివాను కలియనిచ్చి దూరాన్నుంచి వాళ్ళను ప్రజాసైకులు కనిపెడుతూ వాళ్ళిద్దరివెంట ఖానీకోరుల ముఠా దాక్కొన్న తావులకుపోయి, వాళ్ళందరినీ మొత్తంగా పశుయాలని వాళ్ళు మొదట ప్లానువేశారు. గూఢచారి తమ్ము కనిపెట్టేసాడేమోననీ లేకపోతే ప్రజాసైకులు చుట్టూముట్టే లోపలనే ఖానీకోర్లముఠా తప్పించుకొని పారిపోగలదేమోననీ భయపడ్డారు. చివరకు గూఢచారినే లంకించుకొని, ఆ ముఠా ఎక్కడ దాక్కున్నదో వానిచేతనే బయటపెట్టించాలని వాళ్ళనుకున్నాడు.

సివాను రహస్యంగా జిల్లా హెడ్ క్వార్టర్స్ కు తీసుకొనిపోయారు. ప్లానులో అత నేరకమైన పాత్రవహించవలసిందీ అతనికి చెప్పారు. కాని వాడు భయంతో వణికిపోయాడు. సహకరించి నిరాకరించాడు. తేవార్, దాస్వేలు అతనితో బాగా వాదించారు. సచ్చజెప్పిన తర్వాత మొదటి ప్లానులో కొన్నిమార్పులు జేసిన తర్వాత అయిష్టంగా వప్పుకున్నాడు.

“సివేవా సివా?” అని పిస్తోయిచూపిస్తూ అడిగాడు వాడు.

“అవును. మన మెక్కడికిపోవాలి?” అని సివా అడిగాడు.

“నాతో రా!”

తేవార్, దాస్వేలు సిద్ధర్థానుండి బయటకుదూకి, తమ తపాకులను సివా, గూఢచారిమీద గురిపెట్టి “మాట్లాడారా చంపుతాం! తుపాకులు కిందపడేయండి.” అని బెదిరించారు.

“ఇదిగో తుపాకీ!” అని మొరిగాడు ఆ గూఢచారి. చేతినివూపి తుపాకీ కాల్చి పారిపోయాడు.

వాణ్ణి సజీవంగా పట్టుకోవాలన్న వుద్దేశంతో కార్యకర్తలు వేగముగా వాడివెంట పరుగెత్తారు. కాని ఆ కీచబొమ్మ గోధుమ పొలాల వైపు పరుగెత్తటంలే, వాడు తప్పించుకొని పారిపోతాడేమోనన్న భయంతో మూడుసార్లు తడు తుపాకులు పేల్చి, వాణ్ణి నేలకొరిగించారు.

ఆ సరిసరప్రాంతాన్నంతటినీ గాలించివేసింది జిల్లాప్రజాసైన్యం. కాని లాభంలేకపోయింది. కాల్పులధ్వనిని విరగానే జిన్నంగూ, వాని రాజకీయ బందిపోటు దొంగలముఠా కాలికి బుద్ధిచెప్పింది.

17 అవ్యాయం

దాస్వే, మేయాలకు వివాహమయిన కొ రోజులకే మేయీ గర్భ వతి అయింది. 1945 సంవత్సరం ప్రారంభమయ్యేసరికి మేయీకి నెలలు వచ్చినాయి. అయినప్పటికి ఆమె అధికోత్పత్తిని సాగించుటకు రైతాంగ ప్రజలను సమీకరిస్తూనేవుంది. తన కివ్వబడిన పనిని మానకుండా రాత్రిళ్ళు పగలూ కష్టపడి పనిచేస్తూనేవుంది. ప్రతి రైతుకు జనించే ఉత్పత్తి సమ స్యలను పరిష్కరించుటలో సహాయపడుతూ, మేయీ ప్రతి గ్రామం, ప్రతి యిల్లా తిరుగుతూనేవుంది. విశ్రాంతి తీసుకోవలసినదిగా మిత్రు లెంత బ్రతిమాలినా వినకుండు పనిచేస్తూనేవుంది.

ఒకనాడు మేయీ ఒక మిల్లింగునుండి వచ్చింది. ఆమె బాగా అలసి పోయింది. ఆమె తన గదిలో ప్రవేశించగానే, ప్రసవవేదన ప్రారంభ మయింది. నొప్పులు అధికమయ్యాయి. అమితవేగంగా నొప్పులు రావ టాన్నిజూచి మేయీ తను వూటున్న యింటి యజమానురాలిని కేకేసింది. ఆ యిల్లాలు వెంటనే పరుగెత్తుకొచ్చింది. మేయీవంక జూచి, తన పని ప్రారంభించింది.

“అయ్యో నా పిచ్చితల్లీ! పడుకోవేమే” అని చివాట్లు పెట్టింది. మేయీని కాంగ్ మీద పడుకోబెట్టింది. “పిచ్చిదానిలాగున పనిజేస్తున్నావు. ఈ మాసంలోకూడా పనిజేస్తారా! నెలలు నిండినాయన్న సంగతి నీకు తెలియదా?”

“ఉత్పత్తి.... చాలా ప్రధానం” అని రొప్పుతూ జవాబు చెప్పింది.

మేయీ, “బాగా చెయ్యకపోతే....మనం జపానువాళ్ళను నోడించలేం” అన్నది.

ఆ యిల్లాలు తలాడించి “మా రైతలకోసం నీ రక్తాన్ని ధరపో మ్మన్నావమ్మా” అన్నది.

కొద్ది నిమిషాలైన తర్వాత మేయీ ప్రసవించింది. కొడుకుపట్టాడు గులాబిరంగు; చక్కగా బొద్దుగా వున్నాడు. తెల్ల టార్కం పొడరుకొట్టి నట్లుగా వుం దతని శరీరం రంగు.

మేయీ ప్రసవించిన వార్త ఆ వాడకట్టంతా తెలిసిపోయింది. ఆ వాడకట్టలోని స్త్రీలందరూ ఖజ్వారకాయలు, మిఠాయి, బియ్యం, కోడి గ్రుడ్లు కానుకలుగా తెచ్చారు. అందరూ ఆ పిల్లవాణ్ణి యెత్తుకోవటానికి వుబలాటపడినవాళ్ళే.

“ఇదిగో చూడు ఎంత బాగున్నాడో!” అని ఒక స్త్రీ మెల్లగా చెప్పింది. “పెద్ద తల, పెద్ద చెవులు- తప్పకుండా తెలివిగలవాడవుతాడు- దాస్వే రూపమే! అంతా ముమ్మారులా దాస్వేకి సకలు!”

“ఆ కళ్ళు చూడు! ఎంత బాగున్నాయో! అంతా తల్లి కళ్ళే!” అని యింకొక స్త్రీ అన్నది.

“నిజమే! మంచి వుల్లిపాయకు మంచి బొడుంటుందని సామెత. అలాగే మంచి తల్లిదండ్రులకు మంచి బిడ్డలు!” అన్నది యింటి యజమానురాలు.

దాస్వేకి యీ కబురు తెలియగానే యింటికి వరుగెత్తుకొనివచ్చాడు. అతణ్ణి పిచ్చి సంతోషం ఆవేశించింది. అమాంతంగా పిల్లాణ్ణి యెత్తుకొన్నాడు. మురిసిపోయాడు. చూడటానికి వున్న రెండు కళ్ళూ చాలవని పించిం దతనికి.

చిట్టచివరకు ఆ పిల్లవానికి ‘చిన్నచెబ్బీ’ యని పేరుపెట్టి పిలుస్తామనుకున్నారు. మామూలు పేరు తర్వాత పెట్టుకోవచ్చులే అనుకున్నా రిదరూ.

ఆ మరునాటి ఉదయం మేయీ దాస్వేని అఘోరు పోవలసిందిగా

బ్రతిమాలింది. తనకు పిల్లాడికి సహాయం చేయటానికి బోలెడంతమంది యిరుగు పొరుగువాళ్ళున్నారని చెప్పింది. అతికష్టమీద దాస్వేయిలు విడిచి ఆఫీసుకు పోయాడు.

* * * *

1945 వ సంవత్సరంలో “శత్రు ఆక్రమితప్రాంతాన్ని కుంచించి, విముక్తప్రాంతాన్ని విస్తరింపజేయండి” అని చైర్మన్ మాసీయాంగ్ పిలుపిచ్చాడు. దాన్ని అనుసరించి ప్రాంతీయ సైన్యం విజృంభణయ్యూర్చి ప్రారంభించింది. తత్ఫలితంగా అనేక ప్రదేశాలను మరలస్వాధీనంచేసుకోగలిగింది.

మే నెలలో జరిగిన ప్రాంతీయ ప్రభుత్వ సమావేశానికి హాజరైన తర్వాత బ్లాక్ లెవ్ కౌంటీ జిల్లాకార్యకర్తలను సమావేశపరిచాడు. సోవియట్ యూనియన్ చే జర్మన్, ఇటాలియన్ ఫాసిస్టులు వోకింపబడ్డారని చెప్పాడు. కార్యకర్తలు సంతోషంతో వుప్పొంగిపోయారు.

“ఇక రంగంలో జపానువాసు మాత్రమే మిగిలారన్న మాట!” అని కార్యకర్తలు ఉత్సాహంగా అరచారు. “వాళ్ళను త్వరలో పూర్తి జేద్దాం” అన్నారు.

కార్యకర్తల చప్పుట్లు, కీర్తనలు తగిన తర్వాత, బ్లాక్ లెవ్ ప్రాంతీయ సైన్యానికి తోడ్పాటుగా జిల్లా కౌంటీ సైన్యాలు శత్రువులపై దెబ్బతీయ వలసినదిగా అధికారులు పిలుపు యిచ్చారని చెప్పాడు. నగరాలలోనూ, ఎత్తయిన ప్రహరీ గోడలుగల బ్లాంకెలోనూ మిగిలిన శత్రువు స్థావరాలన్నింటినీ వెంటనే తుడిచిపెట్టివేయాలి.

అంగీకారసూచకంగా కేకలు, కరతాళధ్వనులూ చెలరేగాయి. దీర్ఘ కాలంగా ఎదురుచూస్తున్న ఆజ్ఞను విజయవంతం జేయుటకై వెంటనే ప్లానులు వేయబడ్డాయి.

బ్లాక్ బాధ్యతక్రిందవున్న కౌంటీలో ఒక నగరం, ఎత్తయిన ప్రహరీ గోడలుగల ఒక పట్నం వున్నాయి. జపానువాళ్ళ ఆ పట్నం నుండి తప్పుకొని నగరం జేరారు. పట్నంలో మాత్రం యేభైమంది సైని

కులు గల ఒక ప్లాటూనును పుంచిపోయారు. ఒక ప్లాటూన్ కీలుబొమ్మ సైనికులతో జపానువాళ్ళు ఆ పట్నంలో దక్షిణపు పెంగేటునకు కొన్ని వందల గజాల దూరంలో మిలిటరీ హెడ్ క్వార్టర్స్ కేంద్రాన్ని నడుపుతున్నారు. వీరికి తోడుగా 150 కీలుబొమ్మ సైనికులుగల కంపెనీ హో నాయకత్వంక్రింద నడుస్తోంది. ఈ కంపెనీకి జిన్ గు లెఫ్టనెంట్ గా పని జేస్తున్నాడు. ఈ కంపెనీయొక్క మొదటి ప్లాటూనుకు జీవో నాయకుడు. జీవో, హో, జిన్ గులు ఇంతకు పూర్వం కాథలిక్ చర్చిగానున్న దానిలో కట్టబడిన ఏ తయిన బురుజుగల కోటలలో నివసిస్తున్నారు. రెండవ ప్లాటూనులో సగభాగం దంగ్ అనేవాడి నాయకత్వాన పట్నంయొక్క తూర్పుభాగంలో కాపలాకాస్తున్నది. మిగతా సగానికి గోపీ నాయకుడు. పట్నంయొక్క పశ్చిమభాగంలో ఒకకోట కట్టబడింది. దానిలో తమ సైనికులతో గోపీ వుంటున్నాడు. పట్నంచుట్టువున్న గోడలపై ఎనిమిదిగూస కట్టారు. అందులో మూడవ ప్లాటూనులో సైనికులు కాపలా వుంటున్నారు. కఠిన సైనిక శాశనం అమలుజరుపబడుతూ వుంది.

జాయా గు సరస్సులో ప్రవేశించేముందు పూనది రెండు పాయలుగా చీలింది. మధ్య లంక ఏర్పడింది. ఈ లంకమీదనే మనం చెప్పకొంటున్న పట్నముంది. పట్నం గోడలచుట్టూ సహజకందకంగా నదివుంది. ఇక తు పట్నానికి పోవాలంటే సవీతటంనుండి తూర్పుగేటువద్దకు ఒక బ్రిడ్జి వుంది. అదొక్కచేమార్గం.

ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యం యీ గేటులో ప్రవేశించి తూర్పు ఉత్తర గోడలవదనున్న కీలుబొమ్మలను మట్టుబెట్టాలనీ, అటుతర్వాత పట్నం సరిహద్దులోవున్న కాథలిక్ చర్చిలోని శత్రుమూకలను నాశనంచేయాలనీ, ప్రజాసైనికులు ప్లానువేసుకొన్నారు. ప్రాంతీయ సైన్యానికి అడ్డంగా బ్లాకీయొక్క కొంట్రీ ప్రజాసైన్యం లోపల ప్రవేశించి, దక్షిణపు గేటువద్దనున్న జపానువాళ్ళను కీలుబొమ్మ సైనికులను హతమార్చాలని నిశ్చయించారు. దాన్నే, తేవారులు తన జిల్లా ప్రజాసైనికులను తీసుకొనిపోయి పట్నంయొక్క పడమటిదిక్కునవున్న శత్రుమూకలను హతమార్చాలని నిశ్చయించారు. మిగిలిన జిల్లా ప్రజాసైనికులు, దక్షిణపు పడమటిగోడల

మీద శత్రుసైనికులను మట్టుపెట్టాలని నిర్ణయించారు. అంతేగాక, ఇతర కొంటెలు రెండింటినుండి వచ్చిన ప్రజాసైనికులు, పట్నంలోవున్న సైనికులను అండగా నగరంలోవున్న జపానువాళ్ళు సైనికులను పంపకుండా అడ్డగించుటకై రోడ్డుమీద కాళలా కాయాలని నిశ్చయించారు.

ముట్టడికై నిర్ణయించబడిన రాత్రి, డాక్టర్ తన నాయకత్వంక్రింద పనిచేస్తున్న కొంటే, జిల్లా ప్రజాసైనికులను సమావేశపరిచాడు. ఒక కమ్మరి వృద్ధుని వెంటబెట్టుకొని దాస్వే. తేవారుల గ్రూపు వున్న తావును వెదకుతూ కే పచ్చాడు.

“తుర్పుగేటుకు తీసుకొనిపోయే బ్రిడ్జి చాలా యిరుకె నది” అన్నాడు డాక్టర్. “దాన్ని ముట్టడించాలంటే చాలామంది జనాన్ని పోగొట్టుకోవాల్సి వస్తుంది. ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యం హెడ్ క్వార్టర్స్ ఎవరినో ఒకరిని పట్నంలోనికి పంపి, గేటును లోపలినుండి తెరిపించవలసిందిగా ఆదేశించింది. దాన్ని తెరవని మెలాగో యీ వృద్ధునికి బాగా తెలుసు. నేను కమ్మరం నేర్చుకొంటున్న రోజులలో నాకు గురువు యాయన. ఆ పట్నంలోనే వుంటూవుంటాడు. బాగా తెలివితేటలుగలవాడు. ధైర్యంగల వాడయిన ఒక కామ్రేడ్ ను ఎన్నుకోండి. ఈ వృద్ధునితో పంపుదాం. అది చాలా ప్రధానమైన పని. చాలా ప్రమాదకరమైనదికూడాను. ఎవరే పని చేయగలుగుతారని మీ అభిప్రాయం?” అని అడిగాడు డాక్టర్.

“నేను చెయ్యనా?” అని దాస్వే అడిగాడు.

“నే వెళ్తా” అన్నాడు తేవార్.

“మీ యిద్దరూ వదు” అని డాక్టర్ నవ్వాడు. “మీ యిద్దరూ మీ యిద్దరూ మీ ప్రజాసైన్యాలను నడపాలి” అన్నాడు.

తన సోదరుడు రియూని పంపితే బాగుంటుందని సలహా ఇచ్చాడు దాస్వే. తేవార్ సంతోషంతో నేలను తాదించాడు. “రైట్! ఆ కుర్రాడికి భలే తెలివితేటలున్నాయి. మంచి ధైర్యంకూడావుంది. బాగాచేసుకొస్తాడు” అన్నాడు తేవార్.

రియూని పిలిపించారు. “నీ కిషమేనా?” అని అడిగారు.

“ఓ! తప్పకుండా!” అని సంతోషంగా జవాబుచెప్పాడు రియూ. “ఎప్పుడు బయలుదేరుదాం?” అని అడిగాడు రియూ.

“మెరుస్తూన్న డయల్ గల గడియారం యిదిగో! సరిగా రాత్రి పన్నెండు గంటలకు నీవు గేటు తెరవాలి! నీవు ద్విమీదుగా వాడుకు తప్పించుకొని రావటానికని మన సైన్యం శత్రువులమీద మెషిన్ గేన్ ప్రేల్చుతూవుంటుంది. ఊ! ఇది చేయగలననే ధైర్యముందా?” అడిగాడు బ్లాక్.

ఆ కమ్మరి కడు వృద్ధుడు. బొ గడ్డంవాడు; గడ్డమంతా నెరిసి పోయింది. చూపులకు ఆ విధంగా వున్న యధార్థానికి మంచి బలకాలి. అతని విశాలహృదయంనుండి గలగల నవ్వు పొంగి పొరలివచ్చింది. “నేను దాన్ని తెరుస్తానని హామీ యిస్తున్నా! ఆ తాళాన్ని తెరుచుటకు నా ప్రాణాల్ని వృథా!” అని రియూపంకి అప్యాయంగా చూచాడు. “అచ్చా! కుర్రాడా! ధైర్యంగా నా వెంట వస్తావా?” అని అడిగాడు.

రియూ తన బుగలను వుద్బించాడు. తలను ఒక్కప్రక్కకు వొరగజెట్టి “ఎందుకు కాదు” అని కోరికగా అన్నాడు. “మోసపుపెళ్ళిలో జపానువాడు ఇయ్ నోను చంపినది నేనే! నేను పని సరిగ్గా చేయకపోతే నా తల కొట్టండి.”

“సరే! సరే!” అని నవ్వాడు బ్లాక్. రియూని బుజగించాడు. “ఈ పని మీ యిద్దరిదీనూ!— వృద్ధునిది, కుర్రాడిది. మనం పట్నాన్ని పట్టి కొంటే మనకు ప్రథమ గౌరవం దక్కుతుంది.” బ్లాక్ తన జేబునుండి మరియొక గడియారాన్ని బయటికి లాగాడు. “ఇది ప్రాంతీయ ప్రజా సైన్యానిది. మీ గడియారంతో దీన్ని సరిచేయండి” అన్నాడు బ్లాక్.

ప్రాథమిక చర్యలు పూర్తయ్యాయి. రియూ అమితోత్సాహంతో ఆ వృద్ధునివెంట ఎగురుతూ వెళ్ళాడు. దాస్వే వారివెంట నడిచాడు. తన సోదరుని భుజంమీద అప్యాయంగా చెయ్యివేసాడు దాస్వే.

“రియూ! నీవు చిన్నవాడివి. చేయాల్సినది పెద్ద పని. అది చాలా తీవ్రమయిన పని. నీవు ఏదయినా చేసేముందు బాగా ఆలోచించి చెయ్యి.

వృద్ధునికి సహాయపుడు. ధైర్యంగా వ్యవహరించు. అయితే అతి జాగ్రత్తగా వుండాలినుమా! తప్పులు చేయద్దోకు!”

ఆ కుర్రవాడు నిటారుగా నిలబడ్డాడు. దాస్వే కళ్ళలోకి చూశాడు. అతిధైర్యంగా “ఏం గాబరాపడవద్దు! నేను నా డ్యూటీని పూర్తిచేయడై నా చేస్తాను. లేదా తిరిగి రాను” అన్నాడు.

దాస్వే అతని వీపుమీద చరివాడు. “నువ్వు చేయగలవు. నిన్నటి నందించుటకు ఎదురుచూస్తూ వుంటా ”

రియూ, వృద్ధుడు ఇదరూ కంటికి కనపడనంతదూరంపోయేవరకు దాస్వే వారివంక రెప్పార్పకుండా చూశాడు.

మెల్లగా వెనుదిరిగి తన ప్రజాసైన్యం యూనిట్‌వున్న స్థావరం వైపుగా తరలిపోయాడు దాస్వే.

* * * *

రియూ, ఆ వృద్ధుడు ఆ పట్నానికి కందకంగావున్న యేటిపాయ వొడ్డువెంట నడువసాగాడు. పట్నం ప్రహరీగోడకు నైరుతిదిక్కుకు యెదురుగా వచ్చి నిలబడ్డారు.

యేటిలో స్త్రీలు లొతుగానూ, పేగంగానూ వున్నది. ఏటిపాయను యీదుటలో సాయపడచాసని రియూ వృద్ధునితో అన్నాడు. కాని ఆ వృద్ధుడు నవ్వాడు. అంతే! చిట్టచివ్విదీసి ఒక చేతితో పెక్కెత్తి నట్టు కొని లెండవచేతితో చులకనగా యీది ప్రహరీ గోడప్రక్కనున్నభూమి వద్దకు చేరా దా వృద్ధుడు. రియూచూడా ఆ విధంగానే చేశాడు.

గోడ పది అడుగుల ఎత్తువుంది. వాళ్ళ కెదురుగావున్న గోడభాగం కొంచెం ఏటవాలుగా వుంది. దానిపై భాగం, పంచభూతాల తాకిడికి అరిగి పోయి గుంటలుపడింది. చులకనగా ఆ వృద్ధుడు ప్రహరీ గోడమీదకు ఎక్కాడు. రియూ పెసుగులాడుతూ పైకెక్కాడు. భలే ముసలాడు! అనుకున్నాడు రియూ

వారు గోడ కట్టుపై పు దూకారు. అటువైపు పట్నం వున్నదిగదా!

గోడకు దగ్గరలోనున్న ఒక పెద్ద తామరకొలనుప్రక్కన నిలబడ్డారు. దాని చుట్టూ తిరుగుతూ ఆ కమ్మరివృద్ధుడు రియూని నిర్జనంగావున్న వీధుల గుండా ఆ కటిక చీకటిలో, పట్నం తూర్పుభాగంలోవున్న తన యింటికి తిసుకొనిపోయాడు. వాళ్ళు అక్కడ ఒక గంటవరకూ వున్నారు.

రాత్రి పదికొండు గంటలయ్యేసరికి తూర్పు గేటువద్ద పరిస్థితులు కలె వున్నాయో చూచిరావలసిందిగా ఆ వృద్ధుడు తన భార్యను పంపాడు. అమ్మ తిరిగివచ్చింది. ప్రశ్నలతోగానీ వున్నదని చెప్పింది. కమ్మరి వృద్ధుడు ఒక పలుగును, పాత గుడ్డముక్కలను తీసుకొన్నాడు.

“అవన్నీ ఎందుకు?” అని అడిగాడు రియూ.

“గేటు తెరటానికి” అని నవ్వాడు వృద్ధుడు.

వారు వెళుతున్న గొంది ఒక పెద్దవీధిలో కలిసింది. ఎవరి కంటికి అగుపించకుండా వుండుటకుగాను వారు వీధిమలుపులోవున్న యింటిగోడ లకు కరచిపెట్టుకున్నారు. జాగ్రత్తగా తమ తలలను బయటికి పెట్టారు. గేటుకు పోవాలంటే వారు ఒక సొరంగంగుండా పోవాలి. ఆ సొరంగం అంధకారింగా వుంది. ఆ సొరంగానికి యిరవై గజాల దూరంలోనికి వచ్చారు. ఇక్కడ పట్నం ప్రహరీగోడ యిరవై అడుగుల మందం వుంది. గోడలో ఒక సొరంగం వుంది. దాని చివర ఒక తలుపుంది. అది చాలా బరువయిన తలుపు. దానికి యినుప అడకడియ దలసరిగా తగిలించివున్నాయి. ఈ తలుపే మనవాళ్ళు తెరువవలసిన గేటన్నమాట. అయితే ఇంకొక్క విషయం వుంది. వీధిలో ఆవలివైపున ఒక పచారీ షాపువుంది. దానికొక ప్రహరీవుంది. ఆ షాపు గోడ కెదురుగుండా నిలబడి ఉపాచులుగల ముగ్గురు కీలుబొమ్మ సైనికులు యేదో గుసగుసలాడుతున్నారు.

“బహుశా వాళ్ళు నిద్రపోయింటారు” అన్నాడొకడు పేగంగా. ఇద్దరు కీలుబొమ్మ సైనికులు, ఆ షాపుయొక్క ప్రహరీగోడనెక్కి రోసికి మోకారు. మూడవవాడు పహారా యిస్తున్నట్లుగా ముందుకూ, వెనక్కూ నడుస్తున్నాడు.

ఆ దుకాణం యజమాని వూళ్ళోలేడన్న సంగతి కమ్మరి వృద్ధునికి

తెలుసు. అయితే యీ కీలుబొమ్మగాళ్ళు రోపలికి దూరింది దొంగిలించటానికయినా అయివుండాలి అనుకున్నాడా వృథా. విసుగెత్తేవరకూ అతడు, రియూ అక్కడే నిలబడ్డారు. గదియూరముళ్ళు చెక చెక పన్నెందువదకు వస్తున్నాయి. ఆ వీధిలోవున్న కీలుబొమ్మసైనికుని కంట బడకుండా సొరంగంలో చొరబడటానికి వారికి పేరేమార్చలేదు. వృద్ధునకు విసుగు వాస్తే అవసరిగింది. ఏమిచేయాలో తోచలేదు. రియూకి ఒక పాను తట్టింది. దానిని వాళ్ళిద్దరూ అతివేగంగా చప్పిచారు. కమ్మరి వృద్ధుడు రియూవేసిన ప్లానును వచ్చుకున్నాడు. రియూ తానుచచ్చిన గొంది వెంట వేగంగా తిరిగిపోయాడు.

జాగ్రత్తగా పక్కగొందులవెంటబడి, అదే వీధిలోకి గేటునుండి కొన్ని గొందుల దూరంలోకి వచ్చాడు. చేతితో ఒకరాయి తీసుకున్నాడు. కీలుబొమ్మ సైనికునికి గురిచూసి కొట్టాడు. అడ్డుశక్తిమయ్యాడు. ఆ కీలుబొమ్మసైనికునికి గాభరా ఎత్తింది. నిరసంగావున్న ఆ వీధిలో ఎగువకూ దిగువకూ చూశాడు. ఒక్కనిమిషమైన తర్వాత, రియూ మరల రంగంలోకివచ్చాడు. పట్టెడరాయి తీసుకొన్నాడు. మరల కీలుబొమ్మసైనికునికి గురుచూచి వాడివీపు పగిలేటట్లు కొట్టాడు.

“ఎవరక్కడ?” అని కోపంగా అరచా దా సైనికుడు.

రియూ వీధిలోకి అడుగేశాడు. “ఏయ్! వెధవలూ! ఏం జేస్తున్నారోయ్ అక్కడ?” అని వాణ్ణి కవ్వింపాడు. వెనుదిరిగి గొందులోనికి పారిపోయాడు. బూతులుతిడతూ ఆ కీలుబొమ్మ సైనికులు అతని వెంట పడ్డారు.

తీరం శుభ్రపడగానే కమ్మరివృద్ధుడు పడుగెత్త కొనిపోయి తూర్పు గేటు సొరంగంలో దూరాడు. కాని అనుకున్న సమయం దాటిపోవుటచే, ప్లాను భగ్నమైనదని భావించి, బయటనున్న ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యాలు ముందుకు దూకసాగాయ్! అయిదు మెషిన్ గన్లతో గేటుపై గోళమిదవున్న కీలుబొమ్మల కట్టవాలను వూపివేయసాగాయ్! వెంటనే శత్రువులు జవాబిచ్చారు. వివిధ స్థాపరాలకుపోయే వీధులన్నీ కీలుబొమ్మ సైనికులతో నిండిపోయాయ్. సొరంగంలోనుండి బయటకురావటానికి కమ్మరివృద్ధు

నకు దైర్యం చాలకపోయింది. అతనికివున్న అవకాశమలా ఒక్కటే. గేటును తెరచుట అనేదే. అతడు తొందరగా, పలుగుకు పాత గుడ్లను చుట్టాడు. అడకడ్డీలను జతవేసి పట్టుకొన్న తాళంలోనికి పలుగును దూర్చాడు. ఒక్కవూపుతో తాళం తెరిచుకుంది. పలుగును లాగేశాడు. గేటును బాహాటంగా తెరచాడు.

“తెరచుకుంది! తెరచుకుంది!” అని అరుస్తూ, గోడ వెలుపలికి పరుగెత్తాడు.

శత్రుపైనికులు అతనిపై చుపాకిగుళ్ళ వరాన్ని కురిపించారు. గోడమీదనున్న శత్రుపైనికులు, చేతిబాంబులను కురిపించారు. నేలమీద బోల్తాపడి, కొన్నిగజాలు దొరాడు. అమాంతంగా లేచాడు. దక్షిణ దిక్కుగా పరుగెత్తాడు. ప్రహరీగోడ బయటనున్న ఏటిపాయకు, గోడకు మధ్యనున్న భూమిపై వు పరుగెత్తాడు. అమాంతంగా యేబ్బోకి దూకాడు. ఈడుకొంటూపోయి సురక్షిత స్థానికి జేరుకొన్నాడు.

కేరింతాలుకొడుతూ, ఉపాసలతోనూ, మోరారులతోనూ, మెషిన్ గన్లతోనూ ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యం గేటు లోపలికి, గేటుచుట్టూ గుళ్ళ పైరాన్ని కురిపించారు. శత్రువుల పొరుషం త్వరలోనే క్షీణించింది.

చేతిలో పిస్తోలు పుచ్చుకొని, ఒక కంపెనీ నాయకుడు ముందుకు దూకాడు. “పోదాం పదండి!” అన్నాడు.

అతని అనుచరులు ప్రవాహంలాగా అతనివెంట బ్రిడ్జిమీద పట్నానికి సాగిపోయారు. శత్రువులు ఆవిధంగా సాగివస్తూన్న ప్రజాసైనికుల మీద మెషిన్ గన్లను కాల్చారు. ప్రజాసైనికులలో కొంతమంది నేలకొరిగారు. కంపెనీ నాయకునకు గాయాలు తగిలినాయి. అతడు బాధపడుతూ ముందుకు సాగజొచ్చాడు. “కామ్రేడ్స్! ఛార్జ్!” అని అరచాడు. పెనుగులాడుతూ ముందుకు సాగారు.

“సాగండి! చంపండి!” అనే వందలాది సింహగర్జనలు వినిపించాయి. కంపెనీ పట్నంలోనికి తోసుకొనిపోయింది.

దశంతర్వాత దశం గర్జిస్తూ, ఏటిపాయను దాటివచ్చాయి. గేటుపై గోడమీదనున్న గూళ్ళలోని కీబటొమ్మసైనికులు గోడమీద పరుగెత్త

సాగారు. లోవలికి ప్రవేశించిగానే ప్రజాసైనికులు మెల్లమీదుగా! పై
కెక్కారు. అక్కడ నిలబడి. శత్రుసావరాలమీద గుళ్ళవరాన్ని కురిపిం
చారు. వీధులలోనున్న శత్రుసైనికులమీద తుపాకీ గుళ్ళవరాన్ని
కురిపించారు. తెల్లవారేసరికి తూర్పు, ఉత్తర దిశలలోనున్న శత్రుసైని
కులు హఠాత్తుగా పోయారు. ఆ స్థావరాలు ప్రజాసైనికుల చేతులలో
చిక్కాయి.

ఉదయం ఎనిమిదిగంటలకు ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యాలు పట్న
ములో సాధారణ విజృంభణ యుక్తాన్ని ప్రారంభించాయి. పట్నం
తూర్పుభాగంలోవున్న కోటలోని కీలుబొమ్మల రెండవ ప్లాటూను చక్ర
బంధంలో బిగిసిపోయింది. ఆ కోట తుక్కుతుక్కయింది. శత్రుసైనికు
లలో ఒక్కడూ తన తలను దైర్యంగా బయటికి చాచలేకపోయాడు.
ఇంతలోనే కోటమీదనుండి "మా ఆయుధాలను క్రింద పారేసున్నాం"
అన్న కేక వినిపించింది. రిక్తహస్తాలతో కీలుబొమ్మ సైనికులు బెలబెలా
డుతూ వీధులలోపడ్డారు. ఒకరిద్దరుమాత్రం ఆయుధాలను కట్టి మోసు
కొనివస్తున్నారు. అందులో ఆఖరికి బయటికి వచ్చినవాడు, రెండవ
ప్లాటూను నాయకుడయిన దంగ్. అతని అనుచరులు యేమంత నొక్కి
చెప్పుకుందానే, అతడు తనంతట తానే లొంగిపోయాడు. కీలుబొమ్మ సైనికు
లందరినీ వెనుకశ్రేణులకు ప్రజా సైనికులు పంపారు.

దక్షిణగేటుకు ఉత్తరంగా చతురశ్రమంగా. న్న ఆవరణలో
జపానువాళ్ళ కీలుబొమ్మల హెడ్ క్వార్టర్స్ వున్నది. దానిచుట్టూ గల
యిళ్ళపై ప్లాట్ ఫార్మ్ తన కొండీప్రజాసైన్యాన్ని నిలబెట్టాడు. ఆవరణలోకి
ప్రజాసైనికులు చేతిబాండుల వర్షాన్ని కురిపించసాగారు. భుగభుగలు,
భగభగలూ, పొగమేఘాలు ఆకాశాన్ని అంటసాగాయి. ఈ మహాగ్ని
గుండంనుండి బయటపడాలని. శత్రుసైనికులు అనేకసార్లు యత్నించారు.
కాని అన్నిసార్లు అనేక నష్టాలను పొందుతూ వెనక్కుమళ్ళాల్సి వచ్చి

నది. చిట్టచివరకు మిగిలిన శత్రుసైనికులు గదులలో దాక్కున్నారు. ప్రతిఘటింపటం మానివేశారు. అదాలు పగిలిన కిటికీలగుండా తమ తుపాకులను ఆవరణలోనికి గిరాటువేశారు.

ఒక దశం కొంటీప్రజాసైనికులను వెంటబెట్టుకొనిపోయి, దాకీతే ప్రవరణ ద్వారం తలుపును తన్ని తెరిచాడు. గజగజ వణుకుతూ కీలుబొమ్మసైనికులు యింటిలో ఒకమూల కూర్చున్నారు. మిమ్ములను బాగా చూస్తామని బాకీ వారికి హామీ యిచ్చిన తర్వాతనే లేచి నిలబడటానికి ప్రయత్నం కలిగింది.

అయితే జపానువాళ్ళెక్కడా కానరావటంలేదు. కొయ్యమంచం మీదనుండి క్రిందకు జారిపడుతూవున్న ఒక దుప్పటికొసను ప్రజాసైనికుడొకడు పట్టుకొనిలాగాడు. మంచంక్రింద ఒక జపానువాడు దాక్కున్నాడు. వాడు తలను గోడపైపుగాపెట్టి మెల్లగాసక్కి పాతుతున్నాడు. వాడి వెనుకభాగం ఒంటెమూపురంగులాగున పేకి నిక్కబొడుచుకుని వుంది. బయటికి రారా అని ఎంతచెప్పినా వాడు ససేమిరా అంటున్నాడు. చిట్టచివరకు యిరువురూ మనుషులు. వాణ్ని కాళ్ళపట్టి బయటకులాగారు. వాడిముఖం మసికొట్టుకొని సరిగవుంది. వాడు చప్పున కూలబడి, మసి బారినముఖంతో నిశ్శబ్దంగా రెప్పలార్చుకొంటూ ప్రజాసైనికులవంక చూడసాగాడు.

మరియొక కామ్రేడ్ ఒక కిరనారసంచీని తీశాడు. అతడందులో దాస్యం వున్నాయనుకొన్నాడు. కాని ఆ సంచీ అతనిచేతి తాకిడికి కదలింది. మెలికలు తిరగసాగింది. అందులో ఒక జపానువాడు దూరి సంచి నోరును గట్టిగా తన చేతులతో రోపరి పట్టుకొనివున్నాడు. ఇద్దరు ప్రజాసైనికులు ఆ సంచీని తలక్రిందుగా పైకెత్తారు. వాణ్ని నేలమీద కుమ్మరించారు.

తైదీగా పట్టుబడిన కీలుబొమ్మ ఒకడు కాంగ్ వైపుకు చూపించాడు. బాకీ రెలుచాపను ప్రక్కకు తోశాడు. కాంగ్మీదనున్న ఇటుకలను తొలగించి, యిద్దరు జపానువాళ్ళు రోపరి దూరి వుండుటను గమించాడు బాకీ.

వాళ్ళిద్దరినీ బయటకు లాగాడు బాకీ. వాళ్ళ అవతారంజూసే పొట చెక్కలయ్యే నవ్వు వస్తుంది. ఆపావమ స్తకం వాళ్ళ బూడిదతో నిండి పోయారు.

“మీ తుపాకు లెక్కడ?” అని డిమాండుచేశాడు బాకీ.

జపానువాళ్ళు మూరంగా అతనివంకజూచారు. అంతేగాని జవాబు చెప్పలేదు. ప్రజాసైనికులు సోదాచేయగా కాంగ్లో రెండు ఆటో. మేటిక్ పిస్తోళ్ళు, మూడు రైఫిళ్ళూ దొరికాయి.

పట్నానికి పశ్చిమభాగమది. దక్షిణ పశ్చిమదిశల గోడలపైనున్న కీలుబొమ్మలు లొంగిపోయారు. కాని, గోపీ నాయకత్వంక్రింద అక్కడ వున్న కోటమాత్రం గట్టిగా ఎదిరించి పోరాడుతూవుంది. దానికి కారణ మేమంటే— దాస్వే, తేవారుల నాయకత్వానవున్న ప్రజాసైనికుల సంఖ్య చాలా కొద్ది. వాళ్ళకు మెషిన్ గ్లలేవు.

అందువలన ధైర్యంగా గోపీ ఎదిరించి పోరుతున్నాడు. కోటను వదలిపెట్టి లొంగిపోయేటట్లు కీలుబొమ్మలకు నచ్చజెప్పవలసిందిగా, ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యాధికారులు దాస్వే, తేవారులను ఆదేశించారు.

ప్రజాసైనికులు కోగను చక్రబంధంలో విగిస్తూవున్న సమయంలో వారికి రియూ కనబడ్డాడు. కోటకు వంద గజాల దూరంలోవున్న యిళ్ళ వెనుక ప్రజాసైనికులు నుక్కుతూపోతూవుంటే వాళ్ళలో కలికాడు దాస్వే. తేవారులు వంతులువారిగా కీలుబొమ్మలను హెచ్చరించసాగారు.

“ఏయ్! కీలుబొమ్మదేసీయూలారా! మేం పట్నాన్ని ఆక్రమించు కున్నాం. మీరు ఆయుధాలను వప్పగించ రెండుదేత? మీ ప్రాణాలను జపాను దయ్యాలకోసం బలిపెట్టుకోవద్దు.”

గొంతులు బొంగురుపోయేవరకూ దాస్వే. తేవారులు అరచారు. కాని కోటలోనుండి ఒక్కరవ్వంతైనా జవాబు రాలేదు.

“ఇదేమీ ప్రయోజనంలేదు. తొత్తుకొడుకులకు మన మజా చూపించాల్సిందే” అన్నారు ప్రజాసైనికులు.

విపాకీగుళ్ళవర్షాన్ని కురిపించారు ప్రజాసైనికులు వాటికి జవాబిచ్చారు శత్రు సైనికులు. యింకా సాగింది.

“మనమంతా చెనావాళ్ళు! మాతో యుద్ధానికి దిగకండి. మా దీనిని బాగా చూస్తాం. ఆయుధాలను విసర్జించండి” అని కేకలేత్తు నేపున్నారు ప్రజాసైనికులు.

కోటశిఖరంనుండి “మీకు మా విపాకులు కావాలా?” అని అరచాడు గోపి.

“అదే! వెంటనే ఆయుధాలను క్రింద పారేయండి!” అన్నారు ప్రజాసైనికులు.

“కావాల్సివస్తే కోటపైకివచ్చి తీసుకోండి!” అని అరచాడు గోపి.

అమితకోపంగా, ప్రజాసైనికులు యుద్ధం చేయసాగారు.

ఇక్కడి యుద్ధ సరిస్థితినిగురించి ప్రాంతీయ ప్రజాసైనికాధికారులు తెలియపర్చబడింది. పిండి సంచీలలో అయిదువందల పౌన్లు పదునైన పదార్థాలన్నీ పెట్టి ధంసకదలానికిచ్చి పంపారు. ప్రాంతీయ ప్రజాసైనికాధికారులు కోటక్రిందుగా భూమిలో సొరంగం త్రవ్వటానికై దళానికి సాయపడవలసిందిగా జిల్లా ప్రజాసైన్యాన్ని ఆదేశించింది. ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యం కోటకు దగ్గులోనున్న యిళ్ళలో ఒకదానిని ఖాళీచేసి దానిలోనుండి సొరంగం వేయ ప్రారంభించారు. సరిగ్గా కోట క్రిందిభాగానికి వేయటకుగాను, త్రవ్వకున్నవాళ్ళకు గుర్తుగా పైనుండి ధ్వంసకదళ నాయకుడు అప్పుడప్పుడు చేతిబాంబును విసరివేయసాగాడు. ఆ ధ్వనినిబట్టి, సొరంగం పనిచేస్తున్న మనుషులు సూటిగా కోట గోడల క్రిందకు త్రవ్వకొనిపోయారు.

ఆ గోడలక్రిందకు అయిదువందల పౌన్లు ప్రేలుడు పదార్థంగా

కొయ్యపెట్టెను నెట్టారు. దాని కొక వ్యూజును తగిలించి బయటకిలాగారు. తొంగిపోవలసినదిగా దాస్వే కీలుబొమ్మలకు అంతిమ విజ్ఞప్తం చేశాడు.

“బయటికి రండోయ్! సన్నాసులారా! కోటక్రింద ప్రేలుడు పదార్థం పెట్టాం. మీరు బయటికి రాకపోతే, భరతనాట్యం చేయాలి వస్తుంది జాగ్రత్త!” అని దాస్వే వాళ్ళను హెచ్చరించాడు.

ప్రజాసైన్యంయొక్క విధ్వంసకళ కిని చదివిచూడాలనే కోర్కె గొప్పలో గాఢంగా పాతుకొనిపోయింది. పాపం! వీళ్ళు వచ్చి సన్నాసులై అనుకున్నాడు. “కాస్త నాట్యంచేస్తేమాత్రం ఏం? చేస్తాం! మీ రేవిధంగా పేల్చగలుగుతారో చూస్తాం” అని అరచాడు గొప్ప పెడసరంగా.

సూర్యాస్తమానం అవుతూవుంది. వ్యూజును అంటించారు. ప్రజా సైనికులు తమకు, కోటకు మధ్య దూరముండేటట్లు వెనక్కి పోసాగారు.

“కీలుబొమ్మలారా! తొందరపడండి! మంచుతాటిని అంటించాం! ఒక్క నిమిషంలో పేలిపోతుంది!” అని అరచాడు దాస్వే.

గొప్ప మనుషులలో యద్దరు క్రిందకు దూకువామనుకొన్నారు. కాని ఆ దేశద్రోహి వాళ్ళపై తుపాకీ బాదుచేసి, వాళ్ళు అక్కడే నిలబెట్టాడు.

“నిలబడండి!” అని గొప్ప ఆజ్ఞాపించాడు. “వెంట్రుకవస్తైనా వాడు మనకు హాని చేయలేదు. బాలాగాన వచ్చి చెత్తవెధవలు. మనలను భయపెట్టటానికి ఎంతో చేస్తున్నారు వాళ్ళు!” అని అరచాడు గొప్ప. ముక్కులేని గొప్ప బాలా సైనికులను బండబూతులు తిట్టసాగాడు. “ఓ బాలా వెధవలారా! మీ పని పూర్తయిందిరా. మీ కా సంగతి తెలియదు. మిమ్ము ఒక్కరినే నాశనంచేస్తాం. మీ మొగుళ్ళు వస్తున్నారులే!....” అని తిట్ట సాగాడు.

ఇంకా వాడి బండబూతులు పూర్తిగాకమునుపే. బ్రహ్మాండంగా ధ్వని అయింది. కోట ముక్కలు ముక్కలయింది. దాని ముక్కలు గాలి లోని కెగురసాగాయి. మైలు చుట్టూలతలోనున్న ప్రతి యింటి కాగితపు కిటికీలూ, ఆ ప్రేలుడుకి ముక్కలుముక్కలై గాలిలోకి ఎగిరాయి.

క్షమాంకం ఆగిపోగానే ధ్వంసమైన కోట ప్రదేశానికి ప్రజాసైని

కులు ఆయుధాలేమైనా వున్నాయేమో వెతకుటకు వెళ్ళారు. గొప్ప, వాని అనుచరుల జాడేలేదు. కోటకు చాలాదూరంలో కీలుబొమ్మల తెగిన చేతులు, కాళ్ళూ, మొండాల్నా కనపడ్డాయి. కీలుబొమ్మల తుపాకులన్నీ ముక్కలు ముక్కలయ్యాయి. అందులో ఒక్కటి పనికొచ్చేది కనబడ లేదు.

* * * *

ఇక శత్రువుల చేతులలో మిగిలిన కోటల్లా కాథలిక్కు చర్చి ఆవరణలో కట్టబడిన రెండు బురుజుల కోట మాత్రమే. ఈ శత్రువులకి సహాయంగా నగరంలోని జపానువాస సంపద జపాను కీలుబొమ్మల సైన్యాలను, ప్రజాసైనికులు పట్నం వెలుపల రోడ్లమీదనే యెదిరించి చావుదెబ్బలు కొట్టి పంపారు. పడమటి గోడకు ఎదురుగావున్న ఖాళీ ప్రదేశంలోనికి తమ సైన్యాన్ని తీసుకొనిపోయి, విశ్రాంతి తీసుకోవలసిందిగా దాస్వే. తేవార్లు ఆజ్ఞాపించబడ్డారు.

దాస్వే తన డ్యూటీని తేవార్కు వప్పగించి కొంతమంది సైనికులను తీసుకొని, ఆవరణలోకి సాగిపోతున్న సైన్యాలతో చేరాడు. మనం పూర్తిగా చుట్టముట్టేశాం అని సంతోషపడసాగాడు. హో, జిన్లంగ్, మిగిలిన పెద్దవలెంతా యీసారి తప్పించుకొని పోలేరు అనుకున్నాడు.

ఆ కాంపౌండ్ పట్నంమధ్యభాగంలోవున్న ఒక విశాలమైన వీధి కెదురుగావుంది. దాని బురుజులపై ఒక్కొక్క కీలుబొమ్మ షార్ప్షూటర్ చొప్పున వున్నారు. ఆ ఆవరణచుట్టూ ఎనిమిది అడుగుల ఎత్తుగల ప్రహరీగోడ వుంది. జపానువాళ్ళచే తయారుచేయబడిన 300 తుపాకులతో వీధిలోకి వెళ్ళిన ప్రతిమనిషినీ బురుజులపైనున్న కీలుబొమ్మలు కాల్చి చంపేస్తున్నారు. యుద్ధరంగం డి దూరంగా తొలగిపోదామన్న ఉద్దేశ్యంతో పాపం యిద్దరురైతులు వీధిలోబడి పరుగెత్తసాగారు. కాని వాళ్ళిద్దరినీ పొట్టనడెట్టుకొన్నారు కీలుబొమ్మలు. పొరులను కీలుబొమ్మలు యీ విధముగా కాల్చిచంపతూవుంటే, వాళ్ళ భూతుకత్వానికి అసహ్యించుకొని పాంతీయ ప్రజాసైనికాధికారులు. తమ సైన్యంలోని నలుగురు షార్ప్

మాటల్ని, బురుజులకు సూటిగా అయిమూలగావున్న భవనంమీద కెక్కవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించారు. వాళ్ళు యిసుకబస్తాల వెనుకగా పాకి పోయి, తూర్పు బురుజుమీదనున్న యిటుకకట్టడాలలోని కంఠలలోనికి గురిజూశారు. అప్పటికి చీకటిపడిందనే చెప్పాలి. కాని ప్రజాసైనికులు కొట్టిన మొదటి దెబ్బకే బురుజులోవున్న శత్రు సైనికుడు ఆహుతి అయ్యాడు.

“మీ యమ్మల్ని—!” అని తిట్టసాగాడు పడమటి బురుజుపై కీలుబొమ్మ సైనికుడు. “దబ్బుకంపు తొక్కికొడుక్కరా! చేతనయితే రండిరా! ఆరితేరినఘటంతో తేల్చుకోండిరా!” అని అరచాడు.

దాస్వే జిన్నంగ్ కంఠధ్వనిని గుర్తుపట్టాడు. అతనికి కోపం తల కెక్కిపోయింది. ముందున్న వస్తువులేమీ కానరాకుండా పోయాయి. ఇంత లోనే ప్రజాసైనికుడొకడు వెక్కిరింతగా జిన్నంగ్ కు జవాబుచెప్పుటను దాస్వే వినాడు.

“అరేయ్! నీ తిట్లు దాచిపెట్టుకో! దెబ్బకు దెబ్బ! సై! కాచుకో!” అన్నాడు ప్రజాసైనికుడు.

“అచ్చా!” అని జిన్నంగ్ అరచాడు. “ఎవడు వీరుదో చూద్దాం! ఇదిగో యీ పెంకుచివరను పట్టుకుంటున్నా!” చేతనైతే దీన్నికొట్టు! నేను తుపాకిని అవతల పారేస్తా!” అన్నాడు.

“అదే చేస్తా! నువ్వు ముందు కాల్చు చూద్దాం!” అన్నాడు ప్రజా సైనికుడు. ప్రజాసైనికుడు యిసుకబస్తాలమీద పెంకుపెట్టాడు.

జిన్నంగ్ ఒక్క తుపాకిగుండు దెబ్బతో దాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా జేశాడు.

“ఏయ్! ఏం? అంత చెడ్డదిగాదనుకుంటాను!” అని మాశాడు. జిన్నంగ్ “ఇప్పుడు నీవంతు!” అన్నాడు. అలా అంటూనే పిటగోడమీద ఒక పెంకును వుంచుదామని తనచేతిని పైకెత్తాడు. అతడు ఆ పెంకును పెట్టాడోలేదో యింతలోనే తుపాకిపేలిన ధ్వని అయింది. బ్రతుక వొక గుండు వచ్చి పెంకును, జిన్నంగ్ చేతిని చీల్చివేసింది.

ఈ దృశ్యాన్ని చూడగానే ప్రాంతీయప్రజాసైనికుల కరతాళ

ధ్వనులు, కేరింతలు మిన్నముట్టాయి. గొంతుచించుకొని జిన్లంగ్ బండ బూతులు తిడుతున్నాడు. వాడి కంఠధ్వనిని ప్రజా సైనికుల చప్పుట్లు ముంచి వేశాయి. అయితే. విషయాన్ని తీవ్రంగా పరిష్కరించవలసినకాలం వచ్చేసింది. చీకటిపడింది. తెల్లవారకమునుపే, ఆవరణనూ దాని బురుజులతో సహా స్వాధీనంచేసుకోవలసిందిగా ప్రజా సైనికులకు ప్రాంతీయ ప్రజా సైనికాధికారుల ఆదేశించారు.

వెంటనే ప్రజా సైనికులు శత్రుకోటమీద మోర్టార్, మెషిన్ గన్, తుపాకిగుళ్ళ వర్షాన్ని కురిపించారు. కీలుబొమ్మ సైనికులు తిరుగుదెబ్బ తీశారు. బుల్లెట్ మోత, షెల్లులమోత చెవులను చిల్లులుపడేస్తూ వుంది. శత్రువుల బురుజులలోని రండ్రాలచుట్టూ మాలగ కంఠలు పడ్డాయి. ప్రజా సైనికులు తుపాకిగుళ్ళ గురితప్పుకుండా ఒక కీలుబొమ్మ సైనికుని తర్వాత మరియొకనిని నేలగుచ్చుతూనే వున్నాయి.

హో లొంగిపోవ నిరాకరించాడు తాము వోడిపోవుటకు ఎంతో కాలం : టవన్న విషయం అతనికి తెలుసు. తనతోతు జీవోతో రహస్యంగా సంప్రదించిన తర్వాత హో తన సైనికులకు వుపన్యాసం దంచాడు. అందులో మరునాటి ఉదయం అయ్యేసరికల్లా తమకు సగిరం నుండి సహాయం వస్తుందని బయటపెట్టాడు. యధార్థానికి వ్యా అబద్ధం. ఈ అబద్ధాన్ని నొక్కి వక్కాణిస్తే రేపటి వుదయంవరకూ సైనికులందరూ లొంగిపోకుండా నిలబడి పోరాడాలన్నాడు. అలా చేయకపోతే కాల్చి చంపుతానని డెడిరించాడు. అందువలన యుద్ధం జోరుగా సాగింది.

పడమటి బురుజుకు దగ్గరగావున్న ఒకకొప్పలో ఒక పెద్దబజారును పెట్టారు. దాని టాంకునిండా గాసులైన్ పోశారు. చేతిపంపుకూడా వున్నది. పంపుకొట్టడం ప్రారంభించారు. రబ్బరుగొట్టంద్వారా గ్యాసులైను పోయి బురుజును క్రిందనుండిమీదకి తడిపింది. అదేసమయంలో బురుజుమీదకు మోర్టారు షెల్లులను ప్రేల్చుసాగారు. బురుజుకు నిప్పుంటు కొంది. మహాగ్నిస్థంభంలాగా మండజొచ్చింది. అటుతర్వాత తూర్పు బురుజుకుకూడా యిలాగే నిప్పుపెట్టారు. అదికూడా భగ్నమై మండ సాగింది.

ఉత్తరచై నా మైదానాలమీదగా పీస్తున్న ప్రచండమయిన గాలి నలనిమేఘాలను వెనుకకు తరుమసాగింది. ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యం వరం జోరుగా కురుస్తున్నా పోరాటాన్ని సాగిస్తూనే వున్నది. కాని వరం పెద్ద పటెడుపటెడు సడగళ్ళవరంగా మారింది. ఇక్కలో తలదాచుకోవలసిందిగా ప్రజాసైనికులు ఆదేశించబడ్డారు.

దాస్వేకి విసుగెత్తిపోయింది. శత్రుసైనికులెంతమందో మిగులు లేదని తాను గట్టిగా విశ్వసిస్తున్నానని దాస్వే చెప్పాడు. తనపై అధికారు తన్ను అనుమతిస్తే కొంతమంది ప్రజా సైనికులను వెంటబెటుకొనిపోయి, కీలుబొమ్మ నాయకులను ఓటుకోగల నని చెప్పాడు. ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యాల కమాండరు దాస్వే కోరికను అంగీకరించాడు. శత్రువుల జాడ తెలిసికొని రావలసిందిగా తాన్నిప్పడే ఒక ప్లాటూన్ సైనికులకు చెప్పాననీ వారితోకూడా దాస్వే, అతని అనుచరులూ పోవచ్చుననీ అతడు చెప్పాడు.

కుంభవరం కురుస్తూవుంది. ఆ వరంలో దాస్వేయొక్క దళం కా పౌండ్ గోడకు ఈశాన్యమూలకు ప్రాకిపోయారు. ఒక నిచ్చెనవేశారు. లోపలి అవంతానికి దిగారు. జాగ్రత్తగా వారు కలుపుమొక్కలబడి చర్చివద్దకు పోయారు. ఈ చర్చి గోమాత్రమే చెక్కుచెదరకుండా వుంది. వాళ్ళకు విసిపడుతున్నదల్లా మండిపోతూవున్న బురుజులోని ధ్వని మాత్రమే. శత్రుసైనికులు సెక్కివున్నారేమోనన్న భయంతో వారు, దొ గోడ తలుపును తెరిచేయ. ఆ బలింగ్ గోలడంచుట్టూ తిరిగారు. సింహద్వారం వద్దకు చేరుకున్నారు. సింహద్వారం తలుపులు బాహుటంగా తెరచుకొనివున్నాయి. చీకటిగావున్న ఆ ప్రాంగణంలోకి దాస్వే కాలుపెట్టాడో లేదో అతను కాలుజారి దేనిమీదోనడ్డాడు. తీరాచూస్తే అది ఒక మెషిన్ గన్.

ప్రజాసైనికులు తమ ప్లాష్ లెట్లను వేసిచూశారు. సోవా చేయ సాగారు. చర్చిగోడమీద ఖాళీబల్లె బెల్లులు వ్రేలాడుతూ వెన్నాయి.

కాగితాల గుట్టలు హాలుమధ్యలో తగులబెట్టబడి వున్నాయి.

కుర్చీలు, మేజాబల్లలూ తిరగబడివున్నాయి. వాటిలోని సామాను చెల్లాచెదరుగావున్నాయి. అప్పటికే శత్రువులు పారిపోయారు.

*

*

*

బురుజులకు నిప్పంటుకొనక పూర్వమే హో. అతని వుంపుడుకత్తె జిన్సంగ్, మరి యిరువై మంది తప్పించుకొని పారిపోవుటకు ప్లాను వేశారు. ప్రాంతీయ ప్రజాసేనలు వడగళ్ళవ్వంనుండి తలదాచుకోటానికి యిళ్ళలోనికి పోయేటప్పటికి, దేశద్రోహులు కాంపౌండ్ గోడలలో కంత జేశారు. పడమటిదిక్కుగా పారిపోయారు. తామరకొలనులోపడి నడచిన తర్వాత, వాళ్ళు పట్నంగోడను సమీపించారు. జిన్సంగ్ వట్టికాళ్ళతో గోడ నెక్కాడు. తక్కినవారినందరినీ ఒకతాటితో పెట్టెలాగాడు. వాడు ఆ తాటి చివరడు పట్టగోడకు ముడివేశాడు. కీలుబొమ్మలు ఒక్కరొక్కరే యేటి పాయ యిరుకువె పుసకు జారారు. ఆ రాత్రి పట్టిన పొగమంచుగుండా జాగ్రత్తగా పరిశీలించగా వారికి ఎదుటిగట్టుమీద ప్రజాసైనికుల చాయలు కనిపించాయి. శత్రువులు పారిపోకుండా పడమటి యేటిగట్టుమీద కాపలా కాయవలసిందిగా తేవారు అనుచరులు ఆదేశించబడ్డారు. ఈ ప్రజాసైనికులు ఒక్కదళంమాత్రమే అక్కడ కాపలాచాస్తున్నారు.

హో దేవాంతకుడు, అతివేగంగా వానిబుర్ర పనిచేసింది. వ్రేలాడుతున్న తుపాకిని వీపుమీదనుండి తీసి చేతితో పుచ్చుకొన్నాడు. తుపాకి వుండే బెల్టుతో తన వుంపుడుకత్తెను మోదసాగాడు. గొంతుక పగిలేటట్లు దానిని తిట్టసాగాడు.

“నీయమ్మ—! దొంగముండా! దేశద్రోహి! నిన్ను పట్టేశాను!— ఇంక నడు! నడవ్వేం! అని బిగ్గరగా హో తిట్టసాగాడు.

ఏటిపాయవద్దనున్న ఆ కీలుబొమ్మలవంక తుపాకిని గురిపెట్టాడు బెదురుగొడ్డు మా. బెదురుగొడ్డు మా అక్కడున్న ప్రజాసైనికులదళానికి నాయకుడు. “సాంకేతిక పదాన్ని చెప్పండి!” అని అరచాడు బెదురుగొడ్డు మా.

“మండ సాంకేతికపద మెవ్వడికి కావాలి” అని హో అరచాడు. “మేం ప్రాంతీయ ప్రజాసైన్యాల హెడ్ క్వార్టర్స్నుండి వస్తున్నాము. హోగాడి వుంపుడుగత్తెను పట్టుకున్నాం! తిడిసిముద్దయినాం! చలితో బాధపడుతున్నా! త్వరితగతినే కొన్ని పడవలను తీసుకొనిరండి. మేం అవలికి పోవాలి!” అని మరల అరిచాడు హో.

బెదురుగొడ్డు మాకు అనుమానం యేమీ తగలలేదు. అతడూ అతని అనుచరులూ కలిసి మూడు షిప్స్ పడవలను వెంటనే యేటిపాయలో నెడుకుంటూపోయారు. వాళ్ళు కీలుబొమ్మవున్న ప్రదేశానికి చేరారు. హో తన వుంపుడుగత్తెను ఒడ్డుకునెట్టి ఒక పడవలోకి ఎక్కించి తానుకూడా ఎక్కాడు.

“తప్పుడుమండ!” అని హో అట్లసాగాడు. “ఇంకా తప్పించుకు పోదామనుకుంటున్నావా?”

కీలుబొమ్మలు పడవలోకి ఎక్కిగానే మైదానప్రదేశంపై పు పడవలను సడపవలసిందిగా ప్రజాసైనికులను హో ఆజ్ఞాపించాడు. ప్రజాసైనికులు తెలివేయసాగారు. ఇంకాలోనే తనపక్కన కూర్చున్న శివోవక చూశాడు హో.

స్నేహపూర్వకంగా సంభ్రమా హో, “యేదీ! నీ తుపాకీని చూడనీ,” అని అతని ఆయుధాన్ని తనచేతుల్లోకి తీసుకొని ఒకవైపు చూడసాగాడు. “అచ్చే యిదేం లాభంలేదు!” అని హో అన్నాడు. ఆ తుపాకీని నీళ్ళలోకి విసిరేశాడు.

“అలా ఎందుకు చేశావు?” అని శివో ఉద్రిక్తంగా ప్రశ్నించాడు హో వుల్లాసంగా సవ్వాడు. “ఇలాంటి పాతచెత్తను వుపయోగించరాదు. మేము అద్భుతమైన ఆయుధాలను పట్టుకున్నాము. హెడ్ క్వార్టర్స్కు జేరగానే నీకొక మంచి ఆయుధాన్ని యిస్తా!”

పడవలు మైదానంపద్దకు జేరుకొన్నాయి. ఆనకట్టను అనుకొని

యున్న తీరంలో కీలుబొమ్మలు దిగారు. వారు చకచకా ఆనకట్టను ఎక్కసాగారు.

మేము లిటిల్ ప్లమ్ గ్రామానికి పోతున్నాం. మాకు సహాయంగా నలుగురు మనుష్యులు కావాలి!" అని హో ఆజ్ఞాపించాడు.

యధార్థానికి ప్రజాసైనికుల దళంలో సంఖ్య 5 మంది మాత్రమే. చెదురుగొడ్డు మా, వో, మరెవరిద్దరు ప్రజాసైనికులు కీలుబొమ్మలతో వెరుతూయుండగా యిక కాపలాకాయటానికి వాంగ్ ఒక్కడే మిగిలాడు. దేశద్రోహులలో ఒకడు వెనకబడటం, ఆనకట్టమీదనున్న ఒక రైతు గుడిసెలోకి దూరటాన్ని వాంగ్ చూశాడు. ఒక నిమిషమయిన తరువాత ఆ గుడిసెలోనుండి ఒక ముసలాడు బయటకొచ్చాడు. వాంగ్ వున్న తావుకు పరుగెత్తుకొనివచ్చి అతనిచేతిని గట్టిగా పట్టుకొని ఆ ముసలాడు చెప్పసాగాడు.

"వాడు మనవాడులాగున కనపడటంలేదు." అని రైతు తొందరగా వాంగ్ చెవిలో వూదాడు. "వాడు నా పక్కచుట్ట, గుడ్డలు దొబ్బేస్తున్నాడు. బాలా సైనికుడెవడు యిలాంటి పనిచేయగా యెప్పుడూ నేను చూడలేదు" అని ఆ రైతు మొరపెట్టుకొన్నాడు.

వాంగ్ అమాంతంగా గుడిసెవద్దకు పరుగెత్తుకుపోయాడు. అక్కడ గుడిసెలోదూరిన దేశద్రోహి చేతులనిండా దొంగిలించినవస్తువులున్నాయి. వాంగ్ తనపిస్తోలును కీలుబొమ్మ గుండెలకు గురిపెట్టాడు.

"అరవబోకు!" అని హెచ్చరించాడు. "మీరంతా ఎవరు? ఊరి తొందరగా చెప్పు!"

"కాల్చబోకు! కాల్చబోకు! చెప్తా! చెప్తా! మా ములాకు నాయకుడు హో."

వాంగ్ కు విచరీతంగా కోపంవచ్చింది. నిస్పృహజెందాడు. ఆ పరిస్థితులలో దేశద్రోహులను ఒంటరిగా వెన్నాడినంతమాత్రాన ఏవిధంగాను లాభం కలుగబోదనుకొన్నాడు. కీలుబొమ్మవద్దనున్న తుపాకిని గుంజుకొని, తన పిస్తోలును ఆ ముసలివానికిచ్చి ఖయిదీని కాపలా కాయవలసిం

దిగా ఆ ముసలివానికి చెప్పి యీ విషయాన్ని రిపోర్టుచేయుటకు ఆనకట్ట వెంట పరుగెత్తుకొనిపోయాడు.

ఇదేసమయంలో దాస్వే అతని అనుచరులు పట్నంయొక్క ప్రహరీగోడను యెక్కుటకు శత్రువులు పుంజొగించిన మోకును పట్టుకొన్నారు. శత్రువుల కాలిజాడలనుబట్టి వారు ఏటిపాయ పడమటి ఒడ్డుకు జేరుకొన్నారు. అక్కడ వారికి తేవార్, అతని జిల్లాప్రజాసైనికులు కలిశారు. కీలుబొమ్మ నాయకులు ఏవిధంగా తప్పించుకొనిపోయింది దాస్వే చెబుతూండగా దాగ్ అక్కడికి పరుగెత్తుకొనివచ్చాడు. హో, అతని ముటా నలుగురు ప్రజాసైనికులు బందీలుగా తీసుకొని పడమటిగట్టువెంట పోతున్నారని చెప్పారు. తేవార్, దాస్వేలు వెంటనే ఆలోచించుకొన్నారు. పడవలలో పెళితే త్వరగా ఆ కీలుబొమ్మ నాయకులను కలుసుకోవచ్చుననుకొన్నారు. 30 మంది ప్రజాసైనికులు, 3 పెడవలలోకి ఎక్కారు. హో, అతని ముటాని తాడు వెన్నాడుతున్నామన్న విషయం రైతుసైనికులకి తెలియగానే వారు తమ శస్త్రాస్త్రా వుపయోగించి పడవను జోరుగా నడు: సాగారు.

ఆ కీలుబొమ్మలవెంటంగరక్షకులుగా పోవుచున్న ప్రజాసైనికులు ముండుభాగంలో నడుస్తున్నారు. తాడు లిటిల్స్లైమ్ గ్రామం దిక్కుగా పోవుటలేనని చెబుతున్నాడు మా పసికట్టాడు. వారావిధంగా నడిచినకొలదీ బెదురుగొచ్చాడు అనుమానం ఎక్కువయింది. అతడు వెనుదిరిగి దేశద్రోహులవంటి చూడసాగాడు. కీలుబొమ్మల తుపాకులు తమ మీద గురిపెట్టి వుండటాన్ని బెదురుగొట్టు మా గ్రహించాడు.

“ఘా! యీ పెడవలు కీలుబొమ్మలు!” అనుకొన్నాడు బెదురుగొచ్చి. “మనమింత మూఝలం అయిపోయామేం? పీళ్ళను తీసుకొనిరావటానికి పడవలనుకూడా పంపామే!” అని కోపాన్ని మింగసాగాడు. తమ అసమతకు అతనికి కోపం వచ్చింది. కోపంతో కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. “ఏమైనాసరే! పీళ్ళను వదలకూడదు. యేదో వుపాయమాలో చించాలి....”

చెరుగుగొడు ఆగాడు. “మనము యీ దారిని పోలేం!” అని చెప్పాడు దేశద్రోహులకు. “ఈ భాగంలో ప్రేమడు పదార్థాలను పాతి పెట్టారు” అన్నాడు.

“అయితే నీవే ముందునకువు” అని వారు జవాబు చెప్పారు.

కాలయాపనచేద్దామన్న పుద్బేళంతో చెరుగుగొడు ప్రతి అంగుళం భూమి పరీక్షించసాగాడు. ఆనట్టమీద వంకరటింకరగా దొంకతిరుగు డుగా కీలుబొమ్మలను సడిపించసాగాడు చెరుగుగొడు. ఈ విధంగా ఆలస్యజేస్తే, తమను చెన్నాడుతూ ప్రజాసైనికులు తప్పకుండా రాగల రనే ఆశ అతణ్నిపై ఏడిపిస్తూవుంది.

చీకటిలో శివో, ఆ దేశద్రోహులలో కొంతమందిని చూడగలి గాడు. అతడు జీవో, జినంగులను గుర్తించగానే, అతని హృదయం కృంగింది. మొట్టగా దుక్కలాగున నా వెనుకనడుస్తన్న మనిషి తప్ప కుండా హో అయివుంటాడని శివో తనలో అనుకొన్నాడు. “వాణ్ని చంపాలి. నా ప్రాణంపోయినాసరే వాడినిమట్టుకు వదలరాదు. చంపేయా ల్సిందే!” అనుకోసాగాడు శివో. భయనిశ్చయాలమధ్య కొట్టుమిట్టాడుతూ వున్న శివోకు కాళ్ళు గజగజ పడకసాగాయి. ఒక అడుగైనా ముందుకు వేయలేకపోయాడు.

“తొత్తుకొడరా! ముందుకు తొందరగా నడవరా!” అని హో శివోని ముందుకునెట్టి తీటసాగాడు.

ఆ నెట్టుకు, శివో కోపాగ్నిమహాపర్వతాన్ని బ్రద్దలుచేసింది. తన నకుముక్తి కట్టుకొన్న బెట్టునుండి చేతిబాంబును లాగాడు.

“ఏ జేస్తున్నావ్?” అని మొరిగాడు హో.

శివో గిర్రున వెనుదిరిగి హో కంటాన్ని లంకించుకొని చేతిబాంబు లను అతని గుండెకేసి కొట్టాడు. ఉన్మత్తవేగంలో శివో చేతిబాంబు యొక్క పిన్నునులాగటం మరచిపోయాడు. అందువలన ప్రేలలేదు. హో స్వేచ్ఛగా మెలిదిరిగాడు. పిస్తోలును సరిజేసుకొన్నాడు. శివో తలకు గురిచూసి కొట్టాడు. శివో యీ రోకొన్ని వీడాడు....

మబ్బులనూండి పూర్ణచంద్రుడు బయటికివచ్చాడు. తన చంద్రికలను సలుమూలలా వెదజల్ల సాగాడు. అమితవేగ గా యిరవె నిమిషాలు పడవలను సడిపి ప్రజాస్నేనికులు వొత్తు పెట్టించారు. వొడ్డిజేరారు. వారికి శత్రువులకాడ ఎక్కడా కానరాలేదు.

ఆయేడు వాయిదాగా కురియలేదు. అందువలన నదిలో నీరు అమితంగా లేదు. ప్రజాస్నేనికులు ఆగిన ప్రదేశానికి కొంతదూరంలో ఒక చిన్న లంక వున్నది. దానిమీద ఒక్కగా, ఎక్కడా రెల్లుమబ్బులు పెరిగివున్నాయి.

“మనం జాగ్రత్తగా వుండాలి” అని దాస్వే, తేవారుకు చెప్పాడు. “శత్రువులు దొక్కటానికి ఆ రెల్లుమబ్బులు మంచి వీలుగా వున్నాయి. ముందుగా ముగిరి స్కొట్టుగా పంపు, మిగిలినవాళ్ళం చునమంతా లోపలి అనక్క స్తోలుపులో మెరిగిపోదాం” అన్నాడు.

ప్రజాస్నేనికులు జాగ్రత్తగా ముందుకు నడిచారు. కొన్ని నిమిషాలయినతర్వాత స్కొట్టులో ఒకడు తిరిగిపచ్చాడు.

“అక్కడ ఎవరిదో ఒకశవం పడివుంది!”

“ఎవరె నదీ గుర్తుపట్టావా?”

“లేదు”

తేవార్, దాస్వేలు ఆనట్లు పైకి ఎక్కారు. స్కొట్టు నిలబడివున్న ప్రదేశానికి పరుగెత్తిపోయారు. శివో తల బయటి, స్తోలుపులోనికి వారికి వుంది. అతని చెయ్యి ఇంకా చేతికాంబును గట్టిగా పట్టుకొనివుంది. శివో చనిపోయివున్నాడు.

“మనకు కాల్పుల ధ్వనే వినిపించలేదెందుచేత?” అని తేవార్ అడిగాడు.

“మన తెలు అమితంగా చప్పుడుచేసి వుంటాయి. అందువలన మనకు వినడలేదేమో!” అని జవాబు చెప్పాడు దాస్వే. “శవం ఇంకా వేడిగానే వుంది. యెంతోదూరం పోయివుండరు. త్వరగా పద!” అన్నాడు దాస్వే.

తేవార్ స్కొట్లను మరల ముందుకు సంపాదు. ప్రజాసైనికులు మరల లోపల సోలుపువెంట బయలుదేరారు. రెల్లుదుబ్బల్లోనుండి అక స్మాత్తుగా ఒక కఠధ్వని వినిపించింది.

“సాంకేతికపదం!”

స్కొట్లు ఆనకట్టవైపుగా జారారు. వారి నెత్తిమీదుగా బుర్రెట్లు ఎగిరాయి. స్కొట్లను కలుసుకున్నారు ప్రజాసైనికులు. స్కొట్లు ప్రక్కగా పడుకొని శత్రువులమీద తుపాకులు కాల్చసాగారు. యిర్మగజాల దిబ్బ ఆ యిరుపజాలకూ చుట్టగా నుండుటచే మెవరికీ గాయాలు తగుల లేదు.

“చేతిబాంబులు తీసుకొని రాకపోయాంగదా. చాలా చెడపనిచేశాం” అన్నాడు దాస్వే విచారంగా “ఈవిధంగా రాత్రల్లా పోరాడినా అంతా పొంతువుండదు.”

అతడు తేవార్ తో ఆలోచించాడు. ప్రజాసైనికులలో సగంమందిని తేవారు తనవెంట తీసుకొనిపోయి, కీలుబొమ్మలకు దూరంగా ముందు ప్రదేశానికి చేరాలనీ, అనకట్టకు ఆవలివైపునకు దిగి, శత్రువులపై కాల్పులు జరపాలనీ నిశ్చయించుకొన్నారు. సోలుపును కరచుకొని నక్కుతూ పోయారు తేవార్, అది అనుచుచున్నాడు. కాని తేవార్ తన హడావిడిలో తాను పోవాల్సిన దూరాన్ని తప్పకుండా అంచనా వేశాడు. ఒక్క నిమిషంలో శత్రువుకు పదిగజాలదూరంలోనున్న తానుకు మాత్రమే తన సైనికులను తీసికొనిపోయి అనకట్ట ఎక్కాడు. ఈ సంఘటనను కీలుబొమ్మలు బిత్తరపోయి చూస్తున్నారు. కీలుబొమ్మలపై కాల్పులు సాగించ వలసిందిగా దాస్వే, తన సైనికులకు ఆజ్ఞాపించాడు. ఏమి జరుగుతున్నదీ కీలుబొమ్మలు తెలుసుకునేరోపుగానే తేవార్ సైనికులు కీలుబొమ్మలపై బడి, వాళ్ళను నిరాయుధులనుగా జేసి బంధించివేశారు. కీలుబొమ్మలకు రక్షకులుగా బలాత్కారంగా లాక్కొనిపోబడిన చెదురుగొర్రు మామిగి లిన యిద్దరు ప్రజాసైనికులూ, దేశద్రోహులతో పోరాడి గొయపడారు. దేశద్రోహులు వారి తుపాకులను లాగేసి, చేతులను వెనక్కి విరిచి

కటారు. బెదురుగొడు భోరున ఏడవసాగాడు. కాళ్ళతో నేలను తాడిస్తూ. “అయ్యో! అయ్యో! పీశ్యమ్మ—” అని ఏడ్వసాగాడు. “ఒక్క నిమిషం కిందనే, రెండు వడవలలో ఆ తొత్తుకొడుకులు తప్పించుకొనిపోయారు. ఈ వడవలను కాపలాపెట్టి పోయారు. హో. వాడి ముండ, జినంగు. జీవోగాళ్ళందరూ తప్పించుకుపోయారు!” అని బెదురుగొడ్డు యేడవ సాగాడు.

18 అధ్యాయం

ఆ మరునాటి ఉదయం జపాను ఛై దీల నందరినీ పట్నం దక్షిణ భాగంలోగల ఒక దేవాలయం ఆపరణలో సమావేశపరచారు. జపాను వాళ్ళ తలకుగానీ కాళ్ళకుగానీ, అచ్చాదన మేషిలేదు. వాళ్ళ ముఖాలు మురికిగా వున్నాయి. బట్టలు చిరిగివున్నాయి. వాళ్ళందరూ ఒకేచోట వరుసగా కూర్చున్నారు. మోటా పలుకూ లేకుండా తలలు వంచుకొని విచారంగా కూర్చున్నారా జపానువాళ్ళు.

ఒక యువ బాలాసైనికుడు వాళ్ళకు సబ్బునూ, తుంచుగుడ్డలనూ: బొక్కెనలతో నీళ్ళనూ, కొన్ని చిన్న అద్దాలను సప్లయజేశాడు. తమ ముఖాలను ఆ చిన్న అద్దాలలో చూచుకున్నారు. సల్లని ముఖాలలో ఎర్రని నోళ్ళు చూడటానికి సవ్వ పుట్టిస్తున్నాయి. వాళ్ళ ముఖాలలో మార్పేమీ కనపడలేదు. ఏమైనప్పటికీ, త్వరిత్వరగా ముఖాలు కడుక్కొన్నారు. స్నానాలుచేశారు. అటుతర్వాత వాళ్ళకు శుభ్రమైన బట్టలనూ, చెప్పులనూ, బాలా సైనికులు సప్లయజేశారు.

బట్టలు మార్చుకొంటూ ఆ జపానుఛై నీలు “బాలా చాలా మంచి వారు. థాంక్ యూ! థాంక్ యూ!” అని అభినందించసాగారు.

అటుతర్వాత ఆ జపానుఛై దీలను, ప్రజాసైనికులు దేవాలయంలోని ఒక గదిలోనికి భేటికొరకు తీసుకొనిపోయారు. అక్కడ హెడ్ మాష్టరు చెంగ్ వారిని స్నేహపూర్వకంగా ఆహ్వానించాడు. హెడ్ మాష్టర్

ఆర్చిడ్ కళ్ళు తుడుచుకొంటూ “అది నిజమే! నేను మంచిదాన్ని. తెగిన చెప్పును కాదుగా! నామీద వాడి కేం అధికారముంది? నా యిష్టమొచ్చినవాణ్ని నే నెందుకు ప్రేమించకూడదు? నా కేమైనా వాడు పుస్తకటాడా?” అన్నదామె.

గూలూ వేగంగా ఆమె చేతులు పుచ్చుకొన్నాడు. ఎవరిని ప్రేమిస్తున్నావ్ చెప్పవూ?” అన్నాడు.

“హూ.....వాడా!” అని ఆర్చిడ్ మూతి విరిచింది. “అలాంటి కుక్కలుకాట్టిన ముఖాన్ని ఎప్పుడూ చూడలేదు” అన్నది.

“మరి నేనో?” అని నొక్కి పేరాశగా అడుగసాగాడు గూలూ.

“నీవో?” అని పరధ్యానంగా అతనివంక క్రీగంటితో చూసింది. “చుప్పలులేని గొడుగువని భయపడుతున్నా—తుఫానుపై నిలబడలేవేమో! నేను నిన్ను పిచ్చిగా ప్రేమించేముందే మనిద్దరం విడిపోవడం మంచిది” అన్నది.

“ప్రేమతోనే చచ్చిపోమంటావా?” అని గొణుగుతూ గూలూ ఆమెను తనివిదీర తన దాహువుల్లో బంధించాడు.

ఆర్చిడ్ కిలకీల నవ్వి తన వ్రేలికొనతో అతని నుదురునొక్కింది “నీవు నన్నీవిధంగానే చంపేస్తా వనుకుంటున్నా” అన్నది.

ఉన్మత్త సంతోషంతో కళ్ళుమూసుకొని గూలూ, “ప్రియా! నీవు నన్ను ప్రేమించినంతకాలం నీ వేది చేయమంటే అది చేస్తా” అన్నాడు.

ఆర్చిడ్ అతని కౌగిలినుండి తప్పించుకొంది. “నీవు నిజంగా నన్ను ప్రేమిస్తువుంటే దాలూతో సంబంధాలు పెట్టుకొని, జీవోని నాశనం చెయ్యి.. మనం మనవాళ్ళతో కలిసిపోయి గౌరవంగల చైనావాళ్ళలాగున బ్రతుకుదాం. నేను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటా. నీ కాదమ్ములు లేకపోతే ఇకనుండి నా దగ్గరకు రావోకు—ఎప్పటికీ రావోకు! నే నెట్లా పోయినా

నువ్వు పట్టించుకోదోకు, నీకేం సంబంధంలేదు. వూరి మాటా తేల్చి చెప్పు, ఇప్పుడే విడిపోదాం" అన్నది.

"విడాకు సంగతె తబోకు ప్రియా" అని గూలూ ఆమెను బ్రతి మాలాడాడు. "జపానువాళ్ళ కూడు మింగాల. లేనాకు చాలా రోజులనుండి బహు చెడ కష్టంగా వుంది. మనం సంబంధాలు పెట్టుకోవాలంటే మెలా వీలవుతుంది?" అన్నాడు.

అలోచనాపూరితంగా అతనివంక రెప్పొచ్చకుండా చూస్తూ, ఆర్చిడ్ "నువ్వు చెప్పింది బాగుంది. కాని నీవు నన్ను మోసంజేస్తున్నావో లేదో నా కెటా గురు? వొట్టు పెట్టకో" అన్నది.

"నువ్వు, నువ్వు!" అంటూ గూలూ కోపంగా నేలను తాకించాడు. కాని వొట్టు పెట్టుకున్నాడు. "పెన ఆకాశం సాక్షి, క్రింద భూమి సాక్షి, నా హృదయం సాక్షి. నేను నీతో అబద్ధమాడుతావుంటే, నన్ను తప్పాకి గుండు బలితీసుకొంటుంది.

అప్పుడు ఆర్చిడ్ అతనికి తా నా గత రాత్రి ఎక్కడికి పోయిందీ చెప్పింది. ఒక గంట తర్వాత ఆమె అతణ్ణి చెన్ మాత యింటికి తీసు కొని వచ్చింది. మేయిని చూడగానే అతడు చాలా సిగ్గుపడ్డాడు. సిగ్గుతో తల వంచుకున్నాడు.

"నేను గత కొన్ని సంవత్సరాలనుండి చాలా అపమానకరంగా ప్రవర్తించాను. బాలా నామీద దయదలచి నన్ను త్షమిస్తే, నేను సరియైన మార్గంలో పడతానని వాగ్దానం జేస్తున్నా" అని గూలూ మెల్లగా చెప్పాడు.

"శత్రువులపక్షంలో జేరి పనిచేయటం చాలా తీవ్రమైన తప్పిదం" అని జవాబుచెప్పింది. "కాని, ప్రతిఘటనోద్యమంలో జేరి కష్టపడి పని జేసి పీ నిజాయితీని రుజువుచేసుకొంటే బాలా నిన్ను తనలో జేర్చుకుంటుంది" అన్నది మేయి. సైనిక, రాజకీయరంగాలలో తాము చేపట్టతూ వున్న విజయాలను గురించి ఆమె అతనికి వివరించింది.

"నేను గెరిల్లాలతోనున్న రొజులలోకన్న బాలా బాగా అభివృద్ధి జెందింది!" అని గూలూ ఆశ్చర్యపోయాడు. "కీరుబొమ్మల పస తెల్లవా

రింది. నా కడుపునిండా తిండి దొరకటలేదు. నాకు వాళ్ళు దుస్తులిచ్చి రెండేళ్ళయింది. వీళ్ళెమ్మ..! ఆ తొత్తుకొడుకు జీవోగాడు మమ్మల్ని అందరినీ నేలగొట్టి కాలరాస్తున్నాడు. నేను గొప్పలుచెప్పటం కాదుగానీ.. బాలా నాకు సహాయంజేస్తే ఆ కుక్కలకొడుకులను హతమార్చుతా. నువ్వే చూస్తున్నావుగానిగా!”

తనమాదిరిగానే బాధపడుతున్న కీలుబొమ్మలను కొంతమందిని సంఘటితపరచవలసిందిగా గూలూతో మేయీ చెప్పింది. కోటలో తిరుగు బాటు తీసుకొనివచ్చుటకు సిద్ధంకావలసిందిగా చెప్పింది. అంతా సిద్ధమైన తర్వాత ఒకసారివచ్చి కలుసుకోమన్నది. కీలుబొమ్మల తిరుగుబాటు, బలూసైన్యం ముట్టడి ఒకేసారి జరిగేటట్లు ఏర్పాటుచేస్తానన్నది.

“మాకు జిన్నంగ్నికూడా పట్టుకోవాలనివుంది” అని చెప్పింది. ఆ మురికిముండాకొడుకునికూడా పట్టేయటానికి సిద్ధంగా వుండు! ఛాన్స్ దొరికితే పోనీయబోకు!” అన్నది మేయీ.

* * * *

గూలూ కోటకు తిరిగివెళ్ళాడు. ఈ ప్లాన్ ను తన స్నేహితుడయిన జాన్ తో చెప్పాడు. కీలుబొమ్మగా తన జీవితంలో కలుగుతున్న రోతను గురించి అనేకసార్లు తన అసంతృప్తిని వ్యక్తిగత సంభాషణలో వెల్లడించాడు జాన్.

గూలూ అనుకున్నట్లుగానే, జాన్ అతనితో సహకరిస్తానన్నాడు. వారా విధంగా మాట్లాడుకొంటూవుండగా, తప్పతాగిన జిన్నంగ్ హుషారుగా అక్కడకి వచ్చాడు. దొడ్డిలో తనూ, జీవోలతోపాటు త్రాగటానికి రావలసిందిగా గూలూని బలవంతంజేశాడు. ఇష్టలేకపోయినా గూలూ వెళ్ళక తప్పిందికాదు.

ఆ ముగురూ అర్థగంటసేపు దిట్టంగా తాగారు. ఆ సమయంలో జీవోకు ఆర్చివ్ జ్ఞాపకంవచ్చింది. ఆమెని తీసుకురావలసిందిగా జీవోతన

అంగరక్షకుడిని పంపాడు. కాని ఆమె తనకు వంట్లో చాగలేదని కబురు చేసింది. జీవో గూలూవంక అసహ్యంగా చూచాడు.

విషవునవ్వును విసురుతూ “రెండు రోజులనుండి పనిలో మునిగున్నా. నా వెనకాల ఎవడో దాని కొంపలో చూరుచున్నాడు. దాని మనసు విరిచాడు. ఆ తొత్తుకొడుకు యింకా ఏంజేస్తాడో ఎవరికీ తెలుసు!”

గూలూ, తానేమీ వినబంటేదన్నటు తన సారాయి కప్పులో నోరు పెట్టి తలవంచుకుని ఏమీ మారాడకుండా వూరుకున్నాడు. ఇలాంటి పోట్లాటలను మరింతగా రెచ్చగొట్టమంటే జిన్లంగ్ మహాసరదా. చాడు రెండు సమీధలు తగిలించాడు.

మీకు ద్రాక్షసారాయం కొంత చేదుగా వుందనుకుంటాను దాదా జీవో!” అని ఎత్తిపొడిచాడు జిన్లంగ్.

జీవోముఖం భయంకరంగా ఎర్రబడింది. “చేదా, వెంట్రుకలా!” అని బల్లగుమతూ గర్జించాడు. “చాకిరీ చేదు తినపించి చూపిస్తా!” అని మొరిగాడు జీవో.

గూలూ హృదయంలో భయద్వేషాలు పెనుగులాడినాయ్! ముప్పటి మీద పట్టిన చెమటను తుడుచుకొంటూ చులకనగా చెప్పాడు. “శ్రీ హృదయము చాలా గాఢం. మరుక్షణంలో ఏమిచేస్తుందో ఎవరికీ తెలియదు” అన్నాడు.

జీవో తన సారాయికప్పును బల్లమీద పగలేశాడు. “నంతనాచి కబురు చెబుతావే?” అని తన వేళ్ళను గూలూ ముక్కుక్రిందపెట్టి అరవసాగాడు జీవో. “నాకు తెలియదనుకుంటున్నావా నీ వేషాలు!”

“నేనేం వేషం వెయ్యటంలేదు” అని ప్రత్యుత్తరమిచ్చాడు గూలూ. “ఆమెకు యిష్టంలేదేమో రాలేదు. దానికి నాకూ సంబంధం ఏమిటి?”

సిగ్గులేకుండా ఒక దళనాయకుడు తనలాంటి కంపెనీ కమాండ

రుకు ఎదురుజవాబు చెప్పటాన్ని జీవో సహించలేకపోయాడు. అమాంతంగా లేచి జీవో గూలూను మొఖంవాచేటట్లు కొడుకు. వానిముత్యతపదెనిమిదితరాల వెనుకనుండి క్రిందివరకూ బండబూతులు తిట్టాడు జీవో. ఈ వ్యవహారం శ్రుతిమించి రాగానపడటం జిన్నంగ్ కు యిష్టం లేదు. భారీగావున్న ప్రక్కగదిలోనికి జిన్నంగ్ జీవోను లాక్కెళ్ళాడు.

గూలూకూడా బాగా త్రాగాడు. జీవో చేతుల్లో దెబ్బతినేసరికి అతనికి మరింత కోపం ఎక్కువయింది. తొట్రుపడుతూ నడవసాగాడు. "ఓ! మొద్దువెళవా!" అని తనలో గొణుక్కోసాగాడు. "నీకెవ్వరూ యెదురు చెప్పగూడదేం! హై! మంచిది, చస్తానులే! త్వరలోనే నీకు మూడిందిలే! నీ పెంకితనం ఏమవుతుందో చూస్తాం! నీ తల ఎగిరిపోయే రోజులు వచ్చాయ్!" గూలూ ముందు ఆవరణలో యిటూ అటూ పచారుచేయ సాగాడు.

యధార్థానికి అతడు తనలోతాను గొణుక్కోటంకాదు. దిగ్గరగానే మాట్లాడాడు. ఆ మాటలన్నింటిని జిన్నంగ్ గోడప్రక్కన నిలబడి విన్నాడు. తాగుదోతువాడి చెత్తవాగుడుకన్నా ఈ మాటల్లో ఏదో గూఢార్థము కలదని భావించాడు జిన్నంగ్. అతడు తొందరగా గూలూని అనుసరించాడు. గూలూవుంటున్న గది కిటికీ క్రింద నిలబడి వినసాగాడు జిన్నంగ్.

"ఇంకా ఎక్కువకాలం ఆగజాలను." అని కోపంగా గూలూ జాన్ తో చెప్పుతున్నాడు. రేపుప్రొద్దున్న వీడి భరతం పట్టేట ఏర్పాటు చేస్తా! ఆ కుక్కలకొడుకును ముక్కలు ముక్కలుగా తరిగేస్తేనేగాని నాకు నిద్రపట్టదు." అన్నాడు గూలూ.

జాన్ విననకర్రతో దోమలు తోలుకొంటున్నాడు. "అంత దిగ్గరగా మాట్లాడబోకోయ్! ఎవరయినా వింటే మూడుతుంది!" అని హెచ్చరించాడు జాన్.

జిన్స్ ఆ కిటికీకింద ఎక్కువసేపు నిలబడలేదు. జీవోను వెతుకుతూ వెళ్ళాడు.

రాత్రి ఒంటిగంటకు కీలుబొమ్మ పైనికులు గూలూ జాన్లు నిద్రపోతున్న గదిలో జొరబడ్డారు. వారిదరినీ చేతులు వెనక్కు విరిచి కొట్టారు. కోట ఆపరంజిలోనున్న పెద్దగదిలోనికి తీసుకొనిపోయారు. అక్కడ వీరికొరకు జీవో, జిన్స్ లు వేచియున్నారు.

జాన్ ను మొదట ప్రశ్నించారు. అతనేమీ బయటపెట్టలేదు. అతన్ని కాలి బొటనవేళ్ళకు తాడుగట్టి తలక్రిందులుగా దూలానికి ప్రేలాదదీయవలసిందిగా జిన్స్ లు ఆజ్ఞాపించాడు.

గూలూ తనగుట్టు బయటపడిపోయిందని భయపడి, పెనుగాలికి అకులాగున గజగజలాడాడు. “నాకేం తెలియదు....!” నేనే నేను తాకున్నాను. నేనేం అన్నానో నాకే తెలియదు!” అని వణుకుతూ చెప్పసాగాడు.

కీలుబొమ్మ కమాండరుకు కన్నుగొట్టి, జిన్స్ లు చెయ్యిపూపాడు. “భయపడబోకు గూలూ!” అన్నాడు స్నేహపూర్వకంగా జిన్స్ లు. “బాలాకి దయాదాక్షిణ్య విధానం వుంది. అయితే, అది మాకూ వుంది. నిజం వప్పుకో! నీ ప్రాణాన్ని కాపాడుకో. జపానువాళ్ళ హెడ్ క్వార్టర్స్ లులో నాకు చాలా పలుకుబడి వుందన్నవిషయం నీకు తెలుసుగా. యధా ర్థానికి ఎవరు బ్రతికుండాలి, ఎవరు చావాలన్న విషయాన్ని నిర్ణయించేది నేనేనన్న విషయం నీకు తెలుసుగా! నీ ప్రాణాలకు హామీయిస్తున్నా! తొందరగా మాట్లాడు!” అన్నాడు జిన్స్ లు.

గూలూ తలవంచుకొన్నాడు. అతని కనుబొమలనుండి చెమటకార సాగింది. గూలూకు ధైర్యం పూర్తిగా సన్నగిలిపోయింది. మోకాళ్ళమీద పడి ఏడ్వసాగాడు.

వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ “నన్ను రక్షించండి! అంతా చెప్పేస్తాను! తప్పకుండా చెప్పేస్తాను!” అనసాగాడు గూలూ.

విషయాన్నంతా బయటపెట్టేశాడు గూలూ.... దూలంనుండి వ్రేలాడతూ వున్న జాన్ యీ దృశ్యాన్ని జూచి నిస్సహాయతగా ఏడ్వ సాగాడు.

తన్ను చంపటానికి గూలూ, ఆర్పిడ్లు ఏవిధంగా కుట్రపన్నినదీ ఓనగానే జీనోయొక్క కక్కులు కొట్టిన ముఖం ఎర్రబారింది. అమాంతంగా ఒక తుపాకిని తీసుకొని వణికిపోతూవున్న గూలూవైపుకు పోయాడు. అతిభయంకరంగా గూలూ గ్రుడ్లు తిరగసాగాయి. తన్ను రక్షించవలసిందిగా జీవోకాళ్ళపైపడి ప్రాధేయపడసాగాడు గూలూ. జీవో అతణ్ణి లోగి ఒక తన్ను తన్నాడు. సన్నీతో గూలూ చచ్చేటంక వరకూ క్రూరంగా పొడిచి చంపాడు.

* * * *

తూర్పున తెలిరేఖలు కనిపించే సమయంలో కీలుబొమ్మలు ఆర్పిడ్లను అరెస్టుచేశారు. అదేసమయంలో, జిన్లంగు కొంతమంది కీలుబొమ్మలను వెంటబెట్టుకొని చెన్మాత యింటిని ఘోషించాడు. ఆ వ్యూహాలు అప్పుడే నిద్రనుండి లేచింది. గేటుద్వారం తలుపులమీద దడదడకబ్బిం అయిన సమయంలో కాంగుమీదవున్న మేయీ తన పిల్లవానికి పాలు యిస్తూవుంది.

కించి మయినా అనుమానపడకుండా చెన్మాత “ఎవరు వచ్చారో చూసిపస్తాను” అని చెప్పి వెళ్ళింది. ఆవరణద్వారం తలుపులు తెరిచింది. ఆమెను ఒకప్రక్కకు నెట్టిస్తూ ఆవరణలో సాయుధులైన కొంతమంది మనుషులు జొరబడ్డారు.

కిటికీగుండా మేయీ, జిన్లంగు రాకను గమనించింది. ఆమె హృదయం దడదడలాడింది. పిల్లవాణ్ణి కాంగుమీద పడుకోబెట్టింది. దిండుక్రిందనున్న పిస్తోలును బయటికిలాగింది. కాళ్ళకు చెప్పులైనా వేసు

కోకుండా పరుగెత్తుకొనిపోయి గది తలుపుచాటున దాక్కొంది. ఒక్కక్షణమయిన తర్వాత జిన్నంగు చేతిలో పిస్తోలుతో లోపల ప్రవేశించాడు. పళ్ళు గట్టిగా కరచిపట్టుకొని మేయి జిన్నంగుయొక్క ముచ్చిలిగుంటను గురిజూసి పిస్తోలు ట్రీగర్ నొక్కింది. పిస్తోలుగుండు ప్రేలిందిగాని గురి తప్పింది. ప్రేలిన ధ్వనిని జిన్నంగు అటుదిక్కుగా తిరిగాడు. పిస్తోలుని లంకించుకొన్నాడు. కాని మేయి పిచ్చిబలంతో పిస్తోలుని గట్టిగా పట్టుకుంది. జిన్నంగు అమితబలంగా గుంజసాగాడు. మేయి అతని ప్రేలుని కొరికింది. జిన్నంగు బాధతో చర్రున చేతిని వెనక్కు లాక్కున్నాడు. అతని ప్రేలిబొమికకంటా గాటుపడింది. ఇంతలోనే అనేకమంది కీలుబొమ్మలు లోపలికి జొరబడి మేయాని గట్టిగా పట్టేశాడు.

బాధిత హస్తాన్ని వూపుతూ జిన్నంగు ఆమెవంక క్రూరంగా చూడసాగాడు. అకిష్కాతగా కాంగుమీదవున్న పెంకు నొకదానిని తీసుకొని దాన్ని మేయినెత్తిమీద విసరిగొట్టాడు. ఆమె స్పృహతప్పి క్రింద పడిపోయింది.

ఈ గందరగోళానికి బెదరిపోయి, కాంగుమీదవున్న పసివాడు ఏడ్వసాగాడు. జిన్నంగు ఆ పసివానిని లంకించుకొని “చావరా లా తు కొడకా!” అని తిట్టి నేలకు విసరేశాడు. అంతటితో వూరుకోకుండా జిన్నంగు పన్నీని యివ్వవలసిందిగా ఒక కీలుబొమ్మని అడిగాడు.

“అలాంటి పసివాని కేమితెలుస్తుంది? ఆ విషయం మరచిపోండి” అన్నాడు చిరచిరలాడతూ ఆ కీలుబొమ్మ. పిల్లవాడు గొంతు బొంగురు పోయేటట్లు ఏడ్చాడు. గొంతుకెండిపోయి పిల్లాడు స్పృహతప్పిపోయాడు. చెన్మాత ముందుకు కుంటుకుంటూవచ్చి పిల్లవాణ్ని తన చేతులలోకి తీసుకొంది. జిన్నంగు ఆమెచూసి మండిపోయాడు.

“ఈ తొత్తుముండకూడా యిందులోవుంది. తీసుకుపోండి దీన్ని కూడా!” అని అరచాడు జిన్నంగు.

ఆ వృద్ధురాలిని కీలుబొమ్మలు బంధించే సమయానికి మేయికి తెలివి వచ్చింది. “చెన్మాతకేమీ తెలియదు. ఆమెని విడిచిపెడతారా విడిచిపెట్టండి. లేకపోతే నేనిక్కడనుంచి చచ్చినా కదలను!” అని అరచింది మేయి.

వినుక జనంగు వృద్ధురాలినుండి పిల్లవాణ్ణి గుంజుకొన్నాడు. వాణ్ణి ఒక కీలుబొమ్మమీదకు వినవివేశాడు. వృద్ధురాలిని పడతన్నాడు. క్రూరాతిక్రూరంగా ఆమెమీద ఎక్కి అనేకసార్లు తొక్కిాడు. అటు తర్వాత ఆ కీలుబొమ్మల ముటా సగరానికి తరలిపోయింది.

మేయి రెండుచేతులకు రెండు త్రాళ్ళను కట్టి, కీలుబొమ్మలు ఆ త్రాళ్ళ చివర వుచ్చుకొని, ఆమె వెనకగా నడుస్తున్నారు. తుపాకులు బారు చేసి కీలుబొమ్మలు కొంతమంది ఆమెప్రక్కగా నడుస్తున్నారు. వారా విధంగా సగందూరం నడిచారు. నూతిలోనుండి నీళ్ళు తోడుతున్న ఒక మనిషిని చూచింది మేయి.

తనకు విచారితంగా దాహమేస్తూవుందని చెప్పింది. తాళ్ళను పట్టుకున్న కీలుబొమ్మలామెని నూతివద్దకు తీసుకొనిపోయారు. వాళ్ళని ఒక్క గుంజు గుంజి మేయి నూతిలో దుమికింది.

ఆమె ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం భగ్నమయింది. ఎందువల్లనంటే, నూతిలో నీళ్ళు లోతుగాలేవు. అదీగాక దుమికేటప్పుడు తలక్రిందుగా దుముకుటకు బదులుగా, కాళ్ళమీద దూకింది. ఆమెని వదనిపెట్టిన కీలుబొమ్మని బండబూతులు తిడుతూ జిన్లంగ్, నీళ్ళు తోడుతున్న ఆవృద్ధుణ్ణి నూతిలోకి దిగమన్నాడు. కొన్ని నిమిషాలుతర్వాత ఆ వృద్ధుడు బయటికి వచ్చి “ఆమె రానంటున్నది” అని చెప్పాడు.

పిస్తోయిని నూతిలోనికిజూపుతూ “రప్పడుముండా! బయటికి రా! లేకపోతే చంపేస్తా!” అని జిన్లంగ్ బండబూతులు తిట్టసాగాడు.

“దేశద్రోహి, కుక్కలకొడరా! ఊ! కానియ్. షూట్ చెయ్యరా! నీ చేతుల్లో పదేదానికన్నా చస్తాను. చంపెయ్! హాయిగా వుంటాను!” అని అరచింది మేయి.

రెండుసార్లు గురిజూచి పేల్చాడు జిన్నంగ్. మొదటి గుండు ఆమె భుజానికి తగిలింది. కంటిబొమికని విరచింది. రెండవదెబ్బ ఆమె చెవి అంచుని నరుక్కుపోయింది. నూయి అంతా రక్తంతో ఎర్రగా అయిపోయింది. కాని చల్లగావున్న ఆ సూతిసీసం ఆమె గాయంనుండి ప్రవహిస్తున్న రక్తాన్ని ఆపివేశాయి. ఎంత ప్రయత్నించినా మేయీ బ్రతుకు తప్పిందిగాదు.

చిట్టచివరకు జిన్నంగ్ యిదరు కీలుబొమ్మలని సూతిలోకి దింపాడు. ఆమె వాళ్ళతో హోరాహోరీగా పోరాడింది. కరిచింది. తన్నింది. కాని ఆమెని బయటికి లాగి నగరానికి తీసుకుపోయారు.

19 అధ్యాయం

మేయీ పట్టుకోబడి కొద్దిరోజులు గడచిన తర్వాత చె నాదేశానికి ఉత్తమ మిత్రుడైన సోవియట్ యూనియన్ జపానువాళ్ళపై యుద్ధాన్ని ప్రకటించి, దాహసైన్యంతో చేతులు కలిపింది. చాలా స్వల్పకాలంలోనే, చె నాదేశంలోని ఈశాన్యరాష్ట్రాలలోని జపానువాళ్ళని వోడించింది సోవియట్ యూనియన్. వోడిపోయినప్పటికీ, జపానువాళ్ళు నగరాలని విడిచి వెళ్ళ నిరాకరించారు. ఆయుధాలని వప్పగించ నిరాకరించారు.

మేయీ - దీగా వుంచబడిన నగరం, బాకీతేప్ప పార్టీ సెక్రటరీగా వ్యవహరిస్తున్న కౌంటీలోనే వుంది. బాకీ తన కౌంటీలోని ముఖ్య కార్యకర్తలందరినీ సమావేశపరచాడు. శత్రువులు ఆయుధాలను వప్పగించ నిరాకరిస్తే వాళ్ళను నాశనం చేసివేయండని వారిని ఆదేశించాడు బాకీ. ప్రజాసైనిక యూనిట్లన్నింటిని క్రమబద్ధమైన సైన్యంలో జేర్చినామన్న విషయాన్ని కమాండరు ఛాటే యిప్పుడే ప్రకటించాడని బాకీ ఆ కార్యకర్తలకు చెప్పాడు. ప్రతి నగరాన్నీ స్వాధీనంచేసుకోవాల్సివుంది. ప్రతి కౌంటీలోనూ - ఆ కౌంటీ ప్రజాసైన్యం శత్రువుల స్వాధీనంలోవున్న నగరాలను ముట్టడించుటకు వెంటనే ఆయత్తం కావాలి!

పరిస్థితులలో వచ్చిన మార్పుల కనుగుణ్యంగా వ్యవహరించుటకు గాను దావే తన జిల్లాకు వచ్చాడు. తాము నగరాన్ని త్వరలోనే స్వాధీనంచేసుకోగల మనుకున్నాడు. మేయీని ఖయిదీగా పట్టుకున్నారన్న విషయాన్ని విన్నదగ్గరనుంచీ దావే మనసు మనసులోలేదు. అంతేగాక.

ఈ నగరాన్ని స్వాధీనం చేసుకోవడమంటే, చైనాదేశంలో కడగొట్టు శత్రుదుర్గాన్ని స్వాధీనం చేసుకోవటమన్నమాట. ఈ కోటను స్వాధీనం చేసుకోగానే మరల శాంతి వర్ధిల్లగలదనీ, జీవితం మామూలుగా నడచి పోగలదనీ భావించాడు.

కొంటీ సమావేశంలో అమోదించబడిన తీర్మానాన్ని దాస్వే తన జిల్లాకార్యకర్తల యెదుట వుంచాడు. వారు సంతోషంతో గంతులేశారు. “భలే! భలే! పూర్తయిపోయినట్లే నన్నమాట. జపానువాళ్ళని చూడడేదాం. ఏయ్! జపాన్ వాళ్ళు మంచుబిడ్డలోయ్! నూర్చునివెలుగుకాగలేని మంచు బిందువులోయ్! చాలా అద్భుతంగా వుంది. మనమిప్పుడు క్రమబద్ధసైన్య మన్నమాట.”

బెదుగురు : మా కూడా యుద్ధానికి బయలుదేరేముందు మా అవి డని చూసొస్తా నంటూవుందేవాడు. అఖిరికి అలాంటివాడేకూడా ఒక్క పలుకైనా పలుకకుండా యితర ప్రజాసైనికులతోపాటు మూటాములె సరుకొని యుద్ధానికి బయలుదేరాడు. “ఏయ్! రియూ! నేనిప్పుడు క్రమ బద్ధ బాలూని అన్నమాట.” అన్నాడు బెదురుగొడ్డు షా. నన్ను “బెదురు గొడ్డు” అని పిలిచినవాడి చెమడా లెక్కతీస్తా! జాగ్రత్త.”

శత్రువులనుండి యిదిపరలో పటుకొన్న తుపాకులలోనుండి ప్రతి ప్రజాసైనికుడూ మూడు తుపాకులను వీపుమీద వ్రేలాడవేసుకొని, సంచీ పామాగ్రులు తీసుకొని, కొంటీ హెడ్ క్వార్టర్స్ కు బయలుదేరారు. ఎక్కువమంది సైనికులను ప్రోగుచేయుటకుగాను దాస్వే, తేవారులు వెనుక దిగబడ్డారు. ఈ పని సులభంగానే సాగింది. ఎందువలనంటే, కౌలుధనం, పెద్దీరెట్ల తగ్గింపుశాసనం మూలంగా రైతులజీవితం బాగుపడ సాగింది. అందువలన, జపాన్ వాళ్ళ మీద పూర్తిగా వదలించుకొంటే చాలా బాగుంటుందన్న కోరికకూడా రైతాంగప్రజలలో గాఢంగా నాటుకొంది. యిరై నాలుగుగంటలలోపుగానే నూటయ్యే మంది వారింటీరు, నూతన జిల్లాప్రజాసైన్యంలో వచ్చి జేరారు. వారు దాస్వే, తేవారులవెంట పూర్వ విర్జితస్థలానికి తరిలిపోయారు.

మధ్యాహ్నమయేసరికి ఆ కొత్తప్రజాసైనికులు నగరంచుట్టా ప్రదక్షిణచేసి వచ్చారు. ఆ నగరానికి పడమటగా మూడుమైళ్ళదూరంలో వున్న గ్రామానికి జేరుకొన్నారు. వాళ్ళు ఒక పూటలా తిరిగారేమో బాగా ఆకలిగావున్నది. ఇది శత్రువుల చేతులలోవున్న ప్రాంతం. అందు వలన తేవార్, దాస్వేలు తాము అనుపానులు కడుకొచ్చేటంతవరకూ దొక్కొనివుండవలసిందిగా తమ ప్రజాసైనికులని ఆదేశించారు.

తేవార్, దాస్వేలు రూ పొలాలలోనికి గ్రామంవైపుగా నడువ సాగారు. వారికి ఒక పొలంలో పనిజేస్తున్న ఒక వృద్ధురైతు అతని కుమారుడు కనబడ్డారు. కుర్రవాడు గుంటకను బాగుచేసుకుంటూ కూర్చున్నాడు. ఆయుధాలుధరించిన్న యీ కొత్తవాళ్ళను చూడగానే ఆ తండ్రికొడుకూ తమ పనిముట్లను పోగుజేసుకొని తొందరగా గ్రామం వైపుకు నడువసాగారు.

“పోబోకు తాతా, మేం మీతో కొద్దిగా మాట్లాడాలి.” అవి కేకేళాడు తేవార్.

ఆ కేక వినపడనట్లుగా నట్టి వృద్ధుడు మరింత వేగంగా కాలు జాడించసాగాడు. తేవార్ పరుగెత్తి అతణ్ణి కలుసుకున్నాడు.

“భయపడబోకు తాతా! మేం చాలావాళ్ళం. మీ గ్రామ పరిపాలక సభకుం ఆఫీసు ఎక్కడున్నదో తెలుసుకోవలచాం. అంతేగాని వేరేమీ లేదు” అన్నాడు తేవార్.

“బాబూ” అన్నమాటను వినగానే ఆ వృద్ధురైతు అతని కొడుకు నిలబడ్డారు. ఆ వృద్ధుడు అనుమానిస్తూ “మావూళ్ళో అలాంటి ఆఫీసు లేదే” అన్నాడు.

“మీ గ్రామవ్యవహారాలను చూచే వారెరయినా వున్నారా?” ఓపికగా అడిగాడు తేవార్.

“అవును. వున్నాడు. ఆయన యిప్పుడు ఇంబోలేడు. పొలాలలో పనిజేసుకుంటున్నాడు” అని జవాబుచెప్పాడు. ఆ వృద్ధుడు, కుర్రవాడు మరల సడకప్రారంభించారు.

“మీరిద్దరూ ఎందుకంత తొందరగా వెళ్తున్నారు?” అని ప్రశ్నించాడు తేవారు. వాళ్ళ హడావిడేమిటో. ఎందుకో అకనికి అరంకాలేదు.

వీదో మధాహ్నంపూట కాస్త ఒక కునుకుతీదామని పోతున్నామని ఆ వృద్ధుడు గొణిగాడు. ఈ గ్రామంలో రహస్య కార్యకలాపాలు నడిపించుటకుగాను తనతో చర్చించుటకు లిన్ అనే అభ్యుదయవాది వచ్చాడన్న విషయం దాస్వేకి జ్ఞప్తికివచ్చింది. ఆ లిన్ ఎక్కడుంటున్నాడని వాళ్ళను దాస్వే అడిగాడు. తానెందుకు లిన్ ను చూడదలచినదీ, వాళ్ళ మధ్య జరిగిన సభాషణలను పూర్తిగా వివరించి చాలాసేపు దాస్వే నచ్చజెప్పిన తర్వాత, వారు కొంచెం హృదయమిచ్చి మాట్లాడపాగారు. ఆ తర్వాత దాస్వే, తేవారులను వారు లిన్ యింటికి తీసుకొనిపోయారు.

వీరు ఆ యింటికి వెళ్ళేసరికి లిన్ భోజనం చేస్తున్నాడు. లిన్ వీరిని చూడగానే భోజనంవదలిపెట్టి వచ్చాడు. కుశలప్రశ్నలు వేశాడు. “భోజనం చేస్తారా?” అని అతిఆప్యాయంగా అడిగాడు. “ఏం జేస్తున్నారక్కడ?” అన్నాడు.

“గ్రామంలోని పరిస్థితులెలా వున్నాయో తెలుసుకోవటానికి వచ్చాం” అని జవాబుచెప్పాడు దాస్వే.

“పరిస్థితులు చాలా సులభంగానే వున్నాయ్. ఈ రోజులలో శత్రువులు చాలా అరుదుగా వస్తున్నారు” అని లిన్ జవాబుచెప్పాడు.

ఆ వృద్ధరైతు కొడుకు సంతోషంతో నవ్వుసాగాడు. “మీరు నిజంగానే బాలాసైనికులా! మాతో అబద్ధం చెప్పారనుకున్నాం” అని ఆ కుర్రాడు వేగంగా ఆవరణ దాటిపోయాడు.

“ఈ గ్రామం నూటయ్యైదుమందికి భోజనం పెట్టగలుగుతుందా?” అని దాస్వే ప్రశ్నించాడు.

“నూటయ్యైదుమందికేగాదు, యింకా అంతమంది వచ్చినా పెట్టగలం!” అని నన్నాడు లిన్. “లేకపోవటం అనే సమస్య లే దిప్పుడు!” అన్నాడు.

తేవార్, దాస్వేలు తమ ప్రజాసైన్యాన్ని గ్రామంలోనికి తీసుకుని

వచ్చారు. ఆ వృద్ధరైతు కొడుకు అప్పటికి, చాలా వచ్చిందని గ్రామములోనివారందరికీ చెప్పేశాడు.

ఇంతకుపూర్వం దాస్వే, తేవారులను అనుమానించిన వృద్ధరైతు, తన యిందోనే భోజనం చేయవలసినదిగా దాస్వేని వతిడిజేశాడు.

“మోమా! మేమంటే భయంగాలేదా?” అని తేవార్ వేళాకోళమాడాడు.

“ఏయ్! చాలా అంటే మాకేం భయంలేదు. జపానువాళ్ళనూ, కీలుబొమ్మలనుజూస్తేనే మేం భయపడుతూవుంటాం. చాలాసైనికులమనిజెప్పివాళ్ళు మమ్మల్ని చాలాసార్లు మోసంచేశారు. అందువల్లనే మేమెవళ్ళనీ నమ్మటానికి జడుస్తున్నాం. వాళ్ళొక్క నీచపుముండాకొడుకులయ్యా” అని ఆ వృద్ధుడు జవాబిచ్చాడు.

గ్రామంచుట్టా కాసలావాళ్ళను పెట్టారు. లిన్ ప్రజాసైనికులకు వివిధరైతుల యిళ్ళలో భోజనం ఏర్పాటుచేశాడు. ప్రతి రైతుకుటుంబం తాము దాచిపెట్టిన గోధుమపిండితోసహా తగ్గుగా మంచి ఆహారాన్ని పెక్కి పెల్లగించారు. యోధులకు తగినట్లుగా సత్కారం చేయలేకపోయామేయని ప్రజలు విచారపడ్డారు.

“మేం మీకోసమని ఎంతోకాలంనుండి యెదురుమాస్తుం” అన్నారైతులు.

“మీ రందరూ చాలా మంచివాళ్ళు. మీ రిచ్చిన గౌరవాన్ని నిలబెట్టుకోటానికి ప్రయత్నం చేస్తాం!” అని జవాబిచ్చా రా ప్రజాసైనికులు.

వాట భోజనం చేస్తూవుండగా, కొంటి హెడ్ క్వార్టర్సునుండి ఒక మనిషి జాబును తీసుకొనివచ్చాడు. ఇప్పుడీ గ్రామంలో దాస్వే, తేవారుల నాయకత్వంక్రిందవున్న ప్రజాసైన్యాన్ని ఫస్టుకంపెనీగా పేరిడి నామనీ, తేవారును దానికి కెప్టెన్ గా జేసినామనీ, దాస్వేను ఫస్టులెఫ్టనెంట్ గానూ, పొలిటెంట్ కమిస్సారుగానూ చేసినామని ఆ జాబులో వుదహరించబడింది. రాత్రి అయ్యేలోపల కంపెనీలన్నీ శత్రువుల స్వాధీనంలోవున్న నగరాల చుట్టావున్న శత్రువుల స్థావరాలను చుట్టుముట్టాలి. వాటిపై దాడి చేయాలి. శ్వేతాశ్వగ్రామంలోవున్న కోటనిండా కీలుబొమ్మలున్నారు. ఈ గ్రామాన్ని

ముట్టడించడమే పనుకంపెనీ లక్ష్యం. ఈ కోటను స్వాధీనంచేసుకొనుటయేగాక, శ్వేతాశ్వగ్రామంగుండా సగరంలోవున్న శత్రువులు తిరోగమించాలని యత్నిస్తే వాళ్ళను పనుకంపెనీ తిప్పికొట్టాలి." ఒక్కశత్రువునైనా వదలరాదు" అన్నదే ఆనాటి నినాదం.

సగరానికి పడమటిదిక్కుగా శ్వేతాశ్వగ్రామముంది. సంద్యాసమయమయేసరికలా పనుకంపెనీ శ్వేతాశ్వగ్రామాన్ని చేరుకొంది. ఈ గ్రామానికి ప్రహరీగోడలు లేవు కాని, బయ్యాంగ్ సరస్సులోని నీరును గొని వచ్చే ఏటిపాయే దీనికి గోడ. అంటే, ఈ గ్రామం బయ్యాంగ్ సరస్సులో ఒక లంకపై వుంది.

ఈ గ్రామంప్రక్కగా ఏటిపాయ పోతూవుంది. ఈ గ్రామానికి పోవాలంటే యేటిక మీదనుండి గ్రామంలోనికి పోవుటకు వేయబడిన రాతితో కట్టబడిన వంతెన వుంది. అదొక్కటే భూమార్గం. ఈ బ్రిడ్జికి చివరగా, లంకమీద కోట వుంది. ఏటికట్ట, నదీ రెండుకూడా పావోతింగ్ పశ్చిమంగా పోతున్నాయి. కే. ద్రహ్మోపై రాష్ట్రంలోని మహానగరాలలో పావోతింగ్ ఒకటి; శ్వేతాశ్వగ్రామం ఎవరి చేతుల్లోవుంటే, పావోతింగ్ కి ముట్టడిలోవున్న సగరానికి మధ్యగల భూమార్గం, నీటిమార్గాలు వాళ్ళ స్వాధీనంలో వుంటాయి.

కంపెనీని మూడు ప్లాటానకింద విభజించారు. ప్రతి ప్లాటాన్లోనూ యాభై మంది సైనికులు. మొదటి ప్లాటాను, శ్వేతాశ్వగ్రామానికి ఎదురుగావున్న ఏటికట్టవద్దనున్న ఇళ్ళల్లో వుంచారు. ఈ ప్లాటాను వంతెననూ, కోటగేటునూ కంట్రోలుచేయాలి. మరియొక ప్లాటాను ఏటికట్ట వెంట తూర్పుగా వెళ్ళింది. సగరానికి, శ్వేతాశ్వగ్రామానికి మధ్యదారిలో స్థావరి మేర్పరచుకుంది. సగరంనుండి శత్రువు లెవరయినా తప్పించుకుని పారిపోవుటకు యత్నిస్తే వాళ్ళను అడ్డగిస్తుంది. యీ ప్లాటాను అంటే ప్రజాసైన్యానికి అగ్రగామి దళంగా యీ ప్లాటాను పనిచేస్తుందన్నమాట మూడవ ప్లాటాన్, కంపెనీకమాండు, పెదానికి కొంచెం పడమటిదిక్కుగా నది లంకలోనున్న ఒక కుగ్రామంలో బసచేశారు. శత్రువులను యెదుర్కోటానకై పదిహేను పడవలను సిద్ధంచేసుకున్నారు.

కంపెనీలో ప్రతిసెనిమిదూ గుర్తుగా తనచేతికి ఒక తెల్లని రుమాలు చుట్టుకున్నాడు. "ముట్టడించు" అన్నదాన్ని సాంకేతిక శబ్దంగా పెట్టుకొన్నారు. పాటానులన్నీ తమతమ స్థావరాలలోనికి జేరుకొని అన్ని పనులూ పూర్తిజేసుకొనేసరికి నన్నగా వరం ప్రారంభమయింది.

అన్నిగంటలు శ్రమపడిన తర్వాత కాస్త విశ్రాంతి తీసుకోటానికి దాస్యే, తేవాదులకు సమయం చిక్కింది. అలసటవలన వాళ్ళు ఒక చిన్న గుడిసెలో నిద్రపోక తప్పిందిగాదు. తేవార్ ఒక మోచేతిని కాంగ్లెడ్ వుంచి కునచుతీసున్నాడు. అతనిమెళ్ళో పిస్తోలు వ్రేలాడుతూంది. అతనికి యిష్టే నిద్రపట్టింది. తెరచుకొనివున్న అతనినోటినుండి గురక లయ తప్పకుండా పస్తూవుంది. దాస్యే ఆ కాంగ్లెడ్ చివరనే కూర్చున్నాడు. పీపును గోడకు ఆన్పాడు. బాగా అలసిపోయి వున్నాడేమో, కళ్ళు పిపరీ తంగా నొచ్చుసాగాయి.

చిలికిచిలికి వరం తాడిపోతకింద తయారయింది. పేసరు కిటికీ లోని కంతలగుండా గోలితెరలు వస్తున్నాయ్. వాటివూపుకి ట్రయిల్ లాంపు వూగినలాడుతూ నాట్యం చేయసాగింది. దాస్యేకి నిద్రమత్తుగావుంది. ఆ మత్తులోనే మేయీ, పిల్లవాణ్ణిగూర్చి వ్యాకులపడసాగాడు. మళ్ళీ ఒక సారి తానూ, మేయీ, పిల్లవాడు కలిసే భాగ్యమబ్బితే ఎంతబాగుంటుందీ అనుకున్నాడు.

సగరాన్ని స్వాధీనం చేసుకునేలోపుగానే హోలాంటి క్రూరులు తమ ఖయిదీలను చంపేస్తారేమో! దాస్యే హృదయంలోకి యీ ఆలోచన రాగానే నిద్రమత్తు వదలిపోయింది. చునసు పరిపరివిధాల పరుగెత్త సాగింది. గోడకొనుకున్నవాడల్లా మేకులాగా నిటారుగా కూర్చున్నాడు. వాళ్ళు మళ్ళీ తనకంటితే అగుపించకపోతేనో! వాళ్ళను మరల చూసే భాగ్యమే లేకపోతేనో! ఈవిధంగా అతని మనసు అవ్యవస్థలో పడింది. నిద్రసమయే ఎగిరిపోయింది. విధివిరామం లేకుండా కురుస్తున్న వరం చేస్తున్న శబ్దాన్ని వినసాగాడు. కాగితపు కిటికీలు పూర్తిగా తడిసిపోయి

నాయి. లాంపువత్తిని పెద్దదిగా చేశాడు. ఆ చిన్న గదిలో అటూయటూ పచారు చేయసాగాడు. వెతగుండుతున్న శ్రాస్తాసెనికులపైకి వెళ్ళింది. నిద్రపోతున్న తేవారును దాస్వే గట్టిగా కుదిపాడు.

బాగా వర్షం కురుస్తోందోయ్. వాళ్ళందరూ కొత్తవాళ్ళామె. ఏమయ్యారో చూసిపదాం పద!" అన్నాడు.

యికా నిద్రమత్తులోనే పున్న తేవారు "మెలా పోవటం" అని అన్నాడు.

దాస్వే నవ్వాడు. "కారుకోనం కబురుచేయమంటావా ఏమిటి? మనం నడిచిపోవాలి. వాళ్ళ వుత్సాహం ఎలావుందో పోయి చూడవలసిన సమయమిదే!"

కాంగ్మీదనుంచి దుముకుతూ తేవారు "రైట్! పోదాం పద!" అన్నాడు.

వారిద్దరకూ చెరియొక మనిషి దారి చూపించుటకు వచ్చాడు. రాతి వంతెనవద్ద పున్న సెనికులను చూడటానికి తేవారు వెళ్ళాడు. దాస్వే ఏటికట్టవెంట వెళ్ళాడు.

కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని కటికచీకటిరాత్రి అది. అంతేగాక వర్షం భయంకరంగా ఎదాపెదా దంచుతూవుంది. కను తెరవటానికే అపకాళంలేకుండా వుంది. అలాగే యాతనపడుతూ దాస్వే అతని మార్గదర్శకుడు యేటికట్టమీద నడుస్తున్నాడు. విసుగు విరామంలేకుండా జుర్రూ జుర్రూ జారుతూ, పడుతూలేస్తూ, నడవసాగారు. కాళ్ళకుపున్న బూటు వాళ్ళకు భారంగా, బాధగా, అటంకంగా తోచినాయి. వెంటనే వాటిని విప్పిపాకవేశారు. పట్టికాళ్ళతో నడవసాగారు. కాని మరొక చిక్కు ఏర్పడింది. గచ్చపొదలు, ముళ్ళతీగలూ కాళ్ళకు అడ్డం పడసాగాయి. అడుగేసి అడుగు తీయటమంటే మహా బాధగా పరిణమించింది.

దాస్వేకి మార్గదర్శకుడుగా వచ్చినవాడికి పద్నాలుగేళ్ళ వుంటాయి. వ్యక్తి పసివాడన్నమాట. "కమిస్సార్! మనం ఈ వరంనుండి బయటపడితే బాగుండదూ?" అని ప్రశ్నించాడు. దాస్వే వప్పుకుంటాడేమోనని ఆశతో అన్నాడతడు.

“దగిరకు వచ్చేళాంగా. మనవాళ్ళ హుషారుగా వున్నారో లేదో చూద్దామని వుంది” అన్నాడు దాస్వే.

వా రవిధంగా పడుతూలేస్తూ కొంచెం దూరంపోయిన తర్వాత, ఆ అంధకారంలోనుండి అకస్మాత్తుగా ఒకకంతం గర్జించింది.

“సాంకేతికపదం!”

“మేమే!” అని అరచాడు మార్దరకుడు.

సెంట్రీ తుపాకిబోల్లు క్లిక్ మని ధ్వనించింది. “అక్కడే నిలబడండి! ఏమిటా రాలుస్తా!”

దాస్వే తొందరగా సాంకేతిక శబ్దాన్ని చెప్పాడు. ముందుకు సాగి పొంతని సెంట్రీ అన్నాడు. వరంలో తడిసిముద్దవుతూ, ఒక ఖూరచెట్టు క్రింద ఆ సెంట్రీ కూర్చునివుండటాన్ని వారు చూశారు. కొంతేలిన పెద్ద బోపీని ఓరించివున్నా దా సెంట్రీ. వరంలో తనతుపాకి తడిసిపోకుండా జాగ్రత్తగా దాన్ని తనవంటికి ఆనించి కాపాడుకొంటూ వున్నాడతడు.

తడు దాస్వేని గుర్తించగానే లేచి నిలబడ్డాడు. “కమిస్సార్, యిలా వచ్చారేమిటి?” అన్నాడు.

“మీరంతా ఎలావున్నారో చూసిపోదామని వచ్చా వత్తం బాధిస్తూ వుందా?” అని నవ్వుతూ దాస్వే అతణ్ణి అడిగాడు.

“... మీకే లేంది మాకేదాద?” అన్నాడతడు.

వీరవిధంగా మాట్లాడుకుంటూవుంటే ఈ మాటలు ఆ ప్లాటూన్ నాయకుడయిన దియూకి వినిపడినాయి. అతడు బురదను చిందించు కొంటూ అక్కడికి వచ్చాడు. దాస్వేని చూడగానే ఆశ్చర్యపోయాడు. “కమిస్సార్, ఈ తుఫానులోనా మీరు బయటికి రావటం?” అన్నాడు దియూ.

“మనవాళ్ళేమయ్యారో అని నాకు బాధకలిగింది. వరం అంతా పొంతూ లేకుండా కురుస్తూ వుందాయెను. అందులో మనవాళ్ళు నైస్యంలో జేరింది కొత్తాయెను” అన్నాడు దాస్వే.

“వాళ్ళకేం. హాయిగావున్నారు. చాలా వుత్సాహంగా వున్నారు” అని దియూ నవ్వాడు.

“వాళ్ళందరినీ చూడాలి” అన్నాడు దాస్వే.

గాలివీస్తున్నవైపుగా పెపులుపెట్టి ప్రజాసైనికులు యేటకట్ట సోలుపులో కూర్చున్నారు. జపానువాళ్ళ స్వాధీనంలోవున్న నగరానికి అభిముఖంగా కొన్నిగజాలదూరంలో ఇద్దరు సెంట్రీలు వున్నారు. అక్కడకు దాస్వేని, మౌద్గర్కుడయిన ఆ కుర్రవానిని దియూ తీసుకొని పోయాడు.

దాస్వే ప్రజాసైనికులను సమీపించగానే వారందరూ లేచి నిలబడినారు. ఇలా టి చెడుగాలిలో మీరెందుకు బయటికి వచ్చాడని వారందరూ దాస్వేని ఎదుర్కొన్నారు. ఆ ప్రజాసైనికులలో చాలామంది పార్టీ సభ్యులు. వాళ్ళందరూ అంత పట్టుదలగా ఆ తుపానుగాలిలో అక్కడే వున్నారంటే, దాస్వే హృదయం సగర్వంతో పొంగిపోయింది.

“నిజంగా మీరంతా సుఖంగా వున్నారా? వర్షం బాధపెట్టటంలేదూ” అని అడిగాడు.

“మేం రైతులం! వర్షం అంటే మా కిష్టం!” అందరూ ఒక్కమ్యుకిగా చెప్పారు.

“అది మా శరీరాలకు మంచిది. శరీరాలను పెంచుతుంది!” అని దియూ హాస్యమాడాడు. అందరూ నవ్వారు.

“దాహంగా వున్నప్పుడు వర్షం రుచి బాగా తెలుస్తుంది. ఇప్పే నోరు తెరిస్తే, త్రాగటానికి కావలసినంత నీరు!” అని ఒక సైనికుడు హాస్యమాడాడు.

“ఈ నీటిలో టీ కాచుకొంటే, స్వర్గానికబెత్తెడు ఎడంగావుంటుంది” అని దియూ మేలమాడాడు.

దియూ మాటలు వినగానే దాస్వేహృదయంలో చెయ్యిపెట్టి కలచి నట్టయ్యింది దాస్వేకి ష్యాంగు గుర్తుకొచ్చాడు. దియూ అచ్చంగా ష్యాంగులాగున్నాడనిపించింది.

దాస్వే యిక అసలు వ్యవహారంలో దిగాడు. “రోగం తెచ్చుకునేరు! జాగ్రత్తసుమా! ఆరోగ్యాన్ని పదిలపరచుకోండి. జబ్బువడితే

యీ పని చేయలేరు" అని దాస్వే పదే పదే వారి ఆరోగ్యం విషయమై జాగ్రత్త తీసుకోవలసిందిగా ఆ రెండు పైనికులకు నొక్కిచెప్పాడు.

"మాకు యిలాంటి వరంలో తడవటం అలవాటే. యీ మాత్రపు వరానికే ఉడుస్తామా? మావి సుతిమెత్తని శరీరాలు గావు" అని వారు సచ్చెప్పారు.

"ఇది చాలా ప్రధానమైన సావరం. శత్రువులు నగరం నుండి తప్పించుకొని పావోతిగ్గు పోవాలంటే యీ దారిగుండానే పోవాలి. తెలవారేముందు నిద్రపోతారేమో! జాగ్రత్తగా వుండండి. ఆ సమయంలోనే మీరు జాగ్రత్తగా వుండాలి. మొదటి విషయ మేమంటే అప్పుడే మీకు చాగా చలి వేస్తుంది. జలుబు పట్టుతుంది. జబ్బు చేస్తుంది. రెండవ విషయ మేమంటే శత్రువులు ఆ సమయంలోనే దారిచేసుకొని ఫారిపో జూస్తారు. ఇప్పుడు వరం ఆగుతూవుంది. లేచి అటూ యిటూ తడవండి. కానీ అటూ యిటూ చక్కర్లుకొట్టరండి" అని వారిని హెచ్చరించాడు దాస్వే.

"మమ్మల్ని గురించి మీరేమీ బెంగపడకండి. ఏం చేయాలో మాకు తెలుసు. మేం బాగానే వుంటాం!" అని ఒక ప్రజాసైనికుడు జవాబు చెప్పాడు.

దాస్వే, అతని మార్గదర్శకుడు వెనుదిరిగారు. వాళ్ళకు అంగరక్షకులుగా కొంతమందిని పంపిస్తామని ప్రజాసైనికులు అన్నారు.

"అదేం అవసరంలేదు. ఏం గొడవలేకుండానే దారి కనుక్కుంటారే" అని దాస్వే నవ్వాడు.

* * * * *

తన స్త్రావరాన్ని చేరుకోగానే దాస్వే తనకొరకు విసుగ్గా యెదురు జూస్తున్న తేవారును జూచాడు.

"నీవు తిరిగిరావే అనుకున్నా" అని పొగలుగ్రక్కాడు తేవార్.

“అంతా పాడే పోయింది! వంతెనను కాపలాకాయవలసిన మెంగ్ తన ప్లాటానును తీసికొని శ్వేతాశ్వగ్రామంలో దూరాడు!”

దాస్వేకి కోపంతో వళ్ళు మండిపోయింది. “శత్రువులు లంక చివరి వున్న బ్రిడ్జిని మూసేస్తే మనవాళ్ళు చస్తే బయటపడలేరు!” అన్నాడు.

“మొదట తన ప్లాటానును వెంటబెట్టుకొని గ్రామంలో దూరాడు. యిప్పు దొక్కడే వచ్చాడు” అని అరిచాడు తేవార్.

“ఆ మాట ముందుగా చెప్పవేం! ఏడి? అతణ్ని పిలు” అన్నాడు దాస్వే.

ఒక ప్రజాసైనికుణ్ణి పంపారు. అతడు కొన్ని నిమిషాల్లో మెంగ్ను వెంటబెట్టుకొని వచ్చాడు. ప్లాటాన్ నాయకుడి బట్టలు తడిసి ముద్దయినాయి. వంటికి అంటుకొనిపోయి వున్నాయి.

“నిన్ను చేయమన్న డ్యూటీ ఏమిటి?” అని దాస్వే గద్దించాడు.

“బ్రిడ్జిని కాపలాకాయటం” అని మెంగ్ కోపంగా జవాబు చెప్పాడు.

“అయితే మరి నీ సైనికులను గ్రామంలోకి ఎందుకు తీసుకొని పోయావ్? పోయావే అనుకో. వాళ్ళను వెంటబెట్టుకొనిరాకుండా ఒక్కడపే ఎందుకొచ్చావ్?”

మెంగ్ త తరఫాటుతో సత్తిగా మాట్లాడసాగాడు. “నేను.... రిపోర్టుచేస్తున్నా.... యేమంటే.... మీరు మమ్మల్ని శత్రువుల దారిని అడ్డగించమన్నారకదూ? సైనికులన్నరుగదా.... మనం గ్రామంలోకే పోయి ఆ వెధవల్ని యింకా గట్టిగా ఎందుకు దిగించకూడదూ అన్నారు.... వారికి నీళ్ళు ఆహారం రాకుండాచేస్తే యింకాటంలోపడి చస్తారుగదా అన్నారు.... ఖూమారంగురించి నాకు గుర్తేలేదు” అన్నాడు.

తేవార్ తొడమీద గుద్దుకొంటూ “అద్భుతంగా వుంది. శత్రువులు బ్రిడ్జిచివరను మూసేస్తే ఎవరవుతారు వెధవలు” అన్నాడు.

“అరి! దానెమ్మ... అది నిజమే!” అని మెంగ్ నిస్పృహపడ్డాడు.

“అయితే ఏం చేద్దామనుకున్నావ్?” అడిగాడు తేవార్.

మెంగ్ బుర్రగోక్కున్నాడు. కొంచెం సేపటికి అతని ముఖం వికసించింది. “యీది వెనక్కురమ్మంటే?” అన్నాడు.

“అంతదూరం ఎలా యీది వస్తారు?” అన్నాడు తేవార్. “వాళ్ళ తుపాకులు పాడవుతాయి, యీదలేనివాళ్ళ సంగతేమిటి? మహాచక్కగా చేశావోయ్!” అన్నాడు.

మెంగ్ కు నోటివెంట మాపేరాలేదు. ఏమీ తోచక తుపాకిమడనుని నేలమీద తాడించసాగాడు. తలవంచుకొని, విచారంగా అలాగే కూర్చున్నాడు. వారిమధ్య అనేక నిమిషాలపాటు నిశబ్దం ఆవరించింది. చిట్టచివరకు దాస్వే ఆ నిశబ్దాన్ని భంగపరచాడు.

“మెంగ్! నువ్వు వెళ్ళు! తెలవారేలోపల సెనికులు ఎక్కడున్నారు చూచుకో! ఏదయినా నష్టం కలిగిందంటే, దానికి నీవే బాధ్యుడివి” అన్నాడు దాస్వే.

తేవార్ తన చేతిని వూపాడు “లోపలికి వెంటనే వెళ్ళిపో! వాళ్ళను బయటకు తీసుకొనిరా! నీ వావిధంగా చెయ్యలేకపోతే యిక్కడకు మళ్ళీ రానవసరంలేదు!”

“నీవు వాళ్ళను చేరుకొనేసరికి బాగాతెల్లారిపోయిందనుకో! అప్పుడు వాళ్ళను బయటికి తీసుకొనిరావటానికి ప్రయత్నించబోకు!” అని దాస్వే తొందరగా చెప్పాడు.

తనప్రతాప మెంగ్ లేచి నిలబడ్డాడు. కిక్కురుమకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

ప్లాటూన్ నాయకుడు వెళ్ళిపోయినతర్వాత దాస్వే తేవార్ తో. “మనం ఆ విధంగా పరస్పర విరుద్ధాజులు యివ్వరాదు. తన సెనికులతో వుండిపోవలసిందిగా అతనితోనే చెప్పానుగా! నువ్వు వాళ్ళందరినీ వెంట బెట్టుకొని రమ్మన్నావు. శత్రువులు వాళ్ళజాన కనిపెట్టేస్తే ఏమవుతుంది” అన్నాడు.

“నిజమే! నువ్వు చెప్పింది సరే ందే. అప్పుడే తెలవారిపోయింది కూడాను. ఏం చేద్దామిప్పుడు?” అని తేవార్ విచారపడ్డాడు.

“కానీ ఏమిజరుగుతుందో చూద్దాం. అతను లోపలికి పోలేక పోవచ్చు” అని జవాబుచెప్పాడు దాస్యే.

వాళ్ళావిధంగా మాట్లాడుకొంటూవుంటే కిటికీ కాగితంపై తూర్పు తెలిరేఖల కాంతి పడసాగింది. ప్రాతఃకాల వాయువుయొక్క ప్రశాంత తను తుపాకిగుండు ప్రేలుడు శబ్దం భగ్న గావించింది. తేవార్ బయటికి పరిగె తిపోయాడు. ఏమి జరిగిందో విచారించవలసిందిగా ఒక మనిషిని పంపాడు. చిటికెలో ఆ మనిషి మెంగను పెంటచెట్టుకొని వచ్చాడు.

“చచ్చిపోవలసిందిగా అనుమతినే నేను వేళ్ళా!” అని నిస్సృహతో మెంగ రోదించాడు. అతనికొసలో బులెట్ కంత ఏర్పడ్డది. అతడు కోపంగా తన నెట్టోపీని తీసి కాంగ్ పై విసరివేశాడు.

“ఏం జరిగిందో చెప్పు!” ఆజ్ఞాపించాడు దాస్యే.

“నేను ద్విద్విపుగా పోతున్నా. కోటలో ఎవరో నాపై ప్లాష్ లెట్టు వేశాడు. నా కుప్పాకిగ్గాం మెరుస్తూవుందికాదోలు. దాన్ని చూసి వాడు గుళ్ళవరాన్ని కురిపించాడంటే సమ్మంది. మీరు పంపిన మనిషి వచ్చేవరకూ నేను యేటికట్టవెనుక దాక్కున్నా.....! నా ప్లాటూనుకు పొలేకపోయినా. నేను పోలేను. వాళ్ళు బయటపడిలేరు నే నేజేయాలి” అని మెంగ్ మూల్గాడు.

“నీ ప్రయత్నం నువ్వు చేశావుగదా! డెంగపడదోకు. ఏదో వుపాయం లోచిసాంలే!” అని అతణ్ణి దాస్యే చోదార్చాడు. పచార్లు చేస్తూవున్న తేవార్ వైపుకు తిరిగి దాస్యే. “మనకు పదిహేను పడవలున్నాయి. మనవాళ్ళను వాటిలో ఇక్కడకు జేరివేయటానికి యెందుకు ప్రయత్నించకూడదు?” అన్నాడు.

తేవార్ నవ్వాడు. నుచుటిమిద కొట్టుకొన్నాడు. “నిజమే! సరిగా అదే చెయ్యాలి!”

“నన్ను పడవలను తీసుకుపోనీయండి!” అని బ్రతిమాలాడు మెంగ్.

“మనమంతా కలిసే చెళ్ళుదాం!” అని నవ్వాడు తేవార్.

బ్రికిపోయే మార్గాన్ని జాగ్రత్తగా కనిపెడుతూ వుండుటరై ప్రజాసైనికదళాన్నొకదానిని వుంచారు. కాల్పుల ధ్వని విసపడగానే కోటపై కాల్పులు ప్రారంభించవలసిందిగా ఆ దళానికి చెప్పారు. తేవార్, దాస్వే, మెంగ్ మరియు అయిదుగురు మనుషులు అలాచొకవడవను సెడుపు చుంటూ బయలుదేరారు ఆపరివర్ధకు జేరారు.

* * * *

లది కుగ్రామం. అందువలన వారు ప్రజాసైనికులను కనుక్కోటానికి ఎదురుగావున్న రైతులయిళ్ళలో ఆ ప్లాటూను సైనికులంతా బస చేశారు. ఇళ్ళగోడలకు అప్పటికే చుపాకులు పేల్చటానికిపేలుగా కంతలు జేసి వుంచారు.

ప్రజాసైనికులు తమ నాయకులను చూడగానే సంతోషము, ఆళ్ళ ర్యము ముంచె వేసినాయ్. తమ నాయకులను అభినందించారు. “మేము అంత సిద్ధంగావున్నాం. ఎప్పుడు ప్రారంభిద్దాం?” అని ఆ రైతుసైనికులు ప్రశ్నించారు.

“అగండి! త్వరితపడితే ఎలా? లొంగిపోండని వాళ్ళని కేకేసి చెప్పదాం!” అని సవ్యాడు తేవారు.

కోటకు ప్రక్కగా ఒక కందకముంది. దాని ప్రక్కగా ఒక రైతు యిల్లు వుంది. ఆ యింటికి దగ్గరగా దాస్వే, మెంగులతో తేవారు వచ్చారు.

“నేను యత్నించి చూస్తా!” అన్నాడు మెంగ్. అని ఒక పెటె మిదకెక్కి కిటికీగుండా కేకేయసాగాడు. “యేయ్! కీలుబొమ్మ దేకీయ్ లారా!....

మెంగ్ యింకా అసమాటను పూర్తిచేయకముందే, ధన్షని ఒక చుపాకి మ్రోగింది. మెంగ్ కుప్పగా కూలిపోయాడు. “మెంగ్! మెంగ్”

అని అరిచాడు తేవార్. అతడూ, దాస్వే, ప్లాటూన్ నాయకుని ప్రక్కకు పరుగెత్తకెళ్ళారు.

కోటనుండి, కిటికీలోనికి తుపాకిగుళ్ళవరం ప్రారంభమయింది. శాపనార్థాలు పెడుతూ ప్రజాసైనికులు, బురుజుమీదకి తుపాకిగుళ్ళ వరదను పెదవారు. తమిళ యివ్వబడిన సూచనల ప్రకారం ద్విదీచివర కావలావున్న ప్రజాసైనికులవళ, తుపాకిగుళ్ళు ప్రేలినధ్వని వినగానే కోటపై తుపాకులు కాల్చసాగింది.

బుర్రలు తనమీద బజ్జీమంటూ ధ్వనిచేస్తూ పోతూవుంటే, మెంగ్ కిళ్ళు తెరచి చూశాడు. లేచి కూర్చున్నాడు. "ఏం జరిగింది అని ప్రశ్నించాడు.

ఉదయభానుడు స్రుసాదిస్తూవున్న చెలుగులో చాస్వే, మెంగ్ శరీరాన్ని పరీక్షించాడు. పెదభారం దిగిపోయినట్లుగా నిట్టూర్చి. దాస్వే "గోడదెల్ల చూడి నీమీద పడిందల్లేవుంది. నీ నుదుటిమీద పెద్ద గాయమయింది చూసుకో" అన్నాడు.

"ఆ రీతేమ్మయింతేనా!" అని యికిలిచాడు మెంగ్.

శత్రువుల తుపాకులు కాస్త విశ్రాంతి తీసుకొంటున్నాయన్నట్లుంది. తేవార్ పెట్టెమీద కాలుపెట్టి ఎక్కాడు. తుపాకిగుళ్ళకు బలిగాటండా వుండేలాగా తనతలను తెరిచుకొనివున్న కిటికీపై వుగా పెట్టాడు.

"ఈ : కానీయండిరా : కాలండి : బాలా మేతో యుం చేయటానికీ సిద్ధంగా వుంది !" అని శత్రువునికులను హెచ్చరించాడు తేవారు.

బురుజుమీద నున్న మనిషి ఒకడు కేకేసిచెప్పసాగాడు. "కామ్రేడ్స్! నే నిప్పుడే నిద్రలేచాను. తుపాకులు పేల్చవలసిందిగా నా దళనాయకులలో ఒకడు నాకు తెలియకుండానే సైనికులను ఆజ్ఞాపించాడు. మమ్మల్ని క్షమించండి"

దాస్వేకు యీ కంఠం చిరపరిచింగానే కనపడింది. మొ మొదట ఎవరయినదీ గుర్తించలేకపోయాడు. కాని అటుతర్వాత అది జీవో కంఠమని గుర్తించాడు. హోగాడినుండి ప్రత్యేకంగాలను తీసుకొని జీవో

ఆరోజుక్రితమే కోటకు వచ్చాడు. హో యిప్పుడు నగరంలోవున్న కీలు బొమ్మ సైనికపటాలకు కమాండరు. తాను అనుకున్నదానికన్న ఎక్కువ సమయాన్ని మ్రింగింది జీవో వ్యవహారం. చీకటిపడింది. అందువలన రాత్రి ప్రయాణంచేయుటకు వెరచి, ఆ జీవో ఆ రాత్రి ఆ కోట లోనే వుండిపోయాడు. తీరా తెల్లరిన తర్వాత చూస్తే తాను బాబా సైనికుల చక్రబంధంలో యిరుక్కపోయానని తెలుసుకొన్నాడు జీవో.

ఇటీవల కొన్నిసంవత్సరాల కాలంలో జీవో, బాబా సైనికుల హస్తాలలో : రాజ్యం తర్వాత పరాజయాన్ని భుజించాల్సివచ్చింది. అందువలన అతనికి బాబా సైనికులు తినిపించే మజాఅంటే యేమిటో బాగా తెలుసు. తన్మాత్రంగా అతడు తన పూర్వదృతులను మార్చు కొన్నాడు. ప్రజాసైనికులపట్ల భక్తి ప్రపత్తులతో మెలగటం అతడు నేర్చుకొన్నాడు. కాని, అతడు జిత్తులమారింపుడు. అతడు అతి వినయంగా “మి యూనిట్ పేరేమిటి కామ్రేడ్స్?” అని విచారించినప్పుడు అతని కంఠంలో ఎలాంటిభావమూ యితరులకు గోచరించలేదు.

“మేం యిరవైనాలుగో రెజిమెంటులో ఒక కంపెనీ” అని జవాబిచ్చాడు తేవారు.

“దయచేసి మీరేం చెప్పదలచుకున్నారో చెప్పండి!” అని జీవో అన్నాడు.

“జపానువాళ్ళు లొంగిపోయారన్న విషయం మీకు తెలియదా?” అని గట్టిగా అడిగాడు తేవార్. “కీలుబొమ్మ సైనికులయిన మీరు మీ శరీరాల్ని యిచ్చాపూర్వకంగా శత్రువులకు అమ్మకోలేదన్న విషయం మాకు తెలుసు. మీరు బలాత్కారంగా ఆ బురదలోకి యిడ్వబడ్డారు. మీలో కొంతమందికి జీవించటానికి వేరేమార్గం లేకపోయింది. ఈ విషయాలు మాకు బాగా తెలుసు. జపానువాళ్ళు యిప్పుడు లొంగిపోయారు. మమ్మల్ని యిప్పుడెవరు పోషిస్తారు? మనమంతా చైనావాళ్ళం. మీ ఆయుధాలను వప్పగించివెయ్యండి!”

పిటగోడల వెనుక నిలబడి జీవో జవాబు చెప్పసాగాడు. “జపాను వాళ్ళు లొంగిపోయారన్న విషయం మాకు తెలుసు. ఆయుధాలను వప్ప

గించటానికి సిద్ధంగానే వున్నాం. కాని ఆయుధాలను చియాంగ్-కె -
షేకుకు మాత్రమే వప్పగించవలసిందిగా కమాండరు హోగారు ఆజ్ఞాపిం-
చారు. చెప్పినట్లు చేయటమే నైనికుని ప్రథమకర్తవ్యం; నాకు 'వేరే
మార్గంలేదు' అన్నాడు జీవో.

"ఏమిటి వాగుతున్నాడు—చియాంగ్-కె -షేక్కు తుపాకు లప్ప-
గిస్తాడా!" అని ఆ ప్లాటూనులోని నైనికులు కోపంతో మండిపోయారు.
"తోకొడుకుని మోట్చేద్దాం పటండి" అన్నారు.

"ఆగండి!" అని అరిచాడు తేవార్. మరల బురుజుపై పుగా తిరిగి
అరిచసాగాడు. "చియాంగ్-కె షేక్కు మీ ఆయుధాల వప్పగించటం
దేనికి? ఈ ఎనిమిది సంవత్సరాలలో జపానువాళ్ళతో హోరాహోరీగా
పోరాడిం దెవరో నీకు తెలియదా? స్వాతంత్ర్యంకోసం ఏ చైనావాళ్ళు
తమ రక్తాన్ని తర్పించారు. ప్రాణాల నర్పించారు? 'మిషాంకిర్ జాక్'
గాడు సేరువాన్లో ఒక మఠంలో దాక్కున్నాడు. వాడు జపానువాళ్ళతో
యుద్ధంచేశాడా? జపానువాళ్ళతో లాలూచీనడటం! కమ్యూనిస్టులను
చంపండి. బాలూమీద యుద్ధ-చెయ్యండి! అని ఆజ్ఞలు జారీచేయటం తప్ప
వాడు చేసిం దేమిటండీ? అలాంటి కుక్కలకొడుకుకు మీ ఆయుధాలను
వప్పగిస్తారా!"

బురుజునుండి దానికేమీ జవాబు రాలేదు.

"ఏమంటారు? మీ జవాబేమిటి?" అని గర్జించాడు తేవార్.

"బయటికివచ్చి మాట్లాడండి కామ్రేడ్స్" అని జీవో ప్రాధేయ
పడ్డాడు.

ఆ శ్రావ్యసైన్య వాయకులు శమలో తాము ఆలోచించుకోసాగారు.
తాము భయపడుతున్నామని కీలుబొమ్మలు భావించరాదనే భావమూ, తిరా-
బయి కిపోతే వాళ్ళు అదనుచూసుకొని కాల్పులు సాగిస్తారేమో అన్న
సంకోచమూ వారిని దాఢింపసాగాయి.

"మీమీద కాల్పుల అసహమీ యిస్తున్నా" అని కేకేసి చెప్పాడు
జీవో.

"నీ వాగ్దానాన్ని భంగపరుస్తానో?" అడిగాడు దాస్సే.

జీవో వొట్టుపెట్టుకున్నాడు. “కాలుస్తే నేను తొత్తుకొడుకు మన మడ్డే!”

కాంఫౌండు గేటును చారాగాతెరుస్తూ దాస్వే. మెంగ్. తేవారులు గోడచూ కందకానికి మధ్యనున్న యరుకుస్థలంలో వచ్చి నిలబడ్డారు.

* * * *

బురుజుపంక చూచారు. అక్కడ స్పష్టంగా జీవో మొక్కకక్కులు గొట్టిన ముఖం అగుపించింది. బురుజుపైనున్న పిట్టగోడపై జీవో చేతులు అనించి నిలబడ్డాడు. వాని చేతుల్లో ఏ ఆయుధమూలేదు. అదిజూచి ఆ ప్రజానిక కౌర్యకర్తలు సమ పిస్తోళ్ళను సంచీలలో పెట్టేసుకున్నారు. జీవో తేవార్, దాస్వేలనుజూచి ఎనిమిది సంవత్సరాలయింది. ఆచూసింది కూడా తన బందిపోటుదొంగలమురాను వెంటబెటుకొని రొపెనుడిమాండు చేయటానికని షెన్ జ్యూగ్రామానికి వచ్చిన సందర్భంలో జీవో వాళ్ళను చూశాడు. అనాడు యీ బాలానెనికు లిదరూ కుర్రకుంకలు, జీవో గుర్తు శట్టలేనంతగా వాళ్ళిద్దరూ మారిపోయారు.

వాళ్ళ నైనికదుస్తులవంక చూస్తూ జీవో “కామ్రేవ్స్! మీ హోదా ఏమిటి?” అని అడిగాడు

“ఇతడు మా పొలిటికల్ కమిస్సారు” అని దాస్వేను చూపిస్తూ, “నేను కెపెన్” అని తేవార్ జవాబుచెప్పాడు.

“మీ పేరేమిటి?”

“నన్ను తేవార్ అంటారు!”

“మీ రొక్కరని నాకు తెలియదు కెపెన్ తేవార్. నేను మీకు యివ్వగలిగిందల్లా యిదిమాత్రమే” అని చెప్పి జీవో విలువగల సిగరెట్ల ప్యాకేజీ వాళ్ళ పాదాలమీద పడేశాడు.

మెంగ్ ఆ ప్యాకేజీ తీసుకున్నాడు. చాకచక్యంగా ఒక్క వూపు వూపి ఆ ప్యాకేజీని బురుజుపైకప్పుమీద పడేటట్లు విసరాడు. “ధన్యవా

దాలు, మేం బాలాసైనికులం. యీ రకం సిగరెట్లు తాగం" అన్నాడు మేంగ్.

కీలుబొమ్మలస్థితినిగురించి దాస్వే వివరించాడు. ఎర్రసైన్యం, ఖైదీలపట్ల అవలంబించుతూవున్న ఉదారవిధానాన్ని వివరించాడు. దాస్వే ఆ విధంగా విషయాలను చెప్పుతూవుంటే కీలుబొమ్మ సైనికులందరూ ఓటగోడవద మూగి విన్నారు.

"నరే, మంచిది. మీరు క్రిందుగా వస్తారా? రారా? ఏ సంగతి తేల్చి చెప్పండి" అని ప్రసంగం ముగించగానే విసుగ్గా తేవార్ అడిగాడు.

జీవో తన ఆధికారిక హుందాతనాన్ని అవలంబించాడు.

"ఆలోచించనీయండి. ఏ సంగతి సాయంత్రం తెలియజేస్తాను" అన్నాడు.

"రావలచుకొంటే యిప్పుడే దిగివచ్చేయండి. మేమిక ఆగం" అన్నాడు దాస్వే.

ఇంతకుపూర్వమే ఆ గ్రామంలోవున్న మహిళలందరినీ సమీకరించటానికి రాకీత్సే నియూరీని పంపాడు. స్వేతాశ్వగ్రామానికి సంబంధించిన ప్రతి కీలుబొమ్మసైనికుని భార్యనూ, తల్లినీ, ప్రోగుజేసు నియూరీ ఒకదండుగా బురుజువద్దకు తీసుకొచ్చాడు. కోటక్రింద మెట్లమీదనుండి అత్రు లందరూ కోటలోనున్న ప్రజల బంధువులను కేకేసి చెప్పసాగారు.

"క్రిందికి దిగిరావేమిరా అబ్బాయి!" అని ఒక దళ నాయకునితల్లి అరిచింది. "బాలాసైనికులు మీ చుట్టూ కప్పేశారురా! వాస చాలా మెత్తగా వ్యవహరించుతున్నారు. అక్కడేవుండి చావు తెచ్చుకోబోకుకా నాయనా! ఇంటికి రారా నాయనా!"

"ఇంత మొద్దులాగున వ్యవహరిస్తావేం!" అని ఒక భార్య తన భర్తనుదేశించి అరిచింది. "నీ పని బండలుగాను, నీ ఉద్యోగంమూలంగా కొన్ని సంవత్సరాలనుండి దేశద్రోహుల మనిషించుకోవాల్సి వచ్చింది! ఇప్పుడా పీడ వదిలించుకోటానికి అదను దొరికింది. ఇంకా తాత్సరింజ్జేన్నావా? ఇక్కడేదయినా తుపాకిగుండు పేలితే మా గుండెలు కొట్ట

కుంటున్నాయి. నువ్వు చచ్చావేమోనని భయంతో మేం చస్తున్నాం. జీవితాంతంవరకూ కీలుబొమ్మగానే వుండిపోదామకుంటున్నావా? నీవు క్రిందకు దిగిరాకపోతే ఇక్కడే నీ కళ్ళ ఎదుట నా ప్రాణాలు తనుకుంటా!”

లబోదిబోమంటూ ఏడుస్తూ, ఆ స్త్రీ లండరూ కోటలోవున్న తమ వాళ్ళను పిలిచి ఆ విధంగా చెప్పసాగారు. పిటగోడవద్ద మూగిన కీలు సైనికుల హృదయాలు కరిగినాయి. నియూరీ ముందుకువచ్చి విజ్ఞప్తి చేయసాగింది.

ఆమె తన కంచుకంతంతో ఎలుగెత్తి చెప్పసాగింది. “మనమంతా చైనావాళ్ళం! మీరు, అనవసరంగా ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవటం బాటాకి యిష్టంలేదు. రెండు మార్గాలుమాత్రమే వున్నాయి. ఆయుధాలను పప్పగించి, మీ వాళ్ళ వద్ద కెళ్ళిపోవటం, యిది ఒకటి. లేదా, చావు కొనితెచ్చు కొని మీ పిల్లలకూ, మనుమలకూ దేశద్రోహాల బిడ్డలనే పేరును సంక్రమింపజేయటం. యిది రెండు. ఏ మార్గాన్ని అనుసరించదలచారో చెప్పండి?”

కీలుబొమ్మ సైనికులు రెండు వంతుకొన్నారు. నిట్టూర్చారు. వారిలో కొంతమంది పెద్దగా బయటికే ఏడ్చారు. మొట్టమొదటగా ఒక దళనాయకునికి తల్లి అరిచి చెప్పిందే. ఆ దళనాయకుడే జీనోవంక ఏం చేస్తామన్నటుగా చూశాడు.

“ఏ జేద్దాం కమాండరుగారూ?” అన్నాడతను.

జీనో తటపటాయిస్తున్నాడు. అతని సైనికులు గుసగుసలాడ సాగారు. కోటక్రిందనుండి స్త్రీలకేకలు బాటా సైనికుల హెచ్చరికలు ఒక్కక్షణమయినా విరామంలేకుండా పైకి వినపడుతున్నాయి. అందరూ లొంగిపోతూవుంటే, తానొక్కడే లొంగకుండా ఎదిరిస్తే మెలాంటి దుష్ఫలితాలు ఏర్పడగలవో అన్న భయంతో జీనో ఒక నిశ్చయానికి వచ్చాడు.

“మా వస్తువుల నన్నింటినీ సర్దుకొంటాం!” అని అరచాడు జీనో.

అకస్మాత్ గా శ్వేతాశ్వగ్రామానికి, నగరానికి మధ్యనున్న యేటి కట్టమీద తుపాకులు ప్రేలిన ధ్వని వినవచ్చింది. జీవోను వెనక్కు పిలుచు కొనిపోవటానికని నగరంనుండి వచ్చిన కీలుబొమ్మ అంగరక్షకులు, దియూ నాయకత్వానవున్న ప్రజా సైనికులున్న తావునకు పొరపాటున వచ్చినట్లారు. యిరుపక్షాల మధ్య తుపాకులు ప్రేలినాయి. జీవో తన సైనిక పటాలాలు వస్తున్నాయని భ్రమపడి వెంటనే తన అభిప్రాయాన్ని మార్చుకున్నాడు.

“లాభంలేదు, కామ్రేడ్స్! మా సైన్యాలు వచ్చేశాయి! మేం యీ దశలో కోటను విడిచిపెట్టజాలం!” అని జీవో బురుజుమీదనుండి అరచాడు.

“ఏం? ఎందుచేత?” అని శ్రీలూ, బాలా సైనికులు అరచారు. “క్రిందకు వెంటనే రండి!”

జీవో తన తలను వెంటనే పట్టగోడవెనుకకు తప్పించాడు. “లేదు! లేదు! నే నావాధ్యతను తిసుకోలేను....”

ఆ మాటలు పూర్తయేటానికి జీవోకు అవకాశం యివ్వకుండానే సైనికులనేకమంది అతణ్ణి అంకించుకొన్నారు. అతని తుపాకీని లాగేశారు. తమ ఆయుధాలను తీసుకొని, కోటలోనుండి బయటికి పరుగెత్తుకొచ్చారు.

అక్కడ యేటికట్టమీద రియూయొక్క ప్లాటూన్ శత్రు సైనికులను విజయవంతంగా వెనక్కి తిప్పివేసింది. జీవో, అతని కీలుబొమ్మలు కిక్కురుమనకుండా లొంగిపోయారు.

ఆరొజున, వేయిమంది ప్రజా సైనికులు నగరంచుట్టావున్న శత్రువుల దృఢస్థావరాలన్నింటినీ స్వాధీనం చేసుకొన్నారు. ఆనాటి సంధ్యా సమయంలో పెద రాతిబండ గ్రామానికి ఫసుకం పెనీని తరలిపోవలసిందిగా కౌంటీ కమాండర్ ఆదేశించింది. పెదరాతిబండగ్రామం అప్పుడే విముక్తిజేయబడింది. ఈ గ్రామంకూడా యేటికట్టమీదనే వుంది. అంతేగాక, నగరానికి దాపులో వుంది. యీనాటిరాత్రే నగరంమీద ముట్టడి

ముట్టిడి ప్రారంభమవుతుంది. ఈ గ్రామంనుండే ఫస్టుకం పెనీ నగరంపై ముట్టిడి ప్రారంభించాలి.

* * * *

పెద్దరాతిబండ గ్రామంలోని రైతులు, ప్రజాసైనికులకు భోజన వసతి కల్పించారు. అటుతర్వాత నగరంలో పరిస్థితులు ఎలావున్నాయని రైతులను ప్రజాసైనికులు విచారించారు. అప్పుడే నగరంనుండి వచ్చిన ఒక వృద్ధరైతు వారికి ఆగుపించాడు. దాస్వే, తేవారులు అతణ్ణి ప్రశ్నించారు.

కీలుబొమ్మసైనికులు తమ తుక్కు తుపాకులను పారేసి, జపాను వాళ్ళచే తయారుచేయబడిన వీరి తుపాకులను జపాను సైనికులనుండి లాక్కున్నారని ఆ వృద్ధుడు చెప్పాడు. నీచాతినీచమైన పనులకు కీలుబొమ్మసైనికులు జపాను వాళ్ళను వినియోగిస్తున్నారు. కీలుబొమ్మలు యీనాడు జపానువాళ్ళమీద దొరతనం చలాయిస్తున్నారు. ఇప్పుడు కీలుబొమ్మలు పావోలింగ్ కు తప్పించుకోవాలని యత్నిస్తున్నారని ఆ వృద్ధుడు చెప్పాడు.

“మీ కెలా తెలుసు?” అని దాస్వే ప్రశ్నించాడా వృద్ధుణ్ణి.

ఆ వృద్ధుడు యీవిధంగా చెప్పసాగాడు. “ఇక్కడ పూనది ఉంది. నగరానికి ఉత్తరదిశలోనున్న గోడవద్దనుండి పూనదికి దగరమారముంది. ఆ పూనదిమీదుగా పావోలింగ్ కు పారిపోవచ్చు. అందుకని ఆ నదిలో ఒకచోట మూడు పెద్దవడవలను దాచివుంచారు కీలుబొమ్మలు. అంతేగాక కీలుబొమ్మసైనికులు తమ బట్టలనూ, బిఛానాలనూ, ధాన్యాన్ని బొచ్చుకోస్తూనూ—యిది అదేమిటీ. తమ వస్తువులన్నింటినీ అమ్మేస్తున్నారు. దానికర్థం వారు పోవటానికి సిద్ధమవుతున్నారన్నది కాకపోతే మరేమిటయ్యా?” అని ఎదురుప్రశ్న వేశాడు ఆ తాత.

ఇంకా విచారంగా ఉత్తరగేటువద్ద ఒక చిన్న ప్లాటూను సైనికులు మాత్రం కాపలా వున్నారనీ వారికి మెషిన్ గన్ ఒక్కటైనా లేదనీ; రాత్రిపూట ఒక్కడుమాత్రమే పహరాయిస్తూవుంటాడనీ తెలింది.

“కొద్దికాలంక్రిందట ఒక శ్రీబాలాను పెట్టుకున్నారు. ఆమె సంగతేమైనా విన్నావా?”

“ఉండ్రంముక్కలాంటి పిల్లాడుగల ఆమె కాదా?”

“అవును! ఆమెసంగతేమిటి?” దాపేస్ హృదయం అతపేగంగా కొట్టుకోసాగింది.

“నిన్న ఆమెను ప్రశ్నించారని విన్నా. అటుతర్వాత ఆమె ఏమయిందో నాకు తెలియదు.”

యధార్థానికి దాపేస్కి హృదయంలో అమితబాధగా వుంది. కాని మేయీ, పిల్లాడినిగురించి ఆలోచనరాకుండా అచటిపెట్టుకో ప్రయత్నించాడు. రానున్న ముట్టడికై ప్రజాసైనికులను ఆయత్తమొసరించుటలో తేవారుకు సహాయపడుతూ దాపేస్ పనిలో మునిగిపోయాడు.

20 అధ్యాయం

ఆ రాత్రి బాగా చీకటిగావుంది. చంద్రోదయం యింకా కాలేదు. అంతిమ సూచనలకై బహిరంగప్రదేశంలో ఘనమైన సైనికులు సమావేశమయ్యారు. ఆ సైనికులందరూ అప్పుడే సైన్యంలోజేరి కొత్తవారు. రైతు యువకులు. వాళ్ళందరూ తూటాలబెల్లులను, తుపాకులను ధరించటంమూలంగా ఒక్కొక్కరికీ కనపడుతున్నారు. అంతకన్న విశేష

మేమంటే అక్కడజేరిన ప్రతి రైతుయువకునిలోనూ ఆత్మవిశ్వాసం సుస్పష్టంగా దృఢోచరమవుతూవుంది. యుద్ధంలో తమ సామర్థ్యాన్ని రుజువుజేసుకొన్నారు. ప్రజాసైనికుల వర్చస్సు వారి ముఖాలలో తాండవిస్తూవుంది.

పసిగొయ్యలాగా తేవార్ వాళ్ళముందు నిలబడ్డాడు. చేతిని వూపుతూ తేవార్ "కామ్రేడ్స్! మీరు మీ విధులను నిర్వహించుతూ రెండు రాత్రుల పాటు నిద్రపోలేదు. కాస్త విశ్రాంతి తీసుకొనుటకై నా మీకు ఆవశ్యం లేకపోయింది. ఇప్పుడు మనం దేశద్రోహులనూ, జపానువాళ్ళనూ పూర్తిగా తుడిచిపెట్టేయబోతున్నాం. అందుకని, మీరు మరల యుద్ధం చేయాలివుంటుంది. మీరు అలసిపోయారా?"

"లేదు!" అని నూటయ్యై కంఠాలు గర్జించాయి.

"మంచిది! మనం కొద్దినిమిషాలలో నగరాన్ని మట్టుముట్టబోతున్నాం! నగరం ఉత్తరపు గేటును ముట్టడించబోతున్నాం!" అన్నాడు తేవార్.

అటుతర్వాత దాస్వే ఉపన్యసించసాగాడు. "కామ్రేడ్స్! ఈరాత్రి ఎవ్వరూ సిగరెట్లు తాగకూడదు. దా? కూడదు. అత్యవసరమైతేతప్ప మీరు ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడరాదు. స్కాట్ల ప్రతివిషయాన్నీ జాగ్రత్తగా కనిపెడుతూవుండాలి. ప్రతిదానినీ పరిశోధించాలి. కడగొటుసాధనంగా మాత్రమే తుపాకిని పేల్చాలి. మనం మనచంపెనీ ఎటుపోతున్నదీ ఏంజేస్తున్నదీ ఎవరికీ తెలియనీయరాదు. కామ్రేడ్స్! అంతిమవిజయం కనుచూపుమేరలో వుంది. మన సేనాధిపతి కామ్రేడ్ చూచే నినాదాన్ని "చైర్యం! చైర్యం! మరింత చైర్యం!" అన్నదానిని గుర్తుంచుకోండి. మనం ఆయన నినాదాన్ని అమలుజరపాలి. చావంటే జడియకుండా మన జాభ్యంతను పూర్తిజేసుకోవాలి."

"మేం మా కర్తవ్యాన్ని నిర్వహిస్తాం." అని ప్రజాసైనికులు అరచారు. బయలుదేరుటకు అనుమతి తీసుకొని, బయలుదేరారు.

ఆ కటికి చీకటిలో దారిచూచుకొంటూ పసుకంపెనీ సైనికులు యేటికట్టయెక్కారు. దానిమీద తూర్పుదిశగా నగరంవైపుకు పురోగమం

చారు. అంతటా నిశ్శబ్దంగా వుంది. సదీప్రవాహంయొక్క అలలు చొడుకు కొట్టుకొంటూవున్న శబ్దంమాత్రం వినపడుతూ వుంది. నీళ్ళలో నుండి బయటకు దుముకుతున్న చేపల ధ్వనిమాత్రం వినపడుతూవున్నది.

ఉత్తరదిశ గేటు గోడపైనున్న శత్రువుల గూడువదకు రాగానే ప్రజాసైనికులు ఒక చెట్లగుబురులో దాక్కున్నారు. వారికి మెల్లగాకొన్ని సూచనలు యివ్వబడినాయి. అటుతర్వాత వారిలో ఎనిమిదిమంది ఒక దశంగా బయలుదేరారు. ఉత్తరదిశగోడ బయటవున్న సది వొట్టకు జేరు కొన్నారు. అక్కడ ఒక రేవులో ఆ వృద్ధుడు చెప్పినట్లుగా నాల్గు పెద పడవల త్రాళ్ళు మేకులకు బంధించబడి వున్నాయి. వేగంగానూ, నిశ్శబ్దంగానూ పనిజేస్తూ, నిద్రపోతున్న పడవల మనుషులకు తెలియనీయకుండా ప్రజాసైనికులు ఆ పడవల త్రాళ్ళను విప్పేరారు. ఆ పడవలు ఆ చీకటి రాత్రిలో ప్రవాహంచే మెల్లగా ముందుకు లాక్కునిపోబడినాయి.

అటుతర్వాత మొదటికంపెనీ సైనికులు స్కాప్లను కలుసుకోటానికి బయలుదేరారు. గేటు వెలుపల కొద్దిగామాత్రమే రైతుల యిళ్ళున్నాయి. ఆ యిళ్ళలోప్రజాసైనికులు సరుకున్నారు. చక్రబాధాన్నిఅమలు జరుపుటకుగాను అక్కడే వుండిపోయారు.

ఆ రాత్రి పదిహేను కంపెనీల ప్రజాసైనికులు నగరంచుట్టూ జేరారు. పరిసర గ్రామాలలోనున్న రైతులు, చాలాసైన్యానికి సహాయ పడుటకై వచ్చారు. అందులో కొంతమంది గాయపడినవారిని మోసుకొని పోవుటకు వుపయోగించే స్ట్రెచర్లను తెచ్చారు. మరికొంతమంది నిచ్చెనలు తెచ్చారు. మరికొంతమంది పలుగులను తెచ్చారు. కొంతమందిపారలను తెచ్చారు. మరికొంతమంది పికాసులను, షవెల్సును తెచ్చారు. అందులో ఒక్కడూ వొట్టిచేతులతో రాలేదు. ఇది విశేషం. జపానువాళ్ళనూ, దేశద్రోహులను నాశనంచేయునట్టి ముట్టడిని ప్రారంభించుటకై వేలాదిప్రజలు అక్కడికి వచ్చి నిలబడ్డారు. ఈ శుభదినానికై ఆ ప్రజలు ఎన్నో సంవత్సరాలనుండి ఎదురుజూస్తున్నారు. అందువలన, ఆ ప్రజలలో ఉత్తేజం ఉవ్వెత్తుగా పొంగుతూవుంది.

*

*

*

*

జపానువాళు లోంగిపోయిననాటినుండి, హోగారు చియాంగ్-కె - షేక్ ఆజలను తూ. చ. తప్పకుండా అమలుజరుపుతున్నారు. ఆయన బాలా సైనికుల చేతులలో ఆయుధాలు పడకుండా చూస్తున్నారు. చూస్తున్నారేమిటి? చేశారు. అంతేగాక, జపానువాళ్ళను కంటికిరెప్పలాగున కాపాడ సాగారు. పెక్కిమాత్రం ప్రజలను మోసగించాలనే తలంపుతో జపాను ఖైదీలను కాపలాకాయస్తున్నట్లు పెద్ద ప్రదర్శనం చేసినప్పటికీ, యదా ర్థానికి యీ జపానువాళ్ళను, బాలా సైన్యానికి వ్యతిరేకంగా తాను జేస్తున్న యుద్ధాలలో వినియోగిస్తున్నాడు.

కాని పరిస్థితులు హో భావించినదానికన్న తీవ్రంగా మార్పు జేందాయి. హో తన సగం లోనే బంధించబడినట్లయింది. ఎందువలనంటే, యిటూ అటూ మెసలటానికి అవకాశంలేకుండా హోగారు వుంటున్న సగరాన్ని బాలా సైన్యం చక్రబంధంలో బిగించివేసింది. తన్మూలంగా అతని పరిస్థితి పెడకరిగని కణితిలాగున తయారయింది. తాము చక్రబంధంలో బిగించబడ్డమని హో తెలుసుకోగానే, జపాను జనరల్ కామెసాకాను చూడటానికి వెళ్ళాడు.

ఇక అక్కడ కామెసాకా పరిస్థితి ఎలా వున్నదంటే, అతడు ఒక బల్లపైనున్న కంచు బుద్ధ విగ్రహానికి నైవేద్యంగా అన్నం, కూరలు, పళ్ళు, పాలు, రొట్టెలను వుంచి సాష్టాంగపడి బుద్ధభగవానుని జపాను భాషలో ప్రార్థిస్తున్నాడు. "హే! బుద్ధభగవాన్! నా ప్రాణాలను కాపాడు! నేను జపానుదేశానికి తిరిగిపోయే భాగ్యాన్ని కల్పించు తండ్రీ!" అని కామెసాకా బుద్ధభగవానుడు, తదితర ముక్కోటిదేవతలపై ప్రార్థనా వర్షాలు కురిపిస్తున్నాడు. ప్రార్థనలో నిమగ్నుడయిన కామెసాకాను పలుక రించటానికి ధైర్యంచాలక హో ప్రార్థన ముగిసేవరకూ అక్కడే నిల బడ్డాడు. చిట్టచివరకు అతిగొంతువంగా, అతినమ్రతగా, జపాను జనరల్ కామెసాకా బుద్ధభగవానునికి మూడుసార్లు సాష్టాంగనమస్కారంజేసి నిలబడ్డాడు. అంతటితో అతని ప్రార్థనలు ముగిసినాయి. కూర్చోండని హోకు అతడు ఆసనాన్ని చూపించాడు. కామెసాకా చాలా చిక్కిపో యాడు. అతని దవుడ ఎముకలు పల్చబడిపోయిన ముఖంలో వెక్కిరిస్తూ

ఉన్నాయి. ఇటీవల అతడు తన మీసాన్ని కత్తిరించుకోవటమే మానేశాడు. పిచ్చివానిలాగున తయారయ్యాడు. పాపం అతడు బీర్ పానీయాన్ని అమితంగా తాగుతూవుండుటచే అతని కళ్ళు, చెవి కళ్ళోతులులాగున్నాయి.

కమ్యూనిస్టులు నగరాన్ని చక్రబంధంలో ముంచేశారని హో అతనికి చెప్పగానే కామెసాకాకు నెత్తిమీద పిడుగుపడ్డంతపనయింది. అతని "జపానుఆత్మ" యొక్క గాలిబూరకు బొక్కః డిండి. దానినుండి అతని "బుషిదో దయ్యం" తున్నుమని బయటికి పారిపోయింది. మిటకరిస్తూ, నోరు తెరచుకొని కొయ్యబారిపోయి కామెసాకా కూలబడ్డాడు. అతనికి మాట పడిపోయింది.

కొంత తెప్పరిల్లినతర్వాత ఆ జపానువాడు కీలుబొమ్మ సైన్యం ఎంత వున్నదని హోను అడిగాడు. రక్షణకట్టదాలు బలంగా వున్నాయనీ, సగరం రెండు మూడు రోజులవరకూ నిలబడగలదనీ హో అతనికి నివేదించాడు. బాలాసెన్యానికి భారీ ఆయుధాలులేవు; అందువలన సూడిగా ఒక్కసారిగా ముట్టడించడానికి ప్రయత్నించకపోవచ్చునన్నాడు హో. పావోతింగ్ నుండి అదనపుబలాలు వస్తే చక్రబంధాన్ని భేదించుకొని బయటపడటానికి అవకాశముంగని చెప్పాడు హో.

ఆ జపానువాడు చివారున లేచి నిలబడ్డాడు. "భగవానుడు మనలను రక్షిండుగాక!" అన్నాడు. కామెసాకా వెంటనే పావోతింగ్ కు ఒక టెలిగ్రాం కొట్టాడు.

హో తన కోటకు దిరిగివచ్చాడు. పావోతింగ్ నుండి సహాయంగా సెనికులు రానున్నారనీ, అందువలన గట్టిగా నిలబడవలసిందిగా తన కీలుబొమ్మ సెనికులను ఆజ్ఞాపించాడు. అక్కడనుండి హో తనయింటికి తిరిగి వచ్చాడు. బంగారం, సగలను మూటకట్టవలసిందిగా హో తన వంపుకు కత్తెకు చెప్పాడు. పావోతింగ్ నుండి వచ్చే జపానువాళ్ళు చక్రబంధాన్ని భేదించగానే యీ నగరంనుండి మనం వెళ్ళిపోవాల్సి వుంటుందని చెప్పాడు.

అటుతర్వాత జిన్లంగ్ ఎక్కడున్నాడో వెతకటానికిపోయాడు. సిగరెట్

తర్వాత సిగరెట్ ఎడతెరిపిలేకుండా తగలేస్తూ హో జిన్స్ గతో మేయి విషయమై చర్చించసాగాడు.

*

*

*

మేయిని ఇప్పటికీ రెండుసార్లు ప్రశ్నించారు. మొదటిసారి ఆమె అరెస్టుచేయబడిన మరునాడు ఆమెను ప్రశ్నించబంజరిగింది. ఆమె గాయాలకు కట్టుక వలసినదిగా హో ఆజ్ఞాపించాడు. అటుతర్వాత అతను కూర్చున్న పిరండాలోనికి ఆమెను పిలుచుకొనిపోయారు. కూర్చోవలసిందిగా ఆమెకు ఒక ఆసనాన్ని చూపించాడు హో అతిమర్కాదగా.

“చాలా రోజులక్రితం నీవు చాలా తెలివిగల యువతివనీ, మంచి నమట్టురాలవనీ విన్నాను మేయి.” హో చిరునవ్వు సవ్వుతూ అన్నాడు. “నీలాంటి యువతి ఆ బందిపోలో కలిసిపోవటం ఏమిటా అని విచార పడుతున్నా. వాళ్ళెంతోకాలం నిలబడలేరు. యీ సంగతి నీకు తెల్సునో తెలియదో?”

తన పిల్లవానిని చేతులలో వుంచుకొని మేయి, హోకు ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చొనివుంది ఆమె పెదమొగంగా కూర్చొనివుంది. అతడా విధంగా మాట్లాడిగానే కిర్రున అతనివంక తిరిగి ప్రజ్వలిత నేత్రాలతో తీక్షణంగా అతనివంక జూచింది.

“నీవు మాట్లాడేవి మాటలుకావు. నీనోటివెంట వచ్చేది చెత” అని అరచింది. “బాలాసైన్యం జపానువాళ్ళను ఎదిరించి పోరాడుతున్నది. దేశాన్ని రక్షించుతూవుంది. ప్రజలు బాలాసైన్యాన్ని ప్రేమిస్తున్నారు. అదెక్కవకాలం నిలబడదని ఎవరంటారు? నీలాంటి మురికి దేశద్రోహి అంటాడు. నువు రైతులను దోస్తున్నావ్! హత్యలు జేస్తున్నావు! జానం వచ్చిన ప్రతి చిన్నపిల్ల, పిల్లవాడూ నిన్ను తిట్టిపోస్తున్నారు. నీపేరే ఒక తిట్టు! నువ్వెంతకాలం బ్రతికుంటావు? ప్రజలు నిన్ను పట్టుకోగానే బ్రతికుండగానే నిన్ను వళ్ళు వలిచేస్తారు. నిన్ను ముక్కలు ముక్కలుగా తరుగుతారు.”

ఇన్ని టిట్లొత్తినా హోకు కోపంరాలేదు. నవ్వుసాగాడు. “మేయి! కొంత దూరదృష్టి కలిగియుండటం మంచిది, కమ్యూనిస్టులు నిన్ను తమ

వలలో చిక్కించుకోనీయబోకు! ఇలాంటి ప్రమాదకరమైన పనిని నీలాంటి కోమలాంగిపై రుదారంటే వాళ్ళు వ్యక్తూరులు. ఇది చాలా దుఃఖాంతమవుతుంది. నా పక్షంలో పనిచేశావంటే చాలా బాగుపడతావ్. నీకు మంచి భవిష్యత్తు వుంటుందని హామీయిస్తా!”

మేయీ అతనివంక క్రుద్ధంగా చూచింది. “చెప్తగా జాగబోకు!” అన్నది. “యీ పనిజేయటానికి యిచ్చాపూర్వకంగా నేనే వచ్చాను. వాళ్ళు నన్నేమీ బలవంతంచెయ్యలేదు. నాకు సంతోషమైన విషయమల్లాఒక్కటే వుంది. అది మీలాంటి దేశద్రోహులందరూ యీ భూమిపైదనుండి తుడిచి పెట్టుకొనిపోవటం! ఇప్పుడు నేనే మీ చేతుల్లోపడ్డాను. నాకున్న భవిష్యత్తులా గౌరవంగా చావటం! నన్నెప్పుడు చంపుతారు? — నేను సిద్ధంగా వున్నా!”

“కాని పాపం నీ పసిబిడ్డ సంగతో! నీవు చచ్చిపోతే వాడికి దిక్కో!” అన్నాడతను.

మేయీ పళ్ళు నూరుతూ పిల్లవాణ్ణి ఒక్కవూపుతో మేజాబలపె వుంచింది, “లేదు! వాడంటే జాలిలేదు! చంపండి! నన్ను యిప్పుడే చంపండి! నా జీవితం ముగుస్తుంది” అన్నదామె.

పిల్లవాడు ఏడ్వసాగాడు. హో ఆ పిల్లవాణ్ణి ఎత్తుకున్నాడు. మృదువుగా బుజ్జగించసాగాడు. “కఠినహృదయురాలివి కాబోకు మేయీ. నేను నిన్ను చంపదలచుకొంటే ఒక వ్రేలు పైకెత్తితేచాలు. నువ్వు అనవసరంగా నీ ప్రాణాలను త్యాగంచేయటం నా కిష్టంలేదు. నిలువెల్లు దనంపోసినా ప్రాణాన్ని నిలబెట్టగలమా? అదిగాదు సమస్య. నిన్ను చంపాలనే కోర్కె నాకులేదు. నీవు వెంటనే మారాలంటే నీకు కష్టమని నాకు తెలుసు. ఈ విషయాన్ని బాగా ఆలోచించుకోటానికి బుంకా టైం తీసుకో! ఏం ఫరవాలేదు. ఇంత వోపిగ్గా ఎవరిపట్లా వ్యవహరించనన్న విషయం నీకు తెలుసు ననుకుంటాను.”

మేయీని పిల్లవాడిని మరల తీసుకొనివెళ్ళి ఖైదీల కొట్టలో వుంచపలసిందిగా హో ఆజ్ఞాపించాడు.

బయటవుండి మేయీ చెప్పినమాటలను వింటున్న కీలుబొమ్మ

సైనికులు సానుభూతిగా తలలు వూపారు. “ఆమె చెప్పినదంతా నిజం!” అని తమలో తాము అనుకొన్నారు. అటుత్వరాత ఆ కీలుబొమ్మ సైనికులు రహస్యంగా తమచేతనె నవిధంగా ఆమెకు సౌకర్యాలు కలుగజేశారు.

కొన్ని దినాల్లో సతర్వాత మేయిని మరల ప్రశ్నించుటకు హో పిలిపించాడు. ఆమె చనిపోతే పిల్లవాడి గతేమి కావాలంటూ దుఃఖాన్ని నటించాడు మరల హో. మేయి కళ్ళలో నీరుజూచి తన పాచిక పారిం దనుకున్నాడు హో. మేయి దారిలోపడదందుకు సంతోషిస్తున్నా నన్నాడు. ఆ మాట వినగానే మేయి కోపంగా తన కళ్ళనీరు తుడుచుకొంది.

“నా డ్యూటీ పూర్తిచేయకుండా మీ మురికిచేతుల్లో పడిపోయానే అని ఏడుస్తున్నా!” అని అరచిందామె. “నేను చనిపోయినతర్వాతపిల్లాడు ఎక్కువకాలం బ్రతుకడు. మమ్మల్నిద్దర్నీ ఒక్కసారే చంపేస్తే బాగుం టుంది!” అని అరచిందామె.

హో ముఖం సలబడింది. క్రూరంగా నవ్వుతూ గదివిడిచివెళ్ళాడు. అతడు వెళ్ళినవెంటనే, అతని రహస్య ఏజంట్లు ఆ గదిలోప్రవేశించారు. వారు మేయినుండి పిల్లవాణ్ని వేరుజేశారు. ఆమెను నేలమీద పడేశారు. వాళ్ళా విధంగా మొరటుగా ఆమెను క్రిందకు తోసేసరికి, ఆమె భుజం మీదవున్న పుండు రేగింది. బాధతో మేయి మూర్ఛపోయింది.

కొద్ది నిమిషాల తర్వాత ఆమెకు తెలివివచ్చింది. ఏమిటా ఆమె, దేశద్రోహులను తీవ్రంగా తిట్టిపోసింది. వాళ్ళు మొద్దుచెక్క నొకదానిని తీసుకొనివచ్చారు. ఆమె తొడవలపై వుంచారు. చెక్కపైకెక్కి తొక్క సాగారు బాధతో మేయి గోలపెట్టింది. వాళ్ళెంత హింసించినా ఆమె హో పెట్టిన షరతులకు వప్పుకోలేదు. చిట్టచివరకు వారామెను ఖైదీల కొటుకు మోసుకొనిపోయారు. దానిలో ఆమెను విసరిపారేశారు. తలుపు తాళంవేశారు.

ఇప్పుడు నగరాన్ని బాటాసెనికులు చక్రబంధంలో బిగించారు కాబట్టి మేయాని చంపేదామనుకున్నారు హో, జిస్లంగ్లు. కాన్సివాళ్ళకు మళ్ళీ ఒక ఆలోచన తట్టింది. తమతో సహకరించవలసిందిగా ఆమెను మళ్ళీ బలవంతంజేసిచూసే బాగుంటుందనుకున్నాడు. ఆమె లొంగిస్తే యితే, తమతోపాటు ఆమెను పావోతంగుకు తీసుకొనిపోయి, బాటా సెన్లతో వ్యవహరించటానికి వినియోగింపకొందా మనుకున్నారు. “మంచిది! ఆలోచించుకున్నావా?” అని అడిగాడు హో. హో ఒక దశం కీబుబొమ్మసెనికులతో ఆమెపై కొట్టకు వచ్చాడు. “ఇది నీ ఆఖరి ఛాన్సు. బ్రతికుంటావో, చావటమో నువ్వే తేల్చుకో.”

మేయా ముఖం పారిపోయింది. కాని ఆమె చాలా ప్రశాంతంగా జవాబుచెప్పింది. “చచ్చిపోవుటద్వారానే విప్లవానికి విశ్వాసవంతంగా వున్నానని రుజువుచేసుకోగలుగుతాను.”

మేయానుండి దీడను వేరుచేయవలసినదిగా తన కీబుబొమ్మలను ఆజాపించాడు హో. కాని ఆమె తన పిల్లవాణ్ణి గట్టిగా కరచుకొని పట్టు కొంది. “మే మిద్దరం చస్తాం” అని గట్టిగా అరచింది మేయా.

నగరం దక్షిణపు గేయవద్దనున్న సెరెన్ కూసింది. దేశద్రోహ సైన్యాలు తమ తమ స్థానాలకు పరుగెత్తసాగాయి. రొప్పుతూ పరిగెత్తు కొచ్చాడు జిస్లంగ్. హోగారికి యీ క్రింది సమాచారాన్ని అందజేశాడు.

“వాళ్ళు మూడుమ్మడి ముట్టి సాగించారు! పరిస్థితి చాలా అధ్వాన్నంగా వుంది. దక్షిణపుగేటును నిలుపుకోలేమేమీనని భయంగాజ్ఞాపించి! తూర్పుగేటుకూడా అలాగే వుంది. మమ్మల్ని ఏం జెయ్యమంటారు?” అని ప్రశ్నించాడు జిస్లంగ్.

గట్టకటినటున్న హో ముఖంలో ఏ రకమైన అలజడి కానరాలేదు. విర్వీర్యంగా “సరే బాగుంది” అన్నాడు. కీబుబొమ్మలదశంవై వుకు తిరిగి చేతినివూపుతూ, మేయాని కాల్పుటకుగాను బయటకు తీసుకొనిపోవలసిందిగా సైగచేశాడు.

ఆమెను గదినుండి బయటకు తీసుకొనిపోతూవుంటే మేయా

నవ్వింది. “బాగుంది, బాగుంది, దేశద్రోహి కుక్కల్లా! మీ జీవితం ముగిసింది. ఇంక నిశ్చింతగా చచ్చిపోతాను!” అని అరచింది మేయీ.

కీలుబొమ్మ సైనికుల మెను నిశానంగావున్న వీధులగుండా తీసుకొని పోతూవుంటే నగరంచుట్టు తన కామ్రేడ్స్ పేల్చుతూవున్న తుపాకుల ధ్వని వినపడసాగింది మేయీకి. ఆమె శరీరం ఉత్సాహంతో వూగిపోయినది. మహానిరీహేషలాగున ఆమె తన కంఠాన్ని ఎత్తి నినదించసాగింది. “జపాను సామ్రాజ్యం నశించాలి! దేశాన్ని అమ్మే దేశద్రోహులు నశించాలి! కమ్యూనిస్టు పార్టీ జిందాబాద్!....”

దక్షిణపుగేటుకు వెలుపల యుద్ధవాతాలు మ్రోగినయ్యే. ప్రజా సైనికులు యావచ్చునీ వినియోగించి అగ్నివర్షాన్ని కురిపించారు. గోడలను రక్షిస్తూ నిలబడిన సైనికులను ప్రజా సైనికులను ప్రజా సైనికుల చేతింబాబులవరకు ఎగరగొట్టేసింది. కీలుబొమ్మలు వూగిసలాడజొచ్చారు. కొద్ది నిమిషాలపాటు హోరాహోరీగా యుద్ధంజేశారు అటుతర్వాత దక్షిణపుగేటు లొంగిపోయింది. అటుతర్వాత వేగంగా ఆ మార్గాన్నే తూర్పుగేటు ప్రజా సేనావాహిని నగరంలో ప్రవహించింది.

జపానువాళ్ళందరూ చాలావరకు ఒక స్కూల్లో వున్నారు. వాళ్ళందరినీ చుట్టుముట్టేవారు ప్రజా సైనికులు. అనేకమంది జపానుదేశీయులె న కామ్రేడ్స్ ప్రజా సైన్యంతో పనిచేయుటకు పప్పుకొని జపాను వ్యతిరేక సమితిలో చేరిన యోనెడాతోసహా అక్కడకు వచ్చారు. తమ దేశీయులకి తమ దేశభాషలో అరచి చెబుతూ, లొంగిపోండని హెచ్చరించారు. పది హేను నిమిషాల లోపలనే స్కూలులోవున్న జపానువాళ్ళ తెల్లజెండా ఎత్తారు.

రక్షణకట్టడాలకు గంభీరపడగానే హో, జింగ్. కామెసారాలు ముగుర్నా కట్టగా బయలుదేరారు. వాళ్ళవెంట ఒక కీలుబొమ్మ సైనికదళం టామీగన్లు పుచ్చుకొని బయలుదేరింది. వీళ్ళందరూ పడమటిగోడవైపుగా బయలుదేరారు. కాని పడమటిగేటునుండి వస్తూన్న మహాగ్నిజ్వాలలు, ఆకాశంలో సగభాగాన్ని వెలుగుతో ముంచెత్తివేస్తున్నాయి. అక్కడనుండి యీ దేశద్రోహులమూత దారి మార్చుకుంది. ఉత్తరదిశగా పరుగెత్త

జొచ్చింది. ఉత్తరగేటువద్దకూడా పీరికి ప్రజాసైనికులు ఎదురయ్యారు. ఏమైనాసరే కొంత ప్రమాదాన్ని ఎదుర్కొంటేగానీ బయటపడటం అసంభవమని హో నిశ్చయించుకున్నాడు. కీలుబొమ్మలడళం టామీగన్నతో గుళ్ళవరాన్ని కురిపిస్తువుంటే, వారి వెనుకగా హో ముఠా తెరచివున్న గేటు తెలుపులద్వారా బయటికి పరుగెత్తింది. ప్రజాసైనికులు టామీగన్న గుళ్ళవరానికి కొంచెం వెనక్కుతగారు. ఆ దేశద్రోహాలపై ప్రజాసైనికులు చేతిబాంబుల వరాన్ని కురిపించారు. చేతిబాంబులు బ్రద్దలవటంతో ఆ దెబ్బకు కీలుబొమ్మసైనికుల శరీరాలు తునాతునకలె గాలిలోకెగిరాయి. ఒక టామీగన్నరు తల సగం తెగిపోయింది. వాడు నేలకొరిగాడు. ఈ దెబ్బకు తట్టుకోలేక కీలుబొమ్మసైనికులు చెల్లాచెదరుగా పరుగెత్తారు.

ఒక్క టామీగన్నరుమాత్రం మిగిలాడు. హో వాడిని తన పిస్తోలుతో ముందుకు నెట్టాడు. "కాల్చరా! లేకపోతే చంపుతా!" అని అరిచాడుహో. జిన్లంగ్, కామెసాకాలు బయటకు పరుగెత్తిపోయారు. అక్కడనుండి పడమటిదిక్కుగా పరుగెత్తిపోయి యేటికట్ట ఎక్కారు. వీళ్ళను పసిగట్టారు తేవార్, దాస్వేలు.

తేవార్, దాస్వేలు తమ సైనికులను తీసుకొని హో ముఠాను తరుమసాగారు. హో, వానిముఠా ఎంతోదూరం పోకమునుపే వారి కెదురుభాగంనుండి, యేటికట్టపై ఎవరో నిలబడి పీరిని "సవాల్"జేశారు. హోముఠా జవాబివ్వకపోయేసరికి ముఠాకు ముందుగా నడుస్తున్న టామీగన్నరును తుపాకిగుళ్ళు తెగనరికాయి. కామెసాకా కుడిభుజం ఒక్క తుపాకిగుండుతో ఎగిరిపోయింది. అతడు తన తుపాకిని క్రిందపారేశాడు. హో, కామెసాకాలు యేటికట్టనుండి క్రిందకు జారారు. పొలాలపై వుకి పరుగెత్తసాగారు. జిన్లంగ్ కాలికి గుండుదెబ్బ తగిలింది. కాని వాడు పళ్లు మూరుతూ వారివెనుక కుంటికాలిని ఎగరేసుకొంటూ నడువసాగాడు.

పూర్ణచంద్రోదయమైంది. హోముఠాను వెంబడిస్తున్న ప్రజాసైనికులకు పూర్ణచంద్రుడు తన వెన్నెలద్వారా సహాయభూతమయ్యాడు. కుంటుతూ నడుస్తున్న జిన్లంగ్ను ప్రజాసైనికులు క్రమేణా చుట్టేసారు.

జిన్నంగ్ శరీరాన్ని తూటాలతో నింపేశారు ప్రజాసైనికులు. ఆ దేశ ద్రోహి నేలకొరిగాడు.

హొగారి నెత్తిమీద బోపి ఎగిరిపోయింది. ఒక కాలిచెప్పుకూడా ఎక్కడో పడిపోయింది. కామెసాకా తన ఖడ్గాన్ని బయటికి లాగాలని యత్నించసాగాడు. కాని వాడు పరుగెత్తుతూ ఆ పని చేయలేకపోయాడు. అగుదామంటే ప్రాణభీతి. ఈ ద్రోహులముఠా ఎత్తుగా పెరిగిన కోయిలాంగ్ పంటపొలాలలోనికిపోయి దాక్కోవాలని యత్నిస్తువుంది. కాని అక్కడకు జేరలేకపోయింది. ఎందువలనంటే పరుగెత్తి జాగా అలసి పోయారు. అందుకని అక్కడేవున్న చిక్కుపొదలలో చూలబడ్డారు. అటు నుంచి ద్రాక్షపొదలలో చొరబడ్డారు. ఒక నిమిషమైన తర్వాత అక్కడకే వచ్చిపడ్డారు ప్రజాసైనికులు. నలుమూలలకు కిమ్మి, సోదాచేయవలసిందిగా దాస్వే ప్రజాసైనికులను ఆదేశించాడు.

దాస్వే తనవద్దనురావటం చూసి హో తొందరిగా పిస్తోలుతో కాలాడు. ఆ గుండు గురితప్పి దాస్వేప్రక్కగా బజ్జీమంటూపోయి తేవార్ పొట్టలో దూరింది. తేవార్ తూలిపోయాడు. తూలిపోతున్న తేవార్ పడిపోకుండా పట్టుకోవటానికి దాస్వే అతనివద్దకు పరుగెత్తికొచ్చాడు. తేవార్ పొట్టప్రేవులలో గాయమయింది. ఆ గాయంనుండి రక్తంజోరుగా ప్రవహించసాగింది. రక్తచందనంలాగున్న తేవార్ తన కాప్రమేడ్ వంక జూతాడు.

“నాకోసం బెంగిపడతావెందుకోయ్! శత్రువులను హతమార్చు!” అని అరచాడు తేవార్.

మరోక తుపాకిగుండు దాస్వే తలప్రక్కగా బజ్జీమని ధ్వనిజేసు కొంటూపోయింది. ఆ ధ్వనివచ్చిన దిక్కుగా దాస్వే తన పిస్తల్ తో కాలాడు. ఆ దెబ్బతో హొగారి పిస్తోలు తునాతునకలైంది. ఆ దేశ ద్రోహి యిప్పుడు నిరాయుధుడన్న విషయాన్ని గమనించిన దాస్వే వాణ్ణి సజీవంగా పట్టుకోవటానికి పరుగెత్తాడు. కామెసాకా కనపడకుండా దాస్వే కాళ్ళకింద దూరి అతణ్ణి పాలుపట్టుకొని లాగాడు తన ఖడ్గాన్ని ఎడమ చేతితో బయటకులాగి దాస్వే కాలిలో జోడుగా గుచ్చాడు. దాస్వే పడిపో

గానే కామెసాకా మెరుపులాగా తనకత్తిని కెత్తి దాస్వేతలమీద కొట్టాడు. చివాయిన లేచి దాస్వే ఆ జపానువాడిమీద దుమికాడు. వాని చేతులనుండి ఖాన్ని గుంజుకొన్నాడు దాస్వే. ఉన్నప్పునిలాగా కామెసా కాను ఆ ఖడంతో పనసకాయను కొట్టినట్లు నరికాడు.

ఇతర ప్రజాసెనికులు హోను కనిపెట్టేశారు. తమ తుపాకిగుళ్ళ స్నానంతో ఆ దేశద్రోహ జీవితాన్ని తదముట్టిచారు. బి. హీనంగా తూలిపోతున్న దాస్వేను శడకుండా : ట్టుకోటానిక్ ప్రజాసెనికులు పరుగెత్తారు. అతని ముఖమంతా నెత్తురుమయమైంది.

అన్నిదిక్కులనుండి మహాజీమూతాలులాగున రైతాంగ ప్రజావాహిని ఆ రంగాన్ని కమ్మేసింది. ఆ రైతాంగప్రజలు హో. కామెసా కాల శరీరాలను గురించారు. తుపాకిమడమలతోనూ, చాకులతోనూ, బాకులతోనూ, పికానులతోనూ వచ్చిన ఆ రైతాంగప్రజలు అరునూ, తిడుతూ ఆ రెండు శరీరాలను పచ్చడిపచ్చడి కింద కొట్టేశారు.

దాస్వేకి తెలివివచ్చేసరికి, అతడు నగరంలోని ఒక యింటిగదిలో వున్నాడు. అతని నుదుటిమీద మూడంగుళాల వెడల్పు గాయమైంది. డాక్టర్ ఆ గాయానికి కట్టుకడుతూవుంటే, నిశ్శబ్దంగా, ఆమరాతో ప్రజాసెనికులు, రైతులూ అతణ్ణి చూస్తున్నారు. డాక్టర్ గాయానికిని కట్టుకట్టు పూర్తిజేసేసరికి, మేయీని, పిల్లవాణ్ణి మెట్టబెట్టుకొచ్చింది నియూరీ.

ఆమెను కాల్చి, చంపివేయవలసిందిగా కొంతమంది కీలుబొమ్మ సెనికులకు హో ఆజ్ఞాపించాడు గదా! ఆ కీలుబొమ్మలు ఆమెను తమ మెట్ట తీసికొనిపోయి, ఒక పెద్ద దేవాలయం ఆవరణలోనికి జేర్చారు. పెకి మూడుసార్లు తుపాకి కాల్చారు. అటుతర్వాత వారు ఆమెను బాలాసెనికులు వచ్చేవరకూ దాచి కాపాడారు. బాలాసెనికులను వారు కలుసుకోగానే ఆమెను సురక్షితంగా వప్పగించారు.

మేయీముఖం తెరిగి పాలిపోయింది. కుడిచేతిలో కర్రను వూతంగాచేసుకొని, ఎడమచేతిని నియూరీ మెడచుట్టూ వేసి, మెల్లగా

అమితకష్టంతో నడుస్తూ వచ్చింది. దాస్వేవద్ద పోవుటకు అక్కడున్న కామ్రేడ్స్ ఆమెకు త్వరగా దారియిచ్చారు.

ఆమె దాస్వేను చూడగానే సంతోషంతో వుప్పొంగింది. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు గిరున లిరిగాయి. “దాస్వే!” అని మేయీ వెక్కివెక్కి ఏవ్వసాగింది. “మనం యీ జీవితంలో.... మళ్ళీ కలుసుకుంటామని అనుకోలేదు!” అని ఏవ్వసాగింది.

కూర్చుందామని దాస్వే పెనగులాడాడు. అతని మొఖంలో వగం కట్టుతోనే నిండిపోయింది. ఒక్క కన్నులో ఆమెవంక రెప్పార్పకుండా చూడపాగాడు. అతనికంతం దిగుసుకొనిపోయింది. ఒక్క మాటాడలేకపోయాడు. కాని, అతని హృదయం సంతోషంతో తాండవిచింది. విజయమందహాసం అతని పెదవులమీద నాట్యమొడిచింది.

ఆమెచేతిని తన చేతిలోనికి తీసుకొంటూ దాస్వే, “మేయీ!” అని నవ్వాడు. “మనం ఆ సొంతం చూశాం. విజయాన్ని సాధించాం!” అన్నాడు.

మేయీ కళ్ళుతుడుచుకొంది. “మనం యీ విజయాన్ని మన రక్తాన్ని తర్పించి, సాధించాం. అని చ్లాకీత్నే చెప్పిందే యధార్థం! నే విప్పుడే తేవార్ ను చూశాను.... అయ్యో! ఎంతమందిని బలిపెట్టామోయి!”

“తేవార్ గౌరవప్రదమైన చావు చచ్చాడు!” ఉద్వేగపూరిత కంతంతో దాస్వే జవాబిచ్చాడు. “అక్కడు చనిపోయేముందు శత్రువులను హతమార్చండి!” అని చెప్పాడు. అతని మాటలను మనం బాగా జ్ఞాపకముంచుకోవాలి! మనం “ప్రతిఘటన యుద్ధాన్ని” జయించాం! కాని ఇంకా అభివృద్ధినిరోధకులు మిగిలివున్నారు. వాళ్ళను పూర్తిగా కూలద్రోచేవరకూ మనపని పూర్తి అయినట్లుకాదు!”

వాళ్ళనుకూడా త్వరలో తుడిచిపెట్టాలి!” అన్నది మేయీ. “ఇన్నేళ్ళుగా కఠినమయిన పోరాటజీవితాన్ని అనుభవించాంకదా! యిక మనం భయపడాల్సిన విషయమే లేదు!”

“చై ర్మన్ చూప్ నాయకత్వాన మనం జపానువాళ్ళను ఓడించాం! అండదండనే నడిచి ప్రతివిజయాన్ని సాధిస్తాం!” అని అరిచింది నిచూరీ.

వణుకుతున్న చేతులను ముందుకుచాచి దాస్వే తన బిడ్డను చేతులలోనికి తీసుకున్నాడు. అతి ఆపాయంగా ఆ పిల్లవాణ్ణి మున్నపెట్టుకొన్నాడు. "కాస్త బాధపడితే మాత్రమేం!" అని చిరుసవ్వు నవ్వాడు. "విషవం విజయవంశంమవగానే మనఃస్థలలు సుఖమయ జీవితాన్ని గడుపుగలుతారు!" అన్నాడు.

నవ్వుతూ ప్లాకీత్సే ప్రవేశించాడు. అతడు రసచేతిని హుషారుగా ఊపుతూ "మంచి వార్తలోయి! మంచివార్తలు!" అని అరచాడు. "మనం ప్రతిరంగంలోనూ విజయాన్ని సాధించాం! రాష్ట్రంలోవున్న పదమూడు నగరాలూ మన హస్తగతమయినాయి!" అన్నాడు.

అతడు తెచ్చిన వార్తలను విన్నవారంతా కేరింతలుకొట్టారు. కరతాశధ్వనులు చేశారు. వీధిలో టపాకాయలు, మతాబులు-దీపావళిలాగున్నది. నినాదాలు అంతకంతకు దగవగా వినవస్తున్నాయి.

"రేతులు విజయోత్సవాన్ని జరుపుతున్నారు!" అని అరచింది వియూరీ "పోదాపదం! ఊరేగింపులో కలుద్దాం!" అన్నది.

ఆమె ఒకగదిలోనుండి మరియొక గదిలోనికి పరుగెత్తింది. నవ్వుతూ, గంతులువేస్తూ, ఆమెవెంట కుర్రవాళ్ళదంరూ వూరేగింపుగా బయడేరారు....

నగరంలోని యుద్ధకట్టడాలపై తెల్లవారేసరికి వేగంగా ఎర్రజెండా ఎగురుతోంది.

SP7

ఈ పుస్తకం ;

చియాంగ్ - కై - షేక్ ప్రభుత్వం అసమర్థతకూ లంచ గొండితనానికి ఆలవాలమైపోగా 1937లో ఉత్తర చైనాపై జపాను సామ్రాజ్యవాదులు ముట్టడించారు. ప్రజలను వారి భవితవ్యానికి వదలివేసి చియాంగ్ - కై - షేక్ నైన్యాలు పలాయనం చిత్తగించాయి.

కొమింటాంగ్ సేనలు తమను నిర్దాక్షిణ్యంగా వదలి పారిపోయినందుకుగాని, జపాను దండయాత్రకుగాని చైనా ప్రజలు భీతిచెంది ధైర్యం విడువలేదు. వారి ఆత్మశక్తి సడలలేదు. ఆత్మనిర్భర్యంతో చైనా దేశపు కొడుకులూ - కూతుళ్ళూ నడుంకట్టి తమ నూతనదేశరక్షణకు అకుంతిత దీక్షతో సాగించిన సమరచరిత్ర చిత్రీకరణయే ఈ నవలలో ప్రతిబింబిస్తుంది. సతీ సమేతంగా ఈ సాహస విప్లవ పోరాటంలో పాత్ర వహించిన ఒక యోధుడే దీని రచయిత.

ఇంకామీరు తప్పక చదవ వలసిన పుస్తకాలు ;

విప్లవయుగం	—	గద్దె లింగయ్య	—	7-50
విప్లవ వీరులు	—	..	—	5-00
అమ్మ	—	మాక్సింగోర్కి	—	5-00
నేనూ - నా దేశం	—	దరిశి చెంచయ్య	—	12-00

ఆదర్శ గ్రంథ మండలి - విజయవాడ-2

Check List

Book Number	PS01 C82	Date	27/9/22
Front Cover	yes	Back Cover	yes
Blank Pages	CF, D, 457		
Missing Pages	100 401 to 408		
Prepared By	Swathi	Cutting By	Swathi
Scanned By	prathya	Pages	4057